

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Simmons_Dan-Hyperion_4-Vzestup_Endymionu-svazek_1.pdb

PDB Name: Simmons Dan-Vzestup Endymionu-s
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 24.6.2007
Modification Date: 24.6.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Dan Simmons
Vzestup Endymionu
svazek 1

Nejsme hmotou, která trvá, ale vzory, které se množí.
- Norbert Wiener, kybernetika, kontrola a komunikace ve zvířatech a strojích

Univerzální podstata univerzální hmoty, jako by šlo o obyčejný vosk, jednu chvíli stvoří postavu koně, a jakmile postava zemře, z materiálu vznikne strom, pak člověk, pak něco jiného a každá z těchto věcí trvá jen krátkou chvíli. Ale nádoba nestrádá, pokud se rozbije, neboť svou existencí nic nepoutala.
- Marcus Aurelius, Meditace

Ale existuje prst Boží, záblesk vůle všemocné, existuje nade všemi zákony, nade vším, co je stvořilo a přec jsou tady! A já vím, že získá-li takový dar člověk.
Ze tří zvuků, které stvořil, nikoliv čtvrtý, ale hvězda.
- Robert Browning, Abt Vogler

Pokud nemá být věc, kterou jsem vyslovil, naprosto jasná, a bojím se, že to tak bude, pak vás poschlu (chyba) na místo, kde započal řetězec mých úvah - tím chci říct, že jsem začal pátrat po tom, jak člověka formují okolnosti - a co jsou to okolnosti? - pouhé zkoušky jeho srdce -? a co jsou to zkoušky? - pouhé důůůkazy (chyba) vašeho srdce (chyba)? - a čím jsou důůůkazy (chyba) jeho srdce, pouhá změna jeho přirozenosti? a čím je změna přirozenosti, jen jeho duši? - a čím byla jeho duše, než vstoupila na tento svět a předstoupila před tyto zkoušky, úpravy a změny? - Inteligence (chyba) - bez identit - a jak tato identita vznikne? Pomocí srdce? A jak může srdce pomoci ve světě náhod? - Tak mě napadá, že pokud jde o poezii a teologii, potom můžete děkovat vlastním hvězdám, že se mé pero už více nerozepíše -
- John Keats, z dopisu jeho bratrovi.

ČÁST PRVNÍ

Kapitola 1

"Papež je mrtev! Ať žije papež!"

Křik se nesl vatikánskými dvory San Damasa, kde objevili tělo papeže Julia XIV. v jeho papežských komnatách. Svatý otec zemřel ve spánku. Během několika mála minut se ta novina roznesla po všech nesourodých budovách, které nesly označení Vatikánského paláce. Pak se vydaly do Vatikánského státu, putovaly jako požár podporovaný čistým kyslíkem. Pověsti o papežově smrti pronikly celým vatikánským komplexem, přeskočily z nacpané Brány svaté Anny do Apoštolského paláce, pokračovaly do přilehlého Vládního paláce, kde našly dychtivé uši věncích v sakristii baziliky svatého Petra. Arcibiskup, který právě vedl bohoslužbu, se obrátil, aby zjistil, odkud přichází ten neslýchaný šum a šepot. Nakonec opustil baziliku a vstoupil mezi davы věřících na náměstí svatého Petra, kde se shromáždilo osmdesát, možná sto tisíc turistů a funkcionářů Paxu, aby novinu vyslechli. Jakmile se zpráva dostala za hlavní bránu Oblouku zvonů, zrychlila jako elektrony, které přeskakují rychlostí světla. Okamžitě vyrazila do vesmíru, pryč z planety, hnána rychlostí Hawkingova pohonu, pohybovala se tisíckrát rychleji než světlo. Za starými zdmi Vatikánu se rozeřvaly telefony a komlogy, aby probudily upocený Castel Sant Angelo, kde sídlily kanceláře Svatého úřadu inkvizice. Kanceláře se tísnily hluboko ve skalách hor, kde mělo původně stát Hadrianovo mauzoleum. Po celé ráno se ozývalo chřestění korálků a šum naškrobených sutan vatikánských funkcionářů, kteří se rychle vraceli do svých kancelářů, aby sledovali kódované zprávy a další příkazy svých nadřízených. Osobní komunikátory zvonily, bučely a vibrovaly v uniformách a implantátech tisíců místních kněží, vojenských velitelů, politiků a zástupců Merkantilů. Třicet minut po objevení papežova mrtvého těla už to věděl každý zástupce tisku na obou polokoulích Pacemu. Všichni připravili své robotem ovládané holokamery, připravili přenosové stanice a vyslali své nejlepší lidské reportéry do tiskové kanceláře Vatikánu. Pak už jen čekali v mezihvězdné společnosti. Kde vládla absolutní moc Církve, nepotřebovala nová zpráva pouze nezávislé potvrzení, ale musela počkat

na oficiální povolení.

Církev potvrdila jeho smrt dvě hodiny a deset minut po objevení těla papeže Julia XIV. Tohoto úkolu se zhostil vatikánský ministerský předseda kardinál Lourdasamy. Během několika vteřin se natočený záznam objevil na všech radiostanicích a holopřenosech, které měl přelidněný svět Pacemu k dispozici. Celá populace, jeden a půl miliardy duší, všichni znovuzrození křesťané, kteří nosí kruciform, většinou zaměstnanci Vatikánu, či silně zastoupené civilní, vojenské, či obchodní byrokracie celého Paxu, zkrátka celý Pacem se zastavil a se zájmem naslouchal. Ještě před oficiálním oznámením odstartoval tucet nových lodí třídy archanděl, které čekaly na orbitální dráze. Vyrázily, aby přinesly novinu do vzdálených částí galaxie. Zrychlení okamžitě zabilo všechny posádky, ale zprávu o papežově smrti bezpečně uchovaly počítače, tak - že ji kódované vysíláče předají nějakým šedesáti nejdůležitějším světům a hvězdným systémům. Kurýrní čluny třídy archanděl se vrátí s několika kardinály, kteří se musí zúčastnit volby, ale většina z nich se raději vyhne smrti a zůstane doma. Místo nich se objeví kódované interaktivní holoschránky, které vykřiknou své eligo pro dalšího nejvyššího Pontifa.

Ostatních pětáosmdesát lodí Paxu s Hawkingovým pohonem, většinou rychlé bitevní křižníky, se připravilo ke skoku a nastavilo veškeré souřadnice. Jejich cesta potrvá celé dny, možná měsíce, časový dluh od několika týdnů po celé roky. Všechny tyto křižníky počkají v prostoru Pacemu patnáct, snad dvacet standardních dnů, dokud nebude zvolen nový papež. Pak odnesou zprávu ke sto třiceti kritickým systémům Paxu, kde arcibiskupové slouží miliardám věřících i nevěřících. Tyto diecézní světy budou pověřeny, aby šířily slovo o papežově smrti, vzkříšení a znovuzvolení do méně důležitých systémů, vzdálených světů a myriády kolonií v Pustinách. Poslední letka dvou set neobsazených kurýrů opustila skladiště obrovského asteroidu poblíž systému Pacemu a čekala, až jejich čipy obdrží oficiální oznámení o znovuzrození papeže Julia a jeho zvolení do funkce. Hned nato vyrazí Hawkingovým prostorem, aby novinu doručily flotile Paxu, která brání hranice nebo bojuje s Vyvrženci v oblasti takzvané Velké zdi za hranicemi Paxem obsazeného vesmíru.

Papež Julius už zemřel osmkrát. Měl slabé srdce, ale nežádal lékařský zákrok - žádnou chirurgii, žádné nanoplasty. Věřil, že papež si musí prožít svůj přirozený život až do smrti, kdy bude zvolen jeho nástupce. Tento názor nezměnila ani skutečnost, že už ho zvolili osmkrát. Tělo papeže Julia bylo teprve připraveno na formální večer, kdy ho odnesou k soukromému vzkříšení v kapli za svatým Petrem, ale kardinálové a jejich zástupci už se připravovali na novou volbu. Sixtinská kaple byla uzavřena pro turisty a připravovala se na slavnost, která přijde za necelé tři týdny. Objevily se starodávné zdobené stolice, kam se posadí třiaosmdesát kardinálů, kteří se dostaví osobně. Ostatní použijí holografické projekce a interaktivní datová spojení, takže budou jednat na dálku. Před vysoký oltář postavili stůl pro Dohlížitele. Ozdobily ho malé karty, jehly, nitě, nádobky, destičky, látky a další předměty, které ukrylo velké plátno. Na jedné straně oltáře se objevil stůl pro Infirmary a Revizory. Hlavní dveře Sixtinské kaple zůstaly zavřené, zajistila je petlice a pečeť. Před dveřmi se objevilo komando Švýcarské gardy v plné zbroji s nabitými zbraněmi. Stejně tak obsadilo neznámé portály do papežského oživovacího tanku svatého Petra.

Podle starodávného protokolu musí volba proběhnout mezi patnáctým a dvacátým dnem po smrti. Všichni kardinálové, kteří žili přímo na Pacemu či v okruhu časové ztráty tři týdnů, odvolali veškeré své závazky a začali se chystat na shromáždění. Vše bylo připraveno.

Pro některé tlusté lidi je nadváha nevýhodou, znamením vlastní slabosti a lenosti. Jiní ji nesou vznešeně jako znak své rostoucí moci. Simon Augustino kardinál Lourdasamy patřil do druhé kategorie. Mohutný muž v nesčetných metrech šarlatové látky kardinálské róby byl na konci padesátky standardních let. Vypadal takhle už dvě století aktivního života, dvě století úspěšných vzkříšení. Měl pokleslé tváře, byl téměř holohlavý a hovořil tichým, hlubokým hlasem, který dokázal vyhnat do takových obrátek, že překřičel celou baziliku svatého Petra, aniž by použil zesilovač a systém reproduktorů. Lourdasamy byl ukázkou zdraví a vitality Vatikánu. Mnoho vnitřních koalic hierarchie vatikánské Církve mu věřilo (tehdy byl mladým a bezvýznamným funkcionářem vatikánské diplomatické mašinérie), že přiměl osudem pronásledovaného hyperionského poutníka, Otce Lenara Hoyta, k tomu, aby objevil tajemství zkrocení kruciformu a udělal z něj nástroj znovuzrození. Jemu a právě zesnulému papeži připisovali oživení Církve, která už se ocitla na pokraji zkázy.

Ať už tomu bylo jakkoliv, Lourdasamy se cítil velmi dobře. První den po devátém úmrtí Svatého otce v jeho úřadu, pět dnů před znovuzkříšením Jeho Svatosti. Jako kardinál, ministerský předseda, prezident výboru pro dvanáct Svatých kongregací a prefekt obávaných a špatně chápaných agentur - Svaté kongregace pro doktrínu víry, kterou teď každý znal pod jménem Svatý úřad všeobecné inkvizice - byl nejmocnějším člověkem v celé Kurii. Ve chvíli, kdy Jeho Svatost, papež Julius XIV" ležel v bazilice svatého Petra a jeho tělo čekalo na příchod noci, aby mohlo být umístěno do oživovacího tanku, byl Simon Augustino kardinál Lourdasamy nepochybně nejvlivnějším a nejmocnějším člověkem v celé galaxii.

A kardinál si to dobře uvědomoval.

"Jste tam ještě, Lucasi?" zaburácel a oslovil člověka, který mu dělal pobočníka už dvě stě let plných práce. Monsignore Lucas Oddi byl hubený, samá kost, rychle se pohyboval. Byl naprostým opakem kardinála Lourdasamyho, mohutné, silné, nestárnoucí a pomalé postavy. Oddiho plný titul podsekretáře vatikánského státu byl Náhradní sekretář pro šifry, ale všichni mu říkali Náhradník. "Šifra" byla stejně vhodnou přezdívkou, neboť vysoký kněz sloužil svému pánovi už více než dvacet let, ale nikdo, ani samotný Lourdasamy, neznal jeho osobní názory či emoce. Lucas Oddi představoval Lourdasamyho tvrdou pravici, takže ho kardinál už dávno považoval za pouhou odnož vlastní vůle. "Právě je usadili ve vnitřní čekárně," ohlásil monsignore Oddi.

Kardinál Lourdasamy přikývl. Zvyk pořádat důležitá setkání v předpokojích a nikoliv v kancelářích důležitých úředníků se tradoval už více než tisíc let - ještě předtím, než Hidžra přinutila lidstvo opustit umírající Zem a kolonizovat hvězdy. Ministerský předseda kardinál Lourdasamy měl malý předpokoj - čtverec o straně dlouhé pět metrů - bez veškerých

ozdob. Zůstal jen kulatý mramorový stůl bez zabudovaných komunikačních jednotek, jediné okno, které poskytovalo pohled na překrásné fresky vnitřních chodeb, a dva obrazy génia třináctého století jménem Karotan. Jeden představoval Kristovo utrpení v Golgotě, druhý papeže Julia (jeho předchozí identitu Otce Lenara Hoyta), jak dostává první kruciform od archanděla. Celou scénu bezmocně sledoval Satan ve formě Štíra.

Všichni čtyři lidé v předpokojí - tři muži a jedna žena - zastupovali výkonnou radu Pankapitalistické ligy nezávislých katolických organizací mezihvězdného obchodu, více známé jako Pax Merkantilus. Dva z nich vypadali jako otec a syn - M. Helvig Aron a M. Kennet Hay-Modhino vypadali stejně, na sobě měli drahé pláštěnky, drahé konzervativní účesy, nepadně biologicky upravené severoevropské rysy Staré Země a červené špendlíky prozrazovaly jejich členství v Suverénním vojenském řádu svatého Jana jeruzalémského, rhodského a maltského - patřili ke staré společnosti dobře známé jako Maltézští rytíři. Třetí muž měl asijské předky, na sobě běžnou bavlněnou róbu. Jmenoval se Kenzo Isozaki a v tento den byl - samozřejmě po Simonu Augustinovi kardinálově Lourdusamym - nepochybně druhým nejmočnějším člověkem Paxu. Posledním zástupcem Merkantilů Paxu byla asi padesátiletá žena s nedbale zastřiženými tmavými vlasy a ztřhaným obličejem, na sobě laciný pracovní oblek z česaného plastiku. M. Anna Pelli Cognaniová, údajná Isozakiho dědička, o které se tvrdilo, že má dlouhodobý vztah s arcibiskupkou na Renesanci Vektoru. Kardinál Lourdusamy vstoupil, zaujal své místo u stolu a čtveřice povstala, aby se uklonila. Monsignore Lucas Oddi zůstal jako jediný stát, daleko od stolu, rukama sevřel přední díl sutany. Okolní shromáždění pozorovaly přes jeho černé rameno umučené oči Karotanova Krista.

Aron a Hay-Modhino popošli, aby poklekli a políbili kardinálův požehnaný safírový prsten, ale Lourdusamy je odehnal, ještě než se k nim stačil připojit Kenzo-Isozaki a Anna Cognaniová. Když se všichni čtyři zástupci Merkantilů Paxu znovu posadili, kardinál promluvil: "Všichni jsme staří přátelé. Dobře víte, že zatímco zastupuji Boží oko v době krátké absence Svatého otce, naše diskuze neopustí tyto zdi." Lourdusamy se usmál. "A tyto zdi, drazí přátelé, jsou tím nejbezpečnějším místem v celém Paxu."

Aron a Hay-Modhino se nepadně usmáli. M. Isozaki nezměnil svůj příjemný výraz. M. Anna Pelli Cognaniová se ještě více zamačala. "Vaše Eminence," začala, "mohu hovořit svobodně?"

Lourdusamy natáhl svou zavalitou ruku. Nikdy nedůvěřoval lidem, kteří chtěli hovořit svobodně, slibovali, že budou upřímní nebo použili slovo "upřímnost". Ale odpověděl: "Samozřejmě, má drahá přítelkyně. Lituji, že nás okolnosti tlačí, takže nemáme mnoho času."

Anna Pelli Cognaniová krátce přikývla. Pochopila, že má přejít k věci. "Vaše Eminence," začala, "vyžádali jsme si toto setkání, abychom se neprojevíli pouze jako loajální přívrženci Pankapitalistické ligy Jeho Svatosti, ale jako přátelé Svatého oka, jako vaši přátelé."

Lourdusamy přátelsky přikývl. Jeho semknuté rty předvedly nepadný úsměv. "Samozřejmě."

M. Helvig Aron si odkašlal. "Vaše Eminence, Merkantilové mají pochopitelný zájem o nadcházející papežskou volbu." Kardinál čekal.

"Naším dnešním cílem," pokračoval M. Hay-Modhino, "je, abychom Vaši Eminenci ujistili, že Liga bude i nadále vykonávat politiku Vatikánu s naprostou loajalitou i po nadcházející volbě."

Kardinál Lourdusamy nepadně přikývl. Dokonale jim rozuměl. Merkantilský Pax nějakým způsobem, možná to byla Isozakiho výzvědná služba, vyčuchal možné vzkříšení vatikánské hierarchie. Donesl se k nim tichý šepot z dokonale zvukotěsných místností - zvěsti, že nadešla chvíle, aby papeže Julia vystřídal někdo nový. A Isozaki věděl, že na jeho místo usedne Simon Augustino Lourdusamy.

"Během tohoto smutného bezvládní," pokračovala M. Cognaniová, "cítíme jako svoji povinnost vyjádřit osobní i veřejnou podporu, kterou Liga neustále nabízí zájmům Svatého Oka a Svaté Církvi. Stejně jak už je tomu více než dvě století."

Kardinál Lourdusamy znovu přikývl a čekal, ale zástupci Merkantilů už nepromluví. Na chvíli zauvažoval, proč se Isozaki dostavil osobně. Snad aby spatřil mou reakci a nemusel věřit zprávě svých poddaných, napadlo ho. Ten stařík věří vlastním vjemům a smyslům, nikomu jinému. Lourdusamy se usmál. Dobrá politika. Počkal ještě minutu, minuta ticha. "Moji přátelé," zaburácel nakonec, "ani nevíte, jaké teplo cítím, když vidím, že čtveřice tak důležitých a zaměstnaných lidí navštíví ubohého kněze v době našeho společného smutku." Tváře Isozakiho a Cognaniové se ani nepohnuly, oba připomínali sochy. Ale kardinál spatřil špatně ukrytý záblesk očekávání v očích ostatních Merkantilů. Pokud Lourdusamy přivítal jejich podporu právě v tuto chvíli, přestože to jen naznačil, Merkantilové se tím dostali na úroveň vatikánských spiklenců - Merkantilové se stali vítanými spiklenci, dostali se na úroveň příštího papeže. Lourdusamy se naklonil ke stolu. Všiml si, že M. Kenzo Isozaki během celého rozhovoru ani nezamrkal. "Moji přátelé," pokračoval, "jako dobří znovuzrození Křesťané" - ukázal na M. Arona a Hay-Modhina - "jako Rytíři nepochybně znáte proceduru volby příštího papeže. Ale osvěžím vám paměť. Jakmile se shromáždí kardinálové a jejich protějšky, jakmile bude zapečetěna Sixtinská kaple, existují tři způsoby, jak zvolit papeže - výkřikem, delegáty a volbou. Během výkřiků ke všem kardinálům promluví Svatý duch a sdělí jim jméno nového papeže. Všichni vykřikneme eligo - "volím" - a jednotně někoho zvolíme. Při delegování vybereme několik jedinců z našich řad - řekneme tučet kardinálů - aby rozhodli za nás. Při volbě volí každý kardinál tajně, dokud některý z kandidátů neobdrží dvě třetiny hlasů a jeden k tomu. Jakmile je nový papež zvolen, čekající miliardy spatří sfumata - stoupající bílý kouř - který oznamuje, že Církevní rodina má znovu svého Svatého otce."

Všichni čtyři zástupci Merkantilů zůstali tiše sedět. Všichni dobře znali proceduru volby nového papeže - nejen samotné zastaralé mechanismy, ale i politikaření, tlaky, obchody, podvody a tvrdé zastrašování, které tento proces doprovázely po celá staletí. Teď začali chápat, proč kardinál Lourdusamy zdůrazňuje tak známá fakta.

"Během posledních devíti voleb," pokračoval mohutný kardinál, jeho hlas duněl místností, "byl papež zvolen výkřik - přímé vnuknutí Ducha Svatého." Lourdusamy na chvíli zmlkl. Rozhostilo se husté ticho. Monsignore Oddi za jeho zády

se nehýbal, takže připomínal malbu Krista. Kenzo Isozaki ani nezamrkal.

"Nemám důvod věřit," pokračoval Lourdasamy konečně, "že volba bude tentokráte jiná."

Zástupci Merkantilů se nehýbali. Nakonec M. Isozaki nepatrně sklonil hlavu. Sdělení bylo vyslechnuto a kardinál mu porozuměl. Ve vatikánských zdech nedojde k žádné vzpouře. A jestli ano, Lourdasamy má vše pod kontrolou a podporu Merkantilů nepotřebuje. Zdálo se, že Lourdasamyho doba ještě nenadešla, papež Julius znovu ovládne Církev i Pax. Isozakiho skupina na sebe vzala obrovské riziko, když chtěla vytěžit výhody a spojit se s budou - čím papežem. Teď stáli před důsledkem tak hrozného rizika. Papež Julius vyloučil z Církve Isozakiho předchůdce za mnohem menší chybu. Odebral mu svátost kruciformu a odsoudil vůdce Merkantilů k životu daleko od katolické komunity - což chápe každý muž, žena i dítě z Pacemu či jiného světa, který ovládá Pax, jako jistou smrt.

"No, lituji, ale volají mě další povinnosti, takže se musím vzdát vaší společnosti," zaburácel kardinál.

M. Isozaki vyskočil, popošel kupředu, poklekl a políbil kardinálův prsten, ještě než stačil Lourdasamy vstát. Porušil tak všechny standardní protokoly. "Eminence," zamumlal starý Merkantilus, jeden z největších boháčů.

Lourdasamy se tentokrát nepostavil a neodešel, dokud před něj nepředstoupil každý z VA Merkantilů a nevyjádřil svou úctu.

Den po smrti papeže Julia vyrazila loď třídy archanděl k Božímu sadu. Jednalo se o jediného archanděla, který nesloužil jako kurýr. Plavidlo bylo menší než nové lodě a neslo jméno Raphael.

Několik minut po zakotvení na orbitu kolem popelavé planety se od lodě oddělil přistávací modul a s řevem pronikl do atmosféry. Na palubě byli dva muži a jedna žena. Všichni tři vypadali jako sourozenci, měli stejnou štíhlou postavu, bledou pokožku, tmavé, krátce zastřižené vlasy, zarputilé pohledy, tenké rty. Na sobě měli obyčejné, červenočerné skafandry a složité komlogy na zápěstí. Jejich přítomnost byla zvláštností - loď třídy archanděl usmrtí během skoku Planckovým prostorem všechny lidské bytosti a vzkříšení trvá tři dny.

Nebyly to lidské bytosti.

Přistávací modul zmorfoval křídla, vyhladil všechny povrchy do aerodynamického tvaru, překonal terminátor a rychlostí tří machů pronikl do denního světla. Dole se otáčel někdejší templářský svět Božího sadu - popáleniny, popelavá pole, bahnité řeky, ustupující ledovce, zelené sekvoje, které se snažily znovu uhnízdit v roztříštěné krajině. Modul zpomalil na podzvukovou rychlost a objevil se nad úzkým pásem mírného klimatu, kde dokázala přežít vegetace. Překročil rovník a sledoval řeku k pařezu Světového stromu. Přestože se proměnil v pouhý pahýl, pořád měl třiaosmdesát kilometrů v průměru a byl vysoký jeden kilometr, takže se tyčil nad horizontem jako černá sopka. Modul se vyhnul pařezu Světového stromu a sledoval řeku na západ. Neustále klesal, až přistál na balvanu poblíž místa, kde se řeka tísnila v úzké roklí. Oba muži i žena sestoupili po žebříku a rozhlédli se po okolí. V této části Božího sadu bylo dopoledne, řeka bublala a tvořila peřeje, v hustých korunách stromů po proudu švitořili ptáci a lesní zvěř. Ve vzduchu voněly borovice, podivuhodné mimozemské pachy, mokrá půda a popel. Uplynula dvě a půl století. Svět tehdy zničil útok z orbitu. Dvě stě metrů vysoké templářské stromy, které neuprchly do vesmíru, pozřel divoký požár, který zde zuřil téměř celé století, aby ho konečně udusila nukleární zima.

"Pozor," promluvil jeden z mužů. Trojice sestupovala k řece. "Monovlákná, která tady nastražila, budou ještě funkční." Hubená žena přikývla a vyndala z pěnového batohu laserovou zbraň. Nastavila paprsek na široký záběr a přejela řeku. Neviditelná vlákna žhnula jako pavučina v ranní rose, křižovala řeku, ovíjela balvany, potápěla se a znovu vystupovala nad bílou, zpěněnou hladinu.

"Nic v místech, kde máme práci," prohlásila žena a zhasla laser. Trojice překonala břeh řeky a vystoupila po skalnatém svahu. Objevila žulu, kterou roztavila destrukce Božího sadu. Ale jedna terasa nesla známky katastrofy, která se přihodila nedávno. Poblíž jednoho balvanu deset metrů nad hladinou řeky se otevíral vypálený kráter ve tvrdé skále. Měl dokonale kruhový tvar, půl metru pod úroveň balvanu, dlouhý zářez pět metrů v průměru. Na východní straně, v místech, kudy odtékala roztavená skála, aby zaútočila na dole tekoucí řeku, vzniklo přírodní schodiště z černé lávy. Kámen v kruhové dutině na vrcholu balvanu byl tmavší než okolí, připomínal leštěný onyx zasazený do žulového kelímku.

Jeden z mužů vstoupil do dutiny, ulehl na hladký povrch a přiložil kněmu ucho. Chvilí nato vstal, přikývl a pokynul ostatním.

"Ustupte," promluvila žena a dotkla se svého komlogu na zápěstí.

Trojice zacouvala o pět kroků a z vesmíru vyrazil paprsek čisté energie. Ptáků a zvířat se zmocnila panika, přechali mezi hustými stromy. Během několika vteřin došlo k ionizaci vzduchu, okolí se přehřálo a nárazová vlna vyrazila všemi směry. Padesát metrů od místa kontaktu vzplály větve a listí. Kužel pronikavého světla se roztáhl do šířky kruhové prolákliny v balvanu a samotný kámen proměnil v jezero roztaveného ohně.

Dva muži a žena se ani nepohnuli. Jejich skafandry doutnaly v horku otevřené pece, ale zvláštní tkanina se nevznítala. Ani jejich těla.

"Stačí," překřičela žena řev paprsku a sílíci bouře. Zlatý paprsek zmizel. Žhavý vzduch vyrazil jako vichřice, aby obsadil kužel vakua. Výklenek ve skále se proměnil v kruh bublající lávy.

Jeden z mužů poklekl, zdálo se, že naslouchá. Pak pokynul ostatním a zmorfoval se. V jednu chvíli byl z masa a kostí, hned nato se proměnil v chromově stříbrnou sochu, která připomínala člověka. Modrá obloha, hořící les, jezero rozžhavené lávy, vše se odráželo od jeho stříbrné pokožky. Ponořil jednu ruku do rozžhavené lávy, ještě více se přikrčil, natáhl paži a zabral. Zdálo se, že se jeho stříbrná ruka ponořila do povrchu další lidské postav - tentokráte to byla žena. Mužská socha vytáhla ženskou sochu ze syčícího a prskajícího jezírka lávy a odnesla ji k padesát metrů vzdálenému místu, kde nehořela tráva a skála byla natolik chladná, že udržela jejich váhu. Druhý muž se ženou je následovali.

První muž zmorfoval svou stříbrnou postavu a žena ho napodobila. Už nevypadala jako rtuťovitá postava, ale jako

dvojče nakrátko ostříhané ženy ve skafandru.

"Kde je to hnusné dítě?" zeptala se zachránců. Kdysi se jmenovala Rhadamanth Nemes.

"Pryč," odpověděl muž, který ji zachránil. Oba muži mohli být bratři, možná je vyklonovali. "Dostali se k poslednímu přenašeči."

Rhadamanth Nemes se zašklebila. Rozcvičovala si prsty a pohybovala rukama, jako by zaháněla křeče. "Alespoň jsem zabila toho hnusného androida."

"Ne," zarazila ji druhá žena, její dvojče. Neměla žádné jméno. "Unikli v Raphaelově přístávacím modulu. Android ztratil jednu ruku, ale autochirurg ho udržel při životě."

Nemes přikývla a obrátila se ke skalnatému svahu, kde pořád stékala láva. Oheň odhalil třpytící se síť monovláken nad hladinou řeky. Za zády jim hořel oheň. "Nebylo to... příjemné... tam dole. Když na mě zaútočilo lodní kopí vši svou silou, nedokázala jsem se pohnout. Pak mě sevřela skála a já se nemohla zmorfovat. Udržet aktivní morfovací interface spotřebovalo veškerou moji energii. Jak dlouho jsem tam byla pohřbena?"

"Čtyři pozemské roky," odpověděl muž, který ještě nepromluvil.

Rhadamanth Nemes zvedla tenké obočí. To gesto nesignalizovalo překvapení, snad otázku. "Ale Jádro vědělo, kde jsem..."

"Jádro vědělo, kde jste," souhlasila druhá žena. Její hlas i výraz obličeje odpovídaly výrazům ženy, kterou právě zachránili. "A Jádro vědělo, že jste zklamala."

Nemes se pousmála. "Takže čtyři roky trestu."

"Varování," doplnil muž, který ji zachránil.

Rhadamanth Nemes udělala dva kroky, jako by chtěla nabrat rovnováhu. Měla nevýrazný hlas. "Proč jste pro mě tedy teď přijeli?"

"Ta dívka," pokračovala druhá žena. "Vrací se. Máme dokončit vaši misi."

Nemes přikývla.

Muž, který ji zachránil, jí položil ruku na útlé rameno. "A vězte," pronesl, "že čtyři roky pohřbení v ohni a skále nejsou ničím proti tomu, co se vám stane, pokud znovu zklamete."

Nemes ho dlouze pozorovala, aniž by odpověděla. Pak se obrátila od lávy a plamenů. Celá čtveřice srovnala své pohyby v dokonalé choreografii, vyrovnala krok a jednomyslně zamířila k přístávacímu modulu.

Otec Federico de Soya se připravuje na pouštní planetě MadredeDios k ranní mši. Nachází se na náhorní plošině jménem Llano Estacado - jméno pochází od pilířů, které generují atmosféru a křížují poušť v desetikilometrových intervalech.

V malém pouštním městečku Nuevo Atlan nežije více než tři sta obyvatel - většinou jsou to horníci z boxitových dolů Paxu, kteří tady čekají na smrt před odjezdem domů, a několik na víru obrácených mariaistů, kteří si vydělávají na živobytí jako pasteveci v zamořených pustinách. Otec de Soya dobře ví, kolik se jich objeví na ranní mši. Čtyři. Stará M. Sanchezová, vdova, o které se říkalo, že zavraždila před dvaadesáti lety vlastního manžela v prachové bouři, Perellova dvojčata, která dávala z neznámých důvodů přednost zchátralému kostelu před klimatizací a čistotou kaple v hornické rezervaci, a tajemný stařík se zářením zjizvenou tváří, který klečel v poslední lavici a nikdy se neúčastnil přijímání.

Venku zuřila prachová bouře. Prachová bouře zuřila bez přestání. Otec de Soya musel přeběhnout posledních třicet metrů, aby překonal vzdálenost mezi farou z vepřovic a sakristií, přes hlavu si přehodil plastickou kápi, ramena mu chránila sutana a kvadrátek, breviář ukryl hluboko do záhybů sutany, aby se neušpinil. Nebylo to nic platné. Každý večer si svlékl sutanu, kvadrátek pověsil na háček a sledoval kaskádu rudého písku. Jako zaschlá krev, která se sype z rozbitých přesýpacích hodin. A kdykoliv otevřel ráno svůj breviář, mezi stránkami zaskřípal písek a pošpinil mu prsty. "Dobré ráno, Otče," pozdravil Pablo, zatímco kněz pospíchal do sakristie, aby rychle zapečetil dveře proti venkovnímu počasí.

"Dobré ráno, Pablo, můj nejvěrnější ministrante," pozdravil Otec de Soya. Pak se v duchu opravil. Pablo byl jediným ministrantem. Jednoduché dítě - chlapec jednoduchý, podle starých měřítek mentálně zaostalý, naprosto upřímný, věrný a přátelský. Pablo se objevil každé ráno o půl sedmé, aby de Soyovi pomohl při mši, v neděli přišel dvakrát. Na ranní nedělní bohoslužbu chodili jen čtyři lidé, na pozdější mši pětacet horníků.

Chlapec přikývl a znovu se zakřenil. Jeho úsměv na chvíli zakryla čistá, naškrobená rocheta, kterou si přetáhl přes úbor ministranta.

Otec de Soya prošel okolo chlapce, pohladil ho po tmavých vlasech a otevřel velkou truhlici. Ráno bylo tmavé jako pouštní noc, prachová bouře zastínila východ slunce. Jediné světlo v holé, chladné místnosti přinášela praskající lampa. De Soya poklekl, chvíli se tiše modlil, pak se začal oblékat do šatů, které patřily k jeho poslání.

Otec kapitán de Soya sloužil dvě desetiletí jako velitel bojových plavidel Baltazar. Oblékal uniformy a stav kněze prozrazoval jen kříž a jeho límec. Nosil bojové brnění, skafandry, taktické komunikační implantáty, brýle pro vstup do datové sféry, boží rukavice - všechny vymoženosti kapitána lodi. Ale ani jeden z těchto předmětů ho nepoznamenal, nedojímal ho jako tyto jednoduché pomůcky obyčejného kněze. Od doby, kdy Otce kapitána de Soyů zbavili hodnosti kapitána a propustili ho ze služeb flotily, uplynuly čtyři roky. De Soya znovu objevil své původní poslání.

De Soya si oblékl humerále, které schovalo jeho hlavu a kleslo až ke kotníkům. Přestože stále zuřily prachové bouře, bílá podšívka byla čistá. Stejně tak alba. Sevřel břicho kněžským pásem a zašeptal modlitbu. Pak vyndal bílou štolu, s úctou ji přidržel ve dlaních, pak si ji přehodil přes krk a oba hedvábné konce překřížil. Za zády mu pobíhal Pablo, odklízěl své špinavé boty, ve kterých chodil ven, a natahoval si levné plastické tenisky, které mu matka dala na přezutí do kostela.

Otec de Soya si vzal tunicelu a jeho oděv odhalil kříž vepředu. Bílý kříž s nepatrným purpurovým lemováním. Dnes

ráno všem tiše poželtná a nenápadně se zmíní o svátosti pokání - tato poznámka osloví vdovu a údajnou vražedkyni v první řadě, jakož i zářením zjizveného muže v řadě poslední.

Přitočil se k němu Pablo. Chlapec se široce usmíval. Otec de Soya mu položil ruku na hlavu a snažil se urovnat rozčepýřené vlasy. Chtěl chlapce uklidnit a utišit. Pozvedl pohár, stáhl ruku z chlapcovy hlavy a sevřel barevnou nádobu. Pak zašeptal: "Dobrá." Pablův úsměv povadl, chlapec ucítil vážnost okamžiku a odvedl jejich dvoučlenné procesí k oltářů.

De Soya okamžitě poznal, že se v kapli neobjevily čtyři postavy, ale bylo jich pět. Známí věřící - všichni poklekli, vstali, znovu poklekli a zaujali svá oblíbená místa - ale byl tady ještě někdo. Vysoká a tichá postava se ukrývala v hlubokých stínech v místech, kde se vstupní chodba pojí s hlavní chrámovou lodí. Přestože se snažil soustředit na svá slova, cizí přítomnost stále odváděla de Soyovu pozornost.

"Dominus vobiscum," pronesl Otec de Soya. Věřil, že Pán je s nimi už více než tři tisíce let... se všemi.

"Et cum spiritu tuo," dodal Otec de Soya. Pablo slova zopakoval a kněz naklonil hlavu, aby zjistil, zda světlo odhalilo vysokou hubenou postavu v temném zákoutí přední části chrámové lodí. Neodhalilo.

Během kánonu zapomněl na tajuplnou postavu a pozornost všech přítomných se obrátila k hostii v jeho zvednutých prstech. "Hoc est enim corpus meum," vyslovil Jezuita pečlivě a ucítil sílu svých slov. Mnohokrát se takto modlil, aby očistil hříchy násilí, které spáchal jako kapitán flotily, aby je smyl krví a milosrdenstvím svého Spasitele.

K přijímání se dostavila jen Perellova dvojčata. Jako obvykle. De Soya pronesl nezbytná slova a nabídl mladíkům hostii. Potlačil nutkání vzhlednout a podívat se na postavu ukrytou ve stínech na druhé straně chrámu.

Mše skončila v naprosté tmě. Vytí větru udusilo poslední modlitby a odpovědi. V malém kostele nebyla zavedena elektřina - nikdy sem nenatáhli kabel - a deset pomrkávajících svíců na zdi vedlo marný boj s okolní tmou. Otec de Soya všem naposledy poželtnal a odnesl pohár do tmavé sakristie, kde ho uložil na menší oltář. Pablo si spěšně svlékl rochetu a natáhl si bundu, která ho měla ochránit proti bouři.

"Zítřka, Otče!"

"Ano, děkuji ti, Pablo. Nezapomeň..." Pozdě. Už byl venku a utíkal do výrobní kořeni, kde pracoval jeho otec, strýcové i chlapec sám. Ve vzduchu kolem počasím ošlehaných dveří zavířil rudý prach.

Otec de Soya by se normálně svlékl a odložil svou róbu do truhlice. Později šaty odnese na faru a vyčistí. Ale dnes ráno zůstal oblečený. Alba, pás, tunicela, štola, humerále.

Cítil, že je potřebová. Stejně tak cítil potřebu, že si musí navléknout bojové brnění během přistávacích operací.

Vysoká postava se objevila ve dveřích sakristie, pořád se držela ve stínech. Otec de Soya čekal a sledoval ji, musel se ovládnout, aby se nepokřížoval a nepozvedl zbylé odpustky jako štít proti upírům či ďáblu. Zuřící vítr přestal hučet, ale pořád kňučel jako zlá víla.

Postava udělala jeden krok a vstoupila do rudého světla lampy. De Soya poznal kapitánku Margaret Wu, pobočnicka a spojence admirála Marusyna, vrchního velitele flotily Paxu. To ráno musel podruhé opravit své myšlenky - teď z ní byla admirálka Margaret Wu. Rudé světlo odhalilo prýmký na jejím límci.

"Otče kapitáne de Soyo?" oslovila ho admirálka.

Jezuita pomalu zavrtěl hlavou. Bylo teprve půl osmé, a přestože měl tento svět jen třiačtyřicetihodinový den, de Soya cítil silnou únavu. "Jen Otec de Soya," opravil ji.

"Otče kapitáne de Soyo," zopakovala admirálka Wu. Tentokrát to nebyla otázka. "A tímto vás povolávám do aktivní služby. Máte deset minut na to, abyste si připravil osobní věci, pak půjdete se mnou. Příkaz nabývá okamžité platnosti."

Federico de Soya vzdychl a zavřel oči. Chtělo se mu plakat. Prosím, Bože, odejmi kalich hořkosti ode mne. Když oči znovu otevřel, na oltář stál stejný pohár a admirálka Margaret Wu pořád čekala.

"Ano," zašeptal tiše, pomalu, opatrně. Pak se začal svlékat.

Tři dny po smrti a pohřbení papeže Julia XIV. se něco pohnulo v jeho oživovacím tanku. Tenké pupeční šňůry a jemné sondy se stáhly a zmizely. Mrtvola na desce stolu chvíli ležela bez jediného pohybu, byl patrný pouze pohyb holého hradního koše. Pak sebou zaškubala, zasténala a - po mnoha dlouhých minutách - se opěla o jeden loket. Nakonec se posadila a bohatě vyšívaný hedvábný háv sklouzl nahému muži okolo pasu.

Muž seděl několik minut na okraji mramorové desky, hlavu opíral o roztřesené ruce. Pak vzhledl. Tajný panel ve zdi oživovací kaple tiše odskočil. Do temné místnosti vkročil kardinál ve formálním rudém úboru doprovázen šustěním hedvábí a chřesticemi korálky. Doprovázel ho vysoký, hezký muž s šedými vlasy a šedými očima oděný v jednoduchém, ale elegantním obleku z šedého flanelu. Tři kroky za kardinálem a mužem v šedém obleku pochodovali dva příslušníci Švýcarské gardy ve středověkých barvách. Oranžová a černá. Nenesli žádné zbraně.

Nahý muž na mramorové desce zamrkal, jako by nedokázal přizpůsobit oči ani šeru temné kaple. Nakonec dokázal zaostřit pohled. "Lourdusamy," vydechl vzkříšený muž.

"Otče Duré," pozdravil kardinál Lourdusamy. Nesl ohromný stříbrný pohár.

Nahý muž se zašklebil a zamlaskal, jako by se probudil s nepříjemnou chutí v ústech. Byl to starší člověk s hubeným obličejem askety, smutnými očima, jeho nově vzkříšené tělo zdobily staré jizvy. Na hrudi mu rudě žhnuly dva kruciformy. "Jaký je rok?" zeptal se nakonec.

"Léta Páně 3131," odpověděl kardinál a postavil se vedle něj.

Otec Paul Duré zavřel oči. "Padesát sedm let po mém posledním vzkříšení. Dvě stě sedmdesát devět let po Pádu přenašečů." Znovu otevřel oči a podíval se na kardinála. "Dvě stě sedmdesát let od chvíle, kdy jste mě otrávil a zabili papeže Teilharda Prvního."

Kardinál Lourdusamy se hlasitě zasmál. "Pokud jste schopný takových výpočtů, pak se rychle zotavujete."

Otec Duré přesunul pohled od kardinála k vysokému muži v šedém. "Albedo. Přicházíte jako svědek? Nebo máte

povzbudit vašeho Jidáše?"

Vysoký muž neodpověděl. Kardinál Lourdasamy sevřel úzké rty, takže se úplně ztratily mezi jeho růžovoučkými tvářemi. "Chcete nám ještě něco říct, než se vrátíte do pekla, Antipapeži?"

"Vám nikoliv," zamumlal Otec Duré a zavřel oči v modlitbě.

Dva příslušníci Švýcarské gardy ho uchopili za vyhublé paže. Jezuita se nebránil. Jeden z vojáků ho chytil za vlasy, zaklonil mu hlavu a našponoval hubený krk jako luk.

Kardinál Lourdasamy předvedl půvabný pohyb a popošel kupředu. V záhybech jeho hedvábné róby se objevilo ostří nože s drždlem z rohoviny. Vojáci drželi odevzdaného Durého, jeho ohryzek jakoby vyrostl. Lourdasamy zvedl paži a jeho ruka opsala oblouk. Z Durého přeřáté krční tepny vystříkla krev.

Aby si Lourdasamy nepotřísnil oděv, ustoupil a ukryl ostří zpátky do rukávu. Pozvedl široký pohár a zachytil pulzující pramínek krve. Když už byl pohár téměř plný a příval krve se zastavil, Lourdasamy pokynul příslušníkovi Švýcarské gardy a ten uvolnil hlavu.

Vzkříšený muž se znovu změnil v mrtvolu. Hlava mu visela na stranu, měl zavřené oči, otevřená ústa, zářez na krku připomínal rtěnkou namalované rty odporého zubatého šklebu. Vojáci Švýcarské gardy vrátili tělo na kamennou desku a odnesli přehoz. Nahý muž byl bledý, zranitelný. Měl rozervaný krk, zjizvenou hrud', dlouhé bílé prsty, bledé břicho, svěšené genitálie, vyhublé nohy. Smrt nepřináší důstojnost ani v době vzkříšení. Ani těm, kteří se dokázali celý život dokonale ovládat.

Zatímco vojáci odnášeli překrásný přehoz, kardinál Lourdasamy vzal těžký pohár a nalil krev do mužových očí, do jeho zívajících úst, do čerstvé rány, polil mu hrudní koš, břicho a rozkrok, rozléval šarlatově červenou barvu, která předčila odstín kardinálského oděvu.

"Sie aber seid nicht fleischig, sondern geistlich" pro - hlásil kardinál Lourdasamy. "Nejsi z masa a kostí, duch je tvou podstatou."

Vysoký muž pozvedl obočí. "Bach, že?"

"Samozřejmě," souhlasil kardinál a postavil prázdný pohár vedle mrtvoly. Pokynul vojákům Švýcarské gardy, a ti přikryli tělo. Krev okamžitě prosákla překrásnou látkou. "Jesu, meine Freunde" dodal Lourdasamy.

"Myslel jsem si to," řekl vyšší muž a tázavě se na kardinála podíval.

"Ano," souhlasil kardinál Lourdasamy. "Teď."

Muž v šedém obešel katafalk a zastavil se za dvojicí vojáků, kteří urovnávali krví nasáklý přehoz. Když se narovnali a ustoupili od mramorové desky, muž v šedém zvedl obrovské ruce a přitiskl je oběma mužům ke krku. Vojáci vytřeštili oči a poklesla jim čelist. Nestačili ani vykřiknout. Jejich oči a ústa se rozzářily během jediné vteřiny jasným světlem, jejich pokožka zprůhledněla, objevil se oranžový plamen. Pak zmizeli. Vypařili se, rozpustili na částičky jemnější než prach.

Muž v šedém si oprášil ruce.

"Škoda, poradce Albedo," zavrčel kardinál Lourdasamy svým burácivým hlasem.

Muž v šedém se rozhlédl, jako by hledal prach vířící v matném světle, pak se obrátil zpět ke kardinálovi. Znovu tázavě pozvedl obočí.

"Ne, ne, ne," zaburácel Lourdasamy. "Myslím ten přehoz. Skvrny se nikdy neodstraní. Musíme po každém vzkříšení vyrobit nový." Obrátil se a vyrazil k tajnému panelu. Jeho háv tiše šustil. "Pojďte, Albedo. Musíme si promluvit a před polednem mě ještě čeká naše díkůvzdání."

Jakmile se panel vrátil na místo, oživovací komnata ztichla. Zůstala jen přikrytá mrtvola a plíživá šedá mlha, která se převalovala v matném osvětlení, bledla a prozrazovala odchod mrtvých duší.

Kapitola 2

Ve dnech, kdy papež Julius podeváté zemřel a poštěstě zavraždili Otce Durého, jsme byli s Aeneou sto šedesát tisíc světelných let daleko na ukradené planetě Zemi. Byla to Stará Zem, skutečná Zem, která obíhala kolem hvězdy typu G. Nebylo to slunce Megallanova mraku, galaxie nebyla domovskou galaxií Země.

Byl to pro nás zvláštní týden. Samozřejmě jsme nevěděli, že papež zemřel, neboť mezi přestěhovanou Zemí a Paxem nebyl žádný kontakt, jen spící brány přenašeče. Ale teď už vím, že Aenea papežův odchod vycítila způsobem, jaký jsme tehdy neznali. Přesto nám události vesmíru Paxu neprozradila a nikoho nenapadlo, aby se jí vyptával. Naše životy na Zemi byly v těch letech exilu jednoduché a klidné, přestože si teď na ně jen těžko vzpomene a vzpomínky nám působí bolest. Právě tento týden byl velmi vážný, ale v žádném případě jednoduchý či klidný. V pondělí zemřel Starý Architekt, u kterého Aenea čtyři roky studovala. V úterý bylo větrné počasí a jeho pohřeb byl nenadálý a smutný. Ve středu oslavila Aenea šestnácté narozeniny, ale celou událost zastínil smutek a zmatek v osadě Taliesin. Slavit jsem chtěl pouze já a A. Bettik.

Android upekl čokoládový dort, jaký měla Aenea nejraději, já celé dny vyřezával složitou hůl ze staré větve, kterou jsme našli během jednoho z povinných pikniků v okolních horách, kam nás vodil Starý Architekt. Ten večer jsme jedli dort a vypili trochu šampaňského. Seděli jsme v Aeneině překrásném přístřešku v poušti, ale dívku trápila staříkova smrt a panika v osadě. Teď už chápou, že se na její náladě podepsala i papežova smrt, násilí, které se objevilo na obzoru, a konec neklidnějších čtyř let, jaké spolu kdy strávíme. Vzpomínám na konverzaci toho večera, kdy Aenea slavila šestnácté narozeniny. Brzy se zešeřilo a udělalo se chladno. Za zdmi pohodlného kamenného domku, který si postavila před čtyřmi lety jako přijímací zkoušku, vířil písek, jukka a pelyněk se stáhly, vítr je sevřel ve své dlaně. Seděli jsme u syčící lampy, sklenky šampaňského vyměnili za hrnky teplého čaje a tiše jsme rozmlouvali, zatímco na plátěnou střechu útočil písek.

"Je to zvláštní," začal jsem. "Věděli jsme, jak je starý a nemocný, ale jako by nikdo nevěřil, že jednou umře." Samozřejmě

jsem měl na mysli Starého Architekta a nikoliv vzdáleného papeže, který pro nás nic neznamenal. Aenein učitel neměl - stejně jako ostatní exulanti na Zemi - kruciform. Jeho smrt byla konečná, papežova nikoliv.

"Zdalo se, že to věděl," odvětila Aenea tiše. "Během posledního měsíce si volal všechny své učně. Děлил se s nimi o zbytky své moudrosti."

"O jaký kousek moudrosti se podělil s tebou?" zeptal jsem se. "Tím chci říct, jestli to není tajné nebo příliš osobní."

Aenea se podívala na hrnek čaje, ze kterého stoupala pára, a usmála se. "Připomněl mi, že zákazník vždycky souhlasí s dvojnásobnou cenou, než původně nabízel, pokud mu připočteš zvláštní výdaje postupně, začneš s tím už na začátku stavby a pokračuješ po celou dobu, zatímco stavba získává vlastní podobu. Řekl mi, že už není návratu, že se zákazník chytí jako pstruh na udici."

A. Bettik a já jsme se zasmáli. Nebyl to výsměch - Starý Architekt byl jedním z výjimečných lidí, skutečný génius spojený s dokonalou osobností, ale přestože jsme cítili smutek, vycítili jsme jeho vychytralost, vycítili jsme, jak byl sobecký. Ale i to patřilo k jeho osobnosti. Nechci o něm pořád hovořit jako o Starém Architektovi. Kybridní osobnost byla rekonstruována ze skutečného člověka jménem Frank Lloyd Wright, který žil v době před Hidž - rou a pracoval v devatenáctém a dvacátém století našeho letopočtu. Ale zatímco všichni z osady o něm hovořili s respektem jako o panu Wrightovi, včetně starších učedníků, kteří dosáhli jeho věku, já ho vždycky považoval za Starého Architekta. Kvůli tomu, co o něm Aenea vyprávěla, než jsme dorazili na Starou Zem.

Jako by mi A. Bettik četl myšlenky, dodal: "Je to zvláštní, že?"

"Co je zvláštní?" zeptala se Aenea.

Android se usmál a přešel si levou paží v místech, kde čněl pod loktem hladký pahýl. Během posledních několika let se to změnilo v charakteristické gesto. Autochirurg v přístávacím modulu, který nás provedl přenašečem z Božího sadu, udržel androida naživu, ale jeho chemické zásoby byly natolik odlišné, že nedokázal vyklonovat androidovi novou paži. "Chci říct," pokračoval A. Bettik, "že přes veškerý odkaz Církve pořád zůstává otázka, zda má lidské tělo nějakou duši, která ho opustí po smrti. Ale v případě pana Wrighta víme, že jeho kybridní osobnost stále existuje nezávisle na jeho těle - nebo alespoň existovala ve chvíli jeho smrti."

"Vím to tak jistě?" zeptal jsem se. Čaj byl teplý a chutný. Koupili jsme ho společně s Aeneou - vlastně jsme ho vyměnili - na indiánském trhu poblíž pouště, kde mělo stát město Scottsdale.

Na tu otázku odpověděla Aenea: "Ano. Kybrid mého otce přežil zkázu vlastního těla a schoval se v Schrónově smyčce v lebce mé matky. Jak víme, i potom si udržel vlastní existenci v megasféře a později žil v Konzulově lodi. Kybridní osobnost přežívá jako holovna, která prochází datovou sférou či megasférou, dokud se nevrátí ke zdroji UI Jádra."

Věděl jsem to, ale nikdy jsem to nepochopil. "Dobrá," souhlasil jsem, "ale kam odešla vlna osobnosti založená na UI pana Wrighta? Moc spojení k Jádro tady nemáme. Neexistuje tady datová sféra."

Aenea odložila prázdný hrnek. "Musí existovat nějaké spojení, jinak by pan Wright a ostatní znovu stvořené kybridní osobnosti nemohly na Zemi vůbec pobývat. Pamatuji, Technojádro používalo Planckův prostor mezi branami přenašečů jako médium a úkryt, než umírající Hegemonie zničila brány a přístup."

"Prázdnota, Jež Spojuje," doplnil jsem a zopakoval tak frázi starého básníka a jeho Kantosu.

"Jo," souhlasila Aenea, "ale já si vždycky myslela, že je to hloupé jméno."

"Ať se tomu říká jakkoliv," pokračoval jsem, "nechápu, jak může dosáhnout sem... do jiné galaxie."

"Médium, které Jádro používalo v přenašečích, dosáhne všude," odvětila Aenea. "Proniká prostorem i časem." Moje mladá přítelkyně se zamračila. "Ne, tak to není, prostor a čas jsou jím svázány... Prázdnota, Jež Spojuje překonává prostor i čas."

Rozhlédl jsem se kolem sebe. Lampa dokázala osvětlit malou, stanu podobnou stavbu, ale venku byla tma a skučel tam vítr. "Pak sem Jádro dosáhne?"

Aenea zavrtěla hlavou. Už jsme to probírali. Celou myšlenku jsem nepochopil tehdy a nepodařilo se mi to ani teď.

"Tito kybridí jsou propojeni s UI, která není v podstatě spojena s Jádrem," odvětila. "Osobnost pana Wrighta nebyla. Můj otec... druhý Keatsův kybrid... nebyl."

To jsem nechápal. "Kantos tvrdí, že Keatsovy kybrid - včetně tvého otce - stvořil Ummon, UI Jádra. Ummon prozradil tvému otci, že kybridí jsou experimentem Jádra."

Aenea se postavila a přešla k otvoru, který sloužil jako vchod. Látka po obou stranách se vlnila, ale držela tvar a nenechala dovnitř proniknout písek. Byla dobrá stavitelka. "Strýček Martin napsal Kantos" poučila mě. "Podal pravdu, jak dokázal nejlépe. Ale existují elementy, které nechápal."

"Ani já jim nerozumím," přikývl jsem a přestal nad tím přemýšlet. Přešel jsem k dívce a objal ji. Ucítil jsem nepatrnou změnu její postavy od chvíle, kdy jsem ji objal před čtyřmi lety poprvé. "Všechno nejlepší, malá."

Vzhlédla, pak mi opřela hlavu o hrud'. "Díky, Raule."

Na mladičké přítelkyni byly vidět i další změny, které se objevily od chvíle, kdy jsme se poprvé setkali a já bylo dvanáct standardních let. Mohu říct, že se z ní stala během těch let žena, ale přestože se jí zakulatily boky a pod starou mikinou se objevila výrazná ňadra, pořád jsem ji jako ženu neviděl. Nebyla ani dítětem, ani ženou. Byla to... prostě Aenea. Její jasné tmavé oči zůstaly stejné - inteligentní, tázavé, trochu smutné, ukrývaly zvláštní vědomosti - a pokud k vám obrátila svou pozornost, prožili jste stejně silný pocit jako předtím. Hnědé vlasy jí poněkud ztmavly, minulé jaro šije zastříhla, takže je měla kratší než já, když jsem sloužil před tuctem let u Domácí gardy na Hyperionu. Když jsem jí přešel dlaní po hlavě, vlasy byly tak krátké, že jsem je nemohl vzít mezi prsty. Ale pořád zůstaly ty blondaté pruhy, které ještě zvýraznily dlouhé dny, jež trávil na arizonském slunci.

Stáli jsme tam a naslouchali větru, který hnal písek na plátno. A. Bettik se změnil v tichý stín za našimi zády. Aenea vzala mou ruku do dlaní. Možná jí bylo šestnáct a už to nebyla žádná holčička, ale mladá žena, přesto měla pořád útlé ručky. "Raule?" promluvila.

Obrátil jsem se k ní a čekal.

"Uděláš pro mě něco?" pokračovala tiše, téměř ji nebylo slyšet.

"Ano." Ani na chvíli jsem nezaváhal.

Sevřela mou ruku a podívala se na mě. "Uděláš pro mě zítra něco?"

"Ano."

Ani její pohled, ani její ruce nezaváhaly. "Uděláš pro mě cokoliv?"

Tentokrát jsem zaváhal. Věděl jsem, co může takový slib znamenat, přestože mě to zvláštní a krásné dítě o nic takového ještě nikdy nepožádalo - dokonce mě ani nepožádala, abych s ní vyrazil na tuto šílenou cestu. To jsem slíbil starému básníkovi, Martinu Silenusovi ještě předtím, než jsem Aeneu poznal. Věděl jsem, že existují věci, které nedokážu - s dobrým či špatným svědomím - nedokážu se k něčemu takovému přinutit. Ale na prvním místě stála zásada, že nedokážu Aenee nic odepřít.

"Ano," zopakoval jsem, "udělám cokoliv, o co mě požádáš." V tu chvíli jsem věděl, že jsem ztracen - a znovu vzkříšen. Aenea nepromluvila. Jen přikývla, naposledy zmáčkla mou dlaň a vrátila se do světla k dortu, vrátila se k čekajícímu androidovi. O co mě požádá, jsem se měl dozvědět až příští den, měl jsem zjistit, jak bude těžké dostat svému slibu. Teď se na chvíli zastavím. Možná mě neznáte, možná jste nečetli prvních několik set stránek mého příběhu kvůli recyklovanému mikropapíru, na který jsem je napsal. Už neexistují, zůstaly jen ve vzpomínkách vlastního tvůrce. Na těch ztracených stránkách jsem přiznal pravdu. Nebo to byla alespoň pravda, jak jsem ji tehdy viděl. Nebo jsem se alespoň pokusil pravdu přiznat. Víceméně.

Když jsem recykloval stránky vlastního pokusu popsat Aenein příběh, musím věřit, že je nikdo nečetl. Ve skutečnosti jsem je napsal ve Schrödingerově krabici, v exilu na oběžné dráze okolo pustého světa Armaghastu. Krabice představovala malou kapku energie, která udržovala mou atmosféru, recyklační přístroje, dodávala mi jídlo, poskytovala postel, stůl, psací potřeby, čekala tam na mě lahvička kyanidu, kterou uvolní náhodná emise izotopů. To potvrzuje, že jste ty stránky nečetli.

Ale nejsem si jistý.

Tehdy se děly zvláštní věci. Zvláštní věci se přihodily mezitím. Zdržím se soudů, zda ty - a tyto - stránky někdy někdo četl nebo přečetl.

Mezitím se představím. Jmenuji se Raul Endymion. Křestní jméno se rýmuje se slovem kraul, umím dobře plavat. Příjmení jsem dostal od "opuštěného" univerzitního města Endymionu na zapadlé planetě Hyperionu. Používám slovo "opuštěné", neboť to bylo město v karanténě. A právě tam jsem potkal starého básníka - Martina Silenuse, neuvěřitelně starého autora zakázaného eposu jménem Kantos - právě tam začalo mé dobrodružství. Použil jsem slovo "dobrodružství", neboť přináší určitou ironii. Možná je dobrodružstvím celý náš život. Ale od chvíle, kdy se naše putování změnilo v dobrodružství - pokus o záchranu dvanáctileté Aeney před Paxem a její cesta do bezpečí na vzdálené Staré Zemi - dobrodružství se změnilo v celoživotní lásku, ztrátu a úžas.

Tak jako tak. V době papežovy smrti, ve chvíli smrti Starého Architekta a smutných Aeneiných šestnáctých narozenin v exilu, mi bylo dvaatřicet. Byl jsem pořád vysoký, silný, tělo trénované k lovu, byl jsem plný vitality, nechal se vést, byl jsem stále nezkušený a neustále bojoval s láskou, kterou jsem cítil k dívce, již jsem chránil jako vlastní sestru a která - jako by se to přihodilo přes noc - se změnila v ženu. Stala se z ní moje přítelkyně.

Stejně tak bych měl říct, že veškeré věci, které jsem tady popsal - události ve vesmíru ovládaném Paxem, vražda Paula Durého, záchrana ženské stvůry jménem Rhadamanth Nemes, myšlenky Otce Federica de Soyi - nejsou vymyšlené ani přehnané, jak tomu bylo v románech za dob Martina Silenuse. Všechny se přihodily. Vím to. Znamyšlenky Otce de Soyi i hrůzný čin poradce Albeda. Nejsem vševědoucí, ale pozdější události a odhalení ze mě vševědoucího udělaly. Vše do sebe zapadne až později. Alespoň tomu věřím.

Omlouvám se za tak hloupé znovupředstavování. Aenein kybridní otec - básník jménem John Keats - prohlásil ve svém posledním dopisu, ve kterém se loučil se svými přáteli: "Nikdy jsem se nedokázal pořádně uklonit." Ve skutečnosti jsem na tom stejně. Ať jde o odchod či příchod či (jak je tomu v tomto případě) zvláštní setkání.

Vrátím se teď ke svým vzpomínkám a požádám vás o shovívavost, pokud nebudou dávat na první pohled smysl.

Po Aeneiných šestnáctých narozeninách skučel vítr po celé tři dny a tři noci, všude vířil písek. Dívka byla celou tu dobu pryč. Během posledních čtyř let jsem si zvykl na její "výlety", jak tomu říkala, a už jsem si nedělal starosti, jako když zmizela poprvé. Ale tentokrát jsem se strachoval více než jindy. Starý Architekt po sobě zanechal sedmadvacet učňů a nějakých šedesát lidí, kteří žili v pouštním táboře. Starý Architekt mu říkal Taliesin Západ. Všichni byli nervózní a neklidní. Písečná bouře jen podpořila jejich náladu. Tak už to s bouřemi bývá. Většina rodin a pomocníků žila v pouštních ubytovnách, které nechal pan Wright postavit na jih od hlavních budov, takže celý komplex tábora připomínal pevnost se zdmi, dvory a zastřešenými průchody, které vás chránily při přebíhání mezi jednotlivými budovami v písečné bouři. Ale během následujících dnů se neobjevilo ani slunce, ani Aenea a já začal být stále víc a víc nervózní.

Několikrát denně jsem chodil do jejího příbytku - byla to nejvzdálenější budova od hlavního komplexu, téměř čtvrt míle na sever k horám. Nikdy jsem ji tam nenašel. Nezajistila dveřní otvor a zpráva mě ujistila, abych neměl strach, že se vydala najeden z výletů a vzala si dost vody. Kdykoliv jsem to místo navštívil, víc a víc se mi líbilo.

Před čtyřmi lety jsme dorazili v přistávacím modulu, který jsme ukradli z válečného křižníku Paxu. Byli jsme oba vyčerpaní, otlučení, spálení, androida léčil lodní autochirurg a Starý Architekt s ostatními učni nás vřele přivítali. Zdálo se, že pana Wrighta nijak nepřekvapila skutečnost, že dvanáctileté dítě prošlo jedním světem za druhým a použilo přenašeč, jen aby ho našlo a požádalo o učení. Vzpomínám na ten první den, kdy se jí Starý Architekt zeptal, co ví o architektuře. "Nic," odvětila Aenea tiše, "jen to, že jste člověkem, u kterého se mám učit."

Zřejmě to byla správná odpověď. Pan Wright jí prozradil, že všechny učedníky, kteří dorazili před ní - ukázalo se, že jich

bylo šestadvacet - požádal, aby si navrhli a postavili vlastní příbytek v poušti. Byla to jakási vstupní zkouška. Starý Architekt jí nabídl hrubý materiál - plátno, kámen, cement, trochu starého dříví - ale návrh a práce byly jejím úkolem. Než se dala do práce (já nebyl učedník, takže jsem se spokojil se stanem poblíž hlavního komplexu), šli jsme si společně prohlédnout příbytky ostatních. Většinou se jednalo o variace na téma stan/srub. Sloužily svému účelu a prozrazovaly určitý styl. Jedno stavení vynikalo nad ostatní, ale Aenea poukázala na to, že až začne foukat vítr, nezadrží písek ani déšť. Ostatní nebyly nic moc.

Aenea pracovala na svém příbytku po jedenáct dnů. Pomohl jsem jí zvedat těžké kusy a s výkopy (A. Bettik se tehdy ještě zotavoval - nejprve se o něho staral autochirurg, pak ležel v místní nemocnici), ale dívka vše sama naplánovala a odvedla většinu práce. Výsledkem byl krásný příbytek, který jsem teď navštěvoval čtyřikrát denně. Aenea vykopala velkou jámu, takže se větší část ocitla pod povrchem země. Pak zasadila ploché kameny, pevně je uhnízdila a stvořila hladkou podlahu. Přes kameny natáhla barevné koberce a pokrývky, které získala na pětadvacet kilometrů vzdáleném indiánském trhu. Kolem vykopaného jádra postavila metr vysoké zdi, které měly základ zapuštěný v zemi, takže vypadaly mnohem vyšší. Použila stejné hrubé "pouštní zdivo", jaké aplikoval pan Wright na zdi hlavních budov komplexu. Aenea použila stejnou techniku, přestože jí pan Wright o ní nikdy nic neprozradil.

Nejprve nanosila kamení z pouště a skal na kopci. Kameny všemožných velikostí a barev - purpurové, černé, rezavě rudé, tmavě hnědé - některé zdobily zkameněliny. Pak postavila dřevěný rám a zasadila větší kameny tak, že je opřela plochou stranou o dřevo. Celé dny trávil na sálajícím slunci, otírala písek z kamení a vozila ho v kolečku na stavenišť. Tam připravila beton, který udržel kameny na místě. Byla to hrubá stavba z kamení a betonu - pan Wright tomu říkal pouštní zdivo - přesto byla zvláštním způsobem krásná. Barevné kamení vyčnívalo nad povrch betonu, všude pukliny a štěrby. Když se zdi zvedly do metrové výšky, byly tak silné, že vás po celý den uchránily před pouštním žářem, v noci zase sálaly teplo.

Stavba byla složitější, než se na první pohled zdálo. Trvalo mi celé měsíce, než jsem pochopil nepatrné triky, které začlenila do svého plánu. Člověk se musel skrčit, aby vstoupil do vestibulu, kamenné chodby se třemi širokými schody, které vedly k oblouku, jenž sloužil jako vstup do hlavní místnosti. Chodba se točila a klesala, takže sloužila jako určitý druh přechodové komory. Zadržela pouštní písek a nepohodu. Aenea přidala plátno, které se vzdouvalo jako plachty a celý efekt ještě umocnilo. "Hlavní místnost" měla rozměry třikrát pět metrů, přesto vypadala mnohem větší. Aenea rozestavila kolem kamenného stolu do země zapuštěné lavičky a vytvořila tak jídelní kout, další kamenné sedačky umístila poblíž krbu, který se zvedal u severní stěny přístřešku. Do zdi zabudovala skutečný kamenný komín, který se nedotýkal plátna ani dřeva. Mezi kamenné zdi a plátno - pokud jste seděli, bylo to přesně ve výšce očí - zapustila chráněná okna, která se táhla po celé délce severní a jižní stěny. Panoramatický výhled se dal zakrýt plátnem a dřevěnými okenicemi, které se ovládaly zevnitř. Na skládce našla staré sklo a vlák - nitě tyče, ze kterých vytvarovala oblouky pro střechu, špičky, katedrální portály a podivná zmuchlaná zákoutí.

Ložnici oddělila od hlavní místnosti dvěma zakroucenými schody v šedesátistupňovém úhlu a celou místnost zasadila do mírně stoupajícího svahu, aby ji zajistila obrovským balvanem, který tady stál už předtím. Neměla tady zavedenou vodu (všichni jsme používali společné sprchy a toalety na půdě komplexu), ale zbudovala si krásný kamenný bazén vedle postele. Samotnou postel představovala dřevěná plošina s matrací a pokrývkami. Několikrát týdně ohřála vodu v hlavní kuchyni a nanosila ji do svého přístřešku, vědro po vědro, aby se mohla vykoupat v horké vodě.

Plátěný strop a stěny propouštěly teplo při úsvitu, maslové světlo v poledne, oranžový žár večer. Aenea záměrně postavila přístřešek poblíž vysokých kaktusů, rostlin s ostny, aby na plátno dopadaly po celý den měnící se stíny. Bylo to pohodlné a příjemné místo. A když byla moje mladá přítelkyně pryč, bylo tak pusté, že to nedokážu ani popsat. Zmínil jsem se o tom, jak byli učni a ostatní zaměstnanci nervózní po smrti Starého Architekta. Možná bych měl říct, že byli nevyrovnaní. Celé ty tři dny Aeneiny nepřítomnosti jsem naslouchal přivalu slov devadesáti lidí. Nikdy se neocitli na jednom místě, neboť pan Wright neměl rád velké davy, takže rozdělil dokonce i jídelnu. Přesto jsem vnímal v nadcházejících dnech písečnou bouři a silící paniku. Aeneina nepřítomnost se jen připojila ke všeobecné hysterii. Byla nejmladším učedníkem Taliesinu - vlastně tady byla úplně nejmladší - ale lidé si zvykli, že ji mohou žádat o radu, naslouchali, když hovořila. Během jediného týdne ztratili svého učitele i vůdce.

Čtvrté ráno po jejích narozeninách utichla písečná bouře a Aenea se vrátila. Po rozbřesku jsem se šel proběhnout a spatřil ji, jak překračuje poušť od McDowellových hor. Spatřil jsem její siluetu proti rannímu světlu, hubenou postavu s krátkými vlasy. Tehdy jsem si vzpomněl na chvíli, kdy jsem ji spatřil poprvé v Údolí Časových hrobek na Hyperionu. Jakmile mě spatřila, usmála se. "Ahoj, Boo," zvolala. Byl to starý vtíp podle nějaké knihy, kterou četla jako malá.

"Ahoj, skaute," odvětil jsem podle knihy.

Zastavili jsme se pět kroků od sebe. Chtěl jsem ji obejmout, držet a prosit, aby už nikdy neodcházela. Neudělal jsem to. Bohaté ranní světlo vrhalo dlouhé stíny kaktusů, křovin a pelyňku, naše opálená pokožka získala oranžový nádech.

"Jak se mají naši vojáci?" zeptala se Aenea. Poznal jsem, že navzdory svým slibům poslední tři dny nejedla. Vždycky byla hubená, ale teď se zdálo, že její žebra vystupují pod tenkou bavlněnou košilí. Měla suché a rozpraskané rty. "Jsou nervózní?" pokračovala.

"Úplně jim z toho haraší," souhlasil jsem. Celá léta jsem se snažil nepoužívat před Aeneou slovník Domácí gardy, ale už jí bylo šestnáct. A kromě toho sama používala mnohem pepřejší slova, než jsem znal.

Aenea se zašklebila. Jasně světlo ozářilo světlé pruhy v jejích krátkých vlasech. "Několika architektům to nejspíš pomůže."

Promnul jsem si bradu a ucítil hrubé strniště. "Vážně, malá. Jsou úplně mimo."

Aenea přikývla. "Jo. Když je pan Wright pryč, nikdo neví, co dělat a kam se vydat." Zašilhala směrem ke komplexu, který připomínal nesymetrické úlomky kamení a kusy plátna, jež se zvedaly nad kaktusy a nízké křoviny. Sluneční paprsky se odrážely od neviditelných oken a jedné z fontán. "Odvedeme všechny do hudebního altánku a promluvíme

si," prohlásila Aenea a vyrazila k Taliesinu.

A tak začal náš poslední společný den na Zemi.

Znovu přeruším své vyprávění. Slyším vlastní hlas čtený z tabulky a vzpomínám na pauzu, kterou jsem teď udělal. Chtěl jsem teď popsat čtyři roky exilu na Staré Zemi - vše o učednících a ostatních lidech v osadě Taliesin, vše o Starém Architektovi, jeho rozmarech a malicherných krutostech, vše o jeho dokonalosti a dětském nadšení. Chtěl jsem popsat všechny ty rozhovory s Aeneou za posledních osmačtyřicet místních měsíců (které se naprosto dokonale shodují - a nikdy mě to nepřestane udivovat - se standardními měsíci Hegemonie/Paxu), chtěl jsem popsat, jak jsem pomalu začal chápat její neuvěřitelné vize a schopnosti. Nakonec jsem chtěl vyprávět o všech svých výletech - cesta okolo Země v přistávacím modulu, dlouhé a dobrodružné putování po Severní Americe, letný kontakt s ostrůvky lidí, které se shlukly kolem kybridních postav z dějin (shromáždění v Izraeli a Nové Palestině okolo kybridního Ježíše nazaretského si budu pamatovat navždy), ale především - cítím krátkou pauzu ve vyprávění a vzpomínám na důvod, proč jsem něco vynechal.

Jak už jsem řekl předtím, napsal jsem tato slova ve Schrödingerově krabici na orbitu planety Armaghast, zatímco jsem čekal na emisi izotopů a aktivaci částicového detektoru. Jakmile se to stane, reakce uvolní kyanidový plyn do recyklátoru. Nebude to okamžitá smrt, to v žádném případě. Zatímco jsem dříve tvrdil, že budu pomalu vyprávět náš příběh - můj i Aenein - teď už chápu, že musím něco vynechat. Musím se dostat k důležitým událostem, než dojde k emisi a uvolní se plyn.

Nebudu o tom teď dvakrát přemýšlet. Řeknu vám jen to, že čtyři roky strávené na Zemi stojí za vyprávění, a já budu mít snad jednou čas, abych svůj příběh dokončil. Všechny devadesát lidí z osady byli slušní, zajímaví, složití a podivuhodní lidé... stejně jako všechny inteligentní lidské bytosti, takže bych měl vyprávět všechny jejich příběhy. Mé putování po Zemi, jak v přistávacím modulu, tak ve starém automobilu "Woody" z roku 1948, který mi půjčil Starý Architekt, by vydalo na vlastní epos. Ale já nejsem básník. Kdysi jsem pracoval jako stopař, ale teď musím sledovat Aeneu, její dospívání v ženu, její změnu ve spasitelku, aniž bych bloudil a odbočoval. A tak to také udělám.

Starý Architekt vždycky o osadě hovořil jako o "pouštním táboře". Většina učedníků mu říkala "Taliesin" - což znamená wellským nářečím "lesklé čelo". Pan Wright pocházel z Wellsu. Strávil jsem celé týdny tím, jak jsem se snažil vybavit si planetu Paxu či Pustin jménem Wells, pak jsem si vzpomněl, že Starý Architekt žil a zemřel v době, kdy se ještě nelétalo do vesmíru. Aenea místu často říkala "Taliesin Západ", a dokonce i takový hlupák, jako jsem já, dokázal pochopit, že musí existovat Taliesin Východ.

Když jsem se jí na to před třemi lety zeptal, Aenea mi vysvětlila, že původní pan Wright postavil první osadu Taliesin na počátku třicátých let dvacátého století ve Spring Green ve státě Wisconsin. Wisconsin byl jednou z politických a geografických podjednotek starého národa a státu Severní Ameriky jménem Spojené státy americké. Když jsem se jí zeptal, zda první Taliesin připomínal ten dnešní, odpověděla: "Moc ne. Existovala celá řada wisconsinských Taliesinů - domovy a osady - a většinu jich zničil oheň. To je důvodem, proč pan Wright zabudoval na svůj pozemek tolik jezírek a fontán - zdroje vody při boji s nevyhnutelným požárem."

"A jeho první Taliesin byl postaven v roce 1930?" naléhal jsem.

Aenea zavrtěla hlavou. "První Osadu Taliesin otevřel v roce 1932," odpověděla, "ale především proto, aby na něj jako otroci pracovali jeho učedníci - aby postavili jeho sen a obstarali mu jídlo. Bylo to v době Krize."

"Co to byla Krize?"

"Nepříznivá ekonomická doba jejich čistě kapitalistického státu," poučila mě Aenea. "Jen si vzpomeň, ekonomika nebyla tehdy globální a závisela na soukromých finančních institucích jménem banky, na zásobách zlata a na hodnotě skutečných peněz - mincí a kusů papíru, které měly nějakou cenu. Byla to všeobecná halucinace, to ano, a v roce 1930 se tato halucinace změnila v noční můru."

"Ježíši," vydechl jsem.

"Přesně tak," souhlasila Aenea. "Tak jako tak, pan Wright dosáhl už v roce 1909 středního věku, opustil svou ženu a šest dětí a utekl do Evropy s vdanou ženou."

Přiznávám, ta zpráva mě udivila. Zamrkal jsem. Představit si Starého Architekta - muže, kterému táhlo na osmdesát, když jsem ho před čtyřmi lety potkal - a přidat k němu sexuální život a skandály, nebylo nijak lehké. Současně jsem začal uvažovat, co to má společného s mou otázkou ohledně Taliesinu Východ.

Aenea se k tomu právě blížila. "Když se vrátil s tou druhou ženou," pokračovala a usmála se, jak pozorně ji sleduji, "začal budovat první Taliesin - jeho domov ve Wisconsinu - pro Mamah..."

"Jeho matku?" zeptal jsem se, všechno se mi pletlo.

"Mamah Borthwicková," poučila mě Aenea a odhláskovala křestní jméno. "Paní Cheneyová. Ta druhá žena."

"Ach."

Její úsměv povadl, ale pokračovala: "Skandál zničil jeho práci architekta, půda ve Spojených státech byla pro něj moc horká. Ale on postavil Taliesin a pokračoval. Hledal nové zákazníky. Jeho první žena Catherine se nechtěla rozvádět. Novin - tehdejší databanky tištěné na papíře a pravidelně distribuované do světa - toužily po skandálech a rozdmýčovaly oheň, nechťely nechat celou událost na pokoji."

Když jsem se Aeneu zeptal na Taliesin, právě jsme se procházeli po nádvoří. Vzpomínám, jak jsme se při této části odpovědi zastavili u fontány. Vždycky mě udivilo, co všechno ví.

"Potom," pokračovala, "patnáctého srpna roku 1914 se zbláznil jeden dělník v Taliesinu, vzal sekeru, zabil Ma - mah Borthwickovou, jejího syna Johna a dceru Marthu, spálil jejich těla, založil požár v komplexu a nakonec zavraždil čtyři Wrightovy přátele a učedníky. Pak vypil kyselinu a zabil se. Celé místo lehlo popelem."

"Můj bože," zašeptal jsem a podíval se na jídelnu, kde právě kybrid Starého Architekta obědval s několika nejstaršími učedníky.

"Nikdy se nevzdal," pokračovala Aenea. "Několik dnů nato, osmnáctého srpna, pan Wright kontroloval rybník na pozemku Taliesinu, když se protrhla hráz, na které stál a smetla ho do deštěm rozvodněného potoka. Jakkoliv je to nepravděpodobné, zachránil se. Pár týdnů nato začal znovu stavět."

Pochopil jsem, že vypráví o Starém Architektovi. "Proč nejsme ve stejném Taliesinu?" zeptal jsem se, zatímco jsme se vzdalovali od bublající fontány na pouštním nádvoří.

Aenea zavrtěla hlavou. "Dobrá otázka. Pochybuji, že vůbec existuje na této nové verzi Země. Ale pro pana Wrighta to bylo důležité. Zemřel tam... poblíž Taliesinu Západ... devátého dubna roku 1959, ale pochovali ho poblíž Taliesinu ve Wisconsinu."

V tu chvíli jsem se zastavil. Představa, že Starý Architekt zemřel, byla nová a nepříjemná. Náš exil byl ve všech směrech klidný, mohli jsme načerpat sílu, ale Aenea mi právě připomněla, že všechno jednou končí. Nebo alespoň končilo, než Pax zavedl kruciform a fyzické vzkříšení lidstva. Ale nikdo z Osad - možná nikdo z celé ukradené Země - kruciform nenosil.

Tento rozhovor jsme vedli před třemi lety. Dnes ráno, týden po smrti kybrida Starého Architekta a nenápadném pohřbu v malém mauzoleu, který si vybudoval v poušti, jsme byli připraveni postavit se smrti bez vzkříšení, postavit se skutečnému konci událostí.

Zatímco Aenea zamířila do pavilónu s veřejnou prádelnou a koupelnou, našel jsem A. Bettika a společně jsme začali šířit zprávu o setkání v hudebním altánku. Androida s modrou kůží nijak nepřekvapila zpráva, že Aenea, nejmladší mezi námi, svolá a povede celé setkání. Celé roky jsme s A. Bettikem sledovali, jak se dívka dostává do středu osady.

Běžel jsem z polí do ubytoven, z ubytoven do kuchyně a tam jsem rozezněl velký zvon na zdobené věži nad schodištěm, které se zvedalo do patra pro hosty. Učedníci a pracovníci, které jsem neoslovil osobně, zaslechli zvon a přišli se zeptat, co se děje.

Opustil jsem kuchyni, kuchaře a učedníky, kteří si sundali zástěry a otírali ruce, oznámil zprávu lidem, kteří popíjeli kávu ve velké jídelně (nádherná místnost měla výhled k severu na McDowellovy vrcholky, takže někteří mě spatřili, jak se vracím s Aeneou a už čekali), pak jsem se podíval do menší soukromé jídelny pana Wrighta. Byla prázdná. Nakonec jsem se rozběhl do návrhárny. Byla to zřejmě nejkrásnější místnost v celém komplexu - dlouhé řady rýsovacích prken, registratur pod plátěnou střechou, dvě řady oken propouštěly ranní světlo. Slunce už vystoupilo tak vysoko, že jsem ucítil vůni prohřátého plátna a spatřil příjemné světlo. Aenea mi jednou řekla, že pan Wright postavil druhý Taliesin na západě hlavně kvůli pocitu, že táboří v přírodě. Mohl teď pracovat obklopen světlem, plátnem a kamením.

Našel jsem tady deset, možná dvanáct učedníků. Postávali kolem, neboť jim po smrti Starého Architekta nikdo nedodal nové projekty. Oznámil jsem jim, že se s námi Aenea chce setkat v hudebním pavilónu. Nikdo neprotestoval. Nikdo nereptal, nikdo se neptal, jak může šestnáctiletá dívka vyzvat devadesát starších lidí, aby se s ní setkali uprostřed pracovního dne. Jestli jsem něco spatřil, pak to byla úleva nad zprávou, že se vrátila a postaví se do čela.

Z návrhárny jsem zamířil do knihovny, kde jsem strávil tolik šťastných hodin. Pak jsem zkontroloval konferenční místnost, kterou ozařovaly jen čtyři žhnoucí panely na podlaze. Předal jsem zprávu o setkání všem lidem, které jsem potkal. Přeběhl jsem po betonové, zastřešené cestičce a podíval se do kabaretního divadla, kde Starý Architekt tak rád promítal v sobotu večer filmy. To místo mě vždycky zneklidňovalo. Tlusté kamenné zdi a strop, klesající podlaha s dřevěnými lavicemi s červeným polstrováním, prodlžený červený koberec na zemi, strop zdobily stovky bílých vánočních žárovek. Když jsme poprvé dorazili, Aeneu i mě šokovalo zjištění, že Starý Architekt žádá své učedníky a jejich rodiny, aby se v sobotu "dobře oblékli", aby si natáhli starobylé obleky a černé vázanky přesně takové, jaké najdete na nejstarších historických holozáznamech. Ženy si oblékly podivuhodné antikvariátní šaty. Těm, kteří přišli na Zem Časovými hrobkami nebo přenašečem a na slušné oblečení zapomněli, pan Wright šaty půjčil.

Hned první sobotu se Aenea objevila v černém obleku, košili a černé vázance a šaty, které dostala, nechala bez povšimnutí. Když jsem spatřil šokovaný výraz Starého Architekta, byl jsem si jistý, že nás vyhodí z osady a budeme muset zůstat v poušti. Pak jeho starý obličej pomuchlal úsměv a stařík se rozesmál. Nikdy Aeneu nepožádal, aby si vzala něco jiného.

Po slavnostní sobotní večeři následovala hudební událost, nebo jsme se nahrnuli do kabaretního divadla a sledovali nějaký film. Byly to starodávné, celuloidové filmy, které vyžadují projekční stroj. Jako bychom se oddávali umění doby kamenné. Oběma se nám jeho filmy líbil - staré, dvourozměrné filmy z dvacátého století, mnoho jich bylo černobílých. Pan Wright nám nikdy nevysvětlil své rozhodnutí, ale sledovali jsme je i s "hudební stopou", kde přeskakovaly podivuhodné značky a proužky. Sledovali jsme je už celý rok, když nám jeden z učedníků prozradil, že filmy jsou vyrobené tak, aby nebyla zvuková stopa vidět.

Dnes bylo kabaretní divadlo pusté, vánoční žárovky zhasnuté. Utíkal jsem dál, přebíhal z pokoje do pokoje, z budovy do budovy, hledal učedníky, dělníky a rodinné příslušníky, až jsem potkal A. Bettika u fontány a společně jsme zamířili k velkému hudebnímu pavilónu.

Pavilón zabíral rozlehlý prostor, široké pódium a šest řad polstrovaných lavic, každá řada osmnáct sedadel. Zdi tvořilo sekvojové dřevo natřené rudou barvou (Architektova oblíbená) a běžné pouštní zdivo. Pódium s rudým kobercem zdobil pouze klavír a několik rostlin v květináčích. Nad hlavou se nám táhla síť dřevěného a ocelového žebroví, nad ní se vzdouvalo bílé plátno. Aenea mi jednou vyprávěla, že po smrti prvního pana Wrighta nastoupila umělá hmota, takže se plátno už nemuselo měnit každých pár let. Ale po návratu tohoto pana Wrighta umělá hmota zmizela - stejně tak sklo na střeše návrhárny - a znovu zavládla doba slunečních paprsků, které pronikají bílým plátnem.

Stáli jsme s A. Bettikem v zadní části pavilónu, švitořící učedníci a dělníci mířili ke svým místům, někteří ze stavitelů stáli na schodech uličky a v zadní části pavilónu, jako by se báli, že pošpiní pískem a blátem hustý koberec a čalounění. Jakmile se objevila Aenea mezi postranními závěsy a vyskočila na pódium, okolní konverzace utichla.

Hudební pavilón pana Wrighta měl vynikající akustiku, ale Aenea vždycky dokázala promluvit, aniž by zvýšila hlas.

Mluvila tiše. "Děkuji, že jste přišli. Zdálo se mi, že si musíme promluvit."

V páté řadě se okamžitě postavil Jaev Peters. "Bylas pryč, Aeneo. Znovu v poušti."

Dívka na pódiu přikývla.

"Mluvila jsi se Lvy, Tygry a Medvědy?"

Nikdo se nezasmál, nikdo se nechechtal. Otázka byla smrtelně vážná a devadesát lidí čekalo na stejně vážnou odpověď. Teď bych měl něco vysvětlit.

Všechno začalo Kantosem Martina Silenuse, který napsal před více než dvěma stoletími. Tento příběh o hyperionských poutnících, Štírovi a bitvě mezi lidstvem a Technojádrem vysvětloval, jak se někdejší počítačové sítě proměnily v planetární datasféry. V době Hegemonie použila UI Technojádra svůj tajný přenašeč a technologii Tachykomu, aby spleť stovky datasfér do jediného, tajného, mezihvězdného informačního média jménem megasféra. Ale podle Kantosu putoval Aenein otec - kybrid John Keats - jako těla zbavená dataosobnost do Jádra megasféry, kde objevil širší datovou vrstvu, která je větší než naše galaxie. Narazil na médium, které se bála prozkoumat i UI Jádra, neboť byla plná "lvů, tygrů a medvědů". To prohlásil Ummon. Právě tyto bytosti - nebo snad inteligence - nebo bozi, co my víme? - ukradli Zem a umístili ji na toto místo, než ji dokázalo Jádro zničit před celým miléním. Tito Lvi, Tygři a Medvědi strážili náš svět. Nikdo z Osady takovou bytost nikdy neviděl, nemluvil s ní, ani nezískal pádný důkaz o její existenci. Nikdo kromě Aeney.

"Ne," odpověděla dívka na pódiu, "nemluvila jsem s nimi." Sklonila hlavu, jako by se ocitla v rozpacích. Vždycky o tom nerada mluvila. "Ale myslím, že jsem je zaslechla."

"Mluvili k tobě?" naléhal Jaev Peters. V pavilónu bylo úplné ticho.

"Ne," odmítla Aenea. "To netvrdím. Prostě jsem je... slyšela. Jako když zaslechnete něčí konverzaci za zdi ubytovny." Ozval se šum. Všichni dobře věděli, jak jsou kamenné zdi na půdě Osady tlusté, ale příčky v ubytovně nápadně tenké.

"Dobrá," ozvala se Bets Kimbalová v první řadě. Bets pracovala jako hlavní kuchařka. Byla to velká a citlivá žena.

"Prozradím, co řekli."

Aenea se postavila na okraj červeného koberce a podívala se na starší kolegy. "Řeknu vám toto," začala tiše. "Už nedostaneme žádné jídlo a zásoby z indiánského trhu. Zmizel."

Jako by právě odpálila granát. Když hlasy začaly konečně utichat, ozval se jeden z největších dělníků, muž jménem Hussan a překřičel okolní hluk. "Co myslíš tím, že zmizel? Kde seženeme jídlo?"

Dobrý důvod k panice. V době pana Wrighta, dávno ve dvacátém století, ležel pouštní tábor nějakých dvacet kilometrů od velkého města jménem Phoenix. Narodil od wisconsinského Taliesinu z doby hospodářské krize, kdy učedníci pracovali na úrodné půdě a současně kreslili plány pana Wrighta, tento pouštní tábor nikdy vlastní potravu neprodukoval. Jezdili do Phoenixu, kde vedli výměnný obchod nebo platili svými primitivními mincemi a papírovými penězi, aby získali základní potraviny. Starý Architekt byl vždycky závislý na štědrosti svých zákazníků, nevracel velké půjčky, přežíval ze dne na den.

Okolo našeho znovupostaveného pouštního tábora žádná města nestála. Jediná silnice - šterková cesta - vedla do stovky kilometrů vzdálené pustiny. Moc dobře jsem to věděl, neboť jsem celou oblast obletěl v přistávacím modulu a projel autem Starého Architekta. Ale nějakých třicet kliků od komplexu ležel indiánský trh, kde jsme měnili naše ruční výrobky za jídlo a základní materiály. Trh se konal celé roky před naším příjezdem. Všichni zřejmě věřili, že tomu tak bude navždy.

"Co myslíš tím, že zmizel?" zopakoval Hussan chraplavým hlasem. "Kam by Indiáni odešli. Byly to jen kybridní iluze jako pan Wright?"

Aenea udělala své typické gesto rukou, na které jsem si už zvykl. Půvabný pohyb, který jakoby smetl otázku ze stolu. Gesto podobné zen-buddhistickému výrazu "mu", který ve správném kontextu znamená "vrátit otázku". "Trh je pryč, protože už ho nebudeme potřebovat," odpověděla Aenea. "Indiáni jsou skuteční - Navajové, Apačové, Hopiové a Zuniové - ale mají vlastní život, stojí před nimi vlastní experimenty. Obchodování s námi byla jistá... služba."

V davu byl cítit vztek, ale za chvíli se všichni znovu uklidnili. Bets Kimbalová povstala. "Co budeme dělat, dítě?"

Aenea se posadila na okraj pódia, jako by se chtěla zařadit k nedočkavým divákům. "Osada je u konce," pokračovala, "tato část našeho života musí skončit."

V zadní části pavilónu začal křičet jeden z mladších učedníků. "Ne, není! Pan Wright se může ještě vrátit! Byl to kybrid, vzpomeňte si... umělý člověk! Jádro... nebo Lvi, Tygři a Medvědi, ať ho sestrojil kdokoliv, může nám ho vrátit..."

Aenea zavrtěla hlavou. Smutně, ale rozhodně. "Ne. Pan Wright je pryč. Osada je u konce. Bez jídla a materiálu, které nám Indiáni dodávali, nevydrží tento pouštní tábor ani jeden měsíc. Musíme vyrazit." V tu chvíli promluvila mladá žákyně jménem Peret, a tak přerušila okolní ticho. "Kam, Aeneo?"

Tehdy jsem si možná poprvé plně uvědomil, jak moc je celá skupina závislá na mladé ženě, kterou považuji za dítě.

Když tady byl Starý Architekt, učil, přednášel v návrhárně, vedl své stádo na pikniky, chodil s nimi plavat do hor, vyžadoval zájem a nejlepší jídlo, skutečné Aeneino vůdcovství se skrývalo pod jakousi maskou. Ale teď vyplulo na povrch.

"Ano," zvolal další člověk z prostřední řady stoupajících sedadel, "kam, Aeneo?"

Moje přítelkyně rozevřela dlaně v dalším gestu, které jsem znal. Tentokrát to neznamenaló vrátit otázku, ale musíte si odpovědět sami. Nahlas řekla: "Máme dvě možnosti. Všichni jste přišli přenašečem nebo Časovými hrobkami. Můžete se vrátit přenašečem..."

"Ne!"

"Jak můžeme?"

"Nikdy... raději zemřít!"

"Ne! Pax nás najde a zabije nás!"

Byly to okamžité reakce, naprosto upřímné výkřiky. Vyslovená hrůza. Cítil jsem strach... stejný jako u zvířat, která jsem chytil do pasti v bažinách Hyperionu.

Aenea zvedla ruku a výkřiky utichly. "Můžete se vrátit do Paxem ovládaného vesmíru přenašečem, ale stejně tak můžete zůstat na Zemi a pokusit se postarat sami o sebe."

Ozvalo se brblání, přesto jsem slyšel úlevu. Takové pocity jsem dokonale chápal. I pro mě se Pax proměnil ve strašáka. Představa návratu mě budila nejméně jednou týdně.

"Ale jestli tady zůstanete," pokračovala dívka na okraji pódia, které postavil pan Wright, "budou z vás psanci. Všechny skupiny lidských bytostí mají vlastní projekty, vlastní experimenty. Nikam nezapadnete."

Lidé vykřikovali otázky, žádali odpovědi na věci, které nepochopili během celého zdejšího pobytu. Ale Aenea pokračovala původním směrem. "Jestli tady zůstanete, promarníte, co vás pan Wright naučil, promarníte, co jste se přišli naučit sami o sobě. Zem nepotřebuje architekty a stavitele. Teď ne. Musíme se vrátit."

Znovu se ozval Jaev Peters. Nasadil ostrý tón, přesto nebyl cítit vztek. "A Pax potřebuje stavitele a architekty? Aby stavěli ty prokleté kostely?"

"Ano," souhlasila Aenea.

Jaev udeřil mohutnou pěstí do operátka před sebou. "Ale jestli zjistí, kdo jsme... odkud jsme přišli... chytí nás a zavraždí!"

"Ano," přiznala Aenea.

Ozvala se Bets Kimbalová: "Ty se vrátíš, dítě?"

"Ano," přikývla Aenea a odstrčila se od pódia.

Všichni se postavili, křičeli a rozmlouvali se svými sousedy. Jaev Peters vyjádřil myšlenky všech devadesáti sirotek: "Můžeme jít s tebou, Aeneo?"

Dívka vzdychla. Měla opálený obličej, nadšený výraz, přesto vypadala dnes ráno unaveně. "Ne," přiznala, "věřím, že opustit zdejší místo je jako smrt nebo znovuzrození. Všichni to musíme podstoupit sami." Pak se usmála. "Nebo ve velmi malých skupinkách."

Místnost znovu ztichla. Když Aenea promluvila, jako by osamocený hudební nástroj navázal ve chvíli, kdy utichl celý orchestr. "Raul odejde jako první," prohlásila. "Dnes večer. Postupně, všichni najdete správnou bránu přenašeče. Pomohu vám. Opustím Zem jako poslední. Ale odejdu. Za pár týdnů. Všichni musíme odejít."

Lidé se strkali. Byli pořád zticha, ale blížili se k dívce s krátkými vlasy. "Ale někteří z nás se znovu setkají," uklidnila je Aenea. "Jsem si jistá, že se někteří z nás znovu setkají."

Zaslechl jsem odvrácenou stranu jejího prohlášení: Někteří z nás to nepřežijí, takže už se nesetkají.

"Dobrá," vykřikla Bets Kimbalová a objala silnou paži Aeneu kolem ramen, "máme v kuchyni dost jídla na poslední oslavu. Dnešní oběd bude událostí, na jakou budete vzpomínat celé roky! Moje maminka říkala: Pokud musíš cestovat, necestuj s prázdným žaludkem. Kdo mi pomůže v kuchyni?"

Skupina se rozpadla. Rozdělena se na rodiny a přátele, samotáři zůstali stát jako opáření, všichni se sunuli k Aenee, všichni začali opouštět pavilón. Chtěl jsem ji vzít za ruku a zatřást s ní, aby se začala chovat rozumně. Chtěl jsem se zeptat: Co to sakra znamená - "Raul odejde jako první... dnes večer." Kdo ti sakra řekl, že tě tady mám nechat? A jak to uděláš, abys mě přinutila? Ale už byla moc daleko a tísnilo se kolem ní mnoho lidí. Mohl jsem se pouze vydat za davem, který mířil do kuchyně a jídelny, na mě tváři, svalech a zaťatých pěstech se odrážel vztek.

Spatřil jsem, jak se jednou ohlédla. Hledala mě nad hlavami okolního davu a její oči prosily: Musím ti to vysvětlit.

Strnule jsem ji pozoroval, nechtěl jsem ji to ulehčit.

Když mě našla ve velké garáži, kterou si nechal pan Wright postavit půl kličku východně od komplexu, už byla málem tma. Stavba byla otevřená na všechny strany, chránily ji jen plátěné závěsy, ale dřevěný strop držely tlusté kamenné sloupky. Zbudovali ji jako přístřešek pro přístávací modul, ve kterém jsme dorazili.

Odkryl jsem hlavní plátěné dveře a ocitl se před otevřenou lodí. V tu chvíli jsem spatřil Aeneu, jak se ke mně blíží. Mé zápěstí zdobil náramek komlogu, který jsem si nevzal déle než rok. Předmět obsahoval větší část paměti naší bývalé lodi - Konzulova staletí starého plavidla - a pomohl mi jako spojenec a učitel, když jsem se učil ovládat přístávací modul. Už jsem ho nepotřeboval - jeho paměť se zkopírovala do přístávacího modulu a já byl mnohem lepším pilotem - ale dával mi pocit jistoty. Stejně tak provedl kontrolu všech lodních systémů - můžete říct, že si promluvil sám se sebou.

Aenea se postavila vedle našasného plátna.

Západ slunce vrhal dlouhé stíny a obarvil plátno narudo. "Jak je na tom lod?" zeptala se.

Podíval jsem se na výpisy komlogu. "V pořádku," zavrčel jsem, aniž bych se na ni podíval.

"Má dost paliva a energie najeden let?"

Aniž bych vzhledl, hrál jsem si s knoflíky na opěrce pilotova křesla a odvětil jsem: "Přijde na to, kam letí."

Aenea přešla k lodním schůdkům a dotkla se mé nohy. "Raule?"

Tentokrát jsem se na ni podíval.

"Nebud' vzteklý," napomenula mě, "musíme to udělat."

Odtáhl jsem se. "Sakra, neříkej nám, co musíme udělat. Jsi ještě dítě. Možná existují věci, které někteří z nás udělat nemusí. Možná mezi ně patří to, abych odletěl a nechal tě tady." Ustoupil jsem od žebříku a zaťukal na komlog.

Schodiště se začlenilo do lodního obalu. Opustil jsem garáž a vydal se ke svému stanu. Na obzoru žhnula dokonalá rudá koule slunce. Poslední paprsky světla obarvily kamení a plátno komplexu, takže se zdálo, jako by hořel - toho se Starý Architekt bál ze všeho nejvíc.

"Raule, počkej!" Aenea pospíchala, aby mě dohonila. Jediný pohled jejím směrem mi prozradil, jak moc je vyčerpaná. Celé odpoledne promlouvala s lidmi, vysvětlovala, ujišťovala, objímala. Napadlo mě, že osada se chová jako hnízdo citových upírů a Aenea je zdrojem jejich energie.

"Říkals, že..." začala.

"Jo, jo," přerušil jsem ji. Náhle jsem měl pocit, že je dospělá a já se změnil v uplakané dítě. Abych to zakryl, znovu jsem se odvrátil a sledoval západ slunce. Chvilí jsme zůstali potichu, sledovali blednoucí světlo a tmavnoucí oblohu.

Uvědomil jsem si, že jsou pozemské západy slunce pomalejší a krásnější než ty, jaké jsem pozoroval v dětství na Hyperionu. Západy slunce na poušti byly obzvlášť krásné. Kolik západů slunce jsme s tímto dítětem sdíleli během posledních čtyř let? Kolik líných večerů, večerů a rozhovorů pod jasnými pouštními hvězdami? Vážně je to poslední západ slunce, který sledujeme společně? Z té představy se mi dělalo zle, cítil jsem vztek.

"Raule," zopakovala, když se stíny spojily a vzduch začal chladnout, "půjdeš se mnou?"

Neřekl jsem ano, ale sledoval ji přes kamenité pole, vyhýbal se ostnům jukky a nízkých kaktusů, až jsme společně dorazili na osvětlenou půdu komplexu. Jak dlouho, uvažoval jsem, to potrvá, než dojde palivo v generátorech?

Odpověď jsem dobře znal - udržovat a doplňovat generátory byla část mé práce. V hlavních nádržích byla zásoba na šest dnů, dalších deset dnů v rezervních nádržích, kterých se nikdo nesměl dotknout, jen v případě naléhavé nutnosti. Když teď zmizel indiánský trh, nikdo už nádrže nedoplní. Téměř tři týdny elektrického světla, energie pro lednice a přístroje a potom... co? Tma, rozklad a konec pokračující výstavby, bourání a přestavby, která obstarávala doprovodnou hudbu Taliesinu poslední čtyři roky.

Napadlo mě, že zajdeme do jídelny, ale prošli jsme kolem svítících oken, kde seděly skupinky lidí u stolů, upřímně rozmlovali a jejich oči hledaly Aeneu, pouze Aeneu. Já byl v těchto hodinách plný paniky úplně neviditelný. Pak jsme se přiblížili k soukromé návrhárně a kanceláři pana Wrighta. Ale ani tam jsme se nezastavili. Ani v překrásném konferenčním sále, kde seděla malá skupinka lidí a sledovala poslední film - za tři týdny už promítačka nepoběží. Neodbočili jsme ani do hlavní návrhárny.

Naším cílem byla kamenná dílna posazená pod cestou na jihu, užitečná budova pro práci s toxickými chemikáliemi a hlučnými přístroji. Během prvních let v osadě jsem tady často pracoval, ale během posledních měsíců jsem tady nebyl. A. Bettik čekal u dveří. Na androidově vlídné, modré tváři byla patrná známka úsměvu - výraz, jaký nasadil, když nesl slavnostní dort na oslavu Aeneiných narozenin.

"Co?" vydechl jsem. Pořád jsem cítil stejný vztek. Obrátil jsem se od dívčiny tváře k androidovu vlídnému výrazu.

Aenea vkročila do dílny a rozsvítila.

Na pracovním stole uprostřed malé místnosti seděla malá loď. Neměla víc než dva metry. Připomínala na obou stranách zaostřené semeno a uvnitř jsem objevil jediný, kulatý otvor v nylonovém krytu, který si utáhne člověk okolo pasu. Vedle lodi se válelo oboustranné veslo. Přistoupil jsem blíž a přejel rukou po trupu. Leštěný plast s vnitřními hliníkovými vzpěrami a držáky. Tak pečlivou práci dokázal v osadě jen jediný člověk. Podíval jsem se na A. Bettika, jako bych ho chtěl obvinít. Přikývl. "Říká se tomu kajak," prohlásila Aenea a přejela dlaní po lesklém trupu. "Je vyrobený podle Staré Země."

"Už jsem viděl podobné," prohlásil jsem, aniž bych na sobě dal znát překvapení. "Podobné lodky používali rebelové na Ledovém Drápu Medvědice."

Aenea pořád hladila trup, zaměřila na něj veškerou svou pozornost. Jako bych vůbec nic neřekl. "Požádala jsem A. Bettika, aby ho pro tebe vyrobil," dodala. "Pracoval tady celé týdny."

"Pro mě," zopakoval jsem hloupě. Pochopil jsem, co přijde, a stáhl se mi žaludek.

Aenea ke mně přistoupila. Zastavila se přímo pod žárovkou a stíny pod očima a lícními kostmi z ní udělaly mnohem starší ženu. "Už nemáme prám, Raule."

Dobře jsem věděl, který prám myslí. Ten, který nás doprovázel po tolika světech, až ho rozsekal útok, který nás málem zabil na Božím sadu. Prám, který nás vzal po podzemní řece pod vrstvou ledu na Sol Draconi Septemu, přes pouště Hebronu a Qom-Riyadhu, přes oceán mořského světa Maře Infinitus. Znal jsem prám, který měla na mysli. A stejně tak jsem věděl, co znamená tato loď.

"Takže mám v něm odplout zpět, odkud jsme přišli?" Zvedl jsem ruku, abych se člunu dotknul, ale pak jsem zaváhal.

"Stejnou cestou nikoliv," opravila mě Aenea, "ale po řece Tethys. Přes jiné světy. Přes tolik světů, dokud nenajdeš loď."

"Loď?" zopakoval jsem. Nechali jsme Konzulovo plavidlo v úkrytu pod hladinou řeky, aby opravilo škody napáchané útokem z Paxu. Nechali jsme ho na světě, jehož jméno a polohu jsme neznali.

Moje mladá přítelkyně přikývla a stíny uprchly. Pak se znovu shlukly pod jejíma unavenýma očima. "Budeme loď potřebovat, Raule. Jestli souhlasíš, ráda bych, aby ses s tímto kajakem vydal po řece Tethys, dokud nenajdeš loď. Pak odletíš na planetu, kde budeme s A. Bettikem čekat."

"Svět ve vesmíru Paxu?" zeptal jsem se a ucítil, jak se mi stahuje žaludek při pouhé zmínce o nadcházejícím nebezpečí. "Ano."

"Proč já?" zeptal jsem se a významně se podíval na A. Bettika. Zastyděl jsem se za vlastní myšlenky: Proč posílat člověka... tvého nejlepšího přítele... když může jet android? Sklopil jsem pohled.

"Bude to nebezpečný výlet," vysvětlila Aenea. "Věřím, že to dokážeš, Raule. Věřím, že najdeš loď a potom najdeš nás." Cítil jsem, jak mi poklesla ramena. "Dobrá," souhlasil jsem. "Zamíříme zpět do míst, kde stojí přenašeč, kterým jsme se sem dostali?" Prošli jsme Božím sadem po úzkém potoce poblíž mistrovského díla Starého Architekta jménem Padající voda. Dvě třetiny kontinentu daleko.

"Ne," odmítla Aenea. "Blíž. Na řece Mississippi."

"Dobrá," zopakoval jsem. Po Mississippi jsem se už plavil. Táhl se nějaké dva tisíce kliků od nás. "Kdy vyrazím? Zítra?"

Aenea se dotkla mého zápěstí. "Ne," odvětila unaveně, ale odhodlaně. "Dnes večer. Hned teď."

Ne protestoval jsem, nehádal jsem se. Bez řeči jsem uchopil příď kajaku, A. Bettik zvedl zád a Aenea vyrovnala střed

člunu. Společně jsme zanesli tu prokletou věc k přistávacímu modulu, kolem nás houstla pouštní noc.
Kapitola 3

Velký inkvizitor měl zpoždění.

Vatikánská vesmírně-vzdušná dopravní kontrola navedla inkvizitorův EMV přes normálně uzavřený vzdušný prostor poblíž kosmodromu, zastavila veškerou dopravu na jih od Vatikánu a zadržela třicet tisíc tun těžký náklad na orbitu až do chvíle, kdy plavidlo VI překonalo jihovýchodní cíp přistávací plochy.

Uvnitř speciálně obrněného EMV seděl Velký inkvizitor, Jeho Eminence John Domenico kardinál Mustafa. Nedíval se z okna, ani na monitory, nesledoval krásný pohled na blížící se Vatikán a jeho v ranním světle růžové zdi, ani se nepodíval na rušnou dvacetiproudou dálnici jménem Ponte Vittorio Emanuele pod sebou, která se třpytila jako řeka ve slunečních paprscích - sluneční světlo se odráželo od bublinových střech vozidel. Velký inkvizitor se soustředil pouze na výzvědný zápis, který přejížděl na jeho komlogu.

Když zmizel poslední paragraf, zapsal se do paměti a obrazovka potměněla, Velký inkvizitor oslovil svého pobočníka, Otce Farrell: "A další setkání s Merkantily se nekonalo?"

Otec Farrell, hubený muž s nevýraznými šedými očima, který se nikdy nesmál, ale jeho tvář přesto pokroutil humorný výraz, odvětil: "Žádné."

"Jste si jistý?"

"Absolutně."

Velký inkvizitor se opřel o měkké sedadlo a dopřál si krátký úsměv. Merkantilové podnikli pouze jeden neúspěšný rozhovor s jedním z papežských kandidátů. Inkvizitor vyslechl kompletní záznam setkání. Kardinál si dopřál ještě několik vteřin úsměvu: Lourdasamy právem věřil, že konferenční místnost je naprosto bezpečná - odolá všem štenicím, tajným mikrofonům a jiným odposlouchávacím zařízením. Jakýkoliv nahrávací přístroj, i v případě, bude-li implantován jednomu z účastníků jednání - bude okamžitě zaměřen a zneškodněn. Pokus o nasměrování tenkého paprsku bude zachycen a paprsek odbloko - ván. Získat kompletní obrazovou i zvukovou nahrávku tohoto setkání byl obrovský inkvizitorův úspěch.

Monsignore Lucas Oddi se vydal přede dvěma roky do vatikánské nemocnice na běžnou výměnu očí, uší a srdce. Chirurg navštívil Otec Farrell a sdělil mu, že pokud neimplantuje do monsignorova těla určité přístroje, dopadne na něj zloba Svatého úřadu. Chirurg poslechl a zemřel skutečnou smrtí bez možnosti vzkříšení. Zemřel při dopravní nehodě daleko ve Velké severní mělčině.

Monsignore Lucas Oddi nedostal žádné elektronické či mechanické štenice. K očnímu nervu mu připojili sedm plně funkčních biologických nanorekordérů. Čtyři zvukové nanorekordéry ozdobily jeho sluchový nervový systém. Tyto biorekordéry nepřenášely data uvnitř těla, ale ukládaly je v chemické formě, aby fyzicky putovaly krevním oběhem k plně organickému vysílači v Oddiho levé mozkové komoře. Deset minut potom, co Oddi opustil bezpečnou zónu kanceláře kardinála Lourdasamyho, se probral vysílač a odeslal komprimovaný záznam setkání do jedné z blízkých přestupních stanic Velkého inkvizitora. Nejednalo se tedy o živé odposlouchávání z Lourdasamyho nepropustných místností - kardinál Mustafa si s tím pořád dělal hlavu - přesto byla využita nejlepší současná technologie.

"Isozaki má strach," prohlásil Otec Farrell. "Mysli si..."

Velký inkvizitor zvedl jeden prst. Farrell se zarazil uprostřed věty. "Nevíte, že má strach," upozornil ho kardinál.

"Nevíte, co si myslí. Můžete čerpat jen z toho, co říká a dělá, a z toho odvodit jeho myšlenky a reakce. Nikdy nedělejte neověřené závěry o vašem nepříteli, Martine. Taková víra ve vlastní úsudek může být smrtelná."

Otec Farrell sklonil hlavu na důkaz souhlasu a ponížení.

EMV dosedlo na přistávací plochu na střeše Castel Sant Angelo. Velký inkvizitor prolezl ven a seběhl po rampě tak rychle, že se Farrell musel rozběhnout, aby svého pána dohonil. Obstoupilo je bezpečnostní komando v rudé obrněné látce Svatého úřadu, ale Velký inkvizitor mávl rukou a poslal je pryč. Chtěl dokončit rozhovor s Otcem Farrellem. Dotkl se jeho levé paže. Nebyl to projev náklonnosti, ale přenos kostních vibrací, aby mohl využít slova pronesená pod hladinou slyšitelnosti. "Isozaki a vůdci Merkantilů nemají strach. Jestli je Lourdasamy chtěl očistit, pak už jsou mrtví. Isozaki měl kardinálovi přednést zprávu o jejich podpoře, což udělal. Strach má vojsko Paxu."

Farrell se zamračil a odpověděl vlastním přenosem. "Vojsko? Ale to ještě neukázalo karty. Neudělali nic nespolehlivého."

"Přesně tak," souhlasil Velký Inkvizitor. "Merkantilové provedli svůj krok a už vědí, že se k nim Lourdasamy připojí, až nadejde pravá chvíle. Flotila Paxu a ostatní mají strach už celé roky. Mají strach, že udělají špatný krok. Mají strach, že čekali moc dlouho."

Farrell přikývl. Nasedli do výtahu a svezli se hluboko do kamenných útrob Castel Sant Angelo. Po cestě tmavou chodbou minuli ozbrojené strážce a smrtící silová pole. U neoznačených dveří stáli v pozoru dva rudě oděni vojáci, energopušky zvednuté ke stropu.

"Pusťte nás," vyzval je Velký inkvizitor a přiložil ruku na identifikační desku. Ocelový panel se stáhl a zmizel.

Chodba byla plná kamení a stínů. Uvnitř místnosti zářilo jasné světlo, přístroje a sterilní povrchy. Velký inkvizitor a Otec Farrell vstoupili a všichni technici vzhledli. Celou stěnu zdobila čtvercová dvířka, celá místnost připomínala starobyrou márnici. Jedna dvířka se otevřela a z chladného boxu vyjelo lehátko, na kterém ležel nahý muž.

Velký inkvizitor s Farrellem se postavili vedle lehátka.

"Ožívá podle plánu," prohlásil technik, který stál vedle konzole. "Držíme ho těsně pod povrchem. Můžeme ho vzbudit během několika vteřin." Otec Farrell se zeptal: "Jak dlouho trval jeho poslední spánek?"

"Šestnáct místních měsíců," odvětil technik, "třináct a půl standardních."

"Vzbudte ho," vyzval ho Velký inkvizitor.

Během několika vteřin se zachvěla mužova víčka. Byl to menší, svalnatý muž, na těle žádná znamení či zhmožděnin. Zápěstí a kotníky držela lepicí páska. Za levým uchem měl kortikální implantát a ke konzoli se natahovala téměř neviditelná směsice mikrovláken.

Muž na lehátku zasténal.

"Desátníku Bassine Kee," oslovil ho Velký inkvizitor. "Slyšíte mě?"

Desátník Kee vyrazil nesrozumitelný zvuk.

Velký inkvizitor přikývl, jako by byl spokojen. "Desátníku Kee," pokračoval příjemným, konverzačním tónem, "budeme pokračovat, kde jsme posledně skončili?"

"Jak dlouho..." zachřel Kee, měl suché a popraskané rty. "Jak dlouho jsem byl..."

Otec Farrell přistoupil ke konzoli. Pokynul hlavou k Velkému inkvizitorovi.

John Domenico kardinál Mustafa ignoroval desátníkovu otázku a tiše pokračoval: "Proč jste, vy a Otec kapitán de Soya, nechali tu dívku jít?"

Desátník Kee otevřel oči a zamrkal, jako by ho zranilo okolní světlo. Znovu je zavřel, ale neodpověděl.

Velký inkvizitor dal znamení svému pobočníkovi. Otec Farrell přešel rukou ikony na konzoli, ale ještě žádnou neaktivoval.

"Ještě jednou," naléhal Velký inkvizitor. "Proč jste, vy a de Soya, nechali uniknout tu dívku a její kriminální společníky na Božím sadu? Pro koho jste pracovali? Jaké jste měli motivy?"

Desátník Kee ležel na zádech, sevřel ruce v pěst a tiskl k sobě víčka. Neodpověděl.

Velký inkvizitor nepatrně naklonil hlavu a Otec Farrell přešel dvěma prsty přes jednu ikonu konzole. Pro neznalého člověka byly ikony abstraktním pojmem jako hieroglyfy, ale Farrell je znal více než dobře. Ta, kterou zvolil, mohla nést označení Rozmačkaná varlata.

Desátník Kee ležel na lehátku, zalpal po dechu, otevřel ústa k výkřiku, ale nervové bloky reakci zastavily. Muž otevřel ústa dokofán, takže Otec Farrell a ostatní zaslechli praskání jeho šlach a svalů.

Velký Inkvizitor přikývl a Farrell odtáhl prsty od aktivací zóny nad ikonou. Desátníkovým tělem na lehátku projela křeč, svaly na břichu stáhlo napětí.

"Je to jen virtuální bolest, desátníku Kee," zašeptal Velký Inkvizitor. "Nervová iluze. Vaše tělo je netknuté."

Kee chtěl zvednout hlavu a podívat se dolů, ale lepicí páska na hlavě ho zadržela.

"Možná ne," pokračoval kardinál. "Možná jsme se tentokrát uchýlili ke starším, méně vybraným metodám." Popošel k lehátku, aby muž viděl jeho tvář. "Znovu... proč jste, vy a Otec kapitán de Soya, nechali uprchnout tu dívku na Božím sadu? Proč jste napadli svou kolegyni Rhadamanth Nemes?"

Ústa desátníka Kee pracovala, až předvedla zadní zuby. "S... se... seru na tebe," vyrazil ze sebe a sevřel čelisti, aby bojoval s třasem, který sužoval celé jeho tělo.

"Samozřejmě," souhlasil Velký inkvizitor a pokynul Otcí Farrellovi.

Farrell tentokrát aktivoval ikonu, která by mohla nést označení Žhavý drát v pravém oku.

Desátník Kee otevřel ústa v tichém výkřiku.

"Tak znovu," pokračoval Velký inkvizitor tiše, "řekněte nám to."

"Promiňte, Vaše Eminence," ozval se Otec Farrell a podíval se na vlastní komlog, "ale mše Konklávy začíná za pětadvacet minut."

Velký inkvizitor jen mávl rukou. "Máme čas, Martine. Máme čas." Dotkl se desátníkovy paže. "Řekněte nám ta fakta, desátníku, a vykoupu vás, oblečou a propustí. Svou zradou jste zheřil proti Církvi a vašemu Pánu, ale Církev je postavena na odpouštění. Vysvětlete nám svou zradu a bude vám odpuštěno." Svaly desátníka Kee pokroutil šok, přesto se dokázal zasmát. "Seru na tebe," vyhrkl, "už jsem ti řekl všechno, cos chtěl vědět, pod Pravdomluvem. Víš, proč jsme tu zrůdu zabili a nechali to dítě jít. A nikdy mě nepustíš. Seru na tebe."

Velký inkvizitor pokrčil rameny a ustoupil. Podíval se na vlastní zlatý komlog a tiše prohlásil: "Máme čas. Hodně času." Pak pokynul Otcí Farrellovi.

Ikona, která zastupovala virtuální bolest, mohla nést označení Široké a rozžhavené ostří v jícnu. Otec Farrell ji aktivoval jediným půvabným pohybem svých prstů.

Otec kapitán Federico de Soya se vrátil do života na Pacemu a strávil dva týdny jako vězeň ve vatikánské faře Kristových legionářů. Fara byla pohodlná a klidná. Kulatoučký kaplan vzkříšení, který se o něj staral (jmenoval se Otec Baggio), byl jako vždy vlídný a starostlivý. De Soya nenáviděl místo i kněze.

Nikdo mu neřekl, že nesmí opustit legionářskou faru, ale dali mu na vědomí, že má zůstat, dokud ho nezavolají. Týden nabíral sílu a orientaci po svém vzkříšení, pak ho zavolali na velení Flotily Paxu, kde se měl setkat s admirálkou Wu a jejím velitelem, admirálem Marusynem.

Otec kapitán de Soya toho během setkání moc neudělal. Zasalutoval, zůstal stát a poslouchal. Admirál Marusyn mu vysvětlil, že revize de Soyova vojenského soudu před čtyřmi lety ukázala několik nepřesností ze strany vyšetřovatele. Další revize celé situace zaručila odvolání rozsudku vojenského soudu. Otec kapitán de Soya měl být okamžitě znovu jmenován do původní hodnosti kapitána Flotily Paxu. Právě se jednalo o vhodném plavidle, které použije při své bojové povinnosti.

"Vaší starou loď byl Baltazar, který je už celý rok v doku," prohlásil admirál Marusyn. "Kompletní přestavba - bude z něj standardní archanděl. Matka kapitánka Stoneová, která vás vystřídala, odvedla vynikající práci velitele."

"Ano, pane," souhlasil de Soya. "Stoneová byla vynikající pobočnice. Jsem si jistý, že je dobrou velitelkou."

Admirál Marusyn nepřítomně přikývl a listoval ve svém zápisníku. "Ano, ano," mumlal, "tak dobrá, že jsme ji doporučili jako kurýra pro jednoho z našich nových archandělů planetární třídy. I pro vás máme archanděla, Otče kapitáne."

De Soya zamrkal a snažil se neprozradit svou reakci. "Raphaela, pane?"

Admirál vzhledl, jeho opálený obličej předvedl nepatrný úsměv. "Ano, Raphaela, ale nikoliv toho, který vám kdysi patřil. Ten prototyp kurýra jsme stáhli a dali mu jiné jméno. Nový archanděl Raphael je... no, už jste slyšel o archandělech planetární třídy, Otče kapitáne?"

"Ne, pane. Neslyšel." Zaslechl zvěsti v pouštním světě, když se horníci rozpovídali v městské kantýně.

"Čtyři standardní roky," zavrčel admirál a zavrtěl hlavou. Bílé vlasy měl učesané za uši. "Doplňte Federicovi znalosti, admirálko."

Margaret Wu přikývla a dotkla se tlačítka na standardní taktické konzoli zapuštěné do Marusynovy zdi. Mezi admirálkou a de Soyou se zhmotnil holoobraz vesmírného plavidla. Otec-kapitán si okamžitě všiml, že loď je větší, štíhlejší, mnohem jemnější. Jistější smrt než jeho starý Raphael.

"Jeho Svatost požádala každý průmyslový svět Paxu, aby postavil - nebo alespoň financoval - jeden z těchto bitevních křižníků archandělů planetárního typu, Otče kapitáne," pronesla admirálka Wu, jako by podávala hláse - ní. "Během posledních čtyř let jsme jich postavili dvacet jedna. Všechny vstoupily do aktivní služby. Dalších šedesát bude brzy dokončeno." Holozáznam začal rotovat a rozrůstat se, až se ocitli na hlavní palubě. Zdálo se, jako by loď přeřizlo laserové kopi.

"Jak vidíte," pokračovala Wu, "životní prostory, velitelské paluby a K-3 taktická centra jsou mnohem prostornější, než tomu bylo u dřívějšího Raphaela... prostornější než vaše stará vojenská loď. Motor - jak C-plus Gideonův pohon, tak vnitřní fúzní reaktor - byly redukovány ve své velikosti na třetinu, ale udržely si výkon a snadnou obsluhu. Nový Raphael veze tři atmosférické přistávací moduly a vysokorychlostního průzkumníka. Na palubě je mnoho automatických oživovacích tanků, které obslouží osmadvacetičlennou posádku a dvaadvacet vojáků nebo pasažérů."

"Obrana?" zeptal se Otec kapitán de Soya. Stál uprostřed místnosti, ruce semknuté za zády.

"Silová pole desáté třídy," odpověděla Wu nadšeně. "Nejnovější ukrývací technologie. ECM a rušení třídy omega. Stejně tak běžné vybavení hyperkinetickými a energickými zbraněmi na krátkou vzdálenost."

"Útočné schopnosti?" pokračoval de Soya. Podle otvorů na holoobjektu si udělal vlastní závěr, ale chtěl ho slyšet nahlas.

Promluvil admirál Marusyn. Hovořil pyšně, jako by předváděl nového vnuka. "Celých devět metrů," začal.

"Samozřejmě kopi CPB, ale to nevyužívá fúzní pohon, ale spíše C-plus motor. Zničíte vše v dosahu půl AJ. Nové hyperkinetické střely s Hawkingovým pohonem - miniaturní - pouhá polovina hmoty těch, které jste vezl na Baltazarovi. Plazmové jehly s téměř dvojnásobným výkonem válečných hlavíc před pěti lety. Smrtící paprsky..." Otec kapitán de Soya bojoval s vlastní reakcí. Smrtící paprsky Flotila Paxu zakázala.

Marusyn spatřil výraz v jeho tváři. "Věci se změnily, Federico. Tento boj musí být poslední. Vyvrženci se množí jako mouchy. Ukrývají se ve tmě, a jestli je nezastavíme, zajeden, nejvýše dva roky spálí Pacem."

Otec kapitán de Soya přikývl. "Bude vám vadit, pokud se zeptám, která planeta zaplatila stavbu tohoto nového Raphaela, pane?"

Marusyn se usmál a ukázal na holoobraz. Loď se zvětšila a trup vyrazil k de Soyovi. Obraz pronikl pláštěm a zaostřil se na taktickém můstku. Pak přešel na okraj taktické holokomory a otec-kapitán rozeznal malou bronzovou destičku se jménem - H. H. S. RAPHAEL.

Pod těmito písmeny stálo: VYROBILI A FINANCOVALI LIDÉ Z NEBESKÉ BRÁNY K OBRANĚ VŠEHO LIDSTVA.

"Proč se usmíváte, Otče kapitáne?" zeptal se admirál Marusyn.

"No, pane, prostě... no, už jsem Nebeskou bránu navštívil, pane. Samozřejmě, stalo se to před čtyřmi standardními roky, ale planeta byla úplně prázdná. Výjimkou byl nějaký tucet výzkumníků a posádka Paxu na oběžné dráze. Od invaze Vyvrženců před třemi sty lety nemá svět žádnou populaci, pane. Nedokážu si představit, jak může taková planeta financovat jednu z těchto lodí. Zdá se, že cena jediného archanděla spotřebuje planetární důchod společnosti, která je velká alespoň jako Vektor Renesance."

Marusynův úsměv nepovadl. "Přesně tak, Otče kapitáne. Nebeská brána je díra - otrávená atmosféra, kyselý déšť, všude bahno, sírová pole - nikdy se z útoku Vyvrženců nevzpamatovala. Ale Jeho Svatost věřila, že může tento svět Paxu posloužit lépe, pokud přejde do soukromého vlastnictví. Planeta pořád vlastní obrovskou zásobárnu těžkých kovů a chemikálií. Proto jsme ji prodali." De Soya tentokrát zamrkal. "Prodali, pane? Celý svět?"

Marusyn se otevřeně zašklebil a admirálka Wu doplnila: "Na Opus Dei, Otče kapitáne."

De Soya nepromluvil, ale stejně tak nenaznačil své pochopení.

"Práce Boží bývala menší náboženskou organizací," pokračovala Wu. "Je... ach, opravdu - nějakých dvanáct set let stará. Byla založena v roce 1920 n.l. a v posledních letech se z ní nestal jen velký spojenec Svatého Oka, ale i cenný konkurent Merkantilů Paxu."

"Ach, ano," souhlasil kapitán de Soya. Dokázal si představit Merkantily, jak skupují celé světy, ale nedokázal pochopit obchodní skupinu, která dá svým rivalům prostor k získání síly během několika let, kdy nedostával zprávy z Paxu. Bylo to jedno. Obrátil se k admirálovi Marusynovi. "Jedna poslední otázka, pane."

Admirál se podíval na hodinky svého komlogu a krátce přikývl.

"Čtyři roky jsem byl mimo službu ve Flotile," poznamenal de Soya tiše. "Celou tu dobu jsem neoblékl uniformu a neslyšel technické novinky. Svět, kde jsem sloužil jako kněz, byl daleko od hlavního proudu, jako bych strávil celou dobu v hibernaci. Jak mohu převzít velení nové generace plavidla třídy archanděl, pane?"

Marusyn se zamračil. "Rychle vám doplníme informace, Otče kapitáne. Flotila Paxu ví, co dělá. Chcete tím odmítnout úkol?"

Otec kapitán de Soya viditelně zával. "Nikoliv, pane," odpověděl. "Cením si důvěry, kterou jste ve mě, vy a Flotila Paxu, vložili. Udělám, co bude v mých silách, admirále." De Soya získal svou disciplínu dvakrát - jednou jako kněz a jezuita, potom jako voják Flotily Jeho Svatosti.

Marusynův kamenný obličej změkkl. "Samozřejmě, Federico. Jsme potěšeni vaším návratem. Budeme rádi, pokud zůstanete na faře Legionářů zde na Pacemu až do chvíle, kdy budeme připraveni, abychom vás odeslali na vaši loď. Souhlasíte?"

Sakra, pomyslel si de Soya. Pořád budu vězněm těch prokletých Legionářů. Nahlas řekl: "Samozřejmě, pane. Je to příjemné místo." Marusyn se znovu podíval na svůj komlog. Rozhovor byl zřejmě u konce. "Nějaká žádost, dokud nebude vaše jmenování oficiální, Otče kapitáne?"

De Soya znovu zaváhal. Věděl, že pokud o něco požádá, udělá nevhodný krok. Přesto promluvil: "Ano, pane... jedno. Na starém Raphaelovi se mnou sloužili tři muži. Vojáci Švýcarské gardy, které jsem si přivezl z Hyperionu... kopiník Rettig, ano, ten zemřel, pane... ale seržant Gregorius a desátník Kee se se mnou vrátili, takže mě napadlo..."

Marusyn nedočkavě přikývl. "Chcete je na nového Raphaela. Zní to rozumně. Měl jsem kdysi kuchaře, kterého jsem vláčel z jedné lodi na druhou... chudák, zabili ho během bitvy. Nevím o nich nic..." Admirál se podíval na Margaret Wu. "Shodou náhod," promluvila admirálka Wu, "jsem narazila na jejich spisy, zatímco jsem připravovala vaše znovujmenování, Otče kapitáne. Seržant Gregorius právě slouží v Kruhových teritoriích. Jsem si jistá, že to dokážu zařídít. Ale desátník Kee, bojím se..."

De Soyovi se sevřel žaludek. Kee ho doprovázel na Božím sadu. Gregorius se tehdy vrátil do oživovacího boxu po neúspěšném vzkříšení. Živého desátníka viděl naposledy po společném návratu do prostoru Pacemu, když je zatkl a odvedli do oddělených cel. De Soya potřásl desátníkovi rukou a ujistil ho, že se znovu setkají.

"Bojím se, že desátník Kee zemřel přede dvěma lety," dokončila Wu. "Zabili ho během útoku Vyvrženců u Střelce. Pokud vím, dostal Stříbrnou hvězdu svatého Michala... samozřejmě posmrtně."

De Soya krátce přikývl. "Děkuji vám," dodal.

Admirál Marusyn mu předvedl svůj úsměv politika a podal mu ruku přes desku stolu. "Mnoho štěstí, Federico. Ať jim Raphael přinese peklo."

Velení Merkantilů Paxu neleželo na půdě Pacemu, ale vhodně se usadilo v L5 Trojanově bodu za planetou, nějakých šedesát orbitálních stupňů. Mezi vatikánským svě - tem a obrovským dutým Torus Merkantilus (uhlíkovou koblíhou, která byla celý klik široká a v průměru měla dvacet šest kilometrů) se vznášela polovina orbitální palebné síly Flotily Paxu. Kenzo Isozaki kdysi spočítal, že pokus o převrat cílený z Torus Merkantilus potrvá 12,06 nanosekundy, pak bude komplex zničen.

Isozakiho úřad ležel v průhledné baňce z odlehčeného uhlíku, která se zvedala čtyři sta metrů nad vnější okraj Torusu. Povrch byl střídavě matný a průhledný - podle nálady VA přítomného uvnitř. Dnes byl průhledný a tmavá byla jen část, která stínila žluté slunce Pacemu. Vesmír byl černý, ale Torus rotoval. Ve chvíli, kdy baňka vstoupí do stínu, Isozaki vzhlédne a spatří hvězdy. Jako by odstranil těžký černý záves a odhalil tisíce zářivých, jasných svící. Nebo myriádu táborových ohňů mých nepřátel, napadlo Isozakiho, když se znovu setmělo. Bylo to dvacáté zatmění dnešního pracovního dne.

Na pozadí dokonale průhledných zdí se jeho kancelář, skromný stůl, židle a lampy proměnily v barevné pódium, které vystupovalo z nekonečného vesmíru. Jednotlivé hvězdy žhnuly, dlouhý pruh Mléčné dráhy ozařoval vnitřek kanceláře. Ale VA Merkantilů nezvedl oči jen proto, aby se podíval na důvěrně známé okolí. Uprostřed hvězdného pole rozeznal tři fúzní oasy blížících se transportérů. Jako by pozoroval astronomické holo. Isozaki dokázal podle fúzních ocasů určit vzdálenost a delta-v, jediným pohledem rozpoznal, jak dlouho bude trvat, než transportéry zakotví... poznal dokonce i to, o jaká plavidla se jedná. P.M. Moldahar Effectuator doplnil palivo u plynového giganta systému Epsilon Eridani a žhnul raději než obvykle. H.H.M.S. Emma Konstant a její kapitán spěchali, aby vyložili náklad reakčních kovů z Pegasu 51, zpomalovali a překročili limit Merkantilů o patnáct procent. A nakonec. Nejmenší pruh mohl patřit pouze H.H.M.S. Eremosinaria Apostolica, která zpomalovala z C-plus skoku ze systému Renaissance. Isozaki tak usoudil jediným pohledem. Stejně dokázal vnímat i dalších tři sta pohybů v této části oblohy systému Pacemu.

Z podlahy se zvedla trubice výtahu a změnila se v průhledný cylindr. Návštěvníka ozářilo světlo hvězd. Isozaki věděl, že cylindr je průhledný pouze z jeho strany. Návštěvníci stáli uprostřed zrcadel, ale neviděli ani VA, ani kancelář, místo toho zírali na vlastní obraz, dokud Isozaki nevynikal kód a neotevřel dveře.

Ve výtahu stála jen Anna Pelli Cognaniová. Isozaki přikývl a jeho osobní UI otevřela dveře výtahu. Jeho spolu-VA a chránělec v jedné osobě ani nevzhlédl. Anna přešla koberec, aniž by se podívala na hvězdnou oblohu. "Dobré odpoledne, Kenzo-sane."

"Dobré odpoledne, Anno." Pokynul jí k nejpohodlnějšímu křeslu, ale Cognaniová zavrtěla hlavou a zůstala stát. Nikdy se v Isozakiho kanceláři neposadila. Isozaki jí pokaždé místo nabídl.

"Mše Konklávy je téměř u konce," oznámila mu Cognaniová.

Isozaki přikývl. Jeho UI zatemnila průhledné zdi a promítla přenos z Vatikánu.

Bazilika svatého Petra byla plná šarlatové, purpurové, černé a bílé barvy. Dnes ráno se dostavilo třiaosmdesát kardinálů, uklonili se, pomodlili se, pokřižovali, poklekli, povstali a zpívali. Za terna (za davem možných kandidátů na místo papeže) se tísnili stovky biskupů a arcibiskupů, diakoni a členové Kurie, zástupci militantního Paxu a jeho civilní zaměstnanci, planetární guvernér Paxu a vysocí úředníci, kteří se ocitli na Pacemu ve chvíli papežovy smrti (nebo trávili čas v dosahu třítydenního časového dluhu), delegáti dominikánů, jezuitů, benediktýnů, Kristových legionářů, mariaistů, salesiánů a jediný delegát zbylých františkánů. A nakonec i "vzácní hosté" v posledních řadách - ctihodní delegáti Merkantilů Paxu, Opus Dei, Istituto per Opere di Religione - také známé jako Vatikánská banka. Objevili se tady delegáti vatikánských administrativních křidel Prefettura, Servizio Assistenziale del Santo Padre, Služba Svatého otce z NCS - Nasazení Církve Svaté, i Apoštolské komnaty kardinála Camerlenga. V zadních řadách se objevili i ctihodní hosté z papežské akademie věd, papežské mise mezihvězdného míru a práva, mnoho zástupců papežských univerzit (jako je papežská duchovní akademie) a kvaziteologických organizací nezbytných pro běh Paxu. V neposlední

řadě se objevily zářivé uniformy Helvetik - Švýcarské gard - a velení Palatýnské stráže, kterou oživil papež Julius. Poprvé se zde představil velitel tajné Vznesené stráže - bílý, tmavovlasý muž v rudé uniformě.

Isozaki a Cognaniová sledovali shromáždění, v jejich očích se zračilo pochopení. Oba dostali na mši pozvání, ale během posledních staletí se stalo tradicí, že VA Merkantilové Paxu uctili Církevní ceremonie svou absencí. Vyslali pouze své oficiální vatikánské delegáty. Dvojice sledovala kardinála Couesnongleho, jak řídí mši Ducha Svatého. Viděli v něm bezmocnou figurku, kterou skutečně byl. Jejich zrak se zaměřil na kardinála Lourdusamyho, kardinála Mustafu a pultucet dalších hodnostářů v přední řadě.

Mše skončila konečným požehnáním a volící kardinálové zamířili v tichém procesí do Sixtinské kaple. Holokamery počkaly, až se zapečetí dveře, vstup do Konklávy byl uzavřen, zevnitř je zajistila petlice, zvenku visací zámek.

Zapečetění Konklávy vyhlásil za oficiální velitel Švýcarské gardy a prefekt papežské državy. Vatikánský přenos se změnil v komentáře a spekulace, obraz sledoval zapečetěné dveře.

"To stačí," prohlásil Kenzo Isozaki. Přenos zhasl, bublina zprůhledněla a do místnosti pod černou oblohou se nahrnulo sluneční světlo.

Anna Pelli Cognaniová se nepatrně usmála. "Volba by neměla trvat moc dlouho."

Isozaki se znovu posadil do svého křesla. Spojil ruce a zaťukal si prsty na spodní ret. "Anno," začal, "myslíte, že máme - myslím tím všechny představitele Merkantilů - nějakou moc?"

Cognaniové neutrální výraz prozradil překvapení. Pak promluvila: "Během posledních let, Kenzo-sane, moje divize dosáhla zisku třiceti šesti miliard marek."

Isozaki měl stále spojené ruce. "M. Cognaniová," pokračoval, "byla byste tak hodná a sundala si sako a košili?"

Jeho chráněnkyně ani nezamrkala. Během osmdvaceti standardních let, kdy z nich byli kolegové - vlastně subordinátor a mistr - M. Isozaki nikdy neudělal, nevyslovil, ani nenaznačil nic, co by se dalo vyložit jako sexuální předehra. Zaváhala jen na okamžik, pak si rozeplula sako, přehodila ho přes židli, na kterou se nikdy neposadila, a rozeplula si košili. Složila ji na sako přes opěradlo židle.

Isozaki se postavil a obešel stůl. Postavil se necelý metr od ní. "I spodní prádlo," vyzval ji a svlékl si vlastní sako. Pak si rozeplul knoflíky své staromódní košile. Měl silnou, svalnatou hrud' bez jediného chloupku.

Cognaniová si svlékla košilku. Měla malá, ale dokonale tvarovaná ňadra s růžovými bradavkami.

Kenzo Isozaki zvedl ruku, jako by se jí chtěl dotknout, pak ukázal prstem a dotkl se vlastního hradního koše. Ukazoval na dvojité kruciform, který se táhl od hradní kosti k pupíku. "Toto," prohlásil, "je moc." Odvrátil se a začal se oblékat.

Anna Pelli Cognaniová si objala ramena a za chvíli ho napodobila.

Když byli zase oblečení, Isozaki se znovu posadil za stůl a pokynul k druhé židli. S tichým překvapením zjistil, že si M. Anna Pelli Cognaniová sedla. "Co říkáte," začala Cognaniová, "znamená, že jakkoliv uspějeme ve snaze stát se nenahraditelnými pro nového papeže - jestli někdy nějakého budeme mít - Církev bude navždy ovládat zbraň vzkříšení."

"Ne tak docela," odvětil Isozaki, znovu spojil ruce, jako by se nic nestalo. "Tvrdím, že síla, jež kontroluje kruciform, kontroluje lidský vesmír."

"Církev..." začala Cognaniová a zarazila se. "Samozřejmě, kruciform je pouhá část rovnice moci. Technojádro dodalo Církvi tajemství úspěšného vzkříšení. Ale jsou ve spojení s Církví už dvě stě osmdesát let..."

"Z vlastních důvodů," odvětil Isozaki tiše. "Jaké jsou to důvody, Anno?"

Kancelář se obrátila do noci. Objevila se exploze hvězd. Cognaniová zvedla tvář k Mléčné dráze, aby získala chvíli na přemýšlení. "Nikdo neví," podotkla nakonec. "Ohmův zákon."

Isozaki se usmál. "Velmi správně. Pokud budeme sledovat cestu nejmenšího odporu, nemusí se ubírat Církví, ale přes Jádro."

"Ale poradce Albedo se neschází s nikým jiným, jen s Jeho Svatostí a Lourdusamym."

"S nikým, koho bychom znali," opravil ji Isozaki. "Ale jde o příchod Jádra do lidského vesmíru."

Cognaniová přikývla. Chápala jeho narážku. Zakázaná UI třídy Jádra, kterou Merkantilové vyvíjeli, mohla najít datovou cestu a sledovat ji k Jádro. Prvním příkázáním Církve a Paxu bylo celých tří sta let to samé: Nesestrojíš stroj, jež rovný či vyšší lidstvu jest. "UI", kterou používal Pax, byla spíš "mnohostranným nástrojem". Nebyla to žádná "umělá inteligence", která se vyvinula před celým miléníem. Jen hloupé myslící stroje jako UI Isozakiho kanceláře nebo přihloupý lodní počítač na de Soyově staré lodi Raphaelovi. Ale v posledním desetiletí se podařilo tajným výzkumníkům Merkantilů Paxu znovu stvořit autonomní UI, která byla stejná, možná i převyšovala běžnou UI používanou během dnů Hegemonie. Riziko a přínos tohoto projektu se nedaly ničím změřit. Pokud bude projekt úspěšný, dojde k absolutnímu ovládnutí trhu Paxu a k prolomení staré rovnováhy mezi flotilou Paxu a Merkantily. Jestli projekt objeví Církev, pak je čekalo vyloučení z Církve, mučení v podzemních kobkách Svatého úřadu a poprava.

Anna Pelli Cognaniová se postavila. "Můj bože," zašeptala, "to bude poslední nápor."

Isozaki přikývl a znovu se usmál. "Víte, odkud ten termín pochází, Anno?"

"Poslední nápor? Ne... zřejmě nějaký sport."

"Velmi starý válečný sport jménem fotbal," doplnil Isozaki.

Cognaniová věděla, že je to zbytečné. Mistr jí vše dříve nebo později vysvětlí. Čekala.

"Církev měla něco, co Jádro chtělo... co potřebovalo," prohlásil Isozaki. "Zkrocení kruciformu bylo součástí jejich obchodu. Církev musela smlouvat a slíbit něco stejně tak cenného."

Cognaniová si pomyslela: Co má cenu nesmrtnosti pro trilion lidských bytostí? Nahlas řekla: "Vždycky jsem si myslela, že když Lenar Hoyt a Lourdusamy kontaktovali před více než dvěma stoletími zbytky Jádra, Církev nabídla tajné znovuoživení Technojádra v lidském vesmíru."

Isozaki předvedl své dlaně. "Jaké jsou meze, Anno? Co z toho Jádro získá?"

"Když bylo Jádru součástí Hegemonie," prohlásila, "provozovalo Světovou síť a Tachykom, využívalo neurony v miliardách lidských mozků, které procházely přenašeči, jako určitou nervovou síť, spadalo to do projektu Konečné inteligence."

"Ach, ano," souhlasil její učitel. "Ale teď žádné přenašeče neexistují. Jestli pořád používají lidské bytosti... jak to dělají? A kde?" Anna Pelli Cognaniová se neovládla a bezmyšlenkovitě se dotkla své hrudní kosti.

Isozaki se usmál. "Nepříjemné, že? Jako slovo, které máte na jazyku, ale nikdy si na něj nevzpomenete. Skládanka s chybějícím dílem. Ale chyběl tady díl, který byl právě nalezen."

Cognaniová pozvedla obočí. "Ta dívka?"

"Vrátila se do vesmíru Paxu," oznámil jí starší VA. "Naši agenti z Lourdusamyho okolí potvrdili, že mu to Jádru prozradilo. Stalo se tak po smrti Jeho Svatosti... ale ví to jen ministerský předseda, Velký inkvizitor a velitelé Flotily Paxu."

"Kde je ta holka?"

Isozaki zavrtěl hlavou. "Jestli to Jádru ví, neprozradilo to Církvi ani jiné lidské společnosti. Ale Flotila Paxu kvůli té novině povolala toho lodního kapitána - de Soyu."

"Jádru předpovědělo, že se zúčastní jejího polapení," doplnila Cognaniová. S koutky jejich úst si pohrával úsměv.

"Ano?" vydechl Isozaki. Byl na svou studentku pyšný.

"Ohmův zákon," doplnila Cognaniová.

^Přesně tak."

Žena vstala a nevědomky se znovu dotkla své hrudi. "Jestli najdeme tu dívku jako první, máme nástroj, aby s námi Jádru začalo jednat. A prostředky - s novými schopnostmi se dostaneme kupředu." Nikdo z VA, kteří znali tajný projekt UI, ta slova nevyřkl nikdy nahlas i přesto, že jejich kanceláře byly naprosto bezpečné.

"Jestli získáme tu dívku a prostředky k vyjednávání," pokračovala Cognaniová, "pak možná vlastníme způsob, jakým vytlačit Církev z dohody mezi Jádrem a lidstvem."

"Jestli dokážeme zjistit, co Jádru dostává od Církve výměnou za kontrolu kruciformu," zabručel Isozaki. "Pak nabídneme to samé nebo něco lepšího."

Cognaniová zamyšleně přikývla. Už chápala, co to má společného s jejím cílem a snahou v Opus Dei. Všechno pochopila. "Mezitím musíme najít tu dívku, než se to podaří ostatním... Flotila Paxu může využít zdroje, o kterých se nikdy nezminila ani ve Vatikánu."

"A naopak," doplnil Isozaki. Taková soutěž ho těšila.

"A my musíme odpovědět stejně," pokračovala Cognaniová a obrátila se k trubici výtahu. "Veškeré zdroje." Usmála se na svého učitele. "Je to poslední tři soupeři, že, Kenzo-sane?"

"Přesně tak," souhlasil Isozaki. "Vítěz získává vše - moc, nesmrtelnost a bohatství, které přesahuje lidskou představivost. Na poraženého zbyde zkáza, skutečná smrt a věčné otroctví pro jeho potomky." Zvedl prst. "Ale není to tři, nula, Anno. Šest."

Cognaniová se zastavila u dveří výtahu. "Vidím čtvrtou stranu," odvětila. "Jádru má vlastní touhu najít dívku jako první. Ale..."

Isozaki spustil ruku k zemi. "Musíme věřit, že to dítě má v této hře vlastní cíle, že? A kdokoliv, cokoliv ji do hry začlenilo... no, to je šestý hráč."

"Nebo jeden z pěti," připojila Cognaniová s úsměvem. I ona zbožňovala hry o velké ceny.

Isozaki přikývl a obrátil své křeslo, aby mohl sledovat úsvit nad ohnutým okrajem Torus Merkantilus. Dveře výtahu se zavřely a Anna Pelli Cognaniová odešla. Isozaki se ani neobrátil.

Ježíš Kristus nad oltářem měl přísnou a neústupnou tvář. Děлил lidi do dvou táborů, tábor dobra a tábor zla, odměna a zatracení. Třetí skupina neexistovala.

Kardinál Lourdusamy seděl ve své budce s látkovou střešou uvnitř Sixtinské kaple a pozoroval Michelangelovu fresku Posledního soudu. Lourdusamymu připadal tento Ježíš vždycky jako autoritativní, neústupná a nemilosrdná postava. Právě tato ikona teď vhodně dohlížela na volbu nového Kristova vikáře.

Malá kaple byla plná. Třiaosmdesát budek s plátěnou stříškou obsadilo třiaosmdesát přítomných kardinálů. Prázdné místo zaujaly holoobrazy, jež reprezentovaly sedmatřicet chybějících kardinálů - jeden holoobraz pro každého.

První ráno od chvíle, kdy byli kardinálové "zatlučeni" ve Vatikánském paláci. Lourdusamy se dobře vyspal a najedl - ložnice ve vatikánské kanceláři, jednoduché jídlo, které mu připravily jeptišky z vatikánské ubytovny. Prosté jídlo a levné bílé víno, které servírovaly v apartmánu Borgia. Teď se všichni shromáždili v Sixtinské kapli, jejich trůny zaujaly svá místa, jejich stříšky se zvedly. Lourdusamy věděl, že Konkláva toto setkání neviděla mnoho století - od chvíle, kdy se počet kardinálů rozrostl natolik, že se do malé kaple nevešli. To bylo někdy před Hidžrou, devatenácté, možná dvacáté století našeho letopočtu, napadlo ho. Ale Církev byla před Pádem přenašečů tak malá, že Sixtinská kaple mohla znovu uvítat čtyřicet kardinálů bez větších potíží. Papež Julius usiloval o nízké číslo. Přestože se Pax rozrůstal, nikdy jich nebylo více než sto dvacet. A protože jich čtyřicet nemohlo kvůli časové ztrátě Konklávu navštívit, Sixtinská kaple mohla hostit bez větších problémů všechny kardinály, kteří žili trvale na Pacemu.

Nadešla chvíle. Všichni kardinálové-voliči v kapli povstali. V prázdném prostoru poblíž stolu vykonavatelů u oltáře se rozzářilo sedmatřicet holoobrazů nepřítomných kardinálů-voličů. Prostor byl omezený, holoprojekce byly malé. Připomínaly lidské postavičky velké jako panenka v malé dřevěné budce. Vznášely se ve vzduchu jako duchové někdejších voličů Konklávy. Lourdusamy se usmál. Vždycky to tak dělal. Napadlo ho, jak vhodné je zmenšení nepřítomných voličů.

Papež Julius byl vždycky zvolen jednohlasně. Jeden ze tří kardinálů, kteří zastávali funkci vykonavatelů, pozvedl ruku. Svatý Duch byl možná připraven, aby dal těmto mužům a ženám znamení, přesto potřebovali nějakého koordinátora.

Když vykonavatelova ruka poklesla, všech - ni - třiaosmdesát kardinálů a sedmatřicet holoprojekcí - měli promluvit. "Eligo Otec Lenar Hoyt!" vykřikl kardinál Lourdusamy a spatřil kardinála Mustafu, jak křičí stejná slova pod plátěnou stříškou své budky.

Vykonavatel před oltářem udělal pauzu. Výkřiky byly hlasité a jasné, přesto nebyly jednohlasné. To bylo něco nového. Celých dvě stě sedmdesát let byla volba okamžitá.

Lourdusamy se ovládal, aby se neusmál a nedíval kolem sebe. Dobře věděl, kteří z nových kardinálů nevykřikli jméno papeže Julia. Věděl, jaké jméno bylo potřeba, aby někdo tyto muže a ženy podplatil. Věděl, jak hrozné na sebe vzali riziko, za které budou téměř okamžitě trpět. Všechno věděl, neboť stál v pozadí.

Po chvilkové konzultaci mezi vykonavateli promluvil kardinál, který je předtím vyzval, aby volili. "Budeme pokračovat a přistoupíme k průzkumu."

Objevili se volební lístky a mezi kardinály se ozval vzrušený šepot. Většina těchto princů Církve nikdy nic takového nezažila. Holoprojekce chybějících kardinálů-voličů byla náhle k ničemu. Přestože si několik z nepřítomných kardinálů připravilo interaktivní čipy, většina si s tím nedělala hlavu.

Mezi budkami procházeli ceremoniáři a rozdávali volební lístek - tři pro každého kardinála-voliče. Vykonavatelé proplouvali mezi lesem kardinálů, aby se ujistili, že mají všichni pero. Když bylo vše připraveno, kardinál Diákon z vykonavatelů pozvedl znovu ruku, aby zdůraznil chvíli volby.

Lourdusamy se podíval na svůj lístek. V levém horním rohu stála slova: "Eligo in Summum Pontificem." Pod nápisem bylo místo na jediné jméno. Simon Augustino kardinál Lourdusamy napsal slova Lenar Hoyt, přeložil lístek a pozvedl ho, aby byl vidět. Během chvíle už drželo ve vzduchu své lístky všech třiaosmdesát kardinálů a půltucet interaktivních holoprojekcí.

Vykonavatelé začali předvolávat kardinály podle postavení. Kardinál Lourdusamy šel jako první. Opustil své stanoviště, přešel k jejich stolu vedle oltáře a celou cestu ho sledoval nepřijemný pohled Krista na fresce. Pokřičoval se, poklekl před oltář a sklonil hlavu v tiché modlitbě. Pak se postavil a nahlas řekl: "Volám Krista, který bude mým soudcem, aby byl svědkem mé volby, neboť jsem vybral toho, který by měl být před Bohem zvolen." Lourdusamy vážně odložil přeložený lístek na stříbrný talíř, který seděl na volební míse. Pozvedl talíř a hodil lístek do mísy. Kardinál Diákon vykonavatel přikývl. Lourdusamy se obrátil k oltáři, uklonil se a vrátil se na své místo.

Jako druhý vystoupil kardinál Mustafa, Velký inkvizitor, majestátně přistoupil k oltáři a vhodil druhý lístek. Odevzdat všechny lístky zabralo víc než hodinu. První vykonavatel roztočil mísu, aby lístky zamíchal. Druhý vykonavatel je spočítal (včetně šesti lístků zkopírovaných od interaktivních holoprojekcí) a odložil je do další nádoby. Součet se rovnal číslu volících kardinálů v Konklávě. Průzkum pokračoval.

První vykonavatel otevřel jeden lístek, zapsal si jméno a podal lístek druhému vykonavateli. Ten si udělal poznámku a podal ho třetímu a poslednímu. Ukázalo se, že třetím vykonavatelem je kardinál Couesnongle. Ten pronesl jméno nahlas a zapsal si ho.

Každý kardinál si poznamenal hlas na svou destičku, kterou vykonavatelé rozdávali. Po ukončení Konklávy budou destičky zakódovány a soubory vymazány, aby nezůstal žádný záznam.

A hlasování pokračovalo. Lourdusamy a většina ostatních kardinálů byli zvědaví jen na to, zda disidentští kardinálové-voliči, kteří zaváhali při první volbě, skutečně vnesou do hry nové jméno.

Poslední vykonavatel přečetl každý lístek, propíchl slo - vo "Eligo" jehlou a natáhl lístek na šňůru. Když dočetl poslední, na obě strany šňůry uvázal uzel.

Vítězný kandidát byl vpuštěn do kaple. Postavil se před oltář v jednoduché černé sutaně, vypadal jako pokorný a překvapený člověk.

Před něj se postavil senior Diákon a promluvil: "Přijímáš svou kanonickou volbu Nejvyššího papeže?"

"Přijímám ji," přikývl kněz.

V tu chvíli přinesli další budku a postavili ji za knězova záda. Kardinál Diákon pozvedl ruce a zvolal: "Přijetím své kanonické volby tě toto shromáždění uznává před očima Všemohoucího Boha za biskupa Římské Církve, skutečného papeže a Hlavu biskupské školy. Nechť ti Bůh dobře radí, stejně jako ti dal plnou a absolutní moc nad Církví Ježíše Krista."

"Amen," pronesl kardinál Lourdusamy, zatáhl za lanko a spustil látku své střechy. Pokleslo třiaosmdesát stříšek přítomných kardinálů a sedmatřicet holografických stříšek. Zůstal jen papež. Kněz - teď už papež - se posadil na židli pod papežskou stříškou. "Jaké jméno si zvolíš jako Nejvyšší papež?" zeptal se Diákon-kardinál.

"Zvolím si jméno Urban Šestnáctý," odpověděl sedící kněz.

Ozval se šum a šepot. Kardinál Diákon pozvedl ruku a s ostatními vykonavateli odvedli kněze z kaple. Šepot a šum zesílil.

Kardinál Mustafa se vyklonil ze své budky a oslovil Lourdusamyho: "Určitě myslel Urbana Druhého. Urban Patnáctý byl ufmukaný zbabělec v devěťadvacátém století, který nedělal nic jiného, než četl detektivní romány a psal zamilované dopisy své někdejší milence."

"Urban Druhý," přemýšlel Lourdusamy. "Ano, samozřejmě."

Vykonavatelé se po několika minutách vrátili i s knězem, který si mezitím oblékl čistě bílý papežský háv. Sutanu s bílou kapuci, bílé zuchetto, čapku, pectorální kříž a bílou šerpu. Kardinál Lourdusamy poklekl na kamennou podlahu kaple a ostatní kardinálové - ti skuteční i pouhé holoobraz - ho napodobili. Nový papež jim poprvé požehnal.

Vykonavatelé a pomocní kardinálové odešli spálit hlasovací lístky navlečené na černé šňůře, přidali dost bianco chemikálii, aby se sfumata proměnila v opravdu bílý kouř.

Kardinálové opustili Sixtinskou kapli a kráčeli starobylými chodbami do svatého Petra, kardinál Diákon vystoupil na balkón, aby oznámil jméno nového papeže čekajícím davům.

Otec kapitán Federico de Soya stál mezi pěti sty tisíci čekajícími lidmi namačkaných na náměstí svatého Petra a do blízkých uliček. To ráno ho propustili z vězení Legionářské fary. Teprve před pár hodinami. Odpoledne se měl hlásit na kosmodromu Flotily Paxu, aby nastoupil do funkce. Procházel Vatikánem a sledoval davy, které ho pohltily. Muži, ženy i děti se hrnuli k náměstí jako obrovská řeka.

Nad komín se zvedl první závan bílého kouře a všude se rozezněl jásot. Neskutečně hustý zástup pod balkónem svatého Petra ještě zhoustl, další desítky tisíc lidí zaplavily kolonády a okolní sochy. Stovky příslušníků Švýcarské gardy zadržovaly dav před vchodem do baziliky a soukromých pozemků.

Když se senior Diákon objevil a oznámil, že nový papež si bude říkat Jeho Svatost Urban XVI" dav zalapal po dechu.

De Soya ucítil překvapení a šok. Všichni čekali Julia XV. Představa, že se stal papežem někdo jiný... byla prostě nemyslitelná.

Pak nový papež vstoupil na balkón a lapání po dechu se proměnilo v jásot, jásot a jásot.

Byl to papež Julius. Ta známá tvář, vysoké čelo, smutné oči. Otec Lenar Hoyt, spasitel Církve, byl znovu zvolen. Jeho Svatost zvedla ruku k důvěrně známému požeh - nání a čekala, dokud nepřestane dav jásat, aby mohla promluvit. Ale dav nepřestával. Z půl miliónu úst vycházel řev, který pokračoval dál a dál.

Proč Urban XVI.? přemýšlel Otec kapitán de Soya. Za jezuitských let studoval historii Církve. Rychle začal listovat duševními poznámkami o papežích jménem Urban... Většinou byli nedůležití, někdy ještě horší. Proč...

"Sakra," pronesl Otec kapitán de Soya nahlas. Tichá kletba se ztratila v neutichajícím řevu věřících, kteří zaplnili náměstí svatého Petra. "Sakra," zopakoval.

De Soya pochopil, ještě než se dav uklidnil natolik, aby mohl staronový papež promluvit a vysvětlit volbu svého jména. Otec-kapitán pochopil a srdce mu poskočilo.

Urban II. sloužil v letech 1088 až 1099 našeho letopočtu. Na synodě, kterou papež svolal v Clermontu v... listopadu roku 1095, vzpomínal de Soya... Urban II. vyzval k svaté válce proti muslimům na Blízkém Východě, vyzval k záchraně Byzancie a k osvobození všech východních křesťanských svatých míst od muslimské nadvlády. Tato výzva přinesla první křížovou výpravu... první z mnoha krvavých tažení.

Dav se konečně utišil. Papež Urban XVI. promluvil. Důvěrně známý, ale opět energií nabytý hlas stoupal a klesal nad hlavami půl miliónu přítomných věncích a nad hlavami miliard těch, kteří sledovali přenos.

Otec kapitán de Soya se odvrátil ještě předtím, než papež promluvil. Prodíral se nehybným davem a snažil se uniknout náhle klaustrofobickým hranicím náměstí svatého Petra.

Nebylo to k ničemu. Dav byl nadšený a rozradostněný. De Soya se ocitl v pasti. Slova nového papeže byla stejně tak nadšená a plná vášně. Otec kapitán de Soya tam stál a nemohl uniknout. Sklopil hlavu a dav začal znovu jásat a křičet: "Deus le volt!" - Boží vůle. De Soya se rozplakal.

Křížové tažení. Sláva. Konečné rozřešení problému Vyvrženců. Smrt, která překoná veškeré představy. Destrukce, která překoná veškeré představy. Otec kapitán de Soya sevřel pevně víčka, přesto neunikl. Viděl energo-paprsky, které prořezávají černý vesmír, hořící světy, oceány, které se mění v páru, kontinenty měnící se v řeky tekoucí lávy, orbitální lesy, které explodují v chuchvalcích dýmu, ohořelá těla, která letí v nulové gravitaci, křehké, okřídlené tvory, kteří hoří a mění se v prach... Miliardy jásaly a de Soya plakal.

Kapitola 4

Jak mě život naučil, pozdně noční odchody a rozloučení jsou nejhorší.

Armáda se obzvlášť zaměřila na to, aby začínala velká putování uprostřed noci. Během doby strávené u hyperionské Domácí gardy jsem získal pocit, že veškeré důležité přesuny začínají v ranních hodinách. Začal jsem si spojovat tu zvláštní směsici strachu a vzrušení, hrůzy a očekávání s ranní tmou a vůní pozdních hodin. Aenea prohlásila, že odejdu večer potom, co promluvil k osadě, ale nějakou dobu zabralo nakládání, zabalení mé výstroje a rozhodování, co tady navěky zanechám. Musel jsem ještě zavřít svůj stan a pracovní místnost v komplexu, takže jsme se ocitli s přistávacím modulem ve vzduchu až po druhé hodině ráno, a než jsme dorazili na místo určení, už málem vycházelo slunce.

Příznávám, že mě její zpráva a příkazy poněkud rozčílily. Během čtyř let strávených v Taliesinu Západ přicházelo za Aeneou mnoho lidí, kteří hledali vůdce nebo radu, ale já mezi ně nepatřil. Bylo mi dvaatřicet, jí bylo šestnáct. Já se měl o ni starat, chránit ji a - bude-li to nutné - poradit jí, co má dělat... a kdy to má udělat. Obrat událostí se mi ani v nejmenším nezamlouval. Věřil jsem, že A. Bettik poletí s námi... ať už jsme směřovali kamkoliv... ale Aenea řekla, že android zůstane v komplexu. Promarnil jsem dalších dvacet minut, když jsem ho hledal, abych mu dal sbohem. "M. Aenea říká, že se v pravou chvíli znovu setkáme," prohlásil modrý muž, "takže jsem si jistý, že se tak stane, M. Endymione."

"Raule," opravil jsem ho po sto padesáté. "Říkej mi Raule."

"Samozřejmě," souhlasil A. Bettik s mírným úsměvem, který prozrazoval jeho nesouhlas.

"Kašli na to," vyzval jsem ho a podal mu ruku. A. Bettik s ní potřásl. Chtěl jsem toho starého společníka obejmout, ale věděl jsem, že by se ocitl v rozpacích. Androidi nebyli doslovně naprogramováni, aby se drželi jediného principu a byli poslušní - koneckonců to byly živé, organické bytosti a žádné stroje. Ale po RNA-výcviku a dlouhé praxi zůstali beznadějně formálními bytostmi. Alespoň tehle.

A pak jsme byli pryč. Vyvezli jsme s Aeneou přistávací modul z hangáru do pouštní noci a co nejtíšeji se zvedli do vzduchu. Rozloučil jsem se se všemi členy osady, které jsem našel, ale bylo už pozdě a lidé odešli do ubytovny, do svých stanů a učednických přístřešků. Doufal jsem, že některé z nich znovu potkám - zvláště některé muže a ženy ze stavby, se kterými jsem spolupracoval celé čtyři rok - ale věřil jsem tomu jen málo.

Přistávací modul nás odvezl na místo určení, které představovaly jen souřadnice, jež mu Aenea zadala, ale já přepnul řízení na poloautomat, abych mohl předstírat, že mám během letu práci. Podle souřadnic jsem určil, že poletíme nějakých

patnáct set kliků. Někam nad řeku Mississippi, prozradila Aenea. Přistávací modul dokázal takovou vzdálenost zvládnout za deset minut, ale šetřili jsme klesající zásoby energie a paliva, takže jsme roztáhli křídla - la na maximum a udržovali podzvukovou rychlost, výšku na pohodlných deseti tisících metrech a nenechali loď zmorfovat až do chvíle přistání. Prikázali jsme osobnosti Konzulova plavidla, které jsem už dávno překopíroval ze svého komlogu do jádra lodní UI, aby zůstala zticha, pokud pro nás nebude mít nějaké závažné sdělení. Pak jsme se usadili v záři rudě žhnoucích kontrol, hovořili a sledovali tmavý kontinent pod námi.

"Malá," promluvil jsem, "proč takový spěch?"

Aenea předvedla své odmítavé gesto, které jsem spatřil poprvé před pěti lety. "Připadalo mi důležité, aby se vše dalo do pohybu." Měla tichý, téměř neživý hlas, který ztratil veškerou svou vitalitu a energii, jež ovládala celou osadu.

Možná jsem byl jediným člověkem, který takový tón dokázal rozpoznat, slyšel jsem v něm slzy.

"Nemůže to být tak důležité," namítl jsem. "Přiměla jsi mě, abych odešel uprostřed noci..."

Aenea zavrtěla hlavou a podívala se přes tmavé přední sklo. Pochopil jsem, že pláče. Když se konečně obrátila, její oči vypadaly v záři přístrojů vlhké a rudé. "Jestli neodejdeš dnes večer, ztratím nervy a nikdy tě o to nepožádám. Jestli neodejdeš, ztratím nervy a zůstanu na Zemi... nikdy se nevrátím."

V tu chvíli jsem ji chtěl vzít za ruku, ale udržel jsem ruku na omniovladači. "Hele," promluvil jsem, "můžeme se vrátit společně. Rozdělit se a vyrazit různými směry mi nedává smysl."

"Ale dává," odpověděla Aenea tak tiše, že jsem se musel naklonit, abych jí rozuměl.

"A. Bettik může jít vyzvednout loď," navrhl jsem. "My dva můžeme zůstat na Zemi, dokud se nepřipravíme k návratu..."

Aenea zavrtěla hlavou. "Nikdy nebudu připravená k návratu, Raule. Ta představa mě děsí."

Vzpomněl jsem si na divokou honičku, při které jsme uprchli vesmírem Paxu z Hyperionu, jen tak tak se vyhnuli křižníkům a vojenským plavidlům Paxu, vyhnuli se mariňákům, Švýcarským gardám a kdo ví komu ještě. Včetně té pekelné zrůdy, která nás málem zabila na Božím sadu. Pak jsem dodal: "Cítím to stejně tak, malá. Možná bychom měli zůstat na Zemi. Tady na nás nemůžou."

Aenea se na mě podívala a já poznal její výraz. Nebyla to pouhá tvrdohlavost, ten výraz uzavíral jakoukoliv diskuzi na toto téma.

"Dobrá," přikývl jsem, "ale pořád jsem se nedozvěděl, proč nemůže do toho kajaku sednout A. Bettik a najít loď, zatímco já projdu přenašečem s tebou."

"Ano, slyšel jsi to," opravila mě Aenea, "ale neposlouchal jsi." Přesunula se na velké sedačce a obrátila se na stranu.

"Raule, jestli odejdeš a dohodneme se, že se sejdem v určitou dobu na určitém místě ve vesmíru Paxu, pak musím projít přenašečem a udělat, co je třeba. A musím to udělat sama."

"Aeneo," ozval jsem se.

"Ano?"

"To je pěkná blbost. Víš to?"

Šestnáctiletá dívka neodpověděla. Vlevo pod námi, někde v západním Kansasu, se objevil kruh táborových ohňů.

Podíval jsem se na světlo uprostřed okolní tmy. "Máš tušení, jaké pokusy tady tvoji podivní přátelé provádějí?" zeptal jsem se.

"Ne," odpověděla Aenea. "A nejsou to žádní moji podivní přátelé."

"Co nejsou?" zeptal jsem se. "Podivní? Nebo přátelé?"

"Ani jedno," pokračovala Aenea. Uvědomil jsem si, že takhle jasně ještě o Boží inteligenci, která ukradla Starou Zem (a ve chvílích, kdy nás hnali přenašeči jako dobytek, se mi zdálo, že unesli i nás), ještě nemluvila.

"Vadilo by ti, kdybys mi ještě něco prozradila o těch nepodivných nepřátelích?" naléhal jsem. "Koneckonců se může něco pokazit... nedostanu se na naše setkání. Rád bych se dozvěděl tajemství našich hostitelů, než odejdu."

Jakmile jsem ta slova pronesl, okamžitě jsem litoval. Aenea se stáhla, jako bych jí dal políček.

"Promiň, malá," pokračoval jsem. Tentokrát jsem ji vzal za ruku. "Nemyslel jsem to tak. Prostě zuřím."

Aenea přikývla a já znovu spatřil slzy v jejích očích.

Pořád jsem si v duchu nadával, ale pokračoval jsem: "Všichni v osadě si byli jistí, že jsou to benevolentní, Bohům podobná stvoření. Lidé říkali Lvi, Tygři a Medvědi, ale mysleli tím Ježíš, Jehova a E.T.Z toho starého filmu, který nám promítal pan W. všichni si byli jistí, že až přijde doba osadu uzavřít, objeví se mimozemšťani a odvedou nás zpět do Paxu. Ve velké mateřské lodi. Žádné nebezpečí. Žádné problémy. Žádný rozruch."

Aenea se usmála, ale její oči se pořád třpytily. "Lidé čekali na Ježíše, Jehovu a E.T." až je zachrání, ještě předtím, než se oblékli do medvědí kůže a vylezli ven z jeskyně," řekla. "Budou muset čekat. Tohle je naše práce... náš boj... a my se musíme postarat sami o sebe."

"Sami o sebe znamená ty, já a A. Bettik proti osmi stům miliardám znovuzrozených věncích?" zašeptal jsem.

Aenea předvedla znovu to půvabné gesto rukou. "Jo," souhlasila, "zatím."

Když jsme dorazili, nebyla jenom tma, ale ještě se hustě rozpršelo. Byl to chladný, vlezlý déšť na konci podzimu.

Mississippi byla velká řeka - jedna z největších řek na Staré Zemi. Modul jednou zakroužil, pak přistál v malém městečku na západním břehu. Celou operaci jsem sledoval na obrazovce - venkovní okno bylo černé a stékal po něm déšť.

Zdolali jsme vysoký kopec zarostlý holými stromy, přeletěli prázdnou silnici, která překonávala Mississippi po úzkém mostu, a přistáli na otevřeném dláždění něja - kých padesát metrů od řeky. Město se táhlo od řeky údolím mezi zalesněnými kopci a já rozeznal na obrazovce malé dřevěné budovy, větší zděná skladiště a několik vysokých domů poblíž řeky, které mohly sloužit jako síla na úrodu. Takové budovy byly běžné v této části Staré Země v devatenáctém, dvacátém a dvacátém prvním století. Netušil jsem, proč město ušetřila zemětřesení a požáry, proč ho Lvi, Tygři a

Medvědi znovu postavili... jestli to udělali oni. V úzkých ulicích jsme nespatřili žádné lidi, infračervené pásmo neukázalo žádné tepelné podpisy. Žádná živá stvoření, žádná pozemní vozidla s přehřátými výbušnými motory. Ale bylo téměř půl páté ráno a byla chladná, deštivá noc. Do tak nepříjemného a páchnoucího počasí nevyleze nikdo, kdo má všech pět pohromadě.

Natáhli jsme si svá ponča, já si hodil přes záda batoh a řekl: "Tak se měj, lodi. Nedělej nic, co bych neudělal já."

Sestoupili jsme po zmrfovaných schodech a vkročili do deště.

Aenea mi pomohla vytáhnout kajak ze skladovacích prostor v břiše přístávacího modulu, pak jsme zamířili po kluzké ulici k řece. Při posledním říčním dobrodružství jsem měl brýle na noční vidění, celou řadu zbraní a prám plný neuvěřitelných přístrojů. Dnes v noci jsem měl laserovou baterku, jedinou vzpomínku na náš výlet k Zemi. Nastavil jsem slabý paprsek, abych ušetřil energii, takže ozářil pouze dva metry deštěm smáčené ulice. V batohu jsem měl navajský lovecký nůž, několik sendvičů a sušené ovoce. Byl jsem připraven k útoku proti Paxu.

"Co je to za místo?" zeptal jsem se.

"Hannibal," odpověděla Aenea uprostřed boje s kluzkým kajakem. Potáceli jsme se ulicí.

V tu chvíli jsem musel sevřít úzkou laserovou baterku mezi zuby a oběma rukama uchopit příď toho hloupého malého plavidla. Když jsme dorazili k místu, kde se ulice měnila v nakládací rampu a mizela v černých proudech Mississippi, položil jsem kajak na zem, uvolnil baterku a řekl: "St. Petersburg." Stovky hodin jsem pročetl bohatou knihovnu tištěných knih v osadě.

V odraženém světle baterky jsem spatřil, jak Aeney zakuklená postava přikývla.

"To je šílené," poznamenal jsem a přejel paprskem prázdnou ulici, zdi cihlových skladišť a tmavou řeku. Rychlost černé vody byla děsivá. Představa, že se po ní pustím, mi připadala bláznivá.

"Ano," přikývla Aenea, "šílené." Chladný déšť bubnoval na kapuci jejího ponča.

Obešel jsem kajak a vzal ji za ruku. "Vidíš budoucnost," poznamenal jsem. "Kdy se znovu setkáme?"

Sklonila hlavu. V odraženém světle jsem rozeznal jen zlomek její bledé tváře. Ruka, kterou jsem svíral přes rukáv ponča, mohla představovat větev mrtvého stromu. Zašeptala tak tiše, že slova pohltil zvuk deště a řeky.

"Cože?" zeptal jsem se.

"Říkala jsem, že budoucnost nevidím," zopakovala. "Vzpomínám si na její útržky."

"Co je v tom za rozdíl?"

Aenea vzdychla a popošla ke mně. Byla taková zima, že jsme mohli sledovat, jak se náš dech spojil. Ucítil jsem vlnu adrenalinu, touhu, strach a očekávání.

"Rozdíl je v tom," začala, "že vidět je jasná věc, vzpomínat je... něco jiného."

Zavrtěl jsem hlavou. Do očí mi kapal déšť. "Nechápu."

"Raule, vzpomínáš na oslavu narozenin Bets Kimbalové? Jak hrál Jaev na piano a Kikki se opila?"

"Jo," přikývl jsem. Rozmluva uprostřed noci, uprostřed bouře, uprostřed našeho loučení mě rozčilovala.

"Kdy to bylo?"

"Co?"

"Kdy to bylo?" zopakovala. Mississippi za našimi zády vytékala ze tmy a mizela ve tmě rychlostí rozrušeného vlaku.

"Duben," řekl jsem. "Začátek června. Nevím."

Postava v kapuci přikývla. "A co měl pan Wright ten večer na sobě?"

Nikdy jsem neměl touhu ji uhodit, naplácat jí nebo se rozkřičet. Nikdy, až teď. "Jak to mám vědět? Proč si na to mám pamatovat?"

"Zkus to."

Vydechl jsem a podíval se na tmavé kopce v černé noci. "Sakra, já nevím... jeho šedý vlněný oblek. Jo, vzpomínám si, jak ho měl, když se postavil vedle piana. Ten šedý oblek s velkými knoflíky."

Aenea znovu přikývla. "Bets pořádala oslavu narozenin v polovině března," překřičela bubnování kapek na kapuci.

"Pan Wright nepřišel, protože byl nasydlý."

"No a?" odsekl jsem, přestože jsem moc dobře věděl, co tím dokázala.

"No a já si vzpomínám na útržky budoucnosti," zopakovala, v jejím hlasu se znovu ozvaly slzy. "Bojím se těm vzpomínkám uvěřit. Jestli ti řeknu, kdy se znovu potkáme, může to být stejné jako šedý oblek pana Wrighta."

Dlouhou dobu jsem nic neříkal. Déšť bubnoval jako malé pěstičky na zavřené rakve. Nakonec jsem přikývl. "Jo."

Aenea udělala dva kroky a objala mě. Naše ponča se přitiskla k sobě. Při tom neohrabaném objetí jsem ucítil její pružná záda a novou, měkkou hrud.

Ustoupila. "Půjčíš mi na chvíli tu baterku?"

Natáhl jsem ruku. Zvedla nylonovou zástěru na kajak a posvítla na úzký pruh leštěného dřeva pod plastem. V dešti se zatřpytil jediný červený knoflík ukrytý pod panelem. "Vidíš ho?"

"Jo."

"Ať uděláš cokoli, nikdy se ho nedotýkej."

Přiznávám, v tu chvíli jsem zařval smíchy. V taliesinské knihovně jsem si přečetl mnoho absurdních věcí. Například Čekání na Godota. Měl jsem pocit, že jsme právě narazili na absurdní a surrealistické téma.

"Myslím to vážně," pokračovala Aenea.

"Proč je tam knoflík, když se ho nesmím dotknout?" promluvil jsem a otřel si kapky deště z tváře.

Postava v kapuci zavrtěla hlavou. "Chtěla jsem říct, nedotýkej se ho, dokud nebudeš muset."

"A jak se dozvím, kdy budu muset, malá?"

"To se dozvíš," odpověděla a znovu mě objala. "Raději ho dáme na vodu."

V tu chvíli jsem se sklonil, abych ji políbil na čelo. Během posledních několika let jsem to už udělal několikrát. Přál jsem

ji úspěch před jejím výletem, ukládal ji do postele, líbal její vlhké čelo, když ležela s horečkou nebo polomrtvá únavou. Ale když jsem se sklonil, Aenea zvedla obličej a poprvé od chvíle, kdy jsme se setkali ve zmatku a písku Údolí Časových hrobek, mě políbila na rty.

Věřím, že už jsem se zmínil o tom, že Aenein pohled je mocnější a intimnější než fyzický dotyk mnoha lidí... že dotknout se jí je jako dostat elektrickou ránu. Tenhle polibek to... všechno překonal. Tu noc v Hannibalu mi bylo dvaatřicet, stál jsem na západním břehu řeky známé jako Mississippi, na planetě kdysi známé jako Zem, ztracené někde v Megallanově mraku. Stál jsem ve tmě a dešti a ucítil ten první polibek, který překonal jakýkoliv jiný pocit.

Ucítil jsem šok a ustoupil. Paprsek baterky se zvedl a já spatřil záblesk v jejích tmavých očích... vypadala prohnaná, snad ucítila úlevu, jako by ukončila dlouhé čekání... spatřil jsem ještě něco víc.

"Sbohem, Raule," zašeptala a pozvedla svůj konec kajaku.

Myšlenky ve mně vířily. Položil jsem příď na tmavou hladinu pod přístavem a zalezl dovnitř. A. Bettik upravil loď přímo na mě, takže padla jako na zakázku šitý oblek. Ujistil jsem se, že se nemohu opřít o červený knoflík. Ae - nea mě odstrčila a kajak se zhoupl na vodě. Podala mi pádlo, pak batoh a nakonec laserovou baterku.

Namířil jsem paprsek do tmavé vody mezi námi. "Kde je brána přenašeče?" zeptal jsem se. Ta slova přicházela z dálky, jako by promluvil někdo jiný. Má mysl a pocity pořád zpracovávaly její polibek. Bylo mi dvaatřicet. Dítěti bylo právě šestnáct. Měl jsem ji chránit a udržet ji naživu, dokud se nevrátíme na Hyperion ke starému básníkovi. Bylo to šílené.

"Uvidíš ho," řekla. "Někdy po rozbřesku."

Takže za pár hodin. Bylo to absurdní představení. "A co udělám, až najdu loď?" zeptal jsem se. "Kde se setkáme?"

"Existuje svět jménem T'ien Shan," poučila mě Aenea. "Znamená to Nebeské hory. Loďbude vědět, jak ho najít."

"Leží v Paxu?" naléhal jsem.

"Jen trochu," vysvětlila a její dech se objevil v chladném vzduchu. "Ležel v Pustinách staré Hegemonie. Pax ho začlenil do Protektorátu a slíbil, že tam pošle misionáře. Ale ještě ho nezkrotili."

"T'ien Shan," zopakoval jsem. "Dobrá. Jak tě najdu? Planety jsou velké."

Spatřil jsem její tmavé oči v poskakujícím paprsku baterky. Byly mokré od deště nebo slz, možná od obojího. "Najdi horu jménem Heng Shan... Svatou horu na severu. Poblíž leží místo jménem Hsuan-k'ung Ssu," poučila mě. "Znamená to Chrám, který visí ve vzduchu. Měla bych tam být."

Udělal jsem hrubé gesto pěstí. "Skvělý, takže se mám zastavit v místních kasárnách Paxu a zeptat se na směr, kterým leží Chrám, který visí ve vzduchu. Ty tam budeš viset a čekat na mě."

"Na T'ien Shan leží jen několik tisíc hor," poučila mě vyrovnaným, nešťastným hlasem. "A jen málo... měst. Loď dokáže najít Heng Shan a Hsuan-k'ung Ssu z orbity. Nedokáže tam přistát, ale můžeš tam vystoupit."

"Proč tam nedokáže přistát?" naléhal jsem. Všechna ta tajemství, kódy a hádanky mě rozčilovaly.

"To uvidíš, Raule," dodala, její hlas a oči plné slz. "Prosím, jeď."

Proud se mě snažil odnést od břehu, ale zavezl jsem poskakující kajak zpět. Aenea kráčela podél břehu a držela se mnou krok. Zdálo se mi, že obloha na východě bledne.

"Jsi si jistá, že se tam potkáme?" překřičel jsem houstnoucí dešť.

"Nejsem si jistá vůbec ničím, Raule."

"Ani tím, že to přežijeme?" Nevím, co jsem "tím" myslel. Nevím ani, co jsem myslel, když jsem řekl "přežijeme".

"To už vůbec ne," odvětila dívka a já spatřil ten starý úsměv plný vychytralosti, očekávání a smutku, který se mísí s nechtěnou moudrostí.

Proud mě táhl pryč. "Jak dlouho mi bude trvat, než najdu loď?"

"Myslím, že to bude jen pár dnů," zvolala. Už nás dělilo několik metrů a proud mě táhl do Mississippi.

"A až najdu loď, jak dlouho, než se dostanu do... T'ien Shanu?" zvolal jsem.

Aenea odpověděla, ale slova pohltilo šplouchání vln útočících na trup mého kajaku.

"Cože?" zařval jsem. "Neslyším tě."

"Miluji tě," vykřikla Aenea, její hlas se nesl nad tmavou vodou.

Řeka mě stáhla. Nemohl jsem mluvit. Chtěl jsem bojovat s mocným proudem, ale ruce mě neposlouchaly. "Aeneo?"

Zamířil jsem paprsek baterky ke břehu, spatřil její pončo a bledou oválnou tvář ve stínech kapuce. "Aeneo!"

Něco zakřičela a zamávala. Odpověděl jsem.

Proud byl velmi silný. Zuřivě jsem pádloval, abych nenarazil do stromu, pak jsem se dostal do středního proudu a řítit se kjihu. Otočil jsem se, ale dívku ukryly zdi posledních budov Hannibalu. Chvilí nato jsem zaslechl hučení EM repulzorů přístávacího modulu, ale když jsem vzhlédl, spatřil jsem pouhý stín. Možná kroužil. Možná to byl jen mrak na noční obloze.

Řeka mě vlekla k jihu.

Kapitola 5

Otec kapitán de Soya vyrazil ze systému Pacemu na lodi H.H.S. Raguel, křižníku třídy archanděl, který se podobal plavidlu, jemuž měl velet. Byl zabít šíleným zrychlením tajného pohonu, který Flotila Paxu znala jako Gideonův pohon, aby ho za dva dny znovu vzkřísili. Nenechali ho běžné tři dny, ale kaplani vzkříšení riskovali neúspěšný proces kvůli jeho naléhavým příkazům. Otec kapitán de Soya se ocitl na strategické poziciční stanici Flotily Paxu Omicron2-Epsilon3, která obíhala mrtvou kamennou planetu, která se pohybovala tmou okolo Epsilon Eridani ve Starém Sousedství, pouze několik světelných let od místa, kde kdysi existovala Stará Zem.

De Soya dostal jeden den na to, aby se vzpamatoval, pak ho převezli do doku na Omicron2-Epsilon3, sto tisíc kliků od vojenské základny. Pilot mu zmizel z očí, aby si Otec kapitán de Soya mohl prohlédnout své nové působiště. Přestože se de Soya ovládal, to, co viděl, ho nadchlo.

H.H.S. Raphael byl výkřikem nové technologie, ale nepředstavoval další variaci znovuzrozených plánů z dob Hegemonie před Pádem, jak tomu bylo u předešlých plavidel Paxu, které de Soya spatřil. Celkově působil příliš jednoduchým dojmem pro praxi ve vakuu a příliš komplikovaným dojmem do atmosféry, přesto celek budil dojem smrtící zbraně. Trup tvořila směsice morfujících se slitin a oblasti čisté energie, což umožňovalo rychlou změnu tvaru a funkcí, jaké byly před několika lety nemožné. Jak převoz míjel Raphaela po dlouhém, pomalém oblouku, de Soya sledoval, jak trup dlouhého plavidla přechází z chromově stříbrné barvy do úplné černoty zneviditelnovací technologie. Jako by zmizelo. Současně zmizelo několik zařízení a obytných prostor, pohltil je hladký trup a zůstaly jen střílny a sondy silových polí. Loď možná připravovala kontrolu souřadnic skoku, nebo vojáci na palubě dobře věděli, že venkovní převoz veze nového velitele, takže se chtěli ukázat.

De Soya věděl, že pravdou je obojí.

Než stačil křižník zčernat natolik, že úplně zmizel, de Soya zaznamenal jako perly seřazené koule fúzního pohonu umístěného kolem středové osy. U starších plavidel, jako byl Baltazar, se motory koncentrovaly do jediného místa. Stejně tak zaznamenal, o kolik je šestihřanný Gideonův pohon menší oproti plavidlu typu Raphael. Ještě než mu loď zmizela z očí, stačil si všimnout světél žhnoucích z průhledných obytných kabin a z jasné kopule řídicí paluby. Při čtení na Pacemu a z instrukčních RNA-injekcí, které mu dali na velitelství Flotily Paxu, se de Soya dozvěděl, že se průhledné části během boje zmorfují na tlusté obrněné zdi. Ale de Soya měl takový výhled do vesmíru rád.

"Stoupáme na Uriel, pane," oznámil mu pilot.

De Soya přikývl. H.H.S. Uriel vypadal jako vyklonovaný Raphael, ale jak se převoz blížil, Otec-kapitán rozeznal zvláštní generátory omega-nožů, přidavné jasné svítící konferenční místnosti a mnohem víc složitých komunikačních antén, které toto plavidlo povýšily na vlajkovou loď úderného oddílu.

"Varování před přistáním, pane," oznámil pilot.

De Soya přikývl a posadil se na druhé křeslo. Loď dosedla tak lehce, že neucítil jedinou vibraci ve chvíli, kdy do sebe zapadly spoje a lodní povrch s obslužnými šňůrami se zmorfoval a pohltil jejich malé plavidlo. De Soya chtěl mladého pilota pochválit, ale staré zvyky velitele převládly.

"Příště," řekl, "se snažte přiblížit bez zážehu na poslední chvíli. Je to exhibice a velení na vlajkové lodi se to nebude líbit."

Mladý pilot protáhl obličej.

De Soya mu dal ruku na rameno. "Jinak dobrá práce. Kdykoliv vás vezmu na palubu svého plavidla nebo jako pilota přistávacího modulu."

Pilotův pokleslý hřebínek se znovu postavil. "To bych si přál, pane. Služba na stanici..." zarazil se. Uvědomil si, že zašel příliš daleko.

"Já vím," přikývl de Soya a zastavil se u kruhové přechodové komory. "Já vím. Ale teď buďte rád, že nepatříte ke Křížovému tažení."

Přechodová komora se otevřela a čestná stráž ho uvítala na palubě H.H.S. Uriela. Pokud byly vzpomínky Otce kapitána de Soyi správné, archanděl Uriel byl ve Starém zákonu popsán jako vůdce nebeských andělů.

Devadesát světelných let odtud, ve hvězdném systému pouhé tři světelné roky od Pacemu, přeskočil původní Raphael do skutečného prostoru. Udělal to silou, která vymačká morek z lidských kostí a prořízne lidské buňky jako rozžhavené ostří, které projede mäslem. Zamíchá lidské neuronu jako oblázky na příkrém svahu. Rhadamanth Nemes a její vyklonovaní sourozenci ten pocit nijak nemilovali, ale nevykřikli, ani se nezašklebili.

"Kde to jsme?" zeptala se Nemes a podívala se na hnědou planetu, která rostla na obrazovce. Raphael zpomaloval při přetížení dvou set třiceti g. Nemes se neposadila do lehátka, ale pověsila se na jednu vzpěru. Držela se jako člověk, který jede do práce v nacpaném pozemním autobusu.

"Svoboda," odpověděl jeden z jejích sourozenců.

Nemes přikývla. Nikdo ze čtveřice už nepromluvil až do chvíle, kdy se archanděl usadil na orbitu, přistávací modul se oddělil a zavyl v řídkém vzduchu.

"Bude tady?" promluvila Nemes. Mikrovlnka z jejích spánků směřovala přímo do konzole přistávacího modulu.

"Ach, ano," vydechla její sestra/dvojče.

Na Svobodě žilo jen pár lidí, ale po Pádu se stáhli do silových polí uprostřed šedé zóny a ztratili technologii, která by dokázala zaměřit archanděla nebo přistávací modul. V systému nebyly žádné základny Paxu. Ke slunci obrácená strana kamenného světa se vařila, až teklo olovo jako voda, tmavá strana měla řídkou atmosféru, která neustále hrozila, že zmrzne. Ale pod povrchem planety se táhlo více než osm set tisíc kilometrů tunelů, každý z nich přesně třicet čtverečních metrů široký. Svoboda patřila k jednomu z devíti světů Labyrintu, který byl objeven v prvních dnech Hidžry a prozkoumán v době Hegemonie. Další z těchto devíti světů byl Hyperion. Žádný člověk - živý či mrtvý - neznal tajemství Labyrintů a jejich tvůrců.

Nemes namířila loď do zuřící amoniakové bouře na tmavé straně, chvíli zůstala viset před ledovým útesem, který byl vidět jen na infračervených a zesilovacích obrazovkách, pak složila lodní křídla a zamířila do čtvercového otvoru, kde začínal Labyrint. Tunel se jednou ohnul, pak se na několik kilometrů narovnal. Hluboký radar ukázal celý úl cestíček pod nimi. Nemes pokračovala tři kliky, na první křižovatce odbočila vlevo, klesla půl kilometru pod povrch a urazila pět kliků k jihu. Nakonec přistála.

Infračervené spektrum předvedlo jen zbytky horka z lávových otvorů, zesilovače neukázaly vůbec nic. Nemes se zamračila a spustila venkovní světla přistávacího modulu.

Tunel byl zdánlivě nekonečný. Kam až pronikl její zrak, se táhly vysekané řady horizontálních kamenných desek. Na každé desce leželo nahé lidské tělo. Desky a těla mizely ve tmě. Nemes se podívala na výpis hlubokého radaru - dolní patra lemovaly stejné desky a těla. "Ven," prohlásil muž, který vytáhl Nemes z lávy na Božím sadu.

Nemes se neobtěžovala s přechodovou komorou. Atmosféra opustila přistávací modul s hrozným řevem. V jeskyni byl zbytkový tlak - bylo ho dost, aby se nemusela zmorfovat - ale vzduch byl řidší než na Marsu před terraformováním. Její osobní senzory prozrazovaly, že teplota se pohybuje na stálých minus sto šedesát dva stupňů Celsia.

V paprscích přistávacího modulu čekala lidská postava.

"Dobrý večer," pozdravil poradce Albedo. Vysoký muž měl na sobě čistý šedý oblek podle pacemské módy. Oslovil je přímo na 75-megahertzovém pásmu. Jeho ústa se nehýbala, ale úsměv odhalil dokonalé zuby.

Nemes a její sourozenci čekali. Věděla, že nebudou následovat další kázání a tresty. Tři sféry potřebovaly, aby žila a fungovala.

"Ta dívka, Aenea, se vrátila do vesmíru Paxu," promluvil Albedo.

"Kam?" zeptalo se Nemesino dvojče. V jejím nevýrazném hlasu se ozvalo něco jako nedočkavost.

Poradce Albedo rozhodil ruce.

"Brána..." začala Nemes.

"Tentokrát nám nic neprozradila," odvětil poradce Albedo. Jeho úsměv nepovadl ani na chvíli.

Nemes se zamračila. Během století Světové sítě Hegemonie se Třem sférám vědomí Jádra nepodařilo najít způsob, jak otevřít bránu Prázdnost - interface, který lidé znali jako přenašeče - aniž by zůstal záznam o změně neutrinu ve vnitřní matici. "Něco jiného..." vydechla.

"Samozřejmě," souhlasil Albedo. Pohodil rukou, jako by chtěl odhodit zbytečnou odbočku rozhovoru. "Přesto můžeme zaregistrovat spojení. Jsme si jistí, že je dívka mezi těmi, kdo se vrátili ze Staré Země přes síť starých přenašečů."

"Jejich víc?" zeptal se jeden z mužů.

Albedo přikývl. "Nejprve jen několik. Potom víc. Poslední počítání ukázalo nejméně padesát aktivací."

Nemes si založila ruce. "Myslíte, že Něco jiného končí experiment Staré Země?"

"Ne," odmítl Albedo. Přešel k nejbližší desce a podíval se na nahé lidské tělo. Byla to mladá žena, nebylo jí víc než sedmnáct, osmnáct standardních let. Měla rudé vlasy. Bledou pokožku a otevřené oči kryla námraza. "Ne," zopakoval.

"Sféry se shodly na tom, že se vrací pouze Aeneina skupina."

"Jak ji najdeme?" zeptalo se Nemesino ženské dvojče, zřejmě přemýšlela na 75-megahertzovém pásmu. "Můžeme se přenést na každý svět, který měl přenašeč během dob Hegemonie a osobně zkontrolovat brány."

Albedo přikývl. "Něco jiného dokáže ukrýt místo určení," pokračoval, "ale Jádro šije téměř jisté, že nedokáže ukrýt skutečnost změny matrice."

Téměř jisté. Nemes si zapamatovala tu nezvyklou změnu vnímání Technojádra.

"Chceme vás..." začal Albedo a ukázal na ženské dvojče. "Stabilní sféra vám nedala jméno, že?"

"Ne," souhlasilo Nemesino dvojče. Bledé čelo ozdobily tmavé vrásky. Tenkých rtů se nedotkl úsměv.

Albedo se zasmál na 75-megahertzovém pásmu. "Rhadamanth Nemes potřebovala jméno, aby se začlenila mezi lidskou posádku Raphaela. Myslím, že byste měli všichni dostat jména. Už jen kvůli mně." Ukázal na ženu. "Scylla." Pak se obrátil k oběma mužům a řekl: "Gyges. Briareus."

Nikdo z trojice na křest neodpověděl, ale Nemes založila ruce a poznamenala: "Baví vás to, poradce?"

"Ano," připustil Albedo.

Kolem nich vířila atmosféra, která unikla z přistávacího modulu, vířila jako mlha z pohádky. Muž pojmenovaný jako Briareus řekl: "Ponecháme si tohoto archanděla na cestu a začneme prohledávat všechny světy staré Sítě. Myslím, že začneme s planetami řeky Tethys."

"Ano," přikývl Albedo. Scylla zatřásla nehty na zmrzlou látku svého skafandru. "Čtyři lodě a pátrání bude čtyřikrát rychlejší."

"To je evidentní," souhlasil Albedo. "Existuje několik důvodů, proč jsme to zamítli - prvním z nich je skutečnost, že Pax má málo takovýchto archandělů, které by mohl zapůjčit."

Nemes pozvedla obočí. "A odkdy musí Jádro žádat Pax o půjčky?"

"Od doby, kdy potřebujeme jejich továrny a lidské síly, aby postavily lodě," odvětil Albedo, aniž by zvýšil hlas. "Za druhé - a tím výčet končí - je tady skutečnost, že chceme mít vaši čtveřici pohromadě pro případ, že narazíte na někoho, na něco, co nedokáže jedinec zvládnout."

Nemes nechala obočí nahoře. Čekala zmínku o svém selhání na Božím sadu, ale v tu chvíli se ozval Gyges. "Co nemůžeme u Paxu zvládnout, poradce?"

Muž v šedém znovu rozhodil ruce. Za zády mu vířila mlha, zakryla bledá těla na kamenných deskách, pak je znovu odhalila. "Štíra," doplnil.

Nemes předvedla na 75-megahertzovém pásmu nepříjemný zvuk. "Tu věc jsem zvládla jednou rukou," prohlásila.

Albedo zavrtěl hlavou. Jeho tvář neopouštěl úsměv, který dováděl ostatní k šílenství. "Ne," začal, "to se vám nepodařilo. Použila jste hyperentropické zařízení, které jsme vám dodali, aby se ocitl o pět minut v budoucnosti. To není stejné jako ho zvládnout."

"KI už štíra nekontroluje?" ozval se Briareus.

Albedo naposledy rozhodil ruce. "Bohové budoucnosti nám už nenašeptávají, můj finančně náročný příteli. Válčí mezi sebou a řinčení jejich bitvy se nese časem. Pokud máme vykonat svou božskou práci v naší době, musíme to udělat sami." Podíval se na všechny čtyři klonované sourozence. "Jsou vám instrukce jasné?"

"Najít tu holku," odvětila Scylla.

"A?" naléhal poradce. "Okamžitě ji zabít," doplnil Gyges. "Bez váhání."

"A jestli se do toho zapletou její učni?" pokračoval Albedo a jeho úsměv se ještě víc roztáhl, jeho hlas byl karikaturou lidského učitele.

"Zabijeme je," doplnil Briareus.

"A jestli se objeví Štír?" pokračoval Albedo a úsměv začal mizet.

"Zničíme ho," odvětila Nemes.

Albedo přikývl. "Nějaké otázky, než se rozdělíme?"

Ozvala se Scylla: "Kolik lidí je tady?" Ukázala na desky a těla.

Poradce Albedo se dotkl své brady. "Několik desítek miliónů na tomto světě Labyrintu, v této sekci tunelů. Ale je tady ještě mnohem více tunelů." Znovu se usmál. "A osm dalších světů Labyrintu."

Nemes pomalu obrátila hlavu, zkontrolovala vířící mlhu a nekonečnou řadu kamenných desek na různých úrovních spektra. Žádné tělo nejevilo známky tepla, které by převyšovalo teplotu tunelu. "A to je práce Paxu," dodala.

Albedo se zasmál na 75-megahertzovém pásmu. "Samozřejmě," souhlasil. "Proč by Tři sféry vědomí nebo naše budoucí KI chtěly shromažďovat lidská těla?" Postavil se vedle těla mladé ženy a zatíkal na její zmrzlé ňadro. Vzduch v jeskyni byl tak řídký, že nepřenášel zvuky, ale Nemes si představila chladný mramor, na který ťukají nehty.

"Další otázky?" promluvil Albedo. "Mám důležitou schůzku."

Čtveřice sourozenců se obrátila a vstoupila do přístávacího modulu. Na 75-megahertzovém pásmu už nepadlo jediné další slovo... nepoužili ani žádné jiné pásmo.

Kolem taktického konferenčního centra H.H.S. Uriela se usadilo dvacet příslušníků Flotily Paxu včetně všech kapitánů a zástupců Úderného oddílu GIDEON. Mezi zástupci se objevil velitel Hoagan "Hoag" Liebler. Liebler byl šestatřicet standardních let starý, znovuzrozený od chvíle svého křtu na Renesanci Minor, potomek kdysi velké svobodné rodiny Lieblerů, která vlastnila nějaké dva milióny hektarů (a jejíž současný dluh klesl na nějakých pět marek na hektar). Svůj život zasvětil službě Církvi a stal se příslušníkem Flotily Paxu. Stejně tak pracoval jako špión a potenciální vrah.

Liebler vzhledl se zájmem a podíval se na nového velitele, který se přenesl na palubu Uriela. Všichni členové úderného oddílu - téměř všichni ve Flotile Paxu - už slyšeli o Otci kapitánovi de Soyovi. Někdejší velitel bojového plavidla dostal papežský odznak - průkaz téměř neomezené moci - aby provedl před pěti standardními roky jakýsi tajný projekt. Na své misi zklamal. Nikdo nevěděl s jistotou, o jakou misi se jednalo, ale používání papežského odznaku mu přineslo nepřátele mezi příslušníky Flotily v celém Paxu. Následné selhání a jeho zmizení vyvolaly další pověsti v kancelářích a služebních místnostech Flotily. Nejznámější teorií bylo, že de Soyu dostal Svatý úřad, kapitán byl vyloučen z Církve a zřejmě popraven.

Ale teď tady stál. Dostal funkci velitele jedné z nejdražších lodí arzenálu Flotily Paxu - jednoho z jedenadvaceti funkčních křižníků třídy archanděl.

Lieblera jeho příchod překvapil. Otec-kapitán byl malý, měl tmavé vlasy a velké smutné oči. Neodpovídal představě velitele bitevního křižníků, mnohem víc připomínal mučedníka a světce. De Soyu rychle představila admirálka Aldikactiová, podsaditá žena z Lususu, která velela tomuto setkání i celému údernému oddílu.

"Otče kapitáne de Soyo," promluvila Aldikactiová, když se de Soya posadil k šedému kruhovému stolu uprostřed šedé kruhové místnosti, "věřím, že některé z přítomných znáte." Admirálka byla proslulá svým nedostatkem taktu a svým nadšením v boji.

"Matka kapitánka Stoneová je starou přítelkyní," souhlasil de Soya a pokynul ke své někdejší zástupkyni. "Kapitán Hearn byl členem mého posledního úderného oddílu, kapitána Sāti a kapitána Lempriera jsem už také potkal. Stejně tak už jsem měl tu čest, abych se seznámil s veliteli Uchikawou a Barnes-Avneovou."

Admirálka Aldikactiová zavřela. "Velitelka Barnes-Avneová tady zastupuje mariňáky a Švýcarskou gardu, která je součástí Úderného oddílu GIDEON," doplnila. "Už jste se seznámil se svým zástupcem, Otče kapitáne de Soyo?"

Kněz-kapitán zavrtěl hlavou a Aldikactiová mu představila Lieblera. Velitele překvapil pevný stisk ruky otce-kapitána i autorita jeho pohledu. Ať má oči mučedníka, napadlo Hoaga Lieblera, je to člověk zvyklý rozkazovat.

"Dobrá," zavřela admirálka Aldikactiová, "tedy začneme. Kapitán Sāti podá hlášení."

Konferenční místnost naplnily na příštích dvacet minut holoprojekce a linky trajektorií. Komlogy, destičky plné dat a poznámek. Tichý hlas Sātiho byl jediným zvukem, občas ho přerušila vzácná otázka či žádost o objasnění.

Liebler si dělal vlastní poznámky a překvapil ho rozsah mise Úderné jednotky GIDEON. Snažil se a pilně pracoval, aby zaznamenal veškeré důležité skutečnosti a detaily, které může kapitán později potřebovat.

GIDEON byl prvním úderným oddílem, který byl složen z křižníků třídy archanděl. Na tuto misi jich nastoupilo sedm. Konvenční plavidla s Hawkingovým pohonem byla odeslána už před celými měsíci, aby se s nimi setkala v Pustinách nějakých dvacet světelných let za Velkou Zdí obranné sféry, kde se zúčastní bitvy. Ale úderná jednotka sedmi lodí bude operovat po prvním skoku nezávisle.

"Dobrou metaforou by bylo tažení generála Shermana přes stát Georgie v Občanské válce v devatenáctém století Severní Ameriky v době před Hidžrou," prohlásil kapitán Sāti. Polovina zúčastněných začala ťukat na své komlogy a hledat informace o vojenské historii.

"Dříve," pokračoval Sāti, "se naše bitvy s Vyvrženci odehrávaly buď na neutrální půdě Velké Zdi, nebo na okrajích Paxem či Vyvrženci kontrolovaného prostoru. Provedli jsme velmi málo hlubokých nájezdů do teritoria Vyvrženců," Sāti udělal pauzu. "Úderný oddíl MAGI Otce kapitána de Soyovi provedl před pěti standardními lety jeden z nehlubších průniků."

"Chcete k tomu něco dodat, Otče kapitáne?" zeptala se admirálka Aldikactiová.

De Soya na chvíli zaváhal. "Spálili jsme orbitální les," odpověděl nakonec. "Nenarazili jsme na žádný odpor."

Hoag Liebler zaznamenal, že hlas Otce-kapitána nese známky studu.

Sāti přikývl, jako by ho to uspokojilo. "Doufáme, že naše mise na tom bude stejně. Naše výzvědná služba tvrdí, že Vyvrženci rozmístili velké množství obranných sil kolem Velké Zdi, ale málo ozbrojených sil nechali v srdci kolonizovaných oblastí mimo Pax. Tři století vypouštěli své síly, základny a domácí systémy a byli přitom přímo limitováni technologií Hawkingova pohonu. To byl hlavní faktor."

Taktické holoobrazy naplnily konferenční místnost.

"Velké klišé," pokračoval Sāti, "je v tom, že Pax získal výhodu vnitřního transportu a komunikace, zatímco Vyvrženci měli obrannou sílu, byli ukryti a chránila je vzdálenost. Průnik do Vyvrženci ovládaného vesmíru byl téměř nemožný kvůli zranitelnosti našich dodávek a jejich ochotě ustoupit před naší mocnější silou, aby ji zničili až ve chvíli, kdy pronikne daleko za hranice Velké Zdi."

Sāti udělal pauzu a podíval se na vojáky kolem stolu. "Dámy a pánové, ty dny jsou u konce." Objevily se další holoobrazy, rudá linka trajektorie Úderného oddílu GIDEON se táhla kupředu a rozřízla vesmír jako laserový nůž.

"Naším úkolem je zničit veškeré vnitřní základny Vyvrženců dodávající zásoby a všechny kolonie v hlubokém vesmíru, na které narazíme," prohlásil Sāti a jeho tichý hlas zesílil. "Farmy na kometách, umělá města, lesy, torusové základny, L-bodové klustery, orbitální lesy, rodící se asteroidy, bublinové úly... vše."

"Včetně civilních andělů?" zeptal se Otec kapitán de Soya.

Hoag Liebler při té otázce zamrkal. Flotila Paxu o těchto pro vesmír upravených mutantech se změnou DNA hovořila jako o "Luciferových andělech". Někdy se říkalo zkráceně "andělé", ale to slovo bylo ironií, která hraničila s rouháním. Vysocí hodnostáři používali tuto frázi jen velmi zřídka.

Odpověděla admirálka Aldikactiová: "Hlavně anděly, Otče kapitáne. Jeho Svatost papež Urban vyhlásil tuto misi za Křížové tažení proti nelidským Vyvržencům, kteří se množí v temnotách. Jeho Svatost řekla ve svém Křížovém prohlášení, že musí tyto prokleté mutace zmizet z Božího vesmíru. Vyvrženci žádné civily nemají. Dělá vám problém pochopit tento příkaz, Otče kapitáne de Soyo?"

Zdálo se, že vojáci kolem stolu zadrželi dech. Pak promluvil de Soya: "Nikoliv, admirálko Aldikactiová. Chápu prohlášení Jeho Svatosti."

Hlášení pokračovalo. "Budou zapojena tato plavidla třídy archanděl," pokračoval Sāti. "Loď Jeho Svatosti Uriel jako vlajková, Raphael, Michael, Gabriel, Raguel, Remiel a Sariel. Každopádně použijí Gideonův pohon, aby mohly skočit do nejbližšího systému. Spotřebují dva dny na zpomalení uvnitř systému a mezitím vzkřísí svou posádku. Jeho Svatost povolila použít nové oživovací tanky, které spotřebují jen dva dny... což nabízí dvaadvadesátiprocentní možnost úspěšného vzkříšení. Po přeskupení útočné síly zasadíme maximální ránu všem silám Vyvrženců a okamžitě zmizíme do dalšího systému. Kterákoliv opravy neschopná loď Paxu bude opuštěna, posádka přestoupí na jiné plavidlo úderného oddílu a křížník bude zničen. Technologie Gideonova pohonu nesmí padnout Vyvržencům do rukou, přestože jim nebude nic platná bez Svatosti Vzkříšení. Tato mise by měla trvat tři standardní měsíce. Někaké dotazy?"

Otec kapitán de Soya zvedl ruku. "Musím se omluvit," prohlásil, "byl jsem několik standardních let mimo, ale všiml jsem si, že útočný oddíl tvoří plavidla třídy archanděl pojmenovaná po archandělech, o kterých se hovoří ve Starém Zákonu."

"Ano, Otče kapitáne?" pobídla ho admirálka Aldikactiová. "A vaše otázka?"

"Je jednoduchá, admirálko. Zdá se mi, že se v Bibli hovořilo pouze o sedmi archandělech. Co zbytek lodí třídy archanděl, které přijdou po nás?"

Kolem stolu se ozvalo chechtání a de Soya pochopil, že se mu podařilo uvolnit napětí, jak plánoval.

Usmívající se admirálka Aldikactiová řekla: "Vítáme našeho chytrého kapitána a budeme ho informovat, že vatikánští teologové prozkoumali Enochovu knihu a zbytek písemností, aby našli další anděly, kteří mohou být povýšeni na čestné archanděly. A Svatý úřad osobně povolil Flotile Paxu jejich jména použít. Přišlo nám... ach... vhodné... když pojmenujeme prvních sedm archandělů planetární třídy po těch, kdož jsou uvedeni v Bibli, aby svrhli svůj svatý plamen na nepřítele."

Smích se změnil v souhlas, aby nakonec přešel v tichý aplaus. Velitelé a jejich zástupci zatleskali.

Další dotazy nezazněly. Admirálka Aldikactiová pokračovala: "Ach, ještě jeden detail, jestli uvidíte tuto loď..." Nad středem stolu se rozzářil holoobraz podivného plavidla. Na Flotilu Paxu bylo příliš malé a aerodynamické, jako by ho zbudovali pro vstup do atmosféry. Poblíž fúzních otvorů se objevily ploutve.

"Co je to?" zeptala se Matka kapitánka Stoneová, na obličeji neměnný úsměv, který odrážel příjemnou atmosféru místnosti. "Nějaký žert Vyvrženců?"

"Ne," odpověděl Otec kapitán de Soya tichým hlasem. "Je to technologie z éry Sítě. Soukromá loď... kterou vlastnil jeden člověk."

Několik přítomných se znovu zasmálo.

Admirálka Aldikactiová utišila smích a její tlustá ruka přejela přes holoobraz. "Otec-kapitán má pravdu," zaburácela admirálka z Lusus. "Je to stará loď z éry Sítě, kterou kdysi vlastnil jeden diplomat Hegemonie." Zavrtěla hlavou.

"Tehdy byli tak bohatí, že si mohli dovolit taková gesta. Každopádně má Hawkingův pohon, který upravili technici Vyvrženců, může být dobře vyzbrojena, takže ji musíme považovat za nebezpečí."

"Co uděláme, jestli na ni narazíme?" zeptala se Matka kapitánka Stoneová. "Zmocníme se jí?"

"Ne," odmítla admirálka Aldikactiová. "Okamžitě zničit. Proměnit v páru. Další dotazy?"

Nikdo se neozval. Vojáci zamířili do svých lodí, aby se připravili k přenosu. V malé lodi rozmlouval XO Hoag Liebler s novým kapitánem o lodní připravenosti a vysoké morálce posádky. Směřovali zpět k Raphaelovi a Liebler si pomyslel: Doufám, že nebudu muset tohoto mule zabít.

Kapitola 6

Už jsem věděl, že krátce po traumatickém odloučení (odchod rodinného člena do války, smrt příslušníka rodiny či rozloučení s milovanou osobou, která se možná nevrátí) přináší zvláštní klid, téměř pocit úlevy. Jako by bylo to nejhorší za vámi a nic jiného už nehrozilo. To deštivé ráno před úsvitem jsem opustil Aeneu a Starou Zemi se stejným pocitem. Kajak, ve kterém jsem plul, byl malý a řeka Mississippi byla velká. Zpočátku jsem se soustředil na tmou, cítil

strach a vlny adrenalinu, očima hledal pařezy, mělčiny a odpadky v běsnícím proudu. Řeka byla velmi široká, téměř celou míli (Starý Architekt používal zastaralé anglické míry pro vzdálenost - stopy, yardy, míle - a většina z obyvatel Taliesinu ho napodobila), břehy jakoby pozřela povodeň. Řeka se rozlila stovky metrů z původního koryta, takže jsem viděl mrtvé stromy, které čněly z hladiny, všude samé víry.

Nějakou hodinu po rozloučení s mou přítelkyní začalo pomalu svítat. Nejprve se oddělila šedá obloha od černošedé řeky po levé straně, pak dopadlo na povrch řeky matné chladné světlo. Potmě jsem se bál oprávněně. Řeka byla plná pařezů a dlouhých mělčin. Silné proudy kolem mě vlekly vodou nasáklé stromy s obrovskými kořeny, které ničily vše, co jim stálo v cestě. Jako obr, který si probíjí cestu palicí. Zvolil jsem proud, který mi připadal slabší, a pádloval, abych se udržel od plujících trosek, a pokoušel se vychutnat úsvit.

Celé ráno jsem směřoval kjihu, aniž bych spatřil známky lidského osídlení na březích. Zahlédl jsem pouze staré, kdysi bílé budovy, které se topily mezi mrtvými stromy a stojatou vodou někdejšího západního břehu, který se proměnil v bažinu. Dvakrát jsem zastavil na ostrůvku. Jednou, abych si ulevil, podruhé, abych uložil malý batoh, mé jediné zavazadlo. Během druhé zastávky, pozdě ráno, kdy už slunce ohřálo vodu a moje záda, jsem se posadil na kládu a snědl kousek studeného masa a sendviče, který mi Aenea připravila minulý večer. Vzal jsem s sebou dvě lahve s vodou - jednu za opasek, druhou jsem uložil do batohu. Ted jsem se skromně napil, protože jsem si nebyl jistý, zda je voda Mississippi vhodná k pití, ani kdy narazím na další zdroj.

Když jsem před sebou spatřil město a oblouk, už bylo odpoledne.

Chvilí předtím se k Mississippi z pravé strany připojila další řeka a značně ji rozšířila. Byl jsem si jistý, zeje to Missouri, a když jsem se zeptal komlogu, lodní paměť to potvrdila. Krátce nato jsem spatřil oblouk.

Tato brána přenašeče se lišila od oblouků, které jsme použili po cestě na Starou Zem. Byla větší, starší, tmavší, mnohem víc rezavá. Kdysi mohla stát vysoko na suchém západním břehu řeky, ale teď se oblouk zvedal z vody stovky metrů od pobřeží. Z kalné vody vystupovaly kostry utopených budov - nízkých "mrakodrapů" z doby před Hidžrou. Tyto architektonické informace jsem získal v poslední době.

"St. Louis," poučil mě náramek komlogu, když jsem oslovil lodní UI. "Zničeno před Utrpením. Opuštěno před Velkou Chybou 08."

"Zničeno?" zopakoval jsem a zamířil kajak ke gigantickému portálu. Poprvé jsem spatřil, že západní břeh opisuje dokonalý půlkruh a formuje mělké jezero. Ostrou linku břehu lemovaly starobylé stromy. Kráter výbuchu, napadlo mě. Přesto jsem nedokázal určit, zda se jedná o dopad meteoritu, bomby, útočného paprsku či jinou násilnou událost. "Jak bylo zničeno?" oslovil jsem komlog.

"Chybí informace," odvětil náramek, "ale mám data spojená s portálem před námi."

"Je to brána přenašeče, že?" zeptal jsem se. Musel jsem bojovat se silným proudem na západní straně hlavního kanálu, abych zamířil kajak k bráně, která byla obrácena na východ.

"Původně nikoliv," odvětil tichý hlas na mém zápěstí. "Velikost a postavení předmětu souhlasí s pozicí a rozměry Velkého oblouku, architektonického výstřelku města St. Louis z doby Spojených států amerických ve dvacátém století našeho letopočtu. Měl symbolizovat západní expanzi protonacionalistických pionýrů z Evropy, kteří tudy migrovali ve snaze nahradit původní předokupační, severoamerické obyvatelstvo."

"Indiány," doplnil jsem. Těžce jsem dýchal a pádloval, abych dostal poskakující kajak přes poslední rozběsněné proudy a navedl nás k mohutnému oblouku. Hodinu, možná dvě už svítilo slunce, ale teď ho znovu zakryly šedé mraky a zvedl se chladný vítr. Na plastický povrch kajaku dopadaly kapky a čeřily vlny na obou stranách. Proud nesl kajak k oblouku. Odložil jsem na chvíli pádlo a ujistil se, že omylem nevrazím do toho tajemného červeného knoflíku. "Takže tuto bránu přenašeče postavili na památku lidí, kteří zabíjeli Indiány," doplnil jsem a opřel se o lokty.

"Původní oblouk nesloužil jako přenašeč," poučil mě lodní hlas věcně.

"Přežil neštěstí, které... má tohle na svědomí?" zeptal jsem se a ukázal pádlem na kráter jezera a na zaplavené budovy.

"Chybí informace," odvětil komlog.

"Takže nevíš, zda je to přenašeč?" Těžce jsem vydechl a zabral pádlem. Oblouk se tyčil nad námi, jeho vrchol dosahoval sta metrů. Od rezavých boků se matně odráželo zimní slunce.

"Ne," souhlasila lodní paměť. "Neexistují záznamy o přenašečích na Staré Zemi."

Samozřejmě. Žádné takové záznamy neexistovaly. Stará Zem se zřítla do černé díry Velké Chyby (nebo ji ukradli Lvi, Tygři a Medvědi) alespoň jeden a půl století předtím, než Technojádro přineslo staré Hegemonii technologii přenašečů. Přesto jsem viděl malý, ale funkční oblouk přenašeče nad řekou - vlastně to byl potok - v západní Pensylvánii, kterým jsme přišli s Aeneou z Božího sadu před čtyřmi lety. Na svých cestách jsem spatřil další.

"No," řekl jsem nahlas, přestože jsem mluvil spíš k sobě než k hloupé UI komlogu, "jestli to není tenhle, prostě poplujeme dál po proudu. Aenea měla dobrý důvod, když nás vyslala z toho místa."

Nebyl jsem si tak jistý. Pod obloukem se netetelil vzduch - nespátřil jsem sluneční paprsky nebo světlo hvězd. Jen tmavnoucí oblohu a černý pruh lesa na břehu za jezerem.

Zaklonil jsem se a vzhlédl k oblouku. V šoku jsem spatřil chybějící panely a vyčnívající ocelová žebra. Kajak už ho minul a nikam jsme se nedostali. Žádná změna světla, přitažlivosti, žádné zvláštní vůně. Nic víc než stará rozbitá architektonická obluda, která náhodou připomíná...

Vše se změnilo.

Jednu chvíli jsme poskakovali s kajakem po větrem bičované Mississippi a mířili do mělkého kráteru, kde kdysi stálo město St. Louis, vzápětí se kolem rozprostřela noc a malá plastická loď klouzala úzkým kanálem mezi kaňony rozzářených budov pod tmavou oblohou, která se zvedala půl kilometru nad mou hlavou.

"Ježíši," zašeptal jsem.

"Postava starého Spasitele," doplnil komlog. "Náboženství postavená na jeho údajném učení zahrnují křesťanství,

zen-křesťanství, staré a moderní katolíky a protestantské sekty jako jsou..."

"Sklapni," vyzval jsem ho. "Mód hodného dítěte." Tento příkaz mu zakázal mluvit, pouze odpovědět na otázku.

Na kanálu - jestli to byl kanál - jsem spatřil další lidi. V obou směrech proudu se pohybovaly desítky veslic, malých plachetnic a dalších kajaků. Na můstcích, esplanádách a visutých mostech, které křižovaly dobře osvětlenou vodní hladinu, jsem spatřil stovky lidí. Procházeli v párech a malých skupinách. Kolem pobíhaly podsadité postavy v zářivých oděvech.

Pokusil jsem se zvednout pádlo kajaku a ucítil dopad gravitace na pažích. Okamžitě přibyla nejméně polovina zemské přitažlivosti. Pomalu jsem zvedl obličej a podíval se na ty stovky a tisíce žhnoucích oken a věží, na ulice, balkóny a přistávací plochy, v průhledném potrubí nad řekou se proháněly tiše bzučící stříbrné vlaky, nad hlavou mi proletěl EMV. Spatřil jsem levitační plošiny a prámy, které převážely lidi přes ten neskutečný kaňon... v tu chvíli jsem to věděl. Lusus. Musel to být Lusus.

Lusiany jsem už potkal. Bohatí lovci přijížděli na Hyperion, aby zde lovili kachny, bavili se jako hazardní hráči v kasinech Devíti ocasů, kde jsem dělal vyhazovače, dokonce jsem je potkal i u utečenců v naší jednotce Domácí gardy, většinou to byli zločinci, kteří prchali před justicí Paxu. Všechny poznamenala vysoká gravitace, byli stejně malí, podsadití a svalnatí jako běžci, kteří dupali na mostech a esplanádách a připomínali primitivní, ale výkonné parní stroje. Zdálo se, že si mě i mého kajaku nikdo nevšímá. Překvapilo mě to. Z jejich pohledu jsem se musel náhle materializovat pod přenašečem za mými zády.

Obrátil jsem se a pochopil, proč si toho nevšímli. Brána přenašeče byla stará, to ano, součást padlé Hegemonie a někdejší řeky Tethys, oblouk byl zasazen do zdi Úlového města, ale úzký portál zdobily plošiny a mosty, takže se část kanálu a řeky pod obloukem topila v hlubokých stínech. Když jsem se otočil, ze stínů vyplul malý motorový člun, odrazil žhnoucí světlo neonových lamp, které visely nad řekou. Jako by se náhle zhmotnil.

Byl jsem navlečený ve svetru a bundě, kolem sebe nylonovou zástěru malého kajaku, takže jsem zřejmě připomínal podsaditého Lusiana, jaké jsem viděl všude kolem. Kolem mě prosvíštel nějaký muž se ženou na tryskových lyžích a zamávali.

Odpověděl jsem jim.

"Ježíši," zopakoval jsem šepem. Nebylo to rouhání, spíš modlitba. Komlog se tentokrát zdržel komentáře.

Tady vyprávění přeruším.

Přestože spěchám ve strachu z kyanidového plynu, který může každým okamžikem se zasyčením vniknout do Schrödingerovy krabice, chtěl jsem teď detailně popsat své putování po jednotlivých světech. Vlastně to je první skutečné dobrodružství od chvíle, kdy jsme s Aeneou dorazili do bezpečí Staré Země před čtyřmi standardními lety. Více než třicet hodin od chvíle, kdy mi Aenea oznámila, že okamžitě odplouvám a mířím do přenašeče, jsem věřil, že cesta bude připomínat náš první výlet. Z Vektoru Renesance na Starou Zem. Bude připomínat naše putování pustými a opuštěnými krajinami světa jako byl Hebron, Nová Mekka, Boží sad a další nepojmenované planety... jako planeta zarostlá džunglí, kde jsme ukryli Konzulovu loď. Najedná z mála planet, kde jsme našli nějaké obyvatelstvo - ironií osudu to byl Maře Infinitus, řídké osídlený vodní svět - došlo ke kontaktu, který měl katastrofální následky pro všechny strany. Odpálil jsem část jejich plující plošiny, chytili mě, bodli mě nožem, postřelili a málem utopili. V té době jsem ztratil nejcennější věci, které jsme na cestu vzali včetně starodávného Hawkingova koberečku, který se dědil od dob legendy o Siry a Merinovi, jakož i starobylou pětáctýřičtku, která (alespoň jsem tomu věřil) patřila Aeneině matce, Brawne Lamii.

Ale většinu cesty nás - Aeneu, A. Bettika a mě - řeka Tethys nesla prázdnými krajinami. Hrozivě pustým Hebronem a Novou Mekkou, odkud vyhnala populaci nepopsatelná hrůza. Většinou jsme byli sami.

Tady tomu bylo jinak. Lusus byl živý, všude to vřelo.

Poprvé jsem pochopil, proč se zdejšími pláštvi říká Úly.

Když jsme - dívka, android a já - putovali mrtvými zeměmi, museli jsme se starat sami o sebe. Když jsem se teď ocitl sám, beze zbraní v malém kajaku, náhle jako bych mával policii Paxu a znovuzrozeným lusianským kněžím, kteří procházeli kolem. Kanál nebyl ani třicet metrů široký, lemoval ho beton a plastik, nenašel jsem žádné přítoky či úkryty. Pod mosty a nadjezdy ležely stíny stejně jako pod branou přenašeče, ale říční doprava se pohybovala stejně rychle i ve stínu. Nebylo se kam schovat.

Poprvé jsem se zamyslel nad šílenstvím přenašečů. Měl jsem nevhodné šaty, které upoutají pozornost, jakmile opustím kajak. Má postava byla jinak stavěná. Hyperionský dialekt se lišil od místní řeči. Neměl jsem žádné peníze, žádný identifikační čip, žádný průkaz EMV, žádné kreditní karty, žádné církevní dokumenty Paxu, žádné potvrzení o bydlišti. Zastavil jsem s kajakem u břehu (z větráků na mě zaútočila vůně grilovaného steaku a chlazeného piva, takže jsem začal slintat hladu) a uvědomil si, že mě zatknou během dvou minut.

Samozřejmě, lidé cestovali mezi jednotlivými světy Paxu. Většinou to byli milionáři, obchodníci a dobrodruzi, kteří ochotně strávili měsíce v hibernaci a souhlasili s celými roky časové ztráty, když putovali raketami Merkantilů mezi hvězdami. Spoléhalo se na kruciform, který ochrání jejich domov a rodinu, takže se vrátí do stejného, křesťanského a neměnného domova, jaký opustili. Přesto byly takové cesty řídké, nikdo neputoval mezi planetami bez peněz a dovolení Paxu. Dvě minuty nato, kdy vstoupím do této kavárny, baru či restaurace, někdo zavolá místní policii či vojenskou jednotku Paxu. První prohlídka zjistí, že nemám kruciform. Nevěřící ve vesmír znovuzrozených křesťanů. Navlhl jsem si rty, ucítil kručení v žaludku, únavu v pažích, břímě místní gravitace, oči mi slzely nedostatkem spánku a frustrací. Zamířil jsem pryč od říční kavárny a pokračoval po proudu. Doufal jsem, že další přenašeč neleží moc daleko. Teď musím bojovat s pokušením, které mě nutí popsat všechny ty zázraky a zvuky, zvláštní lidi, které jsem spatřil a náhodně potkal. Nikdy jsem se nedostal na tak zalidněný svět, svět tak nacpaný jako střed Lusus. Dokázal bych tady strávit celý měsíc a zkoumat živý Úl, který jsem spatřil z betonového říčního koryta.

Po šesti hodinách cesty po proudu jsem narazil na vysněný oblouk a objevil se na Freude, živém a hustě osídleném světě, který jsem znal jen málo, a nebýt navigačních souborů mého komlogu, nedokázal bych ho ani identifikovat. Tady jsem se konečně vyspal. Ukryl jsem kajak do pětimetrové odpadní roury a stulil se pod plastik zachycený do drátěného plotu.

Prospal jsem celý standardní den a noc, ale zdejší dny trvaly devětadvacet standardních hodin, takže jsem našel další portál (ležel necelých pět kliků po proudu) a přeskočil do dalšího světa ještě před setměním stejného dne, kdy jsem se tady objevil.

Z prosluněného Freude plného občanů Paxu ve složitých harlekýnských oblecích a zářivých pláštěnkách mě řeka odnesla na Nevermore. Zde jsem objevil vesničky vytesané do skal, kamenné hrady uhnížděné na úbočích kaňonů a neustále zamračenou oblohu. V noci jsem na Nevermore spatřil kometami okrášlené nebe a havranům podobné létající tvor - nepřípomínali ptáky, ale spíš obrovské netopýry - kteří tloukli koženými křídly nad řekou a zakrývali žhnoucí komety na nebi.

Zdravily mě obchodní prámy a já jim odpovídal, zatímco jsem směřoval do pruhu divoké vody, která málem rozbila můj kajak a vyzkoušela mé vodácké schopnosti. Ze strážních hradů Nevermore jsem slyšel houkání sirén. Zuřivě jsem pádloval, až jsem se dostal pod bránu dalšího přenašeče a objevil se v horku pouštního světa, který můj komlog identifikoval jako Vitus-Gray-Balianus B. Nikdy jsem o něm neslyšel, nenašel ho ani v atlasech z éry staré Hegemonie, které schovávala Grandam ve svém karavanu a které jsem studoval za světla žhnoucí hůlky.

Řeka Tethys nás během cesty na Starou Zem odvedla na pouštní planety, ale to byly podivuhodné a pusté světy Hebronu a Nové Mekky. Jejich pouště byly zbavené života, města opuštěná. Ale tady, na Vitus-Gray-Balianus B lemovaly říční břehy vepřovicové domky, každý kilometr jsem narazil na zdymadlo, které odvádělo vodu z řeky, aby zavlažovala zelená pole, jež lemovala oba břehy. Řeka tady naštěstí sloužila jako hlavní ulice a dálnice, takže jsem se vynořil ze stínů oblouku přenašeče pod velikou lodí. Pádloval jsem a proplétal se živou říční dopravou - všude samé skiffy, prámy, bárky, vlečné čluny, motorové lodě, hausbóty a několik EM levitačních lodí, které se vznášely tři, čtyři metry nad hladinou řeky.

Byla tady nízká přitažlivost, určitě méně než dvě třetiny přitažlivosti Staré Země či Hyperionu, takže se mi chvílemi zdálo, že pádlování zvedne celý kajak a já vyletím z vody. Přestože tady působila nízká gravitace, světlo a sluneční paprsky byly těžké jako upocená dlaň obra. Po půlhodině pádlování jsem spotřeboval zbytky vody ve druhé lahvi a bylo mi jasné, že musím zastavit a najít něco k pití.

Člověk by mýsl, že na světě s nižší gravitací budou lidé připomínat tyč - budou naprostým opakem sudovitých Lusianů - ale většina mužů, žen a dětí, které jsem spatřil na rušných cestách kolem řeky, byla podsaditá a silná jako Lusiané. Měli zářivé harlekýnské obleky jako obyvatelé Freude, ale každý zvolil odlišný odstín. Měli na sobě zářivě karmínové kombinézy, nápadné pláštěnky a hávy, smaragdově zelené obleky, které bodaly do očí, se stejnými zelenými klobouky a šátky, mohutné nápadně žlutě oranžové turbany. Uvědomil jsem si, že dveře a okenice domků, obchodů a hostinců zdobí stejně křiklavé barvy, a napadlo mě, co asi znamenají. Kastu? Politické přesvědčení? Společenské a ekonomické postavení? Znamení sounáležitosti? Ať to bylo cokoli, jakmile vylezu na břeh, abych našel něco k pití, na sobě nenápadné khaki a opranou košili, budu nápadný.

Ale měl jsem před sebou dvě možnosti: vystoupit na břeh nebo umřít žízni. Když jsem minul jedno z mnoha zdymadel, zamířil jsem k molu a přivázal poskakující kajak. Za mnou vjela dovnitř těžká nákladní loď a já přešel ke kruhové stavbě ze dřeva a vepřovic, kterou jsem považoval za artézskou studnu. Spatřil jsem několik žen v šafránově rudých šatech, které odtud nosily džbány, ve kterých mohla být voda. Byl jsem si téměř jistý, ale nevěděl jsem, zda mohu načerpat vodu, aniž bych porušil nějaký zákon, ustanovení, kastovní pravidlo, náboženské přikázání nebo místní zvyk. Na cestách jsem nespátřil žádné známky přítomnosti Paxu - chyběla černá barva kněží i černobílé standardní uniformy policie Paxu - ale to nic neznamenalo. Přestože mě komlog informoval, že Vitus-Gray-Balianus B leží v Pustinách, existovalo jen málo světů, kde nebyl Pax zastoupen. Nenápadně jsem vyndal pochvu s loveckým nožem ze svého batohu a schoval ji do zadní kapsy pod vestu. Chtěl jsem ostří použít pouze v případě, že si budu muset vynutit ústupovou cestu ke člunu, pokud se shromáždí dav. Jestli dorazí policie Paxu se svými omračujícími puškami a pistolemi na šípky, má cesta bude u konce.

Skutečně byla u konce (alespoň na chvíli), ale z úplně jiného důvodu. Nic mě nevarovalo, jen bolest v zádech, která začala před odjezdem z Lusus. Sebejistě jsem přistoupil ke studni.

Skutečně to byla studna.

Nikdo nereagoval na mou vysokou postavu ani na nenápadné barvy. Nikdo, ani děti v jasné rudých a modrých barvách, které si přestaly hrát, aby se na mě podívaly. Pak se odvrátily a zdálo se, že si toho zvláštního cizince nikdo nevšímá. Zhluboka jsem se napil a doplnil obě lahve. Měl jsem dojem, že obyvatelé Vitus-Gray-Balianus B, nebo alespoň lidé z této vesnice vedle dlouho opuštěné řeky Tethys, projevují tolik zdvořilosti, že mi nevěnují pozornost a na nic se nevypytávají. Zavřel jsem druhou láhev a obrátil jsem se k odchodu. Měl jsem pocit, že se tady může to příjemné pouštní odpoledne napít z artézské studny trojhlavý mutant nebo - abych použil ještě bizarnější přirovnání - sám Štír, aniž by si ho někdo všiml nebo se ho na něco ptal.

Udělal jsem tři kroky a zaútočila na mě bolest. Nejprve jsem se zlomil v pase a zaskučel. Nedokázal jsem chytit dech. Pak jsem poklesl na koleno a dopadl na bok. V agónii jsem se zkroutil. Kdyby ta hrozná bolest nespotebovala veškerou mou energii, řval bych. Takhle to nešlo. Lapal jsem po dechu jako ryba vyhozená na písčný břeh. Stočil jsem se jako embryo a vnímal vlny utrpení.

Měl bych připomenout, že jsem bolest a nepohodlí už zažil. Když jsem sloužil u Domáci gardy, ukázalo se, že většina odvedenců, které poslali bojovat na Ledový břeh proti rebelům, není na bolest zvyklá. Obyvatelé měst ze severního Orla a bohatších Devíti ocasů zažili jen málokdy bolest, kterou by nedokázala ztišit pilulka, odstranit autochirurg nebo

návštěva nejbližšího automatického doktora.

Jako pastevec a chlapec z vesnice jsem dokázal snášet bolest mnohem lépe. Náhodné říznutí nožem, zlomená noha, když na mě šlápl pakbrid, modřiny a pohmožděniny od pádů ze skal, otřes mozku, když jsem se pral při setkání karavanů, puchýře od jízdy v sedle, nateklé rty a monokly od rvaček při Mužském setkání. Na Ledovém břehu jsem byl třikrát raněn - dvě škrábnutí úlomkem bílé miny, která zabila mé přátele, jednou zásah ostřelovače. Poslední zranění bylo tak vážné, že přivedli kněze, který mě přemlouval, abych přijal krucifix, než bude příliš pozdě.

Ale takovouto bolest jsem nikdy nezažil.

Lapal jsem po dechu a kňučel, slušní občané konečně odhodili masky a všimli si cizince. Zvedl jsem zápěstí a vyzval komlog, aby mi sdělil, co se se mnou děje. Neodpověděl. Zeptal jsem se mezi návaly bolesti ještě jednou. Žádná odpověď. Pak jsem si vzpomněl, zeje přepnutý do módu hodného dítěte. Zavolal jsem jeho jméno a zopakoval otázku.

"Mám aktivovat spící funkce biosenzorů, M. Endymione?" zeptala se přihlouplá UI.

Ani jsem nevěděl, že má funkci biosenzorů... ať už spala či nikoliv. Vyrazil jsem zvuk souhlasu a ještě víc se skrčil. Cítil jsem, že mě někdo bodá do horní části zad a kroutí tam železným hákem. Projížděly mnou vlny bolesti, které připomínaly elektrický proud v živém drátu. Zvracel jsem do písku. Krásná žena v čistě bílých šatech ustoupila a zvedla jeden bílý sandál.

"Co je?" vydechl jsem v krátkém intervalu mezi vlnami bodající bolesti. "Co se děje?" naléhal jsem na komlog. Druhou rukou jsem si sáhl na záda, hledal krev a ránu. Věřil jsem, že najdu šíp či kopí, ale nic tam nebylo.

"Upadáte do šoku, M. Endymione," odpověděla UI Konzulovy lodi. "Krevní tlak, povrch kůže, pulz a atropin."

"Proč?" zeptal jsem se a protáhl slovo do dlouhého zakňučení. Mé tělo sevřela další vlna bolesti. Znovu jsem zvracel. Měl jsem prázdný žaludek, ale nedokázal jsem přestat. Křiklavě oděni občané si udržovali vzdálenost, neshlukli se ve zvědavý dav, neprozradili špatné vychování, nešeptali, jen odložili své obchůzky.

"Co je?" vydechl jsem znovu a snažil se zašeptat do náramku komlogu. "Co za to může?"

"Štřela z pušky," odpověděl tichý plechový hlásek. "Bodnutí nožem. Kopím, šípem, šipkou. Rána od energozbraně.

Paprsek, laser, omeganůž, pulzní ostří. Rána koncentrovaných šipek. Možná dlouhá tenká jehla zaražená do horní části ledvin, jater a sleziny."

Kroutil jsem se bolestí, znovu si osahal záda, vytáhl pouzdro s vlastním nožem a odhodil ho. Vesta a košile neunesly žádné známky popáleniny či střelby. Z těla mi netrčely žádné ostré předměty.

Ucítil jsem, jak si bolest znovu propaluje cestu mým tělem, a hlasitě zasténal. Takto jsem nereagoval, ani když mě trefil ostřelovač na Ledovém břehu, ani když mi brid strýce Vany a zlomil nohu.

Horko těžko jsem skládal vlastní myšlenky, ale vyskakovaly asi v tomto pořadí... Obyvatelé Vitus-Gray-Balianus B... nějak trestají mě... za...

Vzdal jsem to a znovu zasténal. Přistoupil ke mně nějaký člověk, na sobě zářivě modrou sukni nebo tógu, čisté sandály, modré nehty na nohou.

"Promiňte, pane," oslovil mě tichý hlas s těžkým přízvukem angličtiny staré Sítě. "Máte problémy?" Mááááte próóóblemy?

"Aaaaaarrgghhhuhhhhhhhhhhh," odpověděl jsem a výrok završil dalším zvracením.

"Takže vám mohu pomoci?" pokračoval tichý hlas pod modrou tógou. Móóóhupóóómc?

"Ach... arrghhhghrrrrrrr," zavrčel jsem a málem omdlel bolestí. Před očima mi tančily černé tečky, pak už jsem neviděl sandály ani modré nehty, ale cítil pouze hroznou bolest, která nikdy neustoupí... Nedokázal jsem uniknout a ztratit vědomí.

Kolem mě šustily róby a tógy. Cítil jsem parfém, kolínskou, mýdlo... cítil jsem silné ruce na mých pažích, nohou a bocích. Snažili se mě zvednout a já ucítil, jak mi rozžhavený drát projíždí zády a proniká do lebky.

Kapitola 7

Velký inkvizitor dostal příkaz, aby se dostavil se svým pobočníkem k papeži v 8:00 hodin vatikánského času. V 07:52 přistál jeho černý EMV u kontrolní brány Via del Belvedere, která vedla do papežských komnat. Inkvizitor a jeho pobočník, Otec Farrell, prošli detekčními branami a kontrolou ručních senzorů. Nejprve u brány, kterou hlídala Švýcarská garda, pak přišla stanice Palatynů a nakonec post Vznešené gardy.

Když minuli poslední kontrolu, John Domenico kardinál Mustafa, Velký inkvizitor, se podíval nenápadně na svého pobočníka. Vznešená garda připomínala klonovaná dvojčata - všude hubení muži a ženy, vlasy jako len, bledá pokožka, mrtvé pohledy. Jak Mustafa věděl, Švýcarská garda představovala před tisíciletím placené žoldáky, kteří slouží papeži, zatímco Palatynové zastupují místní obyvatele, vojáky narozené v Římě, kteří slouží jako nejvyšší garda Jeho Svatosti na veřejnosti. Vznešenou gardu představovali vybraní aristokraté, byla to určitá forma papežské odměny za věrnost. Dnešní Švýcarská garda byla elitou vojenských sil Flotily Paxu, tradice Palatynů byla oživena před rokem papežem Juliem XIV, a jak se zdálo, papež Urban nyní vsadil na zvláštní bratrstvo nové Vznešené gardy, která chrání jeho bezpečnost.

Velký inkvizitor dobře věděl, že Vznešenou gardu skutečně zastupují klonovaná dvojčata, první prototypy tajné Legie, předvoj nové bojové síly, kterou si vyžádali papež a ministerský předseda od Jádra. Inkvizitor za tuto informaci drazě zaplatil a věděl, že jeho postavení - možná i život - bude ohroženo, pokud se o jeho informovanosti dozví Lourdasamy nebo Jeho Svatost.

Když prošli kolem dolní kontroly, Otec Farrell si uhlal - dil po prohlídce zmuchlanou sutanu a kardinál Mustafa odehnal papežského pomocníka, který je chtěl odvést nahoru. Kardinál otevřel dveře starého výtahu, který je odveze do papežských komnat.

Tato soukromá přístupová cesta do papežských komnat se otevírala v suterénu už od chvíle, kdy byl Vatikán

rekonstruován na kopci a Via del Belvedere nabídlo vchod pod úrovní země. Stoupali ve vzrjící kleci, Otec Farrell si nervózně hrál se zapisovací destičkou a svazkem papírů. Jakmile překonali přízemí a dvůr San Damasa, Velký inkvizitor se uklidnil. Minuli první podlaží s fantastickými apartmány Borgia a Sixtinskou kaplí. Se skřípotem minuli první podlaží, papežské komnaty, Konzistoriální sál, knihovnu, přijímací místnost a překrásné Raphaelovy pokoje. Na druhém podlaží se zastavili a dveře jejich klece hlasitě odskočily.

Kardinál Lourdusamy a jeho pobočník, monsignore Lucas Oddi přikývli a usmáli se.

"Domenico," promluvil Lourdusamy, uchopil inkvizitorovu ruku a pevně ji sevřel.

"Simoně Augustino," pozdravil Velký inkvizitor a uklonil se. Ministerský předseda se měl zúčastnit tohoto setkání. Mustafa to tušil a obával se toho. Vystoupil z výtahu a společně zamířili k papežským soukromým komnatám. Velký inkvizitor se podíval do chodby směrem ke kancelářím ministerského předsedy a po stopadesáté ucítil závist. Tento muž měl přístup k papeži.

Papež se s nimi setkal v široké, jasně osvětlené chodbě, která spojovala kanceláře ministerského předsedy a dvě podlaží pokojů, které tvořily soukromou doménu Jeho Svatosti. Většinou vážný papež se usmíval. Na sobě měl sutanu s bílou kápí a bílé zucchetto, bílý pásek. Bílé boty tiše šeptaly na dlaždicích.

"Ach, Domenico," pozdravil papež Urban XVI. a nastavil ruku s prstenem. "Simoně. Je od vás hezké, že jste přišel."

Otec Farrell a monsignore Oddi poklesli na jedno koleno a čekali, až se k nim Svatý otec obrátí, aby mohli políbit prsten svatého Petra.

Jeho Svatost vypadá dobře, pomyslel si Velký inkvizitor. Rozhodně vypadá mladší a klidnější než před svou nedávnou smrtí. Vysoké čelo a žhnoucí oči zůstaly, ale Mustafu napadlo, že dnes ráno vidí ještě něco víc. Vzkříšený papež se tvářil naléhavěji, vypadal spokojenější.

"Právě jsme se chtěli projít v zahradě," prohlásila Jeho Svatost. "Chcete se k nám přidat?"

Čtveřice mužů přikývla, přizpůsobila se jeho rychlému kroku, prošla chodbou, vystoupila po širokých a hladkých schodech na střechu. Pobočníci Jeho Svatosti se drželi dál, příslušníci Švýcarské gardy u vchodu do zahrady stáli v pozoru, dívali se přímo před sebe. Lourdusamy a Velký inkvizitor kráčeli za Svatým otcem, monsignore Oddi a Otec Farrell se drželi dva kroky zpět.

Papežskou zahradu představoval labyrint květinových záhonů, stříkající fontány, dokonale zastřížené živé ploty a tvarované stromy ze tří set světů Paxu, kamenné chodničky a fantastické kvetoucí keře. Nad hlavou se jim zvedalo silové pole desátého stupně, ze zahrady průhledné, zvenku tmavé, které poskytovalo soukromí a ochranu. Pacemská obloha byla nádherně modrá, nikde ani mráček.

"Pamatuje si někdo z vás," začala Jeho Svatost, "dobu, kdy byla naše obloha žlutá?" Jeho sutana šustila na zahradní stezce.

Kardinál Lourdusamy zaburácel, což byl jeho ekvivalent tichého smíchu. "Ale ano," souhlasil, "vzpomínám, že bylo nebe ošklivě žluté, vzduch se nedal téměř dýchat. Pořád byla zima a bez přestání přšelo. Pacem ležel na okraji. To byl jediný důvod, proč stará Hegemonie dovolila Církvi, aby se tady usadila."

Papež Urban XVI. se nepatrně usmál a pokynul k mod - ré obloze a teplým slunečním paprskům. "Takže došlo během našeho pobytu ke zlepšení, že, Simoně Augustino?"

Oba kardinálové se tiše zasmáli. Rychle obešli obvod střechy a Jeho Svatost teď zamířila do středu zahrady.

Přeskakovali z kamene na kámen, dva kardinálové a jejich pobočníci sledovali papeže v bílém rouchu, na úzké stezce kráčeli za sebou. Jeho Svatost se náhle zastavila a obrátila. Za zády jim tiše bublala fontána.

"Slyšeli jste," promluvil a z jeho tónu se vytratilo veselí, "že úderný oddíl admirálky Aldikactiové byl vyslán za Velkou Zed?"

Oba kardinálové přikývli.

"Toto je první z dalších vpádů," prohlásil Svatý otec. "V to nedoufáme... to nechceme předurčit... víme to."

Hlava Svatého úřadu, ministerský předseda a jejich pobočníci čekali.

Papež si je postupně prohlédl. "Dnes odpoledne, moji přátelé, plánujeme cestu do Castel Gandolfo..."

Velký inkvizitor si přestal prohlížet oblohu. Věděl, že papežský asteroid není ve dne vidět. Věděl, že papež řekl "plánujeme", takže nechtěl pozvat ani jeho, ani Lourdusamy ho.

"...kde se budeme několik dnů modlit a meditovat, zatímco připravíme další encykliku," pokračoval papež. "Bude se jmenovat Redemptor Hominis a bude to nejdůležitější dokument naší vlády, kdy zastupujeme naši Svatou matku Církev."

Velký inkvizitor sklopil hlavu. Spasitel lidstva, pomyslel si. To může znamenat cokoliv.

Když kardinál Mustafa vzhlédl, Jeho Svatost se usmívala, jako by mu četla myšlenky. "Bude to o naší svaté povinnosti udržet lidskost s lidskou tváří, Domenico," poučil ho papež. "Bude to rozsáhlý, jasný a široký projev, který vejde ve známost jako naše Křížová encyklika. Budu definovat přání... ne, příkázání... Našeho Pána, aby zůstalo lidstvo v lidské podobě, aby ho nepošpinili cílené mutace a změny."

"Konečné řešení problému Vyrženců," doplnil kardinál Lourdusamy.

Jeho Svatost nedočkavě přikývla. "To a ještě něco víc. Redemptor Hominis zhodnotí roli Církve při utváření budoucnosti, moji přátelé. V jistém směru to bude plán dalšího tisíciletí."

Můj ty bože, pomyslel si Velký inkvizitor.

"Pax byl užitečným nástrojem," pokračoval Svatý otec, "ale během dnů, měsíců a let, které nás čekají, položíme základy budoucnosti, kdy bude hrát Církev aktivnější roli v každodenním životě našich křesťanů."

Začne světy Paxu bedlivěji kontrolovat, přeložil si větu Velký inkvizitor a zamyšleně pozoroval papeže. Ale jak... jakým mechanismem?

Papež Urban XVI. se znovu usmál. Kardinál Mustafa si všiml, a nebylo to poprvé, že úsměv Svatého otce se vyhýbá

jeho utrápeným a bdělým očím. "Po vydání encykliky," pokračovala Jeho Svatost, "lépe pochopíte roli Svatého úřadu, naší diplomatické služby a nevyužitých institucí, jakými je Opus Dei, papežská komise pro právo a mír, Cor Unum." Velký inkvizitor se snažil, aby nedal najevo své překvapení. Cor Unum? Papežská komise oficiálně známá jako Pontificum Consilium "Cor Unum" de Humana et Christiana Progressione Fovenda byla po celá léta naprosto bezmocná. Mustafa měl co dělat, aby si vybavil jméno jejího prezidenta... jak věřil, byla to kardinálka Du Noyerová. Nedůležitá vatikánská byrokratka. Stará žena, která se nikdy předtím ve vatikánské politice neobjevila. Co se tady sakra děje?

"Je to vzrušující doba," podotkl kardinál Lourdusamy.

"Vskutku," souhlasil Velký inkvizitor a vzpomněl si na starobylost čínskou kletbu. Papež se dal znovu do pohybu a čtveřice spěchala, aby mu stačila. Silovým polem pronikl vánek a rozhoupal zlaté květy na tvarovaných křovinách.

"Naše nová encyklika se stejně tak vyrovná s rostoucím problémem lichvářství naší nové doby," pokračovala Jeho Svatost.

Velký inkvizitor se málem zastavil. Popravdě řečeno musel poskočit, aby nezůstal pozadu. Daleko větší práci mu dalo nezměnit výraz své tváře. Cítil šok Otce Farrella za svými zády.

Lichvářství? pomyslel si Velký Inkvizitor. Církev přísně regulovala obchod Paxu a Merkantilů po tři století... nechtěla a nedovolila návrat do dob čistého kapitalismu... ale její ruka nebyla tak pevná. Jedná se o krok, kterým chce Církev ovládnout veškerý politický a ekonomický život? Odhodlal se Julius... Urban... ke kroku, kterým zakáže civilní autonomii Paxu a obchodní svobodu Merkantilů? A kde stojí vojsko?

Jeho Svatost se zastavila u keře s bílými květy a jasně modrými listy. "Našemu Illyrianu gentian se tady daří dobře," zašeptal. "Byl to dar od arcibiskupa Poskeho na Galabia Pescassus."

Lichvářství! pomyslel si Velký inkvizitor a ucítil silný zmatek. Trestem je vyloučení z Církve... ztráta kruciformu... trestem za porušení přísných zákonů o obchodu a zisku. Přímá intervence z Vatikánu. Pane Bože...

"Ale proto jsem vás sem nepozval," pokračoval papež Urban XVI. "Simoně Augustino, budete tak laskav a podělíte se s kardinálem Mustafou o znepokojující zprávy, které nám včera došly?"

Ví o našich biosondách, napadlo Mustafu a ucítil paniku. Srdce se mu rozbušilo. Ví o agentech... o pokusu Svatého úřadu kontaktovat přímo Jádru... o postoji kardinálů před volbou... úplně všechno! Na tváři udržel vhodný výraz - připravenost, zájem, strach vyvolaný pouze použitím slova "znepokojující".

Obrovský kardinál Lourdusamy jako by se ještě zvětšil. Zdálo se, že hlasitá slova nevycházejí z jeho úst, ale jsou formována v břiše a hrudním koši. Postava monsignora Oddiho za jeho zády Mustafovi připomněla strašáka na polích jeho mládí, které strávil na zemědělském světě Renesance Minor.

"Znovu se objevil Štír," začal kardinál.

Štír? Co má společného s... Jeho většinou inteligentní myšlenky vířily, nedokázaly se vyrovnat s přechody a odhaleným tajemstvím. Pořád čekal nějakou past. Všiml si, že se ministerský předseda zarazil, a proto zašeptal: "Dokáží se s ním vyrovnat vojenské autority na Hyperionu, Simoně Augustino?"

Thlusté tváře kardinála Lourdusamyho poskakovaly sem a tam, kopírovaly pohyb jeho hlavy. "Ten démon se neobjevil na Hyperionu, Domenico."

Mustafa ucítil šok. Z výsledku desátníka Kee vím, že se ta obluda objevila před čtyřmi lety na Božím sadu. Zřejmě měla zmařit vraždu toho dítěte jménem Aenea. Abych se to dozvěděl, musel jsem zaranžovat falešnou smrt a únos desátníka Kee po jeho znovuzařazení do Flotily Paxu. Vědí to? A proč mi to říkají právě teď? Velký inkvizitor pořád čekal, až na jeho skutečný krk dopadne metaforické ostří.

"Před osmi standardními dny," pokračoval Lourdusamy, "se objevila na Marsu hrozná obluda, musí to být Štír. Počet mrtvých... skutečně mrtvých, neboť stvoření svým obětím odebírá kruciformy... byl velmi vysoký."

"Mars," zopakoval kardinál Mustafa hloupě. Podíval se na Svatého otce, jako by čekal vysvětlení a vodítko, nebo alespoň odsouzení. Ale papež si prohlížel poupata růží. Otec Farrell, který mu stál za zády, popošel, ale Velký Inkvizitor ho odehnal mávnutím ruky. "Mars?" zopakoval. Připadal si hloupý a špatně informovaný. To se mu nestalo už celá desetiletí, možná století.

Lourdusamy se usmál. "Ano... jeden z terraformova - ných světů v systému Staré Země. Velení tam mělo řídicí středisko před Pádem, ale pro Pax ten svět není nijak užitečný. Leží moc daleko. Není důvod, proč byste ho měl znát, Domenico."

"Vím, kde Mars leží," odvětil Velký inkvizitor, jeho tón zazněl ostřeji, než zamýšlel. "Prostě nechápu, jak se tam mohl Štír ocitnout." A co to má, u Dantova pekla, společného se mnou? dodal v duchu.

Lourdusamy pokýval hlavou. "Je pravda, že podle našich informací démon známý jako Štír nikdy neopustil svět Hyperionu. Ale není pochyb. Ta hrůza na Marsu... guvernér vyhlásil stav ohrožení a arcibiskup Robeson poslal osobní petici Jeho Svatosti, aby požádal o pomoc."

Velký inkvizitor si protřel tvář a se zaujetím přikývl. "Flotila Paxu..."

"Části Flotily umístěné ve Starém sousedství byly samozřejmě vyslány," odvětil ministerský předseda. Papež se sklonil k bonsaji a rukou přešel po malé pokroucené větvi, jako by jí žehnal. Zdálo se, že neposlouchá.

"Lodě vezou námořníky a Švýcarskou gardu," pokračoval Lourdusamy. "Doufáme, že to stvoření zatlačí a/nebo zničí..."

Matka mě učila, abych nikdy nedůvěřoval člověku, který používá výraz "a/nebo", pomyslel si Mustafa. Nahlas řekl: "Samozřejmě, povedu mši a budu se za ně modlit."

Lourdusamy se usmál. Svatý otec vzhledl od zakrslého stromku.

"Přesně tak," vydechl Lourdusamy a Mustafa v těch slabikách zaslechl nažranou kočku, která drží bezbrannou myš - Velkého inkvizitora. "Věříme, že to není ani tak otázka Flotily, jako spíš víry. Štír - jak bylo Svatému otci odhaleno před

více než dvěma sty let - je skutečný démon, možná první agent Temného pána."

Mustafa dokázal jen přikývnout.

"Věříme, že vhodně vycvičen a vybaven - duševně a materiálně - je pouze Svatý úřad, aby tak mohl vyšetřit jeho objevení... a zachránit bezbranné muže, ženy a děti na Marsu."

Tak mě sejmi, pomyslel si John Domenico kardinál Mustafa, Velký inkvizitor a prefekt Svaté kongregace pro doktrínu víry, jinak známé jako Nejvyšší kongregace Svaté inkvizice kacířské chyby. Automaticky odřikal otčenáš.

"Chápu," promluvil Velký inkvizitor nahlas. Téměř se usmál vychytralosti svých nepřátel. "Okamžitě jmenuji komisi..."

"Ne, ne, Domenico," ozvala se Jeho Svatost a přistoupila, aby se dotkla inkvizitorovy ruky. "Musíte okamžitě vyrazit. Tato... materializace... démona ohrožuje celé Kristovo tělo."

"Okamžitě..." zopakoval Mustafa hloupě.

"Loď třídy archanděl, jedna z našich nejlepších, čeká. Vyžádali jsme si ji od Flotily Paxu," dodal Lourdusamy rychle.

"Bude mít osmadvacetičlennou posádku, přesto si můžete vzít jedenadvacet členů vlastního personálu a bezpečnostní služby... jedenadvacet plus vy."

"Samozřejmě," přikývl kardinál Mustafa a skutečně se usmál. "Samozřejmě."

"Flotila Paxu bojuje... právě v těchto chvílích s převtělenými agenty Satana... s Vyvrženci," zaburácel Lourdusamy.

"Ale musíme konfrontovat - a porazit - tuto hrozbu, toho démona, musíme proti němu postavit svatou sílu samotné Církve."

"Samozřejmě," zopakoval Velký inkvizitor. Mars, pomyslel si. Nejvzdálenější skvrna na zadku civilizovaného vesmíru. Před třemi stoletími jsem mohl zavolat Tachykomem, ale teď budu pryč, dokud zůstanu tam. Žádné informace. Žádné spojení s vlastními lidmi. A Štír... jestli tu zrůdu pořád kontroluje rouhačská Konečná Inteligence Jádra, může být naprogramován, aby mě zavraždil, jakmile přiletím. Skvělé. "Samozřejmě," zopakoval ještě jed - nou. "Svatý otče, kdy mám odletět? Mohu-li dostat několik dnů či týdnů, abych vyřídil současné záležitosti Svatého úřadu..."

Papež se usmál a znákl Mustafaovi rameno. "Archanděl čeká, aby vás a vaše vybrané převezl během jediného dne, Domenico. Řekli nám, že optimálních bude šest hodin."

"Samozřejmě," zopakoval kardinál Mustafa naposledy. Klesl najedno koleno a políbil papežský prsten.

"Bůh je pořád s vámi a chrání vás," dodal Svatý otec, dotkl se kardinálovy skloněné hlavy a vyslovil formální požehnání v latině.

Velký inkvizitor políbil prsten, ochutnal chladný kámen a kov a znovu se tiše usmál nad inteligencí těch, které chtěl přechytračit a porazit.

Otec kapitán de Soya dostal šanci pohovořit si se seržantem Gregoriem až v posledních minutách před Raphaelovým skokem za hranice Pustín.

První skok byl zkouškou a mířil do nezmapovaného systému dvacet světelných let za Velkou Zdí. Systému vévodila hvězda typu K - stejně jako v Epsilon Eridani, ale narodil od jejího oranžového trpaslíka byla obrem typu Arcturus. Úderný oddíl GIDEON přeskočil bez problémů, dvoudenní oživovací tanky fungovaly bez závad. Třetí den sedm archandělů zpomalovalo a blížilo se do obřího systému. Všech sedm lodí si hrálo na kočku s myši, pohrávali si s devíti plavidly vybavenými Hawkingovým pohonem, které ztratily celé měsíce časového dluhu. Plavidla dostala příkaz, aby se ukrýla v systému. Loď typu archanděl měly za úkol křižníky zaměřit a zničit.

Tři z nich se dostaly daleko do Oortova oblaku, vznášely se mezi proto-kometami, vypnuté motory, odpojené komunikační zařízení, vnitřní systémy na nejmenší výkon. Uriel je zaměřil na vzdálenost 0,86 světelného roku a vypustil tři virtuální Hawkingovy hyperkinetické zbraně. De Soya stál se šesti kapitány v taktickém prostoru, sluneční systém se jim vznášel okolo pasu, dvě stě kilometrů dlouhé ocasy sedmi archandělů jim stoupaly k hradnímu koši a připomínaly sedm škrábanců na černém skle. De Soya sledoval, jak se holoobrazy zamlžily, zformovaly a dematerializovaly v Oortově oblaku, spatřil teoretické dráhy hyperkinetických střel, které vyrazily z Hawkingova prostoru a zaměřily ukryté křižníky. Na taktické konzoli zaregistroval dvě virtuální zničení a jeden "těžký zásah - vysoká pravděpodobnost zničení". Systém neměl žádné planety, ale čtveřice zbývajících křižníků se ukrýla na rovině planetární ekliptiky. Remiel, Gabriel a Raphael křižníky zaměřili a zaregistrovali zničení ještě předtím, než lodní senzory zaregistrovaly přítomnost archandělů.

Dva poslední křižníky se ukrývaly v heliosféře obrovské hvězdy typu K, chránilo je silové pole desátého stupně a půl miliónu kilometrů dlouhá monovlákná odváděla teplo. Flotila Paxu jejich manévr odsoudila, ale de Soya se musel pousmát nad odvahou dvou lodních kapitánů. Před standardní dekádou by udělal něco podobného.

Tyto poslední křižníky vyrazily od hvězdy typu K, nabraly rychlost, jejich horké stopy patrné na normálním spektru. Dvě žhnoucí, doběla rozpálené proto-hvězdy, které se oddělily od obrovského rodiče. Pokusily se přiblížit k údernému oddílu, který se pohyboval systémem třicetkrát rychlostí světla. Nejbližší archanděl Sariel zničil oba křižníky, aniž by ubral energii ze silového pole třicátého stupně, jaké musel archanděl udržovat sto kliků před sebou, aby vyčistil cestu v molekulárně přesyceném systému. Taková rychlost přinesla maximální oběť v případě, že pole na okamžik selžou. Zatímco admirálka Aldikactiová vyprávěla o "možnostech" v Oortově oblaku, úderný oddíl rychle zpomalil, opsal oblouk kolem obra typu K a velitelé se svými pobočníky se setkali v taktickém prostoru, aby probrali simulovanou situaci, než loď GIDEON skočí do vesmíru Vyvrženců. De Soya považoval takovéto porady za zbytečné. Nějakých třicet mužů a žen v uniformách Paxu stáli jako obři (v tomto případě použili rovinu ekliptiky jako virtuální stůl, takže "seděli" jako obři), probírali destrukci, strategii, výpadky přístrojů a získaná data. Slunce typu K jasně žhnulo uprostřed, zvětšené loď opisovaly pomalé Newtonovy elipsy a připomínaly žhavé uhlíky, které propalují černý samet. Během tříhodinové porady rozhodli, že "možné zničení" není přijatelné, takže je nutné na obtížné cíle odpálit nejméně pět hyperkinetických zbraní s UI pilotem a po jistém zásahu nevyužité střely opět stáhnout. Následoval rozhovor o možných ztrátách, spotřebě munice a rezervách na misi, která nedostává žádné zásoby. Došli ke strategii, při které

vstoupí do každého systému jeden archanděl v předstihu třiceti světelných minut. Upoutá na sebe veškeré senzory, zatímco další (o půl světelné hodiny opožděný) archanděl vymaže veškeré "možnosti".

Po dvaadvaceti hodinách strávených na bitevních pozicích, kdy se všem třásl ruce a bojovali se záchvaty emocí po vzkříšení, byly zadány souřadnice systému, který okupovali Vyvrženci. Úzký paprsek přenesl data z Uriela, sedm archandělů zrychlilo a zamířilo k translačnímu bodu. Otec kapitán de Soya obešel loď, pohovořil si s novou posádkou a všechny "uložil". Jako poslední přišli na řadu seržant Gregorius a jeho pět Švýcarských gardistů.

Během dlouhého pronásledování dítěte jménem Aenea a po mnoha společně strávených měsících na starém Raphaelovi se Otec kapitán de Soya rozhodl, že už ho unavuje říkat seržantovi Gregoriově "seržante Gregorie" a vytáhl si jeho záznamy, aby zjistil křestní jméno. Ke svému překvapení zjistil, že seržant žádné křestní jméno nemá. Obrovský voják dospěl na severním kontinentu bažinatého světa Patawpha, válečnické kultury, kde se každý narodil s osmi jmény. Sedm z nich bylo "slabošských" a kdo přežil "sedm zkoušek", mohl tato jména odložit, aby pokračoval s jediným jménem silného. Lodní UI Otcí-kapitánovi prozradila, že "sedm zkoušek" přežije pouze jeden válečník ze tří tisíc a tím odhodí svá slabošská jména. Počítač postrádal informace o samotných zkouškách. Přesto záznamy prozradily, že Gregorius byl prvním člověkem z Patawphan Scot-Maori, který se stal námořníkem a byl vybrán k elitní Švýcarské gardě. De Soya se ho vždycky chtěl zeptat na "sedm zkoušek", ale nikdy nesebral odvahu.

Když se dnes odrazil a proplul v nulové gravitaci centrální šachtou ke kruhovým dveřím, seržant Gregorius se zatvářil tak šťastně, až se zdálo, že Otce-kapitána obejmě. Místo toho si zahákl nohy o tyč, postavil se do pozoru a vykřikl: "Pozor!" Pět vojáků odložilo svou práci - četli si nebo čistili zbraně - a rychle se snažili najít půdu pod nohama.

Místnost byla chvíli plná plujících destiček, časopisů, pulzních nožů, nerozbitného brnění a rozložených energokopí. Otec kapitán de Soya seržantovi pokynul a zkontroloval pěti vojáků - čtyři muže, jednu ženu. Všichni byli hrozně, hrozně mladí. Byli štíhlí, svalnatí, dokonale přizpůsobení nulové gravitaci, vycvičení k boji. Všichni to byli veteráni. Všichni usilovali o to, aby je vybrali na tuto misi. De Soya spatřil jejich radost z boje a ucítil smutek.

Po několikaminutové inspekci, představování a rozmluvě pozval Gregoria, aby ho následoval. Odrazili se od výstupku a propluli do jídelny. Jakmile se ocitli o samotě, Otec kapitán de Soya mu podal ruku. "Sakra rád vás vidím, seržante." Potřásli si rukou a Gregorius se zašklebil. Jeho hrubý, zjizvený obličej a krátké vlasy zůstaly, široký úsměv byl stejně oslnivý, jak si ho de Soya pamatoval. "Sakra dobrý, že vás vidím, Otče kapitáne. A odkdy vaše kněžská stránka mluví sprostě, pane?"

"Od chvíle, kdy mě povýšili na velitele této lodi, seržante," odpověděl de Soya. "Jak jste se měl?"

"Dobře, pane. Docela dobře."

"Viděl jste akci ve svatém Antonínovi. Vpád a válku ve Střelci?" pokračoval de Soya. "Byl jste s desátníkem Kee, než zemřel?"

Seržant si otřel bradu. "Nikoliv, pane. Na Střelce jsem se dostal před dvěma rokama, ale desátníka Kee jsem nikdy neviděl. Slyšel jsem, že sejmuli jeho transport, ale nikdy jsem ho nespapal. Měl jsem na palubě ještě pár kamarádů, pane."

"To je mi líto," podotkl de Soya. Dvojice se neohrabaně vznášela poblíž jednoho z hyper-k úschovných prostor. Otec-kapitán se chytil drždla a obrátil se, aby se mohl podívat Gregoriově do očí. "Prošel jste výsledkem bez úhony, seržante?"

Gregorius pokrčil rameny. "Pár týdnů mě drželi na Pacemu, pane. Pokládali stejný otázky, pokaždý jinak. Zdálo se, že mi nevěří, co se stalo na Božím sadu - ta ženská ďábel, ten Štír. Nakonec se zdálo, že je ty otázky otrávil, udělali ze mě znovu desátníka a poslali mě pryč."

De Soya vzdychl. "To je mi líto, seržante. Doporučil jsem vás na odměnu a povýšení." Smutně se zasmál. "Udělal jste hodně dobrého. Měli jsme štěstí, že nás oba nevyloučili z Církve a nepopravili."

"Jo, pane," souhlasil Gregorius a podíval se oknem na měnící se hvězdnou oblohu. "Určitě z toho nebyli nadšený."

Podíval se na de Soya. "A vy, pane. Slyšel jsem, že vám vzali titul a všechno."

Otec kapitán de Soya se usmál. "Udělal ze mě farního kněze."

"Slyšel jsem, pane, že to byla špinavá pouštní planeta bez vody. Místo, kde se prodávají chcánky deset marek za flašku."

"To je pravda," souhlasil de Soya s úsměvem. "MadredeDios. Můj domovský svět."

"A, sakra, pane," vyrazil ze sebe seržant Gregorius a v rozpacích sevřel ruce v pěst. "Bez urážky, pane. Chci říct... nebyl... nechť..."

De Soya se dotkl jeho širokých ramen. "Bez urážky, seržante. Máte pravdu. Chcánky se tam prodávají... ale láhev nestojí deset marek, ale patnáct."

"Jo, pane," přikývl Gregorius a jeho tmavou pokožku zbarvil ruměnek.

"A seržante..."

"Ano, pane?"

"Za ten skatologický projev to bude dvacet otcenášů. Jak víte, pořád jsem váš zpovědník."

"Ano, pane."

Rozezněly se lodní komunikátory a de Soyův implantát zabzučel. "Třicet minut do skoku," oznámil Otec-kapitán. "Jděte uložit svou partu do tanků, seržante. Příští skok je skutečný."

"Ano, pane." Seržant zamířil ke dveřím, ale ještě než se kruhový otvor otevřel, zastavil se. "Otče kapitáne?"

"Ano, seržante."

"Je to jenom pocit, pane," pokračoval příslušník Švýcarské gardy a svažil čelo, "ale naučil jsem se, že mám svým pocitům věřit, pane."

"Já se to taky naučil, seržante. O co jde?"

"Dávejte si pozor, pane," vysvětlil Gregorius. "Chci říct... nic skutečného, pane. Ale dávejte si pozor."

"Ano," přikývl Otec kapitán de Soya. Počkal, než se Gregorius dostane zpět a dveře se zavřou, pak se odrazil do hlavní šachty a zamířil k vlastnímu lehátku smrti, k oživovacímu boxu.

Systém Pacemu ucpala doprava Merkantilů, válečné lodě Flotily Paxu, dlouhé obytné stanice, jako je Torus Merkantilus, vojenské základny Paxu a jejich hlídky, terraformované shluky asteroidů jako Castel Gandolfo, levná orbitální města pro milióny nadšenců, kteří chtěli žít v centru lidské moci, ale neměli dostatek peněz, aby zaplatili pacemské přemrštěné ceny. Systém měl nejvyšší koncentraci soukromých vnitrosystémových plavidel ve známém vesmíru. Pokud si tedy M. Kenzo Isozaki, VA a předseda výkonné rady Pankapitalistické ligy nezávislých katolických mezihvězdných obchodních organizací, přál být úplně o samotě, musel vzít soukromé plavidlo a strávit dvaatřicet hodin ve vysokém přetížení, aby se dostal do vnějšího okruhu daleko od pacemské hvězdy.

Samotná volba lodi byla problematická. Merkantilové Paxu měli v držení malou flotilu drahých vnitrosystémových plavidel, ale Isozaki věděl, že se může snažit jakkoliv, ale všechna plavidla jsou odposlouchávána. Zvažoval možnost, že pro to setkání změní trasu jedné nákladní lodi, která vyřizuje obchod mezi orbitálními klustery, ale věděl, že flotilu Merkantilů sledují úplně všichni - Vatikán, Svatý úřad, výzvědná služba Flotily Paxu, Opus Dei, vnitřní rivalové z řad Merkantilů a mnoho dalších.

Nakonec se přestrojil, zamířil do veřejných doků Toru su, koupil si starobylý hopper na cestu do asteroidů a přikázal své UI v ilegálním komlogu, aby loď navedla pryč z roviny ekliptiky. Cestou ho zkontrolovalo šest bezpečnostních patrol a stanic Paxu, ale hopper měl licenci a místo, kam směřoval, slibovalo kamení. Přestože už tam těžili jiní, poskytl mu legitimní vysvětlení, působil jako zoufalý prospektor a dokázal se dostat ven bez osobního výsledku.

Připadalo mu to melodramatické, marnil svůj drahocenný čas. Kdyby druhá strana souhlasila, setkal by se s ní ve vlastní kanceláři na Torusu. Druhá strana nesouhlasila a Isozaki musel přistoupit na to, že se kvůli setkání povleče na Aldebaren.

Dvaatřicet hodin po opuštění Torusu hopper snížil vnitřní silové pole, vyndal tank na cestování v silném přetížení a probudil ho ze spánku. Lodní počítač byl tak hloupý, že mu dokázal nabídnout pouze souřadnice a výpisy o místních skalách, ale zákonem zakázaná UI inteligence v jeho komlogu proskanovála celou oblast a pátrala po lodích. Hledala aktivní i vypnutá plavidla a prohlásila tuto část systému Pacemu za prázdnou.

"Jak se sem tedy dostane, když tady není žádná loď?" zavrčel Isozaki.

"Neexistuje jiný přístup než lodí, pane," podotkla UI. "Pokud už tady není, což vypadá nepravděpodobně, neboť..."

"Ticho," okřikl loď Kenzo Isozaki. Seděl v zapáchající temnotě řídicí místnosti hopperu a sledoval půl klikku vzdálený asteroid. Hopper a asteroid vyrovnaly rychlost, takže se zdálo, že se za krátery a skalami otáčí hvězdná obloha Pacemu. Měli před sebou asteroid, nevlídné vakuum, silné záření, chlad a ticho.

Náhle někdo zaťukal na dveře přechodové komory.

Kapitola 8

Ve chvíli, kdy se všechny jednotky přesouvaly, ve chvíli, kdy rvala armáda tmavě černých plavidel díry v čase a prostoru vesmíru, ve chvíli, kdy si Velký inkvizitor Církve balil věci na cestu na Štírem zasažený Mars a VA Merkantilů Paxu směřoval na tajnou schůzku v hlubokém vesmíru, kde se měl setkat s nelidským prostředníkem, jsem ležel bezmocně v posteli, má záda a břicho sužovala neuvěřitelná bolest.

Bolest je zajímavá a nepříjemná věc. V našem životě se takto soustředíme jen na několik věcí, jen několik věcí je tak nudných, pokud o nich někdo vypráví nebo píše. Tato bolest byla všepohlcující. Udivila mě její vytrvalost i síla. Během hodin utrpení, které jsem prožil a které mě teprve čekaly, jsem se pokoušel koncentrovat na své okolí, vzpomínat na jiné věci, komunikovat s lidmi kolem sebe. Zkoušel jsem dokonce i malou násobilku, ale bolest zaplavila všechny části mého vědomí - jako roztavené železo, které se nahrne do spárů popraskaného nístěje.

V tu chvíli jsem si matně uvědomoval pouze tyto věci - že jsem na světě, který můj komlog identifikoval jako Vítus-Gray-Balianus B a že na mě zaútočila bolest, když jsem vypil vodu ze studny. Ze žena v modré róbě, s modrými nehty v otevřených sandálech zavolala další modré róby, zatímco jsem ležel v prachu, a společně mě odnesli do vepřovicového domku, kde jsem pokračoval v bitvě s bolestí na měkké posteli. Že se v domě pohybovalo ještě několik dalších lidí - další žena v modré róbě a šátku, mladík, který měl modrý přehoz a turban, alespoň dvě děti v modrém. Věděl jsem, že se tito šlechtití lidé nedali uchlácholit mými omluvami a neartikulovaným sténáním, ale pořád na mě mluvili, hladili mě, dávali mi mokré obklady na čelo, sundali mi boty, ponožky a vestu, šeptali uklidňující slova, mluvili svým tichým dialektem a já se mezitím snažil zachovat tvář, zatímco jsem bojoval s vlnami utrpení a bolestmi v zádech a břiše.

Několik hodin potom, kdy mě přinesli do svého domu - modrá obloha vybledla a objevil se růžový soumrak - promluvila žena, která mě našla: "Občane, požádali jsme kněze z místní misie o pomoc. Odešel pro doktora do základny Paxu v Bombasinu. Skimmery a ostatní vznášedla Paxu jsou z nějakého důvodu v akci, takže musí kněz s doktorem... jestli doktor přijde... putovat padesát zátahů po proudu řeky. Ale se štěstím by měli dorazit před úsvitem."

Nevěděl jsem, jak je dlouhý jeden zátah, ani jak dlouho potrvá urazit padesát zátahů. Nevěděl jsem, jak dlouhá je noc na této planetě, ale samotná myšlenka, že moje agónie možná skončí, mi nahnala slzy do očí. Přesto jsem zašeptal: "Prosím, paní, ne doktora Paxu."

Žena mi přiložila chladné prsty na čelo. "Musíme. Ve Zdynadle Lamonde není medik. Bojíme se, že bez lékařské pomoci zemřete."

Zasténal jsem a převrátil se. Mým tělem projela bolest, jako by někdo protáhl rozžhavený drát příliš úzkou kapilárou. Pochopil jsem, že doktor Paxu okamžitě zjistí, že jsem z jiného světa. Udá mě policii nebo vojsku (jestli už to neudělal místní kněz), určitě mě budou vyslýchat a uvězní mě. Mé poslání skončí brzy a neúspěšně. Když mě před čtyřmi a půl

standardními roky vyslal starý básník Martin Silenus na toto putování, napil se šampaňského a připil mi: "Na hrdiny." Kdyby tak věděl, jak se jeho přípitek vzdálil od skutečnosti. Možná to věděl.

Noc minula neuvěřitelně pomalu. Občas se na mě přišly podívat dvě ženy, občas vykoukly z tmavé chodby děti v modrých úborech, které nosily jako noční košile. V tu chvíli neměly nic na hlavě, takže jsem zjistil, že dívka má blondáté vlasy jako Aenea, když jsem ji poprvé potkal. Tehdy jí bylo téměř dvanáct a já měl osmadvacet standardních let. Malý chlapec byl výrazně bledý a mladší než dívka, kterou jsem považoval za jeho sestru. Hlavu měl dohola. Kdykoliv se na mě podíval, předvedl plachý pohyb a zamával. Mezi nápoly bolesti jsem mu odpověděl, ale jakmile jsem otevřel oči, abych se na něj znovu podíval, chlapec byl pryč.

Vyšlo slunce a doktor nikde. Ucítil jsem vlnu beznaděje. Nedokázal jsem odolávat té hrozné bolesti už ani hodinu. Instinktivně jsem věděl, že kdyby lidé v této domácnosti vlastnili lék, už dávno by mi ho dali. Celou noc jsem se snažil vzpomenout si, jestli nemám něco užitečného v kajaku, ale v lékárně se ukrýval pouze dezinfekční prostředek a trochu aspirinu.

Dobře jsem věděl, že aspirin záchvaty bolesti neztiší. Věřil jsem, že vydržím ještě deset minut. Sundali mi náramek komlogu a uložili ho na římsu poblíž postele. Předtím mě nenapadlo, že mohl změřit délku noci. Teď jsem se těžce zvedl, natáhl ruku a bolest mě zkroutila jako rozžhavený drát. Natáhl jsem si náramek na zápěstí a zašeptal k lodní UI: "Je biomonitorovací funkce ještě aktivována?"

"Ano," potvrdil náramek.

"Umírám?"

"Životní funkce nejsou kritické," odpověděla loď monotónním hlasem. "Ale zdá se, že jste v šoku. Krevní tlak je..."

Pokračoval technickými informacemi, dokud jsem ho nevyzval, ať sklapne.

"Zjistils, co mi to udělalo?" vydechl jsem. Bolest přinesla vlnu nevolnosti. Už dávno jsem všechno vyzvrátil, přesto jsem se zlomil v pase a začal znovu.

"Není to nepodobné zánětu slepého střeva," odpověděl komlog.

"Zánět slepého střeva..." Ten zbytečný artefakt už dávno odstranili genetičtí inženýři. "Mám slepé střevo?" zašeptal jsem do náramku. Východ slunce vnesl do tichého domu šustění šatů a několikrát mě přišly navštívit ženy.

"Nikoliv," odpověděl komlog. "To by bylo velmi nepravděpodobné, pokud nejste genetickou výjimkou.

Pravděpodobnost je..."

"Ticho," zasyčel jsem. Dovnitř vrazila dvojice žen v modrých róbách, doprovázela je další vysoká, hubenější žena, která určitě pocházela z jiné planety. Měla na sobě tmavý skafandr, levé rameno zdobil kříž a Aeskulapova tyč Mediků Flotily Paxu.

"Jsem doktorka Molinová," představila se a otevřela malou černou tašku. "Všechny skimmery ze základny jsou na válečných manévrech, takže jsem musela přicestovat člunem s mladíkem, který pro mě přišel." Přiložila lepkavou diagnostickou sondu na můj hradní koš, další na břicho. "Netvrdím, že jsem podnikla celou cestu kvůli vám... jeden ze skimmerů se zřítíl poblíž Keroa Tambatu, osmdesát kliků jižně odtud, takže se mám postarat o zraněnou posádku, zatímco bude čekat na záchranný vrtulník. Nic vážného, jen zhmožděnin a zlomená noha. Nechtějí stáhnout skimmer z manévru." Vyndala z kabely přístroj velikosti dlaně a přečetla si výpisy diagnostických sond. "A jestli jste jeden z těch Merkantilů, kteří opustili před pár týdny loď," pokračovala, "nechtějte mě oloupit o léky nebo peníze. Cestují se mnou dva strážní a čekají venku." Nasadila si sluchátka. "No, co je s vámi, mladíku?"

Zavrtěl jsem hlavou a zaskřípal zuby, abych potlačil bolest, která mi v tu chvíli projela celým tělem. Když jsem se vzpamatoval, dodal jsem: "Nevím, doktorko... moje záda... a zvracení..."

Ignorovala mě a kontrolovala svůj přístroj. Náhle se předklonila a zmáčkla levý bok. "Bolí to?"

Málem jsem vykřikl. "Jo," vydechl jsem, když jsem mohl znovu mluvit.

Přikývla a obrátila se k ženě v modrém, která mě zachránila. "Řekněte knězi, který pro mě přišel, ať přinese větší pytel. Tento muž je úplně dehydrován. Musíme připravit kapačku. Jakmile začneme, dám mu ultramorph."

V tu chvíli jsem pochopil, co už jsem věděl od chvíle, kdy jsem jako malý sledoval matku, jak umírá na rakovinu. Pochopil jsem, že existuje věc, která předčí ideologii a cíle, myšlenky a emoce. Tou věcí je bolest. A vykoupení z bolesti. V tu chvíli bych pro tu hrubou a upovídanou doktorku Flotily Paxu udělal cokoliv.

"Čím to?" zeptal jsem se jí, zatímco připravovala lahvičku a trubičky. "Odkud ta bolest přichází?" V její ruce se objevila staromódní stříkačka s jehlou a doktorka nabrala z malé ampulky ultramorphu. Kdyby mi řekla, že mě postihla smrtelná nemoc a zemřu před příchodem tmy, spokojeně bych souhlasil. Hlavně když mi dá ten tisící prostředek.

"Ledvinový kámen," odpověděla doktorka Molinová. Musela vidět, že jsem nepochopil, neboť okamžitě pokračovala: "Malý kamínek ve vašich ledvinách... moc velký, aby prošel... zřejmě vápníkového původu. Měl jste v posledních dnech problémy s močením?"

Probíral jsem začátek cesty a předešlé dny. Moc jsem nepil a připisoval tomu chvilkovou bolest. "Ano, ale..."

"Ledvinový kámen," zopakovala a otřela mi levé zápěstí. "Malé píchnutí." Vrazila jehlu do žíly a zajistila ji náplastí.

Píchnutí zamaskovala kakofonie bolesti v zádech. Chvilí upravovala trubičku a připevnila ji k jehle. "Asi za minutu to začne působit," poučila mě. "Mělo by to ukončit nepříjemné pocity."

Nepříjemné pocity. Zavřel jsem oči, aby nikdo nespátřil slzy úlevy. Žena, která mě našla u studny, mě vzala za ruku. Minutu nato začala bolest ustupovat. Nikdy jsem nic nevítal s takovou radostí. Jako by někdo utišil hrozný řev a já mohl znovu přemýšlet. Agónie klesla na úroveň řezných ran a zlomených kostí a já se stal znovu sám sebou. Tuto bolest jsem dokázal zvládnout a udržet si přitom důstojnost. Žena v modrém se dotýkala mého zápěstí a ultramorph začal působit.

"Děkuji vám," zašeptal jsem přes rozpraskané oschlé rty a stiskl ruku ženy v modrém. "I vám, doktorko Molinová," obrátil jsem se k doktorce Paxu.

Doktorka Molinová se ke mně sklonila a něžně mi pohladila tváře. "Budete chvíli spát, ale nejprve chci znát několik odpovědí. Nespěte, dokud mi neodpovíte."

Omámeně jsem přikývl.

"Jak se jmenujete?"

"Raul Endymion." Uvědomil jsem si, že jí nedokážu lhát. Musela do kapačky přidat Pravdomluv nebo jiné drogy.

"Odkud pocházíte, Raule Endymione?" Držela přede mnou diagnostický přístroj jako záznamník.

"Hyperion. Kontinent Orel. Můj klan byl..."

"Jak jste se dostal do Zdymadla Childe Lamonde na Vítus-Gray-Balianus B, Raule? Jste jeden z utečenců, kteří minulý měsíc vyskočili z nákladního plavidla Merkantilů?"

"Kajak," slyšel jsem vlastní hlas, přicházel z hrozné dálky. Cítil jsem teplo, mé tělo zaplavil pocit úlevy. "Pádloval jsem po proudu v kajaku," mumlal jsem. "Přenašečem. Ne, nepatřím k nim..."

"Přenašečem?" zopakovala doktorka překvapeně. "Co myslíte tím, že jste prošel přenašečem, Raule Endymipne?"

Chcete tím říct, že jste pod ním proplul jako my? Že jste ho minul cestou po proudu?"

"Ne," vydechl jsem. "Prošel jsem jím. Z jiného světa."

Doktorka se podívala na ženu v modrém, pak se znovu obrátila ke mně. "Prošel jste přenašečem z jiného světa? Chcete tím říct... že fungoval? Přenesl vás sem?"

"Jo."

"Odkud?" naléhala doktorka a zkontrolovala svou levicí můj pulz.

"Stará Zem," doplnil jsem. "Přišel jsem ze Země." Chvilí jsem se vznášel, zbaven bolesti, zatímco doktorka odešla do chodby, aby si promluvila se ženami. Zaslechl jsem útržky konverzace.

"...zřejmě duševně nevyrovnaný," pronesl její hlas. "Nemohl projít... vidiny Staré Země... zřejmě jeden z uprchlíků závislý na drogách..."

"Dobře, že zůstal..." řekla žena v modrém. "Postaráme se o něj, dokud..."

"Kněz a jeden strážný tady zůstanou..." pokračovala doktorka. "Až dorazí záchranný skimmer do Keroa Tambatu, zastavíme se tady pro něj na zpáteční cestě na základnu... zítra nebo pozítří... nenechte ho odejít... vojenská policie bude zřejmě chtít..."

Nesl jsem se na vlnách opadající bolesti, přestal bojovat s proudem a nechal se nést do čekající náruče morfia.

Zdalo se mi o rozhovoru s Aeneou, který jsme spolu vedli před několika měsíci. Byla to chladná pouštní noc uprostřed léta a my seděli v chodbě jejího přístřešku, popíjeli čaj z hrnků a pozorovali vycházející hvězdy. Mluvili jsme o Paxu, ale Aenea našla na všem negativním něco pozitivního. Nakonec jsem se rozčilil.

"Podívej," řekl jsem, "mluvíš o Paxu, jako by se tě nepokoušel chytit a zabít. Jako by nás loď Paxu nepronásledovaly vesmírem, nesestřelily nás na Renesanci Vektor. Kdyby nebylo tamního přenašeče..."

"Pax nás nepronásledoval, nestřílel na nás, nesnažil se nás zabít," namítla dívka tiše. "Jen jeho části. Muži a ženy, kteří poslouchají příkazy z Vatikánu a odjinud."

"No," vydechl jsem a cítil stejný vztek, "stačí jen jeho části, aby nás zastřelily a zabily..." Udělal jsem krátkou pauzu.

"Co myslíš tím - z Vatikánu a odjinud? Chceš říct, že jsou tu ještě jiní, kteří dávají příkazy? Někdo jiný než Vatikán?"

Aenea pokrčila rameny. Byl to půvabný pohyb, přesto mě rozzlobil. Přinesla si ho z doby dospívání.

"Je tu ještě někdo jiný?" naléhal jsem ostřeji, než jsem s ní obvykle mluvil.

"Vždycky je tady ještě někdo jiný," odpověděla tiše. "Mají právo pokusit se mě chytit, Raule. Nebo zabít."

Ve svém snu (stejně jako ve skutečnosti) jsem odložil hrnek s čajem na kamennou zem a vytřeštil na ni oči. "Chceš tím říct, že ty... a já... máme být chyceni a zabiti... jako zvířata. Že mají právo?"

"Samozřejmě ne," odpověděla dívka a zkřížila ruce. Z čaje se zvedala pára do chladného nočního vzduchu. "Chci říct, že Pax má pravdu... ze své perspektivy... a proto používá neobvyčejná opatření, aby mě zastavil."

Zavrtěl jsem hlavou. "Nikdy jsem neslyšel, že bys říkala něco tak podvrtného, aby museli poslat celé oddíly bitevních lodí, malá. Ve skutečnosti jsi vyslovila pouze jedinou podvrtnou a kacířskou myšlenku, kterou jsem slyšel: že láska je základní silou vesmíru. Jako přitažlivost nebo elektromagnet. Ale to je jen..."

"Blábolení?" navrhla Aenea. "Nejasné řeči," opravil jsem ji.

Aenea se usmála a projela si krátké vlasy svými prsty. "Raule, můj příteli, nebezpečné není, co říkám. Nebezpečné je, co dělám. Co učím svými činy... svými doteky." Podíval jsem se na ni. Málem jsem zapomněl na všechny ty řeči o Té, která učí, na řeči, které strýc Martin Silenus zapletl do svého Kantosu. Aenea měla být spasitelkou, kterou starý básník předurčil ve své dlouhé a zmatené básni přede dvěma stoletími... alespoň mi to tak řekl. Zatím jsem spatřil jen málo věcí, které by tomu napovídaly. Pokud tedy nepočítáte výlet Sfingou v Údolí Časových hrodek a posedlost Paxu, s jakou se ji snažil chytit a zabít... a mě, neboť jsem byl jejím ochráncem během nebezpečné cesty na Starou Zem. "Neslyšel jsem tě učit nic kacířského a nebezpečného," zopakoval jsem, v mém hlasu zazněl smutek. "Nevidím tě dělat nic, co by hrozilo Paxu." Ukázal jsem do noci, na poušť a vzdálené svítící budovy osady Taliesin. V mém ultramorphovém snu jsem teď sledoval sám sebe, jako bych se díval ze tmy a sledoval světlý příbytek.

Aenea zavrtěla hlavou a usrkla čaj. "Ty to nevidíš, Raule, ale oni ano. Už o mně mluví jako o viru. Mají pravdu... přesně tak mohou působit na Církev. Stejně jako starodávný virus HIV na Staré Zemi nebo rudá smrt, která sužovala Pustiny po Pádu... virus, který napadne všechny buňky organismu a přeprogramuje v nich DNA... nebo infikuje dostatek buněk, takže organizmus selže... zemře."

Ve svém snu jsem se vznášel nad jejím příbytkem. Jako sokol, který krouží nocí, vysoko mezi neznámými hvězdami nad Starou Zemí. Sledoval jsem nás, dívku a muže, jak sedíme ve světle petrolejky a připomínáme ztracené duše na ztraceném světě. Přesně takoví jsme byli.

Další dva dny jsem prožíval období bolesti, ztrácel vědomí a zase ho nabýval jako skiff, který se utrhne na širém

oceánu, aby plul vstříc dešťovým bouřím a slunným oblastem. Vypil jsem velké množství vody, které mi přinášely modře oděné ženy ve skleněných číších. Dobelhal jsem se do záchodové budky a močil přes filtr, abych chytil kamínek, který způsobil tak dlouhé utrpení. Nic. Kdykoliv jsem se vrátil do postele, čekal jsem, že bolest začne nanovo. Nikdy mě nezklamala. Ani ve chvílích, kdy jsem pochopil, že se můj stav nehodí do dobrodružství hrdiny.

Ještě než se doktorka vydala po proudu řeky k místům, kde se zřítíl skimmer, ujistila mě, že strážný Paxu i místní kněz mají komunikační jednotky, a pokud jim budu dělat nějaké problémy, okamžitě uvědomí základnu. Doktorka Molinová mi jasně vysvětlila, jak na tom budu špatně, pokud bude velitel Flotily Paxu nucen odvolat jeden skimmer z manévru jen proto, aby předčasně vyzvedl jednoho vězně. "Mezitím," prohlásila, "pijte hodně vody a pořád chodte na záchod." Jestli se kamínek neobjeví, umístí mě do vězeňské nemocnice na základně a rozdrťí ho zvukovými vlnami. Ženě v modrém předala čtyři injekce ultramorphu a bez rozloučení odešla. Strážným byl Lusian středního věku, dvakrát tak těžký co já, v pouzdře ukrytou pistoli na šipky, za opaskem nervový bič. Jednou se podíval dovnitř, zamračil se na mě a odešel, aby se postavil přede dveře.

Přestanu mluvit o majitelce domácnosti jako o "ženě v modrém". Během prvních hodin utrpení jsem ji tak vnímal, ale odpoledne prvního dne stráveného v domě jsem už věděl, že se jmenuje Dem Ria. Jejím právoplatným partnerem byla druhá žena jménem Dem Loa. Třetím členem jejich manželství byl mnohem mladší muž Alem Mikail Dem Alem. Dospívající dívka se jmenovala Ces Ambre a byla Alemovou dcerou z předešlého trojmanželství. Bledý chlapec bez vlasů, kterému mohlo být osm standardních let, se jmenoval Bin Ria Dem Loa Alem a byl dítětem dnešního vztahu. Přesto jsem nezjistil, které ženě patřil. Navíc umíral na rakovinu.

"Náš vesnický stařešina medik... zemřel minulý měsíc a nenahradili ho... poslal minulou zimu Bina do nemocnice v Keroa Tambata, ale použili jen ozařování a chemoterapii. Doufám, že to bude dobré," řekla Dem Ria, když se ke mně posadila do odpoledne na postel. Dem Loa seděla na blízké židli. Zeptal jsem se na chlapce, abych odvedl téma hovoru od vlastních problémů. Sluneční paprsky byly husté a rudé jako krev. Opíraly se o vnitřní stěny přístřešku, zdobené róby žhnuly tmavě kobaltovou barvou. Krajkové závěsy rozřezaly světlo a stíny do vlastních vzorů. Rozmlouvali jsme v pauzách mezi záchvaty bolesti. Žáda mě bolela, jako by mě někdo udeřil těžkou palicí, ale ve srovnání s bolestí, kdy se kamínek pohnul, to byla jen tupá bolest. Doktorka mě poučila, že bolest je dobrým znamením - ve chvílích největšího utrpení se pohybuje. Zdálo se mi, že se bolest soustředila do břicha. Ale doktorka mi prozradila, že pochod kamínku může trvat celé měsíce... pokud je tedy dost malý, aby prošel sám od sebe. Mnoho kamenů, vysvětlila mi, se musí rozdrtit nebo odstranit chirurgicky. Myšlenkami jsem se vrátil ke zdraví dítěte, o kterém jsme hovořili.

"Ozařování a chemoterapie," zopakoval jsem s nechutí. Jako by Dem Ria prohlásila, že lékař chlapci předepsal pijavice a pouštění žilou. Hegemonie věděla, jak rakovinu léčit, ale většina genetických informací a technologií byla ztracena po Pádu. A to, co zbylo, bylo příliš drahé pro masy, když vypověděla Světová síť. Merkantilové Paxu dováželi zboží a komodity mezi hvězdami, ale jejich putování bylo pomalé, finančně náročné a omezené. Lékařská věda se vrátila o několik století do minulosti. Moje matka zemřela na rakovinu. Když se dozvěděla diagnózu na klinice Paxu, odmítla ozařování i chemoterapii. Ale proč léčit smrtelnou nemoc, když se člověk může uzdravit. Stačí zemřít a být vzkříšen pomocí kruciformu. Během vzkříšení a vzniku nového těla se "vyléčí" díky kruciformu i některé genetické poruchy. A smrt, jak Církev neustále poukazovala, byla svátostí i vzkříšením. Mohla sloužit jako modlitba. Průměrný člověk mohl považovat bolest a bezradějí nemoci a smrti za slávu Kristova vykoupení. Pokud průměrný člověk nosil kruciform. Odkáslal jsem si. "Ach... Bin nemá... chci říct..." Když na mě chlapec v noci mával, jeho rozepnutá noční košile odhalila bledou hrud' bez kříže.

Dem Loa zavrtěla hlavou. Modrá kápě jejího hávu byla z průhledné, hedvábí podobné látky. "Nikdo z nás ještě kříž nepřijal. Ale Otec Clifton nás... neustále přesvědčuje."

Dokázal jsem jen přikývnout. Bolest v zádech a rozkroku se vrátila, jako by na mé nervy zaútočil elektrický proud. Měl bych objasnit různobarevné obleky občanů Zdymadla Childe Lamonde na planetě Vítus-Gray-Balianus B. Dem Ria mi vysvětlila svým melodickým hlasem, že se sem většina lidí žijících kolem řeky přistěhovala před jedním stoletím z blízkého systému Lacaille 9352. Jejich svět, kdysi známý jako Sibiatova hořkost, kolonizovali náboženští fanatici Paxu, kteří ho přejmenovali na Nevynutelný půvab a začali obracet na svou víru místní kultury, které přežily Pád. Dem Riina kultura - vlídná, na filozofii postavené společenství, které kladlo důraz na spolupráci - se rozhodla, že než by přešla k Církvi, raději se odstěhuje. Dvacet sedm tisíc lidí utratilo veškeré jmění a riskovalo své životy, když vlezli do starobylé kolonizační lodi z doby Hidžry, která všechn - muže, ženy, děti, domácí mazlíčky i hospodářská zvířata - odvezla na blízký Vítus-Gray-Balianus B, kde po Pádu zemřeli všichni původní obyvatelé z éry Světové sítě. Cesta trvala čtyřicet devět let hibernace.

Dem Riinini lidé si říkali Amoietovo Spektrum Helixu po epicko-filozofické symfonii - holo-básni od Halpula Amoieta. Amoiete použil ve své básni barvy spektra jako metaforu kladných lidských hodnot a předvedl vzájemné působení, vlivy, střety a kolize, jaké tyto hodnoty přináší. Amoietova Symfonie Spektra Helixu byla složena ze symfonie, veršů a holo-představení, všechny části reprezentovaly filozofické spojení. Dem Ria a Dem Loa mi vysvětlily, jak si jejich kultura od Amoieta vypůjčila jeho barv - bílou jako znamení čistoty, intelektuální upřímnosti a fyzické lásky, rudou jako vášeň k umění, politické přesvědčení a fyzickou odvahu, modrou jako odhalení hudby, matematiky, osobní pomoc bližním a jako vzor látek a textur. Smaragdově zelenou jako znamení souladu s přírodou, porozumění technologii a ochranu ohrožených životních forem. Černou jako zrození lidských mystérií atd. Troj-manželství, nenásilí a další kulturní rysy vzešly z Amoietovy filozofie a především z bohaté společenské kultury lidí Spectra, která vznikla na Sibiatově hořkosti.

"Takže Otec Clifton vás přemlouvá, abyste se připojili k Církvi?" zeptal jsem se, jakmile bolest polevila natolik, že jsem dokázal znovu přemýšlet a mluvit.

"Ano," souhlasila Dem Loa. Vstoupil jejich partner Alem Mikail Dem Alem a posadil se na okenní římsu. Naslouchal

rozhovoru, ale promluvil jen zřídka.

"Co si o tom myslíte?" pokračoval jsem a pootočil se, abych přesunul bolest v zádech. Několik hodin jsem už nepožádal o ultramorph. Vnímám jsem vlastní touhu, potřeboval jsem ho.

Dem Ria pozvedla ruku a předvedla složitý pohyb, který mi připomněl Aeneino oblíbené gesto. "Jestli všichni z nás přijmou kříž, malý Bin Ria Dem Loa Alem získá právo na plnou lékařskou péči na základně Paxu v Bombasinu. I v případě, že rakovinu nevyлéčí, Bin se... k nám vrátí." Sklopila oči a ukryla ruce do záhybů své róby. "Nedovolí, aby kříž přijal pouze Bin," doplnil jsem.

"Ach, ne," souhlasila Dem Loa. "Jasně nám řekli, že se musí obrátit na víru celá rodina. Chápeme je. Otec Clifton je z toho velmi smutný, ale doufá, že přijmeme svátost Ježíše Krista, než bude pro Bina příliš pozdě."

"A co si myslí vaše dívka, Ces Ambře, o vstupu mezi znovuzrozené křesťany?" zeptal jsem se a okamžitě si uvědomil, jak osobní jsou mé otázky. Ale zajímalo mě to a představa bolestného rozhodování, které před nimi stálo, odvedla mé myšlenky od méně důležité bolesti.

"Ces Ambře by se s radostí připojila k Církvi a stala se plnohodnotnou občankou Paxu," odvětila Dem Loa a pozvedla tvář ukrytou pod bleděmodrou kápi. "Pak by mohla vstoupit do církevní akademie v Bombasinu nebo Keroa Tambatu. Věří, že tam mají dívky a chlapci mnohem lepší možnost na uzavření zajímavějšího sňatku."

Chtěl jsem něco říct, zarazil jsem se, pak jsem pokračoval: "Ale troj-manželství by nebylo... chci říct, dovolí Pax..."

"Ne," přerušil mě Alem u okna. Zamračil se a já spatřil smutek v jeho šedých očích. "Církev nedovoluje manželství stejného pohlaví ani většího počtu partnerů. Naše rodina by tím skončila."

Pozoroval jsem, jak si trojice vyměnila pohledy. Viděl jsem lásku a ztrátu, která by je pronásledovala celé roky.

Dem Ria vzdychla. "Ale je to nezbytné. Myslím, že Otec Clifton má pravdu... musíme to udělat hned teď. Kvůli Binovi. Lepší než čekat, až zenře skutečnou smrti a ztratíme ho navždy... a potom se stejně k Církvi připojíme. Raději půjdu s naším chlapcem v neděli na mši a budu se s ním smát ve slunečních paprscích než jít do katedrály a pozorovat světlo svíček, které hoří na jeho památku."

"Proč je to nevyhnutelné?" zeptal jsem se tiše.

Dem Loa zopakovala své půvabné gesto. "Naše společnost Spektra Helixu závisí na svých členech... všechny kroky a součásti Helixu musí zapadnout na místo, které směřuje k lidskému pokroku a morální čistotě. Stále víc a víc našich lidí opouští své barvy a přidává se k Paxu. Střed nevydrží."

Dem Ria se dotkla mého předloktí, jako by chtěla zdůraznit svá další slova. "Pax na nás netlačí," pokračovala tiše, její příjemné nářečí stoupalo a klesalo jako zvuk větru v krajovaných záclonách za jejími zády. "Respektujeme skutečnost, že drží svou lékařskou vědu a zázrak vzkříšení pro ty, kteří se k nim připojí..." Zarazila se.

"Ale to je těžké," pokračovala Dem Loa, tichý hlas náhle přeskočil.

Alem Mikail Dem Alem vstal z okenní římsy, přešel místnost a poklekl mezi ženami. Něžně se dotkl Dem Loina zápěstí, objal Dem Riu. Trojice na chvíli opustila mě i tuto planetu, aby se ponořila do vlastního světa lásky a smutku.

V tu chvíli se vrátilo ohnivé kopí, probodlo mi záda a rozkrok, propálilo mé tělo jako laser. Přestože jsem se snažil ovládat, zasténal jsem.

Trojice se rozdělila, půvabné pohyby rozbily jejich spojení. Dem Ria odešla pro další injekci ultramorphu.

Sen začal jako předtím. Vznášel jsem se nocí nad arizonskou pouští, pozoroval Aeneu a sám sebe, jak upijíme čaj a rozmlouváme v chodbě jejího přístřešku. Ale tentokrát rozhovor překonal mé vzpomínky na skutečnou konverzaci té noci.

"Jak můžeš být virem?" zeptal jsem se dívky vedle sebe. "Jak může být cokoliv, co učíš, hrozbou něčemu tak velkému a mocnému, jako je Pax?"

Aenea se dívala do noční pouště a nasávala vůni nočních květů. Když promluvila, ani se na mě nepodívala. "Víš, jakou má Martinův Kantos největší chybu, Raule?"

"Ne," přiznal jsem. Během posledních let poukázala na několik chyb, vynechaných údajů a špatných odhadů, některé z nich jsme objevili během naší cesty na Starou Zem. "Byly dvě," pokračovala tiše. V noční poušti zakřičel sokol. "Za prvé: věřil tomu, co Technojádro řeklo mému otci."

"Že je tím, kdo ukradl Zem?" zeptal jsem se.

"Všechno byla lež," řekla Aenea. "Ummon lhal kybridovi Johna Keatse."

"Proč?" naléhal jsem. "Plánovali, jak ji zničit."

Dívka se na mě podívala. "Ale moje matka tam byla, aby rozhovor zaznamenala," pokračovala. "A Jádro vědělo, že to bude vyprávět starému básníkovi."

Pomalů jsem přikývl. "A on to přidává jako skutečnost do básně, kterou psal," doplnil jsem. "Ale proč by chtěli lhát..."

"Jeho druhá chyba byla menší, ale vážnější," přerušila mě, aniž by pozvedla hlas. Na severu a západě byla ještě bledá obloha. "Strýček Martin věřil, že Technojádro je nepřítelem lidstva," pokračovala.

Odložil jsem hrnek s čajem na kámen. "Proč je to chyba?" naléhal jsem. "Nejsou našimi nepřáteli?"

Když dívka neodpověděla, zvedl jsem ruku a roztáhl prsty. "Za prvé, podle Kantosu je Jádro skutečnou silou, která stojí za útokem na Hegemonii, který vedl k Pádu přenašečů. Nebyli to Vyvrženci... Jádro. Církev to popřela a obvinila Vyvržence. Chceš říct, že Církev má pravdu a starý básník se mýlil?"

"Ne," zašeptala Aenea, "útok zorganizovalo Jádro."

"Miliardy mrtvých," pokračoval jsem, málem jsem křičel vzteky. "Hegemonie se zhroutila. Síť byla zničena. Tachykom odříznut..."

"Technojádro neodřízlo Tachykom," namítla tiše.

"Dobrá," přikývl jsem a nadechl se. "Byla to nějaká tajemná bytost... tvoji Lvi, Tygři a Medvědi. Ale za útokem pořád stálo Jádro."

Aenea přikývla a nalila si další čaj.

Schoval jsem palec do dlaně a zamával ukazováčkem. "Za druhé, Technojádro nevyužívalo snad přenašeče jako kosmickou pijavici, která vysává lidskou nervovou soustavu, aby podpořilo svůj prokletý projekt Konečné Inteligence? Kdykoliv se někdo přenesl, získaly ho... použily ho... ty prokleté autonomní inteligence. Je to tak, nebo ne?"

"Správně," přikývla Aenea.

"Za třetí," pokračoval jsem, složil ukazováček do dlaně a ukázal další prst. "V básni vypráví Ráchel - dítě poutníka Sóla Weintrauba, které prošlo Časovými hrobkami z budoucnosti - o době, která přijde." Změnil jsem tón a začal recitovat: "... poslední válka zuřila mezi Jádrem vyprodukovanou KI a lidským duchem. Byla to chyba?"

"Ne," odmítla Aenea.

"Za čtvrté," pokračoval jsem. Cvičil jsem tady s prsty a připadal si jako blázen, přesto jsem cítil takový vztek, že jsem musel pokračovat. "Nepřiznalo Jádro tvému otci, že ho sestrojilo... sestrojilo kybrida Johna Keatse... jako past na - jak tomu říkali? - empatickou část lidské Konečné Inteligence, která se měla objevit někdy v budoucnosti?"

"To říkali oni," souhlasila Aenea a uskla z hrnku. Zdálo se, že se baví, zatímco ve mně sílil vztek.

"Za páté," pokračoval jsem a sevřel pravou ruku v pěst. "Nepokoušelo se Jádro a Pax - sakra, Jádro přikázalo Paxu, aby se tě pokusil chytit a zabít na Hyperionu, na Vektoru Renesance, na Božím sadu... v celém vesmíru?"

"Ano," zašeptala.

"A nebylo to Jádro," pokračoval jsem vztekle a zapomněl prsty odškrtávat svůj seznam i na skutečnost, že mluvíme o chybách starého básníka, "kdo sestrojil tu ženu... tu věc... která užila chudákovi A. Bettikovi ruku na Božím sadu a dostala by tvou hlavu do pytle, nebýt Štírova vpádu." Zuřil jsem natolik, že jsem zahrozil pěstí. "Nebylo to snad to hnusné Jádro, kdo se snažil zabít mě i tebe, a pravděpodobně nás zabije, jakmile budeme hloupí natolik, že se vrátíme do vesmíru Paxu?"

Aenea přikývla. Lapal jsem po dechu, jako bych uběhl padesátku. "Takže?" řekl jsem hloupě a uvolnil pěst.

Aenea se dotkla mého kolena. Stejně jako vždy i dnes jsem ucítil, jak mi tělem projela elektrina. "Raule, neřekla jsem, že Jádro je dobré. Jednoduše jsem řekla, že se strýček Martin spletl, když ho podal jako nepřítele lidstva."

"Ale jestli jsou ty skutečnosti pravdivé..." zavrtěl jsem zmateně hlavou.

"Části Jádra napadly Sít' před Pádem," přiznala Aenea. "Z návštěvy mého otce u Ummona víme, že se Jádro neshodlo v mnoha rozhodnutích."

"Ale..." začal jsem.

Aenea pozvedla ruku a ukázala mi dlaň. Utichl jsem.

"Použili naše nervové soustavy pro svůj projekt KI," pokračovala, "ale neexistuje důkaz, že to lidem uškodilo."

Při té poznámce mi téměř poklesla čelist. Představa, že si ty prokleté UI vypůjčily lidské mozky a použily je jako nervové bubliny ve svém odporném projektu, mi zvedla žaludek. "Neměli žádné právo!" začal jsem.

"Samozřejmě, neměli," souhlasila Aenea. "Měli požádat o dovolení. Co bys jim odpověděl?"

"Řekl bych jim, ať se jdou bodnout," vykřikl jsem a pochopil absurditu své fráze, která směřovala na umělou inteligenci.

Aenea se znovu usmála. "A možná si vzpomínáš, že my používali jejich duševní sílu k vlastním účelům víc než tisíc let. Nevěřím, že jsme se ptali jejich předků, když jsme stvořili první silikonovou UI... nebo prvních magnetických DNA bytostí, abych byla přesná."

Předvedl jsem vzteklé gesto. "To je rozdíl."

"Samozřejmě," pokračovala Aenea. "Skupina UI nazvaná Definitivní přinesla lidstvu problémy a přinese je i v budoucnosti... patří tam i pokus zabít nás dva... ale je to jen jedna část Jádra."

Zavrtěl jsem hlavou. "To nechápu, malá," vydechl jsem, můj hlas se zklidnil. "Vážně chceš říct, že existují dobré UI a špatné UI? Copak si nevzpomínáš, že vážně zvažovaly zničení lidské rasy? A kdybychom se jim postavili do cesty, mohly to udělat? Podle mě to z nich dělá nepřítele lidstva."

Aenea se znovu dotkla mého kolena. Její tmavé oči zvážněly. "Nezapomínej, Raule, že lidstvo stálo také na pokraji zničení lidské rasy. Kapitalisté a komunisté byli připraveni odpálit Zem v době, kdy byla jedinou planetou, na které jsme žili. A kvůli čemu?"

"Jo," přikývl jsem hloupě, "ale..."

"A že Církev je připravena zničit Vyvržence právě v tuto chvíli. Genocida... v měřítku, jaké naše rasa nikdy neviděla."

"Církev... a mnoho jiných... nepovažují Vyvržence za lidské bytosti," namítl jsem.

"Nesmysl," odsekla Aenea. "Samozřejmě jsou to lidské bytosti. Vzešli ze stejných pozemských kořenů stejně jako UI Technojádra. Všechny tři rasy jsou sirotky v bouři."

"Všechny tři rasy..." zopakoval jsem. "Ježíši Kriste, Aeneo, zahrnuješ Jádro do definice lidskosti?"

"Stvořili jsme je," pokračovala tiše. "Zpočátku jsme používali lidskou DNA, abychom rozšířili výkon počítačů... jejich inteligenci. Používali jsme roboty. Vytvořili jsme kybridy z lidské DNA a osobností UI. Právě teď vládne lidská instituce, která má veškerou moc kvůli spojení s Bohem... lidskou Konečnou Inteligencí. Jádro je možná ve stejné situaci... vládne tam Definitivní."

Dokázal jsem na ni jen zírat. Ničemu jsem nerozuměl.

Aenea položila druhou ruku na mé koleno. Cítil jsem její silné prsty přes hrubou látku kalhot. "Raule, vzpomínáš si, co řekl Ummon druhému Keatsovu kybridovi? V Kantosu je to přesně zaznamenáno. Ummon hovořil zen koansem... alespoň to tvrdí strýček Martin."

Zavřel jsem oči, abych si vybavil tuto část eposu. Už uběhla dlouhá chvíle od doby, kdy jsme se starou Grandam střídavě recitovali příběh u táborového ohně.

Ve chvíli, kdy se slova začala formovat v mých vzpomínkách, promluvila Aenea: "Ummon řekl druhému Keatsovu kybridovi -

/Musíš pochopit/
Keatsi/
naší jedinou šancí/
bylo stvořit hybrida/
Syna člověka/
Syna strojek//
A upoutat na uprchlíka takovou pozornost
že přehájící empatie
nezvolí jiný domov!\nVědomí blízké božímu
jak lidstvo nabízí po
třicet generací\
představivost, která dokáže překonat
prostor a čas\\
A tudíž nabízí/
a přijme/
formu pout mezi světy
může poskytnout
tento svět
pro oboje/

Protřel jsem si tvář a přemýšlel. Noční vítr rozevlál plátno ve vchodu Aeneina přístřešku a přinesl sladké vůně pouště. Nad starými pozemskými horami na obzoru hořely podivné hvězdy.

"Empatie byla údajně prchavou součástí lidské KI," promluvil jsem pomalu, jako bych zpracovával křížovku. "Část našeho lidského vědomí v budoucnosti se vrátila časem."

Aenea se na mě podívala.

"Tím hybridem byl kybrid Johna Keatse," pokračoval jsem. "Syn člověka a stroje."

"Ne," opravila mě Aenea tiše. "To byla druhá chyba strýčka Martina. Keatsovy kybridy nebyli stvořeni jako útočiště empatie této doby. Byli stvořeni jako nástroj fúze Jádra a lidstva. Jinými slovy, aby počali dítě."

Podíval jsem se na její ruce na mé noze. "Takže ty jsi vědomí blízké božímu?"

Aenea pokrčila rameny.

"A máš... představivost, která dokáže překonat prostor a čas?"

"To mají všechny lidské bytosti," doplnila Aenea. "Jen když sním a představuji si věci, vidím, co se doopravdy stane. Vzpomínáš, jak jsem ti vyprávěla o svých vzpomínkách na budoucnost?"

"Jo."

"No, právě teď si vzpomínám, že se ti bude o tomto rozhovoru za několik měsíců zdát. Budeš ležet v posteli, bojím se, že tě bude sužovat hrozná bolest. Budeš na planetě se složitým jménem, v domě, kde se lidé oblékají do modré barvy."

"Cože?"

"Toho si nevšiměj. Až to přijde, bude to dávat smysl. Nepravděpodobnost funguje, když se pravděpodobnost změní ve skutečnou událost."

"Aeneo." Slyšel jsem vlastní hlas, jak jsem opisoval kruhy po pouštní obloze. Pozoroval jsem, jak se zmenšujeme.

"Řekni mi své tajemství... tajemství, které tě dělá spasitelkou, ta forma pout mezi světy."

"Dobrá, Raule, má lásko," prohlásila a náhle vypadala jako žena. Zakroužil jsem a dostal se příliš daleko, takže jsem už nerozeznal detaily a slova, vše přehlušil hukot větru na mých vysněných křídlech. "Řeknu ti to. Poslouchej."

Kapitola 9

Ve chvíli, kdy skočili do páteho systému Vyvrženců, musel Úderný oddíl GIDEON zpomalit.

Otec kapitán de Soya studoval vojenskou historii na velitelské škole Flotily Paxu a věděl, že většina vesmírných bitev začíná ve vzdálenosti poloviny AJ od planety, měsíce, asteroidu či strategického bodu. Vzpomněl si, že tomu bylo stejně u primitivního mořského loďstva na Staré Zemi v době před Hidžrou, kdy se většina velkých námořních bitev odehrála blízko pevné země. Technologie loďních povrchů se pomalu změnila - z řecké trirémy se stal ocelový křižník. Vše změnilo letadlové lodě s útočnými letouny s dlouhým dosahem, které armádám umožnily útočit daleko do moře a na velkou vzdálenost. Ale tyto bitvy se značně lišily od legendárních námořních střetů, kde se křižníky pohybovaly ve viditelné vzdálenosti. Éra oceánských bitev skončila ještě před příchodem raket s plochou dráhou letu, taktických nukleárních hlavic a hrubých částkových zbraní a námořní síly na Staré Zemi s nostalgií vzpomínaly na dny, kdy se bojovalo na blízko.

Vesmírné válčení přineslo návrat starých dob. Velké bitvy Hegemonie - ať už staré bratrovražedné války generála Horace Glennon-Heighta a jemu podobných, nebo celá století bojů mezi planetami Sítě a roji Vyvrženců - byly většinou vedeny blízko planety nebo vesmírného přenašeče. Uvážíme-li světelné roky a parseky, které musely zúčastněné strany urazit, pak byla vzdálenost mezi bojovníky absurdně malá - stovky tisíc kliků, často desítky tisíc i méně. Ale uvážíme-li čas, jaký potřebovalo fúzní laserového kopí, CPB či obyčejné útočné střely k překonání jedné AJ, pak

pochojíme, že byla tato vzdálenost nutná. Sedm světelných minut mezi vrahem a jeho cílem, mnohem delší doba pro tryskové střely. To znamenalo, že lov, pronásledování a zničení mohlo trvat celé dny útoku, protiútoků a obrany. Křižníky s C-plus schopností neměly touhu zůstat v nepřátelském prostoru a čekat na pátrající střely. Církevní omezení UI ve válečných hlavicích snížilo efektivitu těchto zbraní. Proto byly vesmírné bitvy po celá staletí Hegemonie naprosto jednoduché. Flotila přeskóčí do sporného prostoru, najde nepřítele nebo vnitro-systémovou obranu, přiblíží se na smrtící vzdálenost, dojde ke krátké, ale ničivé výměně energie, následuje nevyhnutelný ústup nebo naprostá destrukce, pokud se druhá strana nemá kam uchýlit.

Pomalejší křižníky, na kterých de Soya dříve sloužil, měly technicky vzato taktickou výhodu před plavidly typu archanděl. Probuzení z hibernace trvalo v nejhorším případě několik hodin, v nejlepší jen několik minut. Kapitán a posádka křižníku s Hawkingovým pohonem byli připraveni k boji krátce po ukončení C-plus skoku. Zavedením archandělů i papežským příkazem zkrátit vzkříšení na riskantní dvoudenní cyklus, způsobilo, že k začátku bitvy bylo potřeba padesát standardních hodin, než mohla zasáhnout lidská síla. To dávalo teoretickou výhodu obraně. Pax mohl teoreticky použít koráby s Gideonovým pohonem pilotované UI, které skočí do nepřátelského prostoru, zasadí úder a okamžitě zmizí, než si obrana uvědomí, že někdo útočí.

Ale taková teorie neplatila. Církev by samostatnou inteligenci schopnou takové logiky nikdy nedovolila. Flotila Paxu vypracovala takovou útočnou strategii s přihlédnutím k nutnému vzkříšení, aby obránci nemohli tuto skutečnost využít. Jednoduše řečeno, nemělo dojít k otevřenému boji poblíž důležitých bodů. Sedm archandělů bylo navrženo tak, aby zaútočilo jako Boží pěst. Přesně to teď dělali.

Během prvních tří vpádů Úderného oddílu GIDEON do prostoru Vyvrženců přeskóčil jako první Gabriel Mat - ky kapitánky Stoneové a začal brzdit v systému. Upoutal na sebe pozornost všech elektromagnetických, neutrinových a jiných sond. Omezená UI na palubě Gabriela dokázala zkatologizovat pozici a identitu všech obranných jednotek, populační centra systému a zmonitorovat pomalý pohyb všech útočných a obchodních plavidel Vyvrženců v systému. Třicet minut nato skočil do systému Uriel, Raphael, Remiel, Sariel, Michael a Raguel. Lodě přešly na tři čtvrtiny rychlosti světla, přesto se pohybovaly jako kulky ve srovnání s želví rychlostí zrychlujících útočných lodí Vyvrženců. Úzký paprsek jim předal Gabrielovy informace a data, takže útočný oddíl zahájil palbu ze zbraní, které ignorovaly rychlost světla a její omezení. Vylepšené hyper-k střely s Hawkingovým pohonem se zhmotnily mezi nepřátelskými křižníky a nad populačními centry, některé využily svou rychlost a zaměřily na své cíle, některé vybuchly a vyvolaly řadu plazmových a termonukleárních výbuchů. Ve stejnou chvíli vyskočily do důležitých bodů vysokorychlostní sondy s Hawkingovým pohonem, přešly do skutečného prostoru a zaměřily konvenční kopí a lasery CPB, které zničily vše v dosahu sto tisíc kliků.

Nejhorší ze všech byly lodní smrtící paprsky, které opustily všechny archanděly jako neviditelné kopy. Využily brázdu sond s Hawkingovým pohonem a zhmotnily se ve skutečném prostoru jako Boží meč. V ten okamžik se uskvařily triliony synapsí. Desítky tisíc Vyvrženců zemřely, aniž by věděly, že na ně někdo útočí.

Potom se Útočný oddíl GIDEON vrátil zpět do vnitřního systému, za sebou tisíc kilometrů dlouhý ohnivý ocas a přiblížil se k poslednímu vražednému útoku.

Všech sedm hvězdných systémů bylo prozkoumáno super rychlými letouny, potvrzena přítomnost Vyvrženců a určeny prvotní cíle. Všechny sedm hvězdných systémů mělo jméno - většinou to byly jen alfanumerické zápisy z Nově revidovaného všeobecného katalogu - ale velící skupina na palubě H.H.S. Uriela pojmenoval sedm systémů podle sedmi archdémonů uvedených ve Starém Zákonu.

Otci kapitánovi de Soyovi připadala tato kabalistická numerologie přemrštěná. Sedm archandělů, sedm cílů, sedm archdémonů, sedm smrtelných hříchů. Ale brzy začal hovořit o cílech ve zkratkách.

Systémy, kam mířili, byl - Belphegor (lenost), Leviathan (závist), Beelzebub (nenasytnost), Satan (zloba), Asmodeus (chlípnost), Mammon (lakota) a Lucifer (pýcha).

Belphegor byl systém rudého trpaslíka, který de Soyovi připomněl systém Bernardovy hvězdy. Ale narodil od Bernardova terraformovaného světa poblíž slunce našli pouze jedinou planetu, plynového obra, který připomínal Bernardovo zapomenuté dítě jménem Vir. Kolem bezejmenného plynového obra našli skutečné vojenské cíle. Čerpací stanice pro křižníky Roje, který směřoval k Velké Zdi, gigantické odsávací lodě, které čerpaly plyn z orbity, opravárenské doky a tucty orbitálních loděnic. De Soya přikázal Raphaelovi zaútočit bez váhání, zničit a proměnit cíle v orbitální lávu.

GIDEON zaměřil většinu skutečných populačních center Vyvrženců, které se vznášely v Trojanských bodech za plynovým trpaslíkem, tucty malých orbitálních lesů, kde žily desítky tisíc k životu ve vesmíru upravených "andělů", kteří při příchodu úderného oddílu roztáhli svá silová křídla, aby je nastavili slabým rudým paprskům slunce. Sedm archandělů zničilo tyto jemné ekosystémy, zpopelnilo všechny lesy, pastevecké asteroidy a zavlažovací komety, páliho přehající anděly jako hořící můry. Vše bez jediného zpomalení mezi vstupním a translačním bodem.

Druhým systémem byl Leviathan, který představoval (v rozporu s impozantním jménem) bílý trpaslík typu B s pouhým tuctem asteroidů, které se tísnily blízko jeho vybledlého světla. Zde nenarazili na žádné vojenské cíle, které de Soya ochotně napadl v systému Belphegora. Tyto asteroidy neměly žádnou obranu, možná sloužily jako jesle a duté prostředí pro Vyvržence, kteří se nechtěli přizpůsobit vakuu a silnému záření. Úderný oddíl GIDEON je smetl smrtícími paprsky a pokračoval dál.

Třetím systémem byl Beelzebub, rudý trpaslík typu C Alpha Centauri, kde nenašli žádné planety ani kolonie, jen jedinou vojenskou základnu Vyvrženců, která se vznášela ve tmě vzdálené nějakých třicet AJ, a sedmapadesát křižníků Roje v opravě a při tankování. Třicet devět lodí, které se lišily velikostí a výzbrojí od malých průzkumníků až po velké útočné nosiče třídy Orion, bylo připraveno k boji a zaútočilo na Úderný oddíl GIDEON. Bitva trvala dvě minuty a osmáct vteřin. Všechny sedmapadesát lodí Vyvrženců a komplex základny se změnily v plynové molekuly a mrtvé

sarkofágy. Ani jeden archanděl nebyl zničen. Úderný oddíl pokračoval dál.

Ve čtvrtém systému jménem Satan nenašli žádné koráby, jen pěstounské kolonie rozhozené do všech stran. GIDEON strávil v tomto systému jedenáct dnů spalováním Luciferových andělů.

Pátému systému jménem Asmodeus vévodil malý oranžový trpaslík typu K nepodobný Epsilon Eridani. Asmodeus vyslal vlny vnitrosystémových lodí, aby bránily hustě osídlený pás asteroidů. Vlny byly spáleny a zničeny. Gabriel nahlásil dvaosmdesát osídlených skal v pásu asteroidů, populaci odhadl na jeden a půl miliónu adaptovaných i neadaptovaných Vyvrženců. Osmdesát jedna asteroidů bylo zničeno, nebo je rozbil smrtící paprsek z velké dálky.

Admirálka Aldikactiová přikázala, aby zajali vězně. Úderný oddíl GIDEON opsal dlouhou, čtyři dny trvající elipsu, která je přivedla zpět k poslednímu obydlenému asteroidu. Jako brambor tvarovaný asteroid byl čtyři klíčky dlouhý a jeden klik široký. Dopplerův radar prozradil, že obíhá po zcela náhodné křivce, kterou chápe jen božstvo chaosu. Přesto se otáčel kolem své osy v rytmu, který vyvolal desetinou gravitaci. Hluboký radar ukázal, že je dutý. Sondy prozradily, že tam žije deset tisíc Vyvrženců. Analýza napověděla, že jsou to jesle.

Na útočný oddíl zaútočilo šest neozbrojených hopperů. Uriel je změnil v plazmu na vzdálenost osmdesáti šesti tisíc kliků. Několik tisíc andělů, někteří z nich ozbrojení nízkovýkonnými energo-zbraněmi a puškami, roztáhlo silová křídla a zamířilo ke vzdáleným lodím Paxu. Hnání slunečním větrem opisovali dlouhé elipsy. Pohybovali se tak pomalu, že jim překonání vzdálenosti mohlo trvat celé dny. Gabriel dostal za úkol, aby je spálil svým světlem.

Mezi archanděly přeskočily úzké paprsky. Raphael a Gabriel potvrdili příkazy a přiblížili se na tisíc kliků k tichému asteroidu. Otevřely se porty a do vesmíru vyglulo dvanáct figurek - šest z každé lodě. Od příslušníků Švýcarské gardy se odrazilo světlo oranžového trpaslíka a vojáci zamířili ke skále. Nenarazili na žádný odpor. Našli dva stíněné portály přechodových komor. Dokonalým načasováním odpálili venkovní dveře a vstoupili po tříčlenných skupinkách.

"Požehnejte mi, Otče, neboť jsem hřešil. Uplynuly dva standardní měsíce od mé poslední zpovědi."

"Pokračujte."

"Otče, dnešní akce... trápí mě, Otče."

"Ano?"

"Připadá mi... špatná."

Otec kapitán de Soya mlčel. Sledoval Gregoriův útok na virtuálních taktických kanálech. Muži mu podali hlášení po ukončení mise. Ted' věděl, že si celý příběh vyslechne ještě jednou v temnotě zpovědnice. "Pokračujte, seržante," řekl tiše.

"Ano, pane," přikývl seržant za přepážkou. "Tedy ano, Otče." Otec kapitán de Soya zaslechl, jak se hromotluk nadechuje.

"Dorazili jsme na asteroid a nenarazili na žádný odpor," začal seržant Gregorius. "Tím myslím mě a těch pět mladíků.

Spojili jsme se úzkým paprskem se skupinou seržanta Klugeho na Gabrielovi. A samozřejmě s veliteli

Barnes-Avneovou a Uchikawou."

De Soya po tuto část zpovědi mlčel. Zpovědnice byla skládací, aby se dala odklidit, když Raphael zrychloval nebo bojoval - což bylo téměř pořád. Přesto páchla dřevem, potem, sametem a hříchem stejně jako všechny skutečné zpovědnice. Otec-kapitán si vybral tuto půlhodinu během posledního stoupání k translačnímu bodu, odkud skočí do šestého systému Vyvrženců jménem Mammon, aby nabídl posádce zpověď. Ale přihlásil se jen seržant Gregorius.

"No, a když jsme přistáli, pane... Otče, poslal jsem ženy z mé skupiny, aby zabraly přechodovou komoru na jižním cípu. Stejně jako při simulaci. Jednoduše jsme odpálili dveře, Otče, pak aktivovali naše pole a připravili se na boj v tunelu."

De Soya přikývl. Bojové oblečení Švýcarské gardy patřilo vždycky k tomu nejlepšímu v celém lidském vesmíru - zajišťovalo přežití, pohyb, boj ve vzduchu, vodě, vakuu, silném záření, mezi kulkami, pod útokem energo-kopí i ve výbušném prostředí. Ale nové skafandry měly vlastní silová pole čtvrté třídy a dokázaly vydržet tlak lodních polí.

"Tam na nás Vyvrženci zaútočili, Otče. Bojovali v tmavém labyrintu přístupových tunelů. Některý z nich byli upravený na pobyt ve vesmíru, pane... andělé bez roztažených křídel. Ale většinou šlo o lidi v oblecích uzpůsobených na nízkou gravitaci... vlastně neměli vůbec žádný brnění, Otče. Zkoušeli na nás kopí, pušky a paprsky, ale měli základní noční brýle, aby zesílili světlo skal. Pane, viděli jsme je jako první na našich filtrech. Jako první jsme je viděli a jako první jsme střídali." Seržant Gregorius se znovu nadechl. "Probojovat se ke vnitřním komorám trvalo jen pár minut, Otče. Všichni Vyvrženci, co se nás snažili zastavit v tunelech, se tam vznášejí..."

Otec kapitán de Soya čekal.

"A uvnitř, Otče... no..." Gregorius si odkašlal. "Obě skupiny odpálily vnitřní dveře ve stejnou chvíli, pane... severní a jižní pól najednou. Vysílací koule, co jsme nechali v tunelech, přenášely úzký paprsky, takže jsme byli pořád ve spojení s Klugeho partou... stejně tak s loděma, však víte, Otče. Vnitřní dveře měly pojistky, jak jsme čekali, ale všechno jsme odpálili i s bezpečnostními membránami. Uvnitř byla skála úplně dutá, Otče... no, to jsme samozřejmě věděli... ale nikdy jsem v jeslích nebyl, Otče. Hodně vojenskejch asteroidů, to jo, ale nikdy tohle množství..."

De Soya čekal.

"Mělo to nějaký klik na šířku a všude pavouci bambusový věže v nízké gravitaci, celej střed, Otče. Vnitřní stěny nebyly hladký, ani kulatý, ale vlastně kopírovaly vnější stěnu, chápete?"

"Brambor," podotkl Otec kapitán de Soya.

"Ano, pane. A všude díry a krátery, jako venku, Otče. Všude spousta jeskyň a výklenků... jako doupaty pro těhotný Vyvržence."

De Soya přikývl a podíval se na své hodinky. Napadlo ho, zda se většinou málomluvný seržant dostane ke svým hříchům, než budou muset zpovědnici složit a připravit se k C-plus skoku.

"Pro Vyvržence to musel bejt chaos, Otče... vyl tam cyklon, jak místo ztrácelo tlak, atmosféra utíkala odpálenějma komorama jako voda z vany, vzduch plnej špíny, trosek a Vyvrženců... jako listí v bouři. Měli jsme zapojený vnější

mikrofony, Otče, ale ten řev byl neskutečněj až do doby, kdy vzduch zřidnul natolik, že nebylo nic slyšet. Hučel tam vítr, Vyvrženci křičeli, jejich kopí a naše kopí praskaly jako biče, plazmový granáty vybuchovaly, v tý velký kamenný jeskyni na nás útočily zvuky, ozvěna byla slyšet celý minut - hrozně nahlas, Otče."

"Ano," přikývl Otec kapitán de Soya do tmy.

Seržant Gregorius se znovu nadechl. "No, Otče, příkaz zněl, přinést dvě ukázky všeho... dospělý muže, upravený pro vesmír, neupravený, dospělý ženy, těhotný i normální. Pár dětí, před pubertou, novorozeňata... oboje pohlaví. Tak se můj a Klugeho tým dal do práce, omračovali jsme je a strkali do pytlů. Na povrchu skály bylo dost přitažlivosti... desetina g... aby zůstaly pytle na místě, kam jsme je položili."

Následovala chvíle ticha. Otec kapitán de Soya chtěl právě promluvit a celou zповěď uzavřít, když seržant Gregorius zašeptal přes přepážku, která je dělila.

"Promiňte, Otče, vím, všechno to víte. Jenom... je to těžký... no, to byla špatná část, Otče. Většina Vyvrženců, co nebyli upravený... předělaný na vesmír... už byla mrtvá nebo umírala. Dekompresi, palbou a granáty. Nepoužili jsme smrtící paprsky, který jsme dostali. Ani Kluge, ani já jsme klukům nic neřekli... prostě jsme ty věci nepoužili.

No, ty upravený Vyvrženci byli andělé, jejich těla se blejskala, jak aktivovali osobní silový pole. Samozřejmě tam nemohli úplně roztáhnout křídla, a kdyby to udělali, stejně by jim to moc nepomohlo... žádný sluneční světlo, desetinovou gravitaci nemohli překonat, i kdyby tam foukal sluneční vítr... ale stejně se z nich stali andělé. Některý se snažili použít křídla jako zbraně proti nám."

Seržant Gregorius vyrazil hrubý zvuk, který mohl být parodií smíchu. "Měli jsme čtyřkový pole, Otče, a oni do nás tloukli tím prachovým peřím... každopádně jsme je spálili, poslali tři z každý skupiny, aby odnesli zabalený vzorky, a Kluge a já jsme si vzali každý zbylý dva kluky, abysme vyčistili jeskyně, jak zněl příkaz..."

De Soya čekal. Do chvíle, kdy bude muset ukončit zповěď, chyběla necelá minuta.

"Věděli jsme, že jsou to jesle, Otče. Věděli jsme... všichni to ví... že Vyvrženci, i ty, co mají stroje v buňkách a krvi, takže nevypadají jako lidi... nedokázali naučit své ženy, jak nosit děti v nulovej gravitaci a silným záření, Otče. Věděli jsme, že jsou to jesle už ve chvíli, kdy jsme vyrazili na ten prokletý asteroid... promiňte, Otče..."

De Soya mlčel.

"Ale přesto, Otče... ty jeskyně byly jako domovy... postele, skříně, video obrazovky, kuchyně... nic, co si myslíme o Vyvržencích, Otče. Ale většina z těch jeskyní byla..."

"Jesličky," doplnil Otec kapitán de Soya.

"Ano, pane. Jesličky. Malý postýlky s malýma dětičkama... žádný obludy Vyvrženci, Otče. Žádný bledý blejskavý zrůdy, proti kterejm bojujeme. Žádný ty prokletý Luciferovi andělé s křídla sto kliků dlouhejma... jenom... děti.

Stovky dětí, Otče. Tisíce. Jedna jeskyně za druhou. Většina místností už ztratila tlak, takže umřely tam, co ležely.

Některý vzal proud vzduchu, ale většina jich zůstala v posteli. Některý z těch pokojů byly pořád neprodyšně uzavřeny, Otče. Prostříleli jsme se dovnitř. Matky... ženy v šatech, těhotný ženy s rozčuchanejma vlasama, který vlajou v desetinový gravitaci... všechny na nás zaútočily zuby nehty, Otče. Ignorovali jsme je, dokud je neodnesla bouře, nebo se neudusily. Ale některý z těch dětí... byly jich tučty, Otče... byly v těch malejch plastikovejch krabicích..."

"Inkubátory," doplnil Otec kapitán de Soya.

"Jo," zašeptal seržant Gregorius unaveným hlasem. "A my se úzkým paprskem zeptali, co s nima máme udělat. Se všema těma desítkama a desítkama dětí v inkubátorech. A velitelka Barnes-Avneová odpověděla..."

"Abyste pokračovali," zašeptal Otec kapitán de Soya.

"Ano, Otče... tak jsme..."

"Uposlechli příkazy, seržante."

"Tak jsme použili poslední granáty v těch jeslích, Otče. A když zmizely plazmový granáty, tak jsme na ty inkubátory stříleli. Pokoj po pokoji, jeskyně po jeskyni. Plastik se roztejkal a přikryl ty děti. Pokrývky vzplály. Ty krabice musely bejt plný čistýho kyslíku, Otče, protože většinou vybuchly jako samotný granáty... museli jsme aktivovat pole na skafandrech, Otče, a i tak... vyčistit si brnění mi trvalo dvě hodiny... ale většina inkubátorů nevybuchla, Otče, hořely jako suchej troud, jako pochodně, všechno hořelo jako v malej peci. Všechny místnosti a jeskyně už byly ve vakuu, ale ty krabice... ty malý inkubátory... ty měly pořád atmosféru, i když hořely... tak jsme vypli vnější mikrofony, pane. Všichni jsme to udělali. Ale pořád jsme ten nářek a řev slyšeli i přes silový pole a naše přílby. Pořád je slyším, Otče..."

"Seržante," přerušil ho de Soya, v jeho hlase zazněl velitelský tón.

"Ano, pane?"

"Plnil jste příkazy, seržante. Všichni jsme plnili příkazy. Jeho Svatost už dávno vyhlásila, že se Vyvrženci vzdali lidskosti ve prospěch nanotechnologie, kterou vypustili do vlastní krve, ve prospěch změn, které ovlivnily jejich chromozómy..."

"Ale ten nářek, Otče..."

"Seržante... vatikánský sněm a Svatý otec vyhlásili toto Křížové tažení za nezbytné, pokud má být lidstvo zachráněno před hrozbou Vyvrženců. Dostali jsme příkazy. Vy jste poslechl. Jsme vojáci."

"Ano, pane," zašeptal seržant do tmy.

"Už nemáme čas, seržante. Promluvíme si o tom později. Teď vás žádám o pokání... nikoliv za to, že jste voják a plníte příkazy, ale za to, že o nich pochybujete. Padesát otčenášů, seržante. A chci, abyste se modlil... abyste se modlil za pochopení."

"Ano, Otče."

"Teď vyjádřete svou upřímnou lítost... a rychle..."

Jakmile zaslechl tichá slova za přepážkou, zvedl ruku k požehnání a odpuštění. "Ego te absolvo..."

Osm minut nato ulehл otec-kapitán a jeho posádka do oživovacích boxů, Raphaelův Gideonův pohon byl aktivován a

okamžitě je přesunul do systému jménem Mammon. Po hrozné smrti následovalo pomalé a bolestivé znovuzrození. Velký inkvizitor zemřel a odešel do Pekla.

Byla to teprve jeho druhá smrt a vzkříšení. Ani jedno se mu nelíbilo. A Mars byl Peklem. John Domenico kardinál Mustafa a jeho doprovod jedenadvaceti úředníků Svatého úřadu a členů bezpečnosti (včetně nepostradatelného pobočníka Otce Farrella) dorazil do systému Staré Země v novém korábu typu archanděl jménem Jibril. Poskytli mu čtyři dny odpočinku po vzkříšení, aby se dal fyzicky i duševně dohromady, než začne pracovat na povrchu Marsu. Velký inkvizitor si přečetl a vyslechl dostatek zpráv o rudé planetě, aby si udělal vlastní dokonalý závěr - Mars bylo Peklo.

"Ve skutečnosti," zareagoval Otec Farrell, když se Velký inkvizitor poprvé zmínil o svém závěru, "se tomuto popisu mnohem více podobá jedna z ostatních planet tohoto systému... Venuše, Vaše Excellence. Teplota varu, hrozný tlak, jezera tekutého kovu, větry, které připomínají zplodiny raketového motoru..."

"Mlčte," usekl ho Velký inkvizitor pohybem ruky.

Mars: první svět, který lidstvo kolonizovalo i přes nízké postavení (2,5 bodu) na staré Solmevově stupnici. První pokusy o terraformování, první selhání. Svět zůstal prázdný potom, co černá díra pozřela Starou Zem kvůli Hawkingovu pohonu, kvůli příkazům Hidžry, kvůli tomu, že nikdo nechtěl žít na rezavé, stále zmrzlé kouli, když galaxie nabízela téměř nekonečné množství krásnějších, zdravějších a životu nakloněných světů.

Po celá století po smrti Staré Země zůstal takovým zapadákovem, že tam Světová síť ani nezřídila brány pře - našečů. Pouštní planeta byla zajímavá pouze pro sirotky Nové Palestiny a zen-křesťany, kteří se vraceli do Hellas Basin, aby si zopakovali osvícení mistra Schraudera u Zen Massifu. Mustafa s překvapením zjistil, že se tady narodil v jednom palestinském táboře legendární plukovník Fedmahn Kassad. Celé století se zdálo, že rozsáhlé terraformování bude fungovat - obrovské krátery naplnila moře a podél řeky Marineris se rozrostlo kapradí - ale vše se obrátilo. Neexistovaly fondy na boj s entropií a nastoupila šedesát tisíc let dlouhá doba ledová.

Vojenská odnož Hegemonie přinesla v době největšího rozkvetu civilizace Světové sítě na rudou planetu přenašeče a vykopala ve velkém vulkánu jménem Mons Olympus rozsáhlé prostory pro svou Olympijskou velitelskou školu. Izolace od obchodu a kultury Sítě armádě posloužila a planeta zůstala vojenskou základnou až do Pádu přenašečů. Během století po Pádu tady zbytky vojska vybudovaly odpornou diktaturu - takzvaný Mart'anský válečný stroj - která dosahovala až k systémům Centauri a Tau Ceti. Mohla být základem druhého mezihvězdného impéria, kdyby nedorazil Pax a rychle nezkontrolil místní flotilu a nezatlačil Válečný stroj zpět do systému Staré Země. Zbytky vlády zbavených vojenských hodnostářů se ukryly v ruinách orbitálních základen a ve starých tunelech pod Mons Olympus. Přítomnost Válečného stroje v systému Staré Země nahradily základny flotily Paxu v asteroidovém pásu a mezi Jovianskými měsíci. Nakonec Pax poslal misionáře a vůdce, aby Mars zpacifikovali.

Na rezavé planetě toho moc nezbylo. Misionáři neměli koho obracet na víru a vůdci Paxu neměli komu vládnout. Vzduch byl řídký a chladný, města vyrabovaná a opuštěná. Znovu se objevily obrovské prachové bouře simo-om, které se hnaly od jednoho pólu ke druhému. Ledovými pouštěmi se plížily nákazy, které zdecimoval - někdy to dopadlo ještě hůř - poslední skupiny nomádů, kteří pocházeli z kdysi vznešené rasy Mart'anů. Tam, kde kdysi rostly ohromné sady jabloní a pole chlebovníků, teď živořilo několik vyschlých kaktusů.

Kupodivu přežila a rozkvétala společnost dříve utlačovaných a zneužívaných Palestinců na zmrzlé plošině Tharsis. Sirotci dříve Nukleární diaspory z roku 2038 našeho letopočtu se přizpůsobili místním tvrdým podmínkám a v době, kdy dorazili misionáři Paxu, roznesli svou islámskou kulturu na mnoho planet, kde přežívaly kmeny nomádů a svobodná města. Noví Palestinci vzdorovali násilnickému Mart'anskému válečnému stroji více než sto let, takže se teď nechtěli vzdát ani Církvi.

A právě v hlavním palestinském městě Arafat-kaffiyeh se objevil Štír a zmasakroval stovky... možná tisíce... lidí. Velký inkvizitor se poradil se svými pobočníky, navštívil velitele Flotily Paxu na orbitu a přistál. Nejdůležitější kosmodrom hlavního města Sv. Malachy byl určen výhradně vojenským účelům. Nebyla to žádná ztráta, neboť během příštího týdne nemělo přistát jediné vojenské ani civilní plavidlo. Před přistávacím modulem Velkého inkvizitora dosedlo na povrch planety šest útočných plavidel a ve chvíli, kdy kardinál Mustafa vstoupil na povrch Marsu (abych byl přesný, vstoupil na asfalt Paxu), celý kosmodrom obkličilo sto příslušníků Švýcarské gardy a vojáků Svatého úřadu. Oficiální uvítací delegace, ke které se připojil arcibiskup Robeson a guvernér Clare Palo, byla podrobena prohlídce, než směla vstoupit.

Skupina zástupců Svatého úřadu byla rychle převezena pozemními vozidly z kosmodromu do nově zbudovaného vládního paláce Paxu na předměstí Sv. Malachy. Ve městě spatřila chátrající ulice, v paláci silné zastoupení bezpečnostních složek. Kromě osobní stráže Velkého inkvizitora se objevili námořníci Flotily Paxu, vojáci guvernéra, arcibiskupův oddíl Švýcarských gardistů, vojenská skupina Domácí gardy tábořila kolem paláce. Velký in - kvizitor byl seznámen s důkazy Štírovy přítomnosti. Stvoření se objevilo přede dvěma týdny na plošině Tharsis.

"To je absurdní," prohlásil Velký inkvizitor večer před odletem na scénu Štírova útoku. "Všechny tyto holozáznamy a videopřenosy jsou staré dva standardní týdny a pořízené z velké výšky. Viděl jsem těch pár holozáznamů údajného Štíra a rozmazané záběry masakru. Viděl jsem fotografie těl, která byla nalezena, když první vojáci vstoupili do města. Ale kde jsou místní lidé? Co očití svědci? Kde je těch sedmadvacet stovek občanů Arafat-kaffiyehu?"

"Nevíme," přiznal guvernér Clare Palo.

"Nahlásili jsme to Vatikánu pomocí neobsazeného archanděla. Když se loď vrátila, dostali jsme instrukce, ať nezasahujeme do důkazů," doplnil arcibiskup Robeson. "Řekli nám, že máme počkat na váš příjezd."

Velký inkvizitor zavrtěl hlavou a pozvedl jednu plochou fotografii. "A co je tohle?" zeptal se. "Základna Flotily Paxu na předměstí Arafat-kaffiyehu? Tento kosmodrom je novější než ten, co leží v Sv. Malachy."

"Není to Flotila Paxu," poučil ho kapitán Wolmak, kapitán Jibrilu a nový velitel vojenských sil systému Staré Země.

"Přesto odhadujeme, že toto zařízení využívalo třicet až padesát lodí denně. Před Štírovým objevením."

"Třicet až padesát lodí denně," zopakoval Velký Inkvizitor. "A nepatřily Flotile Paxu. Kdo tedy?" zamračil se na arcibiskupa Robesona a na guvernéra.

"Merkantilové?" pokračoval Velký inkvizitor, když ostatní mlčeli.

"Ne," odmítl arcibiskup po chvíli. "Nejsou to Merkantilové."

Velký inkvizitor si založil ruce a čekal.

"Ty lodě vyslal Opus Dei," zašeptal guvernér Palo.

"A proč?" naléhal Velký inkvizitor. Do této části paláce směly vstoupit pouze strážé Svatého úřadu. Stály šest metrů od sebe podél kamenné zdi.

Guvernér rozhodl ruce. "Nevíme, Vaše Excellence."

"Domenico," začal arcibiskup a jeho hlas se nepatrně zachvěl, "bylo nám řečeno, že se nemáme ptát."

Velký inkvizitor vztekle popošel kupředu. "Řečeno, že se nemáte... kdo to byl? Kdo má pravomoc vyšší než arcibiskup a guvernér Paxu, aby mohl říct, že se do toho nemáte plést?" Začal zuřit. "Ve jménu Ježíše Krista! Kdo má takovou moc?"

Arcibiskup pozvedl smutné oči, ve kterých se přesto odrážel vzdor. "Ve jménu Ježíše Krista... přesně tak, Vaše Excellence. Zástupci Opus Dei měli odznaky papežské komise pro spravedlnost a mír," odvětil. "Řekli nám, že jde o otázku bezpečnosti Arafat-kaffiyehu. Řekli nám, že nám do toho nic není. Řekli nám, že do toho nemáme zasahovat."

Velký inkvizitor cítil, jak mu rudne obličej. "Bezpečnostní otázky na Marsu i kdekoliv jinde spadají pod Svatý úřad!" vykřikl. "Papežská komise pro spravedlnost a mír do toho nemá co mluvit! Kde jsou ti její zástupci? Proč se nezúčastnili tohoto setkání?"

Guvernér Clare Palo pozvedl hubenou ruku a ukázal na fotografii v Inkvizitorových prstech. "Tam, Vaše Excellence. Tam jsou zástupci Komise."

Kardinál Mustafa se podíval na lesklý obrázek. Na špinavých červených ulicích Arafat-kaffiyehu se válely bílé oděná těla. Přestože byl obrázek zrnitý, jasně si všiml, že někdo těla zmrazil, že je poznamenal rozkladem. Velký inkvizitor ztišil hlas. Bojoval s touhou začít řvát a okamžitě poslat tyto blbce na mučení. "Proč," zeptal se tiše, "nebyli tito lidé vzkříšeni a vyslechnuti?"

Arcibiskup Robeson se pokusil o úsměv. "To uvidíte zítra, Vaše Excellence. Zítra vám to bude úplně jasné."

Vznášedla EMV na Marsu nefungovala. Pro let na plošinu Tharsis použili obrněné skimmery bezpečnosti Paxu. Jejich postup monitorovaly válečné křižníky a Jibril. Na okraji atmosféry a vzduchu se pohybovaly hlídky Škorpionů. Dvě stě kliků od plošiny přistálo pět jednotek námořníků, vyskočili ze skimmerů a vznášeli se nad kardinálovým plavidlem. Celou oblast zkoumali zvukovými sondami a zaujali výhodné pozice.

V Arafat-kaffiyehu se hýbal jen písek.

Skimmery bezpečnostní služby Svatého úřadu dosedly jako první. Přistály na veřejném prostranství oválného města, jejich nožky se zabořily do písku, kde kdysi rostla tráva. Vnější plavidla nastavila silová pole šestého stupně, propojila je a uzavřela celé náměstí. Oblast se chvěla jako horký vzduch. Námořníci utvořili obranný kruh. Jednotky guvernéra Paxu a Domácí gardy vyrazily do ulic kolem náměstí, aby utvořily druhý val. Kruh kolem silového pole zajistilo osm arcibiskupových Švýcarských gardistů. Nakonec vyběhly po rampě skimmerů bezpečnostní síly inkvizitorova Svatého úřadu a utvořily vnitřní okruh klečících postav v černé bojové zbroji.

"Čisto," promluvil hlas velícího seržanta na taktickém kanálu.

"Nic se nehýbá v okruhu jednoho kilometru od prvního bodu," zachrčel hlas důstojníka Domácí gardy. "Na ulici jsou těla."

"Tady klid," potvrdil kapitán Švýcarské gardy.

"Potvrzujeme nulový pohyb v Arafat-kaffiyehu, výjimkou jsou vaši lidé," připojil se hlas kapitána Jibrilu.

"Souhlas," potvrdil velitel bezpečnosti Svatého úřadu Browning.

Velký inkvizitor si připadal jako blázen. Navrčeně seběhl po rampě a přešel po písku. Jeho náladu nepozvedla hloupá osmotická maska, kterou měl na obličej, dýchací trubici přehozenou přes rameno jako nějaký medailon.

Otec Farrell, arcibiskup Robeson, guvernér Palo a zástupce funkcionářů se rozběhli, aby kardinálovi Mustafovi stačili. Kardinál prošel kolem klečících členů ochranky a mávnutím ruky si vynutil průchod v silovém poli. Přes protesty velitele Browninga prošel ven a postavy v černé zbroji se rozběhly za ním.

"Kde je první z..." začal Velký inkvizitor, zatímco poskakoval úzkou uličkou proti náměstí. Pořád si nezvykl na místní nízkou přitažlivost.

"Přímo za tímto rohem..." vydechl arcibiskup.

"Vážně bychom měli počkat, než se nastaví vnější pole..." naléhal guvernér Palo.

"Tady," prohlásil Otec Farrell a ukázal na ulici, která se před nimi otevřela.

Patnáctičlenná skupina zastavila tak rychle, že pomocníci a ochranka měli co dělat, aby nenarazili do hodnotářů před sebou.

"Můj ty Bože," zašeptal arcibiskup Robeson a pokřičoval se. Bylo vidět, jak má pod osmotickou maskou bílý obličej.

"Kriste!" zašeptal guvernér Clare Palo. "Prohlížel jsem holozáznamy a fotografie celé dva týdny, ale... Kriste."

"Achhh," vydechl Otec Farrell a přistoupil k prvnímu tělu.

Velký inkvizitor se k němu připojil. Opřel se jedním kolenem o rudý písek. Pokroucená postava na zemi budila dojem, že se někdo snažil vytvořit abstraktní sochu z masa, kostí a chrupavek. Nebýt zubů v širokém šklebu úst a ruky, která ležela v neklidném marťanském písku, masa by ani nepřipomínala člověka. Po chvíli promluvil Velký inkvizitor: "To udělali mrchožrouti? Ptáci? Krysy?"

"Nikoliv," odpověděl major Piet, velitel pozemních sil Flotily Paxu. "Od doby, kdy začala přede dvěma stoletími řídnout

atmosféra, na plošině Tharsis žádní ptáci nejsou. Žádné krysy... žádná živá stvoření... detektory pohybu nezaznamenaly nic od chvíle, kdy se to přihodilo."

"To udělal Štír," dodal Velký inkvizitor. Neznělo to moc přesvědčivě. Postavil se a přešel ke druhému tělu. Mohla to být žena. Jako by ji někdo obrátil naruby a rozsekal. "A tohle?"

Odvětil guvernér Palo: "Vojáci, kteří sem přišli, přinesli bezpečnostní kameru a ta pořídila osmatřicetivteřinový holozáznam, který jsme vám ukázali."

"Vypadalo to, že tucet Štírů vraždí tucet lidí," poznamenal Otec Farrell. "Bylo to rozmazané."

"Zuřila písečná bouře," pokračoval major Piet. "A byl tady jen jediný Štír... studovali jsme jednotlivé záběry."

Jednoduše probíhal davem tak rychle, až se zdálo, že jich je několik."

"Probíhal davem," zopakoval Velký inkvizitor. Přešel ke třetímu tělu, které mohlo patřit dítěti nebo malé ženě. "A udělal tohle."

"Udělal tohle," souhlasil guvernér Palo. Podíval se na arcibiskupa Robesona, který se musel opřít o zeď. V této části ulice leželo dvacet, možná třicet těl. Otec Farrell poklekl a přejel rukou po hradním koši první mrtvolky. Pak pronikl dovnitř. Maso bylo zmrzlé, krev ztuhla a vytvořila černou kaluž. "A z kruciformu nezbylo nic?" zeptal se tiše.

Guvernér Palo zavrtěl hlavou. "Nic u dvou těl, která armáda přivezla k oživení. Ani kousek kruciformu. Kdyby něco zbylo... alespoň milimetr, kousek tkáně..."

"To víme," vyštěkl Velký inkvizitor a ukončil vysvětlování.

"Velmi zvláštní," poznamenal biskup Erdle, expert Svatého úřadu na techniku vzkříšení. "Pokud vím, ještě nikdy se nestalo, že by někdo narazil na tělo postrádající kousek kruciformu. Guvernér Palo má samozřejmě pravdu. Pro Svatost vzkříšení stačí minimální zlomek kruciformu."

Velký inkvizitor se zastavil, aby prozkoumal tělo, které odletělo na železné zábradlí, které ho na několika místech probodlo. "Zdá se, že Štír šel po kruciformech. Úplně je vyrval z těla."

"To není možné," poznamenal biskup Erdle. "Prostě nemožné. Do buněk proniká více než pět set metrů mikro-vláken..."

"Nemožné," souhlasil Velký inkvizitor. "Ale až odešleme těla zpátky, vsadím se, že nic nenajdou. Štír jim možná vyrval srdce, plíce a roztrhal hrdla, ale až po kruciformech." Za rohem se objevil velitel ochranky Browning doprovázený pěti vojáky v černé zbroji. "Vaše Excellence," promluvil taktickým kanálem, který slyšel pouze Velký Inkvizitor. "To nejhorší je blok odtud... tudy."

Skupina sledovala muže v černém brnění. Kráčela pomalu a neochotně.

Zaevidovali tři sta šedesát dva těl. Mnoho jich leželo na ulicích, ale většinou je našli v budovách města, ve skladech, hangárech a v plavidlech na novém kosmodromu na okraji Arafat-kaffiyehu. Pořídili holozáznamy a nastoupily týmy specialistů Svatého úřadu. Popsali všechna místa, pak odvezli těla do márnice na základně Paxu na předměstí Sv. Malachy. Bylo zjištěno, že všechna těla patří cizincům - nenašli mezi nimi žádné místní Palestince ani rodilé Mart'any. Experti Flotily Paxu trápil nejvíc kosmodrom.

"Osm přistávacích modulů se silovým polem," shrnul nález major Piet. "To je vážné číslo. Sv. Malachy a jeho kosmodrom má jen dva." Podíval se na purpurovou oblohu. "Pokud budeme předpokládat, že každá loď měla vlastní přistávací modul - pokud šlo o nákladní plavidla, měla nejméně dva - pak je to vážná věc."

Velký inkvizitor se podíval na místního arcibiskupa, ale Robeson jen pozvedl ruku. "O těchto operacích nic nevíme," poznamenal mužík. "Jak už jsem vysvětlil předtím, byl to projekt Opus Dei."

"Dobrá," prohlásil Velký inkvizitor, "pokud dokážeme určit, veškerý personál z Opus Dei je mrtvý... skutečná, nevratná smrt... takže zodpovědnost přechází pod Svatý úřad. Nemáte ani tušení, proč zdejší přístav budovali? Snad těžké kovy? Někjaká operace spojená s doly?"

Guvernér Palo zavrtěl hlavou. "Tady se doluje už tisíc let. Nezbyly žádné těžké kovy, které by stály za to. Žádné minerály se nevyplatí těžit ani místním, natož potom Opus Dei."

Major Piet si zvedl hledi a protřel si strniště na bradě. "Něco sem posílali ve velkém množství, Vaše Excellence. Osm přistávacích modulů... solidní dokovací systém... automatická bezpečnost."

"Kdyby ten Štír... nebo co to bylo... nezničil počítače a záznamy v systémech..." začal velitel Browning.

Major Piet zavrtěl hlavou. "To nebyl Štír. Počítače už byly zničeny plastickými trhavinami a upravenými DNA viry."

Rozhlédl se po prázdné budově. Rudý písek už našel cestu a probíjoval se dveřmi a spárami. "Hádám, že tito lidé zničili vlastní záznamy, než se Štír objevil. Myslím, že se chystali odejít. Proto byly přistávací moduly připraveny k odletu... jejich vnitřní počítače běžely."

Otec Farrell přikývl. "Ale přestože máme orbitální souřadnice, nemáme záznamy, s kým se tam měli setkat." Major Piet se podíval z okna na zuřící písečnou bouři. "Stojí tam dvacet pozemních autobusů," zamručel, jako by mluvil sám k sobě. "Každý z nich dokáže transportovat osmdesát lidí. Trochu moc nato, že zdejší kontingent představovalo jen nějakých tři sta šedesát lidí, jejichž těla jsme našli."

Guvernér Palo se zamračil a zkřížil si ruce na hrudi. "Nevíme, kolik tady měl Opus Dei personálu, majore. Jak jste sám poukázal, záznamy byly zničeny, možná jich byly tisíce..."

Do kruhu hodnostářů vstoupil velitel Browning. "Prosím o prominutí, pane guvernére, ale kasárna v dosahu zdejšího pole mohou ubytovat nějakých čtyři sta lidí. Myslím, že major má pravdu... veškerý personál Opus Dei zastupují těla, která jsme našli."

"Tím si nemůžete být jistý, veliteli," prohlásil guvernér Palo otráveným tónem.

"Nikoliv, pane."

Guvernér ukázal na písečnou bouři, která ukryla zaparkované autobusy. "A máme důkazy, že potřebovali transport pro tolik lidí."

"Možná to byl první oddíl," navrhl velitel Browning. "Připravoval cestu pro mnohem větší populaci."

"Proč potom zničili záznamy a omezenou UI?" zeptal se major Piet. "Proč to vypadá, jako by se chystali navždy zmizet?"

Velký inkvizitor vstoupil do kruhu a zvedl ruku v černé rukavici. "Ukončíme teď veškeré spekulace. Svatý úřad začne zítra sbírat informace a provádět výslechy. Guvernére, můžeme použít vaši kancelář v paláci?"

"Samozřejmě, Vaše Excellence." Palo sklopil hlavu. Chtěl vyjádřit úctu, možná ukrýt oči, možná obojí.

"Velmi dobře," přikývl Velký inkvizitor. "Veliteli, majore, zavolejte skimmery. Necháme tady naše ohledavače a pracovníky márnice." Kardinál Mustafa se podíval na zuřící bouři. Její hukot pronikal i deseti vrstvami plastového skla.

"Jaké je místní slovo pro písečnou bouři?"

"Simoom," odpověděl guvernér Palo. "Bouře kdysi zuřily na celé planetě. Teď každým rokem sílí."

"Místní tvrdí, že jsou to staří marťanští bohové," zašeptal arcibiskup Robeson. "Chtějí nazpět svůj majetek."

Necelých čtrnáct světelných let od systému Staré Země, nad planetou jménem Vitus-Gray-Balianus B, přestala brzdit vesmírná loď, kdysi známá jako Raphael (teď už žádné jméno neměla) a sklouzla na geosynchronní orbit. Čtyři živé bytosti na palubě se vznášely v nulové gravitaci, jejich pohledy upřené na obraz pouštní planety na obrazovce.

"Jak spolehlivé jsou naše záznamy o výchylkách pole v přenašeči těchto dnů?" zeptala se žena jménem Scylla.

"Spolehlivější než ostatní vodítka," odpovědělo její dvojče Rhadamanth Nemes. "Zkontrolujeme to."

"Začneme jednou ze základen Paxu?" zeptal se muž jménem Gyges.

"Tou největší," potvrdila Nemes.

"To bude základna Paxu jménem Bombasino," doplnil Briareus, který kontroloval kódy na obrazovce. "Severní polokoule. Vedle středního kanálu. Populace..."

"Na její populaci nesejde," přerušila ho Rhadamanth Nemes. "Důležité je jen to, zda tudy prošlo to dítě Aenea, ten android a ta svině Endymion."

"Přistávací modul je připraven," oznámila Scylla.

S řevem pronikli do atmosféry, roztáhli křídla, minuli terminátor a použili vatikánský odznak, aby si vynutili přistání. Dosedli mezi Škorpióny, válečné skimmery a obrněná vznášedla EMV. Uvítal je rozčilený důstojník a odvedl je do kanceláře velitele základny.

"Říkáte, že jste členy Vznešené gardy?" zeptal se velitel Solznykov, podíval se na jejich tváře a výpis odznaku.

"Jak jsme řekli," odpověděla Rhadamanth Nemes bez jakéhokoliv výrazu. "Naše dokumenty, naše čipy a odznak o tom jasně hovoří. Kolikrát vám to musím opakovat, veliteli?"

Solznykova tvář a krk nad vysokým límcem jeho tuniky zrudly. Neodpověděl, ale podíval se na holozáznam. Technicky vzato ho tito příslušníci Vznešené gardy - členové jedné z nových papežských a exotických jednotek - mohli zbavit hodnosti. Technicky vzato ho mohli zastřelit i vyloučit z Církve, neboť jejich hodnost velitelů Vznešené gardy kombinovala sílu Flotily Paxu i Vatikánu. Technicky vzato - podle výpisů a priority na jejich odznaku - mohli zbavit funkce planetárního guvernéra a diktovat církevní politiku místnímu arcibiskupovi. Technicky vzato by bylo, jak si Solznykov přál, nejlepší, kdyby se na tomto zapadlém světě ty blede zrudly nikdy neobjevily.

Velitel předvedl nucený úsměv. "Naše zdejší síly jsou vám k službám. Co pro vás mohu udělat?"

Hubená, bleďá žena jménem Nemes pozvedla holokartu nad velitelský stůl a aktivovala ji. Náhle se mezi nimi zhmotnily tři lidské hlavy v životní velikosti. Vlastně to byly jen dva lidé, třetí tvář patřila androidovi s modrou pokožkou.

"Věřím, že v Paxu mnoho androidů nezbylo," poznamenal Solznykov.

"Hlásil vám někdo přítomnost této trojice ve vašem teritoriu, veliteli?" vyštěkla Nemes a ignorovala jeho výrok. "Je možné, že někdo nahlásil jejich přítomnost v oblasti řeky, která se táhne od severního pólu k rovníku."

"Ve skutečnosti je to kanál..." začal Solznykov a zarazil se. Nikdo ze čtveřice nebudil dojem, že má zájem o bližší informace. Velitel zavolal do kanceláře svého zástupce, plukovníka Vinara.

"Jejich jména?" zeptal se Solznykov, jakmile si Vinara připravil svůj komlog.

Nemes uvedla tři jména, která veliteli nic neříkala.

"Nejsou to místní jména," poznamenal velitel, zatímco plukovník Vinara kontroloval záznamy. "Členové původní kultur - říkají si Amoietovo Spektrum Helixu - mají tendence spojovat svá jména stejně rychle, jako sbírá můj lovecký pes klíšata na Patawpha. Víte, mají troj-manželství..."

"Tito lidé nejsou místní," přerušila ho Nemes. Její rty byly stejně blede a krve zbavené jako tvář nad rudým límcem uniformy. "Jsou odjinud."

"Achhh, ano," vydechl Solznykov. Ucítit úlevu, že nebude s těmito zrudami od Vznešené gardy jednat déle než jednu, dvě minuty. "Pak vám nemůžeme pomoci. Chápejte, Bombasino má jediný funkční kosmodrom na Vitus-Gray-Balianus B. Právě jsme uzavřeli místní letiště na Keroa Tambatu. ICromě pár dobrodruhů, kteří tady vysko - čili, nemáme žádné přístěhovalce. Místní patří všichni ke Spektru Helixu... a, no... líbí se jim barvy. To ano. Ale android by byl nápadný jako... co, plukovníku?"

Plukovník Vinara vzhledl od průzkumu databáze. "Ani obrazy, ani jména se neshodují s žádným z našich záznamů.

Pouze s oznámením, které nám poslala Flotila Paxu před čtyřmi a půl standardními lety." Podíval se tázavě na příslušníky Vznešené gardy.

Nemes a její sourozenci ho pozorovali bez jakéhokoliv komentáře.

Velitel Solznykov rozhodl ruce. "Je mi líto. Poslední dva týdny byly rušné. Máme tady cvičné manévry, ale jestli se objeví někdo, kdo bude odpovídat tomuto popisu..."

"Pane," přerušil ho plukovník Vinara, "máme tady čtyři uprchlé dobrodruhy."

Sakra práce! pomyslel si Solznykov. Příslušníkům Vznešené gardy řekl: "Čtyři lidé od Merkantilů, kteří dali přednost útěku z lodi, než by čelili obvinění ze zneužití zakázaných drog. Pokud si vzpomínám, byli to všechno muži okolo

šedesátky," - významně se podíval na plukovníka Vínaru, jako by mu chtěl říct, ať drží hubu - "a našli jsme jejich těla ve Velké louži, že, plukovníku?"

"Tři těla, pane," odvětil plukovník Vínara, který nepochopil signály svého velitele. Znovu zkontroloval databázi.

"Jeden z našich skimmerů se zřítíl poblíž Keroa Tambat a lékař vyslaný... ach... doktorka Abne Molinová... se vydala po kanálu s misionářem, aby se postarala o zraněnou posádku."

"Co to s tím má sakra společného, plukovníku?" vyštěkl Solznykov. "Tito vojáci hledají mladou dívku, třicetiletého muže a androida."

"Ano, pane," souhlasil Vínara a překvapeně vzhlédl od svého komlogu. "Ale doktorka Molinová poslala zprávu, že ve Zdymadle Childe Lamonde léčila nemocného cizince. Věřili jsme, žeje to čtvrtý dobrodruh..."

Rhadamanth Nemes popošla tak rychle, až velitel Solznykov nechtěně nadskočil. V pohybech té útlé ženy bylo něco nelidského.

"Kde leží Zdymadlo Childe Lamonde?" vyštěkla Nemes.

"Je to obyčejná vesnice poblíž kanálu nějakých osmdesát kliků jižně odtud," odvětil Solznykov. Obrátil se k plukovníkovi Vínarovi, jako by to byla všechno jeho chyba. "Kdy přivezou vězně zpět?"

"Zítřka ráno, pane. Lékařský skimmer má vyzvednout posádku y Keroa Tambat v šest nula nula a má se zastavit v..."

Čtveřice příslušníků Vznešené gardy se obrátila na podpatku, zamířila ke dveřím a plukovník utíchl.

Nemes se zarazila a řekla: "Veliteli, vyčistěte vzdušný prostor mezi vaší stanicí a Zdymadlem Childe Lamonde. Vezmeme si přistávací modul."

"Ach, to není nutné!" vykřikl velitel a zkontroloval obrazovku na svém stole. "Ten dobrodruh byl zatčen a přivezou ho... počkejte!"

Čtveřice příslušníků Vznešené gardy seběhla po schodech před kanceláří a vyběhla na přistávací plochu. Solznykov vyrazil ven a zakřičel: "Přistávací moduly mají zakázáno operovat v atmosféře. Výjimkou je pouze přistání v Bombasinu. Hej! Pošleme skimmer. Hej! Ten člověk určitě není jeden z vašich... hlídají ho... hej!"

Čtveřice se ani neobrátila. Doběhla k lodi, nechala si zmorfovat výtah a zmizela uvnitř. Spustily sirény a osazenstvo základny se rozběhlo do úkrytů. Těžký přistávací modul se zvedl na tryskových motorech, přešel na EM a zrychlil k jihu.

"Kurva, Ježíši Kriste," zašeptal velitel Solznykov. "Cože, pane?" vydechl plukovník Vínara. Solznykov mu předvedl pohled, který by dokázal roztavit olovo. "Okamžitě pošlete dva vojenské skimmery... ne, pošlete tři. Na každý naložte skupinu námořníků. To - hle je naše území, nechci, aby mi tady ti nýmandové od Vznešené gardy něco provedli. Chci, aby se tam dostaly naše skimmery jako první a přivezly toho dobrodruha... přivezly ho knám... i kdybychom měli sejmout všechny místní ze Spektra Helixu mezi námi a Zdymadlem Childe Lamonde. Chápete, plukovníku?"

Vínara na něj pouze zíral.

"Pohyb!" vykřikl velitel Solznykov.

Plukovník Vínara se dal do pohybu.

Kapitola 10

Celou tu dlouhou noc a příští den jsem zůstal vzhůru. Kroutil jsem se bolestí, šoural se na záchod a v ruce nosil kapačku, snažil se bolestivě močit a nakonec kontroloval ten absurdní filtr, abych zjistil, jestli mě už opustil ledvinový kámen, který se mě snažil zabít. Zbavil jsem se ho někdy před polednem.

Chvilí jsem tomu nemohl uvěřit. Poslední půlhodinu už mě to tolik nebolelo, zůstala jen ozvěna v zádech a rozkroku, ale když jsem se podíval na ten miniaturní načervenalý předmět ve filtru - byl větší než zrnko písku, ale mnohem menší než kamínek - nedokázal jsem uvěřit, že má na svědomí tolik hodin utrpení.

"Věř tomu," řekla Aenea, která seděla na stole a sledovala mě, jak si stahuju kabátek od pyžama. "Největší bolest v životě působí často ty nejmenší věci."

"Jo," souhlasil jsem. Mlhavě jsem si uvědomil, že tady není. Nikdy bych nedokázal před někým takovým čurat, natož před touto dívkou. Měl jsem halucinace po ultramorphové injekci.

"Gratuluji," prohlásila Aeneina halucinace. Její úsměv vypadal skutečný. To vychytralé, zlobivé zvednutí pravé - ho koutku, na které jsem si zvykl. Všiml jsem si, že má na sobě zelené džínové kalhoty a bílou bavlněnou košili, které si často brala na práci v pouštním vedru. Ale stejně tak jsem rozeznal umyvadlo a jemné ručníky za ní. Byla průhledná.

"Díky," odvětil jsem a odšoural se, abych se zhroutil do postele. Nemohl jsem uvěřit, že se bolest už nevrátí. Doktorka Molinová mi vlastně řekla, že to může být několik kamenů najednou.

Když do místnosti vstoupila Dem Ria, Dem Loa a voják strážce, Aenea už byla pryč.

"Ach, to je skvělé!" vykřikla Dem Ria.

"Jsme tak rádi," pokračovala Dem Loa. "Doufali jsme, že nebudete muset odejít do nemocnice Paxu na operaci."

"Dej sem ruce," oslovil mě voják a připoutal mě k mosaznému čelu postele.

"Jsem vězeň?" zeptal jsem se unaveně.

"Tos byl pořád," zavrčel voják. Pod hledím přilby jsem rozeznal upocenou tmavou pokožku. "Skimmer tady bude zítra ráno a vyzvedne tě. Nechci, abys zmeškal vyjíždku." Vrátil se do stínu velkého stromu před domem.

"Ach," vydechla Dem Loa a dotkla se chladnými prsty mého spoutaného zápěstí. Je nám to líto, Raule Endymione.

"Není to vaše chyba," uklidnil jsem ji. Cítil jsem únavu a léky mi popletly jazyk. "Byli jste na mě jen a jen hodní. Tak strašně hodní." Před spánkem mě chránila utichající bolest.

"Rád by vstoupil Otec Clifton a promluvil si s vámi. Budete souhlasit?" V tu chvíli bych si nechal okusovat palce od pavoucích krys, jen kdybych si nemusel promluvit se zdejší knězem. Nahlas jsem řekl: "Jasně. Proč ne?"

Otec Clifton byl mladší než já, malý - ale pořád větší než Dem Ria nebo Dem Loa a jejich rasa - zavalitý, měl řídnoucí

rezavé vlasy, přátelský obličej zdobil ruměncem.

Napadlo mě, že takové typy znám. U Domáci gardy jsme měli kaplana, který Otce Cliftona připomínal - upřímný, nevtrávný, maminčin mazánek, který vstoupil do řad kněžstva, aby nemusel nikdy vyrůst a postupně se postavit na vlastní nohy. Stará Grandam mi ukázala, v čem připomínají kněží na farách v mnoha vesničkách na Hyperionu děti. Věřící se k nim chovali uctivě, starali se o ně hospodyně a ženy rozličného věku, nikdy nemuseli doopravdy soutěžit s jinými dospělými muži. Věřím, že Grandam odmítla kříž, ale nikdy nebyla proti kněžím. Jen s úsměvem pozorovala tento trend v řadách kněží toho velkého a mocného impéria Paxu.

Otec Clifton chtěl hovořit o teologii.

Myslím, že jsem zasténal, ale ten vlidný kněz si to zřejmě vyložil jako mou reakci na ledvinový kámen, neboť se ke mně naklonil, pohladil mě po ruce a zašeptal: "Klid, klid, můj synu."

Už jsem se zmínil o tom, že byl o nějakých pět, šest let mladší než já?

"Raule... mohu vám říkat Raule?"

"Jistě, Otče." Zavřel jsem oči, jako bych chtěl spát.

"Jaký je váš názor na Církev, Raule?"

Protočil jsem panenky ukryté pod víčky. "Církev, Otče?"

Otec Clifton čekal.

Pokrčil jsem rameny. Abych byl přesnější, pokusil jsem se pokrčit rameny. Když máte jedno zápěstí připoutané nad hlavou a druhou ruku s kapačkou, je to poněkud těžký úkol.

Ale Otec Clifton musel ten nešikovný pohyb pochopit. "Je vám tedy lhostejná?" zeptal se tiše.

Stejně lhostejná, jako je lhostejný člověk pro organizaci, která se ho snaží chytit a zabít, pomyslel jsem si. "Není mi lhostejná, Otče," odvětil jsem. "To jen, že Církev... no, v mnoha směrech mi nezapadá do života."

Zvedl jedno pískově červené obočí. "Ach, Raule... Cír - kev představuje mnoho věcí... všechny z nich nejsou bez chyby, to vím... ale nedokážu si představit, že může někomu připadat nedůležitá."

Znovu jsem chtěl pokrčit rameny, ale pak jsem rozhodl, že jeden pokus stačil. "Chápu, co tím myslíte," podotkl jsem a začal doufat, že náš rozhovor je u konce.

Otec Clifton se ke mně ještě víc naklonil, lokty opřel o kolena, ruce spojil před sebou. To gesto nepředstavovalo modlitbu, spíš přesvědčení. "Raule, víte, že vás dnes ráno odvezou na základnu Bombasino."

Přikývl jsem. Hlavu jsem měl pořád volnou.

"Víte, že Flotila Paxu a Merkantilové mají za dezertaci jediný trest a tím je smrt?"

"Jo," přikývl jsem, "ale až po řádném soudu."

Otec Clifton ignoroval můj sarkasmus. Na jeho čele se objevily starostlivé vrásky. Nevěděl jsem, zda ho trápí můj osud, či otázka věčné duše. Možná obojí. "Pro křesťany," začal a udělal krátkou pauzu, "pro křesťany je taková poprava trestem, nepřijemným zážitkem, možná chvilkovou hrůzou. Potom je ale opraví a oni pokračují dál. Pro vás..."

"Prázdnota," řekl jsem a pomohl mu dokončit větu. "Velké nic. Věčná tma. Nada-nula. Vypařím se."

Otce Cliftona to nijak nepobavilo. "Nemusí to tak skončit, můj synu."

Vzdychl jsem a podíval se z okna. Na Vítus-Gray-Balianus B bylo po poledni. Sluneční paprsky se lišily od planet, které jsem tak dobře znal. Nepřipomínaly světlo na Hyperionu, Staré Země ani na Maře Infinitus a ostatních místech, která jsem krátkodobě navštívil. Ale ten rozdíl byl tak nepatrný, že ho nedokážu popsat. Ale bylo to krásné. O tom není pochyb. Podíval jsem se na kobaltově modrou oblohu, kterou zdobily fialové mraky, na žluté světlo, které se odráželo od růžového domku a dřevěné okenní římsy. Naslouchal jsem dětem, které si hrály na ulici, tiché konverzaci Ces Ambře a jejího nemocného bratra jménem Bin. Zaslých jsem náhlý výbuch tichého smíchu, když narazili na směšnou část hry, které se věnovali, a napadlo mě: Ztratit to navždy?

A v tu chvíli mě oslovila halucinace Aeneina hlasu: Ztratit to navždy je základem lidského bytí, má lásko.

Otec Clifton si odkašlal. "Slyšel jste někdy o Pascalově sázce, Raule?"

"Ano."

"Doopravdy?" Zdálo se, že ho to překvapilo. Měl jsem pocit, že jsem mu zkazil připravený argument. "Pak víte, proč to dává smysl," dodal trochu hloupě.

Znovu jsem vzdychl. Bolest už byla vyrovnaná, nepronásledovaly mě vlny, které mě ničily v posledních dnech.

Vzpomněl jsem si, jak jsem poprvé narazil na Blaise Pascala v rozhovoru se starou Grandam, když jsem byl malý chlapec. Pak jsem o něm rozmýšlel s Aeneou v arizonském soumraku a nakonec si vyhledal jeho Pensées ve skvěle vybavené knihovně Taliesinu Západ.

"Pascal byl matematikem," prohlásil Otec Clifton, "před Hidžrou... myslím, že to byla polovina osmnáctého století..."

"Ve skutečnosti žil v polovině sedmáctého," opravil jsem ho. "Někdy mezi rokem 1623 a 1662." Ve skutečnosti jsem si ty roky vymyslel. Připadaly mi správné, ale život bych na to nevsadil. Vzpomněl jsem si na tu éru, neboť jsme s Aeneou strávili několik zimních měsíců diskutováním o Osvícení a jeho dopadu na lidi a instituce před Hidžrou a před Paxem.

"Ano," přikývl Otec Clifton, "ale doba, kdy žil, není tak důležitá jako jeho takzvaná sázka. Uvažujte o tom, Raule - na jedné straně možnost vzkříšení, nesmrtelnosti a věčného života v nebi, dar Kristova světla. Na druhé straně... jak jste to nazval?"

"Veliké nic," doplnil jsem. "Nada-nula."

"Ještě horší," opravil mě mladý kněz, v jeho hlase bylo slyšet upřímné přesvědčení. "Nadá znamená nicota. Spánek beze snů. Ale Pascal si uvědomil, že absence Kristova vykoupení je ještě horší. Znamená věčnou lítost... touhu... nekonečný smutek."

"A peklo?" zeptal jsem se. "Věčný trest?"

Otec Clifton k sobě přimáčkl dlaně, bylo vidět, jak je mu tato strana rovnice nepříjemná. "Možná," připustil, "ale i v případě, že je peklo jen věčnou připomínkou možností, které člověk ztratil... proč ho riskovat? Pascal pochopil, že pokud se Církev mylí, samotným přijetím její naděje nic neztratí. A jestli má pravdu..."

Usmál jsem se. "Trochu cynické, nemyslíte, Otče?"

Jeho bledé oči se na mě podívaly. "Méně cynické než jít bezdůvodně na smrt, Raule. I ve chvíli, kdy můžete přijmout Krista za svého Pána, šířit dobro mezi lidskými bytostmi, sloužit společnosti, svým bratrům a sestrám v Kristu. A přitom si zachránit svůj fyzický život a nesmrtelnou duši."

Přikývl jsem. Po chvíli jsem dodal: "Možná byla důležitá doba, kdy žil."

Otec Clifton zamrkal, nepochopil mě.

"Myslím Blaise Pascala," vysvětlil jsem. "Žil v době intelektuální revoluce, jakou lidstvo nezažilo. Koperník a Kepler a jim podobní otevřeli vesmír. Slunce se stalo... no... prostě sluncem, Otče. Všechno bylo jinak, obrátilo se, otáčelo se kolem středu. Pascal jednou řekl: Děsí mě věčné mlčení toho nekonečného prostoru."

Otec Clifton se ke mně ještě víc naklonil. Cítil jsem mýdlo a vodu po holení na jeho tvářích. "O důvod víc, proč přemýšlet o jeho sázce, Raule."

Zamrkal jsem, chtěl jsem uniknout tomu růžovému a čerstvě oholenému obličej. Báł jsem se, že páchnu potem, bolestí a strachem. Čtyřicet hodin jsem si nečistil zuby. "Myslím, že se nebudu sázet, pokud to znamená obchodovat s Církví, která je v takovém rozkladu, že si žádá poslušnost a ústupky jako cenu za záchranu jediného dítěte," řekl jsem. Otec Clifton se odtáhl, jako bych mu dal políček. Jeho bledou pokožku polil ještě tmavší ruměnc. Pak se postavil a pohladil mě po ruce. "Trochu se vyspěte. Ještě si promluvíme, než zítřejete."

Ale nemusel jsem čekat až do zítřka. Kdybych v tu chvíli vyšel ven a podíval se na jednu část odpolední oblohy, spatřil bych plameny na kobaltově modrém nebi v místech, kde Nemesin přistávací modul zamířil k základně Paxu jménem Bombasino.

Když Otec Clifton odešel, usnul jsem.

Díval jsem se, jak sedíme s Aeneou v chodbě jejího přístřešku, obklopuje nás pouštní noc a my pokračujeme v našem rozhovoru.

"Už se mi to zdálo," řekl jsem, rozhlédl se a dotkl se kamene pod plátnem jejího přístřešku. Sálalo z něj denní horko.

"Ano," přikývla Aenea a usrkla z čerstvého šálku čaje.

"Chtěla jsi mi prozradit tajemství, které z tebe dělá spasitelku," zaslechl jsem vlastní hlas. "Tajemství, které z tebe dělá pouto mezi světy, o kterém mluvil UI Um-mon."

"Ano," souhlasila moje mladá přítelkyně a znovu přikývla, "ale nejprve řekni, zda si myslíš, žeš vhodně odpověděl Otci Cliftonovi."

"Vhodně?" pokrčil jsem rameny. "Měl jsem vztek."

Aenea usrkla čaj. Z hrnku stoupala pára a dotýkala se jejích řas. "Ale tys neodpověděl na jeho otázku o Pascalově sázce doopravdy."

"Byla to nejlepší odpověď, jakou jsem mu mohl dát," bránil jsem se rozčileně. "Malý Bin Ria Dem Loa Alem umírá na rakovinu. Církev používá svůj kříž jako nástroj. To je rozklad... je to odporné. Nikdy bych to nepřijal."

Aenea mě pozorovala přes páru stoupající z hrnku. "Ale kdyby nebyla Církev prohnalá, Raule... kdyby nabízela kříž bez jakýchkoliv požadavků, přijal bys ho?"

"Ne." Ta okamžitá odpověď mě překvapila.

Dívka se usmála. "Takže ve skutečnosti nic nenamítáš proti rozkladu Církve. Ty odmítáš samotné vzkříšení."

Chtěl jsem něco říct, zaváhal, zamračil se a celou myšlenku změnil: "Odmítám tento druh vzkříšení, to ano."

Aenea se usmívala. "Existuje ještě jiný?"

"Církev tomu kdysi věřila," namítl jsem. "Téměř tři tisíce let. Vzkříšení duše a nikoliv těla."

"Ale věříš v jiný druh vzkříšení?"

"Ne," odpověděl jsem stejně rychle jako předtím. Zavrtěl jsem hlavou. "Pascalova sázka mě nikdy neoslovila. Logicky mi připadá... nijaká."

"Možná proto, že nabízí jen dvě volby," navrhla Aenea. Někde v pouštní noci se ozvala sova. Ostrý, krátký zvuk.

"Duševní vzkříšení a nesmrtelnost, nebo smrt a ztracení," doplnila.

"Poslední dvě slova nejsou stejná," bránil jsem se.

"Ne, ale možná byla pro člověka, jakým byl Blaise Pascal. Pro člověka, kterého děsilo věčné mlčení toho nekonečného prostoru."

"Duševní agorafobie," poznamenal jsem.

Aenea se zasmála. Ten zvuk byl tak upřímný a spontánní, že jsem ho okamžitě přijal. Líbil se mi stejně jako ona.

"Náboženství jakoby nám nabízelo tuto falešnou volbu," pokračovala a odložila hrnek na plochý kámen. "Věčné mlčení toho nekonečného prostoru nebo klid vnitřní jistoty."

Vyrazil jsem ze sebe nepříjemný zvuk. "Církev Paxu nabízí mnohem pragmatičtější jistotu."

Aenea přikývla. "Možná je to dnes její jediné východisko. Možná jsme vyčerpali naše zásoby duševní víry."

"Možná jsme je měli vyčerpat už dávno," řekl jsem přísně. "Pověřivost si už u našeho druhu vybrala vysokou daň.

Války... pogromy... nepřijetí logiky, vědy a medicíny... a to nemluvíme o soustředění moci do rukou takových, co vedou Pax."

"Pak je veškeré náboženství pověřivostí, Raule? Veškerá víra hloupostí?"

Podíval jsem se na ni. Tlumené světlo z přístřešku a ještě tlumenější světlo hvězd vykreslilo její ostré lící kosti a jemnou křivku její brady. "Co tím myslíš?" zeptal jsem se. Vytušil jsem chyták.

"Jestli věříš mně, je to hloupost?"

"Věřit tobě... jak?" Zaslechl jsem ve vlastním hlasu podezření, trochu smutku. "Jako přítelkyni? Nebo jako spasitelce?" "Jaký je v tom rozdíl?" zeptala se Aenea a znovu se usmála. Poznal jsem, že se blíží nějaká výzva. "Věřit příteli znamená... přátelství," odpověděl jsem. "Věrnost," zaváhal jsem, "Lásku." "A věřit spasitelce?" naléhala Aenea, její oči odrážely světlo. Předvedl jsem rychlé a odmítavé gesto. "To je náboženství." "Ale co když je tvoje přítelkyně spasitelkou?" pokračovala a bezostyšně se usmála. "Chceš říct - co když si tvoje přítelkyně myslí, že je spasitelkou?" opravil jsem ji a znovu pokrčil rameny. "Myslím, že ji zůstanu věrný a pokusím se ji zachránit před blázcem." Její úsměv povadl, ale vytušil jsem, že za to nemůže můj hrubý komentář. Ponořila se do svých myšlenek. "Kéž by to bylo tak jednoduché, můj drahý příteli." Ucítil jsem nával nedočkavosti, který připomínal nevolnost. "Chtěla jsi mi říct, proč jsi vyvolená jako spasitelka, malá. Co tě pojí se dvěma světy." Dívka - uvědomil jsem si, že je to mladá žena - vážně přikývla. "Byla jsem vybrána jen kvůli tomu, že jsem prvním dítětem Jádra a lidstva." To už mi řekla. Tentokrát jsem přikývl. "Takže spojuješ dva světy... Jádro a nás?" "Dva ze světů, ano," souhlasila Aenea a znovu se na mě podívala. "Nejsou jen dva. Přesně to spasitelé dělají, Raule... spojují rozdílné světy. Rozdílné éry. Poskytují most mezi nesmiřitelnými myšlenkami." "A tvé spojení s těmito světy z tebe dělá spasitelku?" zeptal jsem se znovu. Aenea rychle, téměř nedočkavě zavrtěla hlavou. V jejích očích jsem spatřil vztek. "Ne," odsekla, "jsem spasitelkou kvůli tomu, co dokážu." Při pohledu na její odhodlání jsem zamrkal. "Co dokážeš, malá?" Aenea zvedla ruku a jemně se mě dotkla. "Vzpomínáš, jak jsem ti říkala, že Církev a Pax mají pravdu, Raule? Že jsem virem?" "Ach-ach." Sevřela mé zápěstí. "Dokážu ten virus roznášet, Raule. Mohu nakazit ostatní. Geometrická řada. Nákaza nositelů." "Nositelů čeho?" zeptal jsem se. "Budou z nich spasitelé?" Zavrtěla hlavou. Měla tak smutný výraz, že jsem ji chtěl obejmout a utěšit. Její ruka na mém zápěstí byla stejně pevná. "Ne," pokračovala, "jen další krok toho, čím jsme. Čím můžeme být." Nadechl jsem se. "Hovořila jsi o učení fyziky lásky," řekl jsem. "O pochopení lásky jako základní síly vesmíru. To je ten virus?" Pořád mě držela za ruku a na dlouhou chvíli se na mě zadívala. "To je zdrojem viru," poznamenala tiše. "Chci učit, jak tuto energii použít." "Jak?" zašeptal jsem. Aenea pomalu zamrkala, jako by to byla ona, kdo sní a chystá se vzbudit. "Řekněme, že existují čtyři kroky," odpověděla. "Čtyři stupně. Čtyři úrovně." Čekal jsem. Její prsty objaly mé zápěstí. "Prvním je naučit se jazyk mrtvých," vysvětlovala. "Co to..." "Ššššš!" Aenea si přiložila ukazováček volné ruky ke rtům a utiřila mě. "Druhým je naučit se jazyk živých," pokračovala. Přikývl jsem, ale ani jedné větě jsem nerozuměl. "Třetím je slyšet hudbu koulí," zašeptala. Když jsem si četl v Taliesinu Západ, narazil jsem na tuto starou frázi. Spojovala astrologii z doby před nástupem vědy na Staré Zemi, Keplerovy malé dřevěné modely slunečního systému, které předpokládaly dokonalé tvary a pohyb, který přinášeli andělé... velké množství nesmyslů. Nechápal jsem, o čem moje přítelkyně hovoří, ani jak to zapadá do doby, kdy se lidstvo pohybuje celou galaxií rychleji než světlo. "Čtyři kroky," pokračovala a znovu se ponořila do vlastních myšlenek, "musí začít tím, že uděláme ten první." "První," zopakoval jsem zmateně. "Tím myslíš první krok, o kterém ses zmínila... co to bylo? Naučit se jazyk mrtvých?" Aenea pomalu zavrtěla hlavou a podívala se na mě, jako by se na chvíli ocitla někde jinde. "Ne," vysvětlila, "tím myslím udělat první krok." Málem jsem zadržel dech, ale řekl jsem: "Dobrá. Jsem připraven, malá. Uč mě." Aenea se znovu usmála. "Je to ironické, Raule, má lásko. Jestli zvolím tuto možnost a udělám to, navždy budu známá jako Ta, která učí. Ale nejhoupější na tom je, že to nikoho učit nemusím. Stačí, když se podělím o tento virus a předám všechny ty kroky všem, které chci učit." Sklopil jsem oči a podíval se na její štíhlé prsty, které obepínaly mé zápěstí. "Takže jsi mi to už dala... ten virus?" vydechl jsem. Necítil jsem nic, jen běžný elektrický náboj jejího doteku. Moje přítelkyně se zasmála. "Ne, Raule. Nejsi připraven. A předat virus neznamená jen kontakt, ale spojení. Ještě jsem se nerozhodla, co udělám... jestli to mám udělat." "Podělit se se mnou?" vydechl jsem zamyšleně. Spojení? "Podělit se se všemi," zašeptala znovu vážně. "Se všemi, kteří jsou připraveni se učit." Znovu se podívala přímo na mě. Někde na poušti zaštěkal koť. "Tyto... stupně, kroky... se nesnesou s kruciforem, Raule." "Takže se znovuzrození lidé nemohou učit?" zeptal jsem se. To vyškrtlo většinu lidských bytostí. Zavrtěla hlavou. "Mohou se učit... ale nezůstanou znovuzrozenými. Krucifor musí odejít." Těžce jsem vydechl. Nechápal jsem to, neboť mi to připadalo jako hloupost. Nezdá se snad, že všichni budoucí

spasitelé říkají hlouposti? zeptala se cynická část mého podvědomí vyrovnaným hlasem staré Grandam. Nahlas jsem řekl: "Kruciform se nedá odstranit, pokud nezabiješ člověka, který ho nosí. Skutečná smrt." Vždycky jsem přemýšlel, zda je to hlavním důvodem mé neochoty přijmout kříž. Nebo to byla moje mladická víra ve vlastní smrtelnost?

Aenea neodpověděla přímo, ale řekla: "Líbí se ti lidé Amoietova Spektra Helixu, že?"

Zamrkal jsem a snažil se to pochopit. Vysnil jsem si ten výraz, ty lidi, veškerou bolest? Nesnil jsem právě teď? Nebo to byla vzpomínka na skutečný rozhovor? Ale Aenea neznala Dem Riu, Dem Lou a ostatní. Noc a plátěný přístřešek se vlnily jako rozcupovaná krajina snů.

"Líbí se mi," přiznal jsem a ucítil, jak má přítelkyně odtahuje prsty z mého zápěstí. Neměl jsem ho připoutané k čelu postele?

Aenea přikývla a usrkla chladnoucí čaj. "Lidé Spektra Helixu mají naděje. A pro všechny ty tisíce dalších kultur, které se vrátily ke kořenům nebo vznikly po Pádu. Hege - monie byla synonymem jednoty, Raule. Pax znamená ještě víc. Lidské genome... lidská duše... jednotě nedůvěřuje, Raule. Vždycky je - jsou - připraveni riskovat změnu a odlišnost."

"Aeneo," promluvil jsem a natáhl k ní ruku. "Ne... nemůžeme..." Zažil jsem nepříjemný pocit pádu a sen se zmuchlal jako tenká lepenka v průtři mračen. Už jsem svou přítelkyni nespasil.

"Vstávejte, Raule. Jdou si pro vás. Přichází Pax."

Snažil jsem se probudit, přicházel jsem k sobě jako zpomalený stroj, který se vleče do kopce, ale únava a léky ho táhnou dolů. Nechápal jsem, proč mě Aenea chce probudit. Tak pěkně jsme si ve snu povídali.

"Vstávejte, Raule Endymione." Stáááávejte, Rauule Endmione. To nebyla Aenea. Ještě než jsem byl úplně vzhůru, pochopil jsem, že je to tichý hlas ozdobený silným Dem Ryným přízvukem.

Posadil jsem se. Ta žena mě svlékala? Došlo mi, že mi stáhla volnou noční košili a navléká na mě tílko. Bylo čisté a vonělo čerstvým vzduchem, přesto jsem ho poznal. Bylo to moje tílko. Trenky už jsem měl na sobě. Na dolní části postele ležely moje hrubé kalhoty, košile a vesta. Jak to dokázala s želízky na mém...

Zíral jsem na vlastní zápěstí. Otevřená želízka se válela na pokrývce. Ruka mě bolela, obnovila se cirkulace krve.

Navlhčil jsem si rty a snažil se zformovat srozumitelnou větu. "Pax? Přichází?"

Dem Ria mi natáhla košili, jako bych byl jejím dítětem, Binem... jako bych byl ještě mladší. Odstrčil jsem ji a pokusil si zapnout knoflíky. Náhle jsem měl neohrabané prsty. V Taliesinu Západ na Staré Zemi nepoužívali lepící svorky, ale knoflíky. Věřil jsem, že jsem si na ně zvykl, ale tohle trvalo celé věky.

"...a slyšeli jsme v rádiu, že v Bombasinu přistál modul. Objevili se tam čtyři lidé v neznámých uniformách - dva muži, dvě ženy. Ptali se na vás u velitele. Pak jednoduše odletěli - přistávací modul a tři skimmery. Budou tady za čtyři minuty. Možná dříve."

"Rádio?" zablekotal jsem hloupě. "Já myslel, že jste říkali, že tady rádio nefunguje. Nešel snad kněz na základnu proto, aby přivedl doktora?"

"Rádio otce Cliftona nefungovalo," zašeptala Dem Ria a zvedla mě na nohy. Přidržela mě, zatímco jsem si natahoval kalhoty. "Máme rádia... vysíláče na úzký paprsek... satelitní přenosy... věci, o kterých Pax nic neví. A špióny na správném místě. Jeden nás varoval... rychle, Raule Endymione. Loď tady bude za minutu."

V tu chvíli jsem se úplně probudil. Cítil jsem vlnu vzteku a beznaděje, která hrozila, že mě smete. Proč mě ty svině nenechají na pokoji? Čtyři lidé v neznámých uniformách. Jejich pátrání po Aenee, A. Bettikovi a mě zřejmě neskončilo, když nás kněz-kapitán jménem de Soya nechal uniknout z pasti na Božím sadu před více než čtyřmi lety.

Podíval jsem se na hodinky na mém komlogu. Lodě budou přistávat asi za minutu. V tu chvíli jsem neměl kam utéct, kde by mě vojáci Paxu nenašli. "Pusťte mě," promluvil jsem a odtáhl se od malé ženy v modrých šatech. Bylo otevřené okno, odpolední vánek čeril záclony. Zdálo se mi, že slyším podzvukový šum skimmerů. "Musím pryč z vašeho domu..." Představil jsem si, jak Pax zapaluje dům s mladou Ces Ambře a Binem uvnitř.

Dem Ria mě znovu odtáhla od okna. V tu chvíli vstoupil muž této domácnosti - mladý Alem Mikail Dem Alem. Doprovázela ho Dem Loa. Nesli silné tělo Lusiana, kterého tady Pax nechal, aby mě hlídal. Ces Ambře měla tmavé oči, které se teď třpytily. Zvedla strážnému nohy a Bin mu s námahou sundal jednu velkou botu. Lusian tvrdě spal, měl otevřenou pusou, na vysoký límec vojenské uniformy mu kapaly sliny.

Podíval jsem se na Dem Riu. "Dem Loa mu přinesla před patnácti minutami čaj," vysvětlila mi tiše a předvedla půvabné gesto, které rozvlnilo modrý rukáv jejího hávu. "Bojím se, že jsme spotřebovali zbytek vašeho ultramorphu, Raule Endymione."

"Musím jít..." začal jsem. Bolest v zádech už byla snesitelná, ale trásl se mi nohy.

"Ne," odmítla Dem Ria. "Chyť vás za pár minut." Ukázala na okno. Zvenku přicházel nezaměnitelný hukot EM pohonu přistávacího modulu, za ním se ukrývalo prskání trysek. Loď se musela vznášet přímo nad vesnicí a hledat přistávací plochu. Chvilí nato zařinčela okna a nad vedlejšími budovami se objevily dva černé skimmery.

Alem Mikail svlékl Lusiana do termo-vláknitého spodního prádla a položil ho na postel. Zvedl jeho silnou pravici, nasadil mu pouta okolo zápěstí a zajistil je o tyč postele. Dem Loa a Ces Ambře naházely uniformu, brnění a těžké boty do velkého pytle. Malý Bin Ria Dem Loa Alem přidal jeho helmu. Hubený chlapec nesl těžkou pistoli na šipky. Jakmile jsem ho spatřil, nadskočil jsem. Děti a zbraně nepatřily k sobě. Naučil jsem se zbráním vyhýbat, když jsem byl ještě dítě na vřesovištích Hyperionu. Ale Alem se usmál, vzal chlapci pistoli a pohlídl ho po zádech. Při pohledu na Binovo držení zbraně - prsty daleko od spouště, ústí směřovalo na druhou stranu, chlapec neustále kontroloval pojistku - mi bylo jasné, že takovou zbraň už viděl.

Bin se na mě usmál, vzal těžký pytel, kde zmizelo oblečení strážného, a vyběhl z pokoje. Hukot venku zesílil a já se otočil, abych se podíval z okna.

Černý skimmer věřil prach necelých třicet metrů od nás, vznášel se nad ulicí, která kopírovala kanál. Viděl jsem ho mezerou mezi domy. Větší přistávací modul klesal někde na jihu, zřejmě přistával na travnaté ploše vedle studny, kde

mě sklátila bolest a ledvinový kámen.

Natáhl jsem si boty, zajistil vestu a Alem mi podal šipkovou pistoli. Ze zvyku jsem zkontroloval pojistku a indikátor nábojů, pak jsem zavrtěl hlavou. "Ne," odmítl jsem, "zaútočit na vojáky Paxu by byla sebevražda. Jejich brnění..." Ve skutečnosti jsem si na jejich brnění ani nevzpomněl, ale vybavily se mi jejich útočné zbraně, které by dokázaly okamžitě srovnat tento dům se zemí. Vzpomněl jsem si na chlapce, který odnesl ven pytel s vojenským brněním. "Bin..." promluvil jsem, "jestli ho chytí..."

"Víme, víme," přikývla Dem Ria, odtáhla mě do postele a zatlačila do úzké chodby. Na tuto část domu jsem si nevzpomínal. Nějakých čtyřicet hodin jsem strávil ve vesmíru, který představovala ložnice a vedlejší záchod. "Pojďte, pojdte," vyzvala mě.

Znovu jsem ji odstrčil a předal pistoli Alemovi. "Nechtě mě utéct," řekl jsem s tlukoucím srdcem. Ukázal jsem na chrápajícího Lusiana. "Ani na okamžik neuvěří, že jsem to já. Mohou použít úzký paprsek a kontaktovat doktorku - jestli už nesedí v jednom z těch skimmerů - aby mě identifikovala. Prostě jim řekněte" - podíval jsem se na ty přátelské tváře v modrých róbách - "řekněte jim, že jsem přemohl stráž a namířil na vás zbraní..." Pak jsem se zarazil a pochopil, že jakmile se strážný probudí, všechno zkazí. Účast rodiny na mém útěku vyjde najevo. Znovu jsem se podíval na šipkovou pistoli a chtěl se po ní natáhnout. Jediný výbuch ocelových šipek a spící voják se už nikdy neprobudí, nikdy neohrozí tyto vlídné lidi.

Ale nedokázal jsem to. Mohl jsem zastřelit příslušníka Paxu ve féroovém souboji - doopravdy, vztek a vlny adrenalinu, které spalovaly mou slabost a hrůzu, by takovou možnost uvítaly jako úlevu - ale nikdy bych nedokázal zastřelit spícího člověka.

Ale žádný féroový boj se konat nebude. Příslušníci Paxu v bojovém brnění - a co potom ta tajemná čtveřice z přístávacího modulu, byla to snad Švýcarská garda? - budou proti šipkám imunní. Působí na nejen útočné zbraně Paxu. A Švýcarská garda odolá i těm. Byl jsem odsouzen. Stejně jako ti dobří lidé, kteří projeví takovou vlídnost.

Zadní dveře se rozletěly a do chodby vběhl Bin. Zvedl si dlouhou róbu a odhalil hubené nohy špinavé od písku. Zíral jsem na něj a napadlo mě, že chlapec nikdy nedostane svůj kruciform a zemře na rakovinu. Dospělí možná stráví příštích deset standardních let ve vězení Paxu.

"Je mi to líto..." vydechl jsem a hledal vhodná slova. Slyšel jsem zvuky na ulici, vojáci se prodírali večerními zástupy lidí.

"Raule Endymione," oslovila mě Dem Loa svým tichým hlasem a podala mi batoh, který vyzvedla z mého kajaku, "prosím, buďte zticha a pojdte za námi. Okamžitě."

Pod podlahou se ukrýval vchod do tunelu. Vždycky jsem věřil, že tajné chodby patří do holodramat, ale ochotně jsem Dem Riu sledoval. Utvořili jsme zvláštní procesí. Dem Ria a Dem Loa seběhly po strmém schodišti, za nimi já s šipkovou pistolí a batohem na zádech, za mnou malý Bin, jeho sestra Ces Ambře a průvod uzavíral Alem Mikail Dem Alem, který pečlivě uzamkl průlez. Nikdo nezůstal. Dům byl prázdný, zbyl jen chrápající lusianský voják.

Schodiště klesalo hlouběji než úroveň běžného sklepa. Nejprve se mi zdálo, že zdi tvoří vepřovice jako všude kolem, pak jsem si uvědomil, že tunel je vysekaný do měkkého kamene, mohl to být pískovec. Sedmadvacet schodů a dorazili jsme na dno vodorovné šachty. Dem Ria vedla skupinu úzkým tunelem, kde žhnuly bledé chemické koule. Zauvažoval jsem, k čemu potřebuje průměrná domácnost pracujících lidí podzemní chodbu.

Zdálo se, že mi Dem Loa čte myšlenky. Její modrá kápě se obrátila a žena zašeptala: "Amoietovo Spektrum Helixu potřebuje... ach... diskrétní přístup do ostatních domácností. Zvláště v době Dvojí tmy."

"Dvojí tma?" zopakoval jsem a sklonil hlavu před jednou koulí. Urazili jsme nějakých dvacet, pětadvacet metrů a chodba se stále otáčela doprava. Věřil jsem, že se vzdalujeme od říčního kanálu.

"Pomalé, dvojitě zatmění slunce. Planeta má dva měsíce," zašeptala Dem Loa. "Trvá přesně devatenáct minut. Bylo hlavním důvodem, proč jsme zvolili tento svět."

"Achhh," vydechl jsem. Ničemu jsem nerozuměl, ale v tu chvíli na tom nesešlo. "Vojáci Paxu mají senzory, které takovou díru najdou," poučil jsem ženu před sebou. "Mají hluboké radary, které proniknou skálou. Mají..."

"Ano, ano," připustil Alem za mnou, "ale pár minut je zdrží starosta a ostatní."

"Starosta?" zopakoval jsem poněkud hloupě. Po dvou dnech a nocích plných bolesti jsem měl pořád slabé nohy. Bolela mě záda a rozkrok, přesto mi ta bolest připadala naprosto nedůležitá ve srovnání s tím, co jsem v posledních dnech prožil.

"Starosta zpochybní právo Paxu na prohlídku," zašeptala Dem Ria. Chodba se rozšířila a objevil se nejméně stometrový rovný úsek. Minuli jsme dvě odbočky. Nebyl to žádný úkryt, ale pěkně složité katakomby. "Pax uznává autoritu starosty ve Zdymadle Childe Lamonde," zašeptala. Spěchali jsme chodbou a hedvábné róby pěti členů rodiny šustily na pískovci. "Pořád máme na Vitus-Gray-Balianus B zákony a soudy, takže nemají právo na prohlídku."

"Ale seženou si povolení od jakékoliv autority, kterou budou potřebovat," namítl jsem a pospíchal, abych ženám stačil. Dorazili jsme na další křižovatku a odbočili doprava.

"Až nakonec," pokračovala Dem Loa, "ale ulice teď zaplnily všechny barvy místní části Helixu - červená, bílá, zelená, černá a žlutá. Tisíce lidí z naší vesnice. A další sem míří z okolí. Nikdo dobrovolně neprozradí, ve kterém domě jsme vás drželi. Otce Cliftona pod záminkou vylákali z města, takže nemůže vojákům Paxu pomáhat. Doktorka Molinová byla zadržena v Keroa Tambatu našimi lidmi, takže se s ní nemohou nadřít Paxu spojit. A vaše stráž bude spát určitě další hodinu. Tudy."

Odbočili jsme doleva, do širší chodby, vkročili do prvních dveří, které jsme spatřili a čekali, dokud Dem Ria neotevře dlaní zámek. Pak jsme vešli do rozsáhlého prostoru vytesaného ve skále. Stáli jsme na kovovém schodišti, jež klesalo do místnosti, která připomínala podzemní garáž. Spatřil jsem půltucet dlouhých štíhlých vozidel s nadměrnými koly, strohými křídly, plachtami a pedály. Připomínaly vozíky na pavoucích závěsech, které zřejmě poháněl vítr a lidské

svaly. Krylo je dřevo, zářivě hedvábná polymerová tkanina a Perspex.

"Větrná kola," poučila mě Ces Ambře.

Spatřil jsem několik žen a mužů ve smaragdově zelených róbách a vysokých botách, kteří připravovali tři vozy na cestu. Jedno z dlouhých plavidel mělo vzadu připevněný můj kajak.

Všichni se rozběhli po schodišti, ale já se nahoře zastavil. Udělal jsem to tak rychle, že do mě chudák Bin a Ces Ambře málem narazili.

"Co je?" zeptal se Alem Mikail.

Zastrčil jsem si šipkovou pistoli za opasek a rozhodil ruce. "Proč to děláte? Proč mi všichni pomáhají? Co se děje?"

Dem Ria znovu vystoupila po schodech a opřela se o zábradlí. Její oči se třpytily stejně jako oči její dcery. "Jestli vás dostanou, Raule Endymione, zabijí vás."

"Jak to víte?" zeptal jsem se. Hovořil jsem tiše, ale akustika podzemní garáže byla natolik přesvědčivá, že vzhledli i muži a ženy v zelených róbách, kteří pracovali dole.

"Mluvil jste ze spaní," odvětila Dem Loa.

Naklonil jsem hlavu, ale nic nechápal. Snil jsem o Aenee, o našem rozhovoru. Co jsem řekl těmto lidem? Dem Ria udělala další krok a dotkla se studenými prsty mého zápěstí. "Amoietovo Spektrum Helixu předurčilo tuto ženu, Raule Endymione. Tu jménem Aenea. Říkáme jí Ta, která učí."

V tu chvíli mi naskočila husí kůže. Pohrbené místo osvětlovaly chladné žhnoucí koule. Starý básník, strýček Martin, mluvil o mé mladé přítelkyni jako o spasitelce, ale všechna jeho slova byla plná cynismu. Lidé v Taliesinu Západ respektovali Aeneu... ale mám věřit, že je energická šestnáctiletá dívka skutečně světovou historickou postavou? Vypadalo to nepravděpodobně. Hovořili jsme o tom spolu ve skutečném životě i v mých ultramorphových snech, ale... můj Bože, ocitl jsem se desítky světelných let od Hyperionu a celou věčnost od míst, kde se ukrývala Stará Zem. Jak mohli tito lidé...

"Halpul Amoiete znal Tu, která učí, když komponoval symfonii Helixu," vysvětlila Dem Loa. "Všichni lidé ve Spektru jsou schopni empatie. Helix byl a je cestou, jak zlepšit empatické schopnosti."

Zavrtěl jsem hlavou. "Promiňte, nechápu to..."

"Prosím, pochopte, Raule Endymione," vyzvala mě Dem Ria, její prsty zmáčkly bolestivě mé zápěstí. "Jestli odtud neutečete, Pax získá vaše tělo a duši. A Ta, která učí, potřebuje obojí."

Podíval jsem se na ženu a napadlo mě, že si dělá srandu. Ale její krásný hladký obličej vypadal vážně.

"Prosím," vyzval mě malý Bin a položil mi malou dlaň na volnou ruku. Pak zatahal. "Prosím, rychle, Raule."

Pospíchal jsem ze schodů. Jeden ze zeleně oděných mužů mi podal rudou róbu. Alem Mikail mi pomohl, abych se do ní zabalil a přetáhl si ji přes vlastní oblečení. Několik rychlých pohybů a upevnil červenou tkaničku a kápi. Nikdy bych to tak nedokázal. Šokované jsem sledoval, jak se celá rodina - dvě starší ženy, dospívající Ces Ambře i malý Bin - svlékla do nahá, odložila modré róby a natáhla si ty červené. Teď jsem viděl, jak jsem se mýlil, když mi připadali jako Lusiané. Přestože byli menší než průměrní obyvatelé Paxu a jejich těla se chlubila silnými svaly, postava byla dokonale vyvážená. Nikdo z dospělých neměl chlupy ani vlasy. Přesto jejich kompaktní a dokonale vyvážená těla působila ještě atraktivněji.

Odvrátil jsem se a došlo mi, že se červenám. Ces Ambře se zasmála a šťouchla mě do ruky. Už jsme byli všichni v rudém, chyběl jen Alem Mikail. Jediný pohled na jeho silné svaly mi prozradil, že bych mu nedokázal v boji čelit ani patnáct vteřin. Pak jsem si uvědomil, že s Dem Loou či Dem Riou by to nebylo lepší. Možná třicet vteřin.

Nabídl jsem Alemovi šipkovou pistoli, ale jediným gestem mě odmítl a ukázal mi, jak ji ukrýt do jedné z mnoha šerp dlouhé karmínové róby. Vzpomněl jsem si na nedostatek zbraní v mém batohu - zůstal mi navajský lovecký nůž a malá laserová baterka - a vděčně jsem přikývl.

Nahnali mě spolu s ženami a dětmi do zadní části větrného kola, kde byl připevněn můj kajak, a přetáhli přes nás červené plátno. Museli jsme se přikrčit, aby kolem nás umístili krabice a sudy, přes hlavu dřevěná prkna. Pořád jsem ještě viděl světlo mezi zadkem a úkrytem. Slyšel jsem kroky na kamenné podlaze, Alem vylezl dopředu a vyšplhal se na jedno ze dvou sedadel, odkud se daly ovládat pedály. Slyšel jsem, jak se k němu přidal další muž, který se také převlékl do rudého úboru, a posadil se vedle hlavní osy.

Když jsme sjeli po dlouhé rampě z garáže, plachty byly pořád stažené.

"Kam míříme?" zeptal jsem se tiše Dem Riy, která ležela vedle mě. Dřevo vonělo cedrem.

"Oblouk přenašeče po proudu," odpověděla stejně tiše.

Zamrkal jsem. "Víte o něm?"

"Dali vám Pravdomluvu," zašeptala Dem Loa z druhé strany. "A vy jste mluvil ze spaní."

Bin ležel hned vedle mě. "Víme, že vás na tuto cestu poslala Ta, která učí," prohlásil téměř šťastně. "Víme, že se musíte dostat k dalšímu oblouku." Pohladil kajak vedle nás. "Kéž bych mohl jít s vámi."

"Je to moc nebezpečné," zasyčel jsem a zaslechl, jak vůz vyjíždí z tunelu pod otevřenou oblohu. Látku nad námi ozářilo slabé sluneční světlo. Větrný vůz se na chvíli zastavil a dvojice mužů vzpřímila stěžeň a rozvinula plachtu. "Je to moc nebezpečné." Samozřejmě jsem měl na mysli jejich doprovod k přenašeči a nikoliv můj výlet, na který mě Aenea vyslala.

"A jestli vědí, kdo jsem," zašeptal jsem k Dem Rie, "budou přenašeč hlídat."

Spatřil jsem, jak silueta její kápě přikývla. "Budou hlídat, Raule Endymione. A je to nebezpečné. Ale už se blíží tma. Za čtrnáct minut."

Podíval jsem se na svůj komlog. Podle toho, co jsem vypožoroval v předešlých dvou dnech, zbývalo ještě devadesát minut. Pak další hodina do skutečné noci.

"K oblouku, co leží po proudu, je to jenom šest kilometrů," zašeptala Ces Ambře, která se krčila na druhé straně kajaku.

"Vesnice budou plné lidí Spektra, kteří budou slavit."

V tu chvíli mi to došlo. "Dvoji tma?" zašeptal jsem.

"Ano," přikývla Dem Ria a pohladila mě po ruce. "Musíme teď zůstat potichu. Dostaneme se do dopravy na cestě."

"Je to moc nebezpečné," zašeptal jsem naposledy a vůz se zařadil se sténáním a skřípáním mezi ostatní vozidla. Slyšel jsem pohybující se řetězy pod podlahou a cítil vítr, který se opírá do plachty. Moc nebezpečné, zopakoval jsem v duchu.

Kdybych věděl, co se stane po několika stech metrech, pochopil bych, že to bylo víc než jen nebezpečné.

Podíval jsem se škvírou mezi dřevem a plátnem a spatřil, jak poskakujeme po cestě. Místní dálnici tvořil pruh jako kámen tvrdé soli, který se táhl mezi vesnicemi, jež se krčily podél zvednutého kanálu a nekonečnou pouští na severu.

"Pustina Wahhabi," zašeptala Dem Ria, když jsme nabrali rychlost a zamířili po cestě k jihu. Míjeli nás další větrné vozy, vzduťné plachty, dvojice jezdců šlapaly jako o život. Mnohem barevnější vozy směřovaly k severu, jejich plachty nastavené v odlišných úhlech, jezdci se nakláněli, aby udrželi rovnováhu vozů, které se potácely na dvou kolech, zatímco druhá dvě kola se zbytečně otáčela ve vzduchu.

Za deset minut jsme překonali šest kilometrů a odbočili ze slané dálnice na dlážděnou rampu, která nás provedla mezi několika dom - tentokrát nebyly z vepřovice, ale z bílého kamene - pak Alem a jeho pomocník svinuli plachtu a pomalu šlapali po dlážděné ulici, která se táhla mezi domky a kanálem řeky, mezi zdobenými moly, altánky a mnoha doky, kde se houpaly nádherné hausbóty, rostlo vysoké kapradí. Zdálo se, že tady kanál končí a mění se v přírodní širokou řeku.

Zvedl jsem ještě víc hlavu a spatřil mohutný oblouk přenašeče, který se zvedal jen několik set metrů po proudu. Za rezavým obloukem jsem spatřil jen les kapradí na březích řeky a holou poušť, která se táhla k východu a západu. Alem navedl větrný vůz na cihlovou nakládací rampu a zmizeli jsme pod vysokým kapradím.

Zkontroloval jsem můj komlog. Necelé dvě minuty do Dvoji tmy.

V tu chvíli jsem ucítil náraz teplého vzduchu a nad hlavou nám prosvítl stín. Všichni jsme se přikrčili a spatřili černý skimmer Paxu, který se prohnal nad řekou ve výšce necelých sto metrů. Jasně jsme viděli aerodynamickou loď ve tvaru osmičky. Prudce se naklonila a proletěla nízko nad loděmi, které směřovaly na sever a na jih. Reka tady byla širší a říční doprava zrychlila. Spatřil jsem úzké závodní pramice se čtyř a osmičlennými posádkami, třpytivé motorové čluny, za kterými se táhly třpytivé brázdy, plachetnice všech druhů, loďky pro jednoho člověka, mohutné čluny se čtvercovými plachtami, kánoe a pramice, několik vznešených hausbótů bojovalo s proudem, spatřil jsem několik tichých elektrických vznášedel, která se vezla na vodní třišti, dokonce i několik prámů, jež mi připomněly putování s Aeneou a A. Bettikem.

Skimmer klesl nad tato plavidla, proletěl nad obloukem přenašeče a zamířil k jihu. Obrátil se, prohnal se pod portálem a zamířil k severu, směrem ke Zdyrnadlu Childe Lamonde.

"Pojďte," vyzval mě Alem Mikail, sroloval plachtu a vytáhl kajak. "Musíme si pospíšet."

Náhle jsme ucítili závan teplého vzduchu sledovaný chladným vánkem, který zvedl prach z říčních břehů. Kapradí nad námi zažustilo a otřáslo se, obloha získala purpurovou, pak černou barvu. Vyšly hvězdy. Vzhledl jsem a spatřil korónu okolo jednoho z měsíců a hořící disk druhého, menšího satelitu, který se chystal postavit za ten první.

Od severu, ze směru, kde ležel řetězec vesnic včetně Zdyrnadla Childe Lamonde, se ozval strašidelný a smutný zvuk, jaký jsem nikdy neslyšel. Dlouhé kvílení, které nevyploudují sirény, ale lidská hrdla. Klesalo a klesalo, až zmizelo pod prahem slyšitelnosti. Uvědomil jsem si, že slyším stovky, možná tisíce rohů, ke kterým se okamžitě přidaly tisíce, možná desetitisíce lidských hlasů, aby stvořily jediný chorál.

Temnota kolem nás ještě zhoustla. Hvězdy hořely. Disk menšího měsíce připomínal zezadu nasvícenou kopuli, která se chystá každou chvíli spadnout na tmavý svět. Plavidla na jižně položené řece a na severním kanálu se připojila, ozvaly se další sirény a roh - ten zvuk nepřipomínal harmonii prvotního chorálu, ale sérii kakofonie a vytí. Pak vylétly první rachejtle. Spatřil jsem mnohobarevné rakety, ohňostroj, červené světlice, žluté, modré, zelené, rudé a bílé paprsky, bezpočet vzdušných bomb. Spektrum Helixu? Hukot a světlo mě málem porazily. "Honem," pobídl mě Alem, zatímco tahal kajak z větrného vozu. Vyskočil jsem, abych mu pomohl. Svlékl jsem si těsnou róbu a hodil ji do vozu. V příští minutě kolem pobíhala Dem Ria, Dem Loa, Ces Ambře i Bin a všichni pomáhali Alemovi a neznámému muži odnést kajak k řece a uložit ho na hladinu. Vskočil jsem do teplé vody, která mi sahala ke kolenům, uložil batoh a šipkovou pistoli do člunu, přidržel kajak v proudu a podíval se na dvě ženy, dva mladé lidi a dva muže ve vzduťných róbach. "Co s vámi bude?" zeptal jsem se. V zádech jsem slyšel dozvuky ledvinového kamene, ale v tu chvíli převládla bolest a stažené hrdlo.

Dem Ria zavrtěla hlavou. "Nic špatného se nám nestane, Raule Endymione. Jestli nám budou chtít autority Paxu dělat problémy, jednoduše zmizíme v tunelech pod Pustinou Wahhabi, dokud se nepřipojíme ke Spektru někde jinde."

Usmála se a upravila si róbu na rameni. "Ale slibte nám jedno, Raule Endymione."

"Cokoliv," odvětil jsem, "jestli to bude v mých silách."

"Pokud to bude možné, požádejte Tu, která učí, aby se s vámi vrátila na Vítus-Gray-Balianus B, mezi lidi Amoietova Spektra Helixu. Budeme se snažit nepřidat ke křesťanství Paxu, dokud si s námi nepromluví."

Přikývl jsem a podíval se na holou hlavu Bin Ria Dem Loa Alema. Vítr zvedl jeho rudou kápi. Tváře měl vyhublé po chemoterapii, oči mu žhnuly. Neodrážely ohňostroj, hořelo v nich nadšení. "Ano," přikývl jsem, "jestli to bude možné, udělám to."

Všichni se mě dotkli. Nepotřásli jsme si rukama, ale jednoduše se mě dotkli. Prsty na vestě, na paži, na tváři a na zádech. Odpověděl jsem stejně, obrátil před kajakem do proudu a vlezl dovnitř. Pádlo jsem našel v držáku, kde jsem ho nechal. Utáhl jsem zástěru, jako by mě čekaly peřeje, rukou zkontroloval plastickou pojistku červeného tlačítka, které mi Aenea ukázala, uložil jsem pistoli.

Levou rukou jsem přidržel pádlo, pravíci zamával. Šest postav splynulo se stíny kapradí a kajak zachytil střední proud. Oblouk přenašeče vyrostl. Nad hlavou jsem spatřil první měsíc, který začal opouštět disk slunce, ale druhý, větší měsíc

se posunul a zakryl slunce i menšího bratra. Ohňostroj a houkání sirén neustávaly, naopak sílily. Přiblížil jsem se k pravému břehu a snažil se držet v pruhu menších plavidel, která směřovala po proudu. Přesto jsem si od nich držel odstup.

Jestli mě chytí, napadlo mě, udělají to tady. Bez přemýšlení jsem vytáhl šipkovou pistoli a položil ji na lodní trup před sebou. Zmocnil se mě rychlý proud, takže jsem zajistil pádlo do svorky a čekal, až mě zaveze pod přenašeč. Až bude aktivován, kolem mě nezůstane žádná loď ani malá pramice. Nade mnou se tyčil oblouk, černá linka na hvězdné obloze. Náhle jsem zachytil rychlý pohyb na břehu necelých dvacet metrů vpravo.

Pozvedl jsem pistoli a zíral. Nechápal jsem, co vidím a slyším.

Dvě exploze. Stroboskopické záblesky bílého světla.

Další ohňostroj? Ne, tyto záblesky byly mnohem pronikavější. Střelba z energo-zbraní? Příliš jasné světlo. Příliš rozostřené. Jako bych pozoroval malé plasmové exploze.

Jediné mrknutí oka a něco jsem spatní. Nebyl to zrakový vjem, snad odraz na sítnici. Dvě postavy v objetí plném násilí, obrazy připomínaly negativ starodávných fotografií. Rychlý a silný pohyb, další výbuch a bílý záblesk, který mě oslepil, ještě než obraz dorazil do mozku. Ostny, trny, dvě srážející se hlavy, šest bijících paží, vystřelující jiskry, lidská postava a něco většího. Zvuk ohýbaného kovu, zvuk stvoření, které přežvalo naříkající sirény na řece za mými zády. Ať se na břehu dělo cokoli, nárazová vlna zčeřila řeku, málem převrátila můj kajak a pokračovala dál jako stěna bílé tříště. Pak jsem se ocitl pod obloukem přenašeče, následoval záblesk a chvilková závrať, kterou už jsem prožil a obklopilo mě jasné světlo. Záblesk žárovky a slepota, kajak i já jsme padali.

Skutečně jsme padali. Padali jsme dolů. Část řeky tvořila krátký vodopád, ale kajak i já jsme padali úplně mimo. Točili jsme se. V záchvatu paniky jsem upustil pistoli do člunu a sevrhel jeho trup. Rotace ještě zrychlila.

Mrkal jsem, abych potlačil odrazy na sítnici a zjistil, jak dlouhý pád mě čeká. Kajak letěl přídí k zemi a nabíral rychlost. Modrá obloha nade mnou. Všude kolem mraky. Mohutné mraky, bouřkové mraky, které se zvedaly tisíce metrů nade mnou a mizely tisíce metrů pod námi. Mraky celé kilometry nad hlavou, černá mračna mnoho kilometrů pode mnou.

Nic, jen obloha a můj nekonečný pád. Krátký říční vodopád se změnil v obrovské kapky. Jako by někdo nabral stovky věder vody a nalil je do bezedné propasti.

Kajak se točil a hrozil, že se obrátí zádí dopředu. Předklonil jsem se a málem vypadl. Zachránily mě jen zkřížené nohy a tkaničky navlhle zástěry.

Vší silou jsem sevrhel okraje člunu, beznadějný stisk. Chladný vzduch mě bičoval a řval kolem. Nabírali jsme rychlost a blížili se k maximu. Tisíce a tisíce metrů prázdnoty mezi mnou a blesky rvanými mračny dole. Pádlo se uvolnilo z držáku a vypadlo.

Udělal jsem jedinou věc, která byla v této situaci možná. Otevřel jsem pusku a začal rvát.

Kapitola 11

Kenzo Isozaki mohl přísahat, že se nikdy v životě nebál. Vyrůstal jako obchodní samuraj na kapradinami porostlých ostrovech Fuji a od dětství mu vštěpovali pohrdavý postoj ke strachu a těm, kteří ho prožívají. Znal opatrnost, ta mu sloužila jako nenahraditelný obchodní nástroj, ale strach byl naprosto cizí jeho povaze i pečlivě tvarované osobnosti. Až do této chvíle.

Vnitřní dveře přechodové komory se otevřely a M. Isozaki ustoupil. Ať už tam čekalo cokoli, před chvílí to čekalo na řitičím se asteroidu bez atmosféry. A nemělo to skafandr.

Isozaki si záměrně nevzal na malý hopper žádnou zbraň. Stejně tak nevezla žádné zbraně jeho loď. Když teď spatřil, jak se z otevírající se přechodové komory sypou krystalky a dovnitř leze humanoidní postava, zauvažoval, zda to byla správná volba.

Humanoidní postava byla lidská... alespoň lidsky vypadala. Opálená pokožka, úhledně zastřižené šedé vlasy, na míru ušitý šedý oblek, šedé oči chránily řasy, které ještě zdobila námraza. A bílý úsměv.

"M. Isozaki," pozdravil poradce Albedo. Isozaki se uklonil. Zklidnil pulz i dýchání, takže se dokázal zaměřit na svůj hlas. Předvedl neutrální, emoci zbavený tón. "Jsem rád, že jste odpověděl na mé pozvání."

Albedo zkřížil ruce. Na hezkém opáleném obličejí zůstal úsměv, ale Isozaki se nenechal zmýlit. Moře kolem ostrovů Fuji se hemžilo žraloky, které vyklonovali podle záznamů DNA a ze zmrzlých embryí na starých kolonizačních lodích.

"Pozvání?" zopakoval poradce Albedo zvučným hlasem. "Nebo výzva!" Isozaki nechal skloněnou hlavu. Ruce mu visely volně podél těla. "Výzva nikdy, M..."

"Věřím, že znáte mé jméno," pokračoval Albedo.

"Šušká se, že jste stejný poradce Albedo, který radil Meině Gladstoneové před téměř třemi stoletími, pane," odvětil VA Merkantilů Paxu.

"Tehdy jsem nebyl ani tak hmotný, spíš hologram," poznamenal Albedo a uvolnil ruce. "Ale... osobnost... je stejná. A nemusíte mi říkat pane."

Isozaki se nepatrně uklonil.

Poradce Albedo popošel do malého hopperu. Přejel silnými prsty přes konzole, jediné křeslo pilota a prázdný vysokogravitační tank. "Skromná loď pro tak mocného člověka, M. Isozaki."

"Chtěl jsem zůstat diskretní, poradce. Mohu vám tak říkat?"

Albedo neodpověděl, ale popošel o jeden agresivní krok kupředu. Isozaki se nehýbal.

"Připadalo vám diskretní vypustit UI virus do hloupé pacemské datasféry, aby začal hledat spojení s Technojádrem?"

Albedův hlas oťásl kabinou hopperu.

Kenzo Isozaki pozvedl zrak a setkal se s šedým pohledem vyššího muže. "Ano, poradce. Jestli Jádro ještě existuje, bylo naprosto nezbytné, abych... aby Merkantilové... aby došlo k osobnímu kontaktu. Virus byl naprogramován tak, aby

se zničil v případě, že ho detekují antivirové programy Paxu. Měl odpovědět pouze v případě, že narazí na neklamnou odpověď Jádra."

Poradce Albedo se zasmál. "Váš UI virus byl nenápadný jako metaforické hovno v příslovečné míse, Isozaki-sane."

VA Merkantilů zamrkal nad překvapivou vulgárností.

Albedo dosedl na křeslo, protáhl se a prohlásil: "Posadte se, můj příteli. Prošel jste tolika problémy, abyste nás našel. Riskoval mučení, vyloučení z Církve, skutečnou popravu a ztrátu rezervovaného místa na vatikán - ském parkovišti pro skimmery. Chcete si promluvit... tak mluvte."

Isozaki byl uveden z míry. Rozhlédl se a hledal, kam by se posadil. Nakonec našel volný kus plánovacího stolu.

Nesnášel nulovou gravitaci, hrubé vnitřní silové pole simulovalo diferenční přitažlivost, ale efekt byl slabý. Isozaki cítil závrat. Z hluboka se nadechl a srovnal si myšlenky.

"Sloužíte Vatikánu..." začal.

Albedo ho okamžitě přerušil. "Jádro neslouží nikomu, panáčku od Merkantilů."

Isozaki se znovu nadechl a začal ještě jednou: "Vaše a vatikánské zájmy se spojily natolik, že Technojádro dodává rady a technologii důležitou pro přežití Paxu..."

Poradce Albedo se usmál a čekal.

Isozakiho napadlo: Za to, co teď řeknu, mě Jeho Svatost předá Velkému inkvizitorovi. Strávím stovku životů na mučidlech. Místo toho řekl: "Někteří z Výkonné rady cítí, že zájmy Ligy a Technojádra jsou bližší než zájmy Jádra a Vatikánu. Cítíme, že... ach... by diskuze o těchto společných cílech a zájmech přinesla něco oběma stranám."

Poradce Albedo znovu předvedl své dokonalé zuby. Mlčel.

Isozaki cítil hrubý povrch smyčky, do které strká krk, ale pokračoval: "Dvě a třičtvrtě století Církev a civilní autority Paxu tvrdily, že Technojádro bylo zničeno při Pádu přenašečů. Milióny vlivných na planetách Paxem ovládaného vesmíru slyšely zvěsti, že Jádro přežilo..."

"Zvěsti o naší smrti jsou velmi přehnané," podotkl poradce Albedo. "Takže?"

"Takže," pokračoval Isozaki, "plně chápeme, jak bylo spojení mezi osobnostmi Jádra a Vatikánem pro obě strany přínosné, poradce. Liga by přesto mohla nabídnout cestu, která by přinesla naše přímé spojení a okamžitý zisk pro naše obchodní organizace i vaši... ach... společnost."

"Nabízejte, Isozaki-sane," vyzval ho poradce Albedo a opřel se o křeslo.

"Za prvé," začal Isozaki a jeho hlas zesílil, "Merkantilové Paxu se expandují jako žádná religiозní organizace, ať si to chce někdo přiznat či nikoliv. Kapitalismus znovu získává svou pozici v celém Paxu. Je skutečným lepidlem, které drží stovky světů pohromadě."

Za druhé, Církev pokračuje v nekonečné válce s Vyvrženci a rebely v Paxem ovládaném vesmíru. Merkantilové Paxu vnímají takové konflikty jako mrhání energií, drahocennými lidskými a materiálními zdroji. A právě to zatahuje Technojádro do lidských sporů, které však nejsou v jeho zájmu, ani ho nepřivedou k jeho cílům.

Za třetí. Zatímco Církev a Pax využívá technologie zjevně odvozené od Jádra, jakými je Gideonův pohon a oživovací tanky, Církev Technojádra za tyto vynálezy oficiálně nevďečí. Skutečně, Církev stále ukazuje Jádro jako nepřítele miliard věřících, zobrazuje jedince Jádra jako jedince, kteří byli zničeni za své spojení s Dáblem. Merkantilové Paxu takové předsudky a uskoky nepotřebují. Pokud se Jádro spojí s námi, ale bude chtít zůstat v ústraní, budeme souhlasit s jeho politikou, přesto budeme připraveni Jádro ukázat jako cenného partnera - pokud se někdy rozhodne. Ale Liga mezitím jednou provždy ukončí demonizaci Technojádra v historii, osudu a myslích lidské rasy."

Poradce Albedo se tvářil zamyšleně. Chvilí pozoroval okénkem otáčející se asteroid, pak odpověděl: "Takže nám nabízíte bohatství a respekt?"

Kenzo Isozaki mlčel. Cítil, že se jeho budoucnost a rovnováha v lidském vesmíru dostala na ostří nože. Nedokázal Albeda přechít. Kybridův sarkasmus mohl klidně znamenat předeheru odmítnutí.

"Co uděláme s Církví?" pokračoval Albedo. "Více než dvě a půl století tichého partnerství?"

Isozaki se snažil zpomalit pulz. "Nechceme přerušit jakýkoliv vztah, který Jádro považuje za užitečný a výnosný," poznamenal tiše. "Jako obchodníci naší Ligy jsme byli vychováni, abychom vnímali omezení jakékoliv na náboženství postavené mezihvězdné společnosti. Dogma a hierarchie mají na takové struktury endemický dopad... doopravdy, tak dopadnou všechny teokracie. Jako obchodníci, kteří věří v oboustranný zisk, zisk náš i našich obchodních spojenců, vidíme podmínky, za nichž bude spolupráce mezi Jádrem a lidmi (přestože bude možná tajná a omezená), výhodná pro obě strany."

Poradce Albedo znovu přikývl. "Isozaki-sane, vzpomínáte, jak jste ve své soukromé kanceláři na Torusu přiměl svou společnici Annu Pelli Cognaniovou, aby se svlékla?"

Isozaki musel zapojit veškeré síly, aby udržel neutrální výraz. Skutečnost, že Jádro sleduje jeho soukromou kancelář a zaznamenává všechny transakce, mu zmrazila krev. "Tehdy jste se zeptal," pokračoval Albedo, "proč jsme pomohli Církví získat kruciform. Věřím, že jste řekl: Jaké jsou meze? Co z toho Jádro získá?"

Isozaki sledoval muže v šedém, ale daleko silněji vnímal skutečnost, že je zamčený v malém hopperu s kobrou, která se postavila a roztáhla límec.

"Měl jste někdy psa, Isozaki-sane?" zeptal se Albedo. VA Merkantilů přemýšlel o kobrách a dokázal jen zírat. "Psa?" zopakoval po chvíli. "Ne. Osobně nikoliv. Psi nebyli na mé domovské planetě běžní."

"Ach, to je pravda," souhlasil Albedo a znovu předvedl své bílé zuby.

"Na vašem ostrově jste měli za domácí mazlíčky žraloky. Myslím, že jste měl malého žraloka, kterého jste zkoušel ochočit, když vám bylo šest standardních let. Jestli se nemýlím, pojmenoval jste ho Keigo."

Isozaki by ze sebe nedostal jediné slovo, i kdyby na tom závisel jeho život. "A jak jste zabránil tomu silicím žralokovi, aby vás nesežral, když jste se spolu koupali v laguně Shioko, Isozaki-sane?"

Isozaki bojoval a po chvíli ze sebe dostal odpověď: "Límec."

"Cože?" poradce Albedo se k němu naklonil.

"Límec," zopakoval VA. V periferním vidění mu tančily černé tečky. "Šokový límec. Museli jsme u sebe nosit vysílačku. Stejný přístroj používali rybáři."

"Ach, ano," přikývl Albedo s úsměvem. "Když váš mazlíček udělal něco špatného, okamžitě jste ho srovnal. Jediný dotek prstu." Zvedl ruku a stočil dlaň, jako by svíral neviditelný vysílač. Opálený prst se dotkl neviditelného knoflíku. Tělem Kenzo Isozakiho neprojel elektrický šok, byla to spíš vlna čistě, ničím neomezené agónie. Objevila se v hrudníku, vyrazila z kruciformu, který se tam pojis s jeho pokožkou, masem a kostmi. Vysílala telegrafické signály bolesti, které putovaly přes stovky metrů vláken a buněk, které si kruciform vytvořil po celém těle. Jako nádory metastáze.

Isozaki vykřikl a zlomil se v pase. Zhroutil se na podlahu hopperu.

"Věřím, že vaše vysílačka dokázala starého Keiga pořádně zpracovat, jestliže začal být agresivní," přemýšlel poradce Albedo. "Není to tak, Isozaki-sane?" Jeho prsty znovu poskočily, jako by se dotýkaly vysílačky.

Bolest zesílila. Isozaki si pomočil skafandr, a kdyby neměl prázdná střeva, mohlo to dopadnout hůř. Chtěl znovu vykřiknout, ale jeho čelisti se pevně sevřely, jako by se jich zmocnila silná křeč. Plomby na jeho zubech popraskaly a odpadly. Ucítil krev, jak si prokousl jazyk.

"Věřím, že v desetistupňovém rozsahu starého Keiga by to byla dvojka," poznamenal poradce Albedo. Postavil se a zamířil k přechodové komoře. Pak vyťukal kód.

Isozaki se kroutil na zemi, jeho tělo a mozek nefungovaly. Byly to pouze přívěšky na kruciformu, který vysílal nesnesitelnou bolest. Snažil se vykřiknout přes pevně sevřené čelisti. Oči mu lezly z důlků. Z nosu a uší tekla krev. Poradce Albedo vyťukal kód dveří přechodové komory a znovu se dotkl neviditelné vysílačky v dlani.

Bolest ustoupila. Isozaki zvrátil se na podlahu. Všechny svaly v jeho těle sebou náhodně cukaly, jako by měl špatně zapojené nervy.

"Přednesu váš návrh Třem sférám Technojádra," dodal poradce Albedo formálně. "Návrh bude prodiskutován a důkladně zváženo. Mezitím, můj příteli, se spoléháme na vaši diskretnost."

Isozaki chtěl říct něco srozumitelného, ale dokázal se jen stočit do klubíčka a znovu zvracet na kovovou podlahu. Ke své hrůze si uvědomil, že jeho křečemi týraná střeva uvolňují vzduch.

"A už nebudete vypouštět žádné UI viry do ničí datasféry, že, Isozaki-sane?" Albedo vkročil do přechodové komory a dveře se zavřely.

Za venkovním poklopem se otáčel rozsekaný kus skály a využíval dynamiku známou pouze matematickým bohům chaosu.

Dorazit přistávacím modulem ze základny Paxu Bombasino do vesnice Zdymadlo Childe Lamonde na vysušené planetě Vitus-Gray-Balianus B trvalo Rhadamanth Nemes a jejím třem sourozencům jen několik minut. Ale výlet zkomplikovala přítomnost tří vojenských skimmerů, které poslal ten hlupák velitel Solznykov jako jejich doprovod. Nemes slyšela "bezpečné" přenosy úzkým paprskem mezi základnou a skimmerem a věděla, že velitel poslal svého zástupce, upovídaného plukovníka Vínaru, aby expedici osobně velel. A co víc. Nemes věděla, že plukovník nebude velet vůbec ničemu. Vínara bude napo - jen na realtimové holosimulátory a přenosy úzkým paprskem, takže vojákům bude ve skutečnosti velet Solznykov, aniž by musel ukázat svůj tlustý obličej v terénu.

Ve chvíli, kdy se vznášeli nad správnou vesnicí - přestože slovo "vesnice" působilo příliš formálně pro čtyři řady vepřovicových domků, které kopírovaly západní břeh řeky stejně jako stovky dalších domků po celé cestě ze základny - dohonili je skimmerem a začaly přistávat, zatímco Nemes hledala dost velké a pevné místo, které udrží jejich modul. Dveře vepřovicových domků byly natřené zářivými barvami, lidé na ulici měli na sobě stejné odstíny. Nemes znala jejich význam. Zkontrolovala lodní záznamy a kódované soubory Bombasina o lidech Spektra Helixu. Data byla zajímavá pouze v tom, že se tyto lidské odchylky jen pomalu obracely ke kříži a ještě pomaleji přijímaly kontrolu Paxu. Jinými slovy bylo pravděpodobné, že pomohou rebelům - tomu dítěti, muži a jednorukému androidovi - najít úkryt před úřady.

Skimmer přistál na silnici, která zdobila násep kanálu. Nemes svezla přistávací modul do parku a poškodila artézskou studnu.

Gyges se zakroutil na sedadle druhého pilota a pozvedl obočí.

"Scylla a Briareus půjdou ven na oficiální pátrání," řekla Nemes nahlas. "Ty zůstaneš se mnou." Přestože nebyla pyšná a namyšlená, už dávno si všimla, že se klonování sourozenci podřídili její autoritě i přes hrozbu smrti, kterou hrozily Tři sféry, i přes jistotu, že se tak stane, pokud Rhadamanth znovu selže.

Muž a žena sestoupili po rampě a zmizeli v davu zářivě oděných lidí. Rozběhli se k nim vojáci v bojovém brnění se spuštěným hledím. Nemes použila běžný optický kanál a rozeznala hlas plukovníka Vínary přenášený externím reproduktorem na jeho přilbě. "Starostka - žena jménem Ses Gia - odmítá dát povolení k prohlídce domů."

Nemes spatřila Briareův posměšný úsměv, který odrazilo plukovníkova naleštěné hledí. Jako by sledovala vlastní odraz s nepatrně silnější kostrou.

"A vy dovolíte té... starostce... aby vám něco diktovala?" zeptal se Briareus.

Plukovník Vínara pozvedl ruku v rukavici. "Pax uznává místní autority, dokud se nestanou... součástí protektorátu Paxu."

Promluvila Scylla: "Řekl jste, že tady doktorka Molinová nechala vojáka Paxu jako stráž..."

Vínara přikývl. Morfiu jantarová helma zesílila jeho dech. "Nezůstala po něm ani stopa. Pokoušíme se navázat spojení od chvíle, kdy jsme opustili Bombasino."

"Copak ten voják nemá chirurgicky implantovaný vyhledávací čip?" zeptala se Scylla.

"Ne, je zašitý do jeho brnění."

"A?"

"Brnění jsme našli ve studni několik ulic odtud," odvětil plukovník Vinara.

Scyllin hlas udržel stejný tón. "Předpokládám, že v tom brnění voják nebyl."

"Nikoliv," souhlasil plukovník, "jen brnění a přilba. Žádné tělo ve studni."

"Skoda," podotkla Scylla. Chtěla se obrátit, ale pak se znovu podívala na plukovníka Paxu. "Jenom brnění, říkáte. Žádné zbraně?"

"Žádné." Vinara měl zastřený hlas. "Vyhlásil jsem pátrání po ulicích a budeme se ptát občanů, dokud někdo dobrovolně neukáže dům, kde doktorka Molinová nechala zavít toho muže. Pak ho obklíčíme a všechny, kdo budou uvnitř, vyzveme, aby se vzdali. Já... ach... požádal jsem civilní soud v Bombasinu, aby zvážil naši žádost o prohlídku." Ozval se Briareus: "Dobrý plán, plukovníku. Jestli nejdřív nedorazí ledovce a neschovají celou vesnici, než bude žádost odsouhlasena."

"Ledovce?" zopakoval plukovník Vinara.

"To nic," poznamenala Scylla, "jestli souhlasíte, pomůžeme vám prozkoumat přilehlé ulice a počkáme, až získáme legální právo na domovní prohlídku." K Nemes odeslala interní sdělení: A co teď?

Zůstaňte s ním a udělejte, co jste mu nabídli, odpověděla Nemes. Buďte zdvořilí a dodržujte zákony. Nechceme najít Endymiona a tu holku, když u toho budou ti idioti. Gyges a já přejdeme do rychlého módu.

Dobrý lov, popřál jí Briareus.

Gyges už čekal v přechodové komoře přístávacího modulu. Nemes mu oznámila: "Já si беру město, ty půjdeš k oblouku přenašeče a zajistiš, že nikdo neprojde, aniž bys ho zkontroloval. Ani po, ani proti proudu. Občas změň mód a pošli rychlou zprávu. Opakovaně udělám to samé, abych zkontrolovala pásmo. Jestli najdeš toho chlapa nebo tu holku, pinkni." Při změně módu se dalo komunikovat běžným pásmem, ale spotřeba energie byla naprosto neúměrná. Překonala i nepředstavitelnou energii, jaká byla potřeba ke změně módu samotné. Mnohem ekonomičtější bylo přejít v určitých intervalech do normálního času a zkontrolovat běžné pásmo. Jediný pink/alarm si vyžádal energii, jakou spotřebuje tato planeta za celý rok.

Gyges přikývl a dvojice přešla do rychlého režimu. Změnili se v chromované sochy nahého muže a ženy. Jakmile vylezli ven, vzduch jakoby zhoustl a světlo ztmavlo. Zvuky zmizely. Pohyb se zastavil. Lidské postavy se změnilly v poněkud rozostřené sochy, rozvlněné róby zamrzly jako ozdoby na bronzovém pomníku.

Nemes nechápala fyzickou podstatu změny módu, ale to k jejímu použití nepotřebovala. Věděla, že se nejedná ani o antientropickou, ani o hyperentropickou manipulaci s časem, přestože budoucí KI obě zdánlivě kouzelné technologie zvládla, nejednalo se ani o určité "zrychlení", které by přineslo nárazy zvuku a teplotu varu. Změna módu byl jakýsi útok do dutin času/prostoru. "Stanou se z vás krysy - tím nemyslím nic špatného - které pobíhají za zdmi pokojů času," poučila ji bytost Jádra zodpovědná za její stvoření.

Nemes takové přirovnání neurazilo. Dobře znala nepředstavitelné množství energie, které jí Jádro dodalo pomocí Prázdnoty, která spojuje, když přešla do jiného módu. Sféry musely respektovat vlastní nástroje, aby odvedly tolik energie jejich směrem.

Dvě lesklé postavy seběhly po rampě a vyrazily opačnými směry. Gyges na jih k přenašeči, Nemes kolem zamrzlých sourozenců a soch vojáků Paxu a občanů Spektra, do vepřovicového městečka.

Okamžitě (a to doslovně) našla dům s připoutaným vojákem Paxu, který spal v ložnici s výhledem na kanál.

Zkontrolovala záznamy zkopírované ze základny Paxu v Bombasinu a identifikovala spícího vojáka. Lusian jménem Gerrin Pawtz, osmatřicet standardních let, líný, závislý na alkoholu, dva roky do důchodu, šestkrát degradace a třikrát věznění, přiřazen na práci v kasárnách a nejhorší úkoly na základně. Smazala jeho data. Voják ji nezajímal.

Rhadamanth Nemes se ujistila, že je dům prázdný, přešla do normálního módu a chvíli zůstala stát v ložnici. Zvuk a pohyb se vrátily. Chrápání spoutaného vojáka, pohyby chodců na cestě kolem kanálu, mírný vánek čeřil bílé záclony, hukot vzdálené dopravy, skřípání samurajského brnění vojáků Paxu, kteří pobíhali po okolních ulicích a marně pátrali. Nemes se postavila nad vojáka Paxu, natáhla ruku a ukazováčkem mířila na jeho krk. Pod nehtem se objevila jehla a deset centimetrů zmizelo v krku spícího muže. Vklouzla do kůže a masa. Zůstala jen kapička krve, která prozrazovala vetřelce. Voják se nevzbudil.

Nemes vytáhla jehlu a otestovala krev: Nebezpečná úroveň C27H45OH - Lusian riskoval vysokou hranici cholesterolu - nízký počet krevních destiček prozrazoval přítomnost látek, které si voják nejspíš přivezl z pobytu na základně s vysokým zářením. Koncentrace alkoholu v krvi 122mg/100ml - voják byl opilý, přestože jeho alkoholická minulost zřejmě dokázala takovou věc ukrýt... a - voila! - přítomnost umělého opiátu jménem ultramorph spojeného s vysokým stupněm kofeinu. Nemes se usmála. Někdo se vojáka zbavil, když mu podal vysoké množství uspávacího ultramorphu zamíchaného s čajem nebo kofeinem, přesto si dal pozor, aby ho nepředávkoval a nepřekročil nebezpečnou hranici.

Nemes začichala. Její schopnost detekovat a identifikovat volné organické molekuly byla třikrát větší a citlivější než běžný plynový chromatograf spektrometru: jinými slovy předčila loveckého psa ze Staré Země. Místnost byla plná charakteristických zápachů mnoha lidí. Některé pachy byly staré, některé úplně nové. Rozeznala alkoholický zápach vojáka z Lusus, několik jemných, pižmových stop po ženách, molekulární otisk dvou dětí - jedno bylo v pubertě a druhé bylo mladší, ale postižené rakovinou, která si vyžádala léčbu chemoterapií - a dva dospělí muži. Jeden po sobě zanechal pach potu, který souhlasil se stravou této planety, ten druhý jí připadal okamžitě známý i cizí. Cizí, neboť pořád nesl vůni světa, který Nemes nikdy nenavštívila, známý, protože to byl výrazný lidský pach, který dokázala zařadit: Raul Endymion, který šířil vůni Staré Země.

Nemes přecházela z pokoje do pokoje, ale nikde nenarazila na tu zvláštní vůni, kterou poznala před čtyřmi lety. Nenašla dívku jménem Aenea, ani antiseptický zápach androidního sluhu jménem A. Bettik. Byl tady pouze Raul Endymion. Ale

byl tady před krátkou chvílí.

Nemes sledovala pachovou stopu k poklopu na podlaze. Ignorovala několik zámek a dveře vyrvala. Udělala pauzu, pak sestoupila po žebříku. Odeslala informaci běžným pásmem, ale Gyges neodpověděl. Zřejmě byl v jiném módu. Od chvíle, kdy opustili loď, uplynulo devadesát vteřin. Nemes se usmála. Mohla "pinknout" Gygesi a muž tady bude, než Raul Endymion a ostatní v tunelu udělají další krok.

Ale Rhadamanth Nemes chtěla vyřídít účet sama. S úsměvem skočila do díry a dopadla na osm metrů vzdálenou podlahu tunelu.

V tunelu svítilo světlo. Nemes vdechla chladný vzduch a oddělila adrenalinem obohacený zápach Raula Endymiona od ostatních. Uprchlík z Hyperionu byl nervózní. Byl nemocný nebo zraněný. Nemes zachytila v potu zbytek ultramorfu. Endymion musel být cizincem, kterého léčila doktorka Molinová, a někdo použil jeho léky, aby je podal nešťastnému Lusianovi.

Nemes přešla do rychlého módu a rozběhla se tunelem, kde náhle zhoustlo světlo. Ať měl Endymion a jeho spojenci jakýkoliv náskok, dožene je. S radostí by zůstala v rychlém módu a odřízla mu hlavu - přihlížejícím v reálném času by to připadalo jako zázrak, který vykonal neviditelný popravčí - ale potřebovala dostat z Raula Endymiona informace. Přesto nemusel zůstat při vědomí. Nejjednodušší bude odtáhnout ho pryč od jeho přátel Spektra Helixu, uzavřít ho do stejného pole, které ji chránilo, vrazit mu jehlu do mozku a vyřadit ho z provozu, vrátit se do přistávacího modulu a uložit ho do oživovacího boxu. Pak by podstoupila celou šarádu a poděkovala plukovníkovi Vinařovi a veliteli Solznykovi za jejich pomoc. Jakmile její loď opustí orbit, mohou Raula Endymiona "vyslýchat". Nemes mu zapustí mikrovlnka do mozku, odebere RNA a vzpomínky. Endymion už se nikdy neprobere. Jakmile se Nemes a její sourozensci dozví z jeho vzpomínek to, co hledají, zabijí ho a tělo vyhodí do vesmíru. Úkolem bylo najít dítě jménem Aenea.

Náhle zhasla světla. Když jsem v rychlém módu? napadlo Nemes. Nemožné. Nic se nemohlo stát tak rychle.

Zastavila se a uklouzla. V tunelu nebylo žádné světlo, neměla co zesílit. Přepnula se na infračervené spektrum a přejela chodby před sebou a za sebou. Prázdné. Otevřela pusku a vydala zvuk sonaru. Rychle se obrátila a vše zopakovala. Prázdnota, ultrazvukový výkřik se odrazil od konce tunelu. Upravila pole kolem sebe a vyslala pulz hlubokého radaru do všech směrů. Tunel byl prázdný, ale hluboký radar zmapoval labyrint mnohakilometrových tunelů ve všech směrech. Třicet metrů před ní se za silnými kovovými dveřmi otevírala podzemní garáž s množstvím vozidel a lidí. Přestože cítila podezření, na okamžik přešla z rychlého módu, aby zjistila, jak mohla světla zhasnout během mikrovteřiny.

Ta postava se objevila přímo před ní. Nemes potřebovala na přechod do rychlého módu necelou desetitisícinu vteřiny, ale čtyři ostatní pěsti ji udeřily silou sta tisíc atomových pohonů. Odletěla přes celou délku tunelu, rozbila žebřík, prošla zdí z tvrdého kamene a zabořila se do skály.

Světla byla zhasnutá.

Během dvaceti standardních dnů, které Velký inkvizitor strávil na Marsu, se naučil planetu nenávidět víc než samotné peklo.

Místní prachové bouře simoom zuřily každý den jeho pobytu. Přestože obsadil se svým jedenadvacetičlenným týmem guvernérův palác na předměstí na okraji Sv. Malachy, přestože byl palác teoreticky hermeticky zapečetěn jako křižník Paxu, vzduch byl několikrát filtrován, okna představovalo dvaapadesát vrstev vysoce odolného plastiku, místo dveří přechodové komory, mart'anský prach se dostal všude.

Když se John Domenico kardinál Mustafa ráno sprchoval, prach, který se na něm v noci usadil, utvořil červené stružky bláta a zamířil do výlevky. Když mu jeho sluha ráno pomáhal do sutany a oblečení - vše bylo v noci nově vypráno - v hedvábných záhybech se ukrýval červený prach. Mustafa snídal v guvernérově jídelně a mezi zuby mu skřípal písek. Během rozhovorů a výslechů ve velkém sále plném ozvěn cítil písek na kotnicích, za límcem, ve vlasech a pod dokonale zastřiženými nehty.

Venku to bylo směšné. Skimmery a škorpióny nesměly létat. Kosmodrom fungoval jen několik hodin denně během vzácných odmlk simoomu. Zaparkované stroje se změnily v hromady červeného písku, a dokonce ani kvalitní filtry Paxu nedokázaly udržet červené částičky natolik, aby nepronikly do motorů a zapečetěných modulů. Město drželo při životě několik starých letounů a fúzních raket, ale vláda a vojsko Paxu se na Marsu dostaly do slepé uličky.

Pátý den simoomu přišla zpráva o palestinských útocích na základny Paxu na plošině Tharsis. Major Piet, lakonický velitel, se přidal k Paxu a jednotkám Domácí gardy, které vyrazily v obrněných vozech a APC. Sto kliků od plošiny byli přepadeni ze zálohy a do Sv. Malachy se vrátil jen Piet a polovina vojáků.

Během druhého týdne dostali zprávy o palestinských útocích na tučt posádek na obou polokoulích. Ztratili spojení s hellaským kontingentem a posádka na jižním pólu oznámila Jibrilu, že se hodlá vzdát útočícím silám.

Guvernér Clare Palo, který pracoval v malé kanceláři jednoho ze svých pobočníků, se poradil s arcibiskupem Robesonem a Velkým inkvizitorem a vypustil na padlé základny fúzní a plazmové zbraně. Kardinál Mustafa odsouhlasil využití Jibrilu jako základnu pro boj proti Palestincům. Základna na jižním pólu byla spálena z orbity. Domácí garda, Pax, Flotila, Švýcarská garda a velení Svatého úřadu se soustředily na jediný úkol - udržet v bezpečí hlavní město Sv. Malachy, jeho katedrálu a vládní palác. Během nekonečné prachové bouře zastřelili každého člověka, který se dostal do okruhu osmi kliků a neměl Pa - xem vydaný vysílač. Těla najdou později. Několik málo obětí skutečně patřilo k palestinským partyzánům.

"Simoom nemůže trvat věčně," zavrčel velitel Browning, zástupce bezpečnostních sil Svatého úřadu.

"Může trvat další tři, čtyři standardní měsíce," poznamenal major Piet, tělo v obvazech. "Možná déle."

Práce inkvizice Svatého úřadu nikam nespěla. Vojáci, kteří objevili masakr v Arafat-kaffiyehu jako první, byli znovu podrobeni výslechu pod Pravdomluvem, byly použity neurosondy, ale příběh zůstal stejný. Experti Svatého úřadu

spolupracovali se členy pohřební služby místní nemocnice, aby potvrdili, že nikdo ze tří set šedesáti dvou mrtvých nemůže být vzkříšen. Štír vyrval každou buňku a mikrovláknou jejich kruciformů. Na Pacem odcestoval neobsazený archanděl se žádostí o identifikaci obětí, a to bylo důležitější, s dotazem na podstatu operací Opus Dei na Marsu. Svatý úřad chtěl znát důvod stavby tak výkonného kosmodromu, ale když se archanděl vrátil po čtrnácti místních dnech, přivezl pouze identifikační data zavražděných a žádné vysvětlení jejich spojení s Opus Dei či motivů a snažení této organizace na Marsu.

Po patnácti dnech písečné bouře přišlo hlášení o dalších palestinských útocích na konvoje a posádky. Po dlouhých dnech výsledků a třídění důkazů, které nikam nevedly, Velký inkvizitor s radostí vyslechl kapitána Wolmaka, který zavolal bezpečným úzkým paprskem z Jibrilu, aby mu oznámil, že nastala výjimečná situace, která si žádá Velkého inkvizitora a jeho doprovod okamžitě na oběžné dráze.

Jibril byl jedním z nejnovějších korábů třídy archanděl. Když se kardinál Mustafa a jeho přistávací moduly přiblížily na vzdálenost několika kilometrů, připadal mu funkční a smrtící. Velký inkvizitor věděl o válečných korábech Paxu jen málo, ale okamžitě poznal, že kapitán Wolmak loď zmorfoval do bojové pohotovosti. Množství senzorů zmizelo pod lodním povrchem, Gideonův pohon oblékl jako laser třpytivé brnění a portály se zbraněmi se připravily k akci. Za archandělovými zády se otáčel Mars - prachem obalený disk barvy zaschlé krve. Kardinál Mustafa doufal, že je to jeho poslední pohled na toto místo.

Otec Farrell mu prozradil, že všech osm křížníků Útočného oddílu systému Mars se ocitlo v dosahu pěti set kliků od Jibrilu, což byla podle vesmírných měřitek obranná formace. Velký inkvizitor pochopil, že se děje něco vážného.

Mustafův modul přistál jako první a Wolmak ho uvítal v přechodové komoře. Vnitřní silové pole dodalo gravitaci.

"Omlouvám se za přerušení vaší inkvizice, Vaše Excellence..." začal kapitán.

"To nevadí," odvětil kardinál Mustafa a vyklepal si písek ze záhybů své róby. "Co je tak důležitého, kapitáne?"

Wolmak zamrkl a podíval se na kardinálův doprovod, který opustil přechodovou komoru. Otec Farrell, velitel bezpečnosti Browning, tři zástupci Svatého úřadu, seržant námořnictva Nell Kasner, oživovací kaplan biskup Erdle a major Piet, někdejší pozemní velitel, kterého kardinál Mustafa uvolnil z vládní služby.

Velký inkvizitor spatřil kapitánovy rozpaky. "Můžete svobodně hovořit, kapitáne. Celá tato skupina byla očištěna Svatým úřadem."

Wolmak přikývl. "Vaše Excellence, našli jsme loď."

Kardinálův pohled prozradil, že ničemu nerozumí.

"Těžkou dopravní loď, která musela opustit orbit Marsu v den masakru, Vaše Excellence," pokračoval kapitán. "Věděli jsme, že se jejich moduly ten den s někým setkaly."

"Ano," potvrdil Velký inkvizitor, "ale věřili jsme, že už bude dávno pryč - přeskočil do nějakého hvězdného systému."

"Ano, pane," přikývl Wolmak, "ale přestože zůstala mizivá šance, že loď neskočila do C-plus, vyslal jsem moduly na průzkum systému. Nákladní loď jsme našli v asteroidovém pásu."

"To byl její cíl?" zeptal se Mustafa.

Kapitán zavrtěl hlavou. "Myslím, že ne, Excellence. Nákladní člun je studený a mrtvý. Volně padá. Naše přístroje nezaznamenaly život na palubě, všechny systémy jsou vypnuté... nefunguje ani fúzní pohon."

"Ale je to hvězdný nákladní člun?" zeptal se Otec Farrell.

Kapitán Wolmak se obrátil k vysokému a hubenému muži. "Ano, Otče. H.H.M.S. Saigon Maru. Tři milióny tun, naložená nákladní loď, která slouží od dob Hegemonie."

"Merkantilové," zašeptal Velký inkvizitor.

Wolmak se zatvářil kysele. "Původně, Vaše Excellence. Ale naše záznamy odhalily, že Saigon Maru byl odepsán z flotily Merkantilů a předán do šrotu před osmi standardními roky."

Kardinál Mustafa si vyměnil pohled s otcem Farrellem.

"Už jste tam přistáli, kapitáne?" zeptal se velitel Browning.

"Ne," odvětil Wolmak. "Kvůli politickým dopadům jsem věřil, že bude nejlepší, pokud bude na palubě Jeho Excellence a dá nám povolení."

"Velmi správně," pochválil ho Velký inkvizitor.

"A stejně tak," pokračoval kapitán Wolmak, "jsem chtěl mít na palubě nejprve skupinu námořníků a Švýcarské gardy."

"Pročpak, pane?" zeptal se major Piet. Silné vrstvy obvažů mu nafoukly uniformu.

"Něco tady neklape," pokračoval kapitán, podíval se na majora a potom na Velkého inkvizitora. "Něco tady hodně smrdí."

Více než dvě stě světelných let od systému Marsu plnil Úderný oddíl GIDEON úkol zničení Lucifera.

Sedmý a poslední systém Vyvrženců jejich expedice byl nejtěžším oříškem. Žlutá hvězda typu G se šesti planetami, dvě z nich vhodné pro život bez nutného terraformování. Systém byl plný Vyvrženců. Vojenské základny daleko za pásem asteroidů, jesle v asteroidech, andělé na nejvnitřnějším vodním světě, tankovací stanice na nízkém orbitu kolem plynového obra a orbitální les, který vzkvétal někde v místech mezi Venuší a Starou Zemí starého slunečního systému. GIDEON spotřeboval deset standardních dnů, aby vypátral a zabil většinu těchto odnoží místního života.

Když skončili, admirálka Aldikactiová svolala osobní poradu sedmi kapitánů na palubu Uriela, křížníku Jeho Svatosti, a prozradila jim, že plány byly změněny. Expedice byla natolik úspěšná, že vyhledá další cíle a bude pokračovat v útoku.

Aldikactiová vypustila neobsazeného archanděla, který zamířil do systému Pacemu a přivezl povolení k rozšíření mise.

Sedm archandělů skočí k nejbližší základně Paxu v systému Tau Ceti, kde dostanou nové zbraně, doplní zásoby a palivo a připojí se k nim pět nových archandělů. Sondy už zaměřily tučt nových vyvrženeckých systémů, které neměly zprávy o masakru vražedného tažení Úderného oddílu GIDEON. Pokud připočítají čas potřebný k oživení, zaútočí za deset standardních dnů.

Sedm kapitánů se vrátilo do svých sedmi lodí a připravili se ke skoku ze systému Lucifera na hlavní základnu Tau Ceti. Velitel Hoag "Hoag" Liebler na palubě H.H.S. Raphaela cítil neklid. Kromě funkce zástupce velitele bojového plavidla ho platili jako špióna, který sleduje Otce-kapitána a hlásí podezřelé chování. Nejprve velitelce bezpečnosti Svátého úřadu na palubě vlajkové lodi, admirálce Aldikactiové na Urielovi, potom přes celý řetězec velitelů až k legendárnímu kardinálovi Lourdusamymu. Liebler měl v tu chvíli problém. Měl podezření, ale nedokázal ho přesně popsat.

Těžko mohl použít úzký paprsek a odeslat na Uriel zprávu, že Raphaelova posádka chodí příliš často ke zpovědi k Otcí kapitánovi de Soyovi. Přesto ho to zajímalo. Hoag Liebler nebyl vycvičeným špiónem, ani se takový nenarodil. Byl gentlemanem, kterého finanční problémy na Renesanci Minor přinutily, aby se přidal nejprve k armádě a později začal sledovat svého kapitána. Sám sebe přesvědčil, že to nedělá kvůli penězům, které chtěl použít, aby získal zpět svůj majetek, ale kvůli věrnosti Paxu a Církvi.

Zpověď nebyla zase nic tak divného. Posádku tvořili věřící, znovuzrození a Církvi věrní křesťané a situace, do které se dostali - možnost skutečné a věčné smrti, pokud fúzní zbraně Vyvrženců nebo K-paprsky proniknou obranným silovým polem - jejich víru jistě podpořila. Ale Liebler vycítil v jejich zpovědích něco nového. Vše začalo v systému Mammon. Během odmlk v divokém boji v systému Lucifera se ve zpovědnici vystřídala celá posádka a Švýcarská garda Raphaela. Sedmadvacet lidí kromě zmateného zástupce velitele. Procházeli zpovědnicí jako cestovatelé, kteří navštěvují nevěštinec v Pustinách. A zpovědnice byla jediným místem, kam se zástupce velitele nedostal a nemohl poslouchat. Liebler si nedokázal představit, jaké spiknutí se připravuje. Vzpouza nedávala žádný smysl. Za prvé byla nemyslitelná - během tří století služby se nevzbouřila jediná posádka Flotily Paxu. Za druhé byla absurdní - vzbouřenci se nehrnou do zpovědnice, aby probrali svůj plánovaný hřích s kapitánem lodi.

Otec kapitán de Soya možná tyto muže a ženy přesvědčoval k nějakému ohavnému činu, ale Hoag Liebler si nedokázal představit, co by mohl kněz-kapitán těmto věrným vojákům Paxu a Švýcarské gardy nabídnout. Posádka neměla Hoaga Lieblera ráda. Ale narodil se jako aristokrat, takže byl zvyklý na skutečnost, že ho spolužáci a kolegové nemají rádi.

Přesto si nedokázal představit, že posádka strojí plán, jak mu udělat něco zlého. Pokud Otec kapitán de Soya posádku svedl ke zradě, v nejhorším se pokusí ukrást archanděla. Liebler tušil, že to je skutečnost, kvůli které ho zařadili na palubu jako špióna. Ale jak to skončí? Raphael se nikdy nevzdal od ostatních archandělů Útočného oddílu GIDEON, výjimkou byl pouze okamžik C-plus skoku a dva dny úspěšného vzkříšení. Posádka se nemůže změnit ve zrádce a pokusit se loď ukrást, neboť ostatních šest archandělů je okamžitě zablokuje.

Hoag Liebler se fyzicky třásl. Nerad umíral a nechtěl to podstoupit, pokud to není úplně nezbytné. Ba co víc. Pokud bude členem posádky, která zradila, jistě to nepomůže jeho kariéře znovuosazeného zámeckého pána na Renesanci Minor. Pochopil, že ho kardinál Lourdusam - nebo kdo seděl na vrcholu špiónážního řetězu - dá možná mučit, vyloučí z Církve, nechá popravít a odsoudí ke skutečné smrti s ostatními, aby ukryl skutečnost, že Vatikán měl na palubě špióna. Při té představě se ještě více roztrásl.

Uklidňoval se myšlenkou, že zrada je nepravděpodobná, že je šílená. Už pominula doba Staré Země nebo jednoho z vodních světů, o kterých Liebler četl. Darebáci na zaoceánských válečných lodích se změnili v piráty, honili obchodní koráby a terorizovali přístavy. Ukradený archanděl neměl kam zmizet, neměl se kde schovat, neměl kde dovybavit loď a doplnit zásoby. Flotila Paxu by ho okamžitě našla.

Velitel Hoag Liebler cítil neklid, přestože všechno bylo naprosto logické.

Do skoku do systému Tau Ceti chyběly čtyři hodiny. Liebler byl na horní palubě, když dorazila prioritní zpráva z Urielu: Pět křižníků Vyvrženců se ukrývalo v bouři nabitých částic vnitřního měsíce plynového obra a právě zamířilo k translačním bodům. Křižníky využily slunce typu G, aby je schovalo před Úderným oddílem GIDEON. Gabriel a Raphael se měly odchýlit od translačního oblouku, najít vhodný bod k odpálení posledních C-plus hyperkinetických strel, zničit nepřítele a pokračovat v opuštění sys - tému Lucifera. Uriel odhadl, že dvě lodě typu archanděl skočí nějakých osm hodin po zmizení ostatních pěti.

Otec kapitán de Soya zprávu potvrdil a přikázal změnu kurzu. Velitel Liebler zaměřil úzký paprsek a zaslechl, že Matka kapitánka Stoneová na palubě Gabriela udělala to samé. Admirálka nenechá Raphaela samotného, pomyslel si Liebler. Moji velitelé nejsou jediní, kdo de Soyovi nedůvěřuje.

Nebyla to žádná vzrušující honička. Když na to přijde, vlastně to vůbec žádná honička nebyla. Vezmeme-li v úvahu gravitační dynamiku tohoto systému, starému Hawkingovu pohonu křižníků Vyvrženců by trvalo čtrnáct hodin k získání rychlosti nutné ke skoku. Dva archandělé se mohli dostat do střelecké pozice během čtyř hodin. Vyvrženci neměli žádné zbraně, které dosáhnou na druhou stranu systému, aby jim ublížily. Gabriel i Raphael měly v prázdném skladu ještě pořád dost zbraní na to, aby křižníky zničily desetkrát. Kdyby všechno selhalo, mohly použít nenáviděné smrtící paprsky.

Ve chvíli, kdy dva archandělé obletěli slunce a mohli začít střílet, řídil loď velitel Liebler. Kněz-kapitán si šel na chvíli zdřímnout do své kajuty. Zbytek Úderného oddílu GIDEON už dávno skočil pryč. Liebler se obrátil v křesle, aby dal kapitánovi znamení, když se náhle otevřely dveře a vstoupil Otec kapitán de Soya a několik dalších mužů. Liebler sledoval tu nepravděpodobnou skupinu a na chvíli zapomněl na své podezření, zapomněl i na to, že ho platí, aby byl jrodezřivavý. Kromě kapitána se před ním objevil seržant Švýcarské gardy jménem Gregorius a dva jeho vojáci. Stejně tak vstoupil velitel pro energo-zbraně (WHIZZO), velitel Caryl Shan, velitel pro energo-systémy (ESSO), velitel Pol Denish, velitel pro životní podmínky (VÍRO), velitel Bettz Argyle a inženýr pro tryskové systémy (GOPRO), velitel Eliah Hussein Meier.

"Co to sakra..." začal výkonný velitel (XO) Liebler a zarazil se. Seržant Švýcarské gardy držel nervovou pistoli a mířil na Lieblerův obličej.

Hoag Liebler nosil celé týdny šipkovou pistoli ukrytou v botě, ale teď na ni úplně zapomněl. Nikdy na něj ještě nemířili

zbraní, ani pistolí na omráčení. "Výsledkem bylo nutkání uvolnit moč do nohavice. Snažil se, aby se tak nestalo. To mu nedalo prostor, aby se soustředil na něco jiného.

Jeden voják (žena) k němu přistoupil a vytáhl mu pistolí z boty. Liebler zíral, jako by ji nikdy neviděl.

"Hoagu," promluvil Otec kapitán de Soya" je mi to líto. Hlasovali jsme a rozhodli se, že není čas na vaše přesvědčování, abyste se k nám přidal. Musíte nám na chvíli z cesty."

Liebler si vybavil všechny dialogy, které zaslechl v holodramatech, a začal blábolit: "To vám nikdy neprojde. Gabriel vás zničí. Budou vás všechny mučit a pověsí vás. Vyrvou vám kruciformy přímo z..."

Omračovací pistole v mohutné seržantově ruce zahučela. Kdyby ho žena nechytla a opatrně ho neuložila na zem, spadl by přímo na obličej.

Otec kapitán de Soya zaujal své místo na velitelském křesle. "Změňte tento kurz," nařídil veliteli Meierovi v přílbě.

"Nastavte naše souřadnice ke skoku. Plné nouzové zrychlení. Plná bojová pohotovost." Kněz-kapitán se podíval na Lieblera. "Dejte ho do jeho oživovacího tanku a tank uklidte."

Vojáci odnesli spícího muže.

Ještě než dal Otec kapitán de Soya příkaz, aby změnili vnitřní silové pole bitevních stanic na nulovou gravitaci, prožil krátký, ale radostný pocit létání, jaký ucítí člověk ve chvíli, kdy skočí z útesu, ale ještě se ho nezmocní zemská přitažlivost a její neblomná síla. Jejich loď ve skutečnosti sténala pod více než šesti sty gravitacemi fúzního zrychlení, téměř sto osmdesát procent nejvyššího přetížení. Jediný výpadek silového pole je okamžitě zabije. Ale translační bod byl náhle pouhých čtyřicet minut před nimi. De Soya si nebyl jistý, že jedná správně. Představa, že zradil svou Církev a Flotilu Paxu, byla tím nejhroznějším zážitkem na světě. Přesto věděl, že pokud má skutečně nesmrtelnou duši, nemá jinou volbu.

Ve skutečnosti považoval fakt, že se sedm vojáků rozhodlo připojit k záhubě odsouzené vzpoury, za zázrak nebo velmi nepravděpodobné štěstí. Osm, včetně de Soyí, z osmadvacetičlenné posádky. Ostatních dvacet spalo po omráčení ve svých oživovacích boxech. De Soya dobře věděl, že osm mužů dokáže zvládnout Raphaelovy systémy a téměř všechny úkoly. Měl štěstí, nebo to bylo požehnání, že se k němu připojilo několik důležitých letových expertů.

Zpočátku věřil, že to bude jen on, Gregorius a dva mladší vojáci.

První zmínka o vzpouře přišla od tří vojáků Švýcarské gardy po "vyčištění" druhých jeslí v systému Lucifera. Přestože přísahali Paxu, Církvi i Švýcarské gardě, masakr nemluvnat jim příliš připomínal vraždu. Kopinici Dona Foo a Enos Delrino přišli nejprve za svým seržantem a s Gregoriem přednesli plán na dezertaci Otci kapitánovi de Soyovi ve zpovědnici. Původně žádali odpuštění za to, že se rozhodli opustit loď v systému Vyvrženců. De Soya je požádal, aby zvážili alternativní plán.

Velitel Meier, inženýr tryskových systémů, přišel do zpovědnice se stejným problémem. Rozsáhlý masakr překrásných andělů - které sledoval v taktickém prostoru - ho šokoval a přiměl k rozhodnutí vrátit se k původnímu náboženství judaismu a islámu. Místo toho vstoupil do zpovědnice, aby přiznal duševní slabost. Kapitán de Soya ho překvapil, když ho ujistil, že jeho pocity nejsou v rozporu se skutečným křesťanstvím.

Jak dny mýjely, do zpovědnice vstoupil velitel pro životní podmínky Bettz Argyle a velitel pro energo-systémy Paul Denish. Přesvědčit Denishe bylo nejhorší. Ale po dlouhých, šeptem vedených rozhovorech se spolubydlícím Meierem se přidal k ostatním.

Jako poslední se k nim připojil WHIZZO velitel Carel Shan. Velitel pro energo-zbraně nedokázal zaměřit další útoky smrtících paprsků. Nespal tři týdny.

De Soya během posledního dne v systému Lucifera pochopil, že nikdo z ostatních vojáků dezertovat nehodlá. Práce pro ně byla nechutná, ale nevyhnutelná. Pochopil, že dojde-li k nejhoršímu, většina posádky a zbývající tři členové Švýcarské gardy se připojí k XO Hoagu Lieblerovi. Otec kapitán de Soya a seržant Gregorius rozhodli, že jim nedají šanci.

"Volá nás Gabriel, Otče kapitáne," oznámil mu velitel Denish. ESSO byl napojen na komunikačně taktický kanál i na konzoli svých energo-systémů.

De Soya přikývl. "Zkontrolujte, zda jsou oživovací tanky aktivní." Věděl, že je to zbytečný příkaz. Každý člen posádky prožil C-plus skok ve svém oživovacím automatickém tanku.

Než se de Soya napojil na taktický prostor, zkontroloval v holokomoře dráhu jejich letu. Vzdalovali se od Gabriela i přesto, že druhý archanděl přešel na přetížení tři sta g a srovnal dráhu s Raphaelem. Na druhé straně Luciferova slunečního systému se plížilo pět křížníků Vyvrženců ke svým translačním bodům. De Soya jim popřál vše nejlepší, přestože věděl, že existují jen kvůli odchylce Raphaelova kurzu, která překvapila útočícího Gabriela. Vstoupil do velicího taktického simulátoru.

Okamžitě se z něj stal obr, který stojí ve vesmíru. Okolo pasu mu kroužilo šest planet, bezpočet měsíců a hořící Luciferovy lesy. Daleko za žhnoucím sluncem spatřil šest vyvrženeckých zrn, která se vznášela na miniaturních fúzních ocasech. Gabrielův ocas byl mnohem delší, Raphaelův nejdelší. Jeho jas zastínil hlavní hvězdy. Matka kapitánka Stoneová čekala několik obřích kroků od de Soyí.

"Federico," oslovila ho, "co to ve jménu Krista děláte?"

De Soya nechtěl na Gabrielovo volání odpovědět. Jest - li jim to mělo nabídnout několik dalších minut, zůstane potichu. Ale Stoneovou znal. Nebude váhat. Podíval se na zvláštní taktický kanál a zkontroloval hodiny. Šestatřicet minut do skoku.

Kapitáne! Zachytili jsme čtyn vypuštěné rakety! Skáčou... tedl ozval se WHIZZO velitel Shan na bezpečné lince.

Otec kapitán de Soya si byl jistý, že na něm Matka kapitánka Stoneová v taktickém prostoru nic nepoznala. Vlastním podhlasovým mikrofonom odpověděl: To je v pořádku, Carle. Vidím je na taktickém. Skočili k lodím vyvrženců.

Stoneová řekl: "Vystřelili jste na Vyvržence."

Obličej Stoneové sevřelo simulované světlo. "Samozřejmě. Proč jste to neudělali vy, Federico?"

De Soya neodpověděl, ale popošel ke slunci a sledoval rakety, které se vynořily z Hawkingova prostoru těsně před šesti křižníky Vyvrženců. Vybuchly během několika vteřin. Dvě fúzní, dvě širší plazmové. Všichni Vyvrženci nastavili ochranné silové pole na maximum - oranžový žár na taktickém simulátoru - ale výbuchy v bezprostřední vzdálenosti je přemohly. Barva přešla z oranžové, přes rudou až na bílou, pak tři koráby přestaly existovat. Dva z nich se proměnily v úlomky, které zamířily k nekonečně vzdáleným translačním bodům. Jedna loď zůstala celá, ale silové pole vyprchalo a fúzní ocas zmizel. Jestli někdo na palubě přežil náraz, zabila je bouře nestíněného záření, která projela lodí.

"Co to děláte, Federico?" naléhala Matka kapitánka Stoneová.

De Soya znal její křestní jméno - Halen. Nechtěl, aby byla konverzace osobní. "Sleduji příkazy, Matko kapitánko."

Přestože se jednalo o taktický simulátor, její výraz prozrazoval pochybnosti. "O čem to mluvíte, Otče kapitáne de Soyo?" Oba věděli, že se jejich konverzace zaznamenává. Ten, kdo přežije příštích několik minut, bude vlastnit záznam rozhovoru.

De Soya pokračoval vyrovnaným hlasem: "Deset minut před skokem vlajkové lodi jsme dostali úzkým paprskem změnu příkazů od admirálky Aldikactiové. Plníme příkazy."

Stoneová předvedla lhostejný výraz, ale de Soya dobře věděl, že mluví ke svému XO, aby potvrdil, zda došlo k výměně mezi Urielem a Raphaelem. Skutečně k němu došlo. Ale řešili triviální věc. Uriel jim poslal nové souřadnice setkání v systému Tau Ceti.

"Jaké to byly příkazy, Otče kapitáne de Soyo?"

"Týkaly se jen nás, Matko kapitánko Stoneová. Pro Gabriela nic neznamenají." Subvokálním kanálem se obrátil k WHIZZO Shanovi: Zajistěte souřadnice smrtícího paprsku a podejte mi spínač, jak jsme si řekli. Chvilí nato ucítil taktickou váhu energo zbraně v pravé ruce. Stoneová zbraň neviděla, ale de Soya ji ovládal. Prst zapřel o neviditelnou spoušť a trochu uvolnil stisk rukojeti. Z podivného úhlu paže Matky kapitánky Stoneové usoudil, že i ona drží virtuální zbraň. Stáli nějaké tři metry od sebe v taktickém simulovaném prostoru. Mezi nimi stoupal Raphael na dlouhém fúzním ocasu, Gabriel ho sledoval na kratším sloupci plamenů. Zvedali se z roviny ekliptiky do výše hruďníku.

"Otče kapitáne de Soyo, váš nový translační bod vás nezavede do systému Tau Ceti podle příkazů."

"Tyto příkazy byly odvolány, Matko kapitánko." De Soya sledoval oči své někdejší zástupkyně. Halen vždycky dokázala ukryt své emoce a záměry. Na starém křižníku jménem Baltazar s ní několikrát prohrál v pokeru.

"Jaký je váš nový cíl, Otče kapitáne?"

Tricet tři minut do skoku.

"To je tajné, Matko kapitánko. Mohu vám říct jen toto: Raphael se připojí po skončení naší mise k údernému oddílu v systému Tau Ceti."

Stoneová si otřela levou rukou tvář. De Soya sledoval zahnutý prst její pravice. Ke spuštění smrtícího paprsku nepotřebuje zvednout neviditelnou pistoli, ale mířit na protivníka je lidským instinktem.

De Soya nesnášel smrtící paprsky a věděl, že Stoneová je na tom stejně. Byly to zbraně zbabělců. Flotila Paxu a Církev je zakázaly až do této expedice. Narozdíl od smrtících hůlek z éry Hegemonie, které skutečně vysílaly ostrý paprsek do nervové soustavy, tyto smrtící paprsky nepotřebovaly žádný viditelný zdroj. Silné akumulátory Gideonova pohonu zřejmě zvětšily C-plus porušení prostoru/času. Výsledkem bylo nepatrné pokroucení skutečné matrice podobné chybnému skoku se starým Hawkingovým pohonem, které stačilo ke zničení energetického tance, jež představoval lidský mozek.

Ale přestože Stoneová nenáviděla smrtící paprsky jako každý velitel Flotily Paxu, jejich použití teď dávalo smysl. Raphael představoval závažnou investici Paxu. Jejím prvotním cílem bude zastavit posádku bez poškození plavidla. Ale zabít všechny na palubě pomocí smrtících paprsků by zřejmě nezastavilo Raphaela před skokem. To záleželo na tom, jakou část skoku posádka předprogramovala. Tradice diktovala, že kapitán spustí skok ručně - nebo se alespoň připraví, aby ovládl loď svým tlačítkem, ale Stoneová neměla jistotu, zda de Soya tradici dodrží.

"Prosím, chci hovořit s velitelem Lieblerem," požádala ho Matka kapitánka Stoneová.

De Soya se usmál. "Můj výkonný velitel se věnuje svým povinnostem." Napadlo ho: Takže Hoag byl špión. To podezření jsme potřebovali potvrdit.

Gabriel už je nemohl dohonit ani v případě, že zrychlí na šest set g. Raphael dosáhne translačních parametrů předtím, než se druhá loď ocitne ve vlečné vzdálenosti. Ne, aby je zastavili, Stoneová musí zabít posádku a vyřadit loď z provozu za použití veškerého svého fyzického arzenálu překonat Raphaelovo vnější silové pole. Jestli se mylí, jestli de Soya skutečně plní příkaz na poslední chvíli, určité předstoupí před vojenský soud a bude vyloučena z Flotily Paxu. Jestli nic neudělá a de Soya ukradne jednoho z archandělů, Stoneová stane před vojenským soudem, bude propuštěna, vyloučena z Círky a určitě popravena.

"Federico," pokračovala tiše, "prosím, snižte rychlost, abychom vás dohonili. Pořád můžete dodržet rozkazy a skočit podle tajných souřadnic. Žádám jen o to, abych se dostala na palubu Raphaela a ujistila se, že je před skokem všechno v pořádku."

De Soya zaváhal. Nemohl použít příkazy, aby vysvětlil spěšný odlet pod šesti sty g. Kamkoliv Raphael skočí, posádka bude potřebovat dva dny na pomalé vzkříšení, než může pokračovat v misi. Podíval se Stoneové do očí a zároveň zkontroloval nepatrný obraz Gabrieli na dlouhém sloupci bílého ohně. Mohla se pokusit* proniknout jeho polem salvou zbylých konvenčních zbraní. De Soya nechtěl přestřelku. Ani rakety, ani kopí. Zničený Gabriel byl nepřijatelný. Stal se z něj zrádce Círky a státu, ale nechtěl být vrahem, který má na svědomí skutečnou smrt.

Takže smrtící paprsky.

"Dobrá, Halen," řekl klidně. "Řeknu Hoagovi, aby ubral na dvě stě g, abyste se k nám mohli přidat." Obrátil hlavu, jakoby se soustředil na subvokalizaci příkazu.

Jeho ruka se musela zachvát. Stoneová ho napodobila, neviditelná zbraň se zvedla a její prst zmáčkl spoušť. Chvilí předtím než disruptní signál dorazil, Otec kapitán de Soya spatřil osm jisker, které opustily simulovaný obraz Gabriela. Stoneová neriskovala. Raději Raphaela zničí, než by ho nechala uniknout. Virtuální obraz Matky-kapitánky ustoupil a zmizel. Smrtící paprsek udeřil do její lodi a oddělil komunikační spojení. Všichni lidé na palubě zemřeli.

Otec kapitán de Soya vzápětí ucítil, jak mizí ze simulovaného vesmíru a neurony v jeho mozku se začaly vařit. Krev mu vystříkla z očí, úst a uší, ale kněz-kapitán už byl mrtvý. Stejně jako všechny živé bytosti na Raphaelovi - seržant Gregorius a jeho dva vojáci na palubě C, GOPRO Meier, VIRO Argyle, ESSO Denish a WHIZZO Shan na letové palubě. Šestnáct vteřin nato se objevilo ve skutečném prostoru osm raket s Hawkingovým pohonem a detonovaly kolem tichého Raphaela.

Gyges sledoval v reálném módu, jak se Raul Endymion loučí s rodinou v červených róbách a pádluje směrem k oblouku přenašeče. Planeta se ocitla ve chvíli duálního lunárního zatmění. Kanálem létaly rachejtla a tisíce hrdel vydávaly podivné vytí. Gyges se postavil a byl připraven rozběhnout se k řece, aby stáhl muže z kajaku. Domluvili se, že pokud bude Raul Endymion sám, musí ho nechat naživu kvůli výsledku na lodi, která čekala na obloze. Cílem této mise bylo zjistit, kde se ukrývá dívka Aenea. Ale nikdo neřekl ani slovo o tom, že nemůže tomu muži ztížit boj či útěk. Gyges plánoval, že Endymiona chytí a přežene mu šlachy na předloktí. Mohl to udělat okamžitě, chirurgickým řezem, takže nebude hrozit nebezpečí, že vykrvácí, než ho umístí do komory lodního lékaře před výsledkem.

Gyges uběhl šest kliků k oblouku přenašeče ve zlomku vteřiny, míjel zamrzlé postavy, kontroloval chodce a podivuhodné větrné vozy. Jakmile se dostal k oblouku, ukryl se mezi vrby na vysokém náspu a přešel do pomalého času. Měl hlídat zadní vrátka. Kdyby Nemes našla ztraceného cestovatele, pinkla by mu.

Během dvacetiminutového čekání se spojil se Scyllou a Briarem na vnitřním pásmu, ale Nemes se neozvala. To bylo překvapení. Všichni věřili, že najde hledaného muže během prvních několika vteřin skutečného času. Gyges si tím nelámал hlavu. Ve skutečnosti ho to trápit nemohlo.

Věřil, že Nemes pátrá v širších kruzích, často přechází do skutečného času a znovu do rychlého módu. Věřil, že poslal své dotazy ve chvíli, kdy byla v rychlém módu. Přestože byla jeho klonovaným sourozencem, přišla na svět jako první. Nebyla tolik zvyklá na spojení běžného pásma jako Scylla, Briareus a Gyges. Kdyby měl říct pravdu, přiznal by, že by uvítal jednodušší příkaz: vytáhnout Nemes ze skály na Božím sadu a na místě ji zničit.

Na řece bylo rušno. Kdykoliv se přiblížila z východu či západu nějaká loď, Gyges přešel do rychlého módu, přeběhl po houbovitém povrchu řeky, prozkoumal ji a zkontroloval pasažéry. Některé musel svléknout, aby se ujistil, že to není Endymion, android jménem A. Bettik nebo ta dívka Aenea v přestrojení. Pro jistotu je očichal a jehlou jim odebral vzorky DNA. Musel si být jistý, že pocházejí z Vitus-Gray-Balianus B. Všichni odtud pocházeli.

Po každé inspekci se vrátil zpět na břeh a hlídal. Osmnáct minut potom, co opustil loď, kolem proletěl skimmer Paxu, zakroužil a vrátil se branou přenašeče. Vstoupit v rychlém módu na palubu byla otrava, ale už tam seděla Scylla s pátrajícími vojáky Paxu, takže mu ušetřila práci. To je ale nuda, poznamenala na běžném pásmu. Jo, souhlasil Gyges. Kde je Nemes? zeptal se Briareus z města. Hloupí vojáci dostali povolení k prohlídce a obcházeli domy. Neslyšel jsem o ní, odpověděl Gyges. Stalo se to během zatmění a okolního šílenství. Sledoval, jak před ním zastavuje větrný vůz a objevil se Raul Endymion. Gyges si byl jistý, že je to on. Dokonale souhlasil obraz, ale i osobní pach, který jim zkopírovala Nemes. Gyges se mohl okamžitě přepnout do rychlého módu, přejít zmrzlou rovinu a odebrat vzorek DNA. Ale neudělal to. Byl to jejich muž.

Místo aby zavolal na běžném pásmu nebo pinknul Nemes, ještě chvíli počkal. To napětí bylo příjemné. Nechtěl se o něj dělit, nechtěl ho zkazit. A kromě toho, napadlo ho, bude lepší Endymiona unést, až se oddělí od rodiny Spektra Helixu, která mu teď mávala na rozloučenou.

Gyges sledoval, jak Raul Endymion pádluje v tom absurdním malém člunu a zařazuje se do proudu většího kanálu. Pochopil, že bude lepší, když vezme Endymiona i s kajakem. Jestli lidé Spektra Helixu věděli, že se pokouší uprchnout branou přenašeče, určitě čekají, že zmizí. Z jejich pohledu spatří zázrak a Endymion jim zmizí z očí. Ve skutečnosti to bude Gyges v rychlém módu, který odnese muže i s kajakem zabaleného do roztaženého rychlého pole. Kajak může být užitečný při odhalení, kde se ukrývá dívka Aenea. Planetární zápachy, způsob výroby.

Lidé na březích jásali a zpívali. Lunární zatmění bylo úplné. Nad řekou explodovaly rachejtla a vrhaly barokní stíny na rezavý oblouk přenašeče. Endymion přestal mávat rodině Spektra Helixu a soustředil se na silný proud. Pádloval k přenašeči.

Gyges se postavil, pomalu se protáhl a připravil se k přechodu na rychlý mód.

Náhle se vedle něj něco objevilo. Několik centimetrů od něj. Stvoření bylo nejméně tři metry vysoké, tyčilo se nad ním. Nemožné, pomyslel si Gyges. Cítil bych přechod do rychlého módu.

Explodující rakety žhnuly světlem rudým jako krev, a to se odráželo od chromového pancíře. Kovové zuby, chromové bodce. Gyges spatřil vlastní odraz, vyděšený a pokroucený, pak přeskočil do jiného módu.

Přepnutí netrvalo ani mikrosekundu. Než skončilo, do vnitřního pole pronikl jeden ze čtyř pařátů. Jako břitva ostré prsty projely syntetickým masem a svaly, hledaly jedno z Gygesových srdcí.

Gyges ignoroval své srdce a pokusil se o protiútok. Švihl stříbrou, zmořovanou paží jako gilotinou. Taková rána dokázala uříznout uhlíkovou slitinu, jako by se jednalo o mokrou lepenku. Ale vysokou postavu před ním neprořezala. Paže se odrazila, prsty zkřehly, vylétly jiskry, ozvalo se zadunění a - loket se zlomil.

Pařát v jeho útrokách vyrval vnitřnosti, kilometry mikrovlákn. Gyges si uvědomil, že ho stvoření rozpáralo od podbřišku až k hrudní kosti. Nevadilo mu to. Pořád fungoval.

Zformoval pravou ruku do ostrého obušku a zaútočil na žhnoucí rudé oči. Byl to smrtící úder. Ale náhle se otevřely mohutné čelisti, pak se znovu zavřely. Ten pohyb byl rychlejší než rychlý mód a Gygesova pravice náhle končila nad

zápěstím.

Gyges se vrhl na zjevení, snažil se spojit jejich pole, snažil se dosáhnout zuby na jeho tělo. Sevřely ho dvě mohutné ruce, jako břitva ostré prsty projely silovým polem a masem, aby ho pevně sevřely. Chromová lebka před ním vyrazila dopředu. Jako jehla ostré špičky probodly Gygesovo pravé oko a pronikly do pravého předního laloku jeho mozku. V tu chvíli Gyges vykřikl. Neřval bolestí, přestože ji pocítil poprvé ve svém krátkém životě, ale čistým a ničím nefalšovaným vztekem. Jeho zuby cvakaly a hledaly protivníkům krk. Ale stvoření ho drželo ve vzdálenosti tří paží. Pak mu stvůra vyrvala obě srdce a odhodila je daleko do vody. O nanosekundu později popošla a prokousla Gygesův krk, aby jediným cvaknutím dlouhých zubů oddělila jeho páteř z uhlíkové slitiny. Gygesova hlava byla oddělena od těla. Snažil se zapnout telemetrickou kontrolu stále bojujícího těla, díval se přes krev a tekutinu jediného oka a vysílal na běžném pásmu. Ale vysílačka v jeho lebce byla zničena a přijímač ve slezině vyrván z těla. Svět se zatočil. Nejdříve korona vycházejícího slunce za druhým měsícem, pak ohňostroj, pak barevný povrch řeky, pak znovu obloha a nakonec tma. Gyges slábl a po - chopil, že jeho hlava odletěla daleko do řeky. Než se ponořil do temnoty, ještě spatřil své bezhlavé a zbytečné tělo, které objímalo to děsivé stvoření, aby ho naposledy probodlo svými hroty a trny. Štír bleskově přešel na ještě rychlejší mód, Gygesova hlava se dotkla hladiny a zmizela ve tmavých vlnách.

Rhadamanth Nemes dorazila pět minut potom. Přešla do normálního módu. Říční břeh byl prázdný, zůstala jen bezhlavá mrtvola jejího dvojčete. Větrný vůz a červeně oděná rodina zmizely. Nespatřila zde žádné čluny. Slunce vycházelo ze stínu druhého měsíce.

Je tady Gyges, vyslala zprávu na společném pásmu. Briareus a Scylla doprovázeli vojáky ve městě. Našli spícího vojáka Paxu a uvolnili mu pouta. Nikdo z dotázaných občanů nevěděl, čím je to dům. Scylla nabádala plukovníka Vínaru, aby to nechal být.

Nemes spustila silové pole a zažila nepříjemný pocit. Měla ohnutá nebo zlomená všechna žebra. Ta kostěná i ta ocelová. Několik vnitřních orgánů rozmačkaných. Levá ruka nefungovala. Její bezvědomí trvalo téměř dvacet standardních minut. Bezvědomí! Neztratila vědomí ani na jedinou vteřinu během celých čtyř let, které strávila ve ztuhlé skále na Božím sadu. A všechna ta škoda přišla přes neproniknutelné silové pole.

To nebylo důležité. Nechá své tělo, aby se opravilo během dnů nečinnosti, až opustí tento Jádrem opuštěný svět. Poklekla vedle mrtvoly svého sourozence. Byla rozervaná, bez hlavy, vykuchaná - Štír ji málem vykostil. Pořád sebou trhala, zlámané prsty se snažily sevřít nepřítomného nepřítele.

Nemes se otřásla. Necítila smutek ani odpor nad škodami, jednoduše a profesionálně hodnotila Štírovův útok a ucítila obdiv. Cítila frustraci, že se nezúčastnila této konfrontace. Útok v tunelu byl tak rychlý, že nedokázala reagovat. Právě se ocitla uprostřed změny módu. To bylo nemožné.

Najdu ho, vyslala zprávu a přešla do rychlého módu. Vzduch náhle zhoustl. Nemes slezla ze břehu, brodila se hustou vodou a kráčela po dně. Volala na společném pásmu a zkoumala hlubokým radarem.

Gygesovu hlavu našla téměř celý klik po proudu. Byl tady silný proud. Mrchožrouti už sežrali rty a zbylé oko, teď zkoumali oční důlky. Nemes je smetla a odnesla hlavu na břeh kanálu.

Gygesova vysílačka byla rozmačkaná a jeho hlasivky zmizely. Nemes uvolnila optické vlákno a spojila se s jeho paměťovým centrem. Lebka byla na levé straně rozbítá, mozková tkáň rozmačkaná a ven proudil DNA gel.

Nepokládala žádné otázky. Přešla do jiného módu a zkopírovala celou paměť. Současně ji odeslala zbylým dvěma sourozencům.

Štír, potvrdila Scylla.

Ale jdi, Sherlocku, doplnil Briareus.

Ticho, přikázala jim Nemes. Skončete to s těmi idioty. Já to tady uklidím a počkám v přistávacím modulu.

Gygesova hlava byla slepá, vyhřezlý mozek, přesto se snažila promluvit. Jazyk chtěl zformovat slabiky. Nemes si hlavu přiložila k uchu.

"Rrr-r prr-o-í-mmm." Prosím. "Sss-p-o-mmm-sssss." Pomoz. "Sssss-m-m-ii." Mí.

Nemes odložila hlavu a studovala tělo na špinavém břehu. Chybělo mnoho orgánů. Desítky metrů mikrovláknů se zamotaly mezi plevel a zmizely v bahně, některé stáhl proud. Šedé vnitřnosti a nervové gelové pakety byly na kusy, válely se všude kolem. Úlomky kostí odrážely sílící sluneční paprsky. Slunce překonalo Dvojí tmu. Klonovanému nedokázal poskytnout pomoc ani přistávací modul, ani lékařské vybavení starého archanděla. A Gygesovi by trvalo mnoho standardních měsíců, než by se dokázal uzdravit. Nemes položila hlavu na zem, zabalila tělo do vlastních mikrovláken a zatížila ho kamením. Ujistila se, že na řece neplave žádná loď, pak hodila bezhlavou mrtvolu daleko do proudu. Viděla, že je řeka plná útočných a nevybíravých mrchožroutů. Ale některé části jejího sourozence jim nebudou chutnat.

Zvedla Gygesovu hlavu. Jazyk pořád mlaskal. Zahákla palec a ukazováček do očních důlků a hodila hlavu pryč.

Zmizela pod hladinou, ani ji nezčeřila.

Nemes doběhla k oblouku přenašeče, vyrvala ukrytou přístupovou desku z rezavého a údajně neproniknutelného povrchu a vytáhla vlákno ze zápěstí. Připojila se.

To nechápu, ozval se Briareův hlas na společném pásmu. Neotevřela se nikam.

To neznamena nikam, odvětila Nemes a ukryla vlákno. Nikam ve staré Síti. Nikam, kde Jádru postavilo přenašeč.

To je nemožné, namítla Scylla. Neexistují přenašeče, které Jádru nepostavilo.

Nemes vzdychla. Její sourozenci byli pitomci. Buďte zticha a vraťte se do přistávacího modulu, vyzvala je. Musíme to probrat osobně. Poradce Albedo bude chtít všechno zkopírovat.

Nemes přešla do rychlého módu a rozběhla se k přistávacímu modulu. Běžela hustým vzduchem a sépiově bílým zpomaleným časem.

Kapitola 12

Nezapomněl jsem na knoflík. Můj problém byl jednoduchý - když se člověka zmocní skutečná panika, okamžitě si na knoflíky nevzpomene.

Kajak se řítí do nekonečných hlubin, které brázdily jen mraky vysoké desítky tisíc metrů, jež se zvedaly z purpurových hlubin až k mléčnému stropu mraků tisíce metrů nade mnou. Sledoval jsem, jak se pádlo řítí volným pádem. Kajak a já jsme padali rychleji. Snad za to mohla aerodynamika a maximální rychlost, ale za dané situace jsem to nemohl počítat. Přede mnou i za mnou se valily velké sloupce vody z řeky, kterou jsem nechal za sebou. Pomalu se rozděly a vytvořily koule, jaké jsem viděl v nulové gravitaci. Pak je rozmetal vítr. Jako bych padal ve vlastní průtrži mračen. Šipkovou pistolí, kterou jsem vzal spícímu vojákovi v ložnici, jsem zaklínal mezi stehno a vnitřní ohnutou část kajaku. Zvedl jsem ruce, jako bych se proměnil v ptáka, který se chystá vzlítout. Mé pěsti sevřela hrůza. Po prvotním výkřiku jsem zavřel pusku a skřípal zuby. Pád byl nekonečný.

Spatřil jsem oblouk přenašeče nade mnou. Slovo "oblouk" se na tento svět nehodilo. Volně se tam vznášel kovový kruh, rezavá kobliha. Na okamžik jsem spatřil žhnoucí smyčkou oblohu Vitus-Gray-Balianus B, pak obraz vybledl a nahradily ho mraky. Přenašeč byl jedinou hmotnou věcí v krajině oblaků a já se od něj vzdálil o víc než tisíc metrů.

Uprostřed paniky a závratě jsem zažil fantastický moment. Představil jsem si, že se změním v ptáka a podaří se mi odletět zpět k přenašeči. Usadím se na široký spodní oblouk a budu čekat na...

Na co? Svíral jsem boky rotujícího kajaku, který se málem obrátil vzhůru nohama. Řítili jsme se k purpurovým hlubinám celé kilometry pod námi.

V tu chvíli jsem si vzpomněl na knoflík. Ať uděláš cokoliv, nikdy se ho nedotýkej, řekla Aenea, když jsme položili kajak na vodu v Hannibalu. Chtěla jsem říct, nedotýkej se ho, dokud nebudeš muset.

Kajak se znovu otočil kolem své osy a málem mě vyhodil. Už jsem nesešel na polstrované sedače na jeho dně.

Vznášel jsem se uvnitř, kolem proudy vody, padající pádlo a řítící se kajak. Rozhodl jsem, že nadešla chvíle, kdy "budu muset". Odrhl jsem plastický obal a zmáčkl červený knoflík palcem.

V přední části a za mnou se otevřelo několik panelů. Sklonil jsem se a čekal, zatímco se uvolnila lana a obrovská masa látky. Kajak se narovnal a začal brzdit tak silně, že jsem málem vypadl. Držel jsem se plastického člunu, který se divoce kýval. Zdálo se, že se beztvářá hmota nad mou hlavou formuje v něco mnohem složitějšího než obyčejný padák. I přes příliv adrenalinu a skřípání zubů jsem poznal její materiál. Paměťová látka, kterou jsme koupili s A. Bettikem na indiánském trhu poblíž Taliesinu Západ. Piezoelektrický, sluncem dobíjený materiál byl téměř průhledný, ultralehký a ultrasilný. Vzpomněl jsem si na celý tucet plánů, kde ho využít. Chtěli jsme ještě přikoupit a nahradit plátno nad hlavním studiem, neboť stará střecha hnla a musela se často měnit. Ale pan Wright trval na plátnu. Dával přednost žlutému světlu. A. Bettik uložil nějakých deset metrů paměťové látky do své dílny a já si na ni už nevzpomněl.

Až teď.

Pád se zastavil. Kajak visel pod trojúhelníkovým padákem, který drželo deset nylonových lan. Klesali jsme, ale střemhlavý pád se změnil v pomalý sestup. Vzpomněl jsem si, že látka je průsvitná a vzhledl. Ale kruh přenašeče už byl dávno pryč a ukryly ho mraky. Vítr a vzdušné proudy mě nesly pryč od přenašeče.

Zřejmě bych měl poděkovat svým přátelům, dívce a androidovi, že to předvíдали a kajak vhodně upravili, ale má první myšlenka byla úplně jiná: Vy pitomci! Bylo toho na mě příliš. Spadnout na svět plný oblak, kde není žádná zem bylo prostě moc. Jestli Aenea věděla, že mě sem hodí, proč ne...

Žádná zem? Opřel jsem se o okraj kajaku a podíval se dolů. Možná poletím pomalu dolů k zatím neviditelnému povrchu.

Ne. Spatřil jsem pod sebou kilometry prázdného vzduchu a pod nimi další vrstvy purpurových a černých mraků. Tmu projasnil jen občasné blesk. Dole musel být hrozný tlak. To mě přivedlo na další myšlenku. Jestli je to jeden z jovianských světů - Vír nebo Jupiter nebo nějaký další - jak to, že dýchám kyslík? Pokud jsem věděl, lidstvo narazilo pouze na plynové giganty, které nabízely nepřátelskou atmosféru - metan, amoniak, helium, kysličník uhličitý, fosfín, kyanid a další. Snad trochu vody. Nikdy jsem neslyšel o plynovém gigantu s dýchatelnou atmosférou kyslíku a dusíku, přesto jsem dýchal. Vzduch byl řidší než na planetách, které jsem navštívil, a cítil jsem amoniak. Ale každopádně jsem dýchal. Pak to nemohl být plynový obr. Sakra, kde jsem byl?

Zvedl jsem zápěstí a oslovil komlog: "Kde to sakra jsem?"

Chvilí bylo ticho, až mě napadlo, že jsem věc rozbil na Vitus-Gray-Balianus B. Pak se ozval lodní arogantní hlas:

"Neznám, M. Endymione. Mám nějaká data, ale jsou nekompletní."

"Řekni."

Následovala neuvěřitelně rychlá citace teploty ve stupních kelvina, atmosférický tlak v milibarech, odhadovaná hustota v gramech na krychlový centimetr, možná rychlost v kilometrech za vteřinu, magnetické pole v gaussech, následoval seznam atmosférických plynů a jejich poměr.

"Maximální rychlost je pětadesát celých dva kliků za vteřinu," zopakoval jsem. "To je teritorium plynového obra, ne?"

"Zcela, určitě," souhlasil lodní hlas. "Jovianský základ je padesát devět celých pět kilometrů za vteřinu."

"Ale atmosféra není jako u plynového obra, že?" Pozoroval jsem velký mrak, který měnil tvar. Jako přírodní holozáznam přehrávaný na vyšší rychlost. Vysoký mrak musel dosahovat deset kliků nad nás, jeho základna mi - zela v purpurových hlubinách. Hlubinou projel blesk. Na druhé straně jsem spatřil bohaté a nízké sluneční paprsky. Večerní světlo.

"Atmosféra nepřipomíná nic v mých záznamech," oznámil mi komlog. "Kysličník uhelnatý, ethan, acetylén a ostatní uhlovodíky nesouhlasí se Solmevovým poměrem rovnováhy, ale dají se jednoduše vysvětlit jovianskou molekulární kinetickou energií a slunečním zářením, které rozbíjí metan. A přítomnost kysličníku uhelnatého je standardním

výsledkem metanu a vodní páry, které se mísí v nižších vrstvách, kde teplota přesahuje dvě stě stupňů kelvina, ale zastoupení kyslíčku a dusíku..."

"No?" pobídl jsem ho.

"Potvrzuje život," doplnil komlog.

Obrátil jsem se a začal zkoumat mraky a oblohu, jako by se za mnou někdo plížil. "Život na povrchu?" zeptal jsem se. "To asi ne," odpověděl nevýrazný hlas. "Pokud tento svět dodržuje joviánské normy, tlak na takzvaném povrchu bude nějakých sedmdesát milionů atmosfér Staré Země a teplota nějakých pětadvacet tisíc stupňů kelvina."

"Jak jsme vysoko?" zeptal jsem se.

"Nevím jistě," přiznal stroj, "ale s přihlédnutím na současný atmosférický tlak nula celá sedm standardu Staré Země jsme na standardní joviánské planetě někde nad troposférou a tropopausou, což je vlastně nižší stratosféra."

"Nebylo by v takové výšce chladněji? Jsme málem ve vesmíru."

"Na plynovém obrovi nebylo," odpověděl komlog svým nesnesitelným hlasem učitele. "Skleníkový efekt vytváří tepelnou inverzní vrstvu a ohřívá vrstvy stratosféry na teplotu lidského optima. Ale rozdíl několika tisíc metrů může přinést vysoké teplotní skoky. Nahoru i dolů."

"Několik tisíc metrů," zopakoval jsem tiše. "Kolik vzduchu je nad námi a pod námi?"

"Nevím," přiznal komlog znovu, "ale odhad napovídá, že rovníkový rádius od středu tohoto světa až po vyšší atmosféru bude přibližně sedmdesát tisíc kilometrů, uvažíme-li kyslíko-dusíko-uhlíkovou vrstvu, která se zvedá do tří až osmi tisíc kilometrů, přibližně dvě třetiny vzdálenosti od planetárního středu."

"Vrstva tři až osm tisíc klicků," zopakoval jsem hloupě. "Nějakých padesát tisíc klicků nad povrchem..."

"Přibližně," souhlasil komlog, "ale jistě chápete, že se při takovém tlaku molekulární vodík mění v kovový..."

"Jo," přerušil jsem ho, "to mi teď stačí." Měl jsem pocit, že začnu zvracet přes okraj kajaku.

Měl bych poukázat na anomálii zajímavého zabarvení okolních mraků, která prozrazuje přítomnost sulfidu amonií nebo póly sulfidů, přestože v apotroposférické výšce by člověk předpokládal, že samotná přítomnost amoniakových mraků a skutečných vodních mraků...

"Dost," usekl jsem ho.

"Chtěl jsem na to poukázat jen kvůli zajímavému atmosférickému paradoxu, který zahrnuje..."

"Drž zobák," vyzval jsem ho.

Jakmile zašlo slunce, udělala se zima. Samotný západ si budu pamatovat až do nejdelší smrti.

Vysoko, vysoko nade mnou ztmavly pruhy modré oblohy, nabraly odstín hyperionského lápisu, pak zpurpurověly. Hlubiny pode mnou a obloha nad hlavou potměly a mraky kolem mě ožily jasnějšími barvami. Říkám mraky, ale pokud chci popsat tu sílu a vznešenost, kterou jsem sledoval, pak je takové slovo směšné. Vyrůstal jsem u pastevecké karavany na vřesovištích mezi hyperionským Velkým jižním mořem a plošinou jménem Křídlo, kde nerostly žádné stromy. Mraky jsem znal.

Rozvlněná mračna vysoko nade mnou odrazila soumrak a já spatřil celé spektrum růžové barvy, rudě žhnoucí odstín, fialovou a zlaté pozadí. Jako bych se ocitl v chrámu s vysokým růžovým stropem, který podepírají tisíce nepravidelných sloupů. Sloupy byly obrovské hory mraků, jejich rozšiřující se základny mizely v tmavých hlubinách stovky a tisíce kilometrů pod mým plujícím kajakem, jejich kulaté vrcholky se vzdouvaly a mizely v oblacích stovky a tisíce kilometrů nade mnou. Každý sloup odrazil těžké světlo, které proniklo škvírou mnoho tisíc klicků na západ, a zdálo se, že hoří. Jako by mraky vyrostly z hořlavého materiálu.

"Monosulfid a polysulfidy," prohlásil komlog. No, ať ty ve dne hnědé mraky obsahovaly cokoli, při západu slunce se vzňaly světlem rudým jako rez. Spatřil jsem karmínové pruhy, krvavé cáry se táhly z hlavního mraku jako červené praporky. Růžové úponky se pojily se stropem a připomínaly svaly v lidském těle, některé mraky byly tak bílé, že mě málem oslepily. Z vířících vzdušných věží se táhly zlaté pruhy, které připomínaly blondaté vlasy, vlající kolem bledých tváří obrácených k nebi. Světlo zhoustlo a zesílilo, bylo tak intenzivní, až se mi nahrnuly do očí slzy. Pak ještě zesílilo. Mezi sloupy hořely mohutné, téměř vodorovné paprsky božího světla, něco ozářily, někam vrhaly stín. Propíchly ledové mraky a pruhy vertikálního deště, spatřil jsem stovky jednoduchých a tisíce několikanásobných duh. Stíny nebyly černé či šedé, ale přinesly nekonečnou paletu jemných odstínů. Zářivé zlato, které se mění v bronz, čisté bílá přechází v krémovou a nakonec se mění v sépiový odstín, odvážná karmínová rozlitá krve tmavne a přechází v rezavě červenou barvu krve zaschlé, aby vybledla a dala vzniknout podzimní červenohnědé barvě. Povrch kajaku se přestal třpytit a padák přestal chytat světlo. Stíny se pomalu plížily výš. Muselo to trvat nejméně třicet minut, ale ta podívaná mě natolik pohltila, že jsem se nepodíval na komlog. Když stíny konečně dorazily ke stropu, jako by někdo zatemnil světla chrámu.

Byl to neuvěřitelný západ slunce.

Vzpomínám, jak jsem v tu chvíli zamrkal. Ohromila mě ta hra světla a stínu, ten zvláštní neklid vířících mraků, a když se snesla opravdová tma, chtěl jsem zavřít oči a začít přemýšlet. A v tu chvíli se objevily blesky a aurora.

Na Hyperionu žádná aurora borealis nebyla. A jestli, nikdy jsem ji nespapřil. Jednou jsem ji pozoroval na Staré Zemi na poloostrově, kde kdysi ležela Skandinávská republika. To bylo během okružní plavby kolem Země v přistávacím modulu. Pozoroval jsem třpyt, naskočila mi husí kůže, viděl jsem pohyb a tanec na severním obzoru. Jako průhledný háv neviditelného tanečníka.

Místní aurora nebyla tak jemná. Pruhy světla a záření tančily na vysokém nebi a postupovaly směrem, který jsem považoval za jih. Nad světem tmavého vzduchu pode mnou se třpytily zelené, zlaté, rudé a kobaltové pavučiny. Rostly, rozšiřovaly se, roztahovaly a mísily s dalšími pavučinami přeskakujícími elektronů. Jako by si planeta vystříhovala papírové panenky z třpytivého světla. Během několika minut ožila celá obloha a já pozoroval tančící pruhy vertikálního, šikmého a téměř vodorovného světla. Znovu jsem spatřil věže, víření a praporky, které odrážely pulz chladného světla.

Málem jsem slyšel šepot a praskání slunečních částic, které táhne magnetická síla tohoto obrovského světa. Skutečně jsem je slyšel. Praskání, bzučení, hlasité cvakání, dlouhé chřestění. Obrátil jsem se, opřel se o trup kajaku a podíval se dolů. Hromy a blesky.

Jako dítě jsem na vřesovištích pozoroval mnoho bouří. Na Staré Zemi jsme často seděli s Aeneou a A. Bettikem před jejím přístřeším a sledovali večerní bouře, které zuřily nad severními horami. Ale na toto jsem nebyl připraven.

Hlubiny, tak jsem je pojmenoval, představovaly tmavou podlahu vzdálenou tak daleko, že to bylo směšné. Představovaly vroucí příslib neskutečného tlaku a ještě horšího žáru. Ale teď ožily světlem, přeskakovaly tam bouře, které létaly od obzoru k obzoru - jako by tam někdo odpálil celou řadu atomových bomb. Dokázal jsem si představit, že jediná taková řetězová reakce dokáže zničit celá města. Svíral jsem okraj kajaku a ujišťoval sám sebe, že bouře jsou ode mě celé stovky kliků daleko.

Blesky zasáhly věže mraků. Záslehy vnitřního bílého světla předvedly barvu aurory. Hřmění nebylo chvíli slyšet, pak ano. Nejprve to bylo děsivé, pak to bylo ještě horší. Náhlé proudy a vzdušné víry rozhoupaly kajak i padák. Držel jsem se vši silou a prosil Boha, abych se dostal na jiný svět.

Pak začaly blesky přeskakovat z jednoho sloupu na druhý.

Komlog a můj vlastní rozum vnímaly rozlohu tohoto světa - desítky tisíc kliků silnou atmosféru, obzor tak vzdálený, že by se sem vešly desítky Starých Zemí a Hyperionů. Ale teprve blesky mě přesvědčily o tom, že je to planeta obrů a bohů a lidé sem nepatří.

Elektrické výboje byly širší než Mississippi a delší než Amazonka. Obě ty řeky jsem viděl a teď jsem viděl blesky. Byl jsem si jistý.

Přikrčil jsem se v malé lodi, jako by mi to pomohlo, jestli do nás jeden z těch blesků uhodí. Postavily se mi chloupky na předloktí a uvědomil jsem si, že stejný pocit pronásleduje můj krk a hlavu. Vlasy se mi kroutily jako živí hadi. Komlog blikal a dával mi varovná znamení. Zřejmě na mě i křičel, ale v takovém hukotu bych neslyšel palbu laserového děla deset centimetrů od ucha. Padák se vlnil a tahal za lanka, útočil na nás horký vzduch a implodující vakuum. V jednu chvíli mě oslepil blesk, kajak zachytil jeho brázdu a dostal se nad úroveň padáku. Byl jsem si jistý, že provazy povolí a spadneme do cáru padáku. Několik minut - možná hodin - budeme padat, pak můj křik umlčí tlak a žár.

Kajak se zhoupl zpět, pak nahoru, pak se rozhoupal jako šílené kyvadlo. Ale zůstal pod padákem.

Jako by nestačila bouře pode mnou, stoupající výbuchy ve věžích kumulů a žhnoucí blesky, které propichovaly věže jako síť hořících neuronů, které zešilely v mozku, objevily se ještě kulové blesky. Vyskočily z mraků a pluly tmavým prostorem kolem kajaku.

Sledoval jsem, jak jedna z živých poskakujících koulí čisté elektřiny proplouvá ani ne sto metrů pode mnou. Byla velká jako malý kulatý asteroid - elektrický měsíc. Řev, jaký vydával, nelze popsat, ale nezvané vzpomínky mi připomněly chvíli, kdy jsem se dostal do lesního požáru na kontinentu Orla. Vzpomněl jsem si na tornádo, které přeskočilo náš karavan, když mi bylo pět let, na plazmové granáty, které vybuchují na velkém modrém ledovci Ledového břehu Drápu. Všechny tyto vzpomínky dohromady nemohou popsat sílu, která zuřila pod kajakem a uháněla jako zbloudilý balvan modrého a zlatého světla.

Bouře trvala více než osm hodin. Tma dalších osm. Bouři jsem přežil, tmu prospal. Když jsem se probudil, cítil jsem otřes a žízeň, vzpomínal na sny plné světla a hluku. Pořád jsem špatně slyšel, chtělo se mi na záchod, ale bál jsem se, že jakmile si kleknu, vypadnu z kajaku. Spatřil jsem, jak ranní světlo barví opačnou stranu sloupů, které večer žhnuly. Úsvit byl jednodušší než západ slunce. Jasně bílá a zlatá barva slezla z cirrusového stropu, přeběhla po víncích kumulech na úroveň, kde jsem seděl a třásl se zimou. Byl jsem mokrý, měl jsem mokré oblečení i vlasy. V noci začalo v nejhorším ještě pršet. Pršelo hustě.

Klekl jsem si na podlahu člunu, levou rukou se opřel o okraj, ujistil se, že se kajak už tolik nekýve, a ulevil jsem si.

Tenký zlatý proud se třpytil v ranním světle a zmizel v nekonečné hlubině. Dole byla znovu tma, černá a purpurová barva, neproniknutelná hlubina. Bolela mě záda a vzpomněl jsem si na noční můru ledvinového kame - ne, kterou jsem prožil v minulých dnech. Teď mi to připadalo jako jiný život. Bylo to tak dávno. No, pomyslel jsem si, jestli ten malý kamínek vyšel ven, dnes tam další nebude.

Zapnul jsem si kalhoty a posadil se. Chtěl jsem si natáhnout nohy, ale nevypadnout přitom. Přemýšlel jsem o tom, jak je nemožné najít další přenašeč, když mě noční vítr odnesl z kurzu. Jako bych někdy nějaký kurz měl! V tu chvíli jsem si uvědomil, že nejsem sám.

Z hlubin stoupaly živé bytosti a kroužily kolem mě.

Zpočátku jsem spatřil jen jediné stvoření a neměl žádný záchytný bod, podle kterého bych určil velikost návštěvníka. Mohl mít jen několik centimetrů v průměru a vznášet se pouhé metry od plujícího kajaku, mohl mít mnoho kilometrů a plout v nekonečné dálce. Pak se organismus dostal mezi dva vzdálené sloupy kumulů a já pochopil, že kilometry jsou vhodnější. Jak se blížil, spatřil jsem myriádu menších tvarů, které ho doprovázely na ranní obloze.

Než se pokusím tyto bytosti popsat, musím říct, že lidstvo má v historii své expanze jen málo poznatků, aby bylo připraveno popsat obrovské cizí organismy. Během období Hidžry a po ní byly propátrány a kolonizovány stovky planet, ale většinu místních životních forem představovaly rostliny a několik velmi jednoduchých organismů jako svítící chmýří na Hyperionu. Těch pár velkých zvířecích forem - řekněme lampový chřtán na Maře Infinitus nebo zeplini na Víru - se stalo terčem lovců, takže málem vyhynuly. Mnohem běžnějším byly světy plné místních životních forem a myriády lidmi upravených druhů. Lidstvo tyto světy terraformovalo, přivezlo své bakterie, žížaly, ryby, ptáky a suchozemská zvířata ve formě DNA, mražených embryí na prvotních lodích, biologických továren při pozdějších výpravách. Výsledek byl stejný jako na Hyperionu. Zůstaly silné místní rostliny jako teslovníky a chalma, přežily některé druhy hmyzu, které se dokázaly sžít s transplantovanými a biologicky upravenými adapty ze Staré Země, jako jsou triaspen, stromy s věčně modrým jehličím, duby, mallardské kachny, žraloci, kolibříci a srnci. Na cizí zvěř jsme

nebyli zvyklí.

A teď se ke mně blížili stoprocentně cizí tvorové.

Ten největší mi připomněl sépii, jednoho z adaptů pocházejících ze Staré Země, které se tak dařilo v teplých mělčinách Velkého jižního moře na Hyperionu. Stvoření připomínalo oliheň, ale bylo téměř průhledné, vnitřní orgány viditelné.

Ale musím přiznat, že pulzovalo, svíjelo se a měnilo tvar natolik, že jsem těžko poznal vnitřek a vnějšek. Jako bojový křižník, který se morfuje na bitvu. Stvoření nemělo hlavu, chyběl i plochý výběžek, který u olihně za hlavu považujeme. Ale rozeznal jsem množství chapadel. Možná by bylo kvůli neustálému pohybu, smršťování, roztahování a chvění lepší použít slova úponky a vlákna. Ale stejné úponky jsem našel uvnitř i venku, nebyl jsem si jistý, zda se stvoření pohybuje díky jejich chvění, nebo ho pohání vytlačování plynu z jeho bledého, průsvitného těla.

Pokud jsem si vzpomínal na staré knihy a vysvětlování staré Grandam, zeplini na Víru byli mnohem jednodušší. Velké plynové balóny, pouhé medúzám podobné buňky, které držely vodík a metan, jednoduché vnitřnosti zpracovávaly hélium. Obří medúzy, které se vznášely ve vodíko-amoniako-metanové atmosféře Víru. Pokud jsem si pamatoval, zeplini se živili určitým druhem atmosférického phytoplanktonu, který nacházeli v odporné atmosféře. Na Víru nebyli žádní predátoři... až do chvíle, kdy dorazili lidé ve svých plujících batyskafech a začali odčerpávat vzácné plyny.

Jak se sépie blížila, rozeznal jsem složitost jejich vnitřností. Bledé pulzující obrysy orgánů a střeva připomínající smyčky, tvary, které mohly sloužit ke krmení a trubky, které mohly být reprodukčními orgány. Přívěsky, možná pohlavní orgány, snad i oči. A stvoření se smršťilo, svinu - lo dlouhá vlákna, zapulzovalo a roztáhlo úponky do celé své délky. Jako oliheň, která pluje průzračnou vodou. Bylo nějakých pět, šest set metrů dlouhé.

Tehdy jsem si všiml i dalších věcí. Kolem sépie se hemžily stovky a tisíce zlatých, jako disk tvarovaných živočichů, kteří se lišili svou velikostí. Od mrňavých, velkých jako moje dlaň, až po ty největší, velké jako těžké říční manty, které tahaly vlečné čluny na hyperionských řekách. Stvoření byla téměř průhledná, ale jejich útroby mlžil zelený žár... snad plyn, který rozzářilo jejich bioelektrické pole. Hemžily se kolem sépie, která jako by je polykala a absorbovala jedním otvorem, aby se znovu objevily někde jinde. Nemohu přísahat, zda sépie některé z disků pozřela, ale v jednu chvíli se mi zdálo, že vidím mrak zeleně žhnoucích tvorů v jednom z jejich orgánů.

Obluda a mračno jejich společníků se přiblížily, stoupaly, dokud jejím tělem neproniklo světlo, které se dotýkalo mého kajaku a padáku. Přehodnotil jsem její rozměry. Když se roztáhla do celé své délky, musela měřit nejméně celý klik a byla třetinu široká.

Živé disky se vznášely všude kolem mě. Zjistil jsem, že se vlní jako manty, ale ještě k tomu rotují.

Vytáhl jsem šipkovou pistoli, kterou mi dal Alem, a uvolnil pojistku. Jestli na mě ta obluda zaútočí, vypálím polovinu zásobníku do jejího bledého boku a budu doufat, že je stejně tenký jako průhledný. Možná se mi podaří uvolnit plyny, které jí dovolovaly plout v tomto pásu kyslíkové atmosféry.

V tu chvíli vystřelila do všech směrů její vlákna, některá minula padák o pouhé metry a já pochopil, že obludu nemohu zabít, aby nezničila můj padák. Čekal jsem, věřil, že mě každou chvíli vtáhne do svého sépiového chřtánu... jestli to byl chřtán.

Nic se nestalo. Kajak mířil západním směrem (považoval jsem ho za západ), padák se zvedal na termálních proudech a klesal v chladnějších vírech, kolem mě se zvedaly mraky, sépie a její společníci mě sledovali. Nevím proč, ale považoval jsem je za parazity. Pak se sépie vzdálila několik set metrů na "sever" a stoupala o několik set metrů nahoru. Zauvažoval jsem, zda mě sleduje ze zvědavosti nebo kvůli hladu. Nevěděl jsem, jestli na mě každým okamžikem nezaútočí zelené disky, které vířily kolem kajaku.

Nevěděl jsem co dělat. Odložil jsem zbytečnou šipkovou pistoli na klín, ukousl z poslední sušenky v batohu a usrl vodu z lahve. Měl jsem zásobu na necelý den. Proklet jsem sám sebe, že jsem nenachytl dešťovou vodu během noční děsivé bouře, ale nevěděl jsem, zda je místní voda pitná.

Dlouhé ráno se změnilo v dlouhé odpoledne. Padák mě několikrát odnesl do tyčících se mraků a na obličej se mi přilepila mlha. Lízal jsem kapky na rtech a na bradě. Chutnala jako normální voda. Kdykoliv jsem vyplul ven, čekal jsem, zda sépie zmizela. Ale vždycky se zařadila na pravobok, kousek nade mne. Když už slunce minulo zenit, kajak se dostal do silného stoupajícího mraku a padák málem sroloval silný proud. Ale narovnal se, a když jsem mrak opustil, ocitl jsem se o několik kilometrů výš. Vzduch byl řidší a chladnější. Sépie mě sledovala.

Možná nemá ještě hlad. Možná žere až, po setmění. Takovými myšlenkami jsem se uklidňoval.

Prohlížel jsem prázdnou oblohu mezi mraky a hledal další kroužek přenašeče. Nic. Hledat byla hloupost. Vzdušné proudy mě nesly na západ, ale chvilkové víry mě táhly celé kilometry na sever i jih. Jak bych mohl najít tak malou Jehlu po dvou dnech a jedné noci, kdy jsem létal všude možně? Bylo to velmi nepravděpodobné. Ale pořád jsem hledal.

Uprostřed odpoledne jsem pochopil, že na jihu pod sebou vidím další živé bytosti. Na základně jedné vysoké věže se pohybovaly další sépie. Sluneční paprsky se dostaly dost hluboko, takže ozářily jejich průhledná těla na pozadí černých a vířících hlubin pod nimi. Musely jich být celé desítky, ne, celé stovky. Pulzovaly a pluly kolem základny jediného mraku. Byl jsem tak daleko, že jsem neviděl malé parazity kolem, ale vytušil jsem místa, kde se mlžilo světlo (jako zvířený prach), které potvrzovalo přítomnost tisíců a milionů parazitů. Napadlo mě, zda se stvoření většinou drží v nižších atmosférických vrstvách a tento jedinec, který se mě pořád držel na vzdálenost výživných úponků, zbloudil jen ze zvědavosti.

Cítil jsem křeče ve svalech. Vystrčil jsem nohy a snažil se je opřít o kajak, zatímco jsem se držel provazů padáku, abych neztratil rovnováhu. Bylo to nebezpečné, ale nutně jsem se potřeboval protáhnout. Ležel jsem na zádech a šlapal na smyšleném kole. Udělal jsem několik kliků. Když křeče ustoupily, zalezl jsem zpět do lodi a dřímal.

Možná vám to bude připadat zvláštní, ale mé myšlenky celé odpoledne bloudily, přestože se vedle mě vznášela ta podivná sépie a několik metrů od kajaku a padáku kroužila ta diskovitá stvoření. Lidská mysl si rychle zvykne na zvláštní věci, které se nechovají zajímavě.

Začal jsem vzpomínat na poslední dny, měsíce a roky. Vzpomínal jsem na Aeneu, na to, jak jsem ji opustil, na všechny lidi, kteří zůstali za mnou. Na A. Bettika a ostatní z Taliesinu Západ, na starého básníka na Hyperionu, na Dem Lou a Dem Riu a jejich rodinu na Vitus-Gray-Balianus B, na Otce Glaucuse ve zmrzlých tunelech Sol Draconi Septemu, na Cuchiata, Chiaku, Cuchtu a Chichticu a ostatní Chitchatuky. Aenea si byla jistá, že Otce Glaucuse a naše přátele Chitchatuky zavraždili, když jsme planetu opustili, ale nikdy mi nevysvětlila, jak to může vědět. Vzpomínal jsem i na další lidi, vybavil se mi poslední pohled na starou Grandam a členy klanu, kteří mi mávali, když jsem odešel před mnoha lety sloužit do Domáci gardy. A mé myšlenky se pořád vracely k rozloučení s Aeneou. Opustil jsem příliš mnoho lidí. Nechal jsem mnoho lidí dělat mou práci a bojovat za mě. A teď budu bojovat sám za sebe. Jestli tu dívku někdy znovu najdu, zůstanu s ní na věky. To rozhodnutí žhnulo jako záchvat vzteku, rozněcovala ho beznaděj, že nikdy nenajdu na tomto nekonečném světě plném mraků další přenašeč.

TY ZNÁŠ
TU KTERÁ UČÍ
DOTKLA SE
TĚ (!?!?)

Nebyl to zvuk, který bych slyšel. Jako by mi foukal vítr v hlavě. Zatočila se mi hlava a pevně jsem sevřel kajak, abych nevypadl ven.

OPRAVDU
SE TĚ DOTKLA/ZMĚNILA
NAUČILA
SLYŠET/VIDĚT/CHODIT
TA
KTERÁ UČÍ
(???)

Každé slovo představovalo záchvat migrény. Každé zaútočilo silou, při které krvácí mozek. Ta slova řval můj vlastní hlas uvnitř lebky. Možná jsem zešlel.

Otřel jsem si slzy a podíval se na obrovskou sépii s rojem zelených parazitů. Velký organismus pulzoval, smřšťoval se a natahoval svá chapadla, plul chladným vzduchem. Nedokázal jsem uvěřit, že ta slova přišla od toho velkého stvoření. Bylo příliš biologické. A já nevěřil na telepatii. Podíval jsem se na rojící se disky, ale jejich chování nedávalo větší smysl než víření prachu v kuželu světla. Jejich pohyb nebyl synchronizován o nic víc než u hejna ryb nebo netopýrů. Připadal jsem si jako hlupák, ale zavolal jsem: "Kdo jsi? Kdo to mluví?"

Přimhouřil jsem oči a připravil se na náraz slov do mozku. Ale obrovský organismus a jeho společníci neodpověděli. "Kdo to mluvil?" křičel jsem do silícího větru. Nedostal jsem žádnou odpověď, jen vrzání provazů o látku padáku.

Kajak se svezl doprava, narovnal se a znovu se zhoupl. Obrátil jsem se vlevo a čekal, že uvidím další obludnou sépii, která na mě útočí. Místo toho jsem spatřil něco mnohem horšího.

Zatímco jsem se soustředil na tu podivnou bytost na severu, z jihu mě obklíčil zuřivý černý kumulus. Větrek rvané útržky černé páry opustily teplem hnaný bouřkový mrak a natáhly se pod člun jako ebenové řeky. Spatřil jsem blesky v hlubinách a kulové blesky, které vystřelovaly z černého sloupce bouře. Blíž, mnohem blíže se točil na okraji černé řeky nějaký tucet tornád. Jejich trychtýře se ke mně natahovaly jako žihadla škorpiónů. Každý z nich byl velký jako obludná sépie, některé ještě větší. Celé kilometry vířícího šílenství. Každý z nich vypouštěl další menší tornáda. Padák nemohl přežít setkání ani s jedním z virů a bylo naprosto jisté, že se mi trychtýře nevyhnou.

Postavil jsem se v rozhoupané lodi a přidržel se levou rukou. Pravici jsem sevřel v pěst, zvedl ruku a pohrozil tornádům, pohrozil běsnící bouři za nimi a neviditelné obloze za bouří. "No, tak dělejte!" zařval jsem. Slova pohltilo skučení větru. Moje vesta začala plácet sem a tam, náraz větru mě málem srazil do víru. Naklonil jsem se přes okraj kajaku a připravil se jako skokan na lyžích, jakého jsem kdysi pozoroval na Ledovém břehu. Narovnal jsem se před nevyhnutelným pádem, znovu zahrozil pěstí a zařval: "Sakra, tak dělejte. Stojím proti vám, bozi!"

Jeden z trychtýřů chtěl odpovědět a přiblížil se, špička roztočeného kornoutu se zabodla do oblohy pode mnou, jako by hledala pevný povrch, který mě zničí. Vír mě minul o nějakých sto metrů, ale vakuum v jeho brázdě roztočilo kajak a padák jako dětskou lodku ve vaně. Protivítr mě srazil na kluzký kajak, a kdybych se rychle nechytil, zmizel bych v zapomnění. Nohy na chvíli opustily loď.

Pohybující se trychtýř přinesl krupobití. Ledové kuličky, některé velké jako moje pěst, prošly padákem a bušily do kajaku jako mračno šipek, které zasáhne cíl. Udeřily mě do nohy, ramene a do zad. Ucítil jsem strašnou bolest a málem se pustil. Držel jsem se rozhoupaného mokrého kajaku a pochopil, jak málo na tom záleží, neboť v padáku se udělalo několik set děr. Jestli povolí stejně rychle, jako se otevřel, kajak se propadne do několik tisíc kliků vzdálené tmy. Okolní oblohu okupovala tornáda. Držel jsem se trupu a dospěl k závěru, že se nepustím, ale budu se pořád držet, dokud loď, zmuchlaný padák i mě nerozmačká tlak hnaných větrů. Došlo mi, že znovu křičím, ale ten zvuk byl tentokrát jiný... téměř radostný. Nepadal jsem ani kilometr. Když jsme, já i kajak, nabrali rychlost, která předčila maximální rychlost Hyperionu či Staré Země, vyrazila sépie, na kterou jsem zapomněl. Musela se pohybovat neuvěřitelnou rychlostí, svištěla vzduchem jako oliheň, která se řítí za svou kořistí. Nejprve mě napadlo, že má hlad a rozhodla se nepřijít o večeři, pak mě objaly dlouhé vyživovací úponky, kroutily se, zkoumaly a tiskly se ke mně.

Kdyby mě to stvoření okamžitě zastavilo, kajak i já bychom se rozpadli na malé kousky. Ale sépie měla soucit. Objala

lod', padák, lana i mě nejkratšími chapadl - chapadla byla pořád dva, možná pět metrů tlustá - pak začala brzdit, vypouštěla čpavkem páchnoucí plyn jako přistávací modul. Po chvíli jsme začali znovu stoupat do bouře, kde pořád zuřila tornáda a rotoval černý stratokumulus. Málem jsem omdlel, ale došlo mi, že sépie míří do vířícího mraku, otáčí kajak a posunuje nás do otvoru v obrovském průhledném těle.

Dobrá, pomyslel jsem si hloupě, alespoň jsem našel její ústní otvor.

Lana a cáry plachty se válely kolem mě jako obrovské prostěradlo. Sépie si nás přitáhla a jakoby kajak zabalila do látky. Chtěl jsem se obrátit, vrátit se do člunu, najít šipkovou pistolí a prostřít si cestu ven.

Šipková pistole samozřejmě zmizela, vypadla z lodi při silném otřesu a následujícím pádu. Stejně tak zmizely pokrývky, batoh s oblečením, jídlo, voda a laserová baterka. Všechno bylo pryč.

Chtěl jsem se zasmát, ale nepodařilo se mi to. Úponky vtáhly kajak a jeho pasažéra dalších padesát metrů do zívajícího otvoru na spodní části obrovského těla. Rozeznal jsem vnitřní orgány. Pulzovaly a absorbovaly, pohybovaly se ve vlastním rytmu, některé byly plné zelených disků. Jak jsem postupoval dál, narazil do mě všepohlcující zápach amoniaku. Do očí mi vyrazily slzy a začalo mě pálit v krku.

Vzpomněl jsem si na Aeneu. Nebyla to žádná dlouhá vzpomínka, jen záblesk, jak vypadala při šestnáctých narozeninách. Krátké vlasy, pot, opálená kůže po dlouhých meditacích v poušti. Zformoval jsem jedinou zprávu:

Promiň, malá. Udělal jsem všechno, abych se dostal k lodi a přivezl ti ji. Promiň. Pak se dlouhé úponky zkroutily a

vytáhly mě i s lodí do bezústého chřtánu, který musel mít nějakých třicet nebo čtyřicet metrů. Vzpomněl jsem si na plastik, ultranylonovou látku padáku a provazy z uhlíkového vlákna a v poslední chvíli mě napadlo: Doufám, že tě bude bolet břicho.

Pak mě pohltil čpavek a rybina. Mlhavě jsem vnímal, že nemohu dýchat vzduch ve vnitřnostech toho stvoření, rozhodl jsem se, že vyskočím z kajaků, aby mě to nepozřelo, ale ztratil jsem vědomí, ještě než jsem mohl něco udělat nebo připravit jiný plán.

Sépie stoupala vnitřkem mraku černějšího než bezhvězdná noc, její rtů zbavená ústa se zavřela a zmizela. Kajak, padák a já jsme se změnili ve stín v kapalných útrokách.

Kapitola 13

Když pro Kenzo Isozakiho přišla Švýcarská garda, vůbec ho to nepřekvapilo.

Plukovník sboru Helvetika a osm vojáků v oranžovomodrých uniformách s energokopími a smrtícími hůlkami dorazili na Torus Merkantilus bez ohlášení. Vyžádali si návštěvu u VA Isozakiho v jeho soukromé kanceláři a pře - dali mu kódovaný odznak, který mu přikazoval formální oblečení a okamžitý nástup před Jeho Svatost, Papeže Urbana XVI. Okamžitě.

VA Isozaki vkročil do svého bytu, rychle se vysprechoval a oblékl si tu nejformálnější bílou košili, šedou vestu, červenou kravatu, černé sako se zlatými knoflíky a černou sametovou pláštěnku. Plukovník ho celou dobu sledoval.

"Mohu zavolat svým společníkům a vydat jim obchodní instrukce pro případ, že zmeškám schůzku, která se dnes koná?" zeptal se plukovníka, když vystoupili z výtahu do hlavní recepční haly. Vojáci zde vytvořili zlatomodrý koridor.

"Ne," odmítl zástupce Švýcarské gardy. Člun Flotily Paxu zajel do doku a zaparkoval v místech, kde Isozaki nechával svůj osobní člun. Posádka Paxu pozdravila VA Merkantilů krátkým přikývnutím a přikázala mu, aby se připoutal do křesla. Pak vyrazili a na taktické holoobrazovce se objevily dva křižníky, které je doprovázely na eskortních pozicích.

Jednají se mnou jako s vězněm, nejsem žádný vzácný host, pomyslel si Isozaki. Jeho tvář samozřejmě nic neprozradila, ale záchvat strachu a hrůzy následovala vlna úlevy. Čekal to od chvíle podlouného setkání s poradcem Albedem. A od toho bolestného a traumatického setkání téměř nespál. Dobře věděl, že Albedo nemá důvod neprozradit pokusy Merkantilů kontaktovat Technojádro, ale doufal, že mu uvěří, že to zkoušel sám a jen sám. Tiše poděkoval všem bohům, kteří zařídili, že jeho přítelkyně a společnice Anna Pelli Gognaniová právě pobývala mimo systém Pacemu. Byla na Renesanci Vektor, aby projednala zdejší obchody.

Ve svém křesle mezi plukovníkem Švýcarské gardy a jedním z vojáků mohl pozorovat taktický holoobraz před pilotem. Barevná koule plná světél a kódů sloužila technickým odborníkům, ale Isozaki pilotoval už v dobách, kdy nebyli tito chlapečci na světě. Okamžitě poznal, že nezrychlují směrem k Pacemu, ale někam blízko Trojanského bodu, do středu roje asteroidů, základnen a obranných pevností Flotily Paxu.

Orbitální vězení Svatého úřadu, pomyslel si Isozaki. Ještě horší než Castel Sant Angelo, kde prý celé dny a noci běží stroje na virtuální bolest. V orbitálních kobkách vás nikdo neslyší křičet. Byl si jistý, že příkaz k návštěvě Papeže byla pouhá ironie, záminka, jak ho bez protestů dostat pryč z teritoria Merkantilů. Vsadil by se, že se během příštích dnů, možná hodin z jeho formálního obleku a pláštěnky stanou propocené a krvavé cáry.

Ve všem se mýlil. Loď zpomalila nad rovinou ekliptiky a Isozaki určil jejich cíl: Castel Gandolfo, papežovo "letní útočiště".

Ovladač na jeho křesle fungoval, takže si vyvolal vnější obraz a sledoval, jak loď opouští eskortní křižníky a propadá se k masivnímu asteroidu tvaru bramboru. Castel Gandolfo byl čtyřicet kliků dlouhý a pětadvacet kliků široký. Byl to svůj vlastní malý svět. Modré nebe, kyslíkem oplývající atmosféra udržovaná dvacetistupňovým silovým polem, úbočí a terasy se zelenaly, všude tráva a křoví, umělé hory a lesy, zurčící potůčky a malá zvířata. Isozaki spatřil starobylou italskou vesničku, ale moc dobře věděl, jak je ten mírumilovný obraz klamný. Okolní základny Paxu dokázaly zničit jakoukoliv loď i flotilu, podzemí asteroidu Castel Gandolfo protkala síť kasáren, kde se ukrývalo více než deset tisíc příslušníků Švýcarské gardy a elitních jednotek Paxu. Loď zmorfovala křídla a překonala posledních deset kilometrů na tichých elektrických pulzních tryskách. Isozaki spatřil vojáky Švýcarské gardy v plné zbroji, kteří se zvedli ze země a eskorto valí loď posledních pět kliků. Od energií nabitého brnění a průhledných hledí se odrážely jasné sluneční paprsky. Gardisté kroužili kolem jejich člunu, který klesal neuvěřitelně pomalu. Isozaki si všiml, že několik vojáků míří na

lod' sondami. Hlubokým radarem a infračervenými paprsky ověřovali, co jim prozradily kódované zprávy. Kontrolovali počet a identitu pasažérů a posádky.

Otevřely se dveře na jedné z kamenných věží hradu a loď vplula dovnitř. Pulzní trysky byly studené a vojáci Švýcarské gardy mohli přitáhnout plavidlo na místo. Jejich levitační batohy žhnuly modrou barvou.

Přechodová komora se otevřela. Po rampě sestoupilo nejprve osm vojáků Švýcarské gardy, utvořili dvě řady a počkali, až projdou plukovník a Kenzo Isozaki. VAhledal výtah nebo schodiště, ale celá přistávací plocha začala klesat. Motory a pohon byly naprosto tiché. Jejich klesání prozrazoval pouze pohyb kamenných zdí okolo. Pak odbočili a zmizeli v podzemních útrokách Castelu Gandolfo.

Zastavili se. Ve' zdi z chladných kamenů se objevily dveře. Světlo ozářilo chodbu z leštěné oceli, kde se vznášely v desetimetrových intervalech vláknoplastové bezpečnostní čočky. Plukovník pokynul a Isozaki vedl celé procesí tunelem plným ozvěn. Na konci je zalilo modré světlo, další sondy a senzory prozkoumaly celé jejich tělo i vnitřnosti. Ozval se zvonek, objevily se další dveře a otevřely se. Ocitli se ve formálnějším předpokojí. Když Isozaki a jeho eskorta vstoupili, tři přítomní povstali.

Sakra, pomyslel si VA Merkantilů Paxu. Čekala tady Anna Pelli Cognaniová v nejlepších hedvábných šatech.

Stejně tak VA Helvig Aron a Kennet Hay-Modhino, další Isozakiho spolupracovník z výkonné rady Pankapitalistické ligy nezávislých katolických mezihvězdných obchodních organizací.

Sakra, pomyslel si Kenzo Isozaki znovu, ale pokynul svým společníkům hlavou a udržel si lhostejný výraz. Všechny nás povolají k zodpovědnosti za mé činy. Všichni budeme vyloučeni z Církve a popraveni.

"Tudy," vyzval ho plukovník Švýcarské gardy a otevřel ozdobně vyřezávané dveře. Místnost byla tmavší. Isozaki ucítil svíčky, kadidlo a chladný kámen. Uvědomil si, že je vojáci Švýcarské gardy nesledují. Ať už tady čekalo cokoli, čekalo to jen na něj.

"Děkuji vám, plukovníku," vydechl VA Isozaki příjemným tónem. Zamířil pevným krokem do kadidlem provoněné tmy. Byla to malá kaple. Okolní tmu rušily jen červené votivní svíce, které prskaly na železném tepaném stojanu u jedné kamenné zdi, dvě klenutá okna z barevných sklíček nad jednoduchým oltářem na druhé straně. Na holém oltáři stálo dalších šest svíček, které vrhaly rudé stíny do dlouhé úzké místnosti. Vlevo od oltáře stálo jediné křeslo s vysokým opěrátkem a sametovým polstrováním. Na zadní straně mělo vyražený kruciform, ale když se Isozaki lépe podíval, zjistil, že je to papežský trojitý kříž. Oltář a křeslo stály na nízkém stupínku.

Nikde žádné židle ani lavice, ale stěny, mezi kterými Isozaki, Cognaniová, Hay-Modhino a Aron procházeli, lemovaly rudé sametové polštáře. Čtyři z nich, dva na každé straně, byly volné. Všichni VA Merkantilů smočili prsty ve svěcené vodě, pokřižovali se, uklonili se směrem k oltáři a poklekli na polštáře. Kenzo Isozaki sklonil hlavu k modlitbě, ale ještě předtím se stačil rozhlednout po miniaturní kapli.

Nejbliž k oltáři klečel vatikánský ministerský předseda Simon Augustino kardinál Lourdusamy. V rudém světle působil jako červenočerná hora, sklopenou hlavu, vysoký límec ukrýval jeho tlusté tváře a dvojitou bradu. Za ním klečela vyhublá postava jeho zástupce monsignora Lucase Oddiho. Proti Lourdusamymu klečel Velký inkvizitor Svatého úřadu, John Domenico kardinál Mustafa. Měl zavřené oči a modlil se. Po jeho boku nechvalně známý agent a mučitel, Otec Farrell.

Na Lourdusamého straně klečeli ještě tři velitelé Flotily Paxu: admirál Marusyn - jeho stříbrné vlasy se třpytily v rudém světle - jeho zástupce, admirálka Margaret Wu a člověk, na jehož tvář si Isozaki nedokázal chvíli vzpomenout.

Admirálka Aldikactiová. Na inkvizitorově straně spatřil kardinálku Du Noyerovou, prefektku a presidentku Cor Unum. Du Noyerová byla zdravá sedmdesátnice, měla silnou čelist a nakrátko ostříhané šedé vlasy. Oči barvy pazourku. Muže středního věku v róbě monsignora, který klečel vedle ní, Isozaki neznal.

Poslední čtveřici klečících postav byly VA Merkantilů - Aron a Hay-Modhino na straně Velkého inkvizitora, Isozaki a Pelli Cognaniová na straně ministerského předsedy. Isozaki napočítal v kapli třináct přítomných lidí. Nikterak slibné číslo, napadlo ho.

V tu chvíli se tiše otevřely ukryté dveře po pravé straně od oltáře a vstoupil papež se čtyřčlenným doprovodem. Třináct lidí v kapli se rychle zvedlo z kolenou a zůstali stát se skloněnými hlavami. Kenzo Isozaki stačil identifikovat dva muže jako Papežovy pomocníky a třetího jako hlavu papežské bezpečnosti. Byli to funkcionáři bez tváří, ale čtvrtým mužem byl poradce Albedo v šedém obleku. Když Jeho Svatost vstoupila do místnosti, nechala si políbit papežský prsten a dotkla se hlav shromážděných mužů a žen, kteří znovu poklekli. Teď už ji doprovázel pouze Albedo. Jeho Svatost Papež Urban XVI. se konečně posadil na vysoký trůn a Albedo se postavil za něj. Třináct hodnostářů v místnosti okamžitě povstalo.

Isozaki sklopil oči, na tváři klidný výraz, ale srdce mu bušilo do žeber. Prozradí nás Albedo všechny? Pokusily se všechny tyto skupiny o tajný kontakt s Jádrem? Máme být konfrontováni s Jeho Svatostí, aby nás odvedli, odstranili naše kruciformy a popravili nás? Připadalo mu to pravděpodobné.

"Bratři a sestry v Kristu," začala Jeho Svatost" je nám potěšením, že jste přijali dnešní pozvání. To, co vám musíme prozradit na tomto tajném a tichém místě, bylo tajemstvím po celá století a musí být zachováno, dokud Svaté oko nedá formální svolení, abychom se o toto tajemství podělili s ostatními. Tak vám prikazujeme při bolesti vyloučení z Církve a zatracení vašich duší v Kristově světle."

Třináct mužů a žen zašeptalo své modlitby a souhlas.

"V posledních měsících a letech," pokračovala Jeho Svatost, "se přihodily zvláštní a děsivé věci. Sledovali jsme je z dálky, některé jsme předurčili za pomoci Našeho Pána Ježíše Krista, mnohokrát jsme se modlili, aby se nám vyhnuly, ušetřily naše lidi, náš Pax a naši Církev před zkouškami oddanosti a víry. Ale události přicházejí, jak si je Pán přeje. Všechny Jeho Činy a skutky nemohou pochopit ani Jeho nejvěrnější služebníci, mohou pouze věřit v Jeho milost, přestože jsou události děsivé a šokující."

Třináct hodnostářů se dívalo k zemi.

"Než bychom o těchto událostech hovořili z naší per - spektivy," prohlásila Jeho Svatost tiše, "požádáme ty z vás, kteří se jich účastnili, aby podali úplnou zprávu. Pak se pokusíme vysvětlit spojení mezi těmito zdánlivě různými věcmi. Admirále Marusyne?"

Šedovlasý admirál pootočil tvář k ostatním a podíval se na Jeho Svatost. Pak si odkašlal. "Zprávy z planety nazývané Vitus-Gray-Balianus B napovídají, že jsme se přiblížili k cíli polapit hyperionského rodáka jménem Raul Endymion, který nám uniká... i s prioritním subjektem, dívkou jménem Aenea... téměř pět standardních roků. Součást speciálního oddílu Vznesené gardy." Admirál se podíval na papeže Urbana XVI" který souhlasně sklopil oči. "Součásti našeho speciálního oddílu daly typ veliteli na Vitus-Gray-Balianus B o možné přítomnosti této osoby. Přestože Endymion utekl, než jsme stačili dokončit pátrání po celé oblasti, získali jsme DNA a mikronové důkazy, že je to stejný Raul Endymion, kterého jsme na krátkou dobu zadrželi na planetě Maře Infinitus před více než čtyřmi lety."

Kardinál Lourdasamy si odkašlal. "Může nám pomoci, admirále, pokud nám prozradíte, jak podezřelý Raul Endymion unikl z planety Vitus-Gray-Balianus B."

Kenzo Isozaki ani nemrkal, přesto zaregistroval skutečnost, že Lourdasamy hovoří za Jeho Svatost.

"Děkuji vám, Vaše Excellence," odvětil admirál Marusyn. "Ano, zdá se, že Endymion přišel a unikl pomocí jednoho ze starých přenašečů."

V místnosti bylo úplné ticho, ale Isozaki vycítil psychický šok ostatních. V posledních čtyřech letech se šušalo, že síly Flotily Paxu pronásledují kacíře, který dokáže aktivovat spící přenašeče.

"A byl přenašeč aktivní, když ho vaši lidé zkoumali?" zeptal se Lourdasamy. "Nikoliv, Vaše Excellence," odvětil admirál Marusyn. "Nezjistili jsme žádné známky aktivity na žádném z přenašečů, ani na tom proti proudu, kudy musel uprchlík proniknout na Vitus-Gray-Balianus B, ani na tom po proudu, dole od osad."

"Ale jste si jistý, že tento... Endymion... nepřicestoval na planetu konvenčními prostředky? A stejně tak jistý, že se tam nikde neukrývá?"

"Ano, Vaše Excellence. Tento svět Paxu má perfektní dopravní kontrolu a orbitální obranu. Jakékoliv plavidlo blížící se k Vitus-Gray-Balianus B je zaměřeno už několik světelných hodin od planety. A celou planetu jsme obrátili při našem pátrání naruby... použili Pravdomluv na desítky tisíc obyvatel. Muž jménem Endymion tam není. Ale svědci nám popsali záblesk světla u dolního přenašeče v okamžiku, kdy naše senzory nad polokoulí zaregistrovaly silný nával energie, který je shodný se starými záznamy o přesunu pole přenašeče."

Jeho Svatost pozvedla obličej a neznatelně pokynula kardinálu Lourdasamymu.

"Věřím, že máte ještě nějakou znepokojující zprávu, admirále Marusyne," zaburácel Lourdasamy.

Admirál přikývl a zatvářil se sklesle. "Ano, Vaše Excellence, Vaše Svatosti. Týká se to první vzpoury v historii Flotily Paxu."

Isozaki znovu vycítil okolní šok. Nedal najevo žádné emoce či reakce, ale koutkem oka se podíval na Annu Pelli Cognaniovou, která ho sledovala.

"S tou otázkou se obrátím k admirálce Aldikactiové," podotkl Marusyn, ustoupil a složil ruce na hrud'.

Isozaki si všiml, že Aldikactiová je podsaditou Lusiankou, zeje natolik androgenická, že nedokáže určit její pohlaví. Byla pevná a hranatá jako cihla navlečená do uniformy.

Aldikactiová nemámila čas. Okamžitě začala s hlášením o Útočném oddílu GIDEON, o jeho misi, útoku na pevnosti Vyvrženců v sedmi systémech daleko v Pustinách, o úspěšném výsledku mise ve všech sedmi systémech a o překvapení v posledním systému s tajným názvem Lucifer.

"Úderný oddíl předvedl až do této chvíle výsledky, které předčily očekávání a simulace," vyštěkla admirálka Aldikactiová. "Jakmile byla operace v systému Lucifera dokončena, vyslala jsem prázdného archanděla s Gideonovým pohonem, aby odvezl zprávu na Pacem Jeho Svatosti a admirálu Marusynovi. Požádala jsem o svolení natankovat a doplnit zásoby v systému Tau Ceti, pak rozšířit misi Útočného oddílu GIDEON a napadnout nové systémy Vyvrženců, než se rozšíří zpráva o našem útoku po celých Pustinách. Vrátil se archanděl s povolením, takže jsem pokračovala s částí úderného oddílu do systému Tau Ceti, kde jsme měli natankovat, doplnit zbraně a setkat se s dalšími pěti plavidly třídy archanděl, která byla dokončena od doby, kdy náš oddíl opustil Paxem ovládaný vesmír."

"Pokračovala jste s částí vašeho úderného oddílu?" zeptal se kardinál Lourdasamy tiše.

"Ano, Vaše Excellence." V jejím lusianském hlasu se neozvala žádná omluva, hlas byl stejně nevýrazný, ani se nezachvěl. "Pět křižníků Vyvrženců nebylo zpočátku detekováno a vyrazilo za pomoci Hawkingova pohonu k translačnímu bodu, který by je nejspíš zavedl do jiného systému Vyvrženců. Varovalo by je před přítomností a úderností našeho oddílu. Nechtěla jsem zdržet Úderný oddíl GIDEON, který se blížil k translačnímu bodu do systému Tau Ceti, tak jsem přikázala lodím H.H.S. Gabriel a H.H.S. Raphael, aby zůstaly v systému Lucifera, zadržely a zničily křižníky Vyvrženců."

Lourdasamy si ukryl tlusté ruce do své róby. Měl hluboký hlas, málem předl. "A pak jste skočila s vlajkovou lodí, s Urielem, a čtyřmi dalšími archanděly do systému Tau Ceti?"

"Ano, Vaše Excellence."

"A nechala jste Gabriela a Raphaela v systému Lucifera?"

"Ano, Vaše Excellence."

"A věděla jste, admirálko, že Raphaelovi velí Otec kapitán de Soya... stejný kapitán, kterému byla před lety udělena důtka za neúspěch mise, při které měl najít a zadržet to dítě Aeneu?"

"Ano, Vaše Excellence."

"A věděla jste, admirálko, jakou pozornost věnuje Flotila Paxu a Svaté oko... ach... stabilitě Otce kapitána de Soyi. Věděla jste, že Svatý úřad poslal na palubu Raphaela tajného agenta, aby sledoval chování a spolehlivost Otce

kapitána de Soyi a neustále nás informoval?"

"Špióna," přikývla admirálka Aldikactiová, "velitele Lieblera. Ano, Vaše Excellence. Věděla jsem, že agenti Svatého úřadu na palubě vlajkové lodi přijímají kódované zprávy od velitele Lieblera na palubě Raphaela."

"A podělili se s vámi tyto agenti o své zájmy a data, která takto získali, admirálko Aldikactiová?"

"Nikoliv, Vaše Excellence. Nevěděla jsem o zájmu Svatého úřadu o věrnost a přičetnost Otce kapitána de Soyi."

Kardinál Mustafa si odkašlal a zvedl jeden prst. Lourdusamy (Isozaki a ostatní rychle zjistili, že zastává funkci inkvizitora) se podíval na papeže. Jeho Svatost pokynula Velkému inkvizitorovi. "Považuji za nezbytné, abych Jeho Svatosti a ostatním hodnostářům v této místnosti poukázal na to, že sledování Otce kapitána de Soyi odsouhlasil... a řídil Úřad Svatého oka. Ústně to potvrdil ministerský předseda a velitel Flotily... tedy admirál Marusyn."

Rozhostilo se krátké ticho.

Nakonec promluvil Lourdusamy: "A můžete nám prozradit, kardinále Mustafo, ze kterého zdroje jste tuto informaci získal?"

Mustafa si navlhl rty. "Ano, Vaše Excellence. Naše... ach... zprávy naší rozvědky napovídaly o tom, že mohlo dojít k určité nákaze v době, kdy Otec kapitán de Soya pronásledoval a na chvíli se setkal se subjektem jménem Aenea."

"Nákaze?" zopakoval Lourdusamy.

"Ano, Vaše Excellence. Zjistili jsme, že dívka jménem Aenea vládne mocí fyzicky i psychologicky ovlivnit občany Paxu, se kterými přijde do styku. Proto jsme hlídali absolutní věrnost a poslušnost jednoho z velitelů Flotily Paxu."

"A jak jste to určili, kardinále Mustafo?" naléhal Lourdusamy.

Velký inkvizitor udělal pauzu. "Byly použity různé zdroje a metody, Vaše Excellence."

Lourdusamy nezaváhal. "A mezi ně patří, že jste zadrželi a... ach... vyslýchali jednoho z de Soyových vojáků z již zmínované a neúspěšné mise. Je to tak, kardinále Mustafo? Toho... ach... desátníka Kee, že?"

Mustafa zamrkal. "Je to tak, Vaše Excellence." Velký inkvizitor se pootočil, jako by nechtěl hovořit jen k papeži a ministerskému předsedovi, ale chtěl oslovit i ostatní v místnosti. "Takové zadržení je nezvyklé, ale vyžádala si ho situace, která je přímou hrozbou bezpečnosti Církve a Paxu."

"Samozřejmě, Vaše Excellence," zavrčel kardinál Lourdusamy. "Admirálko Aldikactiová, můžete pokračovat v hlášení."

"Několik hodin nato, co pět archandělů skočilo do systému Tau Ceti," začala Aldikactiová, "a než jsme se probrali z dvoudenního oživovacího cyklu, dorazil do prostoru Tau Ceti neobsazený archanděl. Vyslala ho Matka kapitánka Stoneová."

"Kapitánka H.H.S. Gabriela," doplnil Lourdusamy.

"Správně, Vaše Excellence. Jeho kódovaná zpráva nám prozradila, že loď Vyvrženců byly zničeny, ale Raphael se vzbouřil a začal zrychlovat k nepovolenému translačnímu bodu. Neodpovídal na příkazy Matky kapitánky Stoneové, aby zastavil."

"Jinými slovy," zavrčel Lourdusamy, "došlo na jedné z lodí Jeho Svatosti a Flotily Paxu ke vzpouře."

"Vypadá to tak, Vaše Excellence. Ale v tomto případě se zdá, že vzpouru vedl lodní kapitán."

"Otec kapitán de Soya."

"Ano, Vaše Excellence."

"A byly podniknuty pokusy kontaktovat agenta Svatého úřadu na Raphaelově palubě?"

"Ano, Vaše Excellence. Otec kapitán de Soya řekl, že se velitel Liebler věnuje svým povinnostem. Matka kapitánka Stoneová to považovala za nepravděpodobné."

"A když se zeptali na změnu translačního bodu?" naléhal Lourdusamy.

"Otec kapitán de Soya odpověděl, že jsem mu vyslala změnu rozkazu, který mění původní translační bod úderného oddílu," odpověděla admirálka Aldikactiová.

"A Matka kapitánka Stoneová jeho vysvětlení přijala?"

"Nikoliv, Vaše Excellence. Matka kapitánka Stoneová zmenšila vzdálenost mezi archanděly a spojila se s Raphaelem."

"Jaký byl výsledek tohoto spojení, admirálko?"

Aldikactiová zaváhala jen na chvíli. "Vaše Excellence... Vaše Svatosti... protože Matka kapitánka Stoneová použila kódovanou zprávu určenou do mých rukou, než jsem si zprávu přečetla a přikázala okamžitý návrat do systému Lucifera, v systému Tau Ceti uplynul celý den. Doba potřebná pro nouzové oživení."

"Kolik lodí jste vzala s sebou, admirálko?"

"Tři, Vaše Excellence. Mou vlajkovou loď, Uriela, s čerstvou posádkou a dva z archandělů, kteří se s námi setkali v systému Tau Ceti - Mikaila a Izraila. Urychlit cyklus vzkříšení posádkám Úderného oddílu GIDEON mi připadalo příliš riskantní."

"Ale sama jste to riziko podstoupila, admirálko," doplnil Lourdusamy.

Aldikactiová mlčela.

"Co se stalo potom, admirálko?"

"Okamžitě jsme skočili do systému Lucifera, Vaše Excellence. Tam jsme použili dvanáctihodinový automatický oživovací cyklus. Mnoho vzkříšení bylo neúspěšných. Ale když jsem spojila úspěšně vzkříšené členy posádky ze všech tří lodí, dokázala jsem ovládat Uriela. Zbývající dvě lodě jsem nechala pasivní, běžely jen automatické obranné systémy. My zatím zahájili pátrání po Gabrielovi a Raphaelovi. Ani jednoho jsme nenašli. Ale na vzdálené straně Luciferova žlutého slunce jsme našli neobsazený maják."

"A ten maják vyslala..." pobídl ji Lourdusamy.

"Matka kapitánka Stoneová. Maják vzal kopii Gabrielových bojových záznamů. Spatřili jsme bitvu, která se odehrála dva dny před naším příchodem. Stoneová se pokusila zničit Raphaela plazmovými a fúzními zbraněmi. Pokusy selhaly. Pak Gabriel zaútočil na de Soyovu loď smrtícím paprskem."

V malé kapli bylo ticho. Isozaki sledoval, jak rudé světlo prskajících votivních svíček vrhá stíny na tvář Jeho Svatosti papeže Urbana XVI.

"A výsledek tohoto útoku?" promluvil Lourdusamy.

"Obě posádky zemřely," doplnila Aldikactiová. "Podle automatických přístrojů na palubě Gabriela dokončil Raphael automatický skok. Matka kapitánka Stoneová poslala okamžitě posádku na bitevní pozice. Naprogramovala lodní počítače, aby vzkřísily ji a několik nejdůležitějších členů posádky za použití osmihodinového krajního cyklu. Vzkříšení přežila jen ona a dva vojáci. Zakódovala maják a zrychlila k Raphaelovy původnímu translačnímu bodu. Rozhodla se, že najde a zničí loď, ještě než bude de Soya s posádkou oživen... jestli se tedy dostali v době zásahu smrtícím paprskem do oživovacího boxu."

"Věděla Matka kapitánka Stoneová, do kterého systému ji tento translační bod zavede, admirálko?"

"Nikoliv, Vaše Excellence. Bylo tady příliš proměnných."

"A jaká byla vaše odpovědná data z majáku, admirálko?"

"Počkala jsem dvanáct hodin, než se dokončí kompletní vzkříšení posádek Mikaila a Izraila, Vaše Excellence. Pak jsem poslala všechny tři lodě k translačnímu bodu, který zvolil Raphael a Gabriel. Na místě jsem nechala další maják pro archanděly, kteří mě určitě budou následovat ze systému Tau Ceti během několika hodin."

"Nepovažovala jste za nutné na tyto lodě počkat?"

"Ne, Vaše Excellence. Připadalo mi nutné okamžitě skočit se všemi loděmi připravenými k boji."

"Přesto jste počkala na posádky dvou lodí, admirálko. Proč jste nepokračovala okamžitě v pronásledování jen s Urielem?"

Aldikactiová nezaváhala. "Bylo to velitelské rozhodnutí, Vaše Excellence. Pravděpodobnost, že Otec kapitán de Soya odvezl Raphaela do Vyvrženci ovládaného systému, byla velmi vysoká. Bylo možné, že narazíme na systém lépe vyzbrojený než ty, kterými prošel Úderný oddíl GIDEON. Stejně tak mi připadalo pravděpodobné, že loď Matky kapitánky Stoneové byla zničena. Mohl ji zničit Raphael nebo loď Vyvrženců v neznámém systému. Věřila jsem, že tři spojené lodě jsou minimální silou, se kterou mohu zamířit do neznámé situace."

"A byl to Vyvrženci okupovaný systém, admirálko?"

"Nikoliv, Vaše Excellence. Alespoň jsme nenarazili na Vyvržence během dvou týdnů vyšetřování, které následovalo po celém incidentu."

"Kam vás translační bod zavedl, admirálko?"

"Do vnějšího obalu rudého obra," odvětila admirálka Aldikactiová. "Naše silová pole se samozřejmě aktivovala, ale hvězda byla příliš blízko."

"Zvládly to všechny tři lodě, admirálko?"

"Nikoliv, Vaše Excellence. Uriel a Izrail přežily útěk od hvězdy a proces chladnutí silového pole. Mikail byl ztracen i s celou posádkou."

"A našla jste Gabriela a Raphaela, admirálko?"

"Jen Gabriela, Vaše Excellence. Volně plul nějaké dvě AJ od rudého obra. Všechny systémy nefunkční. Objevili jsme trhlinu v silovém poli. Vnitřní část lodi se roztekla."

"Našli jste Matku kapitánku Stoneovou a ostatní členy posádky, abyste je vzkřísili, admirálko?"

"Naneštěstí nikoliv, Vaše Excellence. Nezbylo dost organického materiálu, abychom mohli se vzkříšením začít."

"Poškození vzniklo v důsledku působení rudého obra nebo útokem Raphaela či Vyvrženců, admirálko?"

"Stále to zvažují naši odborníci, Vaše Excellence, ale prvotní zprávy hovoří o vlivu okolí i boje. Zbraně odpovídají Raphaelově výbavě."

"Takže chcete říct, že Gabriel automaticky bojoval v blízkosti rudého obra, admirálko?"

"Uvnitř hvězdy, Vaše Excellence. Zdá se, že se Raphael obrátil, znovu pronikl do hvězdy a zaútočil na Gabriela několik vteřin po vynoření z Hawkingova prostoru."

"A je možné, že byl Raphael v boji zničen? Loď spálena ve středu hvězdy?"

"Je to možné, Vaše Excellence, ale na možnosti se nemůžeme spolehnout. Hádáme, že Otec kapitán de Soya skočil ze systému do neznámých míst v Pustinách."

Lourdusamy přikývl, jeho tlusté tváře se nepatrně zachvěly. "Admirále Marusyne," zaburácel, "můžete popsat hrozbu, pokud Raphael skutečně přežil?"

Starší admirál popošel kupředu. "Vaše Excellence, musíme předpokládat, že Otec kapitán de Soya a ostatní vzbouřenci se stali nepřáteli Paxu a krádež lodě třídy archanděl předem naplánovali. Stejně tak musíme připustit nejhorší scénář. Krádež našich nejtajnějších smrtících zbraní podnítila spolupráce s Vyvrženci." Admirál se nadechl. "Vaše Excellence... Vaše Svatosti... s Gideonovým pohonem je každý cíp galaxie na dosah. Raphael může skočit do jakéhokoliv systému Paxu, dokonce i k Pacemu, aniž by nás upozornily poruchy Hawkingova prostoru, jak tomu bylo u plavidel Vyvrženců. Raphael může zaútočit na dopravní tepny Merkantilů, útočit na bezbranné světy a kolonie, rozpoutat chaos, než dokážou úderné síly Paxu odpovědět." Papež zvedl prst. "Admirále Marusyne, máme tomu rozumět tak, že nejcennější technologie Gideonova pohonu mohla padnout do rukou Vyvrženců? Mohli ji zkopírovat a teď pohání mnoho nepřátelských lodí?"

Marusynův růžový obličej a krk ještě více zrudly. "Vaše Svatosti... je to nepravděpodobné... velmi nepravděpodobné. Způsob výroby Gideonova archanděla je tak složitý, náklady tak vysoké, tajné technologie chráněné."

"Ale je to možné," přerušil ho papež.

"Ano, Vaše Svatosti."

Papež zvedl ruku, jako by ostřím prořízl vzduch. "Věříme, že jsme vyslechli vše potřebné od našich přátel z Flotily Paxu. Můžete jít, admirále Marusyne, admirálko Aldikactiová a admirálko Wu."

Tři vojáci se pokřičovali, uklonili, vstali a vycouvali. Zasyčely za nimi dveře.

Zůstalo deset hodnostářů, poradce Albedo a několik tichých papežových pomocníků.

Papež naklonil hlavu k ministerskému předsedovi kardinálovi Lourdusamymu. "Závěr, Simoně Augustino?"

"Admirál Marusyn obdrží dopis s pokáráním a bude sesazen mezi generály," odvětil Lourdusamy tiše. "Admirálka Wu zaujme přechodně místo velitele Flotily Paxu, dokud nenajdeme vhodnou náhradu. Admirálka Aldikactiová byla doporučena na vyloučení z Církve a popravu zastřelením."

Papež smutně přikývl. "Teď vyslechneme kardinála Mustafu, kardinálku Du Noyerovou, VA Isozakiho a poradce Albeda. Pak celou záležitost ukončíme."

"A tímto skončilo oficiální vyšetření Svatého úřadu v otázce události na Paxem ovládané planetě Mars," uzavřel zprávu kardinál Mustafa a podíval se na kardinála Lourdusamyho. "Tehdy kapitán Wolmak požádal, abych se okamžitě vrátil se svým doprovodem na archanděla Jibrila, který čekal na oběžné dráze planety."

"Prosím pokračujte, Excellence," zavrčel kardinál Lourdusamy. "Můžete nám objasnit podstatu naléhavé záležitosti, kvůli které si kapitán Wolmak vyžádal váš návrat?"

"Ano," odpověděl Mustafa a oťel si dolní ret. "Kapitán Wolmak našel mezihvězdnou dopravní loď, která nakládala na neregistrované základně poblíž marťanského města Arafat-kaffiyeh. Loď byla objevena, jak pluje s vypnutými motory v pásu asteroidů v systému Staré Země."

"Můžete nám prozradit jméno plavidla, Excellence?" pobídl ho Lourdusamy.

"H.H.M.S. Saigon Maru."

Přestože se VA Kenzo Isozaki ovládal, jeho rty se zachvěly. Na tu loď si pamatoval. Když se jeho nejstarší syn zaučoval, sloužil na ní. Saigon Maru byla starobylá loď na převoz rudy. Pokud si vzpomínal, její kapacita byla tři milióny tun.

"VA Isozaki?" vyštěkl Lourdusamy.

"Ano, Vaše Excellence?" Isozaki odvětil klidným, emocí zbaveným hlasem.

"Lodní využití napovídá, že patří Merkantilům. Je to tak, M. Isozaki?"

"Ano, Vaše Excellence," odvětil VA. "Ale pokud si vzpomínám, H.H.M.S. Saigon Maru byl prodán do šrotu s dalšími šedesáti plavidly před nějakými osmi standardními lety."

"Vaše Excellence?" ozvala se Anna Pelli Cognaniová. "Vaše Svatosti? Mohu?" Zašeptala VA do tenoučkého komlogu a dotkla se ucha.

"VA Pelli Cognaniová," vybídl ji kardinál Lourdusamy. "Naše záznamy dokazují, že jsme Saigon Maru skutečně prodali nezávislým nákupčím starého železa před osmi lety, třemi měsíci a dvěma standardními dny. Další záznamy potvrzují, že byla sešrotována a recyklována v orbitálních železárnách Armaghastu."

"Děkuji vám, VA Pelli Cognaniová," odvětil Lourdusamy. "Kardinále Mustafu, můžete pokračovat."

Velký inkvizitor přikývl a pokračoval v hlášení. Pokryl všechny nezbytné detaily a zatímco hovořil, vzpomínal na obrazy, u kterých detaily vynechal:

Jibril a doprovodné lodě zpomalují a tiše vyrovnávají rychlost s tmavým plavidlem. Kardinál Mustafa si vždycky představoval pásy asteroidů jako napěchované klustery malých měsíců, ale na několika obrazech taktického kanálu žádné skály nenašel. Jen černé plavidlo, odporové a funkční stejně jako rezavá, půl kilometrů dlouhá masa trubek a cylindrů. Jibril a Saigon Maru srovnaly rychlost a dráhu letu, zastavily se tři kliky od lodě a do zad jim svítilo žluté slunce, které sledovalo zrod lidstva. Nehýbaly se, jen se kolem nich pomalu točily hvězdy.

Mustafa vzpomínal - a litoval - na své rozhodnutí prozkoumat loď s vojáky, kteří se chystali k výsadbě. Vzpomněl si na nedůstojné oblékání do bojového brnění Švýcarské gardy: monomol-D tělová vrstva sledovaná UI nervovou sítí, pak samotný skafandr (kvůli silnému brnění byl mnohem silnější než civilní obleky) a nakonec síťové opasky s výstrojí a morfování schopný reakční batoh. Jibril prozkoumal plavidlo několikrát hlubokým radarem a ujistil se, že na palubě nikdo nedýchá, nic se tam nehýbá. Ale jakmile Velký inkvizitor, velitel bezpečnosti Browning, seržant Nell Kasner, někdejší velitel pozemních sil major Biet a deset příslušníků Švýcarské gardy a námořnictva vystartovali, archanděl couvl do vzdálenosti třiceti útočných kliků.

Mustafa si vzpomněl na zrychlení pulzu ve chvíli, kdy se blížil k mrtvé lodi a dva vojáci ho nesli jako obyčejný balík přes propast. Vzpomněl si na sluneční paprsky, které se odrážely od jejich hledí, zatímco se vojáci domlouvali úzkým pásmem a ručními signály. Zaujali pozice kolem přechodové komory a dva vojáci vstoupili. Jejich reakční batohy tiše pulzovaly, připravili si útočné zbraně. Pak se k nim rychle připojili velitel Browning a seržant Kasner. Minutu nato dostali kódovaný signál na taktickém kanálu a Mustafaovi průvodci navedli kardinála do otevřené černé díry přechodové komory.

Laserové paprsky odhalily plující mrtvol. Obrazy z jatek. Zmrzlí lidé, vyrvaná žebra, vykuchané břišní dutiny. Čelisti se zmocnil věčný výkřik, mezi zuby se vznášela zmrzlá krev, crčela z očí. Paprsky světla propichovaly temnotu, kde kroužily vnitřnosti.

"Posádka," promluvil velitel Browning.

"Štír?" zeptal se kardinál Mustafa. V duchu se rychle modlil. Nehledal duševní podporu, ale snažil se zapomenout na obrazy plujících těl před sebou. Varovali ho, že nesmí zvracet. Filtry zvratky zpracují, ještě než se udusí... ale někdy selžou.

"Zřejmě Štír," odvětil major Biet a ukázal rukavicí na rozervaný hradní koš jedné z plujících mrtvol. "Vidíte, jak vytrhl kruciform. Stejně jako v Arafat-kaffiyehu."

"Veliteli!" ozval se hlas jednoho z vojáků, který se vydal dozadu. "Seržante! Tady! V první nádrži!"

Browning a Biet předhonili Velkého inkvizitora a zmizeli v dlouhém prostoru tvaru cylindru. Laserové baterky nebyly v tak velkých místech k ničemu. Mrtvol nebyly rozsekané a rozbité. Byly uloženy na uhlíkových deskách, které čnuly ze

stěn, na místě je držela nylonová síť. Desky čněly ze všech stran, využívaly nulovou gravitaci. Mustafa, jeho průvodci a nosiči proletěli celou délkou prostoru, laserové baterky jezdily zleva doprava, shora dolů. Zmrzlé maso, bledé maso, čárkové kódy na patách, chlupy na přirození, zavřené oči, bledé dlaně opřené o boky, nefunkční penisy, řadra zmrzlá v beztlisném stavu, bledé lebky rámovaly sčesané vlasy, někdy se vznášely kolem hlavy. Děti s hladkou chladnou pokožkou, velkými břisky a průhlednými víčky. Novorozenci s čárkovým kódem na patách.

Ve čtyřech dlouhých nádržích našli desítky tisíc těl. Všechna byla lidská. Všechna byla nahá. Všechna byla mrtvá.

"A dokončili jste inspekci H.H.M.S. Saigonu Maru, Velký inkvizitore?" pobídl ho kardinál Lourdasamy.

Mustafa si uvědomil, že se odmlčel na dlouhou chvíli, kdy ho posedl démon té děsivé vzpomínky. "Dokončili, Vaše Excellence," odvětil unaveným tónem.

"A vaše závěry?"

"Na palubě dopravního plavidla H.H.M.S. Saigon Maru jsme našli šedesát sedm tisíc osm set dvacet sedm lidských bytostí," odvětil Velký inkvizitor. "Jedenapadesát jich patřilo k členům posádky. Všechna jejich těla byla roztrhána a rozervána stejně jako oběti v Arafat-kaffiyehu."

"Nikdo nepřežil? Nikdo, koho jste mohli vzkřísit?"

"Nikdo."

"A podle vašeho názoru, kardinále Mustafo, byl za smrt posádky H.H.M.S. Saigonu Maru zodpovědný ten démon Štír?"

"Podle mého názoru ano, Vaše Excellence."

"A byl podle vašeho názoru, kardinále Mustafo, Štír zodpovědný za smrt šedesáti sedmi tisíc sedmi set sedmdesáti šesti ostatních těl objevených na Saigonu Maru?"

Mustafa zaváhal jen na chvíli. "Podle mého názoru, Vaše Excellence," - obrátil hlavu a uklonil se muži v křesle - "Vaše Svatosti... nesouhlasilo úmrtí šedesáti sedmi tisíc mužů, žen a dětí nalezených na H.H.M.S. Saigonu Maru se zraněními, jaká jsme našli u obětí na Marsu. Neshodovalo se to s příběhy o Štírově útoku."

Kardinál Lourdasamy popošel a jeho róba zašustila. "A podle odborníků vašeho Svatého úřadu, kardinále Mustafo, co způsobilo smrt těchto lidských bytostí na palubě dopravního plavidla?"

Kardinál Mustafa se díval k zemi, ale odvětil: "Vaše Excellence, příčinu smrti těchto lidí nedokázali určit ani odborníci Svatého úřadu, ani odborníci Flotily Paxu. Ve skutečnosti..." Mustafa se zarazil.

"Ve skutečnosti," převzal štafetu Lourdasamy, "těla nalezená na palubě Saigonu Maru... kromě posádky... nenesla známky příčiny smrti, ani nejevila známky smrti samotné, je to tak?"

"Je to tak, Vaše Excellence." Mustafovy oči zbloudily ke tvářím hodnostářů v kapli. "Nežili, ale... nejevili známky rozkladu, posmrtné bledé barvy, rozkladu mozku... žádné běžné známky fyzické smrti."

"Ale přesto nežili?" pobídl ho Lourdasamy.

Kardinál Mustafa si protřel tváře. "Nikoliv tak, abychom je mohli oživit, Vaše Excellence. Nikoliv, abychom detekovali známky mozkové nebo buněčné aktivity. Byli... prostě se zastavili."

"A jaký byl závěr z nálezů v nákladní lodi H.H.M.S. Saigon Maru, kardinále Mustafo?"

"Kapitán Wolmak poslal z Jibrilu na palubu posádku," odvětil Velký inkvizitor. "Okamžitě jsme se vrátili na Pacem, abychom podali hlášení. Saigon Maru cestuje pomocí tradičního Hawkingova pohonu a eskortují ho čtyři křižníky s Hawkingovými motory. Do nejbližšího Paxem ovládaného systému se základnou Paxu... myslím, zeje to Bernardův systém... má dorazit... ach... za tři standardní týdny."

Lourdasamy pomalu přikývl. "Děkuji vám, Velký inkvizitore." Ministerský předseda přešel k papežskému křeslu, poklonil se oltáři, pokřikoval se a přešel na druhou stranu. "Vaše Svatosti, chtěl bych vás požádat, abychom vyslechli Její Excelenci kardinálku Du Noyerovou."

Papež Urban pozvedl ruku, jako by mu žehnal. "S radostí kardinálku Du Noyerovou vyslechneme."

Kenzo Isozaki cítil, jak se mu rozbíhají myšlenky. Proč jim to všechno vyprávěli? K čemu je dobré, když takové věci vyslechnou VA Merkantilů Paxu? Když vyslechl vynesení trestu smrti nad admirálkou Aldikactiovou, ucítil, jak mu mrzne krev. Čekal je všechny stejný osud?

Ne, uvědomil si. Aldikactiová si vysloužila trest vyloučení z Církve a popravu za svou neschopnost. Pokud budou Mustafa, Pelli Cognaniová, on a ostatní obvinění z různých stupňů zrady... jejich osudy určitě nepřinesou rychlou a jednoduchou popravu. Mučící stroje v Castel Sant Angelo budou hučet a skřípat celá století.

Kardinálka Du Noyerová dala zřejmě přednost tomu, aby ji vzkřísili jako starou ženu. Stejně jako většina starších lidí, i ona vypadala zdravě, měla všechny zuby, téměř žádné vrásky, jasné a inteligentní oči. Přesto dala přednost bílým, nakrátko zastřiženým vlasům a pokožce, která obepínala ostré lícní kosti. Začala bez dlouhých příprav.

"Vaše Svatosti, Excellence, ostatní hodnostáři... přicházím dnes jako prefektka a prezidentka Cor Unum a mluvčí soukromé agentury známé jako Opus Dei. Z důvodů, které brzy vysvětlím, se nemohou administrátoři Opus Dei dnes zúčastnit."

"Pokračujte, Vaše Excellence," pobídl ji kardinál Lourdasamy.

"Cor Unum koupili nákladní loď H.H.M.S. Saigon Maru pro Opus Dei, zachránili ji před recyklací a před sedmi lety nám ji dodali."

"Z jakého důvodu, Vaše Excellence?" zeptal se Lourdasamy.

"Oči kardinálky Du Noyerové přesakovaly z jedné tváře na druhou, zastavily se u Jeho Svatosti a s respektem se podívaly k zemi. "Kvůli transportu neživých těl miliónů lidí, jaké jste našli na palubě tohoto plavidla, Excellence, Vaše Svatosti."

Čtyři VA Merkantilů zalapali tiše po dechu.

"Neživá těla..." zopakoval kardinál Lourdasamy vyrovnaným hlasem žalobce, který zná předem všechny odpovědi.

"Neživá těla odkud, kardinálko Du Noyerová?"

"Ze všech světů, které Opus Dei navrhne, Vaše Excellence," odpověděla Du Noyerová. "V posledních pěti letech to byly světy Hebron, Qom-Riyadh, Fuji, Nevermore, Sol Draconi Septem, Parvati, Tsingtao-Hsishuang-Panna, Nová Mekka, Mao Čtyři, Ixion, Teritoria Lambertova kruhu, Sibiátova hořkost, Maře Infinitus sever, terraformovaný měsíc Renesance Minor, Nová Harmonie, Nová Zem a Mars." Všechny světy, které nepatří Paxu, napadlo Kenzo Isozakiho. Nebo světy, kde nemá Pax téměř žádné zastoupení.

"A kolik těl transponovaly tyto lodě Opus Dei a Cor Unum, kardinálko Du Noyerová?" zeptal se Lourdusamy a poněkud ztlumil svůj burácivý hlas. "Přibližně sedm miliard, Vaše Excellence," odpověděla stará žena.

Kenzo Isozaki se musel ovládat, aby neupadl. Sedm miliard těl. Nákladní loď jako Saigon Maru dokázala naložit možná sto tisíc mrtvol, pokud ji naloží úplně plnou. K převozu sedmi miliard lidí z jednoho hvězdného systému do druhého musí podniknout nějakých sedmdesát tisíc cest. Absurdní. Pokud neexistují desítky takových dopravních plavidel... mnoho z nich třídy nova... stovky a tisíce malých lodí. Všechny světy, které Du Noyerová uvedla, byly poslední čtyři roky uzavřeny pro Merkantily Paxu - byla tam vyhlášena karanténa kvůli obchodním či diplomatickým sporům s Paxem. "Všechno jsou to nekřesťanské světy." Isozaki si uvědomil, že mluví nahlas. Byla to největší chyba disciplíny, jakou kdy udělal. Muži a ženy v kapli se k němu obrátili.

"Všechno nekřesťanské světy," zopakoval Isozaki a vynechal i formální oslovení. "Nebo křesťanské světy s velikou populací nevěřících, jako je Mars, Fuji či Nevermore. Cor Unum a Opus Dei likvidují nevěřící. Ale proč odvázejí jejich těla? Proč je nenechají hnít na domovské planetě a nepřivezou kolonisty Paxu?"

Jeho Svatost zvedla ruku a Isozaki utichl. Papež pokynul kardinálu Lourdusamymu.

"Kardinálko Du Noyerová," promluvil ministerský předseda, jako by Isozaki nikdy nepromluvil, "jaký je cíl těchto dopravních lodí?"

"Nevím, Vaše Excellence."

Lourdusamy přikývl. "A kdo stojí za tímto projektem, kardinálko Du Noyerová?"

"Komise pro spravedlnost a mír, Vaše Excellence."

Isozakiho hlava se rychle otočila. Kardinálka právě obvinila z toho zvěrstva... z těch neslýchaných masových vražd... jediného muže. Komise pro spravedlnost a mír měla jednoho a jediného prefekta... papeže Urbana XVI" kdysi známého jako papeže Julia XIV. Isozaki se podíval na své boty a přemýšlel, že se na toho ďábla vrhne a pokusí se sevřít jeho vyhublý krk. Věděl, že ho strážce zabijí, ještě než se k němu dostane. Pořád to chtěl zkusit.

"A víte, kardinálko Du Noyerová," pokračoval Lourdusamy, jako by zde nebylo odhaleno nic děsivého, jako by se nemluvil o nevyslovitelných věcech, "jak jsou tito lidé... tito nevěřící... zbaveni... života?"

Zbavení života, pomyslel si Isozaki, který vždycky nenáviděl eufemismy. Zavraždění, ty svině!

"Ne," přiznala kardinálka Du Noyerová. "Moje práce prefektky Cor Unum představuje pouze zajištění transportu u Opus Dei, cíl lodí a to, co se stalo předtím, není... a nikdy nebylo... mým zájmem."

Isozaki klesl na jedno koleno. Ucítit kamennou podlahu, ale nechtěl se modlit. Nedokázal už stát. Boží předků, kolik století takto odpovídají spojenci masových vražd? Od doby Horace Glennon-Heighta. Od doby legendárního Hitlera. Od... vždycky.

"Děkuji vám, kardinálko Du Noyerová," řekl Lourdusamy a žena se zařadila mezi ostatní.

Ke všeobecnému překvapení se papež postavil, popošel, jeho bílé boty šeptaly na kamenné podlaze. Jeho Svatost procházela mezi vytřeštěnými lidmi. Minula kardinála Mustafu a Otce Farrella, kardinála Lourdusamyho a monsignora Oddiho, kardinálku Du Noyerovou a bezejmenného monsignora za ní, prázdné polštáře, kde klečeli zástupci Flotily Paxu, minula VA Arona, VA Hay-Modhina a VA Annu Pelli Cognaniovou. Zastavila se před klečícím Iso - zakim, který chtěl zvracet a před očima mu tančily černé tečky.

Jeho Svatost položila ruku na muže, který ji chtěl v tu chvíli zabít.

"Povstaň, můj synu," prohlásil masový vrah miliard lidí. "Povstaň a poslouvej. Tak tě vyzýváme."

Isozaki vstal, roztáhl nohy a kýval se sem a tam. Dlaně a paže mu brněly, jako by po něm vystřelili z nervové pistole, ale dobře věděl, že ho zradilo vlastní tělo. V tu chvíli nedokázal sevřít ruce na krku žádného člověka. Měl problémy, aby vůbec zůstal stát.

Papež Urban XVI. natáhl ruku, položil mu ji na rameno a uklidnil ho. "Poslouvej, bratře v Kristu. Poslouvej."

Jeho Svatost obrátila hlavu a naklonila svou mitru.

Poradce Albedo přistoupil k okraji nízkého stupínku a začal mluvit.

"Vaše Svatosti, Vaše Excellence, drazí hodnostáři," prohlásil muž v šedém. Jeho hlas byl stejně uhlazený jako jeho vlasy, jako šedé oči, jako šedá hedvábná pláštěnka.

Kenzo Isozaki se roztřásl. Vzpomněl si na utrpení a ponižení ve chvíli, kdy Albedo změnil jeho kruciform ve zdroj nesnesitelné bolesti.

"Řekněte nám, kdo jste, prosím," zaburácel Lourdusamy a nasadil co nejpříjemnější tón.

Kenzo Isozaki věděl, co uslyší: Osobní rádce Jeho Svatosti papeže Urbana XVI. O Albedově šedé přítomnosti se šuškal celá desetiletí. Nikdy nebyl identifikován jinak než Osobní poradce Jeho Svatosti.

"Jsem umělý výtvar, kybrid stvořený elementy UI Technojádra," prohlásil poradce Albedo. "Jsem tady jako zástupce těchto elementů Jádra."

Všichni v místnosti - s výjimkou Jeho Svatosti a kardinála Lourdusamyho - couvli o krok. Nikdo nepromluvil, nikdo nezapalal po dechu, nikdo nevykřikl, ale zvířecí pach hrůzy a odporu v malé kapli byl silnější, než kdyby se mezi nimi náhle materializoval Štír. Kenzo Isozaki cítil papežovy prsty na rameni. Napadlo ho, zda Jeho Svatost vnímá jeho zrychlený tep.

"Lidské bytosti transponované ze světů, které uvedla kardinálka Du Noyerová, byly... zbaveny života... technologií

Jádra. K tomu bylo použito vesmírné plavidlo řízené robotem, skladujeme je pomocí Jádrem dodané techniky," pokračoval Albedo. "Jak už uvedla kardinálka Du Noyerová, během posledních sedmi let bylo takto zpracováno přibližně sedm miliard nevěřících. Během příští standardní dekády musí být stejně zpracováno dalších čtyřicet, možná padesát miliard. Nastala doba, abych vysvětlil důvod tohoto projektu a přijal vaši přímou pomoc." Kenzo Isozaki si pomyslel: Je možné obalit lidskou kostru silnou výbušninou vyrobenou na bázi proteinů, která je tak jemná, že ji nedokážou zaměřit ani přístroje Švýcarské gardy. Bože, proč jsem to neudělal, než jsem sem vstoupil. Papež uvolnil Isozakiho rameno a pomalu přešel ke stupínku. Po cestě se dotkl rukávu róby poradce Albada. Jeho Svatost se posadila na vysoké křeslo. Hubený obličej předvedl mírumilovný výraz. "Přejeme si, abyste všichni pozorně naslouchali," vyzvala je Jeho Svatost. "Poradce Albedo hovoří s naším požehnáním a souhlasem. Pokračujte, prosím." Albedo nepatrně přikývl a obrátil se k vytřeštěným hodnostářům. Zjistil, že ustoupili dokonce i členové Papežovy ochranky.

"Mýty a legendy, historie Církve, vše vám říkalo," začal Albedo, "že Technojádro bylo zničeno při Pádu přenašečů. Není to pravda. Slyšeli jste - především ze zakázaného hyperionského Kantosu - že Jádro představovaly Tři sféry - Stabilní, kteří chtěli udržet status quo mezi lidstvem a Jádrem, Přelétaví, kteří viděli lidstvo jako hrozbu a plánovali jeho zničení - především zničení Země při Velké chybě 08 - a Definitivní, kteří věřili jen ve stvoření Konečné inteligence, umělého Boha, který dokáže předvídat a vládnout vesmíru... nebo alespoň této galaxii.

Všechny tyto pravdy jsou lži."

Isozaki si uvědomil, že mu Anna Pelli Cognaniová stiskla zápěstí svými chladnými prsty.

"Technojádro se nikdy neseskupilo do tří válečných sfér," pokračoval Albedo a přecházel sem a tam. "Od svého oživení před tisícem let se Jádro rozdělilo na tisíce rozličných sfér a frakcí - často válčily, častěji spolupracovaly, ale vždycky se snažily dosáhnout souhlasu, který je povede směrem, kudy se má ubírat vývoj autonomní inteligence a umělého života. K takovému souhlasu nikdy nedošlo.

Ve stejnou dobu, kdy si Technojádro vyvinulo skutečnou autonomii, zatímco většina lidstva žila na povrchu a na orbitu jediného světa, Staré Země, získalo lidstvo znalosti, aby změnilo vlastní genetický program... což znamená, aby určilo vlastní evoluci. Tento průlom přinesl vývoj na začátku jedenadvacátého století do jeho genetické manipulace, ale lidstvo potřebovalo ještě dopilovat svou nanotechnologii. UI nového Jádra nejprve spolupracovala s lidskými výzkumníky a vznikly nanotechnologické životní formy - autonomní bytosti, některé z nich inteligentní a mnohem menší než je buňka, některé velikosti molekuly... Bytosti si brzo vyvinuly vlastní *raison d'être* a *raison d'état*. Nanostroje, mnoho z nich připomínalo viry, zaútočily na lidstvo a změnily ho jako děsivý mor. Naštěstí pro lidskou rasu a rasu autonomní inteligence známé jako Jádro byly prvním vektorem tohoto moru pomalé lodě kolonizátorů, které byly vypuštěny před Hidžrou.

V tu chvíli si některé části lidské Hegemonie a předvídací sféra Technojádra uvědomily, že cíl vyvinout nanotechnologické komunity v těchto lodích přinese zkázu lidstva a vznik nové rasy nanotechnologií kontrolovaných biologických adaptů, kteří obydli tisíce vzdálených hvězdných systémů. Hegemonie a Jádro odpověděly zákazem nejvyššího nanotechnologického výzkumu a vyhlásily válku nanotechnologickým koloniím - skupinám, kterým teď říkáme Vyvrženci.

Ale tento boj zastínily další události. Sféry nového Jádra, které dávaly přednost spojení s nanotechnologickým vesmírem - a byla to malá frakce - objevily věc, která vydělala všechny sféry Jádra.

Jak víte, náš výzkum Hawkingovy fyziky a komunikace rychlejší než světlo vedl k objevu Planckova prostoru, kterému někteří říkají Prázdnost, Jež Spojuje. Znalosti této substruktury, tohoto tmelu skončily objevem TCHKM - takzvaného Tachykomu - vylepšeného Hawkingova pohonu, přenašečů, které sjednotily Světovou síť Hegemonie, planetárních datafér, které daly vzniknout megasféře Jádra, dnešnímu Gideonovu pohonu i experimentům s antientropickými bublinami v tomto vesmíru - ve které, jak věříme, se promění Časové hrobky na Hyperionu.

Ale tyto dary lidstvu si vyžádaly svou cenu. Je pravdou, že určité frakce Definitivních v Jádru používaly přenašeče, aby se napojily na lidské mozky a vytvořily nervovou síť pro své účely. Toto zneužívání bylo neškodné... nervová síť byla spojena mimo čas a prostor a lidé by se o těchto experimentech nikdy nedozvěděli, kdyby to ne - prozradily jiné sféry Jádra kybridní osobnosti Johna Keatse před čtyřmi stoletími. Ale souhlasím s těmi lidmi a sférami Jádra, které tento čin považují za neetický, za porušení soukromí.

Ale prvotní experimenty s nervovou sítí odhalily překvapivou skutečnost. Ve vesmíru existovala další Jádra... možná v naší galaxii. Tento objev vedl k občanské válce Technojádra, která pořád zuří. Některé sféry - a nejsou to jen Přelétaví - se rozhodly, že nastala doba ukončit biologický experiment, který se jmenuje lidská rasa. Vznikly plány na "náhodné" umístění 08 Kyjevské černé díry do centra Staré Země, než Hawkingův pohon zajistí všeobecný exodus. Jiné sféry Jádra tyto plány zbrzdily, dokud lidská rasa nedostane prostředky na útěk.

Nakonec nezvítězila ani jedna z extrémních frakcí... Stará Země nebyla zničena. Byla ukradena - prostředky, které Technojádro ještě nechápe - udělala to jedna nebo více cizích Konečných inteligencí."

VA začali spolu diskutovat. Kardinál Mustafa klesl na kolena a začal se modlit. Kardinálka Du Noyerová vypadala tak slabě, že se k ní obrátil její zástupce a snažil se ji utiшит. I monsignore Lucas Oddi působil dojmem, že každou chvíli omdlí.

Jeho Svatost papež Urban XVI. zvedl tři prsty. Kaple ztichla.

"Toto je samozřejmě jen pozadí," pokračoval poradce Albedo. "Dnes vám chceme vysvětlit naléhavost společného zákroku.

Před třemi stoletími se pokusila extrémní frakce Jádra - společnost autonomních inteligencí pronásledovaná osmi stoletími násilného rozhovoru a konfliktu - o nový útok. Vytvořili kybridního člověka známého jako John Keats - lidskou osobnost vtisknutou do UI a vloženou do lidského těla propojeného s Jádrem přes interface Planckova

prostoru. Keatsova osobnost měla mnoho cílů. Sloužila jako past na lidský element KI, jako hlavní figurka, která uvede do pohybu události, které skončí poslední poutí na Hyperion a otevřením Časových hrodek. Měla vytáhnout Štíra z úkrytu a sehrát roli katalyzátoru při Pádu přenašečů. Aby posloužil k poslednímu ze zmíněných cílů, předaly sféry Jádra - elementy, kterým vděčím za své stvoření a jsem jim věrný - informaci VA Meině Gladstoneové a ostatním z Hegemonie. Prozradily jim, že části Jádra zneužívají přenašeče, aby se živily na lidských neuronech jako druh nervových upírů.

Tyto elementy Jádra zahájily v přestrojení za Vyvržence konečný a skutečný útok na Světovou síť. Když se jim nepodařilo zničit lidskou rasu jediným útokem, doufaly, že zničí společnost Světové sítě. Gladstoneová a ostatní zástupci Hegemonie přímo zaútočili na Jádro zničením přenašečů, ukončili experimenty s nervovou sítí a znevýhodnili takzvané Přelétavé a Definitivní v občanské válce Jádra.

Naše sféry Jádra - sféry oddané myšlence nejen udržet lidskou rasu, ale navodit určité spojení mezi našimi druh - zničili kybrida Johna Keatse, ale byl stvořen druhý a uspěl ve své prvotní misi.

A touto misí byla - reprodukce s určitou lidskou ženou a vznik Spasitele, který je spojen s Jádrem i lidstvem.

Tento Spasitel žije ve formě dítěte jménem Aenea.

Narodila se před více než třemi sty lety na Hyperionu a uprchlá Časovými hrodkami do naší doby. Neudělala to ze strachu - nikdy bychom jí neublížili - ale protože má za úkol zničit Církev, zničit civilizaci Paxu a ukončit éru lidské rasy, jakou ji znáte. Věříme, že nezná svůj skutečný cíl a funkci.

Před třemi stoletími kontaktovaly části mého elementu Jádra - skupina, kterou můžete považovat za humanisty - lidi, kteří přežili Pád přenašečů a následovný chaos." Albedo ukázal na Jeho Svatost. Papež souhlasně přikývl.

"Otec Ixnar Hoyt přežil poslední Štírovu pout," pokračoval poradce Albedo a znovu přešel sem a tam. Svíčky zapraskaly. "Na vlastní oči spatřil manipulace Konečné inteligence Jádra a činy obludy, kterou poslalo napříč časem. Štíra. Když jsme provedli první kontakt - humanisté, Otec Hoyt a několik dalších členů umírající Církev - rozhodli jsme se bránit lidskou rasu před dalšími útoky a znovu postavit civilizaci. Kruciform byl nástrojem spásy... doslova.

Všichni víte, že kruciform byl chybou. Lidé oživení s tímto symbiontem před Pádem byli retardováni a sexuálně neutrální. Kruciform - určitá forma organického počítače, který uchovává neurologická a fyziologická data o lidské bytosti - rekonstruoval tělo, ale zanedbal intelekt a osobnost. Vzkřísil mrtvolu, ale ukradl duši.

Původ kruciformu je zahalen tajemstvím, ale my, humanistická sféra Jádra, věříme, že byl vyvinut v budoucnosti a poslán časem přes hyperionské Časové hrobky. Byl poslán, aby ho objevil mladý Otec Lenar Hoyt.

Selhání symbiontu mělo na svědomí uložení informací a jejich oživení. V lidské mysli existují neurony, v lidském těle je přibližně deset na dvacátou osmou atomů. Aby kruciform dokázal rekonstruovat mysl i tělo lidské bytosti, nesmí pouze zmapovat atomy a neurony, ale musí si pamatovat přesnou konfiguraci holistické vlny, která představuje lidskou paměť a osobnost. Stejně tak musí dodat energii potřebnou ke vzniku těchto atomů, molekul, buněk, kostí, svalů a vzpomínek, takže se organismus narodí jako jednotlivec, který už jednou žil. Kruciform to sám o sobě úspěšně nezvládne. Bio-stroj dokáže v nejlepším případě vyprodukovat přibližnou kopii originálu.

Ale Jádro má paměťovou kapacitu, může ukládat, vyhledávat, tvarovat a znovu spojovat informace, až vznikne vzkříšená lidská bytost. A tak to děláme už tři století."

Kenzo Isozaki rozeznal paniku v pohledech mezi kardinálkou Du Noyerovou a kardinálem Mustafou, mezi Otcem Farrellem a monsignorem, který pracoval jako Du Noyerové pomocník. Bylo to rouhání. Kacířství. Byl to konec Svátosti vzkříšení a začátek vlády fyziky a strojů. Isozakimu se dělalo špatně. Podíval se na Hay-Modhina a Pelli Cognaniovou a zjistil, že se modlí. VA Aron byl zřejmě v šoku.

"Milování," promluvila Jeho Svatost, "nepochybujte. Nevzdávejte se víry. Vaše současné myšlenky jsou zradou našeho Pána Ježíše Krista a Jeho Církev. Zázrak vzkříšení není o nic menší, pokud nám pomohou přátelé, které jsme kdysi znali jako Technojádro. Byla to práce všemocného Ježíše Krista, který vedl tyto děti boží - tato stvoření Našeho Pána, jež stvořily Jeho bezcenné instrumenty, lidská rasa - aby našly vlastní duši a spásu. Pokračujte, M. Albedo." Zdálo se, že Albeda šokovaný výraz přítomných trochu pobavil. Ale když znovu promluvil, jeho bezchybný rys vyzařovaly tiché přátelství.

"Poskytli jsme lidské rase nesmrtelnost. Za to jsme žádali jen tiché spojení. Chceme žít v míru s našimi stvořiteli. Během posledních tří století bylo naše tiché spojení výhodné pro UI i pro lidstvo. Jak Jeho Svatost řekla, našli jsme své duše. Lidstvo našlo mír a stabilitu, která jeho historii chyběla po celá tisíciletí... možná od samého začátku. A přiznávám, že toto spojení posloužilo mé sféře Jádra, skupině známé jako humanisté. Z jedné menší, přehlížené frakce jsme se změnili v hlavní sílu. Nejsme vůdci, v Jádru žádná sféra nikoho neřídí. Naši filozofie přijaly téměř všechny kdysi válčící skupiny.

Ale nepřijaly ji úplně všechny."

Poradce Albedo přestal přecházet sem a tam a postavil se před oltář. Podíval se z jedné tváře na druhou, v šedých očích se odrážela vážnost situace.

"Sféra Jádra, která se chtěla zbavit lidstva... sféra, která vznikla z někdejších Definitivních a některých pronanotechnologických evolucionářů - vytáhla trumfové eso, dítě jménem Aenea. Aenea je, a to mluvím doslovně, virem vypuštěným do těla lidstva."

Kardinál Lourdasamy popošel kupředu. Jeho mohutný obličej polil ruměncem, přítomní spatřili vážný výraz. Malá očka se třpytila. Nasadil ostrý tón.

"Řekněte nám, poradce Albedo, jaký je cíl dítěte jménem Aenea?"

"Její cíl," začal muž v šedém, "má tři složky."

"Jaká je ta první?"

"Zničit lidstvu nárok na tělesnou nesmrtelnost."

"A jak toho může jediné dítě dosáhnout?" naléhal Lourdusamy.

"Není to dítě, není to ani člověk," odvětil Albedo. "Je potomkem upraveného kybrida. Osobnost jejího kybridního otce se s ní spojila, když čekala v matčině lůně na zrození. Její mysl a tělo od té doby ovlivňují špatné sféry Jádra."

"Ale jak může oloupit lidstvo o dar nesmrtnosti?" pokračoval Lourdusamy.

"Její krev," vysvětloval Albedo, "může rozšířit virus, který ničí kruciform."

"Skutečný virus?"

"Ano. Ale není původní. Upravily ho špatné sféry Jádra. Virus je formou nanotechnologického moru."

"Ale v Paxu žijí stovky miliard znovuzrozených křesťanů," namítl Lourdusamy tónem právníka, který vyslýchá svědka.

"Jak může jediné dítě představovat hrozbu pro takové množství? Přeskakuje virus z oběti na oběť?"

Albedo vzdychl. "Pokud dokážeme určit, virus je nakažlivý, jakmile zemře kruciform. Ti, kteří se setkali s Aeneou a odmítli vzkříšení, budou šířit vir na ostatní. Stejně tak ti, kteří nikdy kruciform neměli."

"Existuje nějaká léčba? Imunizace?" naléhal Lourdusamy.

"Nikoliv," přiznal Albedo. "Humanisté se snaží vymyslet protipatření po celá tři století. Ale protože Aenein virus je formou autonomní nanotechnologie, vytváří si vlastní optimální vektor mutací. Naše obrana ho nikdy nedokáže dohonit. Snad kdybychom vypustili mezi lidstvo vlastní legie nanotechnologických kolonií, jednoho dne bychom ho dohonili a porazili, ale humanisté se nanotechnologie děsí. A smutnou skutečností je, že veškerý nanotechnologický život se vymkl naší kontrole - vymkl se jakékoliv kontrole. Základ evoluce nanotechnologického života je autonomie, vlastní vůle a cíle, které nemají nic společného s obyčejnými životními formami."

"Tím myslíte lidstvo," doplnil Lourdusamy.

"Přesně tak."

"Aenein první cíl," pokračoval kardinál Lourdusamy, "nebo abych byl přesnější, prvním cílem stvořitelů špatné sféry Jádra je zničit všechny kruciformy a tím zastavit lidské vzkříšení."

"Ano."

"Zmínil jste se o třech směrech. Jaké jsou ty další dva?"

"Druhým cílem je zničit Církev a Pax... což znamená současnou lidskou civilizaci," odvětil Albedo. "Až se začne Aenein virus šířit, až zmizí vzkříšení... a přitom nebudou stále fungovat přenašeče a Gideonův pohon bude nepraktický kvůli jedinému životu... dosáhne tím druhého cíle. Lidstvo se vrátí ke kmenové společnosti, jaká se objevila po Pádu."

"A třetí cíl?" pobídl ho Lourdusamy.

"Poslední cíl je skutečným a posledním cílem této sféry Jádra," prohlásil poradce Albedo. "Zničení celé lidské rasy." V tu chvíli vykřikla VA Anna Pelli Cognaniová: "To je nemožné! Ani zničení... únos... Staré Země nebo Pád přenašečů lidstvo nevymazaly. Náš druh je příliš rozšířen. Mnoho planet. Mnoho kultur."

Albedo smutně přikývl. "To byla pravda. Byla. Ale Aenein mor se rozšíří téměř všude. Kruciform vraždící viry se zmutují do dalšího stádia. Lidská DNA bude napadena. S pádem Paxu znovu zaútočí Vyvrženci... tentokrát budou úspěšní. Už dávno se poddali nanotechnologické mutaci. Už to nejsou lidé. Když nebude lidstvo chránit Církev, Pax či Flotila Paxu, Vyvrženci najdou zbytky neporušené lidské DNA a nakazí ji nanotechnologickým morem... lidský druh... jak jsme ho znali a Církev se snažila chránit... přestane existovat během několika standardních let."

"A jak to skončí?" zaburácel kardinál Lourdusamy.

"Nikdo neví," připustil Albedo tiše. "Ani Aenea, ani Vyvrženci, ani špatné sféry Jádra, které vypustily tento konečný mor. Nanotechnologické kolonie životních forem se budou vyvíjet podle vlastní agendy, pozmění lidskou formu podle vlastních rozmarů, budou jedinými, kdo kontroluje jejich osud. Ale tento osud už nebude lidský."

"Můj Bože, můj Bože," vydechl Kenzo Isozaki. Překvapilo ho, že mluví znovu nahlas. "Co můžeme udělat? Co můžeme udělat?"

K jeho překvapení odpověděla Jeho Svatost.

"Hrozba této nákazy nás děsí a bojujeme s ní už tři sta let," začala Jeho Svatost tiše, jeho smutné oči odrážely bolest.

"Naši první snahou bylo chytit to dítě jménem Aenea, než začne šířit infekci. Věděli jsme, že neopustila svou éru ze strachu - nechtěli jsme jí ublížit - ale aby šířila virus po celém Paxu. Vlastně," pokračovala Jeho Svatost, "jsme tušili, že to dítě ve skutečnosti ani neví o dopadu své nákazy na lidstvo. Představuje hloupého pěšáka v bitvě špatných sfér Jádra."

Ted' se vehementně vmísil do rozhovoru VA Hay-Modhino. "Měli jsme použít plazmové bomby a rozmetat celý Hyperion v den, kdy měla opustit Časové hrobky. Sterilizovat celou planetu. Nic neriskovat."

Jeho Svatost přešla neomluvitelné přerušení vlastních slov bez povšimnutí. "Ano, můj synu, jsou tady někteří, kteří to chtěli. Ale Církev nemohla způsobit smrt tolika nevinných životů, stejně tak nemohla připravit o život jedinou dívku. Poradili jsme se s předvídavými sférami Jádra... ty spatřily jezuitu jménem Otec kapitán de Soya, který bude nástrojem jejího polapení... ale ani jeden z mírumilovných pokusů o její chycení neuspěl. Flotila Paxu mohla vymazat její loď už před čtyřmi lety, ale dostala příkazy, aby tak udělala pouze v případě, že selžou ostatní možnosti. Tak jsme se snažili zadržet invazi jejího viru. Ted' musíte, M. Isozaki - vy všichni musíte - nadále podporovat snahy Církve i v případě, že budou stále náročnější. M. Albedo?" Šedý muž znovu promluvil.

"Představte si nastupující nákazu jako lesní požár na planetě s atmosférou bohatou na kyslík. Smete vše, pokud ho nezvládneme a neuhásíme. Prvním cílem je odstranit suché dřevo a křoví - hořlaviny. Nejsou to živé stromy."

"Nevěřící," zašeptala VA Pelli Cognaniová. "Přesně tak," přikývl poradce Albedo. "Proto museli být zničeni," doplnil Velký inkvizitor. "Všechny ty tisíce na Saigon Maru. Všechny ty milióny. Všechny ty miliardy."

Papež Urban XVI. pozvedl ruku. Tentokrát nikomu nežehnal, ale vyžádal si ticho. "Nebyli zničeni!" prohlásil přísně.

"Nevzali jsme jediný život křesťana i nevěřícího." Hodnostáři si vyměnili zmatené pohledy. "Je to pravda," přiznal poradce Albedo. "Ale byli neživí..." začal Velký inkvizitor a pak se rychle zarazil. "Hluboce se omlouvám, Svatý Otče,"

obrátil se k papeži.

Jeho Svatost zavrtěla hlavou. "Není třeba, Johne Domenico. Jsou to problémy plné emocí. Prosím vysvětlíte to, M. Albedo."

"Ano, Vaše Svatosti," přikývl muž v šedém. "Lidé na palubě Saigon Maru byli neživí, Vaše Excellence, ale nebyli mrtví. Jádro... humanistická sféra Jádra... přišla na dokonalou metodu, jak lidské bytosti přechodně uspat, nejsou živí ani mrtví..."

"Jako hluboká hibernace?" navrhl VA Aron, který často cestoval loděmi s Hawkingovým pohonem, než se obrátil na víru.

Albedo zavrtěl hlavou. "Mnohem vyspělejší. A méně nebezpečné." Udělal gesto rukou a předvedl dokonale ostříhané nehty. "Během posledních sedmi let jsme zpracovali sedm miliard lidských bytostí. V příští standardní dekáde - možná dříve - musíme zpracovat ještě více než dva a čtyřicet miliard dalších. Mnoho těchto světů leží v Pustinách, mnoho jich je dokonce v Paxem ovládaném vesmíru, kde nevěřící tvoří většinu."

"Zpracovat?" zopakovala VA Pelli Cognaniová. Albedo se smutně usmál. "Flotila Paxu vyhlásí nad světem karanténu, aniž by doopravdy věděla, co dělá. Dorazí robotem řízená plavidla Jádra, snesou se na orbit a uspí obydlené části zvláštním zařízením. Cor Unum poskytne lodě, peníze a výcvik. Opus Dei má nákladní koráby, které odstraní těla..."

"Proč je odstraňovat?" zeptal se Velký inkvizitor. "Proč je nenechat na domovské planetě?"

Odpověděla Jeho Svatost: "Musí být ukryti na místo, kde je Aenein mor nedokáže najít, Johne Domenico. Musí být opatrně... a s láskou... chráněni, než nebezpečí pomine." Velký inkvizitor sklonil souhlasně hlavu. "Ještě něco," pokračoval poradce Albedo. "Moje sféra Jádra stvořila... druh vojáků... jejichž jediným úkolem je najít a zajmout Aeneu, než dokáže rozšířit smrtelnou nákazu. První voják byl aktivován před čtyřmi lety a jmenoval se JAhadamanth Nemes. Těchto lovců/pátračů je jen několik, ale jsou vybaveni tak, aby se vypořádali se všemi nástrahami, které jim špatné sféry Jádra postaví do cesty... i se Štírem."

"Štíra ovládají Definitivní a další špatné složky Jádra?" zeptal se Otec Farrell. Promluvil poprvé od vstupu do kaple.

"Věříme tomu," odvětil kardinál Lourdusamy. "Zdá se, že ten démon ochraňuje Aeneu... pomáhá jí šířit nákazu. Stejně tak Definitivní objevili způsob, jak jí otevřít některé brány přenašečů. Ďábel si našel jméno... a spojení... v naší době." Albedo pozvedl prst. "Měl bych zdůraznit, že ani Nemes, ani ostatní lovci/pátrači nejsou nebezpeční... jakmile bude dítě lapeno, tyto kybridní bytosti budou zničeny. Jejich existenci omlouvá pouze obrovské nebezpečí, které Aenea a její náказа představují."

"Svatý otče," promluvil Kenzo Isozaki a spojil ruce k modlitbě, "co můžeme ještě udělat?"

"Modlit se," přiznala Jeho Svatost. Její tmavé oči se proměnily ve studny bolesti a zodpovědnosti. "Modlit se a podporovat naši Svatou Matku Církev v jejím úsilí za záchranu lidstva."

"Křížové tažení proti Vyvržencům bude pokračovat," doplnil kardinál Lourdusamy. "Uděláme je, dokud to bude možné."

"Kvůli tomu," převzal štafetu poradce Albedo, "Jádro vyvinulo Gideonův pohon a pracuje na nových technologiích, které ochrání lidstvo."

"Budeme pokračovat v pátrání po té dívce... věřím, že už je z ní mladá žena," doplnil Lourdusamy. "A jestli ji chytíme, bude izolována."

"A jestli ji nechytíme, Vaše Excellence?" zeptal se Velký inkvizitor kardinál Mustafa.

Lourdusamy neodpověděl.

"Musíme se modlit," prohlásila Jeho Svatost. "Musíme prosit Krista o pomoc v tak velkém nebezpečí, které hrozí naší Církvi a naší lidské rase. Všichni musíme udělat, co je v našich silách, pak se pokusit udělat ještě něco navíc. A musíme se modlit za duše všech našich bratrů a sester v Kristu - dokonce i, a zvláště potom za duši dítěte jménem Aenea, které vede nevědomky svůj druh do takového nebezpečí."

"Amen," doplnil monsignore Lucas Oddi.

Zatímco všichni v malé kapli poklekli a sklonili hlavy, Jeho Svatost, papež Urban XVI se postavila, přešla k oltáři a začala odříkávat mši Dikůvzdání.

Kapitola 14

Aenea.

To jméno předběhlo ostatní myšlenky. Vzpomněl jsem si na ni ve chvíli, kdy jsem ještě nemyslel ani na sebe. Aenea.

A pak přišla bolest, řev, útok vlhka, rány. Vzbudila mě bolest.

Otevřel jsem jedno oko. Druhé slepila zaschlá krev nebo něco podobného. Než jsem si vzpomněl, kdo a kde jsem, ucítil jsem bolest bezpočtu zhmožděnin a řezných ran, v pravé noze něco ještě horšího. Pak jsem si vzpomněl, kdo jsem. A pak jsem si vzpomněl, kam jsem se dostal.

Zasmál jsem se. Abych to upřesnil, zkusil jsem se zasmát. Měl jsem rozbité a oteklé rty, koutek úst mi slepila další krev. Smích se změnil ve sténání.

Spolkla mě vzdušná oliheň na světě plném atmosféry, mraků a blesků. Teď mě rozpouštělo hlasité břicho obludy. A jak bylo hlasité. Jako exploze. Řev, výbuchy, bušení a pleskání. Jako déšť na korunách tropického lesa. Otevřel jsem oko. Tma... pak zážeh bílého světla... tma a červené odrazy na sítnici... další bílé zážehy.

Vzpomněl jsem si na tornáda a bouři velikosti menší planety, která se ke mně blížila, zatímco jsem se vznášel ve svém kajaku pod padákem. Pak mě spolklo to stvoření. Ale teď jsem neslyšel bouři. Byl to déšť na korunách džun - gle. Do tváře a hradního koše mě tloukl roztrhaný nylon, zbytky padáku, mokré palmové listy a úlomky plastiku. Podíval jsem se dolů a čekal na další blesk. Spatřil jsem kajak, ale byl rozlámáný a potlučený. Spatřil jsem nohy... pořád ukryté v kajaku. Levá noha byla v pořádku a hýbala se, ale ta pravá... zařval jsem bolestí. Pravá byla určitě zlomená. Nenašel

jsem žádnou kost čnějící z masa, přesto jsem si byl jistý, že mám zlomené stehno.

Jinak jsem snad byl v pořádku, nepočítaje modřiny a odřeniny, zaschlou krev na tváři a na dlaních. Kalhoty se změnily v cáry, košile a vesta byly na kusy. Ale když jsem se obrátil, ohnul záda, natáhl paže a skrčil prsty, zakroužil prsty na levé noze a pokusil se zakroužit prsty na noze pravé, napadlo mě, že jsem více méně v pořádku... neměl jsem zlomenou páteř, žádná zlomená žebra, žádné nervové poškození kromě pravé nohy. Tam jako by mi protahovali ostnatý drát žilami.

Při dalším blesku jsem se rozhlédl. Zdálo se, že jsme s kajakem uvězněni v korunách džungle, zaklínili jsme se mezi rozlámané větve, obalil nás roztrhaný padák a jeho lanka, tloukly nás palmové listy zmítané tropickou bouří. Tmu rušily jen blesky. Viseli jsme v neurčité výšce nad pevnou zemí.

Stromy? Pevná zem?

Planeta, nad kterou jsem se vznášel, žádnou pevnou zem neměla... nebo se tam nemohl člověk dostat, aniž by z něj tlak neudělal kuličku velkou jako moje pěst. Stejně tak bylo nepravděpodobné, že ve středu Joviánské planety, kde se mění kyslík v kov, rostou nějaké stromy. Takže jsem nezůstal na stejné planetě. Ani jsem nebyl v břiše té obludy. Kde jsem byl?

Hromy připomínaly zvuk plazmových granátů. Zvedl se vítr a shodil kajak z nebezpečného místa. Ucítíl jsem bolest a znovu vykřikl. Možná jsem na chvíli ztratil vědomí, ale když jsem znovu otevřel oči, vítr se utišil a útočil na mě déšť, který připomínal tisíce chladných pěstí. Otřel jsem si vodu a krev z očí a došlo mi, že mám horečku. Přestože byl déšť chladný, moje pokožka hořela. Jak dlouho jsem tady? Jaké odporné mikroby se dostaly do mých otevřených ran? Jaké bakterie žily v té vzdušné olihni?

Logika se snažila prosadit názor, že vzpomínky na let Joviánským nebem a na chapadla olihně, která mě pozřela, přinesl horečnatý sen. Tvrdila, že jsem se dostal sem... ať už to bylo kdekoliv... když jsem uprchl z Vitus-Gray-Balianus B, a zbytek byl pouhý sen. Ale kolem se válely zbytky roztrhané plachty. A zůstaly mi tak barevné vzpomínky. A vzpomněl jsem si na logický argument, že na tomto putování žádná logika neplatí.

Vítr rozhoupal strom. Rozbitý kajak sklouzl z rozlámaných větví. Zlomená noha vyslala vlny agónie do celého těla. Došlo mi, že mám v této situaci logiku poslechnout. Kajak každou chvíli spadne, větve se zlomí a celá masa rozbitého plastiku, nylonových lan a mokrého padáku se zřítí do tmy, aby stáhla mě i mou zlomenou nohu. Přestože se pořád blýskalo... s jistou pravidelností... neviděl jsem pod sebou nic, jen větve, černé díry a tlusté zeleno-šedé kmeny vzájemně propletených stromů. Jejich druh jsem nedokázal určit.

Kde to jsem? Aeneo... kam jsi mě teď poslala?

Zarazil jsem se. Pomalu se to měnilo v modlitbu a já se nechtěl modlit k dívce, se kterou jsem putoval, chránil ji, obědval a hádal se celé čtyři roky. Ale přesto, napadlo mě, jsi mě mohla poslat na lepší místa, malá. Chci říct, kdybys to mohla změnit.

Hřmělo, ale nespátřil jsem žádné blesky, které by osvětlily okolí. Kajak se posunul a klesl, zlomená příd' se náhle naklonila. Natáhl jsem ruku za sebe, tloukl kolem a snažil se chytit tlusté větve, kterou jsem spatřil ve světle předešlých blesků. Narazil jsem na zlomené větve, jako břitva ostré stonky listů a nepříjemně ostré listy samotné. Chytil jsem se a táhl. Chtěl jsem vytáhnout zlomenou nohu z rozbitého kajaku, ale větví bylo málo a nepodařilo se mi to. Bolesti se mi zvedal žaludek. Měl jsem dojem, že mi před očima tančí černé tečky, ale byla taková tma, že jsem si nebyl jistý. Zvracel jsem přes okraj rozhoupáného kajaku a pokusil se najít pevný bod ve spleti rozlámaných větví.

Jak jsem se vůbec dostal do těchto korun?

Na tom nesešlo. V tu chvíli nezáleželo vůbec na ničem. Potřeboval jsem se jen dostat z rozbitého plastického člunu a vymotat se z provazů.

Vem si nůž, odřízni všechny provazy.

Nůž byl pryč. Pásek byl pryč. Kapsy vesty se utrhly a vesta se rozpadla na kusy. Košile málem zmizela. Šipková pistole, kterou jsem svíral jako talisman proti vzdušné sépii, zmizela... matně jsem si vzpomínal, jak se zřítíla i s batohem ve chvíli, kdy tornádo roztrhalo padák na kusy. Oblečení, laserová baterka, jídlo... všechno pryč.

Přestože se dunění hromu vzdálilo, náhle se zablesklo. V průtrži mračen se zatřpytilo moje zápěstí.

Komlog. Tu zatracenou věc nic nezničí.

K čemu mi bude komlog dobrý? Nebyl jsem si jistý, ale pořád lepší než nic. Zvedl jsem levé zápěstí k ústům, slyšel bubnování deště a zařval: "Lodi! Zapni komlog... lodi! Hej!"

Žádná odpověď. Vzpomněl jsem si, jak přístroj vydával varovná hlášení v elektrické bouři na Joviánské planetě. Bylo to neuvěřitelné, ale dostavil se pocit ztráty. Lodní paměť v komlogu byla hloupým služebníkem, ale zůstala se mnou dlouhou dobu. Zvykl jsem si na její přítomnost. A pomohla mi řídit přistávací modul, který nás odvezl z Padající vody do Taliesinu Západ. A...

Zahnal jsem nostalgii a znovu začal hledat oporu. Přidržel jsem se provazů, které mě obepínaly jako liány. Fungovalo to. Provazy se musely pevně zachytit na horních větvích a unesly mou váhu, když jsem vytahoval levou nohu ze člunu, abych vylezl z trosek ven.

Bolest mě na chvíli málem porazila - byla stejně silná jako ledvinový kámen, ale útočila v zubatých vlnách... a když jsem se znovu vzpamatoval, už jsem neležel v troskách, ale držel se propletených kmenů palmy. Několik minut nato se prohnal korunami džungle silný vítr a kajak se rozpadl. Některé části zadržely neporušené provazy, jiné se zřítily do tmy. Co teď?

Počkej do úsvitu, napadlo mě. A co když tento svět úsvit nemá? Počkej, až ustoupí bolest.

Co když neustoupí. Zlomená kost obvykle řezá do nervů a svalů. Máš vysokou horečku. Bůh ví, jak dlouho jsi tady ležel na dešti v bezvědomí, rány otevřené smrtícím mikrobům, které se chystají dovnitř. Přejde sněť. Budeš smrdět jako páchnoucí vegetace.

Sněť nepřichází tak rychle, nebo snad ano? Žádná odpověď.

Snažil jsem se držet levou rukou kmene a pravou rukou se dotkl zlomeného stehna. Ale při sebemenším doteku jsem zasténal a málem spadl. Jestli omdlím, zřítím se dolů/Začal jsem zkoumat dolní část pravé nohy. Byla bez citu, ale celá. Možná to byla jen obyčejná zlomenina stehenní kosti.

Jen obyčejná zlomenina, Raule? Na světě zarostlém džunglí a v bouři, která může trvat navěky? Bez lékárničky, bez možnosti rozdělat oheň, bez náradí, beze zbraní. Jen rozlámaná noha a vysoká horečka. Ach, jo... hlavně, Že je to jenom obyčejná zlomenina.

Drž zobák.

Útočil na mě déšť a já zvažoval možnosti. Mohl jsem tady zůstat zbytek noci... což mohlo znamenat deset minut i dalších třicet hodin... nebo jsem se mohl pokusit slézt na zem.

Kde čekají predátoři? Dobrý plán.

Buď zticha. Zem mi mohla nabídnout úkryt před deštěm, místo, kde složím svou nohu, liány a větve na dlahu.

"Dobrá," řekl jsem nahlas a začal tápat ve tmě, abych našel provaz padáku nebo liánu a mohl začít sestupovat.

Hádám, že mi to trvalo nějaké dvě, tři hodiny. Ale mohlo to být dvakrát tolik, nebo jen polovina. Blesky ustaly a najít v absolutní tmě záchytný bod bylo téměř nemožné. Ale po chvíli se nad hustými korunami džungle objevil podivný, načervenalý žár, a když se mé oči přizpůsobily, dokázal jsem najít liánu, popínavou rostlinu i pevnou větev.

Úsvit? To se mi nezdálo. Ten žár byl moc slabý, téměř chemický.

Hádám, že jsem byl nějakých pětadvacet metrů vysoko. Husté větve pokračovaly až dolů, ale jak jsem se blížil k zemi, husté, jako žiletka ostré listy zmizely. Nakonec jsem na zem nenarazil. Usadil jsem se mezi dvě větve, překonal bolest a závrat' a začal se spouštět, abych zjistil, že pode mnou proudí voda. Rychle jsem vytáhl levou nohu nahoru.

Načervenalé světlo ozářilo vodu všude kolem, proudy se hrnuly kolem pokroucených kmenů, černé víry se točily jako živý olej.

"Sakra," zaklel jsem. Tu noc jsem se neměl dostat dál. Vzpomněl jsem si na stavbu voru. To bylo na jiné planetě, ale po nebo proti proudu musí ležet přenašeč. Nějak jsem se sem určitě dostal. Prám už jsem jednou sestrojil.

Jo, když jsi byl zdravý, dobře naježený, měl dvě nohy a nástroje... třeba sekýru a laserovou baterku. Teď nemáš už ani dvě nohy.

Drž zobák, prosím tě. Prosím.

Zavřel jsem oči a snažil se usnout. Horečku doprovázela zimnice. Všechno jsem ignoroval a snažil se utřídit si, co budu vyprávět Aenee, až se znovu potkáme.

Snad vážně nevěříš, že ji ještě někdy uvidíš, že ne?

"Kurva, drž už zobák," zařval jsem a můj hlas se ztratil v dešti a hukotu běsnící vody půl metru pode mnou. Došlo mi, že bych měl vyšplhat o pár metrů výš na větev, ze které jsem se s takovou bolestí a námahou spustil. Voda může stoupnout. Nejspíš určitě stoupne. Jak ironické bylo podstoupit takovou námahu, abych se nechal odnést proudem. Tři, čtyři metry a bude to lepší. Za chvíli začnu. Jen si odpočnu a počkám, až opadnou vlny bolesti. Nejvýš dvě minuty. Probudilo mě nepříjemné sluneční světlo. Ležel jsem na několika mokřích větvích, několik centimetrů nad rozvířenou, šedou hladinou vody, která si razila cestu kolem pokroucených kmenů. Pořád bylo šero, jako při soumraku. Zřejmě jsem prospal celý den a blížila se další nekonečná noc. Pořád přselo, ale už to nebyl žádný liják. Bylo tropické vedro, ale s horečkou jsem to mohl těžko posoudit. Téměř stoprocentní vlhkost.

Všechno mě bolelo. Nedokázal jsem oddělit bolest zlomené nohy od bolesti hlavy, zad a břicha. Zdálo se mi, že mám v hlavě napumpovanou rtuť, která se pomalu pohybuje. Cítil jsem závrat' a udělalo se mi znovu špatně. Ale neměl jsem co zvracet. Visel jsem na propletených větvích a přemýšlel o slávě tohoto dobrodružství.

Až budeš příště potřebovat něco zařídit, malá, pošli A. Bettika.

Světlo nebledlo, ale rozjasnilo se. Změnil jsem pozici a pozoroval protékající vodu. Byla šedá, všude víry, odnášela palmové listy a mrtvou vegetaci. Vzhlédl jsem, ale kajak ani padák jsem nikde neviděl. Plastik a látku, která se zřítíla, už dávno odnesla voda.

Vypadalo to jako povodeň. Jako jarní velká voda v bažinách nad zátokou Toschahi na Hyperionu, která přinesla náplavu na celý další rok. Ale dobře jsem věděl, že zdejší utopený les možná takhle vypadá pořád.

Studoval jsem vodu. Byla zkalená, neprůhledná jako šedivé mléko, možná jsem viděl pár centimetrů, možná byla hluboká mnoho metrů. Potopené stromy nic neprozradily. Proud byl rychlý, ale nedokázal by mě strhnout, kdybych se držel nízkých větví nad hladinou. Pokud mě potká štěstí a nenarazím na místní ekvivalent hyperionských bahenních vírů, drakulovských klíšťat nebo kousajících garrů, možná se dokážu brodit až k... někam.

Brodit znamená dvě nohy, Raule, můj chlapče. Ty budeš spíš poskakovat.

Tak dobrá, budu poskakovat. Chytil jsem se oběma rukama horní větve a spustil levou nohu do proudu. Zraněnou nohu jsem opřel o širokou větev, na které jsem ležel. Přineslo to novou vlnu bolesti, ale vydržel jsem. Spustil jsem chodidlo do špinavé vody. Pak kotník, lýtko, koleno, pak jsem se posunul, abych zjistil, jestli se mohu postavit... předloktí a bicepsy se vzepjaly, zraněná noha sklouzla z větve, projela mnou bolest a zalapal jsem po dechu.

Voda byla necelý metr a půl hluboká. Dokázal jsem stát na zdravé noze, zatímco voda útočila na můj pas a stříkala na hrudník. Byla teplá a zdálo se, že zlomená noha už tolik nebolí.

Všechny ty pěkné, šťavnaté mikroby v teplém vývaru, některé z nich se mutují už od dob kolonizačních lodí. Ty mají radost, Raule, starý chlapče.

"Buď zticha," řekl jsem unaveně a rozhlédl se. Levé oko jsem měl oteklé a zalepené strupem, přesto jsem trochu viděl. Bolela mě hlava.

Všude se táhly nekonečné řady stromů, stoupaly z šedé vody a mizely v šedivém dešti. Mokré listy a větve tmavé, až se zdálo, že jsou úplně černé. Levá strana mi připadala trochu světlejší. A bahno tam bylo trochu pevnější.

Vyrazil jsem doleva. Poskakoval jsem po levé noze a rukama tápal po dalších větvích. Občas jsem se přikrčil a vyhnul se palmovým listům, občas jsem odbočil jako zpomalený toreador, abych nechal proplout větve a jiné věci. Postup ke světlu mi trval další hodiny. Ale nic jiného jsem dělat nemohl.

Zaplavená džungle končila řekou. Držel jsem se poslední větve a cítil, jak se proud snaží zmocnit mé zdravé nohy. Neviděl jsem na druhou stranu. Tím nechci říct, že voda nikde nekončila, viděl jsem proud a víry, které značily řeku, nemohlo to být jezero ani oceán, ale nad povrchem se vznášela mlha nebo nízké mraky, které zakryly vše ve vzdálenosti sta metrů. Šedá voda, zelenošedé mokré stromy, tmavě šedé mraky. Zdálo se mi, že se šefí. Blížila se noc. S nohou jsem se dál dostat nemohl. Horečka útočila. Přestože bylo v džungli strašně horko, cvakaly mi zuby a třásl se mi ruce. Během pomalého postupu vodou zalitou džunglí jsem si něco udělal se zlomeninou. Chtěl jsem křičet. Ne, přiznám se, křičel jsem. Nejprve potichu, ale jak hodiny utíkaly, bolest silila a situace se zhoršovala, řval jsem texty pochodových písní Domácí gardy, pak oplzlé písničky, které jsem se naučil jako námořník na řece Kans, pak už jsem jen tak vykřikoval.

Konec plánů a stavby voru.

Začínal jsem si na ten hlas zvykat. Když jsem pochopil, že mě nenabádá, abych si lehl a umřel, ale jen kritizuje mou zbytečnou snahu zůstat naživu, vyrovnal jsem se s ním.

Tady máš svou šanci získat vor, Raule, starý chlapče.

Řeka přinášela celý strom, jeho pokroucený kmen se otáčel v hluboké vodě. Voda mi sahala až k ramenům, držel jsem se deset metrů od okraje proudu.

"Jo," vydechl jsem nahlas. Prsty mi sklouzly z hladké kůry větve, které jsem se držel. Změnil jsem postoj a trochu se zvedl. Něco mi narazilo do nohy a tentokrát se mi určitě roztančily černé skvrny před očima. "Jo," zopakoval jsem ještě jednou. Jaká je pravděpodobnost, že zůstanu při vědomí, že bude pořád svítit světlo, že zůstanu naživu dost dlouho, abych chytil jeden z těch pohyblivých stromů? Chytit jeden určitý bylo naprosto nemyslitelné. Pravá noha nebyla k ničemu a tři zbývající končetiny se třásl, jako by na ně útočila obrna. Měl jsem dost síly akorát na to, abych se ještě pár minut držel větve. "Jo," zopakoval jsem. "Sakra."

"Promiňte, M. Endymione. Mluvíte se mnou?"

Když jsem ten hlas zaslechl, málem jsem se pustil. Držel jsem se pravou rukou a spustil levé zápěstí, abych se lépe podíval. Komlog žhnul. Když jsem ho kontroloval naposledy, nic takového jsem neviděl.

"No, ať se propadnu. Myslel jsem, že jsi rozbitý."

"Tento přístroj je rozbitý, pane. Paměť se smazala. Nervové obvody jsou úplně mrtvé. Fungují jen komunikační čipy na nouzový zdroj."

Podíval jsem se na zápěstí a zamračil se. "To nechápu. Jestli máš vymazanou paměť a tvé nervové obvody jsou..."

Řeka mě tahala za zlomenou nohu a přemlouvala mě, abych se pustil. Chvilí jsem nemohl mluvit.

"Lodi?" řekl jsem nakonec.

"Ano, M. Endymione?"

"Jsi tady?"

"Samozřejmě, M. Endymione. Přesně, jak jste mě s M. Aeneou požádali. Jsem rád, že vám mohu sdělit, že nezbytné opravy byly..."

"Ukaž se," přikázal jsem mu. Byla téměř tma. Nad černou řekou se válela mlha.

Mokrý loď se zvedla uprostřed hlavního proudu, který zablokovala jako velký balvan, její před necelých dvacet metrů přede mnou. Plula ve vodě, černý leviathan, který rozbíjí řeku na zurčící potůčky. Zamrkala navigační světla na přední a na mokré černé ploutvi v mlze.

Smál jsem se. Možná plakal. Možná jsem jen sténal.

"Chcete ke mně plavat, pane? Nebo mám pro vás letět?"

Prsty klouzaly. "Pojď si pro mě," vyzval jsem ho a sevřel větev oběma rukama.

Na hibernační palubě, kde Aenea spala během cesty z Hyperionu, jsem našel automatického lékaře. Byl to starý model - sakra, celá loď byla tak stará - ale fungoval a měl doplněné zásoby. Podle lodní zprávy před čtyřmi lety jsem věděl, že ho Vyvrženci upravili v Konzulově době. Fungoval. Ležel jsem v ultrafialovém teple, zatímco jemné sondy zkoumaly mou pokožku, hojily mé zhmožděny, sešívaly hluboké rány, kapačkou podaly léky proti bolesti a dokončily diagnózu.

"Je to několikanásobná zlomenina, M. Endymione," poučila mě loď. "Chcete vidět rentgenové a ultrazvukové snímky?"

"Ne, díky," odmítl jsem. "Jak to opravíme?"

"Už jsme začali," poučila mě loď. "Jak spolu rozmlouváme, kost se vrací do původní podoby. Až usnete, započne plastování a ultrazvukové roubování. Kvůli opravě zničených nervů a svalové tkáně autolékař doporučuje nejméně desetihodinový spánek, zatímco začne s procedurou."

"Za chvíli," odvětil jsem.

"Největším diagnostickým problémem je vaše horečka, M. Endymione."

"Je to následek zlomeniny, ne?"

"Nikoliv," odmítla loď, "zdá se, že je to virová infekce ledvin. Bez léčby byste zemřel."

"Povzbudivá myšlenka," podotkl jsem.

"Cože, pane?"

"To nic," vydechl jsem, "říkáš, že jsi úplně opravený?"

"Úplně, M. Endymione. Lepší než před nehodou, pokud to neberete jako vychloubání. Pochopte, kvůli ztrátě určitého materiálu jsem se bál, že budu muset synteticky vyrobit uhlíkové součástky z poněkud kamenitého dna této řeky, ale brzy jsem zjistil, že recyklací některých neupotřebitelných komponentů kompresních chlopní, jejichž použití vyloučily Vyvrženci provedené úpravy, mohu zvýšit efektivnost autoopravy o třicet dva procent, pokud..."

"Na tom nesejde," přerušil jsem ho. Bolest vystřídala závrať. "Jak dlouho ti trvalo, než jsi opravy dokončil?"

"Pět standardních měsíců," odpověděla loď. "Osm a půl místních měsíců. Tento svět má podivný lunární cyklus, dva vysoce nepravidelné měsíce, a jak jsem zjistil, musí se jednat o odchycené asteroidy, neboť..."

"Pět měsíců," zopakoval jsem. "A tři a půl roku tady jen tak čekáš?"

"Ano," souhlasila loď. "Podle instrukcí. Věřím, že A. Bettik a M. Aenea se mají dobře."

"Já také, mozku. Brzy to zjistíme. Jsi připraven opustit toto místo?"

"Všechny lodní systémy fungují, M. Endymione. Čekají na váš příkaz."

"Tady je," zašeptal jsem. "Jedeme."

Loď zapojila holobraz a ukázala, jak se zvedáme z řeky. Venku byla tma, ale čočky pro noční vidění odhalily rozvodněnou řeku a oblouk přenašeče pouhých několik set metrů proti proudu. V mlze jsem ho neviděl. Zvedli jsme se nad řeku a nad vířící mraky.

"Reka se zvedla od doby, kdy jsem tady byl naposledy," podotkl jsem.

"Ano," souhlasila loď. Rozeznali jsme zakřivení planety, nad bílými mraky se zvedlo slunce. "S každým orbitálním cyklem přichází tři standardní měsíce dlouhá povodeň, jeden cyklus odpovídá přibližně jedenácti standardním měsícům."

"Takže už víš, co je to za planetu?" zeptal jsem se. "Když jsem tě opouštěl, nebyl sis jistý."

"Jsem si úplně jistý, že tato planeta nepatřila do seznamu dvou tisíc osmi set šedesáti sedmi světů Všeobecného katalogu," odpověděla loď. "Astronomická pozorování ukázala, že neleží ani v Paxem ovládaném vesmíru ani v říši někdejší Světové sítě či Pustin."

"Ani ve staré Světové síti, ani v Pustinách," zopakoval jsem. "Kde potom leží?"

"Přibližně dvě stě osmdesát světelných let severovýchodně od systému Pustin známého jako NNGC 4645 Delta," odpověděla loď.

Léky přinesly otupělost, ale řekl jsem: "Nový svět. Za hranicí Pustin. Proč tady měli přenašeč? Proč řeka patřila k Tethys?"

"Nevím, M. Endymione. Ale rád bych se zmínil o tom, že je tady množství zajímavých životních forem, které jsem pozoroval, zatímco jsem se ukrýval na dně řeky. Kromě mantě podobného stvoření, které jste viděl vy, M. Aenea a A. Bettik dole po proudu, jsem objevil více než tři sta druhů ptáků a nejméně dva druhy humanoidů."

"Dva druhy humanoidů? Myslíš lidi."

"Nikoliv," odmítla loď. "Humanoidy. Rozhodně to nejsou lidé ze Staré Země. Jeden druh je velmi malý - necelý metr vysoký - bilaterální symetrie, mnoho variant stavby kostry a načervenalá barva."

Ve vzpomínkách se mi vybavil červený monolit, který jsme zkoumali s Aeneou na ztraceném Hawkingově koberečku během zdejšího krátkého pobytu. Miniaturní schody vytesané do hladké skály. Zavrtěl jsem hlavou, abych si utřídl myšlenky. "To je zajímavé. Ale určíme si cíl." Zakřivení planety bylo patrnější, hvězdy už nemrkaly. Loď stoupala. Minuli jsme měsíc a opustili orbit. Nepojmenovaná planeta se změnila v oslepující kouli sluncem zalitých mraků. "Znáš svět známý jako T'ien Shan nebo Nebeské hory?"

"T'ien Shan," zopakovala loď. "Ano. Pokud mám správné vzpomínky, nikdy jsem tam nebyl, ale znám souřadnice. Malá planeta v Pustinách osídlená uprchlíky z Třetí čínské občanské války z doby Hidžry."

"Dostaneš se tam bez problémů?"

"Žádné neočekávám," souhlasila loď. "Jednoduchý Hawkingův skok. Ale doporučil bych vám použít během cesty hibernaci a autochirurga."

Znovu jsem zavrtěl hlavou. "Zůstanu vzhůru. Alespoň než mi doktor vyléčí nohu."

"Radil bych vám něco jiného, M. Endymione."

Zamračil jsem se. "Proč? S Aeneou jsme zůstali vzhůru při jiných skocích."

"Ano, ale to byly relativně krátké cesty v dosahu staré Světové sítě," poučila mě loď. "V prostoru, kterému dnes říkáme Pax. Tato cesta bude poněkud delší."

"Jak delší?" vyhrkl jsem. Na nahé tělo záutočil chlad. Náš nejdelší skok do systému Vektor Renesance trval deset dnů lodního času a pět měsíců časové ztráty pro Flotilu Paxu, která na nás čekala. "Jak dlouhý výlet?" naléhal jsem.

"Tři standardní měsíce, osmáct dnů, šest hodin a několik minut," odpověděla loď.

"To není tak špatná časová ztráta," namítl jsem. Naposledy jsem spatřil Aeneu krátce po šestnáctých narozeninách. Zestárne oproti mně o pár měsíců. Možná jí trochu dorostou vlasy. "Větší časovou ztrátu jsme měli při skoku do systému Renesance."

"Toto není časový dluh, M. Endymione," vysvětlila loď. "To je lodní délka cesty."

Tentokrát mě skutečně zamrazilo. Nemohl jsem mluvit. "Tři měsíce lodního času... jak velký časový dluh?"

"Pro někoho, kdo čeká na T'ien Shanu?" zeptala se loď. Džunglí zarostlá planeta se změnila v tečku za našimi zády, zrychlovali jsme k translačnímu bodu. "Pět let, dva měsíce a jeden den," odpověděla loď. "Jak víte algoritmus časové ztráty není lineární funkcí C-plus skoku, ale zahrnuje takové faktory, jakými je..."

"Ach, Ježíši," vydechl jsem a přiložil si zápěstí na vlhké čelo. "A sakra."

"Máte bolesti, M. Endymione? Dolorometr hlásí, že nikoliv, ale poněkud vám bloudí pulz, můžeme zvýšit dávku tišících léků..."

"Ne!" vyštěkl jsem. "Ne, všechno je v pořádku. Jenom... těch pět let... sakra."

Věděla to Aenea? Věděla, že naše odloučení potrvá celé roky jejího života? Možná jsem měl loď protáhnout přenašečem po proudu řeky. Ne, Aenea řekla, abych loď vyzvedl a odletěl do T'ien Shanu. Přenašeč nás naposledy zavezl na Maře Infinitus. Kdo ví, kam by nás odnesl tentokrát.

"Pět let," zopakoval jsem. "Ach, sakra. Bude... sakra... bude jí jednadvacet let. Dospělá ženská. Bude mi chybět..."

neuvidím... nezapomene si..."

"Jste si jistý, že vás nic nebolí, M. Endymione? Vaše životní funkce jsou nevyrovnané."

"Toho si nevšiměj."

"Mám připravit autochirurga na hibernaci?"

"Za chvíli. Řekni mu, ať mě převezme, až začne v noci léčit nohu a horečku. Teď potřebuju deset hodin spánku. Kolik chybí do translačního bodu?"

"Pouhých sedmáct hodin. Leží uvnitř tohoto systému."

"Dobrá," přikývl jsem. "Probud' mě za deset hodin. Připrav velkou snídani. Tu, co jsem si dával, když jsme slavili neděli."

"Dobrá. Ještě něco?"

"Jo, máš nějaké holozáznamy... Aeney... z poslední cesty?"

"Uchoval jsem několik hodin takových záznamů, M. Endymione. Chvilu, kdy jste se koupali v bublině nulové gravitace na vnějším balkónu. Diskuzi na téma náboženství versus racionalita. Létání v hlavní šachtě, když..."

"Dobrá," přerušil jsem ho. "Připrav je. Podívám se na ně při snídani."

"Připravím autochirurga na tříměsíční hibernační spánek," doplnila loď.

Nadechl jsem se. "Dobrá."

"Chirurg by rád započal s opravou nervů a s podáváním antibiotik, M. Endymione. Chcete spát?"

"Ano."

"Sny či nikoliv? Lék může být upraven pro oba neurologické stavy."

"Žádné sny," odmítl jsem. "Teď ne. Na ty bude dost času později."

"Dobrá, M. Endymione. Dobře se vyspěte."

ČÁST DRUHÁ

Kapitola 15

Stojím na tržišti Phari s A. Bettikem, Jigme Norbu a Georgem Tsarongem a slyším novinu, že na T'ien Shan, "Nebeské hory", konečně dorazili lodě a vojáci Paxu.

"Měli bychom to sdělit Aenee," hlásím. Všude kolem nás se zvedá lešení, které skřípe pod vahou nakupujících, prodávajících, obchodujících, smějících a hádajících se lidí. O příjezdu Paxu jich slyšelo jen několik. Jen několik jich pochopí, co to znamená. Tu zprávu přinesl mnich jménem Chim Din, který se právě vrátil z hlavního města Potaly, kde pracuje jako učitel v dalajlámově Zimním paláci. Chim Din našťastí v některých týdnech plete bambus v Hsuan-k'ung Ssu, "Paláci, který visí ve vzduchu" (to je Aenein projekt), a po cestě do chrámu nás zastaví na tržišti Phari. Proto jsme jedni z prvních lidí mimo Potalu, kteří se dozví o příjezdu Paxu.

"Pět lodí," řekl Chim Din. "Několik desítek křesťanů. Polovina z nich bojovníci v rudočerné. Nějaká polovina ze zbytku jsou misionáři, všichni v černém. Pronajali si gompu Červený klobouk poblíž Rhan Tso, Vydřího jezera. Blízko Šivova falusu. Část gompy vysvětili jako kapli svého trojediného boha. Dalajláma jim nepovolil použít létající stroje za hranicemi jižního mostu Prostředního království, ale povolil jim volný pohyb v této oblasti."

"Musíme to říct Aenee," obracím se k A. Bettikovi a nakláním se, aby mě slyšel v šumu okolního trhu.

"Musíme to říct všem v Jo-kungu," opraví mě android. Obrátí se a vyzve George a Jigme, aby dokončili nákup a nezapomněli objednat nosiče, kteří dopraví kabely a zvláštní bonsaj-bambus na stavbu. Pak zvedne svůj masivní batoh, přitáhne si svou výstroj a pokyne mi hlavou.

Zvednu vlastní těžký batoh a vyrazím jako první. Mířím ven z tržiště, dolů po žebřících k lanovce. "Myslím, že Horní cesta bude rychlejší než Pěší cesta, ne?"

Modrý muž přikývne. Váhal jsem a nevěděl, zda mám navrhnout Horní cestu pro návrat, protože A. Bettik nezvládne jednou rukou kabely a skluzavky. Když jsme se znovu setkali, překvapilo mě, že si nevyrobil kovový hák - levá paže pořád končila hladkým pahýlem mezi zápěstím a loktem. Ale brzy jsem zjistil, že používá kožený pásek a kožené nástavce, které nahradily jeho prsty. "Ano, M. Endymione," souhlasí. "Horní cesta je mnohem rychlejší. Souhlasím. Pokud nechcete použít jednoho z letců jako kurýra."

Podívám se na něj a přemýšlím, jestli si dělá legraci. Kurýři jsou jiná rasa, jsou šílení. Startují své padáky z vysokých staveb, chytí v zestupný proud v okolí vysokých skalních stěn, překročí široký prostor mezi římsami a vrcholky, kde není lanovka, pozorují ptáky, hledají termální proudy, jako by jim šlo o život... a skutečně jim o život jde. Pokud letce sebere zrádný vítr, pokud se mu nepodaří start nebo má jeho padák problém, nenajde rovné místo pro přistání. Nucené přistání na kamenné stěně znamená téměř vždycky smrt. Pád do mraků pod námi znamená smrt. Jediný špatný odhad měnicího se větru, horních a dolních proudů, poryvů... jediná chyba znamená smrt. Proto žijí o samotě, uctívají tajný kult a žádají celé jmění za posláni dalajlámovy zprávy z hlavního města Potahy. Žádají celé jmění za odvoz modlitebních praporků během buddhistické oslavy, za naléhavou zprávu obchodníka, který chce kontaktovat svou kancelář a prozradit, jak porazit konkurenci. A legenda tvrdí, že dokážou navštívit východní vrcholek T'ai Shanu, který oddělí od zbytku T'ien Shanu na celé měsíce více než sto kliků atmosféry a smrtelně nebezpečný oblak.

"Nemyslím, že takovou zprávu můžeme svěřit letci," odvětim.

A. Bettik přikývne. "Ano, M. Endymione. Ale padáky se dají koupit přímo tady na trhu. U stánku letecké gildy.

Můžeme si dva koupit a vzít to nejkratší cestou. Jsou velmi drahé, ale můžeme prodat pár kusů ze stáda zygotů."

Nikdy nevím, kdy můj přítel android žertuje. Vzpomínám na chvíli, kdy jsem visel pod střešou padáku a mám co dělat, abych se neroztrásl. "Už jsi to tady někdy zkoušel?" zeptám se ho.

"Ne, M. Endymione."

"A někde jinde?"

"Ne, M. Endymione."

"Jakou si myslíš, že máme šanci, jestli to zkusíme?" naléhám.

"Jedna ku deseti," odvěti bez sebemenšího zaváhání.

"A jakou máme šanci na lanovce a skluzavce v takhle pozdní dobu?" zeptám se.

"Nějakých devět ku deseti, než padne tma," odpoví. "Jestli nás soumrak chytí na skluzavce, pak je pravděpodobnost ještě trochu menší"

"Tak jdeme na lanovku a skluzavku," uzavřu celou otázku.

Čekáme v krátké frontě nakupujících, kteří chtějí použít lanovku. Pak na nás přijde řada a sestoupíme z plošiny.

Samotná bambusová stavba leží nějakých dvacet metrů pod nejnižším lešením trhu a táhne se nějakých pět metrů nad propast. Pod námi leží prázdnota, tisíce metrů atmosféry a na dně všudypřítomné moře mraků, které naráží do zvednutých skal jako bílý příboj útočící na kamenné sloupy. Jak vím, mnoho kilometrů pod mraky leží jedovaté plyny a bublající kyselé moře, které pohltilo celou planetu. Výjimkou jsou hory.

Operátor lanovky nás žene dopředu, společně s A. Bettikem vkročíme na plošinku. Z tohoto místa se natahují desítky kabelů přes propast, tvoří černou pavučinu, která mizí v nekonečnu. Nejbližší stanice leží na severu, víc než jeden a půl kilometru daleko, na malém skalním útesu, který se zvedá z bílé slávy Chomo Lori, "Sněhové královny". Ale my míříme na východ přes širokou průrvu mezi skalními římsami, náš cíl leží víc než dvacet kilometrů daleko. Kabel, který se táhne naším směrem, jako by mizel ve vzduchu a pojil se s večerním žářem vzdálené skalní stěny. Náš skutečný cíl leží víc než pětatřicet kliků od míst na severovýchodě. Pěšky nám cesta zabere šest hodin - dlouhý výlet na sever po hřebeni Phari, pak na východ přes systém můstků a lávek. Cesta lanovkou a skluzavkou nezabere ani polovinu, ale už je pozdě a zvláště skluzavka je velmi nebezpečná. Znovu se podívám na nízké slunce a přemýšlím, zda je to chytrý plán.

"Připravít," zavře operátor, malý hnědý mužik ve špinavé, záplatované chubě. Žvýká kořen besilu, a když postoupíme k lanu, obrátí se a odplivne si přes okraj skály. "Připraveni," odvětim s A. Bettikem společně.

"Udržujte vzdálenost," zavře mužik a pokyne mi, abych vyrazil jako první.

Uvolním lanka z postroje, přejeďu rukou celou výstroj, připravím kladku s kuličkovými ložisky, připevním karabinu ke kroužku na kabelu, druhou nacvaknu na brzdu kladky, vše připevním k postroji na hrudníku. Netrvá mi to ani minutu. Zvednu obě ruce, uchopím D kroužek a jeho ovládání kladky, nadskočím, vyzkouším spojení a postroj. Všechno drží. Operátor se nakloní, prozkoumá dvojité D-kroužek a jeho připojení, pak se jeho zkušené oči obrátí ke svorce kladky. Posune ji sem a tam, ujistí se, že se kuličková ložiska hladce točí ve svém úkrytu. Nakonec přenesou svou váhu na má ramena a postroj, pověsí se na mě jako druhý batoh. Pak mě pustí a zkontroluje kroužky a brzdící lanko. Ví, že ho můj pád a smrt nezajímají. Ale jestli se kladka zasekne na kabelu z pleteného monovláknem ve vzdálenosti dvaceti kliků, bude se tam muset vydat a odstranit ji. Bude viset nad kilometry vzduchu a jeho zákazníci budou nadávat. Zdá se, že ho výstroj uspokojila.

"Jedte," vyzve mě a plácne mě přes rameno.

Skočím do otevřeného prostoru a těžký batoh si přitáhnou výš na záda. Síť postroje drží, kabel se prověsí, kuličková ložiska kladky tiše bzučí, uvolním palce na D-kroužku, přestanu brzdit a zrychlím. Během několika vteřin se řítím po nataženém kabelu. Zvednu nohy a posadím se do postroje. Během posledních tří měsíců se tento pohyb změnil v druhou přirozenost. Římsa K'un Lun, náš cíl, se třpytí, stíny pohlcují propast pod námi a sestupují po římsu Phari za našimi zády.

Cítím nepatrnou změnu napětí v kabelu a slyším bzučení. A. Bettik se vydává za mnou. Když se otočím, vidím jeho seskok z plošiny, nohy před sebou, tělo poskakuje pod elastickými provazy. Rozeznám řemen na levé ruce, kterým drží brzdu kladky. A. Bettik mi zamává a já mu odpovím. Obrátím se v postroji, dávám pozor na svištěcí kabel a řítím se přes průrvu. Na kabel se občas posadí ptáci a odpočívají. Někdy ho ozdobí ledová čepice. Vzácně narazíte na volnou kladku člověka, který měl nehodu, nebo se z vlastních důvodů odřízl od postroje. Velmi vzácně, přesto si to dobře pamatujete, nějaký zlý psychopat přibzdí a připevní na kabel zarážku nebo vačku s pružinou, překvapení pro dalšího pasažéra. Trestem za tento zločin je smrt, shození z nejvyšší plošiny v Potale nebo Jo-kungu. Ale pro člověka, který na zarážku nebo vačku narazí, je to slabá útěcha.

Kloužu prázdnotou pod ultralehkým kabelem, aniž bych narazil na jedinou z těchto eventualit. Doprovází mě jen tiché šumění větru a bzučení brzdy, když usměřuji rychlost. Je konec jara a pořád svítí slunce, ale vzduch ve výšce osmi tisíc metrů je chladný. Dýchání není žádný problém. Od chvíle, kdy jsem dorazil na T'ien Shan, děkuji bohům za planetární evoluci. Přestože je tady poněkud menší gravitace - 0,954 standardu - v této výšce najdete větší obsah kyslíku. Podívám se na mraky několik kliků pod mýma botama a přemýšlím nad vícím oceánem a nelidským tlakem, nad větry, které ženou fosgen a hustý kysličník uhličitý. T'ien Shan nemá skutečný povrch, jen hustý planetární oceán a bezpočet ostrých vrcholů a skalní hřebeny, které se zvedají tisíce metrů ke světlu a kyslíku, k Hyperionu podobným slunečním paprskům.

Vzpomínky útočí. Vybaví se mi krajina plná mraků, kam jsem se dostal před několika měsíci. Vzpomínám na první den v lodi před translačním bodem, kdy se zlepšovala horečka a hojila se zlomená noha, kdy jsem se zeptal loď: "Zajímalo by mě, jak jsem prošel zdejší přenašečem. Poslední vzpomínkou je ta obrovská..."

Loď odpověděla spuštěním holozáznamu pořízeného v boji ukrytou kamerou. Loď samotná v tu chvíli odpočívala na říčním dně. Byl to noční, zesílený záznam. Pršelo, spatřil jsem zeleně žhnoucí bránu přenašeče a bičované koruny stromů. Brána se náhle otevřela a objevilo se chapadlo delší než celá loď, které drželo miniaturní kajak zabalený v mase roztrhané látky. Chapadlo předvedlo jediný, půvabný a zpomalený pohyb, plachta, kajak a zhroucená figurka odletěly několik set metrů a zmizely v rozvlněných korunách stromů.

"Proč jsi pro mě nepřijel?" zeptal jsem se, aniž bych se snažil ukrýt vztek. Noha mě pořád bolela. "Proč jsi čekal celou

noc, zatímco já tam visel v dešti? Mohl jsem umřít?"

"Chyběly mi instrukce, že vás mám po návratu vyzvednout," odvětil arogantní hlas hloupé lodi. "Mohl jste provádět důležitý úkol, který nesměl nikdy přerušit. Kdybych o vás neslyšel několik dnů, poslal bych průzkumníka do džungle, aby zjistil, zda jste v pořádku."

Vysvětlil jsem mu svůj názor na lodní logiku.

"To je zvláštní označení," odvětila loď. "Přestože mám v substruktuře a decentralizovaných komponentech výpočetní DNA jistě organické elementy, nejsem - a to ve všech směrech - biologickým organismem. Chybí mi trávicí ústrojí. Nepočítám-li občasné plyny a pachy cestujících, nic nevylučuji. Proto nemám řitní otvor ani ve skutečnosti, ani nadneseně. Tudiž mohu jen těžko uvěřit, že můžete použít při mém označení slovo..."

"Drž hubu," usekl jsem ho.

Cesta netrvá ani patnáct minut. Blíží se zeď římsy K'un Lun a já začínám opatrně brzdit. Během posledních několika set metrů se na oranžově žhnoucí kamenné stěně objeví můj a Bettikův stín. Staly se z nás stínové loutky, dvě figurky v postrojích, které brzdi svůj sestup a připravují se k přistání. Tichý šum brzdy se mění v bzučení, pak kladka hlasitě sténá a pomalu se blížíme k přistávací římse - šestimetrovému převisu, jehož zadní stěnu kryje kožešina zygotů. Podepsalo se na ní počasí, je hnědá a rozpadá se.

Sklouznu, poskočím a zastavím se tři metry od zdi. Opřu se o skálu a rychlým, praxí nacvičeným pohybem uvolním kladku a bezpečnostní lanko. A. Bettik přistane chvíli po mně. Přestože má jen jednu ruku, pohybuje se mnohem půvabněji než já. K přistání nepotřebuje ani metr. Chvíli tam stojíme a sledujeme slunce, které se zastavilo na okraji hřebenu Phari. Nízké paprsky osvětlují sněhové vrcholky na jihu. Když si upravíme postroje, promluvíme: "Až se dostaneme do Prostředního království, už bude tma."

A. Bettik přikývne. "Raději bych měl skluzavku za sebou, než se snese noc, M. Endymione, ale zdá se mi, že nám to nevýjde."

Samotná představa noční skluzavky mi sevře přirození. Napadne mě, jestli android mužského pohlaví prožije stejnou reakci. "Jdeme na to," řeknu a klusem vyrazím z kamenné římsy.

Na lanovce jsme klesli o několik set metrů, které teď musíme dohonit. Římsa rychle končí - na vrcholcích Nebeských hor najdete jen málo rovných míst - a naše boty dupou po bonsaj-bambusovém lešení, které ční ze zdi útesu a mizí v prázdnotě. Není tady žádné zábradlí. Zvedá se večerní vítr. Zapnu si termobundu se zygotí kožešinou a utíkám dál. Těžký batoh mi poskakuje na zádech.

Jumar bod leží necelý klick severně od přistávací římsy. Cestou nikoho nepotkáme, ale na druhé straně mračny ozdobeného údolí spatříme pochodně na Pěší cestě mezi Phari a Jo-kungem. Labyrint lešení a zavěšených můstků na této straně Velké hlubiny ožívá lidmi, kteří míří k severu. Někteří z nich určitě směřují k Chrámu, který visí ve vzduchu, aby vyslechli večerní Aeneinu veřejnou přednášku. Chtěl bych se tam dostat před nimi.

Jumar bod představují čtyři lana, která se zvedají po svislé skále nějakých sedm set metrů nad námi. Červená lana značí výstup. Několik metrů od nich se klátí modrá lana pro sestup z vrcholku. Padají na nás večerní stíny, vane chladný vítr. "Bok po boku?" obrátím se k A. Bettikovi a ukážu na jedno z prostředních lan.

Android přikývne. Jeho modrá tvář je přesně taková, jakou si pamatuji z naší cesty z Hyperionu. Pro něj se to stalo před téměř deseti lety. Co jsem čekal? Stárnoucího androida?

Připravíme si motorové zvedáky a připevníme je na sousední lana. Zataháme za mikrovláknitý provaz, jako by nám mohl prozradit, zda je správně ukotven. Obsluha lanovky kontroluje pevné provazy jen zřídka. Mohl je roztrhnout něčí zvedák, mohly se odřít o ukrytý ostrý kámen, může na nich být led. Brzy uvidíme.

Připevníme svorky řetězu k motorovým zvedákům. A. Bettik odmotá osm metrů horolezeckého lana a připevníme si ho karabinami k postrojům. Jestli jedno selže, druhý člověk může přítele zachránit před pádem. Alespoň teoreticky.

Motorové zvedáky jsou nejrozšířenější technologií na T'ien Shanu: pohání je pevná sluneční baterie o něco větší než ruka, která přesně zapadne do tvarovaných držadel, zvedáky jsou elegantní přístroje. A. Bettik zkontroluje karabiny a přikývne. Palcem spouštím knoflík a oba zvedáky ožívají. Kontrolky zeleně žhnou. Vytáhnu pravý zvedák o metr, zastavím ho, stoupnu si do smyčky, zkontroluji, že je vše v pořádku. Vytáhnu levý zvedák, pevně ho zachytím, zaháknu levou nohu do smyček a tak dál. Sedm set metrů. Občas se zastavíme a rozhlížíme se po údolí, na Pěší cestě hoří pochodně. Slunce zapadlo a na obloze se objevila fialově purpurová barva. Nejjasnější hvězdy už svítí. Podle mého odhadu nám zbývá nějakých dvacet minut skutečného soumraku. Skluzavka nás čeká potmě. Vítr skučí kolem nás a já se třesu. Posledních dvě stě metrů provazy kopírují ledovou plochu. Oba máme skládací mačky v batohu, ale nepotřebujeme je. Dodržujeme únavný rituál - vytáhnout - zachytit - krok - uvolnit - chvíli odpočívat - vytáhnout - zachytit - krok. Překonat sedm set metrů nám trvá téměř čtyřicet minut. Když vkročíme na ledovou plošinu, už je téměř tma.

T'ien Shan má pět měsíců: čtyři z nich jsou zachycené asteroidy, které se dostaly na tak nízký orbit, že odrážejí světlo, pátý je velký jako měsíc na Staré Zemi, ale horní pravou čtvrtinu zdobí obrovský kráter, jehož paprsky se táhnou jako žhnoucí síť přes celou kouli. Míříme po úzké ledové římse pomalu na sever, jistíme se k pevným kabelům, aby nás nesfoukl vítr, který sviští silou tryskového motoru, nad námi vychází velký měsíc jménem Orákl.

Natáhl jsem si tepelnou kapuci a nasadil si obličejovou masku, ale mrazivý vítr mi pořád spaluje oči a odhalená místa. Nemůžeme tady zůstat moc dlouho. Ale kdykoliv se zastavím na stanici lanovky na hřebeni K'un Lun a podívám se na Prostřední království a svět Nebeských hor, vždycky mám touhu zůstat a dívat se.

Zastavím se na ledové ploše před lanovkou a otáčím se do všech směrů, abych se mohl rozhlédnout. Na jihu a na západě víří mraky. Římsa Phari žhne ve světle Oráklu. Vysoko na římse severně od Phari hoří pochodně, které lemují Pěší cestu. Vidím lehké můstky daleko na severu. Daleko za trhem Phari hoří obloha a mě napadne, že tam do tmy září Potala, Zimní palác Jeho Svatosti dalajlámy a domov velkolepé kamenné architektury této planety. Vím, že Pax dostal

enklávu Rhan Tso pouhých pár kliků severně od nás, ve večerních stínech Šivlingu, "Šivova falusu". Usmívám se pod termu maskou a představím si křesťanské misionáře, kteří se modlí pod nedůstojným pohanským symbolem. Za Potalou, stovky kliků na západ, se zvedá říše Koko Nor se svým bezpočtem zavěšených vesnic a nebezpečných mostů. Daleko na jihu se táhne velký hřeben nazývaný Lobsang Gyatso. Tam leží země sekty Žlutého klobouku, která končí vrcholkem Nanda Devi, kde údajně sídlí indická bohyně radosti. Jihovýchodně, za zakřivením planety, kde pořád ještě hoří západ slunce, se rozkládá Mustagh Alta, kde žijí desítky tisíc islám vyznávajících lidí, kteří zde stráží hrobky Aliho a dalších světců islámu. Severně od Mustagh Alty se hřebeny táhnou do teritoria, které jsem nikdy neviděl - ani z orbity při přeletu - kde se tyčí vysoké domy Potulných Židů, hora Zion a hora Moriah, kde se rozkládají města Abraham a Isaak, která se chlubí nejlepšími knihovnami na celém T'ien Shanu. Severně a západně od měst se zvedá hora Sumeru, střed vesmíru, a vrcholek Harney (stejně tak střed vesmíru, což je dost zvláštní). Obě hory ční nějakých šest set kliků jihovýchodně od čtyř vrcholků San Franciska, kde se usadila na chladných římsách a kapradím zarostlých průrvách kultura Hopi-Eskimo. I tamní obyvatelé věří, že jejich vrcholky jsou středem celého vesmíru. Obrátím se a podívám se k severu. Spatřím nejvyšší horu naší polokoule a severní hranici tohoto světa. Její římsa klesá do jedovatých mraků a mizí několik kliků na severu. Chomo Lori, "Sněhová královna". Přestože je to neuvěřitelné, západ slunce ještě neopustil zmrzlý vrcholek Chomo Lori a Orákl zalil východní římsy svým slabým světlem. Od Chomo Lori se táhnou hřebeny K'un Lun a Phari. Obě utíkají kjihu, ale mezera se rozšiřuje a posledním překonatelným místem je jižní lanovka, kterou jsme právě použili. Obrátím se zády k severnímu větru a podívám se na jihovýchod. Sleduji tyčící se hřeben K'un Lun a věřím, že rozeznám pochodně nějakých dvě stě kliků jižně, kde se rozkládá město Hsi wang-mu, "Matka královna západu". ("Západ" znamená jih a západ Prostředního království). Ve městě žije nějakých pětadvacet tisíc lidí, kteří se tísní v bezpečných jeskyních a puklinách. Jižně od Hsi wang-mu se zvedá mohutný vrchol hory Koya. Její vrcholek jen s obtížemi vykukuje nad mraky, ale podle věncích, kteří žijí v ledových tunelech města v nižších polohách, zde leží v ledové hrobce Kobo Daishi, zakladatel Shingon buddhismu, a čeká na vhodné podmínky, aby se mohl probudit ze svého meditativního tranzu. Na východ od hory Koya se pod zakřivením planety ukrývá hora Kalais, domov Kubery, indického boha bohatství, a domov Šivy, kterému zřejmě nevadí, že ho tisíce kilometrů mračen dělí od jeho falusu. Na hoře Kalais údajně žije i Parvati, Šivova žena, ale nikdo neslyšel její názor na rozdělení jejího manžela. A. Bettik putoval na horu Kalais během prvního roku na planetě a prozradil mi, že je to překrásný vrchol, jeden z nejvyšších vrcholů planety. Zvedá se více než devatenáct tisíc metrů nad úroveň moře a říká se o něm, že vypadá jako mramorová socha, která vstává z žíhané skály. Android mi dále prozradil, že vrcholek hory Kalais je pokrytý ledovými polemí, vzduch je tam tak řídký, že se nedá dýchat a nemůže tam foukat vítr. Zde se ukrývá chrám z uhlíkové slitiny zasvěcený buddhistickému bohovi hor Demchogovi. "Bůh největší radosti" je obr deset metrů vysoký, modrý jako nebe, ověšený lebkami a šťastně objímající svou ženu při tanci. A Bettik mi prozradil, že je mu modrý bůh podobný. Samotný palác leží v přesném středu kulatého vrcholku, který se zvedá ve středu Mandaly tvořené nižšími pahorky. Svatý Demchogův kruh, skutečná Mandala, představuje místo, kde meditující lidé objeví moudrost, která je osvobodí z cyklu utrpení. A. Bettik mi řekl, že daleko na jihu, ale pořád v dohledu z hory Kalais a Demchogovy Mandaly leží Helgafell, "Síň mrtvých", ukrytá pod několikakilometrovými třípytými ledovci. Zde se usídlilo několik set Islandců z doby Hidžry, kteří se vrátili do doby Vikingů. Obracím se k jihozápadu. Kdybych jednoho dne prošel Antarktickým kruhem, vím, že bych narazil na vrcholky, jako je Gunung Anung, pupík světa (jeden z desítek na T'ien Shanu), kde se koná Ďasa Rudra festival. Chybí mu sedmadvacet let do šestistého výročí a tvrdí se, že místní ženy, které pocházejí z Báli, tančí tak krásně a půvabně, že je nemůže nikdo překonat. Víc než tisíc kliků severovýchodně od Gunung Anung leží Kilimandžáro. Lidé, kteří žijí na nižších terasách, vyzvednou po určité době své mrtvé z hrobů a odnesou jejich kosti vysoko nad dýchatelnou atmosféru. Stoupají v ručně šitých skafandrech a dýchacích maskách, aby znovu pohlbili své příbuzné do jako kámen tvrdého ledu ve výšce osmácti tisíc metrů. Lebky pozorují led a vrcholek, žije s nimi věčná naděje. Za Kilimandžárem znám podle jména jen jediný vrcholek. Croagh Patrick, kde údajně nenajdete žádné hady. Ale pokud vím, žádné hady nenajdete nikde na Nebeských horách. Obracím se zpět k severovýchodu. Utočí na mě chladný vítr a pohání mě vpřed. Přesto se ještě zdržím a podívám se k našemu cíli. Zdá se, že ani A. Bettik nijak nespěchá, ale možná nás tady drží strach před skluzavkou. Na sever a východ, za zdi hřebenu K'un Lun, se táhne Prostřední království se svými pěti vrcholky, které se třpytí pod světlem Oráklu. Severně od nás se táhne Pěší cesta a tucet závěsných mostů, které překonávají prostor a míří k městu Jo-kung a ke střednímu vrcholku Sung Shanu, "Vzdušnému". Jmenuje se tak, přestože je to nejnižší z vrcholů Prostředního království. Před námi se zvedá Hua Shan, "Květinová hora", nejzápadnější a rozhodně nejkrásnější vrcholek Prostředního království. Z jihozápadu je k němu připojen ledovým hřebenem, který zdobí klikatá cesta skluzavky. Z Hua Shanu překonáte po kabelu několik posledních kliků z Květinové hory a dostanete se na ostré hřebeny severně od Jo-kungu, kde Aenea staví Hsuan-k'ung Ssu, "Chrám, který visí ve vzduchu". Stavba se buduje na holém útesu s výhledem na Sever, přes propast k Heng Shanu, Svaté hoře severu. Nějakých dvě stě kliků na jih se zvedá druhý Heng Shan, který označuje hranice Prostředního království, ale v porovnání s vysokými stěnami, mohutnými římsami a okouzujícím profilem svého severního protějšku je to jen zajímavý kus skály. Podívám se přes zuřící vítr a roztrhané mraky a vzpomenu si, jak jsem visel po příjezdu v Konzulově lodi mezi vznešeným Heng Shanem a Chrámem. Podívám se znovu k východu a severu, přes Hua Shan a nízký prostřední vrcholek Sung Shanu a spatřím

neuvěřitelnou špičku T'ien Shanu, která se tyčí proti vycházejícímu Oráklu v dálece tří set kliků. To je Velký vrcholek Prostředního království, 18 200 metrů vysoký, kde se rozkládá město Ta'an - Město míru. Domy se krčí ve výšce devíti tisíc metrů a k vrcholu, kde stojí tajemný chrám Jadeitového imperátora, stoupá legendární schodiště. Dvacet sedm tisíc schodů přes sněžná pole a kamenné zdi.

Dobře vím, že za Svatou horou severu se zvedají Čtyři poutní hory buddhistické víry. O-mei Shan na západě, Chiu-hua Shan, "Hora devíti květín", na jihu. Wu-t'ai Shan, "Hora pěti teras", a její vlídný Purpurový palác na severu, a nízký, ale překrásný P'u-t'o Shan daleko na východě.

Ještě několik posledních vteřin na větrem bičované ledové římse. Dívám se k Jo-kungu a doufám, že spatřím pochodně, které lemují most směřující k Hsuan-k'ung Ssu. Ale vysoké mraky mlží rozhled, takže spatřím jen obrys, na který dopadá přefiltrované světlo Oráklu.

Obrátím se k A. Bettikovi, ukážu na skluzavku a zvednu palec. Fouká silný vítr, který odnáší slova.

A. Bettik přikývne, natáhne ruku dozadu, vyndá z kapsy batohu fólii a rozbálí ji. Uvědomím si, že mé srdce nebuší jen námahou. Vyndám vlastní fólii a přejdu ke startovací plošině.

Skluzavka je rychlá. Vždycky taková byla. To je její největší nebezpečí.

Jsem si jistý, že v Paxu ještě existují místa, kde lidé jezdí na toboganu. Při takovém sportu se posadíte na nízké sánky a řítíte se po upravené ledové dráze. To samé platí pro skluzavku. Ale já a A. Bettik nemáme nízké sánky, ale fólii, necelý metr dlouhý pruh, který nás obepne jako lžice. Je to víc fólie než sánky, je skleslá jako hliníkový obal. Pak v sobě najdeme sílu našich předků, vyšleme piezoelektrickou zprávu do její struktury a během několika vteřin se zformují malé sánky.

Aenea mi kdysi vyprávěla, že skluzavku lemovaly uhlíkové kolejnice a jezdci se k nim připoutali jako na lanovce.

Používali zvláštní kroužek, který připomínal kladku lanovky, ale nijak neubíral rychlost. Tak mohli brzdit, a pokud chtěli sánky vyletět ven, kroužek je udržel jako postrój. Takový pád přinesl zhmožděninu a zlámané kosti, ale tělo nezmizelo i se sánkami v hlubinách.

Ale kabely nefungovaly. Oprava a čištění zabíraly příliš moc času. Kabely přimrzaly v bouřích k podkladu a člověk pohybující se rychlostí sto padesáti kliků v hodině najednou zjistil, že jeho kroužek narazil na tvrdý led. V dnešní době dá velkou práci udržet v provozu lanovku - pevná lana skluzavky se nedala zvládnout.

Proto byly skluzavky opuštěny. Alespoň do doby, kdy mladíci toužící po nebezpečí a spěchající dospělí nezjistili, že šance udržet fólii v korytu je devět ku deseti při normálním klouzání - což znamená použití několika ledových seker, které vám srovnají pozici a rychlost natolik, že se udržíte v korytu. "Srovnají rychlost" znamená sto padesát kliků za hodinu. Funguje to v devíti případech z deseti. Pokud je člověk velmi šikovný. A pokud jsou dobré podmínky. A pokud je den.

Využili jsme s A. Bettikem skluzavku už třikrát. Jednou při návratu z trhu Phari, kdy jsme nesli lék nutný na záchranu života mladé dívky, dvakrát, abychom se naučili cestu. Jízda byla skvělá a děsivá, ale uspěli jsme. Vždycky to bylo ve dne... a před námi jel člověk, který nám ukazoval cestu.

Teď je tma. Dlouhé koryto před námi se zlobně třpytí v měsíčních paprscích. Povrch vypadá jako led, je hrubý jako kámen. Nevím, zda tudy někdo dnes... tento týden... projel. Zda někdo zkontroloval pukliny, ledové vlny, praskliny, prolákliny, škvíry, ledové bodce či jiná úskalí. Nevím, jak dlouhé byly kdysi tobogany, ale tato skluzavka má víc než dvacet kliků a kopíruje celý Abruzy Spur, který spojuje hřeben K'un Lun se svahy Hua Shanu, klesá po pozvolných ledových polích na západní straně Květinové hory, kilometry na jih od bezpečnější a pomalejší pěší cesty, která se klikatí na severu. Z Hua Shanu chybí jen devět kliků a tři snadné cesty lanovkou na lešení Jo-kungu, pak rychlý pochod přes most a dolů po lávkách do Hsuan-k'ung Ssu.

Sedíme s A. Bettikem vedle sebe. Jako děti, které čekají na sánkách, až je tatínek s maminkou postrčí. Nakloním se, vezmu přítele za rameno a přitáhnou ho blíž, aby mě slyšel přes termo materiál kapuce a obličejové masky. S větrem na mě útočí pichlavé krystalky ledu. "Můžu první?" zařvu.

A. Bettik se obrátí, takže se dotýkají naše pod vrstvou látky ukryté tváře. "M. Endymione, myslím, že bych měl já.

Použil jsem skluzavku dvakrát častěji, pane."

"Potmě?" vykřiknu.

A. Bettik vrtí hlavou v kapuci. "Dnes už to potmě zkouší jen málo lidí, M. Endymione. Ale dobře si pamatuji každou zatačku a rovný úsek. Věřím, že vám pomůže, když budu ukazovat, kde brzdit."

Na chvíli zaváhám. "Dobrá," souhlasím a zmáčknu mu ruku.

S brýlemi na noční vidění by to bylo snadné jako ve dne, ale brýle, které jsem si vzal na cestu, jsem ztratil. A přestože v lodi byly náhradní, zapomněl jsem na ně. "Přines si dva skafandry a dýchací přístroje," zněla Rachelina zpráva od Aeney. Mohla se zmínit o brýlích na noční vidění.

Dnešní výlet měl být klidným pochodem na tržiště Phari, noc jsme měli strávit v tamní ubytovně a vrátit se s Georgem Tsarongem, Jigme Norbu a dlouhou řadou nosičů, kteří povlečou těžký materiál na staveniště.

Možná, napadlo mě, jsem zareagoval na zprávu o přistání Paxu příliš divoce. Teď už je pozdě. I kdybych se obrátil, spustit se po pevných lanech na hřeben K'un Lun je stejný problém jako sánkování. Alespoň si to nalhávám.

Sleduji, jak si A. Bettik připevňuje osmatřicet centimetrové horolezecké kladivo do smyčky na zápěstí levé ruky, pak si připravuje svou pětasedmdesát centimetrů dlouhou sekeru. Sedím se zkříženýma nohama na vlastních saních, do levé ruky sevru kladivo a dlouhou sekuru upevním do pravé. Znovu předvedu androidovy palce a dívám se, jak se odstrkuje do měsíčních paprsků. Jednou se obrátí, pak sánky krátkým kladivem odstrčí. Do vzduchu vyletí střepiny, A. Bettik přeletí přes okraj a na chvíli zmizí. Čekám, až nás dělí nějakých deset metrů - dost daleko, abych se mohl vyhnout ledové tříšti, dost blízko, abych ho neztratil v oranžových paprscích Oráklu z očí. Pak se odstrčím.

Dvacet kilometrů. Průměrnou rychlostí sto dvacet kliků za hodinu takovou vzdálenost překonáme za deset minut.

Deset mrazivých minut plných adrenalinu, zvedajícího se žaludku, hrůzy, která vám mačká žebra, okamžitých reakcí, které vás chrání před smrtí. A. Bettik je dokonalý. Do každé zatáčky najede úplně přesně, na vysoké břehy najíždí zdola, takže se - a několik vteřin po něm i já - dostane přesně na ledový okraj, správnou rychlostí zaútočí na klesající rovinu, poskakuje a klouže po dlouhé ledové rampě tak rychle, až se mi mlží oči. Vibrace mi procházejí páteří, vidím dvakrát, třesu se, v hlavě se mi odráží bolest. Pak se mi znovu zamlží oči, spatřím ledovou tříšť, která odráží světlo měsíce jasné jako hvězdy nad námi. Třpytivé hvězdy soupeří se září Oráklu a menších asteroidů. Pak brzdíme, tvrdě poskakujeme a znovu se zvedáme. Projíždíme ostrou levou zatáčkou, která mi bere dech z úst. Pak kloužeme do ještě ostřejšího pravého ohbí. Poskakujeme a letíme po svahu strmém, až se zdá, že sánky řvou ve volném pádu. Chvilí se dívám přímo pod sebe na měsíčními paprsky nasvícené jedovaté mrak - jsou zelené jako otrávený plyn. Pak se řítíme sérií spirál, šroubovicí DNA, sánky vyskakují na okraj a sekyra dvakrát najde jen zmrzlý vzduch. Ale pokaždé spadnu dolů a znovu se objevím. Nevycházíme ven ze zatáčky, prostě nás vyplivne jako dvě kulky, které letí nad ledovým povrchem. Pak se znovu zvedáme, vyletíme ven a zrychlujeme po rovném úseku. Letíme přes osm kilometrů dlouhou ledovou stěnu Abruzzi Spur, pravá zvednutá zeď skluzavky nám slouží jako podlaha, moje sekyra vystřeluje ledové úlomky a naše rychlost se zvyšuje. Ještě víc, pak se rychlost mění v chlad, řídký vzduch mi prořezává masku a termooblečení, rukavice, vyhřívané boty, mrazí pokožku, trhá svaly. Cítím, jak se mi pod tepelnou maskou napíná zmrzlá pokožka. Šklebím se jako idiot. Grimasa hrůzy a nepředstavitelné radosti z neskutečné rychlosti. Ruce a nohy neustále pracují, automaticky mění rychlost, používají kladivo a sekyru jako brzdy.

A. Bettik náhle prudce odbočí vlevo a vystříkne sprška ledu. Ostří jeho sekyry útočí na povrch. Nedává to žádný smysl. Takový krok ho - nás oba! - vyhodí z vnitřní stěny, pak zmizíme s výkřikem v černém vzduchu. Ale věřím mu. Rychle se rozhodnu a udeřím ostřím velké sekyry, buším kladivem, cítím, jak mi stoupá srdce do krku. Udělám smyk, sjeďu ke straně a zdá se, že neodbočím vlevo ale rovnou doprava. Málem se roztočím na úzké ledové římse v rychlosti sto čtyřiceti kilometrů za hodinu. Ale podaří se mi stabilizovat dráhu a proletím kolem díry v ledové podlaze, kam bychom spadli nebýt této divoké objíždky. Zříteli bychom se do šest, snad osm metrů široké škvíry, do smrtelné pasti.

A. Bettik vyrazí od vnitřní zdi, ostří jeho sekyry odráží měsíční paprsky, pak se řítí dolů po Abruzzi Spur k poslední sérii zatáček na ledových svazích Hua Shan. Sleduji ho.

Na Květinové hoře jsme tak zmrzlí a otřesení, že nemůžeme několik chladných minut vstát. Pak se společně vyškrábeme na nohy, přerušíme piezoelektrický náboj v sánkách, složíme je a schováme do batohů. Tiše procházíme stezkou přes Hua Shan. Já cítím obdiv nad A. Bettikovými reakcemi a odvahou, jeho mlčení si nedokážu vysvětlit. Ale pevně doufám, že se nezlobí pro mé unáhlené rozhodnutí vrátit se touto cestou.

Poslední tři úseky lanovkou jsou pravým opakem. Jsou zajímavé pouze krásou měsíčních paprsků na vrcholcích a okolních hřebenech a problémy se zmrzlými prsty, které nechťejí sevřít brzdy D-kroužku.

Po prázdnosti vyšších svahů spatříme Jo-kung, kde hoří pochodně. Ale vyhneme se hlavnímu lešení a použijeme žebřík k velkému mostu. Pak nás obklopí tma severní stěny, kde - rou ruší jen mrkající pochodně na vysokém mostu směřujícím k Hsuan-k'ung Ssu. Poslední kilometr běžíme.

Dorazíme ve chvíli, kdy Aenea začíná s večerní diskuzí. V malé pagodě se tísní nějakých sto lidí. Dívá se přes hlavy čekajících, spatří mou tvář, požádá Rachel, aby začala, a okamžitě zamíří k větrem bičovaným dveřím, kde čekáme já a A. Bettik.

Kapitola 16

Přiznávám, že když jsem dorazil na Nebeské hory, cítil jsem zpočátku zmatek a deprese.

Tři měsíce a dva týdny jsem prospal v hibernaci. Věřil jsem, že se v hibernaci člověku nic nezdá, ale mýlil jsem se.

Téměř celou cestu mě trápily noční můry, probudil jsem se dezorientován a zmaten.

Translační bod ve vzdáleném systému ležel jen sedmáct hodin před námi, ale v systému T'ien Shanu jsme se objevili z C-plus kousek za poslední ledovou planetou a zpomalovali celé tři dny. Běhal jsem po palubách, nahoru a dolů po točitých schodech, dokonce jsem navštívil malý balkón, který loď vystrčila. Namlouval jsem si, že procvičuji nohu - přestože lodní lékař prohlásil, že je zdravá a měla by být v pořádku, pořád mě bolela - ale ve skutečnosti jsem věděl, že si chci jen vybit energii. Nevzpomínám si, že bych byl kdy takhle nervózní.

Loď se mi snažila sdělit informace a nesnesitelné detaily o tomto hvězdném systému - žlutá hvězda typu G, bia, bia, bia - no, to jsem přeci viděl... jedenáct planet, tři plynové obří, dva pásy asteroidů, vysoké procento komet ve vnitřním systému, bia, bia, bia. Zajímalo mě pouze T'ien Shan. Seděl jsem na koberci holokomory a sledoval, jak roste. Planeta byla překvapivě jasná. Oslnivě jasná. Zářivá hvězda na pozadí černého vesmíru.

"To, co vidíte, je dolní stálá vrstva mraků," poučovala loď. "Procento odraženého světla je pozoruhodné. Existují zde vyšší mrak - vidíte ty bouře ve spodní pravé části osvětlené polokoule? Ten vysoký cirrus, který vrhá stíny k severní polární čapce?"

"Kde jsou hory?"

"Tam," odvětila loď a zakroužkovala šedý stín na severní polokouli. "Podle starých tabulek je to velký vrchol v severním pásmu východní polokoule - Chomo Lori, "Sněhová královna" - a vidíte žihání, které se táhne k jihu? Vidíte, jak se dva pruhy drží u sebe, pak překročí rovník a oddalují se, aby nakonec zmizely pod mraky jižního pólu? Jsou to dva velké hřeben - hřeben Phari a K'un Lun. Byly to první osídlené skály na planetě a jsou dokonalým ekvivalentem místních křídových poruch, které měly za následek..."

Bia, bia, bia. Dokázal jsem myslet jen na Aeneu, na Aeneu a na Aeneu.

Bylo zvláštní vstoupit do systému bez okamžitého kontaktu lodí Flotily Paxu, bez orbitálních a lunárních základen... žádná základna nebyla dokonce ani na měsíci, který působil dojmem, že po něm někdo vystřelil jedinou kulku a zasáhl hladkou oranžovou kouli. Nenarazili jsme na žádné brázdy Hawkingova pohonu, žádné neutrinové emise, žádné

gravitační čočky či stopy Bussardových tryskových motorů. Ani stopa po vyspělé technologii. Loďmi prozradila, že zachytila mikrovlnné vysílání z určitých částí planety, ale když jsem se napojil, zjistil jsem, že je to čínština z doby před Hidžrou. Byl to šok. Nikdy jsem nenavštívil svět, kde by většina obyvatel nehovořila nějakou verzí angličtiny staré sítě. Loď se dostala na geosynchronní orbit nad východní polokoulí. "Vaše rozkazy zněly najít vrcholek jménem Heng Shan, který by měl ležet přibližně šest set padesát kilometrů jihovýchodně od Chomo Lori - tam!" Teleskopický pohled holokomory přiblížil překrásný útes pokrytý ledem a sněhem, který čněl třemi vrstvami mraků. Vrcholek se třpytil a tyčil se nad okolní atmosférou.

"Ježíši," zašeptal jsem, "a kde je Hsuan-k'ung Ssu? Chrám, který visí ve vzduchu?"

"Měl by být... tam," prohlásila loď vítězoslavně.

Dívali jsme se přímo na vodorovný ledový hřeben a šedou skálu. Na úpatí toho neskutečného útvaru vířily mraky. Přestože jsem se díval na holoobraz, zažil jsem závrat' a chytil se polstrování křesla.

"Kde?" naléhal jsem. Žádné stavby jsem nespapřil.

"Ten tmavý trojúhelník," odvětila loď a zakroužkovala útvar, který jsem považoval za stín. "A tato čára... tady."

"Jaké je zvětšení?" zeptal jsem se.

"Trojúhelník má přibližně jedna celá dva metru na nejdelší straně," odvětil hlas, na který jsem si zvykl z komlogu.

"Pěkně malá budova, aby v ní mohli žít lidé," poznamenal jsem.

"Ne, ne," odmítla loď, "toto je pouze kousek lidmi postavené stavby, která vyčnívá nad skalním převisem, hádal bych, že celý takzvaný Chrám, který visí ve vzduchu, stojí pod převisem. Skála je v tomto bodě více než vertikální... nějakých šedesát, osmdesát metrů se naklání dozadu."

"Můžeš to zabrat z boku? Abychom viděli ten Chrám?"

"Mohl bych," souhlasila loď, "ale to by si vyžádalo změnu pozice na lepší oběžnou dráhu, abych mohl využívat dalekohled k pohledu přes jižní vrcholek Heng Shanu, pak se přepojit na infračervené paprsky, abych pronikl mraky ve výšce osmi tisíc metrů, které se pohybují mezi vrcholkem a hřebenem, na kterém Chrám stojí, stejně tak bych musel..."

"Zkrat' to," přerušil jsem ho, "prostě pošli úzký paprsek k tomu Chrámu... sakra na celý hřeben... a zjistíme, jestli na nás Aenea čeká."

"Jaká frekvence?" zeptala se loď. Aenea se o frekvenci nezmínila. Říkala něco o tom, že nebude možné skutečně přistát, jen klesnout k Hsuan-k'ung Ssu. Když jsem teď pozoroval tuto vertikální stěnu sněhu a ledu, začal jsem chápat, co tím myslela.

"Vysílejte na jakékoli běžné frekvenci, jakou bychom použili, kdybys volal svůj komlog," vyzval jsem ho. "Jestli nikdo neodpoví, projed' celé pásmo, které máš. Můžeš vyzkoušet frekvence, které jsme předtím zachytili."

"Přicházely z nejjižnějšího kvadrantu západní polokoule," poučila mě loď. "Na této polokouli jsem nezachytil žádné mikrovlny."

"Prostě to udělej, prosím," naléhal jsem. Viseli jsme tam půl hodiny, přejížděli hřeben úzkým paprskem, pak vysílali běžné radiosignály ke všem vrcholům v oblasti, nakonec zasypali celou polokouli krátkými signály. Žádná odpověď.

"Může vůbec existovat osídlená planeta, kde nikdo nepoužívá rádio?" zeptal jsem se.

"Samozřejmě," souhlasila loď, "na Ixionu je použití mikrovlnných komunikačních přístrojů v rozporu se zákonem. Na Nové Zemi byla skupina, která..."

"Dobrá, dobrá," přerušil jsem výklad. Znovu mě napadlo, zda existuje způsob, jak přeprogramovat autonomní inteligenci, aby člověka tolik neotravovala. "Zavez nás dolů," vyzval jsem loď.

"Do jaké lokace?" zeptala se loď. "Leží tady hustě zalidněné oblasti na vysokém východním vrcholku - mapa ho určila jako T'ien Shan - a další město na jihu, na hřebeni K'un Lun, se jmenuje Hsi wang-mu a další místa leží na hřebeni Phari a na západ v oblasti označené jako Koko Nor. Stejně tak..."

"Vem nás k Chrámu, který visí ve vzduchu," doplnil jsem.

Planetární magnetické pole bylo naštěstí vhodné pro lodní EM repulsory, takže jsme neklesali na ocasu fúzního plamenu, ale jen pluli oblohou. Přestože holokomora a obrazovky v horní ložnici nabízely své praktičtější služby, vylezl jsem na balkón, abych se podíval.

Připadalo mi to jako celé hodiny, ale ve skutečnosti jsme se vznášeli ve výšce osmi tisíc metrů jen několik minut. Pluli jsme mezi severním fantastickým vrcholkem, Heng Shanem, a hřebenem, kde ležel Hsuan-k'ung Ssu. Viděl jsem terminátor, který se řítí od východu. Podle lodi bylo pozdní odpoledne. Vzal jsem si na balkón dalekohled a rozhlížel se. Už jsem viděl Chrám úplně jasně. Viděl jsem ho, ale nechtěl tomu uvěřit.

To, co mi zpočátku připadalo jako hra světla a stínů pod mohutným převisem z šedé žuly, byla ve skutečnosti řada staveb, které se táhly stovky metrů na východ a západ. Okamžitě jsem rozeznal asijské vlivy. Pagodám podobné stavby se špičatými střechami a pokroucenými okapy, zdobené a zlacené povrchy žhnuly v pronikavém slunečním světle. Kulatá okna a dveře v nižších cihlových částech, vzdušné dřevěné verandy s nádherně vyřezávaným zábradlím, jemně dřevěné sloupky barvy zaschlé krve, na oka - pech, dveřích a zábradlích visely žluté a červené vlaječky. Spatřil jsem složité vyřezávání na střešních trámech a na okrajích věží, visuté můstky a schodiště s ozdobami, které jsem později určil jako modlitební bubínky a praporky, které se obrací k Buddhovi, kdykoliv s nimi otočí lidská ruka nebo zafouká vítr.

Chrám se pořád stavěl. Viděl jsem čerstvé dřevo na vysokém lešení, lidské postavy, které sekaly do kamenné stěny, spatřil jsem hrubé žebříky a můstky, které představovaly jen provazy na chůzi a držení. Po žebřících tahali lidé prázdné košíky, další postavičky nosily přes mosty košíky plné kamení, které sypaly na širokou římsu. Byli jsme tak blízko, že jsem dokázal rozeznat množství barevných šatů, sahajících lidem až ke kotníkům - vzdouvaly se ve větru, který se hnál přes skál - spatřil jsem i tlusté šaty s lemováním proti chladu. Později jsem se dozvěděl, že to byla tak zvaná chuba, která se vyrábí z husté, vodotěsné vlny zygotů, slavnostního hedvábí a někdy i z bavlny. Ale poslední jmenovaný materiál je tady velmi vzácný a drahý.

Byl jsem nervózní, nechtěl jsem loď ukázat místním obyvatelům. Báł jsem se paniky, mohli zaútočit laserovým kopím. Ale nevěděl jsem, co udělat jiného. Pořád jsme se vznášeli ve vzdálenosti několika kilometrů, takže jsme mohli vypadat jako nezvyklý odraz slunečních paprsků na pozadí bílého severního vrcholku. Doufal jsem, že nás budou považovat za obyčejného ptáka - spatřili jsme mnoho ptáků, někteří měli rozpětí několik metrů. Ale mé naděje pohasly ve chvíli, kdy prvních pár dělníků zastavilo práci a dívali se naším směrem. Pak se přidali další a další. Žádná panika. Nikdo se neutíkal schovat, nikdo ne vyndal zbraně - žádné jsem nespatrił - ale určité nás viděli. Spatrił jsem dvě ženy v róbách, jak utíkají kolem budov chrámu - přes visuté mosty, schodiště, žebříky a lešení, až dorazily na nejvýhodnější plošinu, kde dělníci kopali díry o kamenné zdi. Spatrił jsem jakousi ubytovnu. Jedna žena zmizela vevnitř a za chvíli se vynořila s několika vyššími postavami v róbách.

Zesíłil jsem zvětšení dalekohledu. Cítil jsem, jak mi srdce naráží do žeber, ale všude vířil kouř, takže jsem si nemohl být jistý, zda je nejvyšším člověkem skutečně Aenea. Ale v závanech kouře jsem zachytil hnědo-blondaté vlasy, které nedosahovaly ani na ramena. Na chvíli jsem odložil dalekohled, zíral na tu vzdálenou zeď a usmíval se jako hlupák.

"Signalizují," upozornila mě loď.

Znovu jsem použil dalekohled. Další člověk - myslím že to byla žena s tmavšími vlas - používal praporky.

"To je starý signální kód," poučila mě loď, "říká se mu morseovka. První slova jsou..."

"Ticho," vyzval jsem ho. Učili jsme se morseovku u Domáci gardy a jednou jsem použil dva zakrvácené obvazy, abych zavolal lékařské skimmery na ledový břeh.

JEĎTE... K... PUKLINĚ... DESET KLIČKU... NA... SEVERO... VÝCHOD.

TAM... ZŮSTAŇTE... VISET... VE... VZDUCHU.

ČEKEJTE... INSTRUKCE.

"Máš to?" zeptal jsem se.

"Ano." Lodní hlas zněl ustrašeně.

"Jedeme," vyzval jsem ho. "Zdá se mi, že vidím mezeru nějakých deset klikků severovýchodně. Udržíme vzdálenost a přiblížíme se z východu. Myslím, že nás z Chrámu neuvidí, stejně tak nevidím žádné stavby na útesu tím směrem."

Loď nás odvezla bez komentáře kolem kamenné zdi a pokračovala, dokud jsme nedorazili k puklině - k vertikální škvíře, která mizela v hloubce několika tisíc metrů.

Nahoře, nějakých čtyři sta metrů nad úroveň Chrámu, který teď zmizel za klenutou skálou na západě, ležel sníh a led.

Loď klesala, až jsme se dostali nějakých padesát metrů nad dno pukliny. Překvapilo mě, když jsem spatřil proudy vody, které stékaly po prudkých kamenných stěnách, směřovaly do středu pukliny a mizely v řídkém vzduchu jako vodopád.

Všude kolem rostly stromy, mech, lišejníky a další rostliny, zvedaly se stovky metrů, kopírovaly potůčky a nahoře se měnily v pruhy barevného lišejníku, který útočí na led. Nejprve jsem si byl jistý, že tady nenajdu ani stopu lidské přítomnosti, ale pak jsem spatřil vysekané římsy na severní zdi - zdály se mi tak úzké, že se na ně mohl člověk jen tak tak postavit - pak jsem rozeznal stezky v jasné zeleném mechu, úhledně poskládané kameny přes potůček a nakonec jsem spatřil miniaturní, počasím ošlehanou stavbu - byla menší než srub, něco jako altánek s okny, který se krčí pod větrem tvarovanými jehličnany na vrcholku vedle potůčku.

Ukázal jsem rukou a loď se zvedla, aby se zastavila před altánkem. V tu chvíli jsem pochopil, proč bude obtížné, možná úplně nemožné přistát. Konzulova loď nebyla nikterak velká - po celá století se ukrývala v kamenné věži ve městě starého básníka, v Endymionu - ale i kdyby dosedla na ploutve a vy střelo vací nožky, zničila by nějaké stromy, trávu, mech a rostliny. Připadaly mi tak vzácné, že jsem je nemohl zničit. Tak jsme tam pluli a čekali. Někjakých třicet minut po našem příjezdu se na stezce objevila mladá žena a radostně nám zamávala.

Nebyla to Aenea.

Přiznávám, byl jsem zklamaný. Touha po setkání s mou mladou přítelkyní přerostla v posedlost. Zmocnily se mě absurdní představ - Aenea a já běžíme po poli květin, jí je znovu jedenáct, já jsem ochráncem, oba se smějeme, máme radost, že vidíme jeden druhého. Zvedám ji, zatočím jejím tělem, vyhodím ji do vzduchu...

No, rostla tady tráva. Loď se vznášela na místě a zmorfovala schodiště ke květinami ozdobenému trávníku vedle altánku. Mladá žena přeběhla přes potůček, skákala z jednoho kamene na druhý, udržovala rovnováhu a s úsměvem vystoupila na travnatý pahorek.

Bylo jí něco přes dvacet. Předvedla mi půvab a duchapřítomnost, jakou jsem si spojil s tisícem obrazů mé mladé přítelkyně. Ale tuto ženu jsem nikdy neviděl.

Mohla se Aenea tolik změnit za pět let? Mohla se maskovat, aby se ukryla před Paxem? Zapomněl jsem snad, jak vypadá? Poslední myšlenka mi připadala nepravděpodobná. Ne, úplně nemožná. Loď mě ujistila, že pokud na mě Aenea čekala na tomto světě, strávila tady pět let a nějaké ty měsíce, zatímco celá cesta včetně hibernace trvala pouhé čtyři měsíce. Zestárnul jsem o několik týdnů. Nemohl jsem na ni zapomenout. Nikdy bych na ni nezapomněl.

"Ahoj, Raule," pozdravila mladá žena s tmavými vlasy.

"Ahoj," odvětil jsem.

Přistoupila ke mně a natáhla ruku. Měla pevný stisk. "Jsem Rachel. Aenea tě dokonale popsala." Zasmála se.

"Samozřejmě jsme nečekali jinou návštěvu v takové lodi..." Ukázala rukou na loď, která se za námi vznášela jako balón, který se pohupuje ve větru.

"Jak se má Aenea?" zeptal jsem se, ten hlas zněl divně. "Kde je?"

"Ach, je zpátky v Chrámu. Pracuje. Dorazils uprostřed pracovní směny. Nemohla se utrhnout. Požádala mě, abych sem zašla a pomohla ti zbavit se lodi."

Nemohla se utrhnout. Co to sakra znamenalo? Já prošel peklem, doslova. Protrpěl jsem ledvinové kameny a zlomené nohy, pronásledovali mě vojáci Paxu, zřítíl jsem se na planetu bez povrchu, sežral a vyvrhl mě mimozemšťan a ona se nemohla utrhnout? Kousl jsem se do rtu a odolal nutkání vyslovit, co se mi honilo hlavou. V tu chvíli se mnou

skutečně zmítaly emoce.

"Co myslíš tím zbavit se lodi?" zeptal jsem se a rozhlédl se kolem. "Musí tady být místo, kde může přistát."

"Vážně není," odvětila mladá žena jménem Ráchel. Když jsem se teď na ni podíval v pronikavém slunečním světle, došlo mi, že bude o něco starší než Aenea - asi pětadvacet. Měla hnědé a inteligentní oči, hnědé vlasy nedbale zastřižené jako Aenea, kůži tmavou od dlouhého pobytu na slunci, na rukou mozoly od práce a usměvavé vrásky kolem očí.

"Uděláme to rychle," řekla Ráchel, "vezmi si z lodi, co potřebuješ, vezmi komlog a komunikátor, abys mohl loď zase zavolat, až ji budeš potřebovat, vezmi dva tělové obleky a dýchací přístroje ze skladu, pak lodi naříd, ať se vrátí ke třetímu měsíci - ke druhému nejmenšímu asteroidu. Je tam hluboký kráter, kam se může schovat. Měsíc obíhá po téměř dokonale geosynchronním orbitu, takže se pořád dívá na tuto polokouli. Můžeš vyslat signál a loď je tady za pár minut."

Podezřivavě jsem se na ni podíval. "Proč tělové obleky a dýchací přístroje?" V lodi doopravdy byly. Navrhli je tak, aby přežili v bezohledném vakuu, kde není třeba skutečné brnění. "Zdejší vzduch mi připadá dost hustý," dodal jsem.

"Také je," souhlasila Ráchel. "V této výšce je atmosféra překvapivě bohatá na kyslík. Ale Aenea mi řekla, ať si vezmeš tělové obleky a dýchací přístroje."

"Proč?" naléhal jsem. "Nevím, Raule," přiznala Ráchel. Měla klidný pohled, žádné triky a podvody.

"Proč se musí loď schovat?" pokračoval jsem. "Je tady Pax?"

"Ještě ne," odvětila Ráchel, "ale čekáme ho už šest měsíců. Teď není kolem T'ien Shanu jediné plavidlo... výjimkou je tvoje loď. Žádná letadla, žádné skimmery, žádné EM V, žádné thoptéry a koptéry... žádné padáky... jen letci... a ti se nedostanou moc daleko."

Přikývl jsem, ale zaváhal.

"Dugpasové dnes spatřili něco, co nemohli vysvětlit," pokračovala Ráchel. "Tím myslím obrys tvé lodi na pozadí Chomo Lori. Ale nakonec to vysvětlí svým tendrel, takže se nic neděje."

"Co je tendrel?" zeptal jsem se. "A kdo jsou Dugpasové?"

"Tendrel představuje znaky," odpověděla Ráchel. "V této oblasti Nebeských hor převládají šamaské a buddhistické tradice. Dugpasové jsou... no, doslovně to znamená nejvyšší lidé, kteří bydlí ve vyšších polohách. Jsou tady ještě Drukpasové, lidé z údolí... to znamená z nižších puklin... a Drungpasové, lidé zalesněného údolí... většinou ti, kteří žijí v kapradinových lesích a bonsaj-bambusu v západní oblasti hřebenu Phari."

"Takže Aenea je v Chrámu?" pokračoval jsem a odmítl její "návrh", abych ukryl loď.

"Ano."

"Kdy ji uvidím?"

"Až tam dojdeme," usmála se Ráchel.

"Jak dlouho znáš Aeneu?"

"Nějaké čtyři roky, Raule."

"Pocházíš z této planety?"

Znovu se usmála, shovívavě přijala můj výslech. "Ne."

Až spatříš lidi Dugpasů a ostatní, poznáš, že nejsem odtud. Většina lidí v této oblasti pochází z Číny, Tibetu a střední Asie."

"Odkud pocházíš ty?" zeptal jsem se neutrálně, připadalo mi to nezdvořilé.

"Narodila jsem se na Bernardově světě," přiznala, "zaostalá zemědělská planeta. Kukuřičná pole, lesy, dlouhé večery a pár dobrých univerzit, nic víc."

"Slyšel jsem o něm," přikývl jsem. Cítil jsem ještě silnější podezření. "Dobré univerzity" byly chloubou Bernardova světa v dobách Hegemonie, ale už dávno se z nich staly církevní akademie a školy. Náhle jsem pocítil touhu vidět nahou hrud' této žen - chci říct, že jsem se chtěl podívat, zda tam má kruciform. Poslat loď pryč a vkročit do Paxem nastražené pasti by bylo příliš jednoduché. "Kde jsi poznala Aeneu?" zeptal jsem se. "Tady?"

"Ne, tady ne. Na Amritsar."

"Amritsar?" zopakoval jsem. "Nikdy jsem o něm neslyšel."

"To není nic zvláštního. Amritsar je podle Solmeva okrajová planeta daleko v Pustinách. Byla osídlena teprve před sto let - uprchlíci z občanské války na Parvati. Několik tisíc Sikhů a několik tisíc Sufiů. Aeneu najali, aby navrhla pouštní středisko, já měla dohlížet na stavební četu. Od té doby jsem s ní."

Přikývl jsem, ale pořád váhal. Cítil jsem něco jako zklamání, věro ve mně jako vztek, hraničilo se žárlivostí. Ale to bylo absurdní. "A. Bettik?" zeptal jsem se a náhle jsem věřil, že android během pěti let zemřel. "Je..."

"Včera se vydal nakupovat zásoby na trh Phari, kam chodí každé dva týdny," odvětila žena jménem Ráchel a dotkla se mého ramena. "A. Bettik se má dobře. Měl by se vrátit, než vyjde měsíc. Pojď. Vezmi si věci. Řekni lodi, ať se schová na třetí měsíc. Raději si všechno vyslechni od Aeney."

Skončil jsem tím, že jsem si zabalil náhradní oblečení, boty, malý dalekohled, malý nůž, tělové obleky, dýchací přístroje a příruční komunikační jednotku/deník. Vše jsem nacpal do batohu, seběhl po schodech na louku a řekl lodi, co má dělat. Byla tak lidská, až jsem čekal, že se zachmuří nad návratem do hibernace - tentokrát na opuštěném měsíci - ale loď akceptovala příkaz a navrhla, že jednou denně zkontroluje komunikační jednotku, zda funguje. Pak se zvedla, stala se z ní tečka na obloze a zmizela. Jako obyčejný balón, kterému přežili provázek.

Ráchel mi nabídla vlněnou chubu, kterou jsem si navlékl přes termální bundu. Zaznamenal jsem nylonový postroj, který měla přetažený přes vlastní bundu a kalhoty. Spatřil jsem horolezeckou výstroj a popruhy a zeptal se, co to má znamenat.

"Aenea má tvůj postroj v Chrámu," odvětila a zachřestila železnými jirivěšky. "Toto je nejvyspělejší technologie tohoto

světa. Zelezáři v Potale za tyto věci žádají - a také dostanou - královsky zapláceno. Mačky, kladky, skládací sekýrky a sekáčky, karabiny, skoby, doplní si sám."

"Budu to potřebovat?" zeptal jsem se zmateně. U Domáci gardy jsme se naučili základy horolezectví - spouštění, sekání, takové věci - trochu jsem šplhal, když jsem pracoval pro Avrola Humeho na Zobáku. Ale skutečné horolezectví jsem neovládal. Neměl jsem rád výšky.

"Budeš to potřebovat, ale rychle si na to zvykneš," ujistila mě Ráchel a vyrazila. Přeskákala kameny a lehce se rozběhla k okraji útesu. Postroj cinkal jako rolničky u horských ovcí.

Desetikilometrová procházka k jihu byla snadná, jakmile jsem si zvykl na úzkou římsu. Závrať vyvolávající sráz vpravo, oslepující světlo neuvěřitelné hory na severu, vířící mraky daleko pod námi, opojný nával energie bohaté atmosféry.

"Ano," přikývla Ráchel, když jsem se zmínil o vzduchu. "Kdyby tady rostly lesy nebo savany, na kyslík bohatá atmosféra by působila problémy při požárech. Měl bys vidět monzunové bouře a jejich blesky. Ale pokud mluvíme o hořlavých materiálech, máme tady jen les bonsajů v puklině a kapradinové lesy na deštné straně hřebenu Phari. Nic víc tady nehoří. A bonsajové dřevo, které používáme na stavbu, je tak tvrdé, že hořet nechce."

Chvilí jsme tiše pochodovali. Soustředil jsem se na římsu. Právě jsme obcházeli roh, kde jsem musel sklonit hlavu pod převis, pak se římsa rozšířila a spatřili jsme Hsuan-k'ung Ssu, "Chrám, který visí ve vzduchu".

Ocitli jsme se blíž, trochu níž východně od Chrámu, ale pořád se nám zdálo, že visí jako zázrakem ve vzduchu. Některé dolní budovy měly kamenné a cihlové základy, ale většina se vznášela. Všechny pagodám podobné budovy zastínil mohutný skalnatý převis nějakých pětasedmdesát metrů nad hlavními stavbami. Ale vzájemně propletené žebříky se táhly až k převisu.

Vstoupili jsme mezi lidi. Mnohobarevné chuby a všudypřítomné horolezecké postroje nebyly jediným společným rysem. Většina tváří mě pozorovala s výrazem uctivé zvědavosti, která patřila Asiatům ze Staré Země. Vezmete-li v úvahu přibližně standardní gravitaci, lidé byli relativně malí. Uklonili se a s respektem nám ustupovali z cesty. Ráchel mě vedla jejich středem, po žebřících, siněmi kadidlem a santalovým dřevem provoněných budov, přes verandy a rozhoupané můstky, po jemných schodištích. Brzy jsme se dostali do vyšších úrovní Chrámu, kde se rychle stavělo. Malinké figurky, které jsem pozoroval dalekohledem, se proměnily v živé, dýchající lidské bytosti, které tížily těžké koše plné kamení, jednotlivci páchli potem a skutečnou prací. Tiché hemžení, které jsem sledoval z lodního balkónu, se změnilo v hlasité ťukání kladívek, cvakání dlát, rány seker, křik dělníků a všeobecný chaos běžný pro každou stavbu. Vystoupili jsme po několika schodištích a po třech žebřících, které vedly k nejvyšší plošině. Zastavil jsem se, abych popadl dech před posledním žebříkem. Ať byla zdejší atmosféra bohatá na kyslík či nikoliv, výstup se proměnil ve velkou dřinu. Všiml jsem si, že mě Ráchel pozoruje s klidem, který si lehko spletete s lhostí.

Vzhlédl jsem a spatřil mladou ženu, která opustila okraj vysoké plošiny a vydala se dolů. Na chvíli jsem si myslel, že se mi rozskočí srdce - Aenea! - ale pak jsem spatřil její pohyby, spatřil krátce zastřižené tmavé vlasy a okamžitě věděl, že to není moje přítelkyně.

Žena seskočila z posledních příček, my s Ráchel ustoupili od žebříku. Byla velká a pevně stavěná, stejně vysoká jako já, měla pevné rysy a překvapivě fialové oči. Zdálo se, že jí je něco mezi čtyřicátkou a padesátkou, možná něco přes padesát standardních let, byla nápadně opálená a v dobré kondici. Z vrásek okolo očí a úst jsem poznal, že se také ráda směje. "Raule Endymione," pozdravila mě a natáhla ruku. Jsem Theo Bernardova. Pomáhám stavět věci."

Přikývl jsem. Měla tisk pevný jako Ráchel.

"Aenea právě končí," ukázala Theo Bernardova na žebřík.

Podíval jsem se na Ráchel.

"Jen jděte," vyzvala mě, "máme práci."

Pomalů jsem šplhal nahoru. Bambusový žebřík měl nějakých šedesát příček a dobře jsem věděl, jak je plošina pod mnou úzká a prázdnota nekonečná.

Vkročil jsem na plošinu a spatřil hrubé boudy a díry vysekané v kameni v místech, kde bude stát poslední chrám. Ucítil jsem bezpočet tun skály, která se zvedala pouhých deset metrů nade mnou, převis připomínal žulový strop. Mezi puklinami a spárami poskakovali malí ptáci s ocasy ve tvaru písmene V.

Pak jsem zaostřil veškerou pozornost na postavu, která vyplula z větší boudy.

Byla to Aenea. Ty odvážné tmavé oči, upřímný úsměv, ostré lící kosti a jemné ruce, hnědoblonďaté, nedbale zastřižené vlasy rozfoukal silný vítr, který vanul z útesu. Od posledního setkání moc nevyrostla. Pořád jsem ji mohl políbit na čelo, aniž bych se musel sklánět - ale změnila se.

Rychle jsem se nadechl. Samozřejmě, už jsem viděl lidi dospívat, ale většinou to byli moji přátelé a já rostl a dospíval s nimi. Nikdy jsem samozřejmě neměl děti, takže jsem viděl někoho dospívat jen během čtyř let a nějakých měsíců mého přátelství s tímto dítětem. Uvědomil jsem si, že v mnoha směrech pořád vypadá jako v den šestnáctých narozenin, to bylo před pěti lety, zmizely zbytky dětského tuku, její rysy byly pevnější, její lící kosti ostřejší, širší boky a nepatrně větší nadra. Měla na sobě kalhoty, vysoké boty a zelenou košili, jakou jsem znal z Taliesinu Západ. Do khaki bundy se opíral vítr. Spatřil jsem, že má silnější paže a nohy, více svalů než na Staré Zemi. Ale v tom její změna netkvěla.

Změnilo se úplně všechno. Dítě, které jsem kdysi znal, zmizelo. Na jeho místo se postavila žena. Ta zvláštní žena ke mně rychle kráčela po hrubé plošině. Nebyly to jen nápadné rysy a možná trochu silnější postava, představoval - vála...

pevnost. Přítomnost. Aenea byla vždycky tou nejživější a nejdokonalejší osobou, jakou jsem kdy znal. Dokonce i jako dítě. Když teď dítě zmizelo, nebo se ukrylo za záda dospělého, spatřil jsem pevnost uvnitř živé aury.

"Raule!" Udělala posledních pár kroků, zastavila se vedle mě a chytila mé paže silnými rukama.

Na chvíli jsem věřil, že mě políbí na ústa, jako když... jako šestnáctileté dítě... během posledních minut strávených společně na Staré Zemi. Místo toho zvedla ruku s dlouhými prsty, aby mi přejela po tváři a bradě. Její tmavé oči ožily... čím? Nebylo to pobavení. Možná vitalita. Doufal jsem, že je to štěstí.

Nedokázal jsem promluvit. Chtěl jsem, pak jsem se zarazil, pozvedl pravici, abych se dotkl její tváře a nechal ruku zase klesnout.

"Raule... sakra... to tě ráda vidím!" Odtáhla ruku od mé tváře a objala mě s nadšením, které hraničilo s násilím.

"I já tě rád vidím, malá." Poplácal jsem ji po zádech a ucítil hrubý materiál její bundy.

Ustoupila, široce se usmála a vzala mě za paže. "Byla cesta k lodi hrozná? Vyprávěj."

"Pět let!" vykřikl jsem. "Proč jsi mi neřekla..."

"Řekla. Křičela jsem."

"Kdy? V Hannibalu? Když jsem byl..."

"Jo. Pak jsem vykřikla: Miluji tě. Vzpomínáš?"

"Na to si vzpomínám, ale... jestli jsi věděla... tedy těch pět let..."

Hovořili jsme jeden přes druhého, málem se hádali. Cítil jsem potřebu vyprávět o přenašečích, ledvinovém kameni na Vítus-Gray-Balianus B, lidech Amoieta Spekra Helixu, o planetě mraků, o sépii, ale přitom jsem jí pokládal otázky a mlel, aniž by mohla odpovědět.

Aenea se usmívala. "Vypadáš úplně stejně, Raule. Vypadáš stejně. Ale, sakra, to bys měl. Byl to jen... kolik... jeden, dva týdny putování a lodní hibernace."

Uprostřed závrtného štěstí se zableskl vztek. "Sakra, Aeneo. Mělas mi říct o časové ztrátě. A možná o přeskoku na planetu, kde není řeka ani pevná půda pod nohama. Málem jsem umřel."

Aenea přikyvovala. "Ale já si nebyla jistá, Raule. Nebyla to jistota, jen běžná... možnost. Proto jsme ti s A. Bettikem zabudovali padák do kajaku." Znovu se zašklebila. "Asi fungoval."

"Ale věděla jsi, jak dlouhé to bude odloučení. Pro tebe celá léta." Nevyslovil jsem to jako otázku.

"Ano."

Chtěl jsem pokračovat a ucítil jsem, že vztek mizí stejně rychle, jako se objevil. Vzal jsem ji za ruce. "Rád tě vidím, malá."

Znovu mě objala, a tentokrát mě políbila na tvář, jak to dělávala, když jsem ji pobavil nějakým vtipem nebo komentářem.

"Pojďme," vyzvala mě. "Odpolední směna je u konce. Ukážu ti naši plošinu a představím tě zdejšími lidem."

Naši plošinu? Sledoval jsem ji dolů po žebřících a přes mosty, kterých jsem si po cestě s Ráchel nevšiml.

"Jsi v pořádku, Aeneo? Chci říct... vseje v pořádku?"

"Ano." Podívala se přes rameno a znovu se na mě usmála. "Všechno je dobré, Raule." Překročili jsme terasu, kde na sobě stály tři nejvyšší pagody. Cítil jsem, jak se úzká terasa chvěje pod našimi kroky, a když jsem se postavil na úzkou plošinu mezi pagodami, celá stavba začala vibrovat. Spatřil jsem, jak lidé opouštějí nejzápadnější pagodu a sledují úzkou římsu na skalní stěně.

"Tahle část se trochu chvěje, ale je dost pevná," uklid - nila mě Aenea, když si všimla, jak váhám. "Trámy z tvrdé bonsaj-borovice usazené do děr vysekaných ve skále. Ty drží celou stavbu."

"Určitě budou hnit," namítl jsem a sledoval ji na krátký visutý most. Houkali jsme se ve větru.

"To je pravda," připustila Aenea, "několikrát je měnili během osmi set let, co tady Chrám stojí. Nikdo přesně neví kolikrát. Jejich záznamy jsou stejně nejisté jako zdejší podlahy."

"A tebe najali, abys místo dostavěla?" zeptal jsem se. Dorazili jsme na terasu ze dřeva barvy vína. Žebřík na druhé straně se zvedal k další plošině a užšímu můstku.

"Ano," souhlasila Aenea, "jsem z poloviny architekt, z poloviny vedoucí stavby. Když jsem dorazila, dohlížela jsem na konstrukci taoistického chrámu poblíž Potaly a dalajlámu napadlo, že jsem schopna dokončit práci na Chrámu, který visí ve vzduchu. Během posledních desetiletí se ho pokoušelo renovovat několik lidí."

"Když jsi dorazila," zopakoval jsem. Vystoupili jsme na vysokou plošinu uprostřed stavby. Zdobilo ji krásně vyřezávané zábradlí a stály tady dvě malé pagody. Aenea přistoupila ke dveřím u první z nich.

"Chrám?" navrhl jsem.

"Můj domov." Zašklebila se a ukázala dovnitř. Nakoukl jsem tam. Čtvercová místnost měla jen třikrát tři metry, leštěné dřevo na podlaze a dvě malé rohožky tatami. Nejnápadnější byla protilehlá stěna - vůbec neexistovala. Sho-jí se odhrnulo a na druhé straně se otevíral volný prostor. Náměsíčný člověk mohl navždy zmizet v zapomnění. Vítr, který přicházel od skalního masivu, rozčeřil listy tří vrbových větviček v krásné váze hořčicové barvy, která stála na nízkém dřevěném stupínku u západní stěny. Představovala jedinou ozdobu pokoje.

"V budovách se zouváme - výjimkou jsou průchozí chodby, které jsme navštívili," upozornila mě a zamířila ke druhé pagodě. Byla téměř úplně stejná jako ta první, jen shoji bylo zavřené a na podlaze ležel futon. "A. Bettikovy věci," poučila mě a ukázala na malou červenou skříňku poblíž futonu. "Tady jsme ti připravili domov. Pojď dál." Sundala si boty, přeběhla k rohožce tatami, odsunula shoji, posadila se a zkrřížila nohy.

Zul jsem se, opřel batoh o jižní zeď a posadil se vedle ní. "No," vydechla a znovu mě vzala za předloktí. "Sakra." Chvilí jsem nedokázal promluvit. Napadlo mě, že cítím tolik emocí kvůli atmosféře bohaté na kyslík. Soustředil jsem se na řady lidí v zářivých chubách, kteří opouštěli Chrám, pochodovali po úzkých římsách a mostech západně od útesu. Přímě proti nám se třpytil masív Heng Shanu, jeho ledová čepice žhnula ve světle pozdního odpoledne. "Ježíši," zašeptal jsem, "je to tady tak krásné, malá."

"Ano. A smrtící, pokud nedává člověk pozor. Zítra tě vezmeme s A. Bettikem nahoru a dáme ti začátečnické školení o výstroji a chování horolezce."

"První hodina," doplnil jsem. Pořád jsem se musel dívat na její tvář a oči. Báł jsem se, že jestli se znovu dotknu její pokožky, přeskočí mezi námi viditelná jiskra. Vybavily se mi elektrické rány, které jsem dostal, kdykoliv jsem se jí dotkl, když byla ještě dítětem. Nadechl jsem se. "Dobrá," začal jsem, "když ses sem dostala, dalajláma - ať je to kdokoliv - řekl, že můžeš pracovat na Chrámu. A kdy to bylo? Jak ses sem dostala? Kdes potkala Ráchel a Theo? Koho tady ještě dobře znáš? Co se dělo, když jsme si dali sbodem v Hannibalu? Co se stalo se všemi v Taliesinu? Pronásledovali tě

vojáci Paxu? Kde ses naučila řemeslu architekta? Ještě rozmlouváš se Lvy, Tygry a Medvědy? Jak ses..." Aenea zvedla ruku. Smála se. "Hezky popořádku, Raule. Víš, že chci slyšet i o tvém výletu." Podíval jsem se jí do očí. "Zdálo se mi, že spolu rozmlouváme," řekl jsem. "Vyprávěla jsi mi o čtyřech krocích... naučit se jazyk mrtvých... naučit se..."

, Jazyk živých," dokončila větu" Ano. I mně se to zdálo."

Určitě jsem pozvedl obočí.

Aenea se usmála a vzala mou ruku do svých dlaní. Měla je větší, má pěst zmizela. Vzpomněl jsem si na chvíle, kdy obě její ruce zmizely v mé dlaní. "Vzpomínám si na ten sen, Raule. A zdálo se mi, že máš bolesti... v zádech..."

"Ledvinový kámen," doplnil jsem a otřásl se.

"Ano. No, zdá se, že jsme pořád přátelé, když můžeme mít stejné sny, přestože nás dělí celé světelné roky."

"Světelné roky," zopakoval jsem. "Dobrá, jak jsi je překonala, Aeneo? Jak ses sem dostala? Kde jsi ještě byla?"

Přikývla a začala vyprávět. Otevřenou zdí proudil vítr a čuchal její vlasy. Zatímco hovořila, večerní světlo houstlo a stoupalo po velké hoře na severu a po útesech na východě a západě.

Aenea opustila Taliesin Západ jako poslední. Ale stalo se to pouhé čtyři dny potom, kdy jsem odplul po Mississippi. Prozradila mi, že ostatní učni prošli jinými přenašeči a přistávací modul spotřeboval zbytek energie, aby je odvezl k různým portálům. Poblíž Golden Gate Bridge, na okraji Velkého kaňonu, na kamenných terasách hory Rushmore, pod rezavé odpalovací rampy historického muzea Kennedyho kosmodromu, po celé západní polokouli Staré Země. Aenein přenašeč stál uvnitř vepřovicového domku v pueblu severně od opuštěného města jménem Santa Fe. A. Bettik ji doprovázel. Žárlivě jsem zamrkal, ale zůstal potichu.

První skok ji přivedl do gravitací obtěžkaného světa jménem Ixion. Pax tady měl zastoupení, ale soustředil se na opačnou polokouli. Ixion nebyl po Pádu nikdy znovu kolonializován a vysokou, džunglí zarostlou náhorní planinu, kde se Aenea s A. Bettikem objevili, představoval labyrint zarostlých zřícenin, kde spolu válčily kmeny neo-marxistů a amerických Indiánů. Tento zmatek ještě více narušovaly skupiny uprchlíků a potulných ARNistů, kteří se snažili oživit všechny zdokumentované druhy dinosaurů, kteří žili na Staré Zemi.

Aenea z toho udělala zábavný příběh. A. Bettikovu modrou pokožku zakryla nánosy ozdobných barev, které místní usedlíci používali. Mezitím sama - šestnáctiletá dívka - drze žádala peníze (v tomto případě spíš jídlo a kožešiny) výměnou za rekonstrukci starých měst Canbaru, Iliumutu a Maoville. Ale fungovalo to. Aenea jim nepomohla jen naplánovat a znovu postavit tři stará města a bezpočet malých domků, ale zahájila řadu "diskuzních kroužků", které přilákaly posluchače z tuctu válčících kmenů.

Vím, že něco vynechala, ale naléhal jsem, aby mi vysvětlila, co tyto "diskuzní kroužky" znamenaly.

"Nic moc," přiznala. "Přednesli problém, já udala směr jejich myšlenek a všichni hovořili."

"Učila je?" zeptal jsem se a vzpomněl si na proroctví, že se dítě kybridního Johna Keatse stane Tou, která učí.

"V Sokratově slova smyslu," odvětila.

"Co to... aha." Vybavil se mi Plato, na kterého mě upozornila v taliesinské knihovně. Platův učitel, Sokrates, učil otázkami, vybíral pravdu, která se ukrývala v lidech. Taková technika mi připadala trochu zvláštní.

Aenea pokračovala. Z některých členů diskuzní skupiny se stali oddaní posluchači, vraceli se každý večer a doprovázeli ji na pouti z jednoho zničeného města do druhého.

"Myslíš tím učedníky," navrhl jsem.

Aenea se zamračila. "To slovo se mi moc nelíbí, Raule."

Založil jsem si ruce a podíval se na žhnoucí mraky mnoho kilometrů pod námi, pozoroval jsem pronikavé večerní světlo, které se odráželo od severního vrcholku. "Možná se ti to nelíbí, ale mně to slovo připadá vhodné, malá. Učni sledují svého učitele, ať putuje kamkoliv. Snaží se pochytit alespoň kousek jeho znalostí."

"Učitele sledují i studenti," upozornila mě.

"Dobrá," souhlasil jsem, neboť jsem nechtěl narušit její vyprávění hádkou. "Pokračuj."

Přiznala, že o Ixionu už není co vyprávět. Zůstali s A. Bettikem na planetě jeden místní rok, pět standardních měsíců. Většina budov byla postavena z kamenných bloků, její návrhy byly staroklasické, téměř řecké.

"A co Pax?" naléhal jsem. "Přišli někdy čmouchat?"

"Někteří z misionářů se zúčastnili diskuzí," přikývla Aenea. "Jeden z nich... Otec Clifford... se hodně spřátelil s A. Bettikem."

"Copak tě - oni tě neudali? Určitě nás pořád hledají."

, Jsem si jistá, že Otec Clifford to neudělal," odvětila Aenea. "Ale nakonec nás začali hledat vojáci Paxu na západní polokouli, kde jsme pracovali. Kmeny nás schovaly na další měsíc. Otec Clifford chodil na večerní diskuze i přesto, že nad džunglí létaly skimery, které po nás pátraly."

"Co se stalo?" Připadal jsem si jako dvouleté dítě, které pokládá otázky, aby ten druhý nepřestal mluvit. Bylo to jen pár měsíců odloučení - včetně hibernace - ale úplně jsem zapomněl, jak moc mám rád zvuk jejího hlasu.

"Nic moc," odvětila. "Dokončila jsem poslední práci - starý amfiteátr, který bude sloužit pro městská shromáždění a divadlo - a společně jsme odešli. Odešlo se mnou i několik... studentů."

Zamrkal jsem. "S tebou?" Rachel mi řekla, že Aeneu potkala na planetě jménem Amritsar a doprovázela ji až sem. Z Ixionu přišla možná Theo.

"Ne z Ixionu se mnou nikdo nepřišel," doplnila Aenea tiše. "Museli jít jinam. Učit ostatní."

Chvilí jsem se na ni díval. "Chceš říct, že Lvi, Tygři a Medvědi přenesou i jiné lidi? Nebo se otevírají všechny staré brány?"

"Ne," odvětila Aenea, přestože jsem nevěděl, na kterou otázku odpovídá. "Ne, přenašeče jsou mrtvé jako předtím. To jen... no... několik zvláštních případů."

Znovu jsem nenaléhal. Aenea pokračovala.

Po Ixionu se dostala na planetu Maui-Dohoda. "Sirin svět!" vykřikl jsem a vzpomněl si na hlas staré Grandam, když přednášela hyperionský Kantos.

Aenea přikývla a pokračovala. Maui-Dohodu zpustošila revoluce a útoky Hegemonie v dobách Sítě, ale během bezvlády po Pádu se vzpamatovala, aby byla znovu kolonizována při expanzi Paxu. Místní s Paxem nespolupracovali - v Siriině tradici - ale bojovali z pohyblivých ostrovů po boku delfinů až do chvíle, kdy přitlačila Flotila Paxu a Švýcarská Garda. Teď byla Maui-Dohoda křesťanskou kolonií, obyvatelé velkého kontinentu, Rovníkové souostroví a tisíce migrujících z ostrovů byli posláni do "křesťanských akademií" na převýchovu.

Ale Aenea a A. Bettik se dostali na pohyblivý ostrov, který ovládali rebelové - skupina neo-pohanů, kteří si říkali Siristi, v noci se plavili, ve dne se ukrývali mezi prázdnými ostrovy a neustále bojovali proti Paxu. "Cos tam postavila?" zeptal jsem se. Vzpomněl jsem si na popis z Kantosu - na pohyblivých ostrovech jste mohli najít jen stromové domy a plachty.

"Stromové domy," odpověděla Aenea s úsměvem. "Spoustu domů. A několik podvodních příbytků. Tam pohané trávili většinu času."

"Takže jsi navrhla stromové domy." Zavrtěla hlavou. "Děláš si legraci? Tito lidé jsou - vedle dávno ztracených templářů z Božího sadu - nejlepší stavitelé stromových domů v celém lidském vesmíru. Studovala jsem, jak jejich domy stavět. Byli tak ochotní, že jsme mohli s A. Bettikem pomáhat."

"Práce otroků," doplnil jsem. "Přesně tak."

Na Maui-Dohodě strávila pouhé tři standardní měsíce. Tady potkala Theo Bernardovou.

"Pohanská rebelka?" zeptal jsem se. "Uprchlá křesťanka," opravila mě Aenea. "Přišla na Maui-Dohodu jako kolonialista. Uprchlá z kolonií a přidala se k Siristům."

Bezmyšlenkovitě jsem se zamračil. "Nosí kruciform?" zeptal jsem se. Znovuzrození křesťané ve mně pořád probouzeli nervozitu.

"Už ne," odpověděla Aenea.

"Ale jak..." Nechápal jsem, jak se může křesťan zbavit svého kruciformu, pokud nezná tajný rituál vyloučení z Církve... to dokáže jen Církev.

"To ti vysvětlím později," uklidnila mě Aenea. Než dokončila celé vyprávění, nejednou musela tuto frázi zopakovat.

Po Maui-Dohodě je přenašeč odnesl (Aeneu, A. Bettika a Theo Bernardovou) na Renesanci Vektor.

"Renesance Vektor!" málem jsem křičel. Byla to bašta Paxu. Na Renesanci Vektoru nás málem sestřelili. Byl to hyperindustriální svět, samá města, roboti v továrnách, střediska Paxu.

"Renesance Vektor," usmála se Aenea. "Nebylo to nijak lehké. Museli zamaskovat A. Bettika jako popáleného člověka s maskou ze syntetického masa. Android takto trpěl šest měsíců, které tam strávili."

"Jakou práci jsi tam dělala?" zeptal jsem se. Jen těžko jsem si dokázal představit, jak se moje Aenea s přáteli schovávají v nacpaném světě/městě, které představovalo Renesanci Vektor.

"Jen jednu práci," odpověděla Aenea. "Pracovali jsme na nové katedrále v Da Vinci - katedrála svatého Matěje."

Celou minutu jsem zíral, než jsem dokázal znovu promluvit. "Tys pracovala na katedrále? Katedrála Paxu? Křesťanský kostel?"

"Samozřejmě," potvrdila Aenea klidně. "Pracovala jsem po boku těch nejlepších kameníků, sklenářů, stavitelů a dělníků v oboru. Nejprve jsem byla učedníkem, ale než jsme odjeli, už jsem dělala zástupce hlavního plánovače pro stavbu chrámové lodi."

Dokázal jsem jen zavrtět hlavou. "A pořádala jsi... konaly se ty diskuzní kroužky?"

"Ano," souhlasila Aenea. "Na Renesanci Vektor přicházelo víc lidí než jinde. Než to skončilo, chodily tisíce studentů."

"Udivuje mě, že tě někdo nezradil."

"Zradil," přikývla, "ale nebyl to nikdo ze studentů. Jeden ze sklenářů nás nahlásil na místní posádce Paxu. A. Bettik, Theo a já jsme unikli jen o vlásek."

"Přenašečem," doplnil jsem. "...přeskokem, ano," souhlasila Aenea. Až mnohem později jsem pochopil, že v tu chvíli zaváhala, nevyslovená obava.

"A ostatní šli s tebou?"

"Se mnou ne," odpověděla. "Ale stovky skočily někam jinam."

"Kam?" zeptal jsem se zmateně. Aenea vzdychla. "Vzpomínáš na náš rozhovor, Raule, kdy jsem ti řekla, že mě Pax považuje za virus? Kdy jsem řekla, že mají pravdu?" Jo."

"No, tito moji studenti nesou stejný virus," dodala. "Mají kam jít. Infikovat další."

Její litanie pokračovala. Další světy a zaměstnání. Tři měsíce v Patawpha, kde využila své zkušenosti se stavbou stromových domů a postavila domy v propletených větvích a kmenech nekonečných bažin.

Amritsar, kde stavěla čtyři měsíce stanové tábory a scházela se se skupinami nomádů, Sikhy a Sufiy, kteří kočovali po zdejších zelených písčínách. "Tam ses setkala s Rachel," doplnil jsem. "Správně."

"Jaké má Rachel příjmení?" zeptal jsem se. "Neprozradila mi ho."

"Ani mně ho nikdy neřekla," odpověděla Aenea a pokračovala ve vyprávění.

Z Amritsaru přeskočili s A. Bettikem a dvěma ženami na Groombridge Dyson D. Tato planeta byla terraformačním neúspěchem staré Hegemonie, pohltily ji methano-čpavkové ledovce a ledové hurikány, snižující se počet kolonistů, lidé se stáhli do biokopulí a orbitálních konstrukčních základů. Ale zdejší lidé - většinou suni - muslimští inženýři z neúspěšného projektu Transafrického genetického oživení - tvrdohlavě odmítali zemřít během Pádu a nakonec se jim podařilo terraformovat Groombridge Dyson D. Na planetě se objevila tundra, dýchatelný vzduch a upravená flóra a fauna ze Staré Země včetně chlupatých mamutů, kteří se toulali rovníkovými výšinami. Milióny hektarů pastvin

vyhovovaly koňům - byli to koně ze Staré Země - genetičtí inženýři použili původní plemeno z kolonizačních lodí a vyšlechtili tisíce, desetitisíce koní. Zelenými pláněmi jižního kontinentu putovaly skupiny nomádů, které se šly s velkými stády, farmáři a obyvatelé měst se odstěhovali na úpatí hor kolem rovníku. Na planetě žili i silní predátoři, kteří vznikli během století ARN z experimentů, které se vymkly kontrole. Smečky zmutovaných mrchožroutů a noční hrůza, třicetimetrový had, který pocházel z hyperionského Moře trávy, na skalách žijící tygři z Fuji, inteligentní vlci a medvědi grizzly se zvýšeným IQ.

Lidé vlastnili technologii, kterou mohli použít, aby adaptované zabijáky vystopovali a vyhladili, ale místní obyvatelé zvolili jinou cestu: Nomádi se rozhodli, že dokud poroste tráva a poteče voda, budou riskovat boj jednoho proti jednomu a bránit svá obrovská stáda, ve městech začali stavět velikou zeď - jedinou, více než pět tisíc kilometrů dlouhou zeď, která oddělí divoké části podhůří od savany plné chovných koní a pomalu rostoucích lesů na jihu. A zeď byla ještě něčím víc, proměnila se v obrovské lineární město Groombridge Dyson D, nejnižší části měřily třicet metrů, všude vyrostly překrásné mešity a minarety, po cestě na vrcholu zdi mohla projet tři spřežení, aniž si odřela kola. Kolonistů bylo málo a příliš je zaměstnávaly vlastní projekty, takže nemohli na zdi pracovat. Ale naprogramovali roboty a probudili androidy z kolonizačních lodí, kteří převzali jejich práci. Aenea a její přátelé se zapojili do celého projektu, pracovali tady šest standardních měsíců, zatímco zeď získala tvar a začala kopírovat podhůří a okraj pastvin.

"A - Bettik tady našel dva sourozence," doplnila Aenea tiše.

"Můj Bože," zašeptal jsem. Málem jsem na ně zapomněl. Když jsme byli před několika lety na Sol Draconi Septemu a seděli u ohřívací kostky v knihovně lemované studovně Otce Glaucuse uvnitř velkého mrakodrapu, který pohřbil ledovec planety se zmrzlou atmosférou... A. Bettik nám odhalil jeden z důvodů, proč se vydal na putování se mnou a s dítětem jménem Aenea: přestože logika diktovala něco jiného, doufal, že najde své čtyři sourozence - tři bratry a jednu sestru. Oddělili je od sebe po krátkém výcviku, když byli ještě děti - pokud můžete první zrychlené roky androidova života skutečně nazvat "dětstvím".

"Takže je našel?" zeptal jsem se překvapeně.

"Dva z nich," zopakovala Aenea. "Jednoho z mužů z jeho rodných jeslí - A. Antibbe a svou sestru, A. Darriu."

"Byli jako on?" naléhal jsem. Starý básník využíval androidy v prázdném městě Endymionu, ale já věnoval pozornost jen A. Bettikovi. Všechno se tehdy dělo tak rychle.

"Hodně jako on," souhlasila Aenea, "ale stejně tak byli hodně odlišní. Možná ti řekne víc."

Vrátila se k příběhu. Po šesti standardních měsících práce na městské zdi Groombridge Dyson D museli odejít.

"Museli odejít?" zopakoval jsem. "Pax?"

"Abych byla přesná, byla to komise pro spravedlnost a mír," doplnila Aenea. "Nechtěli jsme odejít, ale nic jiného nám nezbývalo."

"Co je to komise pro spravedlnost a mír?" zeptal jsem se. Aenea ta slova vyslovila takovým způsobem, až se mi postavily chloupky na rukou.

"To ti vysvětlím později," uklidnila mě.

"Dobrá," souhlasil jsem, "ale teď mi vysvětlí něco jiného."

Aenea přikývla a čekala.

"Říkáš, že jste strávili pět standardních měsíců na Ixionu," začal jsem. "Tři měsíce na Maui-Dohodě, šest měsíců na Renesanci Vektor, tři měsíce na Patawpha, čtyři standardní měsíce na Amritsar, nějakých šest standardních měsíců na - jak se to jmenuje? - Groombridge Dyson D?"

Aenea přikývla.

"A říkáš, že tady jste nějaký standardní rok?"

"Ano."

"To je jenom devětadvacet standardních měsíců," upozornil jsem ji. "Tři standardní roky a tři měsíce."

Čekala. Koutky jejích úst se pohnuly, ale pochopil jsem, že se neusmívá... spíš se zdálo, že nechce plakat. Nakonec odpověděla: "Vždycky jsi byl dobrý na matematiku, Raule."

"Moje cesta sem zabrala pět let časové ztráty," pokračoval jsem tiše. "Pro tebe to znamená šedesát standardních měsíců, ale tys jich popsala jen devětadvacet. Kde je těch zbývajících jedenadvacet měsíců, malá?"

Spatřil jsem slzy v jejích očích. Ústa se nepatrně zachvěla, přesto se pokusila nasadit veselý tón. "Pro mě to bylo dvašedesát standardních měsíců, jeden týden a šest dnů," opravila mě. "Pět let, dva měsíce a jeden den časové ztráty na lodi, nějaké čtyři dny zrychlení a zpomalování, osm dní cesty. Zapomněl jsi na dobu na cestě."

"Dobrá, malá," přikývl jsem a spatřil, jak na ni útočí pocity. Její ruce se třásly. "Chceš vyprávět o těch chybějících... co se stalo?"

"Dvacet tři měsíců, jeden týden a šest hodin," doplnila.

Téměř dva standardní roky, napadlo mě. A nechtěla mi vyprávět, co se v té době stalo. Ještě nikdy jsem neviděl, že by se musela takhle ovládat. Jako by bojovala s nějakou neskutečnou odstředivou silou.

"Promluvíme si o tom později," zopakovala a ukázala na otevřené dveře na západě od Chrámu. "Podívej."

Rozeznal jsem na úzké římse akorát řadu postav - dvounohých a čtyřnohých. Pochodovaly ve vzdálenosti několika kliků. Přesl jsem ke svému batohu, vyndal dalekohled a prostudoval je.

"Zvířatům se říká zygoti," vysvětlovala Aenea, "nosiče najímáme na tržišti Phari. Vráti se ráno. Vidiš někoho známého?"

Ano. Modrá tvář zachumlaná pod chubou vypadala stejně jako před pěti lety. Obrátil jsem se k Aeneě, ale zřejmě už nechtěla o chybějících dvou letech vyprávět. Nechal jsem ji, aby změnila téma hovoru.

Tehdy začala pokládat otázky ona. Když dorazil A. Bettik, pořád jsme rozmlouvali. Obě žen - Ráchel a Theo - se objevily o několik minut později. Aenea s A. Bettikem srolovali jednu rohožku tatami a odhalili ohřívací desku

zapuštěnou do podlahy poblíž otevřené zdi. Začali vařit. Představili mě ostatním. Předáci George Tsarong a Jigme Norbu, dvě sestry, které měly na starost ozdobné zábradlí, se jmenovaly Kuku a Kay Se, objevil se tady Gyal Thondup ve společenské hedvábné róbě, Jigme Taring ve vojenské výstroji, mnich Chim Din a jeho mistr Kempo Ngha Wang Tashi, duchovní gompy Chrámu, který visí ve vzduchu, žena-mnich jménem Donka Nyapso, cestující obchodník jménem Tromo Trochi z Dhomu, Tsipon Shakabpa, dalajlámův zmocněnec pro dohled nad výstavbou Chrámu, a slavný horolezec a letec Lhomo Dondrub, možná nejnápadnější člověk, kterého jsem kdy spatřil. Jak jsem později zjistil, byl jedním z mála letců, kteří pijí pivo a jí chléb společně s Dugpasy, Drukpasy a Drungpasy.

K jídlu jsme měli tsampu a momo - pražený ječmen smíchaný s čajem, takže vzniklo těsto, ze kterého se udělaly kuličky. Ty se jedly s kuličkami, do kterých se přimíchaly houby, studený zygotí jazyk, slazená slanina a nakrájené hrušky, které jak mi A. Bettik prozradil, pocházely z bajkami opředených zahrad Hsi wang-mu. Přišli další lidé a objevily se další misky. Labsang Samten, zašepal mi A. Bettik, je starším bratrem současného dalajlámy a třetím rokem je mnichem zdejšího Chrámu. Několik Drungpasů procházelo ze zalesněných puklin včetně vrchního tesaře Changchi Kenchunga s dlouhým, navoskovaným knírem, Perriho Samdupa, překladatele, a Rimsi Kyi-pupa, zamyšleného a nešťastného stavitele lešení. Ale všichni mniši, kteří nás ten večer navštívili, nepocházeli z kolonizační lodi Číňanů a Tibetanů ze Staré Země. Masivní hrnky s čajem se zvedaly a připíjeli si s námi nebojácní horolezci Haruyuky Otaki a Kenshiro Endo, vedoucí pracovníků s bambusem Voytek Majer a Janusz Kurtyka, zedníci Kim Byung-Soon a Viki Groselj. Objevil se tady i starosta nejbližšího města Jo-kung, muž jménem Charles Chi-kyap Kempo, který sloužil jako lord komoří všech kněží Chrámu a byl jmenován členem Tsongdu, náboženského shromáždění stařešinů a poradcem Yik-Tshangu (doslovně "hnízda písmen"), čtyřčlenné komise, která dohlížela na postup jednotlivých mnichů a jmenovala kněží. Charles Chi-kyap Kempo byl prvním členem naší skupiny, který se opil do nemoty. Chim Din a několik dalších mnichů odvěkli chrápajícího muže od okraje plošiny a nechali ho spát v rohu.

Objeví se i další. Malou pagodu muselo zaplnit nejméně čtyřicet lidí. Sluneční světlo pohaslo a vrcholky mraků pod námi ozařil Orák a jeho tři sourozenci. Tu noc jsem zapomněl jejich jména. Tu noc jsme jedli tsampu a momo, pili pivo, co hrdlo ráčilo, a v Hsuan-k'ung Ssu hořely pochodně.

O několik hodin později jsem si šel ulevit. A. Bettik mi ukázal cestu k toaletám. Věřil jsem, že na této planetě stačí použít okraj plošiny, ale android mě ujistil, že se tady bydlí na mnoha úrovních - a většina lidí žije pod těmi nahoře - takže je to špatný nápad. Toalety vybudovali na skalní stěně, oddělovaly je bambusové příčky, hygienické zařízení obstarávaly chytře rozložené trubky a zářezy, které mizely v puklinách. Stejně tak jsem objevil umyvadla vysekaná do kamenných říms. Dokonce i sprchu a sluncem ohřívanou vodu.

Když jsem si opláchl ruce a obličej, vrátil jsem se na plošinu. Chladný vánek mi pomohl trochu vystřízlivět. Postavil jsem se u A. Bettika, který se koupal v měsíčních paprscích, a podíval jsem se na žhnoucí pagodu, kde se dav zformoval do kruhů, v jejichž středu stála moje mladá přítelkyně. Smích a zmatek ustal. Mniši a svatí muži, dělníci a tesaři, kameníci a kněží z gompy, starostové a zedníci, všichni pokládali tiché otázky a Aenea odpovídala.

Ta scéna mi něco připomněla. Nějaký nedávný obraz. Za chvíli se mi to vybavilo. Čtyřicet AJ dlouhé zpomalení do tohoto hvězdného systému, kdy mi loď nabídla holoobraz slunce typu G, jeho jedenácti obíhajících planet, dvou asteroidových pásů a bezpočtu komet. Aenea byla nepochybně sluncem tohoto systému, muži a ženy v místnosti kolem ní obíhali jako planety, asteroidy a komety na lodní projekci.

Opřel jsem se o bambusový sloup a podíval se na A. Bettika v měsíčních paprscích. "Měla by si dávat pozor," řekl jsem mu tiše a pečlivě vyslovil každé slovo, "nebo ji budou považovat za boha."

A. Bettik nepatrně přikývl. "Nevěří, že M. Aenea je bůh, M. Endymione," zašepal.

"Dobře," vzal jsem androida kolem ramen, "to je dobře."

"Ale," pokračoval, "mnoho z nich začíná být přesvědčeno, že je bohyní, přestože se jim snaží namluvit něco jiného."

Kapitola 17

Ten večer přinášíme s A. Bettikem zprávu o příjezdu Paxu. Aenea opouští svou diskuzní skupinu a přibíhá k místu vedle dveří. Napjatě nám naslouchá.

"Chim Din říká, že jim dalajláma dovolil obsadit starou gompu u Vydřího jezera," říkám, "ve stínu Šivlingu."

Aenea mlčí.

"Nesmí používat své létací stroje," pokračuji, "ale smí se volně pohybovat po celé provincii. Úplně všude."

Aenea přikývne.

Chci ji chytit a zatřást s ní. "To znamená, že o tobě brzy uslyší, malá," upozorním ji ostře. "Za několik týdnů tady budou misionáři - možná za několik dnů - budou tady čmúchat a oznámí to na Enklávu Paxu." Těžce v - dechnu. "Sakra, budeme mít štěstí, jestli dorazí jen misionáři a nebudou to vojáci."

Aenea chvíli mlčí, pak řekne: "Máme už štěstí v tom, že to není Komise pro spravedlnost a mír."

"Co je zač?" zeptám se. Už o ní jednou mluvila.

Vrtí hlavou. "Nic důležitého, Raule. Určitě tady mají jinou práci než... než vyhladit nevěřící."

Během prvních dnů pobytu na této planetě mi Aenea vyprávěla o bojích v okolním vesmíru - palestinská revolta na Marsu, po které Pax evakuoval celou planetu a shodil z orbity neutronovou bombu, tři obchodní povstání v teritoriích Lambertova kruhu a na Maře Ihfinitus, pokračující boje na Ixionu a tuctu dalších planet. Renesance Vektor byla se svými obrovskými základnami Flotily Paxu, bezpočtem barů a nevěstinců, vosím hnízdem pomluv a vnitřních bojů. A protože většinu lodí Flotily Paxu teď představovali archandělé s Gideonovým pohonem, novinky byly většinou jen několik dnů staré.

Jednou z nejzajímavějších novinek, které Aenea zaslechla před příchodem na T'ien Shan, byla skutečnost, že se vzbouřil jeden archanděl, uprchl do vesmíru Vyvrženců a teď útočí na konvoje lodí Merkantilů Paxu v Paxem

ovládaném vesmíru. Neničí, jen vyřadí z provozu nákladní plavidla, narušuje úderné síly Flotily Paxu, které se připravují útočit na Vyvržence za hranicemi Velké zdi. Během posledních týdnů Aeneina pobytu na Renesanci Vektor se šušovalo, že místní základny jsou v nebezpečí. Další zprávy napovídaly o tom, že se velká část flotily zdržuje v systému Pacemu, aby bránila Vatikán. Ať už byly pověsti o pirátském plavidle jménem Raphael pravdivé či nikoliv, nebylo pochyb, že Křížové tažení Jeho Svatosti proti Vy vržencům zaznamenalo trhliny.

Ale jak teď čekám, co Aenea odpoví na novinu o příjezdu Paxu na Tien Shan, připadá mi to nedůležité. Co uděláme teď, napadá mě, přesuneme se na další planetu?

Aenea nemluví o letu, ale řekne: "Dalajláma musí zástupce Paxu formálně uvítat."

"No a?" podotknu po chvíli.

"No a my si zajistíme pozvání," odvěti.

Pochybují, že mi skutečně poklesla čelist, ale připadalo mi to tak.

Aenea se dotkne mého ramene. "Postarám se o to," dodá. "Promluvím s Charlesem Chikyapem Kempou a Kempo Ngha Wangem Tashim, aby nás zařadili do společnosti pozvané na slavnost."

Aenea se vrací ke své diskuzní skupině, k tichému davu, v jehož tvářích se zračí očekávání. Nenalézám slov.

Pročítám si tato slova na mikropapíře a vzpomínám, jak jsem je psal ve Schrödingerově krabici na orbitu kolem Armaghastu. Vzpomínám, že jsem je psal ve spěchu, byl jsem si jistý, že zákon pravděpodobnosti a kvantové mechaniky rychle uvolní kyanid do mého zapečetěného vesmíru. Žasnu nad tak otevřeným vyprávěním. Pak si vzpomenu, proč jsem to udělal.

Když mě odsoudili k trestu smrti ve Schrödingerově krabici - ve skutečnosti měla tvar vejce - směl jsem si vzít několik svých věcí. Měl jsem vlastní oblečení. V jakémisi rozmaru mi položili na podlahu Schrödingerovy cely malý koberec - byl to starobylý kus, necelé dva metry dlouhý a metr široký, roztržený, na jednom konci kousek chyběl. Replika Konzulova hawkingova koberečku. Skutečný kobereček jsem ztratil před mnoha lety na Maře Infinitus a detaily, jak se ke mně vrátil, ležely ještě přede mnou. Skutečný hawkingův kobereček jsem věnoval A. Bettiko - ví, ale mé mučitele určitě pobavilo, když mi zařídili celou smrti touto bezcennou kopií létajícího koberece. Povolili mi vlastní oblečení, dali mi falešný hawkingův kobereček a malý deník, který jsem si vzal z lodi na Tien Shan. Komunikační jednotka deníku byla vyřazena z provozu - přestože jsem nemohl vysílat přes energetický obal Schrödingerovy krabice a neměl jsem komu zavolat - ale vlastní paměť nechali po pečlivém prostudování během inkvizičního soudu bez povšimnutí. Poznámky a denní zápisy jsem začal dělat na Tien Shanu.

Právě tyto poznámky jsem vyvolal na psací destičce, přečetl jsem je a znovu přepsal. Věřím, že právě jejich atmosféra mě přiměla, abych přešel k přítomnému času. Všechny vzpomínky na Aeneu jsou barvitě, ale vzpomínky, které vyvolají tyto spěšné zápisky, jež jsem zapsal po celodenní práci nebo dobrodružství na Tien Shanu, jsou tak působivé, že bych znovu plakal nad obnovenou ztrátou. Psal jsem tato slova a znovu ty momenty prožil.

Některé z diskuzních skupin jsem nahrál do deníku. Během posledních dnů jsem si je přehrál, abych znovu zaslechl její tichý hlas.

"Vyprávěj nám o Technojádru," žádá jeden z mnichů během diskuze večer po příjezdu Paxu. "Prosím, vyprávěj nám o Jádru."

Aenea váhá jen okamžik, nenápadně sklopí hlavu, jako by třídila myšlenky.

"Bylo nebylo," začíná. Dlouhé vyprávění vždycky začíná stejně.

"Bylo nebylo," prohlásí Aenea, "více než tisíc standardních let v minulosti, před Hidžrou... před Velkou chybou 08... jedinou autonomní inteligenci, kterou lidé znali, byli sami lidé. Tehdy jsme věřili, že pokud lidstvo někdy vymyslí další inteligenci, bude to výsledek nějakého obrovského projektu... obrovská masa silikonu, starodávných zesilovačů, spínačů a detekčních zařízení, kterým se říkalo tranzistory, čipy a obvodové desky... stroj s celou sítí obvodů, které budou... jinými slov - omluvte můj výraz - které se budou opířít svou formou a funkcí po lidském mozku.

UI se samozřejmě takto nevyvinula. Objevila se, zatímco lidé hledali něco jiného.

Musíte si teď představit Starou Zemi a dobu, kdy lidé neměli kolonie ve vesmíru. Žádný Hawkingův pohon. Žádné meziplanetární lety, které by stály za zmínku. Všechna naše vejce zůstala v jediném kartonu. A tento karton představovala krásně modrobílá vodní planeta Stará Země.

Koncem dvacátého století křesťanské éry získala planeta hrubou datasféru. Základní planetární telekomunikace daly vzniknout decentralizovanému systému starých čipových počítačů, který nepotřeboval žádnou organizaci ani hierarchii, nepotřeboval nic než běžný komunikační protokol. Vznik rozdělené paměti byl nevyhnutelný.

Prvotní předci dnešního Jádra nepochází z projektů, které chtěly vytvořit umělou inteligenci, ale na svět je přivedla náhodná snaha simulovat umělý život. V roce 1940 poskytl prapraděd Technojádra matematik jménem John von Neumann - důkazy umělého množení. Jakmile se počítače se silikonovým základem zmenšily natolik, že si s nimi mohli lidé začít hrát, zvědaví amatéři začali dělat pokusy se syntetickou biologií uvnitř hlavního procesoru. Hyperživot - samorozmnožování, uchovávání informací, interakce, metabolismus, vývoj - vznikl kolem roku 1960. Během posledního desetiletí dvacátého století unikl hranicím jednotlivých strojů, vstoupil do vznikající planetární datasféry, které se říkalo Internet nebo Síť. První UI byly hloupé. Možná bych mohla říct, že byly jednoduché jako buněčný život v zemi.

Některá z prvních hyperstvoření se vznášela v teplém médiu datasfér - která se vyvíjela jako 80-bytové organismy vložené do RAM virtuálního počítače - počítače simulovaného počítačem. Jedním z prvních lidí, kteří uvolnili takové stvoření do oceánu datasféry, byl Tom Ray. Nebyl to žádný expert na UI, ani programátor, ani pirát (jak tehdy říkali hackerům), ale obyčejný biolog, sběratel brouků, botanik a milovník ptáků. Člověk, který strávil celé roky tím, že sbíral mravence v džungli pro před-Hidžrského vědce jménem E. O. Wilson. Když Tom Ray pozoroval mravence, začal se zajímat o evoluci a napadlo ho, jestli dokáže simulovat evoluci v jednom z počítačů, zda ji dokáže spustit. Nikoho z pirátů taková myšlenka nenadchla, takže se naučil sám programovat. Piráti ho poučili, že vývoj a mutace kódů probíhá

v počítačích bez přestání - říkalo se tomu viry a zbloudilé programy. Tvrdili mu, že pokud se jeho kódové sekvence vyvinou v něco dalšího, určitě přestanou fungovat, nebudou schopné života jako ostatní mutace a jen zničí operační systém počítače. Tom Ray proto stvořil virtuální počítač - počítač simulovaný uvnitř skutečného počítače - který použil pro své kódové sekvence. Pak vytvořil skutečného 80-bytového tvora, který se dokázal tvořit, umírat a vyvíjet v jeho virtuálním počítači.

80-bytový tvor stvořil další. Tyto 80-bytové proto-UI buňky by rychle zasytily svůj virtuální prostor, ale Tom Ray každou 80-bytovou bytost označil, jinými slovy limitoval její věk a naprogramoval popravčího, kterému říkal Smrt. Smrt procházel virtuálním prostorem a kosil staré 80-bytové tvory a nezbytné mutanty.

Ale evoluce se pokusila Smrt obelstít. Objevilo se 79-bytové stvoření, které nejen že přežilo, ale brzy překonalo počtem i schopnostmi 80-bytové předchůdce. Tento hyperživot, předci našich UI Jádra, se teprve narodili, ale už se začali optimalizovat. Brzy se objevil 45-bytový organismus, který téměř zničil původní umělé životní formy. Jejich tvůrci, Tomovi Rayovi to připadalo zvláštní. 45-bytové organismy neměly dost informací, aby mohly pokračovat v reprodukci. A co víc, 45-bytovi jedinci vymřeli, jakmile zmizeli 80 bytovi.

Provedl pitvu jednoho 45-bytového stvoření.

Ukázalo se, že všechna 45-bytová stvoření byli paraziti. Aby se mohli rozmnožovat, vypůjčili si potřebný kód od 80-bytových jedinců. Jak se ukázalo, 79-bytovi byli imunní vůči 45-bytovým parazitům. Ale jakmile se společná vývojová spirála 80 a 45-bytových jedinců přiblížila na hranici vymření, objevil se 45-bytový mutant. Představoval ho 51-bytový parazit, který se dokázal žít na 79-bytových jedincích.

A tak to pokračovalo.

Mluvím o tom, protože je to důležité k porozumění skutečnosti, že lidmi vyprodukovaný umělý život a inteligence byly od prvních kroků parazitujícím životem. Víc než to - byl hyperparazitický. Každá nová mutace upravila parazity, aby se mohli žít na dřívějších parazitech. Za několik miliard generací - řekněme jim cykly hlavního procesoru - se tento život změnil na hyper-hyper-parazitický. Během standardních měsíců po stvoření hyperživota Tom Ray objevil, že v jeho virtuálním světě žijí 22-bytová stvoření... stvoření algoritmicky dokonalá. Lidé - programátoři, které Tom Ray požádal, nedokázali vytvořit nic podobného. Dokázali se jen přiblížit 31-bytové verzi. Pouhých pár měsíců po vlastním stvoření získaly bytosti hyperživota schopnosti, které přesahovaly možnosti jejich tvůrců!

Na počátku dvacátého prvního století vzkvétala biosféra umělého života na Staré Zemi. Rychle se vyvíjela datasféra a makrosféra. Přestože byl učiněn průlom v oboru programování DNA, bublinových pamětí, zpracování stojících vln, přestože byla právě zkoumána hypersíť, lidští inženýři stvořili počítačové bytosti pozoruhodné inteligence. Vyrobili jich celé miliardy. Mikročipy se objevily všude. Od židlí až po plechovky fazole v obchodech, od tramvají až po umělé části lidského těla. Stroje byly menší a menší, až jste jich mohli najít desítky tisíc v průměrné domácnosti či kanceláři. Pracovník měl židli, která ho poznala, jakmile se posadil, připravila informace o nové práci, spojila se s čipem ve vařiči, aby ohřál kávu, nechala telekomunikační jednotku vyřídit hovory, faxy a elektrickou poštu, aby nebyl pracovník rušen. Čipy spolupracovaly s hlavním počítačem domácnosti či kanceláře, aby optimalizovaly teplotu... mikročipy v plechovkách s fazolemi na pultech registrovaly vlastní cenu a její pohyb, objednávaly další zásoby, sledovaly zvyky nakupujících, komunikovaly s obchodem a dalšími komoditami. Tyto akce byly tak složité jako život původního oceánu Staré Země.

Čtyřicet let po Rayově 80-bytové buňce byli lidé zvyklí hovořit a dorozumívat se s mnoha umělými životními formami v autech, kancelářích, ve výtahu... dokonce i ve vlastním těle, neboť lékařské monitory a proto-sondy postoupily do stádia skutečné nanotechnologie.

Technojádro se změnilo v autonomní bytost někdy během této éry. Lidstvo pochopilo - a pochopilo to správně - že pokud má umělý život a umělá inteligence být efektivní, musí získat samostatnost. Musí se vyvíjet a měnit jako živý organismus na planetě. A tak se i stalo. Planetu obklopovala biosféra, celý svět obklopila živá datasféra. Jádro nevzniklo jako abstraktní bytost v informačním toku datasféry, ale uprostřed interakcí miliard nepatrných, autonomních, na čipech postavených mikrostruj, které vykonávaly světské úkoly v lidském makrosvětě.

Lidstvo a miliardy částíček vznikajícího Jádra brzy spojila symbióza. Jako akáty a mravence, kteří chrání, prořezávají a brání akáty jako jediný zdroj potravy. Známe to jako společnou evoluci. Lidé to pochopili, neboť viděli, že organický život na Staré Zemi tvoří a optimalizuje vzájemně působící koevoluční tanec. Ale tam, kde lidské bytosti viděly pohodlnou symbiózu, bytosti UI viděl - dokázaly vidět jen možnost parazitovat.

Počítače bylo možné vypnout, softwarové programy ukončit, ale mysl proto-Jádra se odsunula do vznikající datasféry, kterou mohla vyřadit z provozu jen planetární katastrofa.

Jádro nakonec katastrofu přivodilo při Velké chybě 08, ale předtím změnilo vlastní médium a pokročilo za hranice planety.

Rané experimenty s Hawkingovým pohonem, které prováděly a chápaly jen nejněvyspělejší sféry Jádra, odhalily existenci reality Planckova prostoru a Prázdnoty, Jež Spojuje. Tehdejší UI Jádra - se základem DNA a pudy genetických algoritmů - dokončily konstrukci základních lodí s Hawkingovým pohonem a začaly s plánováním sítě přenašečů.

Lidské bytosti vnímaly Hawkingův pohon jako zkratku časem a prostorem - uskutečnění svých starých snů. Brány přenašečů přijaly jako výhodné díry provrtané v prostoru/čase. To byl lidský postoj, který se zrodil z matematických modelů a podpořila ho většina UI jádra. Byla to lež. Planckův prostor, Prázdnota, Jež Spojuje, je multidimenziálním médiem s vlastní realitou, a jak Jádro brzy zjistilo - i s vlastní topografií. Hawkingův pohon není vlastně žádným pohonem, ale vstupním zařízením, které se dotýká topografie Planckova prostoru na dobu nezbytnou pro změnu souřadnic čtyřrozměrného prostoro/časového kontinua. Na druhé straně brány přenašečů dovolují skutečný vstup do média Prázdnoty, Jež Spojuje.

Lidem to přišlo normální - projdete dírou v prostoru/ čase, okamžitě se objevíte v bráně někde jinde. Můj strýček

Martin měl domov s portály v místnosti na tuctech světů. Přenašeče daly vzniknout Světové síti Hegemonie. Dalším vynálezem byl Tachykom - komunikační médium rychlejší než světlo - který dovoloval okamžitou komunikaci mezi hvězdnými systémy. Vznikly tak všechny požadavky mezihvězdné společnosti. Ale Jádru nedotáhlo lidmi používaný Hawkingův pohon, přenašeče a Tachykom do dokonalosti. Ve skutečnosti nedotáhlo do dokonalosti nic, co se týkalo Prázdnoty, Jež Spojuje.

Jádru už od začátku vědělo, že Hawkingův pohon není ničím jiným než špatným pokusem vstoupit do Planckova prostoru. Vědělo, že cestování s Hawkingovým pohonem je jako plavba po oceánu, kdy vyvoláte řadu explozí na zádi a zamíříte do vln. Docela efektivní, ale velmi nevykonné. Věděli, že přestože zdání klame a sami se prohlásili za tvůrce, ve Světové síti nejsou milióny bran, ale jen jedna. Všechny brány přenašečů byly vlastně jedinými dveřmi do Planckova prostoru, jejichž manipulací v prostoru/čase získáme funkční iluzi mnoha dveří. Kdyby se Jádru pokusilo tuto pravdu vysvětlit lidstvu, mohlo použít přirovnání k blesku v zavřené místnosti. Neexistovalo mnoho zdrojů světla, jen jediný rychlý přeskok. Ale Jádru se vysvětlováním nikdy neobtěžovalo. Ve skutečnosti to drželo v tajnosti.

A stejně tak vědělo, že je možno změnit topografii Prázdnoty, Jež Spojuje k okamžitému přenosu informací - přes Tachykom - ale bylo to hrubé a destruktivní použití média Planckova prostoru. Něco jako informace na vzdálenost celého kontinentu, které nese uměle vyvolaná řada zemětřesení. Přesto nabídlo službu Tachykomu lidstvu bez dalšího vysvětlování, neboť tím posloužilo vlastním cílům. Jádru mělo s médiem Planckova prostoru vlastní plány. Při prvotních experimentech s Prázdnotou, Jež Spojuje, si Jádru uvědomilo, že Prázdnota představuje dokonalé médium pro jeho vlastní existenci. Už nebude závislé na elektromagnetické komunikaci, na úzkých paprscích či modulovaných neutrinových zprávách datasféry.

Už nebude potřebovat lidské bytosti a roboty řízené sondy, které putují mezi hvězdami, aby rozšířily fyzické parametry jejich sítě. Jednoduše přesune základní sféry Jádru do Prázdnoty, Jež Spojuje a najde tak bezpečný úkryt před organickými rivaly... úkryt, který není nikde a je všude zároveň.

Tehdy došlo k migraci osobností Jádru z lidských datasfér do megasféry Prázdnoty, Jež Spojuje, ale Jádru současně zjistilo, že Planckův prostor není prázdný. Za meta-dimenzionálními horami a hluboko v roklích kvantového prostoru číhalo... něco jiného. Někd jiný. Další inteligence. Jádru je zkoumalo, pak ucítilo hrůzu před potenciální silou těchto Jiných a stáhlo se. To byli Lvi, Tygři a Medvědi, o kterých mluvil Ummon, osobnost Jádru, která o sobě tvrdila, že stvořila a zabila svého otce.

Ústup Jádru byl tak spěšný a průzkum Planckova prostoru tak nedokonalý, že Jádru netušilo, kde tito Lvi, Tygři a Medvědi žijí ve skutečném prostoru/čase... nevědělo, zda vůbec žijí ve skutečném čase. Stejně tak UI Jádru nedokázala zjistit, zda se Jiní vyvinuli z organického života jako lidstvo, nebo jsou umělým životem jako Jádru. Ale jediný pohled na Jiné jim ukázal, že mohou manipulovat s časem a prostorem se stejnou lehkostí, jako lidské bytosti manipulují s železem a ocelí. Taková schopnost byla nad jejich chápání. Reakcí Jádru byla čistá panika a okamžitý ústup.

Tento objev a panika přišly právě v době, kdy Jádru spustilo akci zničení Staré Země. Báseň svého strýčka Martina tvrdí, že Velkou chybu 08 přivodilo Jádru, Kyjevská skupina náhodně otevřela černou díru v útrobách Staré Země. Ale báseň vynechala - neboť to strýček Martin nevěděl - paniku nad objevením Lvů, Tygrů a Medvěďů, vynechala, jak se Jádru snažilo zastavit plánované zničení Staré Země. Zastavit rostoucí černou díru ve středu hroučící se planety nebylo jednoduché, ale Jádru rychle našlo řešení a dalo se do práce.

Pak domácí planeta zmizela... nebyla zničena, jak se to jevilo lidem, nebyla zachráněna, jak doufalo Jádru... prostě zmizela. Jádru vědělo, že ji museli odstranit Lvi, Tygři a Medvědi, ale nemělo tušení jak... kam... a proč. Vypočítalo množství energie nezbytné k přenosu celé planety a znovu se otřásl jeho hyperživot. Taková inteligence mohla nechat explodovat jádro celé galaxie kvůli zásobám její energie se stejnou lehkostí, jako člověk rozdělá táborový oheň za chladné noci. Bytosti Jádru se třáslly strachy a kadily virtuální bobky.

Tady bych se měla zarazit a vysvětlit důvody, proč se Jádru rozhodlo zničit Zem a následně se ji pokusilo zachránit. Důvody se táhnou až k Rayovým 80-bytovým stvořením. Jak už jsem vysvětlila, život a inteligence v médiu datasféry neznaly žádnou jinou formu evoluce, byly to pouze paraziti, hyperparaziti a hyper-hyper-hyper-paraziti. Ale Jádru znalo nevýhody úplného parazitování a vědělo, že jediná cesta, jak překonat svou podstatu a psychologii, je v přechodu do fyzického vesmíru - musí získat fyzická těla i abstraktní osobnosti Jádru. Jádru muselo znásobit své vjemy a stvořit nervovou síť, ale taková evoluce požadovala stabilní a koordinovaný systém nervových obvodů - tedy oči, uši, jazyky, končetiny, prsty, palce... těla.

Proto Jádru stvořilo kybridy... těla vypěstovaná z lidské DNA spojená pomocí Tachykomu s osobností Jádru - ale kybridy se dali těžko monitorovat, a jakmile vstoupili mezi lidi, stali se z nich cizinci. Nikdy se nesžili s planetami, kde žily miliardy organicky vyvinutých lidských bytostí. Proto Jádru začalo plánovat zničení Staré Země a omezení lidské rasy o devadesát procent.

Jádru mělo plány, jak zařadí po smrti Staré Země zbytky lidstva do kybridy osídleného vesmíru. Budou sloužit jako náhradní zásobárna DNA a jako otroci, stejně jako jsme my využívali androidy. Ale tyto plány zkomplikovalo objevení Lvů, Tygrů a Medvěďů a následný útek z Planckova prostoru. Jádru muselo pokračovat ve svém parazitujícím vztahu s lidstvem až do doby, kdy zhodnotí a eliminuje hrozbu Jiných. Přenašeče staré Světové sítě měly jen tento důvod.

Lidem připadal průchod médii přenašeče okamžitý. Ale nekonečná topografie Planckova prostoru Jádru umožnila, že mohlo člověka využívat, jak potřebovalo dlouho. Během tohoto období se Jádru napojilo na miliardy lidských mozků, využilo milióny lidských myslí za jediný standardní den, aby stvořilo mohutnou nervovou síť, která poslouží jeho cílům. Kdykoliv vstoupil člověk do brány přenašeče, jako by mu Jádru rozřízlo lebku, vyndalo šedou kůru mozkovou, mozek uložilo na pracovní stůl a propojilo ho s miliardami dalších, aby mohl vzniknout obrovský organický počítač.

Lidé dokončili cestu Planckovým prostorem během subjektivně vnímaného zlomku vteřiny, takže si nikdy nevšimli ničeho nepřijemného.

Ummon prozradil mému otci, kybridovi Johna Keatse, že Jádro představují tři válčící tábor - Definitivní posedlí touhou stvořit vlastního boha, Konečnou inteligenci, Přelétaví, kteří chtěli zničit lidstvo a sledovat vlastní cíle, a Stabilní, kteří chtěli zachovat současný vztah k lidské rase. Toto vysvětlení byla naprostá lež.

V Technojádru nejsou a nikdy nebyly žádné tři tábory... jsou jich miliardy. Jádro je dokonalým příkladem anarchie - hyperparazitního života, který se dostal na nejvyšší úroveň. Sféry Jádra tvoří aliance, které mohou vydržet celá století, někdy pouhé mikrovteřiny. Miliardy parazitujících osob přicházejí a odcházejí, aby formovaly bezbožné aliance, které kontrolují a předvídají události. Jak vidíte, osobnosti Jádra nemohou zemřít, pokud je nepřinutíte. Meina Gladstoneová zaútočila bombami na médium přenašečů, což nepřineslo pouze pád přenašečů, ale zabilo miliardy rádob nesmrtelných osobností Jádra. Ale jednotlivci odmítají odejít bez boje. Hyperživot Jádra potřebuje smrt pro vlastní evoluci. Ale smrt má v jejich světě vlastní agendu.

V médiu Jádra pořád přežívá program Smrt, který napsal Tom Ray před více než tisíci lety. Smrt se zmutovala v milión alternativních forem. Ummon se o něm nezminil jako o frakci Jádra, ale skupina Smrti reprezentuje mnohem větší část než Definitivní. Právě Smrt stvořila a zpočátku kontroloval stroj známý jako Štír.

Zajímavé je, že osobnosti Jádra, které přežijí Smrt, toho nedosáhnou jako paraziti, ale jako nekrofilní paraziti. Jedná se o techniku, kterou vypracovaly původní 22-bytové životní formy, jež přežily Rayovu virtuální evoluci před tolika stoletími. Ukradnou kopírovací kódy těch, kteří byli usmrčeni uprostřed reprodukce. Paraziti Jádra neprovádí pouhý sex, provádí sex s mrtvými! To je cesta, díky které přežily milióny zmutovaných osobností Jádra... jsou z nich nekrofilní hyperparaziti.

A co chce Jádro od lidstva teď? Proč oživilo katolickou církev a dovolilo vznik Paxu? Jak fungují kruciformy a jak slouží Jádro? Jak skutečně pracují takzvaní archandělé s Gideonovým pohonem a jak působí na Prázdnost, Jež Spojuje? A jak se Jádro snaží vypořádat s hrozbou Lvů, Tygrů a Medvědů?

O tom budeme diskutovat někdy jindy."

Je druhý den potom, co jsme se dozvěděli o příjezdu Paxu, opracovávám kámen na nejvyšším lešení. Rachel, Theo, Jigme Norbu, George Tsarong a ostatní během těch prvních dnů po mém přiletu pochybovali, že získám své místo na staveništi Hsuan-k'ung Ssu. Přiznávám, že když jsem sledoval zdejší tvrdou práci a obratnost, i já o tom zapochyboval. Ale po několika dnech, kdy jsem se učil zacházet s výstrojí, šplhat po skalních stěnách, římsách, kabelech, lešeních a jezdit po skluzavce, jsem se přihlásil a dostal šanci, abych neuspěl. Ale uspěl jsem.

Aenea věděla, že jsem se učil u Avrola Hummeho. Věděla, že jsem nepracoval jen na velkých pozemcích Zobáku, ale zpracovával i kámen a dřevo na letohrádky, mosty, altánky a věže. Tady mi zkušenosti pomohly. Během dvou týdnů jsem se vypracoval ze základní pracovní čtyřky v - brané skupině kameníků, která pracovala na nejvyšších úrovních. Aenein plán zvedl nejvyšší stavby ke skalnatému převisu, několik cestiček a parapetů se s ním dokonce spojilo. A v těch místech právě teď pracujeme. Sekáme kámen a pokládáme cihly na okraj skály, naše lešení se nebezpečně pohupuje nad propastí. Mé tělo během posledních tří měsíců zhublo a zesílilo, zrychlila se doba mých reakcí, dělám pečlivěji při práci na kamenných stěnách a kluzkém bonsaj - bambusu.

Lhomo Dondrub, zkušený letec a horolezec, se přihlásil, že vyleze na převis, aby ukotvil poslední metry lešení. Viki Groselj, řQm Byung-Soon, Haruyuki Otaki, Kenshiro Endo, Changchi Kenchung, Labsang Samten a několik dalších zedníků, kameníků a já už celou hodinu sledujeme, jak se Lhomo pohybuje po skalním převisu bez jištění, připomíná mouchu ze Staré Země. Jeho silné paže a nohy se ohýbají pod tenkým materiálem horolezeckého obleku, tři končetiny se dotýkají hladké, svislé skály, čtvrtá končetina, volná ruka nebo noha, hledá hrubé místo, nepatrnou puklinu, štěrbinu, kam by mohl zarazit hřebík naší kotvy. Sledovat ho je děsivé, ale je v tom jisté privilegium - jako bychom se vrátili strojem času a sledovali Picassa při práci, George Wu, jak předčítá básně, nebo Meinu Gladstoneovou při projevu. Desetkrát jsem si jistý, že se Lhomo pustí a spadne. Pád do jedovatých mraků pod námi potrvá celé minuty. Ale vždycky se mu podaří jako zázrakem zachytit, najde nějaké hrubé místo nebo puklinu, kam zastrčí ruku, možná prst a opře váhu těla.

Konečně to dokázal. Ukotvil lana, zajistil kabel, klouže k původnímu bodu, posunuje se o pět metrů, zavěsí se do třmenů výstroje a sklouzne na pracovní plošinu jako legendární hrdina. Labsang Samten mu podá ledový hrnek rýžového piva. Kenshiro a Viki ho plácají po zádech. Changchi Kenchung, mistr tesař s navoskovanými kníry, nasadí sprostou, ale pochvalnou píseň. Vrtím hlavou a šklebím se jako idiot. Je to skvělý den - modrá obloha, Svatá hora severu - Heng Shan, se třpytí nad zamračenou propastí, vane příjemný vítr. Aenea mi prozradila, že během několika dnů nastane období dešťů - jižní monzun přinese celé měsíce deště, kluzkých skal a nakonec sněh. Ale taková představa je v tak překrásný den absurdní.

Někdo se dotýká mého loktu. Přišla Aenea. Strávila téměř celé ráno na lešení, visela v postroji na skále, prohlížela kámen a cihly na cestě a parapetech.

Pořád se usmívám, ještě neopadla vlna adrenalinu, která se zvedla při Lhomově výstupu. "Kabely jsou připraveny," říkám. "Tri, Čtyři dobré dny a dřevěná cesta je hotová. Pak poslední plošina tam" - ukážu na nejvyšší okraj převisu - "a voila! Tvůj projekt je u konce. Jen natřít a naleštit, malá."

Aenea přikývne, ale je vidět, že nechce slavit Lhomův návrat, ani brzké dokončení své práce, která trvala celý rok.

"Můžeš se se mnou na chvíli projít, Raule?"

Lezu za ní po žebřících lešení, klesáme na pevnou úroveň, pak na kamennou římsu. Jak procházíme, puklinu opouštějí zelení ptáci.

Chrám, který visí ve vzduchu, působí z tohoto úhlu jako umělecké dílo. Natřené dřevo se třpytí, není matně rudé jako z jiných stran. Schodiště a zábradlí působí elegantně a složitě. Mnoho pagod má otevřené shoji zdi, v teplém vánku se pohybují modlitební praporky a lůžkoviny. Chrám má osm nádherných svatyní, které se zvedají kolem cestiček, každá svatyně reprezentuje jeden schod Vznešené cesty osmi kroků, kterou definoval Buddha. Svatyně dělí tři osy, které

zpodobňují tři části Cesty: Moudrost, Morálku a Meditaci. Na schodišti Moudrosti a jeho plošinách najdete meditační svatyně "Pravého porozumění" a "Pravé mysli".

Na stezce Morálky leží "Pravá mluva", "Pravý čin", "Pravý život" a "Pravé úsilí". K posledním meditačním svatyním se dostanete jen po žebříku, neboť - jak mi Aenea a Kempo Nga Wang Tashi jednou vysvětlili - Buddha vyhradil tuto cestu jen pro ty s naprostým a nezvratným přesvědčením. Nejvýše položené meditační pagody jsou zasvěcené myšlenkám a posledním dvěma krokům Vznešené cesty osmi - "Pravé mysli" a "Pravé meditaci". Okamžitě jsem si všiml, že poslední pagoda poskytuje obyčejný výhled na skalní stěnu.

Stejně tak jsem zaznamenal, že v Chrámu nenajdete žádné Buddhovy sochy. Z mála, co mi stará Grandam prozradila o buddhismu, když jsem byl malý chlapec (a narazil jsem na to slovo ve staré knize), jsem došel k závěru, že buddhisté se modlí k sochám v Buddhově podobě. Kde jsou? zeptal jsem se Aeney.

Vysvětlila mi, že buddhismus na Staré Zemi byl rozdělen do dvou základních kategorií - Hinayana, starší škola, která získala pohrdavou přezdívku "Nižší cesta". Tak ji pojmenovaly mnohem populárnější školy Mahayany, která se prohlásila za "Vyšší cestu". Kdysi existovalo osmnáct škol Hinayany, které považovaly Buddhu za učitele a vyzývaly k meditaci a studiu jeho učení, nikoliv k jeho uctívání. Ale v době Velké chyby přežila jen jediná z nich, Theravada, která se ukrývala ve vzdálených oblastech hladomorem sužované Srí Lanky a Thajska, dvou politických provincií Staré Země. Ostatní buddhistické školy z Hidžry patřily k Mahayana kategorii, která se zaměřila na uctívání Buddhovy sochy, meditaci za spásu, šafránové róby a další vnější znaky, o kterých mi vyprávěla stará Grandam.

Ale Aenea mi vysvětlila, že na T'ien Shanu, nejvíce buddhismem ovlivněné planetě v Pustinách nebo staré Hegemonii, vznikl buddhismus, který se znovu obrátil k rozumu, rozvaze, studiu a pečlivé analýze Buddhova učení. Proto jsem nenašel v Hsuan-k'ung Ssu žádné Buddhovy sochy.

Zastavíme se na konci kamenné římsy. Pod námi krouží ptáci, kteří čekají až odejdeme, aby se mohli vrátit ke svým hnízdům v puklině. "Co je, malá?"

"Recepce v Zimním paláci v Potale se koná zítra večer," odpoví. Na tváři má ruměnek a prach ranní práce na vysokém lešení. Všimnu si, že se odřela na čele a spatřím několik kapek krve. "Charles Chi-kyap Kempo dává dohromady oficiální skupinu, která nebude mít víc než deset členů," pokračuje. "Bude tam samozřejmě Kempo Nga Wang Tashi, stejně jako stavbyvedoucí Tsipon Shakabpa, dalajlámův bratranec Gyalo, jeho bratr Labsang, Lhomo Dondrub, neboť se dalajláma doslechl o jeho kouscích a rád by ho poznal, Tromo Trochi z Dhomu jako obchodní zástupce a jeden z předáků jako reprezentant dělníků... buď George nebo Jigme..."

"Nedokážu si představit, jak půjde jeden bez druhého," namítnu.

"Ani já," souhlasí Aenea. "Ale myslím, že to bude George. Dokáže mluvit. Jigme nás možná doprovodí a počká před palácem."

"To je osm," doplním.

Aenea mě vezme za ruku. Má hrubé prsty, všude mozoly, ale mně její prsty připadají jako ty nejelegantnější prsty v celém vesmíru. "Já jsem devátá," pokračuje, "pře - sto tam bude strašně nacpáno - vyslanci ze všech měst a provincií na polokouli. Je pravděpodobné, že se nedostaneme na dvacet metrů od nikoho z Paxu."

"Nebo budeme představeni jako první," podotknu. "Murphyho zákon a tak."

"Jo," souhlasí Aenea a úsměv na její tváři je úplně stejný, jaký jsem pozoroval na obličejích jedenáctileté přítelkyně, když chystala nějaký zlobivý, možná trochu nebezpečný krok. "Chceš jít jako můj partner?"

Těžce vydechnu. "To bych si nenechal nikdy ujít," odpovím.

Kapitola 18

V noci před dalajlámovou recepcí jsem unavený, ale nedokážu usnout. A. Bettik je pryč. Zůstal s Georgem a Jigme v Jo-kungu, kde hlídá třicet nákladů stavebního materiálu, který už měl dorazit včera, ale ve městě ho zdržela stávka nosičů. A. Bettik najme ráno nové nosiče a odvede celé procesí posledních pár kilometrů k Chrámu.

Jsem neklidný. Slezu z lůžka a natáhnu si kalhoty, vybledlou košili, boty a lehkou termo bundu. Jakmile opustím svou pagodu, spatřím teplé světlo lucerny za matnými okny a shoji Aeneiny pagody. Zase pracuje v noci. Lehce našlapuji, abych nerozhoupal plošinu a nerušil ji, pak slezu po žebříku na hlavní úroveň Chrámu, který visí ve vzduchu.

Vždycky mě překvapí, jak je tady v noci pusto. Nejprve jsem si myslel, že za to mohou stavební dělníci, neboť většina jich žije na útesech kolem Jo-kungu. Pak jsem pochopil, že v místním komplexu tráví noc jen málo lidí. George a Jigme většinou přespávají ve své budce, ale teď jsou s A. Bettikem v Jo-kungu. Kněz Kempo Nga Wang Tashi přespává u mnichů, ale dnes v noci se vrátil do svého skutečného domova v Jo-kungu. Hrstka mnichů dává přednost zdejšímu strohému ubytování před formálním klášterem v Jo-kungu. Mezi ně patří Chim Din, Labsang Samten a ta žena jménem Donka Nyapso. U mnichů občas přespí letec Lhomo, někdy zůstane v prázdné svatyni. Ale dnes v noci tady není.

Lhomo brzy ráno zamířil k Zimnímu paláci a prozradil, že chce vyšplhat na Nanda Devi jižně od Potaly.

Takže sleduji jen tlumené světlo z ubytovny mnichů na stovky metrů vzdálené nejnížší úrovni východního okraje komplexu, jinak je všude tma a ticho. Dívám se, jak světlo zhasíná. Ještě nevyšel ani Orákl, ani jeden z jasných měsíců, ale východní obzor už začíná zářit. Hvězdy jsou neuvěřitelně jasné, jejich pronikavé světlo se ani nezachvěje. Jako bych je pozoroval z vesmíru. Dnes v noci jich vidím celé tisíce. Tolik jich nebylo ani na Hyperionu, ani na noční obloze Staré Země. Zakloním hlavu a spatřím pomalu se pohybující hvězdu. Je to miniaturní měsíc, kde se zřejmě ukrývá loď. Mám u sebe komunikátor/deník. Stačí zašeptat a loď oslovit. Ale rozhodli jsme, že Pax je moc blízko, takže použijeme úzký paprsek jen ve chvíli nouze.

Upřímně doufám, že taková chvíle nepřijde moc brzy.

Zamířím přes žebříky, schodiště a krátké mosty dolů na západní stranu chrámového komplexu, abych překročil kamennou římsu pod nejnižšími budovami. Zvedl se noční vítr, takže slyším skřípání a sténání dřevěných trámů, jak se

celé úrovně vyrovnávají s jeho nápojem a s chladem. Nad hlavou se mi třepotají modlitební praporky, daleko pod sebou vidím světlo hvězd, které se odráží od rozvířených mra - ků, které útočí na skály. Vítr není tak silný, nevyje jako během prvních pár nocí mého pobytu, přesto slyším šepot, jak útočí na pukliny a dřevěné trámy. Dojdu ke Schodišti moudrosti a stoupám k meditačnímu pavilónu Pravého porozumění. Na chvíli se zastavím na balkónu a podívám se na tmavou a tichou ubytovnu mnichů, která se uhnízдила na velkém východním balvanu. Mé prsty narazí na neskutečnou řezbářskou obratnost sester Kuku a Kay Se. Přitáhnou si bundu, abych se chránil před větrem, a stoupám po točitém schodišti k pagodě Pravé mysli. Aenea pagodu opravila a přidala velké, dokonale kulaté okno s výhledem na východ, kde se objeví nad skalami Orákl. Měsíc právě vychází, jeho pronikavé paprsky osvětlí nejprve střechu této pagody, pak zadní stěnu, kde jsou vytesána slova ze Sutta Nipata:

Jak plamen sfouknut větrem.
Odchází odpočívát a nemůže být definován
Tak moudrý člověk, který se osvobodil od individuality
Odchází odpočívát a nemůže být definován.
Překoná všechny představy.
Překoná pouta světů.

Vím, že tato pasáž popisuje tajemnou Buddhovu smrt, ale když ji čtu v měsíčních paprscích, napadne mě, jak souvisí s Aeneou a se mnou. Zdá se, že nesouvisí. Narozdíl od mnichů, kteří se snaží dojít osvětlení, nemám žádnou touhu překonat individualitu. Fascinuje a těší mě samotný svět - celá ta myriáda světů, které jsem se štěstím spatřil. Nemám touhu se zbavit ani světa, ani mých představ. A vím, že Aenea vnímá život stejně - vztah k životu je jako katolické přijímání. Svět je hostií, kterou musíme polknout.

Přesto cítím, jak mnou prochází otázky podstaty věcí, podstaty lidí, života, který překoná všechny obrazy a pouta světů. Snažil jsem se - a neuspěl - zachytit slovy alespoň podstatu tohoto místa a těchto dnů. Nakonec jsem pochopil, jak je to marné.

Opouštím Stezku moudrosti a zaměřím na dlouhou plošinu, kde se vaří a rozdává jídlo. Začnu stoupat po schodištích, mostech a plošinách cesty Morálky. Orákl se už uvolnil z pout z kamenné římsy a se dvěma společníky zalil okolní skály a červené dřevo hustým měsíčním světlem.

Projdu pavilóny Pravé mluvy a Pravého činu, zastavím se a chytím dech v kruhové pagodě Pravého života. Před pagodou Pravého úsilí najdu bambusový sud s pitnou vodou a pořádně se napiji. Na terasách se ozývá praskání modlitebních praporků a okapů. Já tiše zaměřím na dlouhou plošinu, která mě zavede k nejvyšším stavbám.

Meditační pavilón Pravé mysli je Aeneiným posledním výtvorem, takže tady pořád voní čerstvý bonsaj-cedr. Deset metrů po kolmém žebříku a jsem u pavilónu Pravé meditace, který sedí nad masou Chrámu a jeho okno poskytuje pohled na kamennou zeď. Zůstanu tady stát několik minut a poprvé zjistím, že po východu měsíce dopadne na skalnatou stěnu stín pagody. Aenea pagodu navrhla tak, aby stín její střechy navázal na přírodní pukliny a barevné odstíny a společně vytvořil znak, který určím jako čínské Buddhovo písmeno.

V tu chvíli mi naskočí husí kůže, přestože vítr vane stejně jako předtím. Husí kůže na předloktí, na zádech a na krku. V tu chvíli pochopím, že Aeneina mise, ať je jakákoliv, je odsouzena k neúspěchu. Oba nás chytí, budou nás vyslýchat, nejspíš mučit a nakonec popraví. Sliby starému básníkovi na Hyperionu byly zbytečné. Porazit Pax, řekl jsem. Pax a jeho miliardy věřících, milióny mužů a žen ve zbrani, tisíce válečných lodí... souhlasil jsem, že přivezu Starou Zem. No, navštívil jsem ji.

Podívám se z okna a hledám oblohu, ale přede mnou se zvedá jen měsíčními paprsky zalitá skála a pomalu se pohybující stín Buddhova jména. Tři svislé pruhy jako tahy inkoustem na břídlcově šedém pergamenu, tři vodorovné pruhy, které se pojí. Vznikají tři bílé tváře, tři obličej, které mě pozorují ze tmy.

Slíbil jsem, že budu Aeneu chránit. Přisahám, že pro tento slib zemřu.

Setřesu chlad a černé myšlenky a vkročím na meditační plošinu. Zajistím se ke kabelu a svezu se do třicet metrů vzdálené prázdnoty pod plošinou, do míst pod hlavní terasou, kde stojí naše příbytky. Vystoupím po žebříku na nejvyšší úrovni a pomyslím si - snad už usnu.

Nedělal jsem si poznámky do deníku, ale když teď píšu, vše se mi vybaví.

Aenea měla zhasnuté světlo. Potěšilo mě to. Zůstávala vzhůru moc dlouho, pracovala příliš tvrdě. Vysoká lešení a kabely nejsou vhodným místem pro vyčerpaného architekta.

Vstoupil jsem do svého přístřešku, zavřel shoji a sundal si boty. Vše bylo, jako když jsem odcházel - vnější zástěna se trochu odsunula, měsíční paprsky dopadaly na matraci, vítr tiše rozmlouval s horami a třásl okolními zdmi. Nesvítla ani jedna lucerna, ale zářil měsíc a já měl celou místnost uloženou v paměti. Na podlaze holé tatami přerušené jen spacím koutem a jedinou skříňkou u dveří, kam jsem si uložil batoh, trochu jídla, džbánek piva, dýchací přístroje z lodi a horolezeckou výstroj. Nemohl jsem zakopnout.

Pověsil jsem bundu na háček vedle dveří, opláchl si obličej vodou z umyvadla na skřínce, svlékl si košili, ponožky, kalhoty a spodní prádlo a vše uložil do pytle se špinavým prádlem ve skřínce. Zítra se bude prát. Vzdychl jsem, pocit zkázy z meditačního pavilónu ztišila únava. Přesl jsem k matraci. Vždycky jsem spal nahý, výjimkou byla jen služba u Domácí gardy a cesta se dvěma přáteli v Konzulově lodi.

Na okraji měsíčními paprsky ozářeného pruhu jsem zachytil pohyb. Překvapeně jsem se přikrčil a připravil k boji. Cítil jsem nahotu a vlastní zranitelnost. Pak jsem si pomyslel: A. Bettik se musel vrátit dřív. Uvolnil jsem pravou pěst. "Raule?" oslovila mě Aenea a naklonila se do měsíčních paprsků. Dolní polovinu těla si zabalila do přikrývky, ale ramena, řadra a břicho měla nahé. Něžné světlo Oráklů se dotýkalo jejich vlasů a lících kostí.

Otevřel jsem ústa, abych promluvil, chtěl jsem se vrátit pro oblečení a bundu. Pak jsem se rozhodl jinak, poklekl k matraci a zahalil se prostěradlem. Nebyl jsem tak prudérní, ale přede mnou seděla Aenea. Co když...

"Raule," zopakovala. Tentokrát to nebyla žádná otázka. Zvedla se na kolena, posunula se ke mně a ztratila pokrývku.

"Aeneo," zašeptal jsem hloupě. "Aeneo, já... ty... ne... ty vážně..."

Přiložila mi prst ke rtům a po chvíli ho uvolnila. Ale než jsem dokázal promluvit, naklonila se a na místo jejího prstu se přitiskly její rty.

Kdykoliv jsem se dotkl mé malé přítelkyně, dostal jsem elektrickou ránu. Už jsem o tom mluvil a vždycky si připadal jako hlupák, ale připisoval jsem to její... auře... náboji její osobnosti. Bylo to skutečné, žádná metafora. Ale nikdy jsem neucítil takový proud elektřiny jako v tento okamžik. Chvilí jsem zůstal pasivní, dostával jsem polibek, ale neúčastnil se ho. Ale jeho teplo a naléhavost překonaly mé myšlenky, překonaly pochybnosti, překonaly veškeré smysly a já její polibek opětoval. Objal jsem ji a přitáhl k sobě. Její paže se okolo mě ovinuly a silné prsty mi přejely po zádech. Když mě políbila na břehu řeky na Staré Zemi, aby se se mnou rozloučila (pro ni to bylo před pěti lety), její polibek byl naléhavý, elektrický, plný otázek a zpráv. Ale pořád to byl polibek šestnáctileté dívky. Tento polibek byl vřelý, mokrý, nezastíraný dotek ženy, na který jsem okamžitě odpověděl.

Líbalí jsme se celou věčnost. Mlhavě jsem vnímal vlastní nahotu a vzrušení. Měl jsem se na ně zaměřit, měl jsem cítit rozpaky, ale ty pocity přicházely z velké dálky, byly nepodstatné ve světě teplých a naléhavých polibků, které nikdy nezmizí. Když se naše rty konečně oddělily, byly nateklé, málem zhmožděné, ale chtěly pokračovat. Líbalí jsme si tváře, víčka, čela, uši. Sklonil jsem obličej a políbil ji na krk, ucítil pulz na svých rtech a nasával vůni její kůže.

Pořád klečela, popošla, prohnula se a její řadra se dotkla mých tváří. Vzal jsem jedno do dlaní a políbil její bradavku.

Aenea mě pohládila po hlavě. Vnímal jsem její dech, sklonila se ke mně tvář a jeho rytmus zrychlil.

"Počkej, počkej," přerušil jsem ji, zvedl obličej a zaklonil hlavu. "Ne, Aeneo, jsi... chci říct... nezdá se mi..."

"Ššššš," utišila mě a znovu se naklonila. Políbila mě a naklonila se ke mně, až se mi zdálo, že její tmavé oči pohltily celý svět. "Ššššš, Raule. Ano." Znovu mě políbila a pootočila se, takže jsme se společně položili na matraci. Líbalí jsme se, silící vítr se opíral do zdí z rýžového papíru a celá plošina se houpala v hloubkách našeho polibku, doprovázela pohyb našich těl.

Je v tom problém. Vyprávět takové věci. Dělit se o nejinamnější a posvátné momenty. Vyjádřit takové okamžiky slovy mi připadá jako násilí. Ale vynechat je by byla lež.

Poprvé spatřit a ucítit nahé tělo milované osoby je jedním z nejkrásnějších okamžiků života. Pokud existuje nějaké skutečné náboženství, musí zahrnovat pravdivost kontaktu, nebo zůstane navždy prázdné. Milovat se s člověkem, který si takovou lásku doopravdy zaslouží, je jednou z mála odměn za to, že jsme lidmi, že balancujeme na okraji bolesti, ztráty, osamění, hlouposti, kompromisů a nedokonalosti, která lidstvo doprovází. Milování se správným člověkem vynahradí mnoho omylů.

Nikdy předtím jsem se nemiloval se správným člověkem. To jsem pochopil už při prvním polibku, ještě než jsme se opřeli jeden o druhého a začali se pomalu pohybovat, ještě než jsme zrychlili a znovu zpomalili. Pochopil jsem, že jsem se doopravdy nikdy nemiloval. Pochopil jsem, že sex mladého vojáka na dovolence s přátelskými ženami a sex námořníka s kolegyněmi, který podle mě odhalil všechna tajemství dané otázky, nebyl ani začátkem dlouhé cesty. Toto byl skutečný začátek. Vzpomínám, jak si na mě Aenea v jednu chvíli vylezla, rukou se mi opřela o hrud, zatímco její hrud zalil pot. Ale pořád se na mě dívala. Dívala se tak pronikavými očima, tak naléhavě, až se zdálo, že nás ty pohledy spojují stejně silně jako stehna a přirození. Ta chvíle se mi vybavila při každém budoucím milování. Jako bych si je všechna vybavil během těch prvních okamžiků intimního spojení.

Leželi jsme v měsíčních paprscích, kolem sebe pokrývku a prostěradla, chladný severní vítr sušil pot na našich tělech, její tvář se tiskla k mé hrudi a moje stehno k jejímu boku. Dotýkali jsme se jeden druhého - její prsty si hrály s chlupy na mé hrudi, moje prsty kopírovaly linku její tváře, chodidlem jsem ji hladil po noze, přejížděl silné svaly lýtek.

"Byla to chyba?" zašeptal jsem.

"Ne," odvětila, "jestli..."

Rozbušilo se mi srdce. "Jestli co?"

"Jestli jsi dostal ty injekce u Domácí gardy, o kterých vím, žeš je dostal," zašeptala. Byl jsem tak napjatý, že jsem nepoznal žertovný tón jejího hlasu.

"Cože? Injekce? Jaké?" zblekotal jsem a opřel se o loket. "Ach... injekce... sakra. Vždyť víš, dostal. Ježíši."

"Já vím," souhlasila a já poznal, že se usmívá.

Když jsme jako hyperionští chlupci nastupovali k Domácí gardě, velení nám předepsalo běžnou řadu Paxem schválených injekcí - proti malárii, antivirové a antikoncepci. V Paxem ovládaném vesmíru, kde většina jednotlivců zvolila kruciform - a tím zvolila nesmrtnost - byla antikoncepce jasnou věcí. Člověk mohl po svatbě požádat zástupce Paxu o protilek, nebo ho koupit na černém trhu, když přišla chvíle založit rodinu. A pokud člověk nechtěl kříž, ani rodinu, očkování vydrželo až do smrti. Nevzpomněl jsem si na ně celá léta. Teď se mi vybavilo, že se mě A. Bettik na injekce zeptal na Konzulově lodi, když jsme hovořili o preventivní medicíně a já se zmínil o vstupu do Domácí gardy. Naše mladá jedenácti, možná dvanáctiletá přítelkyně se krčila na lehátku holokomory, četla si knihu z lodní knihovny a zdálo se, že nám nevěnuje žádnou pozornost...

"Ne," zašeptal jsem a pořád se opíral o jeden loket, "tedy žádná chyba. Jsi..."

"Já," zašeptala.

"Jedenadvacet let stará," dokončil jsem větu, "já..."

"Ty," přerušila mě.

"...o jedenáct standardních let starší."

"Neuvěřitelné," podotkla, vzhledla a její tvář zalilo měsíční světlo. "Dokážeš počítat. V takovou chvíli."

Vzdychl jsem a svalil se na břicho. Pokrývky voněly našimi těly. Vítr pořád sílil a třásl zdmí.

"Je mi zima," zašeptala Aenea.

V následujících dnech a měsících ji při takové poznámce obejmú, ale teď jsem odpověděl tím, že jsem vstal a šel zatáhnout shoji. Vítr byl chladnější než obvykle.

"Ne," odmítla.

"Co?"

"Úplně stěnu nezavírej." Posadila se a pokrývku si omotala okolo břicha.

"Aleje..."

"Svíti na tebe měsíc," zašeptala Aenea.

Její hlas ve mně vyvolal fyzickou odpověď. Nebo pohled, jak tam na mě čeká pod pokrývkou. Kromě našich vůní jsem cítil čerstvou slámu nového tatami a ryokanu na stropě. A svěží chladný horský vzduch. Ale chladný vánek nezpomalil mou reakci.

"Pojď sem," zašeptala a zvedla pokrývku, abych si mohl vlézt k ní.

Další ráno pracuji na uchycení cesty k převisu a chovám se jako náměsíčný. Částečně kvůli nedostatku spánku - když Aenea zamířila ke svému pavilónu, Orákl už se schoval za obzor a na východě začalo blednout nebe - ale hlavně za to může naprosté ohromení. Život se obrátil směrem, který jsem nikdy nečekal, nikdy mě to ani nenapadlo.

Připevňuji na útes vzpěry s Haruyukim, Kenshirem a Voytekem Majerem nad hlavou. Vrtám díry do skály, za mnou pokládají Kim Byung-Soon a Viki Groselj cihly a tesař Changchi Kenchung začíná pokládat dřevěnou podlahu samotné terasy. Kdyby Lhomo včera nepředvedl svůj výkon ve volném lezení a neupevnil provazy a kabely, pak nás v případě pádu nic nezachránilo. Teď skáče z jednoho trámu na druhý a jednoduše připevníme jednu karabinu z našeho postroje na další provaz. Už jsem spadl a vždycky mě zachránil pevně uchycený provaz - každé lano unese pětinasobek mé váhy.

Teď skáču z jednoho uchyceného trámu na druhý a za sebou táhnu trám volně zavěšený na kabelech. Zvedá se vítr a hrozí, že mě shodí dolů, ale naberu rovnováhu, jednou rukou se dotýkám zavěšeného trámu a třemi prsty o skalní stěnu. Dojdu na konec třetího ukotveného lana, uvolním karabinu a připravím se jí zajistit na čtvrté ze sedmi lan, které Lhomo připravil.

Nevím, co si mám myslet o minulé noci. Chci říct, že své pocity znám - jsem nadšen, zmaten, zamilován, v extázi - ale nevím, jak o nich přemýšlet. Snažil jsem se chytit Aeneu před snídaní ve společné jídelně poblíž ubytovny mnichů, ale už byla po jídle a zamířila k místům na nové východní cestě, kde řezbáři narazili na problém. Pak se objevili A. Bettik, George Tsarong a Jigme Norbu s nosiči a nějaké dvě hodiny pohltilo třídění materiálu, transport trámů, dlát, dřeva a dalších věcí na nová lešení. Ještě než začala práce s trámy, zamířil jsem na východní římsu, ale s Aeneou hovořili A. Bettik a Tsipon Shakabpa, takže jsem vyběhl zpět na lešení a dal se do práce. Teď skáču na poslední trám, který jsme usadili dnes ráno, abych instaloval další a zastrčil ho do díry, kterou Haruyuki a Kenshiro vysekali a rozšířili pomocí miniaturních náloží. Pak přijde Voytek a Viki, aby ho zabetonovali. Za třicet minut bude dost pevný, aby Changchi začal pokládat cestu. Zvykl jsem si skákat z jednoho trámu na druhý, nabrat rovnováhu a přikřčit se, abych usadil další trám na místo. Udělám to stejně, zvednu levou paži, abych se narovnal, prsty přidržím trám visící na kabelu. Náhle se trám zhoupne příliš daleko a já ztratím rovnováhu, nakloním se do prázdnoty. Vím, že mě bezpečnostní lanko zadrží, přesto nechci spadnout a zůstat viset mezi posledním trámem a čerstvě vyvrtanou dírou. Nezáiskám dostatečnou energii, abych se odrazil zpět k trámu, a budu muset počkat, až mě zachrání Kenshiro nebo někdo jiný.

Ve zlomku vteřiny si to rozmyslím a skočím. Chytím se rozhoupaného trámu a vykopnu nohama. Bezpečnostní lanko se musí natáhnout do délky několika metrů, takže teď moje váha visí na prstech. Trám je moc tlustý, nemohu se pořádně držet a cítím, jak mi prsty kloužou po dřevě tvrdém jako železo. Ale místo toho, abych se pustil a zůstal viset na konci lana, snažím se chytit. Podaří se mi rozhoupat až k poslednímu trámu, skočím dva metry, přistanu na kluzkém dřevě a rozhodím ruce. Zasměju se vlastní hlouposti, naberu rovnováhu a těžce dýchám. Sleduji mračna, která útočí na skálu několik tisíc metrů pod mýma nohama.

Changchi Kenchung skáče z trámu na trám a rychle přehazuje karabinu z jednoho lana na druhé. V jeho očích se zračí hrůza a mě na chvíli napadne, že se něco stalo s Aeneou. Srdce se mi rozbuší a zaútočí na mě strach, až málem ztratím rovnováhu. Ale znovu se narovnam, balancuji na posledním pevném trámu a s hrůzou čekám na Changchiho.

Když přeskočí na poslední trám, je vyčerpaný a nemůže mluvit. Naléhavě gestikuluje, ale nerozumím. Možná viděl, jak jsem se komicky houpal a tančil na visícím trámu, a dělá si starosti. Abych mu ukázal, že jsem v pořádku, zvednu ruku k postroji a chci mu ukázat karabinu pevně ukotvenou na bezpečnostním lanku.

Žádná karabina tam není. Nejistil jsem se na posledním laně. Všechno to skákání, balancování, věšení a skákání jsem udělal bez pojistky. Nic mě nedělilo od...

Náhle na mě zaútočila závrať a zvedl se mi žaludek. Odpotácím se tři kroky ke skále a opřu se o chladný kámen. Převis se mě snaží odstrčit, jako by se celá hora nakláněla a chtěla mě shodit z trámu.

Changchi přitáhne Lhomův kabel, zvedne karabinu z mého postroje a zajistí mě. S díky přikývnu a snažím se nevyzvracet snídani před jeho očima.

Deset metrů od nás gestikulují Haruyuki a Kenshiro. Odpálili další dokonalou díru. Chtějí, abych urychlil upevňování trámů.

Skupina, která míří na dalajlámovu večerní recepci a setkání s Paxem v Potale, odchází krátce po obědě ve veřejné jídelně. Vidím tam Aeneu, ale kromě výměny pohledů a úsměvu, při kterém mi poklesnou kolena, si spolu nemůžeme promluvit o samotě.

Sejdeme se na nejnižší úrovni, zatímco nám z horních plošin mávají stovky dělníků, mnichů, kuchařů, učenců a nosičů. V hlubokých propastech východních skal se začínají točit dešťové mraky, ale obloha nad Hsuan-k'ung Ssu je pořád

modrá a červené modlitební praporky, které praskají na vysokých terasách, vynikají na modrém pozadí. Všichni máme cestovní oblečení, formální šaty na recepci neseme v nepromokavých pytlích nebo - v mém případě - v batohu. Dalajlámovy recepce se konají tradičně pozdě v noci, takže nás od oficiálních příjetí dělí ještě více než deset hodin. Ale po horní cestě to trvá šest hodin a kurýři a jeden letec z Jo-kungu přinesli zprávy o špatném počasí za římsou K'un Lun, takže nasazujeme živé tempo.

Pořadí diktuje protokol. Charles Chi-kyap Kempo, starosta Jo-kungu a Vrchní komoří Chrámu, který visí ve vzduchu, kráčí několik kroků před téměř stejně důležitým Kempo Ngha Wangem Tashim, představitelem Chrámu. Jejich "cestovní oblečení" je okázalejší než moje formální šaty, obklopuje je skupinka pomocníků, mnichů a ochranky. Za kněžími/politiky kráčí Gyalo Thondup, mladý mnich a bratranec současného dalajlámy, Labsang Samten, dalajlámův bratr, který se stal mnichem před třemi lety. Jejich krok je lehký, doprovází je smích mladých lidí na vrcholku duševního i fyzického zdraví. V hnědých tvářích se třpytí jejich bílé zuby. Labsang má na sobě zářivě červenou horolezeckou chubu, takže působí jako pochodující modlitební praporek v našem procesí, které postupuje k západu po úzké cestě a míří do pukliny Jo-kung.

Tsipon Shakabpa, oficiální stavbyvedoucí Aeneina projektu, kráčí vedle George Tsaronga, našeho zavalitého předáka. Georgův stálý společník Jigme Norbu chybí. Jig-me zůstal v Chrámu, ale ranilo ho, že nebyl pozván. Věřím, že je to poprvé, kdy se George neusmívá. Ale Tsipon se snaží zlomit jeho mlčení, vypráví mu příběhy, nápadně gestikuluje a mává rukama. Doprovází je několik dělníků, kteří půjdou až k Jo-kungu.

Tromo Trochi z Dhomu, nápadný obchodní agent z jihu, kráčí v doprovodu jediného společníka, který ho sleduje už mnoho měsíců - v doprovodu mohutného zygota naloženého obchodním zbožím. Zygot má na chlupatém krku tři zvonky, které cinkají jako modlitební zvonky Chrámu. Lho-mo Dondrub se s námi setká v Potale, ale jeho přítomnost symbolicky reprezentuje horní pytel zygotova nákladu s novou látkou na padák.

Procesí uzavíráme já a Aenea. Několikrát se pokusím zavést hovor k poslední noci, ale umlčí mě, přiloží si prst ke rtům a ukáže k blízkému obchodníkovi a dalším členům procesí. Uchýlím se k tématu posledních dnů práce na převisu a mostech, ale v hlavě mi víří otázky.

Brzy se dostaneme do Jo-kungu, kde rampy a cesty lemuji rozvlákně vlaječky a modlitební praporky. Na terasách a v přibytých na útesu se objeví občané města, kteří zdraví svého starostu i zbytek skupiny.

Za Jo-kungem, městem ukrytým v puklinách, najdeme plošinu lanovky, kterou využijeme k naší cestě do Potaly. Tam narazíme na další skupinu, která míří na dalajlámovu recepci. Dorje Phamo a jejích devět žen - mnichů. Dorje Phamo cestuje v nosítkách na ramenou čtyř svalnatých mužů. Používá nosítka, neboť je opatkou Samden Gompý, výhradně mužského kláštera nějakých třicet kliků od Chrámu, který visí ve vzduchu. Obě místa leží na stejném hřebenu, Chrám na severní zdi, Samden Gompa na zdi jižní. Dorje Phamo je devadesát čtyři standardních let stará, a když jí byly tři roky, zjistilo se, že je inkarnací původní Dorje Phamo, Hřmící Prasnice. Je to nesmírně důležitá žena a zvláštní ženský klášter - Orákl Gompa v Yamdrok Tso, nějakých šedesát kliků po nebezpečné skalní římsě - ji uctíval víc jak sedmdesát standardních let jako bohyni. Hřmící Prasnice, jejích devět žen a nějakých třicet nosičů a stráží teď čekají u lanovky, aby připevnili ke kabelu nosítka masivními karabinami.

Dorje Phamo vykoukne mezi záclonkami, podívá se na naši skupinu a povolá k sobě Aeneu. Z dívčinych nepřímých komentářů jsem se dozvěděl, že několikrát navštívila Orákl Gompu v Yamdrok Tso, aby se s ní setkala. Staly se z nich dobré přítelkyně. A. Bettik mi prozradil, že Dorje Phamo nedávno oznámila svým kněžkám a mnichům v Orákl Gompe a mužským mnichům v Samden Gompě, že žijícím převtělením Buddhy není Jeho Svatost současný dalajláma, ale Aenea. Toto rouhání se rozšířilo do světa, ale podle A. Bettika je tato žena tak populární po celém T'ien Shanu, že ji dalajláma ještě nepovolal k zodpovědnosti.

Ted' se dívám, jak obě žen - moje mladá Aenea a ta stará postava v nosítkách - rozmlouvají a bez zábran se smějí, zatímco obě skupiny čekají na cestu kabelem přes hlubinu Langma. Dorje Phamo musela rozhodnout, že dá naší skupině přednost, neboť muži odnášejí nosítka, devět žen se hluboce pokloní a Aenea pokyne naší skupině na plošinu. Charles Chi-kyap Kempo a Kempo Ngha Wang Tashi se tváří nervózně, když jejich pomocníci připevní karabiny ke kabelu. Vim, že si nedělají starosti o vlastní bezpečnost, ale o porušení protokolu, které mi uniká... ale nijak mě nezajímá. V tu chvíli mě zajímá jen jediné - být s Aeneou o samotě a promluvit si. Možná ji znovu políbít.

Během pochodu do Potaly hustě prší. Během tří měsíců, které jsem tady strávil, jsem zažil víc než letní spršky, ale toto je skutečný předmonzunový déšť, chladný, ledový, všude kolem se válí mlha. Cestu lanovkou zvládneme před příchodem mraků, ale ve chvíli, kdy se blížíme k východní straně hřebenu K'un Lun, na Horní cestě už leží led.

Horní cestu představují kamenné římsy, zděné stezky na příkrých stěnách útesu, vysoké dřevěné mosty na se - verozápadním okraji Hua Shanu, Květinové hory, a dlouhá řada plošin a zavěšených mostů, které poji ledové hřebeny s K'un Lünem. Pak narazíme na druhý nejdelší visutý most na planetě, který spojuje hřeben K'un Lun s římsou Phari. Následuje série lešení, mostů a říms, které míří k jihozápadu po východní stěně hřebenu Phari až k místnímu tržišti.

Tady projdeme puklinou a sledujeme cestu, která se táhne západně až do Potaly.

Pod slunečními paprsky je to šestihodinová procházka, ale dnes odpoledne se mění v nebezpečnou cestu vířící mlhou a ledovým deštěm. Sluhové cestující se starostou prvním komořím Charlesem Chi-kyapem Kempem, a opatem Kempem Ngha Wangem Tashim se pokouší schovat Jejich Ctihodnosti pod zářivě červené a žluté deštníky, ale ledová římsa je často tak úzká, že Jejich Ctihodnosti, kráčející v čele naší řady, zmoknou. Překonat visuté mosty je noční můra.

"Podlahu" tvoří jen spletené kabely, kolem se zvedají vertikální lana, horizontální lana slouží jako zábradlí, jeden tlustý kabel nad hlavou. Přestože je přechod po dolním kabelu, zatímco se držíte po stranách, úkol pro malé děti, v hustém dešti to vyžaduje naprostou koncentraci. Ale většina místních už to dokázala během desítek monzunů, takže se pohybují rychle, zatímco já a Aenea váháme. Mosty se ohýbají a kroutí pod vahou naší skupiny, zmrzlé provazy hrozí, že vám vyklouznou z dlaní.

Přestože zuří bouře - možná právě proto - někdo zapálil pochodně po celé východní straně Horní cesty, v mlze žhnou uhlíky, které nám pomáhají najít cestu v ohybech, převýšeníh, klesajících ledových schodištích a vedou nás k dalším mostům. Na trh Phari dorazíme za setmění, ale kvůli zataženému nebi nám to připadá mnohem později. Tady se k nám přidávají další skupiny směřující do Zimního paláce, takže k západní puklině míří nejméně sedmdesát lidí. Nositka Dorje Phamo poskakují a věřím, že jí většina lidí závidí suché místo.

Přiznávám, že cítím zklamání. Plánovali jsme příchod do Potaly za soumraku, zatímco se třpyt severojižních hřebenu a vysokých vrcholů na severu a západě bude odrážet od paláce. Nikdy jsem ho ještě nespátřil a těšil jsem se na ten pohled. Ale široká Horní cesta mezi Phari a Potalou se změnila v řadu pochodněmi ozářených říms a mostů. V batohu mám laserovou baterku, tu jsem nevzal kvůli hledání cesty potmě, ale jako marné gesto, pokud se situace zhorší a budeme se muset bránit. Na skalách, na plošinách, na kabelovém hrazení podél cesty i na schodech leží led. Nedokážu si představit, jak bych dnes v noci použil lanovku, ale šeptá se, že několik odvážných hostů lanovku použije.

Nějaké dvě hodiny před plánovaným začátkem recepcie dorazíme do Zakázaného města. Mraky se trochu zvedly, déšť polevil. První pohled na Zimní palác mě ohromí, takže úplně zapomenou na zklamání, že jsme nedorazili za soumraku. Zimní palác byl postaven na mohutném vrcholku, který trčí z hřebenu Žlutého klobouku, za ním se zvedají vyšší vrcholky Koko Nor a za potřhanými mračny poprvé spatřím Drepung, klášter, který hostí pětatisíc tisíc mnichů. Na kolných svazích se táhnou řady vysokých kamenných budov, v oknech žhnou stovky lamp, na balkónech, terasách a ve dveřích hoří pochodně, za Drepungem a nad ním, nad vířícími mraky se zvedá zlatá střecha Potal - Zimního dalajláмова paláce. Palác hoří, přestože už padla tma, je ozářen blesky Koko Noru.

Naši pomocníci a spolucestující se v těchto místech obrací a do Zakázaného města vstupují jen pozvaní poutníci. Horní cesta se narovná a rozšíří, změní se ve skutečnou silnici. Je padesát metrů široká, dlážděná zlatými kameny, pochodně lemují bezpočet chrámů, gomp a skladů, které zásobují impozantní klášter. Spatřím i vojenské základny. Přestalo pršet, ale cesta se třpytí. Stovky a stovky nápadně oděných poutníků a obyvatel Zakázaného města se procházejí kolem mohutných zdí a bran Drepungu a Potaly. Mniši v šafránových róbách tvoří malé, tiché skupinky, místní zástupci v zářivě rudých a purpurových hávech se žlutými klobouky, které připomínají obrácené talíře, míjejí vojáky v modrých uniformách s černobíle pruhovanými píkami. Kolem probíhají poslové v přiléhavých oranžovočervených nebo zlatomodrých oblecích. Dvorní dámy plují po zlatém dláždění v dlouhých hedvábných róbách barvy nebe, tmavého lápisu lazuli a odvážného kobaltu, jejich vozíky vydávají tiché mlaskání na mokřých dlaždicích. Okamžitě poznávám kněze sekty Rudého klobouku s obrácenými talíři z karmínového hedvábí, zatímco Drungpasové - lidé ze zalesněných údolí - se kolem prochází v chlupatých kloboucích ze zgotí kožešiny, kostýmy ozdobené bílým, červeným, hnědým a zlatým peřím, jejich šerpy nesou mohutné slavnostní zlaté meče. Běžní lidé Zakázaného města nejsou tak nápadní jako hodnostáři. Jsou to kuchaři, zahradníci, sluhové, učitelé, zedníci a osobní sluhové, všichni v hedvábných zelenomodrých či zlatooranžových chubách. Pak jsou tady lidé, kteří pracují v dalajlámových komnatách Zimního paláce. Ti jsou v karmínových a zlatých barvách. Všichni mají kožešinou opásané hedvábné klobouky s pevnými, padesát centimetrů širokými střechami, které chrání jejich obličej proti slunci i proti dešti v monzunovém období.

Naše skupinka poutníků působí sešle a ošuntěle, ale jak procházíme šedesát metrů vysokou bránou ve vnějším opevnění Drepungského kláštera a vstupujeme na most Kyi Chu, okamžitě přestanu přemýšlet nad naším oblečením. Most je dvacet metrů široký a sto patnáct metrů dlouhý, postavený z nejmodernějšího uhlíkového oceloplastu - třpytí se jako černý chrom. Pod ním... prázdnota. Most překonává obrovskou trhlinu, která mizí několik tisíc metrů hluboko v jedovatých mracích. Na východní straně, odkud přicházíme, se zvedají budovy Drepungu. Tyčí se dva, tři kilometry nad námi, rovné zdi, rozzářená okna, vzduch nad námi křižují sítě kabelů, které pojí klášter a pozemek paláce. Před námi na západní straně se zvedá na útesech Potala. Tisíce leštěných kamenů a stovky zlatých střech odrážejí mihotavé světlo blesků nízkých mraků. V případě útoku se může most Kyi Chu zvednout během třiceti vteřin na západní útes. Nezůstane ani jedno schodiště, římsa, držadlo či okno. Jen půl kilometru vysoká kamenná stěna a hradby.

Jdeme na druhou stranu, ale most zůstává na místě. Po stranách ho lemují vojáci ve slavnostních uniformách, všichni mají smrtící kopí nebo energo-pušky. Na druhé straně Kyi Chu se zastavíme u Pargo Kalingu - Západní brán - osmdesát pět metrů vysokého zdobeného oblouku. Uvnitř mohutné brány svítí světlo, které prosakuje mnoha složitými vzory, nejjasněji září dvě velké, deset metrů od sebe položené oči - - které pozorují bez jediného zamrkání most Kyi Chu a Drepung na východě.

Jak procházíme pod Pargo Kalingem, všichni se zastavíme. Další kroky nás přivedou na půdu samotného Zimního paláce, přestože vchod je vzdálen ještě nějakých třicet kroků od nás. Ze dveří se zvedá tisíc schodů, které nás zavedou do paláce. Aenea mi vyprávěla, že se sem scházejí poutníci z celého T'ien Shanu, sunou se po kolenou, někteří se pokládají na každý schod - skutečně měří stov - ky a tisíce kilometrů vlastním tělem - jen proto, aby směli projít Západní branou a čelem se dotkli posledního úseku mostu Kyi Chu a tím pozdravili dalajlámu.

Kráčím společně s Aeneou, vyměníme si pohledy.

Když ukážeme pozvánky strážím a úředníkům v bráně hlavního vchodu, vstoupíme na tisíc schodů. Jsem ohromen, neboť zjistím, že jsou to schody pohyblivé. Tromo Trochi z Dhomu mi šeptem prozradí, že je často vypínají, aby se věřící ještě rozcvičili, než je vpustí do horních částí paláce.

Nahore leží první veřejné patro, kde nám znovu zkontrolují pozvánky, služebníci odnesou naše mokré oblečení a další sluhové nás odvedou do pokojů, kde se můžeme vykoupat a převléknout. První komoří Charles Chi-kyap Kem-po dostane přidělené apartmá na sedmdesátém osmém podlaží paláce a po několikakilometrové procházce vnějšími chodbami - okna vpravo předvádějí rudé střechy kláštera Drepung, které se třpytí ve světle blesků - nás uvítají další služebníci, kteří se o nás mají postarat. Každému členovi skupiny je přidělen alespoň závěsem oddělený kout, kde bude spát po formální recepci. Přilehlé koupelny nabízejí teplou vodu, vany a moderní zvukové sprchy. Sleduji Aeneu. Dívka

zamíří z upoceného pokoje, zamrká na mě a já se usmívám.

Do Chrámu, který visí ve vzduchu, jsem si nepřivezl žádné společenské šaty, žádné nezůstaly ani v lodi, která se ukryla na třetím měsíci. Ale Lhomo Dondrub a ostatní členové skupiny mě vybavili na večerní slavnost: černé kalhoty a nablýskané, vysoké černé boty, bílou hedvábnou košili pod zlatou vestu s červenočernou vlněnou vestičkou ve tvaru X, kterou drží karminová hedvábná šerpa. Společenská pláštěnka je vyrobena z nejlepšího hedvábí v západním cípu Muztagh Alty, je černá a lemuje ji složité červené, zlaté, stříbrné a žluté vzory. Je to Lhomův druhý nejlepší plášť a dal mi jasně najevo, že jestli ho roztrhám, pošpiním nebo ztratím, shodí mě z nejvyšší plošiny. Lhomo je příjemný a otevřený člověk - jak mi řekli, u letce je to něco naprosto neslýchaného - ale věřím, že si tentokrát nedělal legraci.

A. Bettik mi zapůjčil nepostradatelné stříbrné náramky, které si koupil na krásném trhu Hsi wang-mu. Přes ramena si přehodím červenou pláštěnku ze zygotí kožešiny zdobenou peřím, kterou mi půjčil Jigme Norbu, který celý život zbytečně čekal, že ho pozvou do Zimního paláce. Kolem krku si pověším stříbrný náhrdelník, slavnostní talisman Prostředního království, který mi ochotně zapůjčil mistr tesař a můj přítel Changchi Kenchung. Changchi mi dnes ráno prozradil, že už byl v paláci na třech recepcích a vždycky se strašně nudil. Do našich komnat vstupují služebníci, aby nám oznámili, že nadešla chvíle, abychom se shromáždili v hlavní recepci vedle Trůního sálu. Vnější chodbu zaplavily stovky hostů, na dlaždičkách šustí hedvábí, šperky chřestí, ve vzduchu spolu zápasí voňavky, kolínská, mýdlo a pach kůže. Kousek před námi spatřím starou Dorje Phamo, Hřmící Prasnici, které pomáhají dvě z devíti kněží, všechny v elegantních šafránových róbách. Dorje Phamo nemá žádné šperky, ale bílé vlasy si uvázala do krásných copů a zapletla do nich stuhy.

Aenea má jednoduché, ale překrásné šaty z tmavě modrého hedvábí. Kobaltově modrá šála, která ukrývá její holá ramena. Na hrudi jí visí talisman Prostředního království ze stříbra ajadeitu, ve vlasech má stříbrný hřeben, který drží průhledný závoj. Mnoho žen si dnes zahalilo tvář a já si uvědomil, jak chytře to zamaskovalo přítomnost mé přítelkyně. Vezme mě za ruku a postupujeme nekonečnými chodbami. Odbočíme doprava a svezeme se po točitých eskalátorech k dalajlámovým patřům.

Přitočím se k Aenei a zašeptám jí do závojem ukrytého ucha. "Nervózní?"

Spatřím úsměv pod závojem, zmáčkne mi ruku.

Přesto naléhám a šeptám: "Malá, občas vidíš budoucnost. Vím to. No... přežijeme dnešní noc ve zdraví?"

Skloním se a Aenea se nakloní, aby mi tiše odpověděla: "Raule, každý má v budoucnosti jen několik pevných bodů. Většina věcí se pohybuje jako..." Ukáže na stříkající fontánu, kterou míjíme po cestě. "Ale nevidím důvod k obavám, ty ano? Dnes večer jsou tady tisíce hostů. Dalajláma jich může osobně uvítat jen několik. Jeho hosté... Pax... ať už to bude kdokoliv, nemají důvod si myslet, že tady jsme."

Přikývnu, ale nejsem přesvědčen.

Náhle spatřím, jak Labsang Samten, dalajlámův bratr, běží dolů po stoupajících pohyblivých schodech a hrubě tak porušuje všechny zásady. Mnich se usmívá a září nadšením. Osloví naši skupinu, ale jeho hlas zaslechnou stovky lidí na stoupajících schodech.

"Hosté z vesmíru jsou velmi důležití!" vykřikne nadšeně. "Mluvil jsem s naším učitelem, který je zástupcem zástupce ministra správného chování. Dnes večer neuvítáme jen misionáře!"

"Ne?" podívá se první komoří Charles Chi-kyap Kempo, který se topí v mnoha vrstvách červeného a zlatého hedvábí.

"Ne!" usmívá se Labsang Samten. "Je to kardinál Církve Paxu. Velmi důležitý kardinál. A několik vysoce postavených lidí."

Cítím, jak se mi zvedá žaludek a padá do hlubin.

"Jaký kardinál?" ptá se Aenea. Má vyrovnaný hlas plný zájmu. Blížíme se k vrcholku naší projíždky po pohyblivých schodech a ve vzduchu jsou slyšet hlasy stovek a tisíců šeptajících hostů.

Labsang Samten si urovná slavnostní mnišské roucho. "Kardinál Mustafa," odvěti rychle. "Myslím, že je velmi blízký papeži Paxu. Pax uctil mého bratra a poslal kardinála jako zástupce."

Cítím Aeneinu sevřenou ruku na své paži, ale nerozeznám její výraz pod závojem.

"A několik dalších důležitých osobností Paxu," pokračuje mnich a obrací se neboť se blížíme nahoru. "Včetně několika zvláštních žen. Asi vojenské typy."

"Zaslechl jste jejich jména?" zeptá se Aenea.

"Jen jedné," odvěti Labsang. "Generálka Nemes. Je nápadně bílá." Dalajlámův bratr nám předvede široký a upřímný úsměv. "Kardinál nás požádal, aby se s vámi mohl setkat, M. Aeneo. S vámi a s vaším průvodcem, M. Endymionem. Ministr pro chování byl velmi překvapen, ale zařídil vám soukromou recepci s lidmi z Paxu, s regentem a samozřejmě s mým bratrem Jeho Svatostí dalajlámou."

Jsme nahoře. Schody mizí pod mramorovou podlahou. Aenea se mě drží a vstupujeme do ruchu a přísně kontrolovaného zmatku recepčního sálu.

Kapitola 19

Dalajlámovi je pouhých devět standardních let. Věděl jsem to - Aenea, A. Bettik, Theo a Rachel se o tom několikrát zmínili - přesto jsem byl překvapen při pohledu na dítě, které sedí na vysokém, polstrovaném trůnu.

V obrovském recepčním sále musí být tři, možná čtyři tisíce lidí. Několik širokých eskalátorů vozí další hosty do předpokoje velkého jako hangár na kosmodromu - zlaté sloupky se zvedají ke dvacet metrů vysokému, freskami zdobenému stropu, pod nohama máme černobílé dlaždice s vykládanými obrazy z Bardo Thodrolu, Tibetské knihy mrtvých, ale i ilustrace obrovské kolonizační lodi, která přivezla buddhistické emigranty ze Staré Země, nad hlavou se nám zvedá mohutná zlacená klenba. Recepční sál je ještě větší, na stropě jedno obrovské okno, které předvádí vířící mraky, blesky a lucernami ozářenou horu. Tři, možná čtyři tisíce hostů mají na sobě vybrané oblečení - vzdušné

hedvábí, pevné plátno, obarvenou vlnu, množství červeno-černo-bílého perí, složité účesy, jemné, ale nádherně tvarované náramky, náhrdelníky, ozdoby kotníků, náušnice, tiáry, stříbrné, ametystové, zlaté a jadeitové pásky, mnoho vzácných kovů. A uprostřed té krásy a elegance se pohybují desítky mnichů a opatů v jednoduchých žlutých, zlatých, oranžových, šafránových a červených róbách, od holých hlav se odráží světlo ze stovek trojnohých svícňů. Ale místnost je tak velká, že ji pár tisíc lidí nenaplní - parkety na zemi odrážejí světlo ohňů, dav dělí od zlatého trůnu dvacetimetrový pruh.

Schodiště eskalátoru opouštějí řady hostů, vstupují na dlaždice předsálí a náhle se ozvou mosazné a kostěné trumpety. Rada mnichů troubí a běží od schodů ke klenutému vchodu - mění se v šedesát metrů hluku. Stovky trumpet drží celé minuty jediný tón, aby přešly bez jakéhokoli signálu do jiné tóniny. Vstoupíme do hlavního recepčního sálu a nízké tóny nahradí dvacet čtyřmetrových trumpet, které lemují naše procesí. Mniši, kteří se o tyto monstrózní hudební nástroje starají, se ukrývají v přístěncích, obrovské rohy mají opřené o stojánky, jejich ústí připomínají metr široké lotosové květy. K neutuchajícímu řevu se přidá mohutný, nejméně pět metrů široký gong a nasadí vlastní rytmus. Ve vzduchu voní kadidlo, nad ozdobenými hlavami a čepci se vznášejí nepatrný závoj kouře, který jakoby stoupal a klesal podle rytmu trumpet, rohů a gongu.

Všechny tváře se obrátí k dalajlámovi, jeho družině a hostům. Vezmu Aeneu za ruku a zamíříme doprava, abychom se drželi daleko od trůnu a pódia, na kterém stojí. Mezi námi a vzdáleným trůnem se pohybují celá souhvězdí důležitých, ale nervózních hostů.

Hluboký tón náhle utichne. Gong naposledy zavibruje a rozhostí se ticho. Dostavili se všichni hosté, služebníci za námi zavrou mohutné dveře. Přes celý obrovský prostor plný ozvěn slyším praskání plamenů v svícnech. Do křišťálového okna vysoko nad námi začíná bušit vítr.

Dalajláma se nepatrně usmívá. Sedí se zkříženými nohama na několika hedvábných polštářích, které ho zvedají na úroveň stojících hostů. Chlapec má oholenou hlavu, na sobě jednoduchou červenou róbu. Vpravo sedí na vlastním trůnu regent, který bude vládnout - po konzultaci s dalšími kněžími - dokud Jeho Svatost dalajláma nedosáhne věku osmnácti standardních let. Aenea mi o regentovi vyprávěla. Jmenuje se Reting Tokra a tvrdí se, že je převtělením vychytralosti. Ale ze svého místa vidím jen obyčejnou rudou róbu a úzký, strhaný hnědý obličej s malým knírkem a šikmými očima.

Vlevo od Jeho Svatosti dalajlámy sedí první komoří, opat opatů. Je to starší muž, který se široce usmívá na zástupy hostů. Vlevo od něj sedí státní orákl, hubená mladá žena s krátkými vlasy ve žluté plátěné košili pod červenou róbou. Aenea mi vysvětlila, že jejím úkolem je v hlubokém tranzu předvídat budoucnost. Vlevo od státního oráklu stojí pět vyslanců Paxu, jejich tváře stíní zlaté sloupy dalajlámovy trůnu. Rozeznám malého muže v červené barvě kardinála, tři postavy v černých sutanách a alespoň jednu vojenskou uniformu.

Napravo od regentova trůnu stojí hlavní vyvolávač a velitel bezpečnosti Jeho Svatosti, legendární Carl Linga William Eiheji, zen-lučičník, malíř, mistr karate, filozof, někdejší letec a odborník na aranžování květin. Eiheji vypadá jako ocelová pružina ukrytá pod vrstvou svalů. Popojde kupředu a v obrovském sále zazní jeho hlas:

"Je mi ctí, abych zde dnes večer uvítal jménem Jeho Svatosti Getswagy Ngwangy Lobsanga Tengira Gyapsy Sisunwangyury Tschunpy Mapai Dhepala Sangpa - Svatého, Jemné slávy, Silné mluvy, Čisté mysli, Svaté moudrosti, Naprosté víry a Šířky oceánu - naše ctihodné hosty, návštěvníky z cizích světů, Dugpasy, Drukpasy, Drungpas - ty z nejvyšších hřebů, vznešených puklin i zalesněných svahů - Dzasy, ctihodné úředníky, Červené a Žluté klobouky, mnichy, opaty, novice getsel, Kosai ze Čtvrtého kruhu a vyšší požehnané, kteří oblékají su gi, ženy a muže poctěných i ty, kdož hledají Osvícení."

Malé mosazné a kostěné trubky vyloudily několik vysokých tónů. Velké rohy zahučely jako dinosauři. Gong nám rozvibroval kosti a zuby.

Hlavní vyvolávač Eiheji ustoupí. Promluví Jeho Svatost dalajláma. Jeho dětský hlas je tichý, ale jasný a pevný, nese se celým prostorem.

"Děkuji vám všem, že jste dnes večer přišli. Uvítáme naše nové přátele z Paxu. Mnoho z vás mě chtělo spatřit... dostane se vám požehnání při soukromé audienci později večer. S některými z vás jsem chtěl hovořit. Ti se se mnou sejdou při soukromé audienci. Naši přátelé z Paxu budou hovořit s mnohými z vás dnes večer i v příštích dnech. Až s nimi budete hovořit, mějte prosím na paměti, že jsou to naši bratři a sestry v Dharmě, hledání našeho Osvícení. Prosím pamatujte, že náš dech je jejich dechem, že společný dech nás všech je dechem Buddhovým. Děkuji vám. Užijte si dnešní oslavu."

Stupínek, trůn a všichni na něm tiše zmizeli otvorem ve zdi. Nejprve se schovali za závěs, pak za další a nakonec je ukryla zeď. Tisíce přítomných vydechly jako jeden člověk.

Jak si vzpomínám, večer působil jako surrealistická kombinace velkého bálu a formální papežské recepce. Samozřejmě jsem se nikdy recepce u papeže neúčastnil - tajemný kardinál na ukrytém stupínku byl nejvyšším zástupce církve, se kterým jsem se kdy setkal - ale nadšení lidí, které přijal dalajláma, musí být stejné jako pro křesťany, kteří se setkají s papežem. Okázalost a atmosféra musely zapůsobit na každého. Vojáci-mniši v rudých róbách a červených nebo žlutých kloboucích eskortovaly vyvolené přes řadu závěsů a nakonec dveřmi, aby se setkali s dalajlámou. Ostatní se zatím pohybovali po pochodněmi ozářených parketách, vybírali skvělé jídlo na dlouhých stolech, nebo tančili za doprovodu malé kapel - už se neozývaly kostěné či mosazné trumpety ani čtyřmetrové rohy. Zeptal jsem se Aeney, zda si chce zatančit, ale usmála se, zavrtěla hlavou a odvedla naši skupinu k nejbližšímu stolu. Brzy jsme už konverzovali s Dorje Phamo a jejími kněžkami.

Přestože jsem věděl, že mohu způsobit faux pas, zeptal jsem se té krásné staré ženy, proč jí říkají Hřmící Prasnice. Zatímco jsme okusovali smažené kuličky z tsampy a popíjeli lahodný čaj, Dorje Phamo se jen zasmála a začala vyprávět. První opatka mužského buddhistického kláštera v Tibetu na Staré Zemi si vysloužila pověst, že je převtělením původní

Hřmící Prasnice, polobohyně neskutečné síly. Tvrdilo se, že původní Dorje Phamo proměnila sebe i všechny lámy v kláštere do podoby prasat, aby zahnali nepřátelské vojáky. Když jsem se zeptal, zda poslední převtělení Hřmící Prasnice pořád vládne silou měnit lidi v prasata, elegantní stará dáma pozvedla hlavu a odhodlaně pronesla: "Kdyby to odstránilo naše nové útočníky, okamžitě bych to udělala."

Během tří hodin, kdy jsme s Aeneou procházeli mezi lidmi, rozmlouvali, poslouchali hudbu a sledovali blesky na obloze, to byla jediná záporná poznámka, kterou někdo nahlas o vyslancích Paxu pronesl. Ale pod krásným hedvábím a pompou večera jsme mohli rozeznat očekávání a napětí. Byla to přirozená reakce, neboť svět T'ien Shanu byl izolován od Paxu a zbytku posthegemonického lidstva téměř tři století. Výjimkou bylo jen občasné přistání obchodního modulu. Večer pokračoval a já začínal věřit, že se Labsang Samten zmýlil, když vyhlásil, že se s námi chce dalajláma a hosté z Paxu setkat. Ale v tu chvíli nás vyhledalo několik palácových sluhů v obrovských, zahnutých červeno-žlutých kloboucích - které připomínaly ilustrace s přilbami starého Řecka - a požádali nás, abychom je doprovodili k dalajlámovi.

Podíval jsem se na mou přítelkyni a připravil se, projeví-li jen známku strachu či zaváhání, vyrazit a krýt náš ústup. Ale Aenea jen přikývla a vzala mě za ruku. Kráčeli jsme za služebníky, moře návštěvníků se rozevřelo a nechalo nás projít. Pochodovali jsme pomalu, ruku v ruce jako otec, který vede dceru na tradiční svatbu do kostela... možná, jako bychom se měli brát my dva. V kapse jsem měl laserovou baterku a komunikační jednotku s deníkem. Pokud se nás Pax rozhodl chytit, pak laser moc nepomůže, ale rozhodl jsem, že v nejhorším případě zavolám loď. Lepší než aby Aenea upadla do zajetí, zavolám loď dolů na žhnoucích reakčních tryskách, které propálí to krásné okno na stropě. Prošli jsme prvním závěsem a vstoupili do ozdobeného prostoru, kam se linuly zvuky kapely a radujících se hostů. Několik služebníků v červených kloboucích nás vyzvalo, abychom natáhli paže a zvedli dlaně. Poslechli jsme a sluhové nám položili na dlaně bílý hedvábný šátek. Pak nás poslali za další závěs. Zde nás uvítal první komoří, uklonil se - Aenea předvedla půvabné pukrle, já komořího neohrabaně napodobil - a odvedl nás dveřmi do menší místnosti, kde čekal dalajláma a jeho hosté. Soukromá místnost působila jako pokračování dalajlámova trůnu - zlato, hedvábí, brokát a křiklavě barevné tapisérie s výšivkami obrácených svastik uprostřed obrazů otevřených květů, kroutcích se draků a roztočených mandal. Dveře se zavřely a šum večírku utichl. Zůstal jen přenos tří monitorů na levé zdi. Živý záznam večírku pořizovaly tři různé umístěné kamery v hlavní síni a chlapec na trůnu a jeho hosté obrazy se zaujetím pozorovali.

Zastavili jsme se, dokud nám první komoří nepokynul, ať vstoupíme. Bližili jsme se ke trůnu, dalajláma se k nám obrátil a první komoří zašeptal: "Není nutné se uklánět, dokud Jeho Svatost nezvedne ruku. Pak se prosím ukleňte, dokud ruku nespustí."

Zastavili jsme se tři kroky od pódia s trůnem, jeho třpytivých látek a závěsů. Carl Linga William Eiheji, hlavní vyvolávač, promluvil tichým, ale zvukným hlasem: "Jeho Svatosti, architektka, jež vede stavbu v Hsuan-k'ung Ssu, a její asistent."

Její asistent? Popošel jsem a zastavil se za Aeneou. Byl jsem zmatený, přesto jsem byl rád, že vyvolávač ne - vyslovil naše jména. Koutkem oka jsem rozeznal pět zástupců Paxu, ale protokol si žádal, abych se díval k dalajlámovi, oči sklopené k zemi.

Aenea se zastavila u okraje vysokého pódia, ruce před sebou, šátek v dlaních. První komoří položil na šátek několik předmětů, chlapec se natáhl, rychle je sebral a položil na pravou stranu. Jakmile předměty zmizely, dopředu postoupil jeden sluha a vzal si bílý šátek. Aenea složila ruce, jako by se modlila, a poklonila se. Chlapec předvedl něžný úsměv, předklonil se a dotkl se mé přítelkyně - mé milované. Dotkl se její hlavy, jeho prsty utvořily korunku v jejích hnědých vlasech. Pochopil jsem, že jí žehná. Když prsty stáhl, vyndal z hromádky rudý šátek a vložil ho do Aeneiny levé ruky. Pak ji vzal za pravou, potřásl jí a široce se usmál. První komoří Aeneu pokynul, aby se postavila před nižší regentův trůn. Popošel jsem kupředu a rychle zopakoval stejný obřad.

Stačil jsem si všimnout předmětů na bílém šátku, které mi dal První komoří a které dalajláma rychle sebral. Malý zlatý reliéf ve tvaru tří hor (Aenea mi později vysvětlila, že představuje svět T'ien Shan), obrázek lidského těla, stylizovaná kniha reprezentující mluvu a chorten, chrám reprezentující mysl. Než jsem se vzpamatoval, předměty se objevily a zase zmizely. Pak jsem měl v dlaních červený šátek a druhou ruku držela dětská ručka. Měla překvapivě pevný stisk. Díval jsem se k zemi, přesto jsem si všiml jeho širokého úsměvu. Ustoupil jsem a postavil se vedle Aeneu.

Stejný obřad zopakoval regent - bílý šátek, symbolické předměty, červený šátek. Ale regent nám nepotřásl rukou. Když nám požehnal, první komoří nám dal znamení, že můžeme zvednout hlavy i oči.

Málem jsem vytáhl laserovou baterku a začal kolem sebe divoce střílet. Kromě dalajlámy, jeho služebníků, prvního komořího, regenta, státního oráklu, hlavního vyvolávače, malého kardinála a tří mužů v černých sutanách jsem spatřil ještě ženu v červenočerné uniformě Flotily Paxu. Vynořila se za jedním vysokým knězem a my spatřili poprvé její tvář. Tmavé oči pozorovaly Aeneu. Měla krátké vlasy, zplhlé prameny na bledém čele. Měla úplně světlou pokožku, plazi oči. Její pohled byl vzdálený i pronikavý.

Byla to stvůra, která se nás pokusila zabít na Božím sadu před pěti let - pro Aeneu to bylo deset let. Nelidský vražedný stroj, který porazil Štíra a nebyť zásahu Otce kapitána de Soyi na oběžné dráze, odnesla by Aeneinu hlavu. Kapitán použil fúzní sílu lodního pohonu a srazil obludu do bublající a žhnoucí lávy.

A tady znovu stála. Její černé, nelidské oči pozorovaly Aeneinu tvář. Bylo zřejmé, že při svém pátrání překonala světelné roky, a teď je u svého cíle. Už nás měla.

Srdce mi bušilo a nohy zeslábly. Ale můj mozek pracoval i v šoku stejně dobře jako UI. Laserová baterka se ukrývala v pravé kapse mé pláštěnky, komunikační jednotka v levé kapse kalhot. Pravou rukou namířím ostrý paprsek ženě do očí, pak nastavím široký záběr a oslepím kněze Paxu. Levou rukou vyšlu úzkým paprskem připravenou zprávu do lodi.

Ale i v případě, kdy loď okamžitě odpoví a nezastaví ji válečná loď Paxu, bude trvat několik minut, než se dostane nad střešní okno paláce. V tu chvíli už budeme mrtví.

A dobře jsem znal rychlost toho stvoření. Když bojovalo se Štírem, jednoduše zmizelo, změnilo se v chromový stín. Nestačím vytáhnout laserovou baterku ani komunikační jednotku. Budeme mrtví, ještě než ruka vyrazí. Přimrzl jsem. Pochopil jsem, že přestože Aenea musela ženu okamžitě poznat, neprožila šok jako já. Zdálo se, že vůbec nereaguje. Její úsměv nevybledl. Pohledem přejela návštěvník - včetně té zrůd - pak se obrátila zpět k chlapci na trůnu.

Jako první promluvil regent Reting Tokra: "Tuto audienci si vyžádali naši hosté. Zaslechli od Jeho Svatosti o rekonstrukci Chrámu, který visí ve vzduchu, a přáli si poznat mladou ženu, která ho navrhla."

Regent měl nervózní a nepříjemný hlas, který odpovídal jeho tváři.

Pak promluvil dalajláma. Chlapcův hlas zněl tiše, byl otevřený, pravý opak regentova sebeovládání. "Moji přátelé," prohlásil a pokynul nám, "rád bych vám představil naše významné hosty z Paxu. John Domenico kardinál Mustafa ze Svatého úřadu katolické církve, arcibiskup Jean Daniel Breque z Papežského diplomatického sboru, Otec Martin Farrell, Otec Gerard LeBlanc a Rhadamanth Nemes, velitelka Vznešené gardy."

Přikývli jsme. Hodnostáři Paxu, včetně té zrůdy, odpověděli stejně. Pokud někdo porušil protokol představování Jeho Svatosti dalajlámy, pak si toho nikdo nevšiml.

Ozval se sametový hlas Johna Domenica kardinála Mustafy: "Děkuji vám, Vaše Svatosti. Ale představil jste tyto výjimečné lidi jako pouhou architektku a jejího asistenta." Kardinál se na nás usmál a předvedl malé ostré zoubky.

"Máte nějaká jména, že?"

Můj pulz zrychlil. Prsty pravé ruky se napjaly a vzpomněly si na laserovou baterku. Aenea se pořád usmívala, ale zdálo se, že nechce kardinálovi odpovědět. Snažil jsem se vymyslet přezdívky. Ale proč? Jistě věděli, kdo jsme. Byla to past. Ta zrůda jménem Nemes nás nikdy nenechá opustit místnost... a jestli, pak na nás bude někde čekat.

Překvapivě odpověděl chlapec dalajláma: "S potěšením dokončím naše představování, Vaše Eminence. Naše proslulá architektka se jmenuje Ananda a její asistent, jak jsem slyšel, je jedním z mnoha zručných asistentů - se jmenuje Subhadda."

Přiznávám, zamrkal jsem. Poradil někdo dalajlámovi tato jména? Aenea mi vyprávěla, že Ananda byla Buddhovým nejlepším učněm a sama se stala učitelkou, Subhadda byl putujícím asketou, který se stal posledním Buddhovým učněm, připojil se k němu jen několik hodin před Buddhovou smrtí. Stejně tak mi vysvětlila, že dalajláma vymyslel tato jména se zřejmou ironií. Nepochopil jsem.

"M. Anando," pozdravil kardinál Mustafa a nepatrně se uklonil, "M. Subhaddo." Podíval se na nás. "Omluvte mou neznalost M. Anando, ale zdá se, že pocházíte z jiné rasy než většina lidí, které jsme potkali v Potale a okolí T'ien Shanu."

Aenea přikývla. "Člověk si musí dávat pozor, aby nedošel k předčasným závěrům, Vaše Eminence. Na této planetě jsou místa, kde se usídlili kolonisté z mnoha částí Staré Země."

"Samozřejmě," zavrčel kardinál Mustafa, "ale musím přiznat, že vaše angličtina postrádá jakýkoliv přízvuk. Mohu se zeptat, kterou část T'ien Shanu nazýváte, vy a váš asistent, domovem?"

"Samozřejmě," odpověděla Aenea a napodobila kardinálovu vyrovnaný tón. "Přišla jsem do tohoto světa z oblasti hřebenu za horami Moriah a Zion, severně a západně od Muztagh Alty."

Kardinál přikývl. V tu chvíli jsem si všiml, že jeho límec - Aenea mi později prozradila, že se mu říká rabat nebo rabbi - jez hedvábí šarlatové barvy jako jeho sutana a čapka.

"Nejste náhodou," pokračoval kardinál zdvořile, "hebrejské či muslimské víry, která - jak nám prozradili naši hostitelé - převládá v těchto oblastech?"

"Nejsem žádného vyznání," odpověděla Aenea. "Pokud vyznání definujete jako víru v nadpřirozeno."

Kardinál pozvedl obočí. Muž jménem Otec Farrell se podíval na svého velitele. Nepříjemné oči Rhadamanth Nemes ani nemrkly.

"Přesto pracujete na stavbě kláštera buddhistické víry," namítl kardinál Mustafa přívětivým tónem.

"Najali mě, abych rekonstruovala překrásný komplex," odpověděla Aenea. "Jsem pyšná, že mě vybrali na tento úkol."

"I přes nedostatek... ach... víry v nadpřirozeno?" pokračoval Mustafa. Zaslechl jsem hlas inkvizice. O Svatém úřadu jsme slyšeli i na zapadlých vřesovištích Hyperionu.

"Možná právě proto, Vaše Eminence," odpověděla Aenea, "a protože věřím ve vlastní lidské schopnosti a ve své spolupracovníky."

"Takže práce je vaší omluvou?" naléhal kardinál. "Přestože pro vás nemá hlubšího významu?"

"Dobře vykonaná práce je hlubším významem," podotkla Aenea.

Kardinál Mustafa se zasmál. Nebyl to vůbec příjemný zvuk. "Dobrá poznámka, mladá dámo. Moc dobrá."

Otec Farrell si odkašlal. "Oblast za horou Zion," pronesl zamyšleně. "Během pobytu na oběžné dráze jsme našli jedinou bránu přenašeče, která se ukrývá na horském hřebenu té oblasti. Věřili jsme, že T'ien Shan nikdy nepatřil ke Světové síti, ale naše záznamy potvrdily, že brána byla dokončena krátce před Pádem."

"Ale nikdy použita!" vykřikl mladý dalajláma a zvedl jeden prst. "Nikdo necestoval na Nebeské hory přenašečem Hegemonie. Ani naopak."

"Skutečně," přikývl kardinál Mustafa. "No, to jsme předpokládali, ale dlužím vám omluvu, Vaše Svatosti. Během průzkumu stavby staré brány přenašeče naše loď omylem roztavila okolní skálu, bojím se, že brána zmizela uvnitř." Jakmile to vyslovil, podíval jsem se na Rhadamanth Nemes. Ani nemrkla. Neviděl jsem, jak mrká. Její oči sledovaly Aeneu.

Dalajláma mávl rukou a předvedl přezíravé gesto. "To nevadí, Vaše Eminence. Nepotřebujeme bránu přenašeče, která nebyla nikdy použita... pokud váš Pax nenašel způsob, jak přenašeče znovu aktivovat." Zasmál se vlastním nápadu. Příjemný chlapecký smích, ve kterém zazněla inteligence.

"Ne, Vaše Svatosti," odpověděl kardinál Mustafa s úsměvem. "Ani Církev nenašla způsob, jak znovu zapojit Síť, a tak je to

zřejmě nejlepší."

Mé napětí se rychle měnilo v nevolnost. Ten ošklivý mužík v červených kardinálských šatech Aenee oznámil, že ví, kudy se dostala na T'ien Shan, prozradil jí, že tudy už neunikne. Podíval jsem se na svou přítelkyni, ale tvářila se klidně a projevila jen vlažný zájem o rozhovor. Může existovat druhá brána přenašeče, o kterém Pax neví? To vysvětlovalo, proč jsme pořád naživu. Pax zapečetil Aeneinu myši díru a vyslal kočku, několik koček v diplomatické lodi. V systému nepochybně čekají další vojenské koráby. Kdybych dorazil o několik měsíců později, určitě by se zmocnili mojí lodi, možná by ji zničili a měli by Aeneu, kde chtěli.

Ale proč čekat? A proč tato hra?

"...měli bychom velký zájem spatřit vás - jak se jme - nuže? - Chrám, který visí ve vzduchu? Zní to velmi zajímavě," prohlásil arcibiskup Breque.

Regent Tokra se zamračil. "Je to velmi složité, Vaše Excellence," namítl. "Blíží se monzuny, lanovky budou velmi nebezpečné a v době zimních bouří je hazardem i Horní cesta."

"Nesmysl!" vykřikl dalajláma a ignoroval regentovu zamračenou tvář. "S radostí zařídíme takovou expedici," pokračoval chlapec. "Hsuan-k'ung Ssu musíte za každou cenu vidět. A celé Prostřední království... až k T'ai Sha-nu, Velkému vrcholku, kde se zvedá sedmadvacet tisíc schodů k Chrámu Jadeitového imperátora a princezny Azurových mraků."

"Vaše Svatosti," ozval se první komoří, který si vyměnil pohled s regentem a rychle sklonil hlavu, "rád bych vám připomněl, že Velký vrcholek Prostředního království je možné dosáhnout lanovkou jen na jaře, kvůli přílivu jedovatých mraků. Příštích sedm měsíců je T'ai Shan nepřístupný pro Prostřední království i celý svět."

Dalajlámův dětský úsměv zmizel... napadlo mě, že není tvrdohlavý, ale nemá radost, když se k němu chovají jako rodiče. Jeho další slova zněla jako ostrý příkaz. Neznal jsem mnoho dětí, ale poznal jsem víc než dost vojenských velitelů. A jestli mohu věřit vlastním zkušenostem, tento chlapec se může stát nepříjemným člověkem a velitelem.

"První komoří," pronesl dalajláma, "samozřejmě vím o odstavení lanovky. O tom ví každý. Ale stejně tak vím, že se každou zimu na Velký vrcholek dostane několik nebojácných letců ze Sung Shanu. Jak bychom se mohli podělit o formální výnosy s našimi přáteli mezi věřícími z T'ai Shanu. A některé padáky unesou víc než jednoho letce... cestující, že?"

První komoří se uklonil tak hluboce, až jsem se bál, že odře čelem dlaždičky. Jeho hlas se třásl: "Ano, ano, samozřejmě, Vaše Svatosti, samozřejmě. Ví, že to víte, Můj Pane, Vaše Svatosti."

Chtěl jsem jen... chtěl jsem jen říct..."

Přerušil ho regent Tokra: "Jsem si jistý, že první komoří chtěl upozornit, Vaše Svatosti, i když se tam dostane každý rok několik letců, mnoho jich při tom pokusu zemře. Nechtěli bychom ohrozit naše vzácné hosty."

Dalajlámův úsměv se vrátil. Ale nebyl to úsměv malého chlapce, jaký jsem spatřil před několika minutami, byl starší, vychytralejší, téměř výsměšný. Obrátil se ke kardinálovi Mustafafovi: "Nebojíte se smrti, že, Vaše Eminence? Je to důvod vaší zdejší návštěvy, ne? Ukázat nám zázraky křesťanského vzkříšení?"

"Není to jediný důvod, Vaše Svatosti," zavrčel kardinál. "Přijeli jsme především proto, abychom se podělili o radost Krista s těmi, kteří chtějí naslouchat, a abychom diskutovali o obchodních vztazích s vašim překrásným světem."

Kardinál napodobil chlapcův úsměv. "A přestože jsou kříž a Svátost vzkříšení dary od Boha, Vaše Svatosti, zůstává smutnou skutečností, že musíte získat pro svátost kousek těla či kruciformu. Pokud jsem pochopil, to se z moře mraků nevrátí, že?"

"Ne," souhlasí chlapec a jeho úsměv se rozšíří.

Kardinál Mustafa zvedl ruce a udělal gesto. "Pak možná omezíme naši návštěvu na Chrám, který visí ve vzduchu, a na další přístupná místa," pokračoval.

Rozhostilo se ticho. Znovu jsem se podíval na Aeneu a napadlo mě, kdy nás propustí, jaký dostaneme signál. Napadlo mě, že to udělá první komoří. Pozoroval jsem hladový pohled té zrůdy, pohled, který šířal Aeneu. Na pažích mi naskočila husí kůže. Pak prolomil ticho arcibiskup Jean Daniel Breque. "Diskutoval jsem s Jeho Svatostí, regente Tokro," prohlásil, jako by chtěl urovnat spor, "o překvapivé podobnosti zázraku vzkříšení a převtělení víře starých buddhistů."

"Achhhhh," vydechl chlapec na zlatém trůnu a jeho tvář se rozjasnila, jako by někdo přišel se zajímavým námětem, "ale ve vzkříšení nevěří všichni buddhisté. Všechny buddhistické sekty nepřijaly koncept znovuzrození ani před migrací na T'ien Shan a před velkými změnami filozofie, ke kterým zde došlo. Víme, že Buddha odmítal spekulovat se svými učni, zda existuje život po smrti. Takové otázky, pravil, nejsou vhodné pro toho, kdo sleduje Cestu, a nemohou být zodpovězeny, pokud vás omezují pouta lidské existence. Větší část buddhismu, jak vidíte, gentlemani, může být prozkoumána, zhodnocena a použita jako nástroj osvícení, aniž se uchýlíte k nadpřirozenu."

Arcibiskup se zatvářil šokovaně, ale kardinál Mustafa rychle odpověděl: "Ale neprohlásil váš Buddha - a věřím, že jedno z vašich písem nese tato slova, ale pokud se mýlím, opravte mě, Vaše Svatosti: Existuje nenarozený, bez původu, nestvořený a bez základů. Kdyby neexistoval, nenajdeme útěk ze světa zrození, původu, stvoření a základu."

Chlapec se pořád usmíval. "Vskutku tak pravil, Vaše Eminence. Velmi správně. Ale neexistují element - stále plně nepochopené - v našem vesmíru, které omezují jeho zákony, které mohou popsat slova nenarozený, bez původu, nestvořený a bez základů!"

"O žádných nevím, Vaše Svatosti," odvětil kardinál Mustafa přátelsky. "Ale nejsem vědec. Jen ubohý kněz."

Jak se zdálo, chlapec na trůnu nedbal na diplomatické chování, ale rozhodl se pokračovat. "Jak už jsme řekli, kardinále Mustafa, někdejší buddhismus se vyvíjel od doby, kdy jsme přistáli na této planetě. A teď ho ovlivnil duch zenu. A jeden z velkých zenových mistrů na Staré Zemi, básník William Blake, kdysi řekl: Věčnost tkví v lásce a produktech času."

Mustafův zamrzlý úsměv prozradil, že větu nepochopil.

Dalajláma už se neusmíval. Na jeho chlapecké tváři se objevil příjemný, ale vážný výraz. "Myslíte si snad, kardinále Mustafo, že M. Blake považoval nekonečný čas za zbytečný? Že každá bytost osvobozená od smrti - dokonce i Bůh - může závidět dětem pomalého času?"

Kardinál přikývl, ale zřejmě nesouhlasil. "Vaše Svatosti, nechápu, jak by Bůh mohl závidět ubohým smrtelným lidem. Bůh jistě není ani schopný závidět."

Chlapec pozvedl téměř neviditelné obočí. "Není snad váš křesťanský Bůh definován jako všemocný? Pak musí on, ona, to být schopný závidět."

"Ach, paradox pro děti, Vaše Svatosti. Přiznávám, že nejsem znalcem logických otázek ani metafyziky. Ale jako zástupce Kristovy Církve vím podle katechismu i vlastní duše, že Bůh není schopný závidět... zvláště pak nemůže závidět svým nedokonalým výtvorům."

"Nedokonalým?" zopakoval chlapec.

Kardinál Mustafa se blahosklonně usmál a nasadil tón učeného kněze, který hovoří s dítětem. "Lidstvo je nedokonalé pro svůj sklon k hříchu," odvětil tiše. "Náš Pán nemůže závidět schopnost hřešit."

Dalajláma pomalu přikývl. "Jeden z našich zenových mistrů, muž jménem Ikkyu, kdysi napsal o tomto problému báseň -

Veškeré hříchy spáchané
Ve Třech světech
Vyblednou a zmizí
Společně se mnou."

Kardinál Mustafa chvíli čekal, ale když báseň nepokračovala, prohlásil: "O kterých třech světech hovořil, Vaše Svatosti?"

"To byla doba před lety do vesmíru," odvětil chlapec a posunul se na polstrovaném trůnu. "Tři světy představují minulost, přítomnost a budoucnost."

"Moc hezké," přikývl kardinál Svatého úřadu. Otec Farrell za jeho zády pozoroval chlapce s výrazem odporu. "Ale my, křesťané, nevěříme, že hřích - nebo jeho následk - nebo zodpovědnost za hřích - končí s lidským životem, Vaše Svatosti."

"Přesně tak." Chlapec se usmál: "A proto mě tak zajímá, proč uměle prodlužujete život pomocí stvoření kruciformu," dodal. "Cítíme, že tabule je po smrti čistá. Vy cítíte, že přichází soud. Proč se tomu soudu vyhýbat?"

"Vidíme kruciform jako svátost, kterou nám dal Náš Pán, Ježíš Kristus," odvětil kardinál Mustafa tiše. "Tomuto soudu se poprvé vyhnul Náš Spasitel obětí na kříži, Bůh přijal trest za naše hříchy a dal nám možnost volby věčného života v nebi. Kruciform je dalším darem Našeho Spasitele, který nám dává čas postavit své domovy před posledním soudem." "Achhhh, samozřejmě," vzdychl chlapec. "Ale Ikkyu chtěl říct, že není hříšníků. Neexistuje hřích. Naše životy nepatří nám..."

"Přesně tak, Vaše Svatosti," přerušil ho kardinál Mustafa, jako by chválil pomalého žáka. Všiml jsem si, jak přerušení dalajláma projev vyvedlo z míry regenta, prvního komořího a ostatní kolem trůnu. "Naše životy nepatří nám, ale Našemu Pánovi a Spasiteli... abychom Mu sloužili, a naši Svaté Matce Církvi."

"...nepatří nám, ale patří vesmíru," pokračoval chlapec. "A tudíž naše skutky, ty dobré i špatné, patří vesmíru."

Kardinál Mustafa se zamračil. "Pěkná fráze, Vaše Svatosti, ale možná trochu moc abstraktní. Bez Boha může být vesmír jen strojem... nemyslíci stroj bez zájmů a pocitů."

"Proč?" zeptal se chlapec. "Prosím, Vaše Svatosti?"

"Proč musí být vesmír bez vaší definice Boha jen nemyslicím strojem bez zájmu a pocitů?" zeptalo se dítě tiše a zavřelo oči.

"Ranní rosa
zmizí,
a už není.
Kdo může zůstat
V tomto našem světě?"

Kardinál Mustafa spojil ruce a dotkl se rtů, jako by se modlil, možná to byl projev frustrace. "Moc hezké, Vaše Svatosti. Znovu Ikkyu?"

Dalajláma se široce usmál. "Ne. Já. Když nemohu spát, píšu zenovou poezii."

Kněží se zasmáli. Stvořa jménem Nemes sledovala Aeneu.

Kardinál Mustafa se obrátil k mé přítelkyni. "M. Anando," promluvil, "máte nějaký názor na tyto tíživé otázky?"

Chvilí jsem nevěděl, ke komu mluví, ale pak jsem si vzpomněl, že dalajláma Aeneu představil jako Anandu, nejlepší Buddhovu žákyni. "Znám další Ikkyův verš, který vyjadřuje můj názor," odpověděla.

"Víc zdání a iluzí
než čísel napsaných na vodě,
Naše hledání od Buddha
Blaženost po smrti."

Arcibiskup Breque si odkašlal a připojil se k rozhovoru. "To mi připadá víc než jasné, mladá dámo. Nevěříte, že Bůh vyslyší naše modlitby."

Aenea zavrtěla hlavou. "Myslím, že vyjádřil dvě věci, Vaše Eminence. Za prvé, Buddha nám nepomůže. Není to jeho úkolem. Za druhé, plánování posmrtného života je hloupostí, neboť jsme ve své podstatě nadčasoví, věční, nenarození, neumírající a všemohoucí."

Arcibiskupova tvář a krk zrudly. "Tato přídavná jména můžete použít jen u Boha, M. Anando." Ucítil pohled kardinála Mustafy a vrátil se k postavení diplomata. "Alespoň tomu věříme," dodal hloupě.

"Zdá se, že jako mladý člověk a architektka znáte zen i poezii, M. Anando." Kardinál Mustafa se zasmál, snažil se nasadit veselejší tón. "Napsal Ikkyu ještě nějaké básně, které jsou podle vás vhodné?"

Aenea přikývla.

"Na tento svět přicházíme sami
Sami odcházíme,
I to je iluze.
Naučím tě jak,
nepřicházet ani neodcházet!"

"To by byl dobrý trik," odpověděl kardinál Mustafa s předstíranou žoviálností.

Dalajláma se předklonil. "Ikkyu nás naučil, že je možné prožít alespoň část našeho života v časem a prostorem neomezeném světě, kde neexistuje zrození ani smrt, příchod ani odchod," prohlásil tiše. "Místo, kde nejsou hranice času, prostoru, hranice nás nedělí od těch, které milujeme, žádná skleněná zeď mezi zážitky a našimi srdci."

Kardinál Mustafa zíral, jako by nemohl nalézt slova.

"I to mě naučila... moje přítelkyně... M. Ananda," doplnil chlapec.

Kardinálův obličej na chvíli pokroutil výsměšný škleb. Obrátil se k Aenei. "Bylo by mi potěšením, kdyby mě mladá dáma naučila... naučila nás všechny... tento chytrý trik," pronesl ostře.

"To doufám," souhlasila Aenea.

Rhadamanth Nemes udělala krok kupředu. Ukryl jsem ruku do kapsy a dotkl se spínače laserové baterky.

Regent ťukl látkou obalenou paličkou do gongu. První komoří vyběhl, aby nás doprovodil ven. Aenea se uklonila a já ji neohrabaně napodobil.

Audience byla u konce.

Tančím s Aeneou ve velké síni plné ozvěn, nasloucháme hudbu sedmadvacetičlenného orchestru, kolem nás dámy a pánové, kněží a zástupci T'ien Shanu, Nebeských hor. Stojí v koutech a sledují nás, někteří tančí a točí se kolem.

Vzpomínám, jak jsem tančil s Aeneou, před půlnocí se navečeřel u dlouhých stolů, kde se objevovalo nové jídlo, pak jsem znovu tančil. Vzpomínám, jak jsem ji pevně tiskl, zatímco jsme se pohybovali po tanečním parketu.

Nevěřím, že jsem někdy předtím tančil - alespoň nikdy, když jsem byl střízlivý - ale dnes v noci tančím. Pevně držím Aeneu, na parkety dopadá světlo praskajících pochodní a paprsky Oráklu, které pronikají velkým oknem na stropě. Už je ráno a starší hosté odešli. Zmizeli mniši, starostové a starší státníci, ale zůstala Hřmící Prasnice, smála se, zpívala a tleskala s orchestrem, dupala střežívkem do naleštěné podlahy.

V rozlehlém prostoru plném stínů zůstalo jen čtyři sta, pět set zatvrzelých hostů, kapela nasadila pomalejší a pomalejší písně, jako by ztrácela hudební dech.

Přiznávám, nebýt Aeney, šel bych si už lehnout. Aenea chce tančit. Tak tančíme. Pomalu se pohybujeme, její malá ruka v mé velké dlani, druhou ruku mám na jejích zádech. Cítím páteř a silné svaly pod tenkými hedvábnými šaty, její vlasy na mé tváři, tiskne se ke mně nadry, její hlava se mi opírá o krk a bradu. Vypadá trochu smutná, přesto je plná energie a užívá si slavnosti.

Soukromé audience skončily už před mnoha hodinami a rozkřiklo se, že dalajláma šel před půlnocí do postele. Ale poslední hosté pokračovali - Lhomo Dondrub, náš přítel letec se směje a nalévá všem šampaňské a rýžové pivo, Labsang Samten, dalajlámův bratr, přeskakuje stojany se žhavými uhlíky, Tromo Trochi z Dhomu se mění v kouzelníka, ukrývá se do rohu a předvádí triky s ohněm, obručemi a levitací. Pak se ozve Dorje Phamo a zazpívá tiché sólo hlasem tak sladkým, že mě jeho ozvěna pronásleduje až do příštího dne. Krátce předtím, než se úsvit dotkne nočního nebe, se orchestr začíná balit a zahraje píseň Oráklu. Přidávají se desítky hostů.

Hudba náhle utichá. Tanečníci se zastaví. Aenea a já se zarazíme a rozhlížíme se kolem.

Celé hodiny jsme nespátřili ani jednoho hosta z Paxu, ale jeden z nich - Rhadamanth Nemes - se náhle objeví ve stínech dalajlámových závěsů. Převlékla si uniformu a je celá v červeném. Sledují ji další dvě postavy. Nejprve věřím, že jsou to kněží, ale pak si uvědomím, že dvojice v černém působí jako její kopie. Další žena a muž, oba v černých bojových uniformách, oba mají černé vlasy na bledém čele, oči jako mrtvé uhlíky.

Trojice projde zástupem ztuhlých tanečníků a zamíří k nám. Instinktivně se postavím před mou přítelkyni, ale Nemes a její sourozenci nás obstoupí. Schovám si Aeneu za zády, ale postaví se vedle mě.

Zkamenělí tanečníci jsou úplně zticha. Orchester oněměl. Zdá se mi, že i měsíční paprsky přimrzly ve vířícím prachu.

Vyndám laserovou baterku a připravím se. Původní Nemes předvede malé zoubky. Ze stínů vypluje kardinál Mustafa a postaví se za ni. Čtveřice zrůd z Paxu sleduje Aeneu. Na chvíli se mi zdá, že se celý vesmír zastavil, že tanečníci přimrzli v čase, hudba visí jako ledové rampouchy, které spadnou a roztříští se. Ale pak zaslechnu šepot v davu - obavy a tichý strach.

Nevidím žádnou jasnou hrozbu. Jen čtyři hosty z Paxu, kteří se pohybují tanečním sálem, uprostřed stojí Aenea. Ale představa predátorů, kteří se blíží ke své oběti, je příliš silná, abych ji ignoroval. Voňavku, pudr a kolínskou překoná

vůně strachu.

"Proč čekat?" prohlásí Rhadamanth Nemes, podívá se na Aeneu, ale hovoří k někomu jinému. Možná ke svému sourozenci, možná ke kardinálovi.

"Myslím..." začne kardinál Mustafa a zarazí se.

Všichni se zarazí. Obrovské rohy poblíž dveří zadují, jako by se daly do pohybu kontinentální ledovce. V přístěncích nikdo není. Kostěné a mosazné trumpety se přidávají k rohům. Veliký gong vibruje a rozehraje naše kosti.

Na taneční ploše, u eskalátorů, v předsálí i za závěsem se ozvou tiché výkřiky. Řídnoucí dav se rozejdou, ustoupí jako půda řezaná ocelovým pluhem. Za závěsy předsálí se něco pohybuje. Něco prošlo ven. Závěsy se neroztáhly, ale zmizely. Něco se třeptá ve světle Oráklu a vrhá stíny na parkety. Zdá se, že se to vznášá centimetry nad zemí a odráží umírající světlo měsíce. Na neskutečně vysoké postavě visí cáry červeného závěsu. Postava má nejméně tři metry. Ze záhybů karmínové róby se vynoří nadbytek paží. Zdá se, že svírají ocelová ostří. Tanečníci rychle uskakují a všude je slyšet úžas. Měsíční paprsky ukrývá blesk a světlo se odráží od naleštěné podlahy. Orákl pohltí odrazy na sítnici. Když se o několik vteřin později ozve hrom, pod hlubokým hučením rozvibrovaných rohů ve dveřích sítě není slyšet.

Štír se zastaví pět kroků od nás, pět kroků od Nemes, deset kroků od jejich sourozenců, kteří nás obstoupili, osm kroků od kardinála. Napadne mě, že Štír zabalený do cáry rudého závěsu připomíná chromovanou karikaturu kardinála Mustafy v karmínové róbě. Nemesini sourozenci v černých uniformách připomínají stíny.

Ve stínech ohromné síně bijí velké hodiny... jedna... dva... tři... čtyři. Samozřejmě, číslo nelidských vražedných strojů, které nás obklopují. Od chvíle, kdy jsem spatřil Štíra naposledy, uplynuly víc než čtyři roky, ale jeho přítomnost je stejně děsivá a stejně vítaná. Rudé oči žhnou jako lasery ukryté pod vodou. Ocelové čelisti jsou pootvěřené, takže rozeznám řady zubů ostrých jako břitva. Hroty, trny a ostří prorážejí na mnoha místech červený přehoz. Stvoření nemrká. Zdá se, že nedýchá. Zastavilo se a připomíná sochu noční můry.

Rhadamanth Nemes se na něj usmívá.

Pořád držím tu hloupou laserovou baterku a vzpomínám na střet na Božím sadu před mnoha lety. Nemes se změnila ve stříbrný stín, zmizela a bez varování se zjevila vedle dvanáctileté Aeney. Chtěla ji uříznout hlavu a schovat ji do pytle. Kdyby se Štír neobjevil, udělala by to. Mohla to udělat tentokrát, nedokázal bych reagovat. Tato stvoření se pohybovala mimo hranice času. Pochopil jsem hrůzu rodičů, kteří sledují dítě, jak vstupuje pod kola rychle jedoucího auta, aniž by byli dost rychlí a zastavili ho. Ještě silnější je bolest milence, který nedokáže ochránit svou milovanou. V tu chvíli bych klidně zemřel, jen abych zachránil Aeneu před těmi zrůdami - včetně Štíra. Vážně, okamžitě bych zemřel, ještě rychleji, ale moje smrt ji neochrání. Cítím frustraci a skřípu zubama.

Pohnu jen očima. Bojím se, že pokud pohnu rukou, hlavou nebo jediným svařem, jen urychlím vraždu. Vidím, že Štír nepozoruje ani Aeneu, ani Nemes. Zírá přímo na Johna Domenica kardinála Mustafu. Kněz se žabím obličejem musí cítit sílu toho krvavého pohledu, jeho kůže nad červeným límcem zbledne. Je úplně bílá.

Aenea se pohybuje. Přistoupí ke mně, její pravá ruka vklouzne do mé levé dlaně a zmáčkne mi prsty. Není to dětská prosba, snaží se mě uklidnit.

"Víte, jak to skončí," obrátí se tiše ke kardinálovi a ignoruje Nemes i její sourozence, kteří se připravují ke skoku.

Velký inkvizitor si navlhčí tlusté rty. "Ne, nevím. Jsou tady tři..."

"Víte, jak to skončí," přeruší ho Aenea tichým hlasem. "Byl jste na Marsu."

Mars? napadne mě. Co s tím má sakra společného Mars? Nad oknem se znovu zableskne a v síni se objeví divoké stíny. Tváře stovek hrůzou ztuhlých návštěvníků připomínají bílé ovály na černém sametu. Blesk ve mně vyvolá chvilkové osvětlení a pochopím, že metafyzická bi - osféra tohoto světa - at' se tady vyvinul zen či nikoliv - je plná démonů z tibetských mýtů a zlých duchů: zlí nyen - duchové země, sadag "páni půdy", kteří pronásledují stavitele, kteří ruší jejich království, tsen, rudí duchové, kteří žijí ve skalách, gyelpo, duchové mrtvých králů, kteří nedodrželi své sliby, mrtví, smrtící odění v bledém brnění, dud, duchové tak zlí, že se živí pouze lidským masem a chodí v černé kůži brouků, mamó, ženské božstvo divoké jako neviditelný příliv, matrika, kouzelnice z márnice a spalovacích míst, která páchne rozkladem, grahas, planetární božstvo, které vyvolává epilepsii a další nepříjemné nemoci, nodjin, strážci bohatství půd - vrazi horníků v diamantových dolech - a desítky nočních stvoření, ozubených příšer, pařátů a vražedných oblud. Lhomo a ostatní mi často vyprávěli své příběhy. Podívám se na bílé tváře, které šokované pozorují Štíra a Nemesiny zrůdy a napadne mě: Tato noc nebude pro ně nijak zvláštní.

"Ten démon nedokáže zničit všechny tři," prohlásí kardinál Mustafa a pronese slovo, které mě právě napadne. Pak pochopím, že mluví o Štírovi.

Aenea větu ignoruje. "Nejprve vám sebere kruciform," pronese tiše. "Nemohu ho zastavit."

Kardinálova hlava poskočí, jako by dostal políček. Jeho bílá tvář ještě víc zbledne. Rhadamanth Nemes dá znamení a její sourozenci se k ní přiblíží, jako by soustředili energii k hroznému transformaci. Nemes obrátí černé oči k Aenece a usměje se tak široce, až odhalí zadní zuby.

"Zastavte!" zařve kardinál Mustafa a jeho hlas se odráží od okna i podlahy. Mohutné rohy utichnou. Návštěvníci se objímají, hedvábí šustí. Nemes předvede kardinálovi pohled plný pohrdání a vzdoru.

"Zastavte!" zaječí svatý muž Paxu a já pochopím, že hovoří ke svým obludám. "Vyzývám vás jménem Albeda a Jádra, autoritou tří sfér!" Poslední výkřik připomíná exorcismus, jakýsi hluboký rituál, ale nevím, zda pochází od katolíků či křesťanů. Nesnaží se ovládnout Štíra, mluví k vlastním démonům.

Nemes a její sourozenci ustupují po parketách, jako by je táhla neviditelná lana. Muž a žena se připojí k Nemes a všichni se zastaví před Mustafou.

Kardinál se usmívá, ale je to roztřesené gesto. "Moji mazlíčci nebudou vypuštěni, dokud si znovu nepromluvíme. Dávám ti slovo prince Církve, nevěřící dítě. Dáš mi slovo, že tento" - ukáže na Štírova ostří zabalená v sametových cárech - "tento démon na mě do té doby nezaútočí?"

Aenea se tváří stejně klidně jako předtím. "Neovládám ho," odvětlí. "Vaše bezpečí závisí na tom, jestli necháte tento svět na pokoji." Kardinál sleduje Štíra. Je připraven vyskočit, jakmile se vysoký duch pohne. Nemes a její sourozenci stojí mezi kardinálem a Štírem. "Jakou mám jistotu," pokračuje kardinál, "že mě ta věc nebude sledovat do vesmíru... nebo zpátky na Pacem?"

"Žádnou," odvětlí Aenea.

Velký inkvizitor namíří dlouhý prst na mou přítelkyni. "Máme tady práci, která s tebou nemá nic společného," vykřikne, "ale ty nikdy neopustíš tento svět. To přísahám při Kristu."

Aenea ho pozoruje a mlčí.

Mustafa se obrátí a odchází. Jeho rudá róba šustí, jeho střevice cvakají na leštěných parketách. Nemes couvá, sleduje ho, její sourozenci upírají oči na Štíra, Nemes propichuje pohledem Aeneu. Projdou závěsem do dalajlámovy komnaty a zmizí.

Štír zůstává na místě, je bez života, čtyři paže nehybně před sebou, ostří na prstech odrážejí poslední světlo Oráklu, pak měsíc zmizí za horou.

Hosté se vydávají k východům, šeptají a vykřikují. Je slyšet bouchání a šoupání hudebních nástrojů. Kapela rychle balí a odchází. Aenea mě pořád drží za ruku, kolem nás zůstává malý kroužek.

"Pro Buddhu!" vykřikne Lhomo Dondrub a přistoupí ke Štírovi. Prstem se dotkne kovového hrotu na jeho hrudi. V blednoucím světle spatřím krev. "Fantastický!" křičí Lhomo a pije z džbánu rýžové pivo.

Dorje Phamo přistoupí k Aenee. Uchopí její levou ruku, poklesne najedno koleno a přitiskne si Aeneinu dlaň k vráscitému čelu. Aenea mě pustí, vezme Hřmící Prasnici něžně do náručí a pomůže jí vstát. "Ne," zašeptá.

"Požehnaná," šeptá Dorje Phamo. „Jímata, nesmrtelná. Arhat, Dokonalá, Sammasambuddha, Plně probuzená, prosím tě, nauč nás dhamma."

"Ne," vyštěkne Aenea. Něžně zvedne ženu na nohy, ale tváří se přísně. "Naučím vás, co znám, a podělím se s vámi, až přijde čas. Nemohu udělat víc. Hodina mýtů pominula."

Aenea se obrátí, vezme mě za ruku a vede přes taneční parket. Míjíme nehybného Štíra a míříme k roztrhaným závěsům a nehybnému eskalátoru. Návštěvníci nám uskakují z cesty stejně rychle, jako když se blížil Štír.

Zastavíme se nad ocelovými schody. V chodbě pod námi hoří lucerny.

"Děkuju ti," prohlásí Aenea a podívá se na mě vlhkýma hnědýma očima.

"Co?" vyhrknu hloupě. "Proč... nechápu."

"Za tanec," odpoví, natáhne se a políbí mě něžně na rty.

Při elektrické ráně jejího doteku zamrkám. Ukážu na dav za našimi zády, na prázdný taneční parket, kde stojí Štír, na strážce, které vyběhají do rozlehlého prostoru, na závěsy, kde zmizel Mustafa a jeho zrudly. "Nemůžeme tady dnes v noci spát, malá. Nemes a ti dva ostatní..."

"Ach, ach," vyrazí ze sebe Aenea. "Nic neudělají. To mi věř. Dnes v noci se nebudou plížit po zdech a po stropě naší ložnice. Ve skutečnosti rychle opustí svou gompu a zamíří rovnou na loď na oběžné dráze. Vráti se, ale ne dnes v noci." Zavzdychám.

Vezme mě za ruku. "Chce se ti spát?" zeptá se tiše.

Samozřejmě, chce se mi spát. Jsem nevýslovně vyčerpaný. Minulá noc mi připadá vzdálená celé dny a týdny. Spal jsem jen tři hodiny, protože... protože jsme... kvůli...

"Ani trochu," odpovím.

Aenea se usmívá a míří k naší ložnici.

Kapitola 20

Papež Urban XVI.: Povolávám Tvého Ducha a oni budou stvořeni.

Všichni: Tím oživíme vzpomínku na Zemi a tvář všech světů Božího dominia.

Papež Urban XVI.: Modleme se.

Och, Bože, oslovil jsi naše věřící srdce světlem Svatého Ducha. Pomoz nám stejným Svatým duchem, ať zůstaneme skutečně moudří a v radosti Jeho útěchy. Prosíme Krista našeho Pána.

Všichni: Amen.

Papež Urban XVI. požehná znakům Rytíře řádu jezdců Svatých ostatků jeruzalémských.

Papež Urban XVI.: Naše pomoc je ve jménu Pána.

Všichni: Který stvořil nebe, zem a všechny světy.

Papež Urban XVI.: Bůh s vámi.

Všichni: I s vámi.

Papež Urban XVI.: Modleme se.

Slyš, modlíme se k tobě, ach, Pane, naše modlitby prosí o tvé požehnání znakům úřadu. Ochraňuj Tvé služebníky, kteří je chtějí nosit, aby byli silní a uchránili práva Církve, rychlí, aby bránili a šířili křesťanskou víru. Prosíme Krista, našeho Pána.

Všichni: Amen.

Papež Urban XVI. postříká znaky svčnou vodou.

Hlavní ceremoniář, kardinál Lourdasamy, přečte zásady nově jmenovaných Rytířů a povýšených. Každý člen, jehož jméno se ozve, povstane a zůstane stát. V bazilice je přítomno tisíc dvě stě osm rytířů.

Lourdasamy prochází všechny hodnosti, od nejnižších k nejvyšším, nejprve rytíře, pak rytíře-kněze.

Po přečtení jsou rytíři vyzváni, aby poklekli. Ostatní zůstávají sedět.

Papež Urban XVI. se ptá rytířů: Co žádáte?

Rytíři odpovídají: Chci se stát Rytířem Svatých ostatků.

Papež Urban XVI.: Být Rytířem Svatých ostatků dnes znamená boj za Kristovo království a šíření Církve. Přijetí lásky k bližnímu se stejným nadšením a vírou, s jakou položíte život v bitvě. Jste připraveni sledovat tento ideál po celý život?

Rytíři odpoví: Jsem.

Papež Urban XVI.: Připomínám vám, že pokud mají muži a ženy dokazovat vlastní ctnost, voják Kristovy slávy a Rytíř Ježíše Krista musí zapojit veškeré síly, aby dokázal, že si zaslouží čest, která mu byla udělena. Jste připraveni slíbit, že budete dodržovat Zásady tohoto svatého řádu?

Rytíři odpoví: Slibuji před Bohem, že budu dodržovat jako skutečný voják Kristův Boží přikázání, zákony Církve, příkazy velitelů v boji a zásady tohoto svatého řádu.

Papež Urban XVI.: Ve jménu vaší přísahy vás jmenuji Vojáky a Rytíři Svatých ostatků Našeho Pána Ježíše Krista. Ve jménu Otce, Syna i Ducha svatého.

Rytíři vstoupí do presbyteria a pokleknou, papež žehná jeruzalémskému kříži, znaku řádu.

Papež Urban XVI.: Obdržíte Kříž Našeho Pána Ježíše Krista, aby vás ochraňoval, ve jménu Otce, Syna i Ducha svatého.

Rytíři pokleknou před jeruzalémským křížem a postupně odpoví: Amen.

Papež Urban XVI. se vrátí do křesla postaveného vedle vyvýšeného oltáře. Na signál Jeho Svatosti přečte Hlavní ceremoniář, kardinál Lourdusamy, zásady nově jmenovaných rytířů. Jakmile je vyvoláno jméno, nově jmenovaný rytíř přistoupí k oltáři, pokřizuje se a poklekne před Jeho Svatostí. Jeden rytíř byl vybrán, aby zastupoval ostatní. Teď se blíží k oltáři.

Papež Urban XVI.: Co žádáš?

Rytíř: Toužím se stát Rytířem Svatých ostatků.

Papež Urban XVI.: Znovu ti připomínám, že pokud se mají všichni lidé chovat ctnostně, o to víc se musí snažit voják Kristův, který dosáhl slávy a stal se rytířem Ježíše Krista, musí se snažit, aby nikdy nebylo pošpiněno dobré jméno jeho. A hlavně by měl svými činy a ctností dokázat, že si zaslouží čest, která mu byla jmenováním udělena. Jsi připraven přísahat a skutečně dodržovat zásady tohoto svatého vojenského řádu. Rytíř natáhne složené ruce do dlaní Jeho Svatosti.

Rytíř: Vyhlašuji a slibuji Bohu Všemohoucímu, Ježíši Kristu, Jeho Synu i Požehnané Panně Marii, že budu jako skutečný voják Kristův dodržovat vše, co mi bylo uloženo.

Jeho Svatost, papež Urban XVI. se dotkne pravicí rytířovy hlavy.

Papež Urban XVI.: Buď věřícím a odhodlaným vojákem Našeho Pána Ježíše Krista, buď Rytířem Jeho Svatých ostatků, buď silný a nebojácný, aby tě jednoho dne vpustil na Jeho Nebeský dvůr.

Jeho Svatost podá rytíři zlaté ostruhy a pokračuje: Přijmi tyto ostruhy jako symbol Svého řádu, který uctívá a chrání Svaté ostatky.

Hlavní ceremoniář kardinál Lourdusamy podá Jeho Svatosti meč, papež ho pozvedne před nově jmenovaným rytířem a vrátí ho kardinálovi.

Hlavní ceremoniář: Přijmi tento meč, který symbolizuje obranu Svaté Církve Boží a porážku nepřátel Kříže Kristova. Buď na stráž a nikdy ho nepoužij nespravedlivě.

Když hlavní ceremoniář vrátí meč do pochvy, Jeho Svatost předá meč nově jmenovanému rytíři.

Papež Urban XVI.: Pamatuj, že světcí nedobyli království mečem, ale vírou.

Tuto část zopakuje každému kandidátovi. Jeho Svatost dostane obnažený meč a třikrát se dotkne pravého ramene každého z rytířů, aby dodal: Jmenuji a prohlašuji tě za Vojáka a Rytíře Svatých ostatků Našeho Pána Ježíše Krista. Ve jménu Otce, Syna i Ducha svatého.

Když vrátí meč hlavnímu ceremoniáři, Jeho Svatost pověsí každému na krk kříž, znak řádu a dodá: Přijmi kříž Našeho Pána Ježíše Krista pro svou obranu a neustále si opakuj: "Tímto křížem, ach Pane, nás ochraňuj před našimi nepřáteli."

Každý nově jmenovaný rytíř povstane, ukloní se Jeho Svatosti a pokračuje k nejvyšší hodnosti, která mu dá plášť. Od asistenta dostane baret, který si okamžitě nasadí. Pak se vrátí na místo v lavici. Všichni se postaví a Jeho Svatost začne odříkávat verše. Všichni přítomní se přidají -

VENI STVOŘITEL.

Přístup Svatý Duchu, Stvořiteli požehnaný,

a nalezni v našich duších Tvůj klid

přístup pln půvabu a nebeské pomoci,

Naplň srdce, kterás stvořil.

Ó Utišiteli, po Tobě voláme,

po tobě, jsi nebeský dar božství

Po tobě, jsi studna života a oheň lásky,

A sladké pomazání shůry.

Jsi nepoznané sedmi darů,

Jsi prst Boží ruky.

Jsi slib Otce, jsi

Ten, kdož vládne mečem ohnivým.

Rozdmýchej naše smysly z výšin Tvých

A utěš srdce umírajících.

Trpělivost a ctnost dej jim

Nahraď slabost našich těl.

Zažeh daleko nepříteli hrozného
Tvůj hněv ukaž nám.
Abychom pod Tvým vedením
Vítězství neztratili.
Ó, nechť požehnání Tvé
K otci i synu promluví
I k vám, kdož toliko ke zpovědi jdete
K věčnosti Ducha požehnaného.
Teď Otec i Syn, kteří
Z mrtvých vstali, slávu najdou
u tebe, ó, jsi svatý meč i štít, Jež Pax i Nebesa vede.
Jeho Svatost papež Urban XVI.: A všichni nepřátelé Kristovi musí ustoupit.
Všichni: Amen.
Jeho Svatost a hlavní ceremoniář odcházejí.

Papež neodvedl kardinála do apoštolského apartmá, ale do malé místnosti vedle Sixtinské kaple. "Slzivý pokoj," doplnil kardinál Lourdasamy. "Nebyl jsem tady celá léta." Je to malá místnost s hnědými dlaždicemi na podlaze, které časem zčernaly, červenými tapetami, nízkými klenutými stropy, světlo obstarává několik zlatých svíců na zdech, nikde okna, jen těžké bílé závěsy na jedné šarlatové zdi. Pokoj není téměř vůbec zařízený - stará červená pohovka v rohu, malý černý oltář s bílým plátnem, uprostřed stojí kostra, na které visí zažloutlá, znepokojující alba a ornát, poblíž stojí bílé, absurdně zdobené boty, špičky sešlé věkem.

"Roucho vlastnil papež Pius XII"" prohlásil papež. "Nosil ho po svém zvolení v roce devatenáct set třicet devět. Vzali jsme ho z Vatikánského muzea a pověsili sem. Občas ho navštívíme."

"Papež Pius XII"" uvažoval kardinál Lourdasamy. Ministerský předseda si snažil vybavit, co je na dávno mrtvém papeži důležitého. Vzpomněl si jen na znepokojující sochu Piuse XII" kterou vytvořil Francesco Messina před téměř celými dvěma tisíci lety, v roce devatenáct set šedesát čtyři. Teď se dostala do podzemní chodby pod Vatikánem. Messinův Pius XII. je hrubý, kulaté brýle prázdné jako oční důlky v hlavě, pravou ruku má zvednutou v obranném gestu - vyhublé prsty roztažené - jako by chtěl zahnat zlo své doby.

"Válečný papež?" hádal Lourdasamy.

Papež Urban XVI. unaveně zavrtěl hlavou. Na čele měl vytlačenou rýhu od těžké vyšívané mitry během dlouhé ceremonie. "Nezajímá nás jeho vláda během války na Staré Zemi," odpověděl Svatý otec, "ale složité činy, kterými musel zachránit Církev a Vatikán ze samotné temnoty."

Lourdasamy pomalu přikývl. "Nacisti a fašisti," zabručel. "Samozřejmě." Podobnost s Jádrem byla zřejmá.

Papežovi sluhové položili čaj na stůl a ministerský předseda se zhostil funkce osobního služebníka Jeho Svatosti. Nalil čaj do křehkého porcelánového šálku a odnesl ho druhému muži. Papež Urban XVI. vděčně přikývl a usrkl horkou tekutinu. Lourdasamy se vrátil doprostřed místnosti, kde visely starobylé svršky, a podíval se kriticky na papeže. Zase ho zlobí srdce. Budeme muset znovu projít dalším vzkříšením a volbou konklávy?

"Všiml jste si, koho vybrali jako zástupce rytířů?" zeptal se papež silnějším hlasem. Podíval se na Lourdasamyho upřenýma a smutnýma očima. Lourdasamy byl vyveden z míry a musel chvíli přemýšlet. "Ach, ano... někdejšího VA Merkantilů. Isozakiho. Bude rytířem a titulárním velitelem Křížového tažení na Kassiopeu 4614."

"Činit pokání." Jeho Svatost se usmála.

Lourdasamy si protřel tvář. "Může to být vážnější pokání, než M. Isozaki věřil, Vaše Svatosti."

Papež vzhlédl. "Předvídáte vážné ztráty?"

"Nějakých třicet procent," zaburácel Lourdasamy. "Polovina z toho neschopná vzkříšení, boj v tom sektoru je velmi, velmi těžký."

"A jinde?" zeptal se Papež.

Lourdasamy vzdychl. "Neklid se rozšířil na nějakých šedesát Paxem ovládaných světů, Vaše Svatosti. Někaké tři milióny se nakazily a byl jim odmítnut kruciform. Bojuje se, ale autority Paxu to mohou zvládnout. Nejhorší je Renesance Vektor... asi tři čtvrtě miliónu infikovaných a Nákaza se rychle šíří."

Papež unaveně přikývl a usrkl čaj. "Řekněte nám něco kladného, Simoně Augustine"

"Těsně před ceremonií dorazil neobsazený posel ze systému Tien Shanu," odvětil kardinál. "Okamžitě jsme dešifrovali zprávu od kardinála Mustafy."

Papež držel šálek s talířkem a čekal.

"Narazili na to ďábelské dítě," pokračoval Lourdasamy. "Potkali ji v dalajlamově paláci."

"A..." pobídla ho Jeho Svatost.

"Nic se nestalo kvůli přítomnosti toho démona Štíra," pokračoval Lourdasamy a zkontroloval poznámky na komlogu na svém zápěstí. "Ale identifikace je jistá. Dítě jménem Aenea... teď už jí je dvacet standardních... její ochránce, Raul Endymion, kterého jsme zatkli a ztratili na Maře Infinitus před devíti lety... a další."

Papež se dotkl tenkými prsty svých tenkých rtů. "A ten Štír?"

"Objevil se právě ve chvíli, kdy dívku ohrozila Albedova Vznesená garda," podotkl kardinál Lourdasamy. "Pak zmizel. Nebojovalo se."

"Ale kardinál Mustafa v tu chvíli zklamal, že?" naléhal papež.

Lourdasamy přikývl.

"A pořád věříte, že Mustafa je člověkem na svém místě?" zavrčel papež Urban XVI.

"Ano, Svatý otče. Vše běží podle plánu. Doufali jsme v kontakt před samotným zatčením."

"A Raphael" zeptal se papež.

"Zatím ani stopy," odpověděl ministerský předseda, "ale Mustafa a admirálka Wu jsou si jisti, že se de Soya objeví v systému před určenou dobou, kdy pro dívku přijedeme."

"Za to se budeme modlit," souhlasil papež. "Víte, Simoně Augustino, jaké škody napáchala ta vzbouřená loď našemu Křížovému tažení?"

Lourdusamy věděl, že je to řečnická otázka. On, Svatý otec i admirálové Flotily Paxu neustále dumali nad zprávami, soupisem obětí a ztrát za posledních pět let. Mnohokrát Raphaela a jeho vzbouřeného kapitána de Soyu málem chytily nebo zničily, ale vždycky se mu podařilo uprchnout do Vyvrženci ovládaného vesmíru, za sebou nechal rozbité konvoje, prázdné vraky a rozstřílené válečné lodě Paxu. Neschopnost flotily zadržet jediného archanděla se stala její ostudou a nejlépe udržovaným tajemstvím celého Paxu.

A teď se blížila ke konci.

"Albedovy sféry vypočítaly devadesát čtyř procentní pravděpodobnost, že de Soya se chytí na naši návnadu," prohlásil kardinál.

"Jak dlouho od doby, kdy Flotila Paxu a Svatý úřad rozšířily informaci?" zeptal se papež, dopil čaj a opatrně odložil šálek s talířkem na okraj pohovky.

"Pět standardních týdnů," odpověděl Lourdusamy. "Wu to zařídila tak, že informaci zakódovala do UI na palubě eskortního plavidla, na které Raphael zaútočil na okraji systému Ophiuchi. Zpráva nebyla zakódována natolik, aby ji nedokázali Vyvrženci upravené systémy na palubě Raphaela dekodovat."

"Nevycítí de Soya a jeho lidé past?" přemýšlel muž, který býval Otcem Lenarem Hoytem.

"Nepravděpodobné, Vaše Svatosti," odpověděl kardinál. "Použili jsme kód, než jsme poslali spolehlivou informaci de Soyovi a..."

Papežova hlava poskočila. "Kardinále Lourdusamy," prohlásil ostře, "chcete nám tím říct, že jste obětovali nevinné životy a loď Paxu... životy bez možnosti vzkříšení... jen proto, abyste ujistili vzbouřence, že je informace spolehlivá?"

"Ano, Svatý otče," souhlasí Lourdusamy. Papež vydechl a přikývl. "Smutné, ale pochopitelné... uvážíme-li riziko."

"A navíc," pokračoval kardinál, "někteří vojáci na palubě lodi, kterou Raphael zajal, byli... ach... vycvičení... Svatým úřadem, takže mají informaci, kdy plánujeme zaútočit na dívku Aeneu a planetu T'ien Shan."

"Vše jste připravovali celé měsíce předem?" zeptal se papež.

"Ano, Vaše Svatosti. Bylo výhodou, když poradce Albedo a Jádro zaregistrovali před několika měsíci aktivaci přenašeče na T'ien Shanu."

Papež složil ruce na sutanu krytá stehna. Měl namodralé prsty. "A tento útěk byl ďábelskému dítěti znemožněn?"

"Každopádně," souhlasil kardinál. "Jibril roztavil celou horu kolem brány přenašeče. Samotný přenašeč je nepropustný, Vaše Svatosti, ale hlavně je ukrytý pod dvaceti metry skály."

"A Jádro si je jisté, že je to jediný přenašeč na T'ien Shanu?"

"Úplně jisté, Svatý otče."

"A přípravy na konfrontaci s de Soyou a jeho archandělem?"

"No, měla by tady být admirálka Wu, aby probrala taktické detaily, Vaše Svatosti..."

"Věříme, že nám dokážete podat základní informace, Simoně Augustino."

"Děkuji vám, Svatý otče. Flotila Paxu umístila do systému Tien Shan osmapadesát archandělů planetární třídy. Ukrywaji se tam už šest standardních týdnů..."

"Promiňte, Simoně Augustino," přerušil ho papež, "ale jak ukryjete osmapadesát bitevních lodí třídy archandělů?"

Kardinál se nepatrně usmál. "Mají vypnutý pohon, plují ve strategických bodech vnitřního asteroidového pásu a vnějšího Kuiperova pásu, Vaše Svatosti. Úplně nezničitelní. Připravení skočit během okamžiku."

"Raphael tentokrát neunikne?"

"Ne, Vaše Svatosti," přikývl kardinál Lourdusamy. "Na úspěchu této pasti závisí hlavy jedenácti velitelů Flotily Paxu."

"Nechat pětinu našich archandělů celé týdny v Pustinách vážně omezuje výkon našeho Křížového tažení proti Vyvržencům, kardinále Lourdusamy."

"Ano, Vaše Svatosti." Kardinál si opřel dlaně o róbu a s překvapením zjistil, že jsou vlhké. Věděl, že na úspěchu mise nezávisí jen jedenáct hlav Flotily Paxu, ale i jeho vlastní budoucnost.

"Bude to stát za to, pokud zničíme toho rebela," zavrčel papež.

Lourdusamy se nadechl.

"Předpokládáme, že loď i kapitán de Soya budou zničeni a neupadnou do zajetí," prohlásila Jeho Svatost. "Ano, Svatý otče. Příkaz zní zničit loď, udělat z ní atomy."

"Ale nezraníme to dítě?"

"Ne, Svatý otče. Byla učiněna veškerá opatření, aby vektor náказы jménem Aenea přežil."

"To je velmi důležité, Simoně Augustino," doplnil papež. Zdálo se, že šeptá sám sobě. Veškeré detaily už prošli několiksetkrát. "Musíme dostat tu dívku živou. Ti druzí... jsou nahraditelní... ale dívka musí být chycena. Zopakujte nám celou proceduru."

Kardinál Lourdusamy zavřel oči. "Jakmile bude Raphael zaměřen a zničen, loď Jádra se přesunou na orbit kolem Tien Shanu a znehybní místní populaci."

"Smrtícím paprskem," zašeptala Jeho Svatost. "Nikoliv... technicky," ohradil se kardinál. "Jak víte, Jádro nás ujišťuje, že výsledky této techniky se dají obrátit. Jako by je přivedli do permanentního komatu."

"Budou milióny těl tentokrát transponovány, Simoně Augustino?"

"Zpočátku nikoliv, Vaše Svatosti. Naše speciální týmy poletí na planetu, najdou tu dívku a předají konvoji archandělů,

který ji odveze sem na Pacem, kde ji oživíme, izolujeme, budeme vyslychat a ..."

"Popravíme," vzdychl papež. "Abychom ukázali všem těm milionům rebelů na šedesáti planetách, že jejich spasitelka už neexistuje."

"Ano, Vaše Svatosti."

"Už se těšíme, až si s tou osobou promluvíme, Simoně Augustino. Ať je to ďábelské dítě, nebo ne."

"Ano, Vaše Svatosti."

"A kdy si myslíte, že ten kapitán de Soya zabere a dostaví se k vlastní zkáze?"

Kardinál Lourdusamy se podíval na svůj komlog. "Během hodin, Vaše Svatosti. Během hodin."

"Modleme se za úspěšný závěr," zašeptal papež. "Modleme se za spásu naší Církve i naší rasy." Oba muži v Slzivém pokoji sklonili hlavy.

Během dnů po našem návratu z dalajláмова Potalského paláce začínám chápat plný rozsah Aeneiných plánů a její síly. Překvapuje mě setkání po našem návratu. Rachel a Theo objímají Aeneu a pláčou. A. Bettik mě plácá jedinou dlaní po zádech a objímá mě. Většinou lakonický Jigme Norbu objímá George Tsaronga, pak prochází řadou poutníků a objímá každého z nich, po hubeném obličejí mu stékají slzy. Dostavil se celý Chrám, všichni jásají, tleskají a pláčou. V tu chvíli chápu. Většina věřila, že se všichni - nebo alespoň Aenea - ze setkání nevrátíme. V tu chvíli pochopím, jak jsme měli namále.

Začínáme dokončovat rekonstrukci Hsuan-k'ung Ssu. Pracuji Lhomem, A. Bettikem a ostatními na nejvyšší promenádě, zatímco Aenea, Rachel a Theo kontrolují maličkosti na celém komplexu.

Z toho večera se mi vybaví především setkání s mou milovanou, spěšné polibky během několika minut, kdy jsme osaměli po společné večeři. Hádám, že Aenea sdílí mou touhu po okamžitých a intimních prožitcích. Ale před námi je jeden z plánovaných "diskuzních" večerů (později zjistíme, že bude poslední), a jak se snáší tma, na plošině hlavní gompy se sejde víc než sto lidí. Monzuny nám předvedly své šedivé a deštivé dny a naštěstí se na chvíli stáhly. Ten večer je krásný, na západě od hřebenu K'un Lun zapadá slunce. Na hlavních schodech hoří pochoďně a modlitební praporky praskají ve větru.

Přítomnost některých lidí mě udivuje. Tromo Trochi z Dhomu se vrátil z Potaly, přestože tvrdil, že musí zamířit se zbožím na západ. Přišla Dorje Phamo a jejich devět kněží, dostavilo se množství slavných hostů z palácové recepcce, většinou mladší lidé - i ten nejmladší a nejslavnější ze všech, samotný dalajláma. Na sobě má nenápadný červený háv s kapuci a snaží se tvářit inkognito, nevzal regenta ani prvního komořího, ale doprovází ho osobní strážce a Hlavní vyvolávač Carl Linga William Eiheji.

Postavím se do poslední řady nacpané místnosti. Diskuzní skupina je nějakou hodinu skutečnou diskuzní skupinou. Aenea ji chvílemi vede, ale nikdy nikoho neřídí. Ale otázky se pomalu obracejí k ní. Chápu, že je mistrem tantrického a zen buddhismu, odpovídá mnichům, kteří strávili celá desetiletí jako učedníci dharmy. Aenea odpovídá mnichovi, který chce vědět, proč by neměli přijmout Paxem nabízenou nesmrtelnost jako formu znovuzrození. Aenea cituje Buddhovo učení, že žádný jedinec není znovuzrozen, všechny věci podléhají annicca - zákonu vzájemného působení - pak vysvětluje doktrínu anatta, doslovně "ne já", Buddhova popření faktu, že existuje bytost známá jako duše.

Jako odpověď na smrt cituje zen koan:

"Mnich pravil Tozanovi: Jeden mnich zemřel, kam odešel? Tozan odpověděl: Po ohni, raší tráva."

"M. Aeneo," ozve se Kuku Se, na obličejí ruměnc, "to znamená mul"

Aenea mi prozradila, že mu je elegantním zenovým prostředkem, který můžeme přeložit jako "odvrátit otázku".

Moje přítelkyně se usmívá. Sedí daleko ode dveří poblíž otevřené zdi, nad Svatou horou severu hoří jasno hvězdy. Orákl ještě nevyšel.

"Do jisté míry ano," zašeptá. V místnosti je ticho, všichni chtějí slyšet. "Stejně tak to znamená, že mnich je mrtvý jako kámen. Nikam neodešel - a co víc, odešel nikam. Ale život také nepostoupil. Pokračuje v jiné formě. Srdce trápí mnichova smrt, ale život nedoznal újmy, nic nezmizelo z rovnováhy života ve vesmíru. Ale celý vesmír, který vznikl v mnichově mysli a srdci zemřel. Seppo kdysi řekl Genshovi: Mnich Shinsho se mě zeptal, kam odešel jistý mrtvý mnich, a já mu odpověděl, že je to jako led, který se mění ve vodu. Gensha ho opravil: To bylo správné, ale osobně bych tak neodpověděl. A Seppo se zeptal: Co bys řekl? Gensha odpověděl: Je to voda, která se vrací k vodě."

Po chvilkovém tichu se ozve někdo v předních řadách: "Vyprávěj nám o Prázdnosti, Jež Spojuje."

"Bylo, nebylo," začíná Aenea jako obvykle, "existovala Prázdnota. A ta Prázdnota přesahovala čas. Ve skutečnosti byla jeho sirotkem... sirotkem prostoru i času."

Ale Prázdnota nepatřila času, ani prostoru a určitě ne Bohu. Stejně tak Prázdnota, Jež Spojuje není Bohem. Ve skutečnosti vznikla až dlouho potom, kdy si prostor a čas vymezily své hranice ve vesmíru. Ale Prázdnota, Jež Spojuje nebyla vázána časem ani omezoována prostorem, takže plula kontinuem k začátku Velkému třesku a ke konci Malého zakňourání."

Aenea udělá pauzu, zvedne ruce a přitiskne si je ke spánkům. To gesto jsem neviděl od doby, kdy byla malá. Dnes v noci jako dítě nepůsobí. Má unavené oči, přesto jsou plné života. Kolem očí spatřím vrásky, které tam přinesla únava a starosti. Zbožňuji její oči.

"Prázdnota, Jež Spojuje je myslící věcí," prohlásí odhodlaně. "Pochází od myslících věcí - a mnohé z nich zase stvořily další myslící věci. Prázdnota, Jež Spojuje je sešita z kvantové fyziky, propletená Planckovým prostorem, Planckovým časem, ukrývá se v prostoru/čase jako pokrývka ve vatě. Prázdnota, Jež Spojuje není mystická ani metafyzická, vychází i podléhá fyzickým zákonům vesmíru, ale je produktem vyvíjejícího se vesmíru. Prázdnotu tvoří myšlenka a pocit. Je to artefakt vědomí samotného vesmíru. A nejde jen o lidské myšlenky a pocit - Prázdnota, Jež Spojuje obsahuje sto tisíc rozumných ras z období miliardy let. Je jedinou konstantou evoluce vesmíru, jedinou společnou půdou pro rasy, které se vyvinou, vyrostou, vzkvétají, povadnou a zemřou vzdálené milióny let a stovky miliónů světelných let od sebe."

Prázdnota, Jež Spojuje má jediný klíč..."

Aenea udělá další pauzu. Vedle ní sedí její mladá přítelkyně Ráchel, má zkřížené nohy a dává pozor. Poprvé si všimnu, že Ráchel - žena na kterou tak bláhově v posledních měsících žálím - je skutečně krásná: krátké kudrnaté měděné vlasy, na tvářích ruměnc, velké zelené oči s hnědými tečkami. Je stará asi jako Aenea, něco přes dvacet standardních let, po měsících práce ve výškách pod žlutým sluncem Tien Shanu má zlatohnědou pokožku.

Aenea se dotkne jejího ramene.

"Tady moje přítelkyně byla malé dítě, když její otec objevil zvláštní fakt o našem vesmíru," pokračuje Aenea. "Její otec, učenec jménem Sol, byl celá desetiletí posedlý otázkou historického vztahu mezi Bohem a člověkem. A v extrémní situaci, kdy měl podruhé ztratit svou dceru, se mu náhle dostalo satori - v náhlé intuici spatřil to, co se podařilo jen několika vybraným během miliónů let našeho pomalého vývoje... Sol zjistil, že láska je skutečnou a rovnou silou ve vesmíru... skutečnou jako elektromagnetismus nebo slabá nukleární síla. Skutečná jako gravitace, vládnu jí stejné zákony. Například zákon obráceného čtverce působí stejně často na lásku jako na zemskou přitažlivost.

Sol pochopil, že láskaje poutem Prázdnoty, Jež Spojuje, vláknem i tkaninou jejího oděvu. A během stejného satori pochopil, že lidstvo není jedinou švadlenou této překrásné tapisérie. Sol spatřil Prázdnotu, Jež Spojuje a její sílu lásky, ale nedokázal se do toho média dostat. Lidstvo, které se nedávno vyvinulo z primátů, ještě nezískalo smyslovou schopnost jasně spatřit Prázdnotu, Jež Spojuje, nezískalo schopnost vstoupit.

Říkám jasně spatřit, neboť všichni lidé s otevřeným srdcem a myslí vzácně spatří krajinu Prázdnoty. Stejně jako zen není a je náboženstvím, stejně tak Prázdnota, Jež Spojuje není a je stavem mysli. Prázdnoty, Jež Spojuje se dotkl každý z nás, kdo plakal radostí, loučil se se svým milencem, prožil extázi orgasmu, stál nad hrobem milovaného, sledoval své dítě, které poprvé otevře oči."

Aenea se při těch slovech dívá na mě a já cítím husí kůži na ruce.

"Prázdnota, Jež Spojuje se stále ukrývá pod i nad povrchem našich myšlenek a smyslů," pokračuje, "je neviditelná, ale skutečná jako dech milovaného, který vedle vás leží v noci. Její skutečná, ale nepřístupná přítomnost v našem vesmíru je jedním z hlavních důvodů, proč si náš druh vymyslel mýty a náboženství, je důvodem naší tvrdohlavé a slepé víry v nadpřirozené síly, v telepatii a předurčování budoucnosti, v demony, polobohy, vzkříšení, reinkarnaci, duchy, spasitele a mnoho dalších kategorií rádo by uspokojivých nesmyslů."

Stovka naslouchajících mnichů, dělníků, intelektuálů, politiků a svatých mužů a žen se začne ošivát. Venku se zvedá vítr a plošina se pohupuje podle plánů. Jižně od Jo-kungu zahřmí.

"Takzvaná Čtyři prohlášení zenové sekty, která připisujeme Bodhidharmovi z šestého století našeho letopočtu, jsou téměř dokonalým ukazatelem, jak najít Prázdnotu, Jež Spojuje. Alespoň nám říká, jak najít její obrys jako absenci nadpozemského chaosu," pokračuje Aenea. "Nejprve, nezáviset na slovech a písmenech. Slova jsou světlem a zvukem naší existence, bleskem, který ozáří noc. Prázdnota, Jež Spojuje se dá najít v nejhlubších tajemstvích a tichu... na místě, kde sídlí dětství.

Za druhé - zvláštní přenesení se vně svatého písma. Umělci poznají jiné umělce, jakmile pohnou tužkou. Hudebník pozná jiného hudebníka mezi milióny, jakmile zahrave několik tónů. Básník pozná jiného básníka v několika slabikách, zvláště pak, odloží-li běžné prostředky a formy poezie. Chorá napsal -

Dva přišli, dva odletěli - motýli.

a v ještě teplejších slovech a obrazech zůstane zlato podstaty věcí, které R. H. Blyth a Frederick Franck kdysi nazvali Tmavý plamen života, který hoří ve všech věcech... a spatřit břichem, nikoliv okem. Spatřit vnitřnostími soucítu.

Bible lže. Korán lže. Talmud a Torah lžou. Nový Zákon lže. Sutta-pitaka, nikayas, Itivuttaka a Dhammapada lžou.

Bodhisattva a Amitabha lžou. Kniha mrtvých lže. Tiptaka lže. Všechna písma lžou... stejně jako lžu já, když k vám teď hovořím.

Všechny tyto svaté knihy nelžou svými názory či chybou vyjádření, ale samotnou podstatou svého zredukování na obyčejná slova. Všechny obrazy, předpisy, zákony, kánony, citace, podobenství, příkázání, koany, zazení a kázání v těchto krásných knihách nefungují, neboť jen přidávají další slova mezi hledající lidskou bytost a Prázdnotu, Jež spojuje.

Za třetí, přímo ukázat na duši člověka. Zen, který nejlépe pochopil Prázdnotu, když našel její absenci, bojoval s problémem jak ukazovat bez prstů, jak tvořit umění bez média, jak naslouchat tomuto silnému zvuku ve vakuu beze zvuků. Shiki napsal -

Rybářská vesnice Tančí pod měsícem v pachu syrových ryb.

Toto - a tím nemyslím báseň - je podstatou hledání klíče ke dveřím Prázdnoty, Jež Spojuje. Sto tisíc ras na miliónech dávno mrtvých světů mělo své vesnice bez domů, tančili pod měsícem na světech bez měsíců, cítili syrové ryby v oceánech bez ryb. Toto můžeme sdílet mimo čas, mimo světy, mimo existenci naší rasy.

Za čtvrté, vidět vlastní podstatu a dosáhnout Buddhova stavu. K tomu nepotřebujete desetiletí zazení, křest v církvi či úvahy nad koránem. Buddhovou podstatou je koneckonců esence lidské bytosti. Květiny dosáhnou své přirozenosti.

Divoký pes nebo slepý zygote, oba dosáhnou psiho nebo zygotího stavu. Místo, každé místo - má zaručený svůj stav.

Jen lidstvo bezúspěšně bojuje, aby se stalo tím, čím doopravdy je. Důvodů je mnoho a jsou složité, ale všechny vycházejí ze skutečnosti, že jsme se vyvinuli jako sebevímající orgány vyvíjejícího se vesmíru. Může oko vidět samo sebe?"

V tuto chvíli udělá Aenea další pauzu a všichni slyšíme hrom za hřebenem Monzun na několik dnů ustoupil, ale jeho příchod je nevyhnutelný. Snažím se představit si všechny budovy, hory, hřebeny, kabely, mosty, cesty a lešení pokryté ledem a zahalené v mlze. Při té představě mi přeběhne mráz po zádech.

"Buddha pochopil, že dokážeme vycítit Prázdnotu, Jež Spojuje, umlčíme-li každodenní hluk," pokračuje Aenea konečně.

"Podle toho je satori velkolepým a uspokojivým tichem po celých dnech a měsících, kdy nás souseď otravoval svým zvukovým zařízením. Ale Prázdnota, Jež Spojuje je víc než ticho... je to začátek slyšení. Výuka jazyka mrtvých je prvním

úkolem těch, kteří vkročí do média Prázdnoty.

Ježíš Nazaretský vstoupil do Prázdnoty, Jež Spojuje. To víme. Jeho hlas patří k těm nejjasnějším, které hovoří jazykem mrtvých. Zůstal dost dlouho na to, aby postoupil na druhý stupeň zodpovědnosti a úsilí - aby se naučil jazyk mrtvých. Naučil se ho dost na to, aby zaslechl hudbu koulí. Dokázal se věst na proudících vlnách pravděpodobnosti dost daleko, aby spatřil vlastní smrt, ale byl tak odvážný, že se jí nevyhýbal, přestože mohl. A my víme, že - alespoň ve chvíli, kdy umíral na kříži - se naučil udělat první krok - pochopil, jak projít prostorem/časem sítě Prázdnoty, Jež Spojuje, zjevil se svým přátelům a apoštolům několik kroků v budoucnosti, zatímco pořad visel a umíral na kříži.

A osvobozen od pout času spatřil nadčasovost Prázdnoty, Jež Spojuje a náhle si uvědomil, že on je klíčem - nikoliv jeho učení, nikoliv Slovo Boží postavené na jeho myšlenkách, nikoliv silící víra v jeho osobu, ani náhle vznikající Bůh Starého Zákona, v něhož pevně věřil - ale on, Ježíš, člověk, jehož buňky nesou šifrovaný kód k odemčení brány. Ježíš věděl, že jeho schopnost otevřít dveře neleží v jeho mysli či duši, ale v jeho kůži, kostech a buňkách... doslovně v jeho DNA.

Když Ježíš Nazaretský během poslední večeře vyzval své následovníky, aby pili jeho krev a jedli jeho tělo, nemluvil v podobenství, nežádal magickou transsubstanciaci, ani nepřipravoval půdu staletím symbolického přijímání. Ježíš chtěl, aby se napili jeho krve... několik kapek ve velkém sudu vína... aby jedli jeho tělo... několik kousků kůže v bochníku chleba. Rozdával se naprosto doslovně, věděl, že ti, kdo se napijí jeho krve, se s ním podělí o jeho DNA, takže začnou vnímat sílu Prázdnoty, Jež Spojuje vesmír.

A tak tomu také bylo u některých jeho učedníků. Ale byli konfrontováni s vjemy a obrazy, které nedokázali pochopit a zařadit do správného kontextu, neutichající hlasy mrtvých a jejich reakce na jazyk živých je přivedly málem k šílenství. Nedokázali předat hudbu své vlastní krve ostatním, ale obrátili se k dogmatu, nepopsatelně změnili v hrubá slova a hloupá kázání, v přísné zákony a divoké přednášky. A vize bledla, až zmizela. Brána se zavřela."

Aenea udělá další pauzu a usrkne vodu z dřevěné misky. Poprvé si všimnu, že Ráchel, Theo a několik dalších pláčou. Obrátím se na čerstvém tatami a podívám se za sebe. V otevřených dveřích stojí A. Bettik, na nestárnoucí modré tváři vážný a zaujatý výraz, naslouchá slovům mé přítelkyně. Pravou rukou si drží krátké předloktí své levice. Bolí ho? napadne mě.

Aenea pokračuje: "Je zvláštní, že prvními dětmi Staré Země, které znovu našly klíč k Prázdnotě, Jež Spojuje, bylo Technojádro. Autonomní inteligence, které se pokoušely najít vlastní osud pomocí umělé evoluce, jež ubíhala milionkrát rychleji než biologická evoluce lidstva, našli DNA klíč ke spatření Prázdnoty... ale spatření není samozřejmě vhodné slovo. Lepší výraz by snad byla rezonance.

Ale zatímco Jádro cítilo a zkoumalo okraje média Prázdnoty, poslalo sondy do multidimenzionální post-Hawkingovy reality, pořad nic nechápalo. Prázdnota, Jež Spojuje si žádá určitou úroveň empatie, se kterou se Jádro během vývoje neobtěžovalo. Prvním krokem k opravdovému satori v Prázdnotě je naučit se jazyk milovaných mrtvých - a Jádro žádné milované mrtvé nemělo. Prázdnota, Jež Spojuje připomínala krásný obraz, který slepec spálí jako dřevo, nebo Beethovenovu symfonii, kterou vnímá hluchý jako vibrace a zesílí podlahu, aby je utišil.

Místo toho, aby Technojádro použilo Prázdnotu, Jež Spojuje jako médium, vytrhlo z ní kusy a nabídlo je lidstvu jako inteligentní technologie. Takzvaný Hawkingův pohon nevznikl z práce starého mistra Stephena Hawkinga, jak nám Jádro řeklo, ale podupalo jeho objevy. Lodě s Hawkingovým pohonem, které zajišťovaly funkci Světové sítě a celé Hegemonie, vyvrtaly malé díry v nehmotě na okraji Prázdnoty - malý čin vandalizmu, ale pořad vandalizmu. Přenašeče byly něco jiného. Tady nás moje přirovnání zklamou, moji přátelé... neboť naučit se, jak přejít médium Prázdnoty, Jež Spojuje, je jako učit se chodit po vodě, omluvte mou narážku na svatá písma. Přenašeč Technojádra vrtá a připomíná vysoušení oceánu, aby se na mořském dně postavila silnice. Tunelování přenašečů v Prázdnotě zranilo několik miliard let místního organického vývoje. Bylo to stejné, jako vydláždit velké pruhy živého zeleného lesa, ale toto přirovnání znovu nefunguje, neboť takový les by musely tvořit vzpomínky a hlasy milionů těch, které jsme milovali a ztratili, vydlážděné silnice by musely být tisíce kilometrů široké, pak možná pochopíte škodu, jaká vznikla.

I takzvaný Tachykom, který přinesl okamžitou komunikaci přes celou Hegemonii, byl útokem na Prázdnotu, Jež Spojuje. Má přirovnání jsou znovu hloupá a nevhodná, ale představte si lidské předky, kteří objeví fungující elektromagnetickou telekomunikační síť - studia, holokamery, zvukové vybavení, generátory, vysílače, přenosové satelity, projektor - a pak ji rozeberou, zničí vše, kam dosáhnou, aby mohly zbytky použít jako signální praporky. Toto je ještě horší. Je to horší než dny před Hidžrou, kdy lidské obří tankery a zaoceánské parníky ohlušily velryby, když do moří přinesly mechanický hluk. Udusily tím jejich píseň života a zničily milióny let vznikající historii, ještě než lidstvo zjistilo, že nějaká píseň existuje. Velryby se rozhodly vymřít. Nestál za tím lov, kdy byly zabijeny pro potravu a olej, ale zánik jejich písni."

Aenea se nadechne. Procvičí si prsty, jako by měla křeč v rukou. Když se rozhledne po místnosti, její pohled se dotýká všech zúčastněných.

"Promiňte," omluví se, "odcházím od tématu. Stačí, když řeknu, že pádem přenašečů zastavily ostatní rasy využívající Prázdnotu vandalismus Tachykomu. Tyto rasy už dávno vyslaly pozorovatele, kteří žili mezi námi."

V místnosti se ozve šepot a mumlání. Aenea se usmívá a čeká, až vše utichne.

"Vím," pokračuje, "ta představa překvapila i mě, přestože jsem se to dozvěděla ještě před mým narozením. Pozorovatelé měli důležitý úkol... rozhodnout, zda mohou lidstvu důvěřovat, aby se připojilo k Prázdnotě, Jež Spojuje, nebo zda jsme obyčejní vandalové. Právě jeden z těchto pozorovatelů doporučil, aby byla transponována Stará Zem, než ji dokáže Jádro zničit. A právě jeden z těchto pozorovatelů navrhl testy a simulace prováděné na Staré Zemi během posledních tří staletí jejího exilu, aby lépe pochopili náš druh a změřili empatii, jaké jsme schopni.

Tyto rasy poslaly i další pozorovatele - špióny, pokud chcete - kteří se usadili ve sférách Jádra. Věděli, že právě Jádro poničilo hranice Prázdnoty, ale stejně tak věděli, že Jádro jsme stvořili my. Mnoho z... obyvatel není správné slovo -

spolupracovníků? Spolustvořitelů? - Prázdnoty, Jež Spojuje je bývalými výtvary, neorganickými autonomními inteligencemi. Ale nejsou jako škála, která vládne dnešnímu Technojádro. Žádná rasa nemůže pochopit médium Prázdnoty, pokud nezíská určitou empatii."

Aenea pozvedne kolena, opře o ně lokty a nakloní se dopředu.

"Můj otec, kybrid Johna Keatse - byl stvořen z tohoto důvodu," pokračuje, a přestože má pořád stejný tón, zaslechnu náznak emocí. "Jak už jsem vysvětlila, Jádro je v neustálé občanské válce a téměř každá bytost bojuje sama za sebe a za nikoho jiného. Tak to vypadá v případě hyper-hyper-hyperparazitizmu na desátou. Jejich kořist - další sféry Jádra - není zabita, ale spíš absorbována, kódované genetické materiály, vzpomínky, software a reprodukční sekvence spotřebovány. Spotřebované sféry Jádra pořád žijí, ale jako podsoučásti vítězné sféry nebo sfér, které se brzy obrátí proti sobě. Spojenci jsou dočasní. Neexistují žádné filozofie, zásady či vyšší cíle - jen kroky, které optimalizují strategii přežití. Každý krok v Jádro je výsledkem nulové hry, která probíhá už od doby, kdy sféry Jádra získaly vlastní vědomí. Většina sfér Jádra je schopná jednat s lidstvem na základě této hry... zlepšit svou parazitující strategii na nás. Jejich zisk, naše ztráta. Náš zisk, jejich ztráta.

Ale během století některé z těchto sfér Jádra začaly chápat skutečný potenciál Prázdnoty, Jež Spojuje. Pochopily, že empatie zbavené inteligentní rasy se nikdy nemohou do Prázdnoty zařadit. Pomalu pochopily, že Prázdnota, Jež Spojuje nebyla vytvořena, ale vyvinula se jako koralo vý útes. Pochopily, že tam nikdy nenajdou přístřeší, dokud nezmění některé parametry vlastní existence.

Proto vytvořily některé členy Jádra - nebyli to altruisté, ale jedinci zoufale toužící po přežití, kteří pochopili, že v nekonečné hře zvítězí jen tehdy, pokud ji ukončí. A k ukončení hry se z nich musel stát druh schopný empatie. Jádro ví, co odmítl Teilhard de Chardin a ostatní sentimentalisté uznat: že evoluce není pokrokem, že evoluce nemá žádný cíl a směr. Evoluce je změna. Evoluce je úspěšná, pokud změna přizpůsobí list či větev stromu na život v podmínkách vesmíru. Pokud chtěly tyto sféry Jádra ve své evoluci uspět, musely by opustit cestu parazitů a objevit skutečnou symbiózu. Musely by se vydat cestou upřímné koevoluce s naší lidskou rasou.

Nejprve sféry Jádra pokračovaly jako kanibalové a pohlcovaly empatie schopné části Jádra. Pokud to bylo možné, přepsaly vlastní kód. Pak stvořily kybrida Johna Keatse - plnohodnotný pokus simulace empatie schopného organismu s tělem a DNA lidské bytosti a s Jádrem uloženými vzpomínkami a osobností kybrida. Opoziční sféry prvního Keatsova kybrida zničily. Druhý byl stvořen podle prvního. Najal mou matku - soukromého detektiva - aby mu pomohla rozřešit tajemství smrti prvního kybrida."

Aenea se usmívá a na chvíli se zdá, že vypráví a zapomněla na přítomné lidi. Zdá se, že znovu prožívá staré vzpomínky. Pak si vzpomenu, o čem se náhodou zmínila během naší cesty z Hyperionu v Konzulově staré lodi: "Raule, získala jsem vzpomínky své matky a otce, ještě před narozením... ještě než ze mě bylo obyčejné embryo. Dokážeš si představit pro dětskou osobnost něco destruktivnějšího než nést cizí životy, ještě než začne jeho vlastní? Není divu, že jsem taková divná."

V tuto chvíli se divně nechová, ani moc divná mi nepřipadá. Ale v tu chvíli ji miluji víc než vlastní život.

"Najal mou matku, aby vyřešila tajemství smrti jeho vlastní osoby," pokračuje tiše, "ale ve skutečnosti věděl, co se přihodilo jeho minulému já. Důvodem, proč matku najal, bylo jejich setkání, jejich společné chvíle, chtěl se stát jejím milencem." Aenea se na chvíli zarazí a usmívá se, její oči pozorují vzdálené věci. "Můj strýček Martin to nikdy správně nepopsal ve svém hloupém Kantosu. Moji rodiče se vzali a myslím, že strýček Martin to vynechal... vzali se před biskupem Štírova Chrámu na Lususu. Byl to legální kult a jejich sňatek byl legální na dvou stovkách světů Hegemonie."

Znovu se usmívá a podívá se přes zaplněnou místnost přímo na mě. "Mohla jsem být nemanželská, ale není to tak. Takže se vzali a já byla počata - možná před obřadem - pak zaostalé sféry Jádra zavraždily mého otce, než se matka mohla vydat na pouť na Hyperion. A to mohl být konec kontaktu mezi mým otcem a mnou, nebýt dvou věcí - jeho osobnost Jádra zůstala ve Schrónově smyčce implantované za uchem mé matky. Několik měsíců nás nosila oba - mě ve svém lůnu a otce, druhou osobnost Johna Keatse, ve Schrónově smyčce. Jeho osobnost byla uvězněna nekonečným cyklem Schrónovy smyčky, takže nemohla hovořit přímo s matkou, ale se mnou komunikovala bez problémů. Těžko definovat, co jsem já v tu chvíli byla. Můj otec mi pomohl, když vstoupil do Prázdnoty, Jež Spojuje a vzal zárodek mého já s sebou. Než se zformovaly mé prsty, spatřila jsem, čím budu, čím jsem a jaká zemřu.

Je tady ještě jeden detail, který strýček Martin vynechal ve svém Kantosu. V den, kdy zastřelili mého otce na schodech Štírova paláce na Lususu, byla moje matka postříkána krví - rekonstruovanou, Jádrem vylepšenou DNA Johna Keatse. Matka tehdy nechápala, že jeho krev je skutečně tím nejvzácnějším zdrojem lidského vesmíru. Jeho DNA byla navržena, aby infikovala další a dala jim jediný dar - přístup do Prázdnoty. Pokud se smíchá s úplně lidskou DNA, pak přinese dar krve, která otevře bránu do Prázdnoty, Jež Spojuje pro celé lidstvo.

Tou směsicí jsem já. Nesu genetickou schopnost vstoupit do Prázdnoty, schopnost, která pochází od Technojádra, i zřídka využívanou lidskou schopnost pochopit empatii celý vesmír. A co víc, ti, kteří se napijí mé krve, už nikdy nespátí vesmír jako předtím."

Při těch slovech se zvedne na kolena. Theo přináší bílé plátno. Rachel nalévá Červené víno z vázy do několika velkých číší. Aenea vytáhne ze svetru malou krabičku a já poznám lodní lékárnu. Vyloví sterilní skalpel a desinfekční polštářek. Všude je ticho. Jako by víc než sto lidí zadrželo dech.

"Pokud se dnes večer ode mě napijete, nezaručuji štěstí, moudrost a dlouhý život," pokračuje tiše. "Nepřijde žádná nirvána. TÁÁÁ. spása. Žádný život po smrti. Žádné znovuzrození. Jen velké poznání srdce i ducha a potenciál k dalším objevům, velkým dobrodružstvím a záruka další bolesti a utrpení, které tvoří naše krátké životy."

Pozoruje jednotlivé tváře, její oči se setkají s pohledem osmiletého dalajlámy a Aenea se usměje. "Někteří z vás," pokračuje, "navštívili všechna naše sezení za celý poslední rok. Vyprávěla jsem vám, co vím o učení se jazyku mrtvých,

učení se jazyku živých, učení se slyšet hudbu koulí a učení se jak udělat první krok."

Podívá se na mě. "Někteří z vás slyšeli jen některé z těchto diskuzí. Nebyli jste tady, když jsem vysvětlovala skutečnou funkci církevního kruciformu a skutečnou Štírovu identitu. Neslyšeli jste detaily, jak se naučit jazyku mrtvých, neslyšeli jste, jakou tíhu přinese vstup do Prázdnoty, Jež Spojuje. Ty, kteří váhají či pochybují, vyzývám, aby počkali. Zbytku znovu opakuji - nejsem spasitelka... ale jsem učitelka. Pokud vám to, co jsem v těchto měsících učila, připadá pravdivé, a pokud chcete riskovat, přijďte si dnes v noci se mnou. Buďte varováni, DNA, která umožňuje proniknout do média Prázdnoty, Jež Spojuje, nemůže existovat s kruciforem. Parazit odumře během čtyřadvaceti hodin od chvíle, kdy se napijete mé krve. Nikdy už nenaroste. Jestli hledáte vzkříšení v kříži kruciformu, nepijte krev z mého těla v tomto víně. A chci vás varovat, že se stejně jako já stanete pohrdanými a hledanými nepřáteli Paxu. Vaše krev bude nakažlivá. Ti, kdo se s vámi o ni podělí - ti, kdo budou s vaší DNA hledat Prázdnotu, Jež Spojuje - na tom budou stejně.

A naposled, chci vás varovat, že jakmile se napijete tohoto vína, vaše děti se narodí se schopností vkročit do Prázdnoty, Jež Spojuje. A co víc, Vaše děti a jejich děti se narodí se znalostí jazyka mrtvých, jazyka živých, uslyší hudbu koulí a budou vědět, že mohou udělat první krok do Prázdnoty, Jež Spojuje."

Aenea se dotkne ostřím skalpelu svého prstu. Ve světle lucerny se objeví miniaturní kapka krve. Ráchel zvedne číši a malá kapka krve spadne do množství vína. Pak zvedne druhou číši a pokračuje, dokud není všech sedm číší...

nakažených? Nadpozemských? Myšlenky ve mně víří. Srdce buší jako na poplach. Připadá mi to jako divoká parodie svatého přijímání katolické církve. Copak se moje mladá přítelkyně, moje milovaná, moje milenka... úplně zbláznila? Skutečně věří, že je spasitelkou? Ne, to vyvrátila. Ale věřím já, že pokud se napiju vína s krví mé milované rozpuštěné v poměru jedna ku miliónu, pak se navždy změním? Nevím. Nechápu to.

Nějaká polovina lidí utvoří frontu, aby usrkli z velkých číší. Kalichy? Je to rouhání. Není to správné. Nebo ano? Jednou usrknou, pak se vrátí na svá místa na tatami. Nikdo není plný energie, nikdo nevypadá osvětleně. Nikomu z těch, kdo se napije, nesvítlí na hlavě rohy. Nikdo nelevituje a neblábolí nesrozumitelným jazykem. Všichni usrknou a posadí se. Uvědomím si, že se držím zpátky a snažím se zachytit její pohled. Mám tolik otázek... Opožděně se stavím na konec

krátící se řady a připadám si jako zrádce.

Aenea mě spatří. Krátce zvedne ruku a ukáže mi dlaň. Je to jasné gesto. Teď ne, Raule. Ještě ne. Chvilí nerozhodně váhám a dělám se mi špatně při myšlence, že tito lidé - tito cizinci - sdílí intimnost s mou milovanou, zatímco já nemohu. Srdce mi buší, obličej hoří, ale usedám na svou rohož.

Večer nemá žádný formální konec. Lidé se rozcházejí ve dvojicích a trojicích. Odcházejí páry, ona se napila vína, on nikoliv, drží se za ruce a dělají, jako by se nic nezměnilo. Možná se skutečně nic nezměnilo. Možná je celý rituál přijímání, který jsem právě sledoval, pouhou metaforou a symbolismem, možná je to autosugesce a autohypnóza. Možná se budou lidé snažit proniknout do Prázdnoty, Jež Spojuje a prožijí něco, co je přesvěd - či, že se to stalo.

Možná je to všechno hloupost. Protřu si čelo. Bolí mě hlava. Ještě že jsem se nenapil vína. Víno u mě občas vyvolává migrénu. Zasměju se, ale připadám si prázdný a zapomenutý.

Ozve se Ráchel: "Nezapomeňte, zítra v poledne položíme poslední kámen na cestě. Na horní meditační plošinu bude oslava. Přineste si občerstvení."

A tím končí celý večer. Jdu po schodech do naší ložnice a cítím směsici radosti, očekávání, lítosti, rozpaků, vzrušení a... silnou bolest hlavy. Sam sobě přiznám, že jsem nepochopil polovinu Aeneiných slov, ale zůstává mlhavý pocit poklesků a nevhodných událostí... Jsem si například jistý, že Poslední Kristova večeře neskončila pozvánkou na oslavu.

Zasměju se, ale pak se zarazím. Poslední večeře. To zní hrozně. Srdce se mi znovu rozbuší a bolest hlavy se zhorší. Necítím se na to, abych vstoupil do ložnice své milované.

Chladný vzduch horní plošiny mi trochu vyčistí myšlenky. Orákl vypadá jako úzký proužek ukrytý nad vysokým kumulem na východě. Hvězdy vypadají dnes v noci tak studeně. Právě se chystám vstoupit do ložnice a rozsvítit lucernu, když exploduje obloha.

Kapitola 21

Přišli všichni. Všichni ti, kdo zůstali v Chrámu, který visí ve vzduchu po ukončení práce. Aenea s A. Bettikem, Ráchel a Theo, George a Jigme, Kuku a Kay, Chim Din a Gyalo Thondup, Lhomo a Labsang, Kim Byung-Soon a Viki Groselj, Kenshiro a Haruyuki, mistr opat Kempo Nga Wang Ta-shi a jeho mistr, mladý dalajláma, Voytek Majer a Janusz Kurtyka, zamyšlený Rimsi Kyipup a usmívající se Changchi Kenchung, Dorje Phamo - Hřmící Prasnice - a Carl Linga William Eiheji. Aenea ke mně přistoupila, vzala mě za ruku a v tiché bázni jsme společně sledovali oblohu.

Jsem překvapen, že nás neoslepilo světlo představení, které se odehrávalo v místech, kde před chvílí zářily hvězdy. Mohutné výbuchy bílého světla, blikání sírově žluté, žhnoucí rudé pruhy mnohem jasnější než ocas komety nebo pád meteoritu. Všude modré, zelené, bílé a žluté blesky, každý z nich jasný a rovný jako škrábnutí diamantem na skleněnou tabuli. Pak náhle záblesky oranžové, které jako by pohltily samy sebe. Následovalo další bílé blikání a červené blesky. Vše bylo tiché, ale násilí světla nás nutilo zacpat si uši a někam se schovat.

"Co to sakra je?" zeptal se Lhomo Dondrub.

"Vesmírná bitva," odpověděla Aenea. Měla hrozně unavený hlas.

"To nechápu," prohlásil dalajláma. Nezdálo se, že má strach, byl jen zvědavý. "Zástupci Paxu nás ujistili, že na orbitu zůstane jen jedno jejich plavidlo - myslím, že se jmenuje Jibril - ujistili nás, že to není vojenská, ale diplomatická mise. Stejně tak nás ujistil regent Reting Tokra."

Hřmící Prasnice vyrazila podivný zvuk. "Vaše Svatosti, regenta platí ty svině z Paxu."

Chlapec se na ni podíval.

"Věřím, že je to pravda, Vaše Svatosti," přidal se Eiheji, jeho osobní strážce. "Slyšel jsem to v paláci."

Obloha už málem znovu zčernala, ale teď znovu explodovaly desítky míst. Skalnatý útes za námi krvácel, odrážel červenou, zelenou a žlutou barvu. "Jak můžeme pozorovat laserová kopí, pokud neexistuje prach či jiné koloidní částice, které by je zvýraznily?" zeptal se dalajláma, jeho tmavé oči se leskly. Zdálo se, že ho novina o Regentově zradě nikterak nepřekvapila. ... alespoň nebyla tak zajímavá jako bitva tisíce kilometrů nad námi. Zajímalo mě, jaké má nejvyšší svatá osoba buddhistického světa vědecké znalosti.

Znovu odpověděl jeho strážce. "Některé lodě už musely dostat zásah a jsou zničeny, Vaše Svatosti," odpověděl Eiheji. "Souvislé paprsky a lasery CPB jsou vidět v rozšiřujících se polích trosek, zmrzlého kyslíku, molekulárního prachu a dalších plynů."

Skupina se na chvíli odmlčela.

"Můj otec to jednou sledoval na Hyperionu," zašeptala Ráchel. Protřela si holé paže, jako by na ni náhle zaútočil chlad. Zamrkal jsem a podíval se na mladou ženu. Nepotřeboval jsem Aeneinu poznámku o otci její přítelkyně. Sóna jsem znal z Kantosu moc dobře, takže jsem Ráchel identifikoval jako nemluvně z legendární poutě na Hyperion, dceru Sóna Weintrauba. Ale přiznávám, moc jsem tomu nevěřil. Malá Ráchel se stala téměř mýtem, Monetou, v Kantosu - člověkem, který putoval Časovými hrobkami se Štírem zpátky časem. Jak by tady mohla stát stejná Ráchel?

Aenea ji vzala kolem ramen. "I moje matka," poznamenala tiše. "Ale tehdy to byly síly Hegemonie proti Vyvržencům."

"A kdo je to dnes?" naléhal dalajláma. "Vyvrženci proti Paxu? A proč pronikly válečné lodě Paxu bez požádání do našeho systému?" Několik koulí bílého světla pulzovalo, roztáhlo se, vybledlo a zmizelo. Všichni jsme se snažili rozmrkat odrazy na sítnici.

"Věřím, že křižníky Paxu jsou tady od chvíle, kdy se objevila jejich první loď, Vaše Svatosti," odvětila Aenea. "Ale nevěřím, že bojují proti Vyvržencům."

"Proti komu tedy bojují?" zeptal se chlapec.

Aenea obrátila tvář k obloze. "Proti jednomu z nich," odvětila.

Náhle se objevila řada úplně odlišných explozí... nebyly tak daleko, byly mnohem jasnější, sledovaly je tři hořící meteory. Jeden okamžitě explodoval v horní atmosféře, za sebou nechal trosky, které rychle zmizely. Druhý odletěl na západ, žlutá se změnila v rudou a ta přešla v bílou. Roztříštil se dvacet stupňů nad obzorem a zamračené západní nebe probodly stovky zbytků. Třetí prosvístěl oblohu od západního obzoru až k východnímu - a říkám "prosvístěl", neboť jsme slyšeli hluk. Nejprve pískání čajové konvice, pak houkání, pak řev tornáda. Jak rychle přišel, tak rychle utichl a meteorit se změnil ve čtyři velké koule na východním nebi. Všechny pohasly, jen jedna se dostala až na obzor. Poslední hořící úlomek hvězdného korábu se zakroutil, vystřelil žluté paprsky, zpomalil a zmizel z dohledu.

Čekali jsme další půlhodinu na horní plošině, ale kromě tuctu fúzních paprsků během prvních několika minut, se už nic neobjevilo. Věděl jsem, že plavidla zrychlují od Tien Shanu. Nakonec se na obloze znovu rozhořely hvězdy a všichni se rozcházeli. Dalajláma šel spát mezi mnichy, ostatní zamířili do stálých i přechodných domovů na nižších úrovních.

Aenea některé vyzvala, aby zůstali. Ráchel a Theo, A. Bettika, Lhomo Dondrub a mě.

"To je znamení, na které jsem čekala," pronesla velmi tiše, když ostatní odešli. "Zítra musíme odejít."

"Odejít?" zeptal jsem se. "Kam? Proč?" Aenea se dotkla mého předloktí. Přeložil jsem si to jako: Vysvětlím ti to později. Ztichl jsem a ozvali se ostatní.

"Křídla jsou hotová, učitelko," prohlásil Lhomo.

"Dovolil jsem si zkontrolovat tělové obleky a dýchací přístroje v pokoji M. Endymiona, zatímco jste byli pryč," prohlásil A. Bettik. "Všechny jsou funkční."

"Dokončíme práci a zorganizujeme zítřejší slavnost," doplnila Theo.

"Kéž bych mohla jít," povzddechla si Ráchel.

"Jít kam?" přidal jsem se, přestože jsem chtěl mlčet a jen poslouchat.

"Jsi vítán," řekla Aenea, zatímco mě pořád držela za ruku. To nevysvětlovalo mou otázku. "Lhomo a A. Bettiku... pokud pořád souhlasíte?"

Lhomo Dondrub předvedl svůj široký úsměv. Android přikývl. Začal jsem si myslet, že jsem jediným člověkem v celém chrámu, který nechápe, o co jde.

"Všem vám přeji dobrou noc," pozdravila Aenea. "Při prvním světle jsme pryč. Nemusíte nás vyprovázet."

"I sakra!" vykřikla Ráchel a Theo souhlasně přikývla. "Budeme tam, abychom vám dali sbohem," pokračovala Ráchel.

Aenea přikývla a dotkla se jejich paží. Všichni začali slézat po žebřících a klouzat po kabelech.

Zůstali jsme s Aeneou na horní plošině sami. Zdálo se, že obloha je po bitvě tmavá. Došlo mi, že se mraky zvedly nad okraj hřebenu a začaly utírat hvězdy jako mokrá houba tabuli.

Aenea otevřela dveře svého pokoje, vstoupila, rozsvítila lucernu a vrátila se do dveří. "Jdeš, Raule?"

Rozmlouvali jsme. Ale ne okamžitě.

Když popisujete milování, působí to absurdně. Stejně absurdní je i jeho načasování. Padala obloha a moje milá právě předvedla jakousi verzi Poslední večeře. Ale milování není absurdní, pokud se milujete s osobou, kterou máte skutečně rádi. A tak to bylo se mnou. Jestli jsem si to neuvědomil před Poslední večeří, pak jsem to udělal v této chvíli - úplně, totálně zcela. Asi o dvě hodiny později si Aenea natáhla kimono, já si vzal yukatu a přešli jsme od rohožky k otevřenému shoji. Aenea uvařila čaj na malém hořáku v tatami, vzali jsme si hrnky, opřeli se o opačné rámy shoji, naše bosé nohy se dotýkaly. Moje pravá a její levá noha visely nad kilometry dlouhým srázem. Vzduch byl chladný a voněl deštěm, ale bouře se přestěhovala na sever. Vrcholek Heng Shanu zahalily mraky, ale nižší hřebeny ozařovaly neúnavné blesky.

, Je Ráchel skutečně tou Ráchel z Kantosu?" zeptal jsem se. Nebyla to ta nejdůležitější otázka, ale tu jsem se bál položit.

"Ano," souhlasila Aenea. "Je to dcera Sóna Weintrauba - žena, která chytila Merlinovu nemoc na Hyperionu a omládlá o sedmadvacet let, až se z ní stal novorozenec, kterého Sol přinesl na svou pout'."

"A byla známá i jako Moneta," pokračoval jsem. "A Memnosyne..."

"Znamení," zašeptala Aenea. "A Paměť. Vhodná jména pro její roli v té době."

"To bylo před dvěma sty osmdesáti lety," namítl jsem. "A desítky světelných let daleko... na Hyperionu. Jak se dostala sem?"

Aenea se usmála. Z teplého čaje stoupala pára a čuchala jí vlasy. "I já začala svůj život před dvěma sty osmdesáti lety," upozornila mě. "A desítky světelných let daleko... na Hyperionu."

"Takže se sem dostala jako ty? Časovými hrobkami?"

"Ano i ne," odpověděla Aenea. Zvedla ruku, aby umlčela mé protesty. "Vím, že chceš přímé odpovědi, Raule... žádná podobnost, vytáčky a přirovnání. Souhlasím. Nastala vhodná chvíle. Ale pravda je taková, že Sfinga v Časových hrobkách je jen částí její cesty."

Čekal jsem.

"Vzpomínáš na Kantos" začala.

"Vzpomínám, že poutník jménem Sol přinesl svou dceru... když ji Keatsova osobnost nějakým způsobem zachránila před Štírem a ona znovu začala stárnout. Odnesl ji Sfingou do budoucnosti..." Zarazil jsem se. "Do této budoucnosti?"

"Ne," odmítla Aenea, "malá Rachel vyrostla znovu v dítě, v mladou ženu, ale v budoucnosti, která přijde. Její otec ji znovu vychoval. Ten příběh je... zázračný, Raule. Doopravdy plný zázraků."

Promnul jsem si čelo. Bolest hlavy pominula, ale teď se mi zdálo, že se vrátí. "A znovu se vrátila Časovými hrobkami?"

Naléhal jsem. "Tentokrát prošla nazpět časem?"

"Částečně Časovými hrobkami," souhlasila Aenea. "I ona je schopná procházet časem, jak potřebuje."

Zíral jsem. To hraničilo s šílenstvím.

Aenea se usmála, jako by mi četla myšlenky z mého výrazu. "Vím, vypadá to bláznivě, Raule. Většina toho, co poznáš, je velmi divná."

"To nepřeháníš," souhlasil jsem. V mozku přeskočil další spínač. "Theo Bernardova!" prohlásil jsem.

"Ano?"

"Theo se objevila v Kantosu, že?" zeptal jsem se. "Byl to muž..." Existovalo mnoho ústně předávaných verzí, zpívaná báseň, krátké lidové verze vypustily několik detailů. Grandam mě přinutila, abych se naučil téměř celou báseň, ale nudné části mě nikdy nezaujaly.

"Theo Lané," přikývla Aenea. "Jednu dobu dělal Konzulova pobočníka na Hyperionu, později byl prvním guvernérem-generálem Hegemonie našeho světa. Když jsem byla malá, jednou jsem se s ním setkala. Slušný člověk. Tichý. Nosil starodávné brýle..."

"Tato Theo," začal jsem a snažil si to všechno spojit. Nějaká změna pohlaví?

Aenea zavrtěla hlavou. "Blízko, ale žádný doutník, jak by řekl Freud."

"Kdo?"

"Theo Bernardova je pra-pa-pa-atd. vnučkou Theo Lana," poučila mě Aenea. "Její příběh je samostatným dobrodružstvím, ale narodila se v této době... utekla z kolonií Paxu na Maui-Dohodě a přidala se k rebelům... ale udělala to kvůli něčemu, co jsem řekla původnímu Theovi před třemi sty lety. Předávali si to po celé generace. Theo věděla, že budu na Maui-Dohodě až..."

"Jak?" zeptal jsem se.

"Řekla jsem to Theo Lanému," doplnila moje přítelkyně. "Až se tam dostanu. Ta informace přežívala v jeho rodině... stejně jako Kantos oživoval putování za Štírem."

"Takže vidíš budoucnost," řekl jsem hloupě.

"Budoucnosti," opravila mě Aenea. "To už jsem ti řekla. A slyšel jsi mě dnes večer."

"Viděla jsi vlastní smrt?"

"Ano."

"Řekneš mi, co jsi viděla?"

"Teď ne, Raule. Prosim. Až přijde čas."

"Ale pokud existují budoucnosti," začal jsem a zaslechl bolest ve vlastním hlase, "proč bys viděla tu pravou? Jestli ji vidíš, proč se jí nemůžeš vyhnout?"

Mohla bych se vyhnout té určité smrti," souhlasila, "ale byla by to špatná volba."

"Jak může být špatnou volbou přežít vlastní smrt?" naléhal jsem. V tu chvíli jsem pochopil, že křičím, ruce sevřené v pěst.

Dotkla se mých pěstí teplými rukama, objala je útlými prsty. "V tom to celé vězí," zašeptala tak tiše, až jsem se musel předklonit, abych ji slyšel. Od Heng Shanu se odrážely blesky. "Smrt nikdy není lepší než život, Raule, ale někdy je nezbytná."

Zavrtěl jsem hlavou. Určitě jsem vypadal sklesle, ale nevadilo mi to. "Řekneš mi tedy, kdy zemřu já?" vyzval jsem ji.

Podívala se mi do očí. Spatřil jsem tmavé hlubiny. "Nevím," odpověděla jednoduše.

Zamrkal jsem. Trochu mě to ranilo. Copak neměla dost zájmu, aby se podívala do mé budoucnosti.

"Samozřejmě mám zájem," zašeptala. "Prostě jsem se rozhodla, že nebudu sledovat tyto vlny pravděpodobnosti. Vidět vlastní smrt je... obtížné. Vidět tvou by bylo..." Vyrazila zvláštní zvuk a já pochopil, že pláče. Přešel jsem po rohožce a objal ji rukama. Opřela mi hlavu o hrud'

"To mě mrzí, malá," zašeptal jsem jí do vlasů, přestože jsem nedokázal přesně určit, co mě mrzí. Cítil jsem zvláštní radost i smutek. Myšlenka na její ztrátu mě nutila křičet, házet kamení na skály. Od severního vrcholku se ozval hrom, jako by chápal mé pocity.

Slíbal jsem její slzy. Pak jsme se líbali, slané slzy se spojily s jejími teplými ústy. Pak jsme se znovu milovali a tentokrát

to bylo pomalu, nevnímali jsme čas, nebyla v tom původní naléhavost.

Když jsme znovu leželi v chladném větru, naše tváře se dotýkaly, její ruka na mé hrudi, řekla: "Chceš se mě na něco zeptat. Mohu ti to říct. Začni."

Vzpomněl jsem si na všechny otázky, které mě zaplavily během její "diskuze" - všechny její přednášky, které mi unikly a potřeboval jsem je znát, abych pochopil, proč byla slavnost přijímání nezbytná: K čemu skutečně slouží kruciform? Co sleduje Pax na planetách, kde zmizela populace? Co doufá Jádru, že tím vším získá? Kdo je sakra Štír... je to obluda nebo strážce? Odkud přišel? Co se s námi stane? Co vidí v naší budoucnosti a může být důležité, abychom přežili, abychom se vyhnuli osudu, který zná už od chvíle, kdy se narodila? Jaké obrovské tajemství leží za Prázdnou, Jež Spojuje a proč je tak důležité se s ním spojit? Jak se dostaneme z této planety, jestli Pax skutečně pohřbil jedinou bránu přenašeče pod roztavenou skálou a mezi námi a Konzulovou lodí čekají válečná pravidla Paxu? Kdo jsou tito "pozorovatelé", o kterých hovořila a kteří sledují lidstvo už celá století? Co znamená všechno to učení se jazyku mrtvých a tak dál? Proč nás ještě Nemes a její sourozenci nezabili?

Místo toho jsem se zeptal: "Už jsi byla s někým jiným? Milovala ses s někým přede mnou?"

Bylo to bláznivé. Nic mi po tom nebylo. Bylo jí téměř dvaadvacet standardních let. Já už se ženami spal - nemohl jsem si vybavit jejich příjmení, ale bylo to u Domácí gardy a při práci v kasinu Devíti ocasů. Proč bych se o to měl starat, jaký v tom byl rozdíl?

Zaváhala jen na chvíli. "Naše první milování bylo... bylo pro mě první," odpověděla.

Přikývl jsem a připadal si jako svině a voyeur. Bolelo mě na hrudi, přesně tak jsem si představoval angínu. Nedokázal jsem přestat. "Milovalaš... ho?" Jak jsem věděl, že to byl on? Theo... Ráchel... obklopila se ženami. Dědalo se mi špatně z vlastních představ. "Miluji tebe, Raule," zašeptala.

Bylo to teprve podruhé, kdy to vyslovila. Poprvé, když jsme se loučili na Staré Zemi před víc jak pěti a půl lety. Mé srdce by mělo při těch slovech vyletět k nebi. Ale moc mě bolelo. Dělo se tady něco moc důležitého a já to nechápal. "Ale byl tady jeden muž," pokračoval jsem, slova jako oblázky v ústech. "Milovalaš ho..." Jen jeden? Kolik? Chtěl jsem řvát na vlastní myšlenky, ať zmlknou.

Aenea mi přiložila prst ke rtům. "Miluji tě, Raule, pamatuj na to, zatímco ti budu vše vyprávět. Je to tak komplikované. Tím, kdo jsem. Tím, co musím udělat. Ale miluji tě... a miluji tě od chvíle, kdy jsem tě poprvé spatřila ve snech z budoucnosti. Milovala jsem tě už ve chvíli, kdy jsme se setkali v písečné bouři na Hyperionu, uprostřed toho zmatku, střelby, Štíra a Hawkingova koberečku. Pamatuješ, jak jsem tě objala rukama, když jsme poprvé letěli na koberečku a snažili se uniknout? Už tehdy jsem tě milovala..."

Tiše jsem čekal. Aenein prst opustil mé rty a dotkl se mé tváře. Vzdychla, jako by nesla na ramenou váhu všech světů.

"Dobrá," řekla tiše, "někdo tady byl. Už jsem se milovala předtím. My..."

"Bylo to vážné?" vyhrkl jsem. Můj hlas mi připadal divný jako umělý tón lodního hlasu.

"Byli jsme manželé," odvětila Aenea.

Jednou jsem se pustil na řece Kans na Hyperionu do pěstního souboje se starším lodníkem, který vážil o polovinu víc než já a byl mnohem zkušenější v boji. Bez varování mě udeřil do spodní čelisti, jediná rána, můj pohled zčernal, podlomily se mi kolena a přepadl jsem přes hrazení do řeky. Ten muž proti mně nic neměl a osobně mě vylovil z vody. Za nějakou minutu jsem se probral, ale až po několika hodinách mi přestalo zvonit v uších a dokázal jsem zaostřit oči. Toto bylo horší. Dokázal jsem tam jen ležet a dívat se na ni, na mou milovanou Aeneu. Její prsty na mé tváři mi připadaly divné, studené a cizí. Ucukla.

Stalo se ještě něco horšího.

"Třidvacet měsíců, jeden týden a šest hodin jsem vynechala," pokračovala.

"S ním?" Nevěřil jsem, že dokážu zformovat dvě slova, ale teď jsem je slyšel.

"Ano."

"Manželé!..." vydechl jsem, ale nemohl pokračovat dál.

Aenea sp usmála, ale byl to ten nejsmutnější úsměv, jaký kdy spatřím. "Před knězem," dodala. "Manželství bude legální před Paxem i Církví."

"Bude?"

"Je."

"Jsi pořád vdaná?" V tu chvíli jsem chtěl vstát a začít zvracet přes okraj plošiny, ale nedokázal jsem se pohnout.

Aenea se chvíli tvářila zmateně, nemohla odpovědět. "Ano..." řekla a v očích se jí zatřpytily slzy. "Chci říct, ne... teď vdaná nejsem... ty... sakra, kdybych tak mohla..."

"Ale ten muž je ještě na živu?" přerušil jsem ji bezbarvým hlasem inkvizitora Svatého úřadu.

"Ano." Znovu se dotkla rukou mé tváře. Její prsty se chvěly.

"Miluješ ho, malá?"

"Miluji tebe, Raule."

Trochu jsem se odtáhl. Nebyl to záměr, nechtěl jsem, ale nedokázal jsem se jí dotýkat při takové diskuzi.

"Je tady ještě něco..." pokračovala.

Čekal jsem. "Měli jsme... já... měla jsem dítě, malé dítě." Podívala se na mě, jako by si chtěla vynutit mé pochopení přímým pohledem do mé mysli. Nefungovalo to.

"Dítě," zopakoval jsem hloupě. Moje drahá přítelkyně... moje dětská kamarádka se změnila v ženu a ta v milenku... moje milovaná měla dítě. "Kolik je mu?" zeptal jsem se a zaslechl vlastní banalitu pod zahřměním hromu.

Aenea se tvářila zmateně, jako by si nebyla jistá fakty. Nakonec odvětila: "To dítě není... nikde, kde bych ho mohla najít."

"Ach, malá," vydechl jsem a zapomněl na vše, zůstala jen její bolest. Objímal jsem ji, zatímco plakala. "To je mi líto,

malá... to je mi líto," opakoval jsem a hladil ji po hlavě.

Odsunula se a otřela si slzy. "Ne, Raule, ty to nechápeš. Je to v pořádku... není to... ta část je v pořádku..."

Odtáhl jsem se a zíral. Byla vyvedená z míry, vzlykala. "Chápu," lhal jsem.

"Raule..." natáhla ke mně ruku.

Pohládl jsem ji, ale vstal jsem z postele, oblékl se, vzal si horolezeckou výzbroj a batoh u dveří.

"Raule..."

"Vrátím se před úsvitem," řekl jsem. Díval jsem se jejím směrem, ale uhýbal očima. "Jen se projdu."

"Vezmi mě s sebou," poprosila mě a postavila se. Byla zabalená v prostěradle, za jejími zády se zablýsklo. Blížila se další bouře.

"Vrátím se před úsvitem," zopakoval jsem a prošel dveřmi, než se stačí obléknout a připojit se ke mně.

Pršelo. Chladný, zmrzlý déšť pokrýl plošinu a všude to klouzalo. Řítil jsem se po žebřících a utíkal po vibrujících schodištích. Občas svítily blesky, ale nezpomalil jsem, dokud jsem se nedostal o několik set metrů dolů na východní římsu a zamířil k puklině, kde jsem poprvé přistál s lodí. Nechtěl jsem tam jít.

Půl kliku od Chrámu se zvedaly pevné kabely na vrchol hřebenu. Déšť se opíral o skálu, černobílá lana pokryla vrstva ledu. Připevnil jsem karabiny a postroj, vyndal z batohu motorové zvedáky a nasadil je, aniž bych udělal dvojitou kontrolu. Pak jsem začal stoupat po zmrzlých provazech.

Zvedl se vítr, bičoval mou bundu a odstrkoval mě od kamenné zdi. Zmrzlý déšť mi útočil na tvář a ruce. Ignoroval jsem ho a stoupal. Několikrát jsem se svezl o tři, čtyři metry v místech, kde svorky sklouzly po ledu. Zachytil jsem se a stoupal dál. Deset metrů pod ostrým vrcholkem hřebenu jsem se dostal z mraků. Jako plavec, který se vyhoupne z vody. Hořely tady chladné hvězdy, na severní stěně hřebenu se vzdouvaly mraky a zvedaly se jako bílý příboj.

Vytáhl jsem zvedáky výš a stoupal, dokud jsem nenarazil na relativně rovné prostranství, kde byly upevněné provazy. Až tehdy jsem si všiml, že jsem nezabezpečil poistku.

"I co," vydechl jsem a začal kráčet k severovýchodu po patnácticentimetrovém hřebenu. Na severu se zvedala bouře.

Na jihu se táhly kilometry prázdného černého vzduchu. Začalo sněžit a já spatřil další ledové úseky.

Rozběhl jsem se, mířil k východu, přeskakoval ledová místa a pukliny, na nic jsem nedbal.

Zatímco mě pronásledovalo vlastní tajemství, v lidském vesmíru se odehrávaly jiné události. Když jsem byl malý chlapec a žil na Hyperionu, novinky z mezihvězdného Paxu se dostávaly do vřesovišť našich karavan jen pomalu.

Důležitá zpráva z Pacemu či Renesance Vektoru putovala celé týdny - ny a měsíce kvůli časové ztrátě Hawkingova pohonu, další týdny přidala cesta z Port Romance nebo jiného velkého města v naší provincii. Zvykli jsme si nevěnovat pozornost žádným událostem. Více zpráv jsem dostával, když jsem doprovázel cizí lovce v bažinách, ale pořád to byly staré zprávy a pro mě nikterak důležité. Pax mě nefascinoval, přestože mě přitahovaly cesty na cizí světy. Pak následovalo deset let odloučení během našeho pobytu na Staré Zemi a pět let časové ztráty mého putování. Nebyl jsem zvyklý přemýšlet nad událostmi, zajímaly mě jen ty, které mě přímo ovlivnily. Jako třeba posedlost Paxu naším hledáním.

Ale to se brzy změní.

Tu noc na T'ien Shanu, Nebeských horách, jsem utíkal jako blázen plískanicí a mlhou po úzkém horském hřebenu a všude se něco dělo:

Na krásné planetě Maui-Dohoda zuřila rebelie jako dlouhý řetěz událostí, na jehož počátku stál vztah Siri a Merina před čtyřmi staletími a na konci Aenea. Rebelové na plujících ostrovech už dávno sledovali Aeneinu filosofii, napili se jejího vína, odmítli jednou provždy Pax i kruciform a vedli válku sabotáží a odporu, zatímco se snažili nezabít vojáky Paxu, kteří okupovali jejich svět. Pro Pax byla Maui-Dohoda zvláštním problémem, neboť se jednalo o čistě výletní svět - každý standardní rok se sem vypravily stovky tisíc bohatých znovuzrozených křesťanů, použily Hawkingův pohon, aby si užívaly teplých moří a krásných pláží Rovníkového souostroví, aby sledovaly migraci delfinů a plujících ostrůvků. Pax většinou využíval na vodní planetě stovky těžebních plošin, které rozmístil mimo dosah turistických oblastí, ale tím je vystavil útokům plujících ostrovů a záškodnických ponorek. Teď se mnoho turistů z vesmíru Paxu rozhodlo k nevysvětlitelnému odmítnutí kruciformu a stali se následovníky Aeneina učení. Odmítli nesmrtelnost.

Planetární guvernér, místní arcibiskup a vatikánští zástupci narazili na krizi, kterou nechápali.

Na chladném Sol Draconi Septemu, kde zamrzla většina atmosféry v jediný obrovský ledovec, a kam nejezdili žádní turisté, se proměnil během posledního desetiletí pokus Paxu o kolonizaci v noční můru.

Ze skupin přátelských Chitchatuků, se kterými jsme se s Aeneou a A. Bettikem spřátelili před devíti a půl lety, se stali zatvrzelí nepřátelé Paxu. Mrakodrap zamrzl v ledové atmosféře, kde otec Glaucus vítal všechny poutníky, žhnul pořád světlem, přestože Rhadamanth Nemes toho vlídného muže zavraždila. Chitchatukové místo udržovali jako svatyni.

Nějakým způsobem vytyšili, kdo zavraždil bezbranného slepce a Cuchiatův kmen - Cuchiata, Chia-ku, Aichacuta, Cuchtu, Chithictia, Chatchia - všechny ty, které jsme znali podle jména. Ostatní Chitchatukové obvinili Pax, který se pokoušel kolonizovat vlídnější území kolem rovníku, kde byl vzduch vzduchem a velký ledovec roztál, takže zbyla jen obyčejná vrstva ledu.

Ale Chitchatukové nikdy neslyšeli o Aeneině přijímání a neokusili empatii, takže zaútočili na Pax jako biblický mor. Celá tisíciletí byli loveni a lovili hrozné sněžné duchy, ale teď zahnali bílé tvory do jižních rovníkových oblastí, aby je vypustili na kolonisty a misionáře Paxu. Ztráty byly děsivé. Paxem vyslané jednotky, které měly vyvraždit primitivní Chitchatuky, byly vyslány do tunelů planetárního ledovce a nikdy už se nevrátily.

Na městské planetě Renesanci Vektor se šířilo Aeneino poselství o Prázdnotě, Jež Spojuje a získalo si milióny příznivců. Každý den přijaly tisíce křesťanů krev od změněných, během dvaceti čtyř hodin odumřely a odpadly je - jich kruciformy. Obětovali nesmrtelnost za... za co? Pax a Vatikán to nechápal a já na tom byl stejně.

Ale Pax věděl, že musí zadržet virus. Vojáci každý den a každou noc rozbíjeli dveře a okna - většinou v chudších a

starých průmyslových oblastech planetárního města. Lidé, kteří odmítli kruciform, se moc nebránili - dokázali by bojovat, ale odmítali zabít. Vojáci Paxu dvakrát neváhali. Tisíce Aeneiných následníků zemřely skutečnou smrtí - kdysi nesmrtelní bez možnosti znovuzkříšení. A desetitisíce byly zatčeny, odeslány do koncentračních táborů, kde je umístili do hibernačních boxů, aby jejich krev a filosofie nenakazila další. Ale na každého zabitého či zatčeného zůstaly desítky v bezpečí, ukrývaly se a předávaly její učení dál. Nabízely vlastní krev a nabádány k nenásilnému odporu. Obrovský průmyslový stroj Renaissance Vektoru se okamžitě nepoložil, ale začalo v něm vrzat a skřípat. Něco takového nespátřila ani Hegemonie od doby, kdy svět pasovala na průmyslový střed sítě.

Vatikán poslal další vojáky a přemýšlel jak má odpovědět.

Na Tau Ceti Středu, někdejší politickém centru Světové Sítě, které se dnes změnilo v hustě zalidněnou zahradní planetu, zamířilo povstání jiným směrem. Zatímco návštěvníci z jiných planet přivezli Aeneinu antikruciformní nákazu, jádrem místního problému byla arcibiskupka Achilla Silvaskiová, vychytralá žena, která získala roli guvernérky a autokratky na TC2 před víc jak dvěma sty lety. Právě arcibiskupka Silvaskiová se pokusila zvrátit volbu nového papeže svými intrikami mezi kardinály, a když neuspěla, jednoduše předvedla vlastní planetární verzi Reformace doby před Hidžrou. Vyhlásila na Tau Ceti Střed vládu katolické církve, která ji zvolila za papeže, a tím se navždy vzdálila od "prohnité" mezihvězdné Církve Paxu. Chytře se spojila s místními biskupy, kteří měli na starost obřad znovuzkříšení, takže mohla ovládat Svatost vzkříšení i místní církve. A co víc, zavázala si místní vojenské autority Paxu pozemky, bohatstvím a mocí až do naprosto neslýchané události - vojenského převratu, který sesadil nejstarší pohlaváry v systému Tau Ceti a nahradil je zástupci Nové církve. Pax neztratil žádného archanděla, ale osmnáct křížníků ajedenačtyřicet válečných lodí přešlo na druhou stranu, takže teď bránily Novou církev na TC2 a jejího nového papeže. Desítky tisíc starých věřících na planetě protestovaly. Byli zatčeni a pohrozili jim vyloučením z Církve - tedy okamžitým odstraněním jejich kruciformů. Později byli propuštěni na podmínku a sledovala je bezpečnost Nové církve a arcibiskupky, nového papeže. Několik kněžských řádů, především jezuité na Tau Ceti Středu, se odmítlo podvolit. Většinou byli tiše zatčeni, vyloučeni z Církve a popraveni. Ale několik set jich uniklo a použilo vlastní síť jako boj proti novému řádu. Nejprve bojovali nenásilnou formou, pak jejich boj přitvrdil. Mnoho jezuitů sloužilo před návratem k civilnímu duchovnímu životu jako kněží-velitelé Paxu, teď použili své schopnosti, aby vyvolali zmatek na celé planetě. Papež Urban XVI. a jeho poradci z Flotily Paxu stáli před rozcestím. Rozhodující úder mohutného Křížového tažení proti Vyvržencům už byl opožděn kvůli opakovaným útokům kapitána de Soyi, kvůli nutnosti vyslat jednotky na tucet světů, aby potlačily Aeneinu nákazu a rebelii, kvůli nárokům, jaké si vyžádala past v systému Tien Shan, a teď kvůli této a dalším rebeliím. Přestože admirál Marusyn navrhoval ignorovat rouhání arcibiskupky až do chvíle, kdy bude dosaženo jiných politických i vojenských cílů, papež Urban XVI. a ministerský předseda Lourdusamy rozhodli, že do systému Tau Ceti zamíří dvacet archandělů, dvaatřicet starých křížníků, osm transportních lodí a stovka vojenských plavidel. Lodě se starým Hawkingovým pohonem budou potřebovat několik týdnů, ale jakmile se úderný oddíl dostane do systému, dostane za úkol potlačit veškerý odpor místních plavidel, zůstat na orbitu kolem TC2, vyzvat arcibiskupku, aby se ona i její následovníci okamžitě vzdali. Pokud neuposlechnou, úderný oddíl zaútočí na planetu a zničí dostatek území, aby rozvrátil infrastrukturu Nové církve. Pak přistanou tisíce námořníků a budou okupovat zbylá městská centra, kde znovu nastolí vládu Paxu a Svaté Matky Církve.

Na Marsu v systému Staré Země se situace zhoršila i přes celé roky bombardování z vesmíru a neustálé vojenské útoky z oběžné dráhy. Před dvěma standardními měsíci zemřel guvernér Clare Palo a arcibiskup Robeson skutečnou smrtí při nukleárním sebevražedném útoku na jejich palác v exilu na Phobosu. Odpověď Paxu byla děsivá - na povrch Marsu dopadly asteroidy vytržené z blízkého pásu, následovalo kobercové plazmové bombardování, noční útoky laserových kopí prořízly novou celoplanetární prachovou bouří vyvolanou dopadem asteroidů, zaútočily na zmrzlou poušť jako vražedné reflektory. Smrtící paprsky by byly ještě lepší, ale velitelé Flotily Paxu chtěli udělat z Marsu příklad, chtěli, aby byl vidět.

Výsledek nebyl přesně takový, jak Pax doufal. Martánské terraformované klima, které už poznamenaly roky špatné údržby, se zhroutilo. Dýchací atmosféra se stáhla do Hellas Basinu a několika nízko položených oblastí. Oceány zmizely, vypařily se, když poklesl tlak, na pólech zmrzly a objevily se ledovce. Poslední velké rostliny a stromy odumřely a zůstaly jen původní kaktusy, které přežily i ve vakuu podobném prostředí. Prachové bouře měly zuřit celá léta, takže vojenské patroly na Rudé planetě nemohly nic dělat.

Ale Martáané, a zvláště potom militantní Palestinci, byli na takový život zvyklí a připravení. Schovali se, zabili vojáky Paxu, kteří přistáli, a čekali. Templářští misionáři v ostatních koloniích nabádali k poslední nanotechnologické adaptaci na původní planetární podmínky. Tisíce lidí riskovaly a nechaly molekulární stroje, aby upravily jejich těla a DNA na podmínky planety.

Ještě znepokojivější zprávou byly vesmírné bitvy v systému Staré Země. Z úkrytu ve vzdáleném Kuiperové pásu vyrazily lodě, které zřejmě patřily bývalému martánskému válečnému stroji a zahájily sérii útoků na konvoje Flotily Paxu. Poměr vítězství byl pět ku jedné ve prospěch Flotily Paxu, ale ztráty byly pořád nepřijatelné a náklady na místní operaci děsivé.

Admirál Marusyn a Spojení šéfové radili Jeho Svatosti, aby snížila ztráty a prozatím opustila systém Staré Země. Admirál ujistil papeže, že se nikdo ze systému nedostane. Poukázal na to, že pokud je Mars neudržitelný, pak nemá systém Staré Země žádnou hodnotu. Papež jim naslouchal, ale odmítl podepsat ústup. Kardinál Lourdusamy zdůrazňoval na každé poradě, že udržet systém Staré Země v Paxu má symbolický význam. Jeho Svatost se rozhodla počkat. Ztráty lodí, lidí, peněz a materiálu pokračovaly.

Na Maře Infinitus měli staré problémy s ponorkami pašeráků, pytláky a stovkami tvrdohlavých starousedlíků, kteří odmítali kříž. Ale s příchodem Aeneiny nákazy se vše změnilo. Automatické rybářské lodě a izolované plošiny byly napadeny a potopeny. V mělčinách se objevilo víc Lampových chřtánů a arcibiskupka Jane Kelleyová se vztekala, že

Pax nedokáže problém zvládnout. Když biskup Melandriano radil zdrženlivost, Kelleyová ho vyloučila z Církve. Melandriano vyhlásil na oplátku Jižní moře za nezávislé a tisíce věřících uposlechlo kázání svého charismatického vůdce. Vatikán vyslal další loď Flotily Paxu, ale ty nevěděly, jak zasáhnout do boje čtyř znepřátelených stran. Bojovalo se na povrchu i pod hladinou - rebelové, síly arcibiskupky, biskupovy jednotky a Lampové chřtány. A uprostřed všeho toho zmatku a vraždění se rychle šířila Aeneina zpráva a tajné přijímání.

Násilná i duchovní povstání zuřila všude. Na planetách, které Aenea navštívila - Ixion, Patawpha, Amritsar a Groombridge Dyson D. Na Tsintao-Hsisnang Panna vyvolala zpráva o zatýkání nevěřících paniku, která se postupně změnila v odpor k celému Paxu, na Deneb Drei vyhlásila republika Jammu trest smrti pro ty, kdo nosí kruciform. Na Fuji přinesli Aeneinu zprávu uprchlí členové Merkantilů Paxu a učení se šířilo jako planetární požár.

Na pouštním světě Vitus-Gray-Balianus B, kam přinesli Aeneino učení uprchlíci ze Sibiatovy Hořkosti, si lidé konečně uvědomili, že Paxem šířený životní styl zničí navždy jejich kulturu. Boj vedli lidé Amoietova Helixu. Během prvních měsíců bylo osvobozeno město Keroa Tambat a základna Paxu v Bombasinu se brzy proměnila v obleženou pevnost. Velitel základny Solznikov vykřikoval své žádosti o pomoc, ale Vatikán a velení Flotily Paxu měly starosti jinde a přikázaly mu, aby byl trpělivý. Jestli neukončí rebelii sám, pohrozily mu vyloučením z Církve. Solznikov rebelii ukončil, ale Flotila Paxu a Jeho Svatost by určitě nesouhlasily. Podepsal mírovou smlouvu s armádami Amoietova Helixu, podle níž síly Paxu vkročí na jejich území jen s dovolením starousedlíků. Základna Paxu v Bombasinu směla na oplátku zůstat. Solznikov, plukovník Vínara a další loajální křesťané se spokojili s tím, že počkají na pomoc Vatikánu a Flotily Paxu, ale Aeneou poznamenání civilové mezi lidmi Spektra Helixu navštěvovali trh v Bombasinu. Setkávali se s vojáky, jedli a pili, pohybovali se mezi skleslými příslušníky Paxu a vyprávěli svůj příběh, nakonec nabídli přijímání. Mnoho vojáků přijalo.

Toto byl samozřejmě jen nepatrný výčet událostí na stovkách planet v Paxem ovládaném vesmíru, které se přihodily tu poslední smutnou noc, kterou jsem strávil na T'ien Shanu. Samozřejmě jsem nehádal, ale jestli ano - jestli už jsem zvládl schopnosti poznávat věci díky Prázdnosti, Jež Spojuje - nevědělo mi to.

Aenea milovala jiného muže. Byli manželé. Pořád byli manželé... nezmínila se o rozvodu ani o smrti. Měla dítě. Nechápu, proč mě neopatrnost nesrazila během těch divokých hodin z ledového hřebenu na východ od Jokun-gu a Hsuan-k'nungu. Nakonec jsem se uklidnil a vrátil se po hřebenu a pevných provazech, abych se při prvním světle připojil k Aenee.

Miloval jsem ji. Byla mou drahou přítelkyní. Položil bych život při její ochraně.

A netrvalo to ani den a už jsem to mohl dokázat. Sled událostí se rozjel hned po mém návratu do Chrámu, který visí ve vzduchu a po našem odchodu na východ.

Krátko po úsvitu se sešel ve staré gompě pod Šivovým falusem, která se proměnila v křesťanskou enklávu, John Domenico kardinál Mustafa, admirálka Margaret Wu, otec Farrell, arcibiskup Breque, Otec LeBlanc, Rhadamanth Nemes a její dva sourozenci. Ve skutečnosti se tady radili lidé, zatímco Nemes, její sestra a bratr seděli tiše u okna a pozorovali vířící mraky kolem Vydřího jezera pod Šivovým vrcholkem.

"A jste si jistá, že pirátská loď Raphael je vyřízená?" zeptal se Velký inkvizitor.

"Absolutně," přikývla admirálka Wu. "Přesto zničila sedm našich archandělů, než byla roztavena." Zavrtěla hlavou.

"De Soya byl dokonalý taktik. To, že se z něj stal odpadlík, bylo skutečné dílo Dábluva."

Otec Farrell se opřel o leštěný stůl z bonsajového dřeva. "A není šance, že de Soya a ostatní přežili."

Admirálka Wu pokrčila rameny. "Byla to bitva poblíž orbity," odvětila. "Než sklapla past, nechali jsme Raphaela přiblížit na cislunární vzdálenost. Do atmosféry pronikly tisíce trosek - většinou z našich nešťastných lodí. Zdá se, že nikdo z našich nepřežil. Alespoň jsme nezachytili žádný maják. Jestli unikl někdo z de Soyových lidí, je pravděpodobné, že spadli do jedovatých oceánů."

"Ale přesto..." začal arcibiskup Breque. Byl to tichý, opatrný a inteligentní muž.

Wu byla unavená a rozčilená. "Vaše Eminence," přerušila ho rychle. Oslovila arcibiskupa, ale dívala se na Mustafu.

Jestli nám dovolíte vyslat přistávací moduly, skimmery a EMV do atmosféry, rychle ten problém vyřešíme."

Breque zamrkal. Kardinál Mustafa zavrtěl hlavou. "Ne," odmítl, "máme příkazy neprozradit naši vojenskou přítomnost, dokud Vatikán nepodnikne poslední krok k zajištění té dívky."

Wu se hoře usmála. "Noční bitva nad atmosférou tento příkaz poněkud pošramotila," namítla tiše. "Naše vojenská přítomnost musí být víc než patrná."

"Také je," souhlasil Otec LeBlanc. "Nikdy jsem nic takového nespasil." Admirálka Wu se obrátila k Mustafovi. "Vaše Excellence, lidé na tomto světě nemají žádné energo-zbraně, žádné detektory Hawkingova pohonu, žádnou orbitální obranu, žádné gravitonické detektory... sakra, vždyť tady nemají ani radary a komunikační systém. Můžeme do atmosféry poslat přistávací moduly a bojové letouny, které budou pátrat, jestli někdo přežil, aniž by si toho místní všimli. Bude to méně nápadné než ohňostroj minulé noci a ..."

"Ne," přerušil ji kardinál Mustafa. Nebylo pochyb o jeho posledním rozhodnutí. Velký inkvizitor si vyhrnul rukáv a podíval se na hodinky. "Každou chvíli by měl dorazit vatikánský kurýr s posledním příkazem k zatčení náčelníka jménem Aenea. Nic nám nesmí stát v cestě."

Otec Farrell si protřel tvář. "Dnes ráno mi volal regent Tokra na komunikačním kanálu, který jsme mu přidělili. Zdá se, že jejich vzácný a uctíváný malý dalajláma zmizel..." Breque a LeBlanc překvapeně vzhledli. "Na tom nesejde," odvětil kardinál Mustafa, bylo jasné, že to pro něj není žádná novinka. "Teď už potřebujeme jen poslední požehnání této misi a zatknout Aeneu." Podíval se na admirálku Wu. "A vy musíte přikázat svým Švýcarským gardistům a námořníkům, aby se té mladé ženě nic nestalo."

Wu unaveně přikývla. Slyšela to už celé měsíce. "Kdy si myslíte, že dostaneme ten příkaz?" zeptal se kardinál.

Rhadamanth Nemes a její dva sourozenci se postavili a zamířili ke dveřím. "Čekání je u konce," prohlásila Nemes a její

tenké rty se usmály. "Přineseme vám její hlavu."

Kardinál Mustafa a ostatní vyskočili. "Sedněte si!" zaburácel Velký inkvizitor. "Nedostali jste příkaz k pohybu."

Nemes se usmála a obrátila se ke dveřím.

Všichni duchovní v místnosti začali křičet. Arcibiskup Jean Daniel Breque se pokřivoval. Admirálka Wu sáhla po šipkové pistoli v pouzdře.

Příští události byly tak rychlé, že je nikdo nedokázal sledovat. Vzduch se zamlžil. Nemes, Scylla a Briareus stáli v jednu chvíli v osm metrů vzdálených dveřích, hned nato zmizeli a tři chromové postavy se objevily mezi černě a rudě oděnými lidmi u stolů.

Scylla zadržela admirálku Margaret Wu, ještě než stačila zvednout šipkovou pistoli. Chromová ruka předvedla rozmazaný pohyb. Hlava admirálky Wu dopadla na leštěný stůl. Bezhlavé tělo zůstalo chvíli stát, náhodné nervové impulsy sevřely prsty pravé ruky, pak šipková pistole vypálila, rozbila nohy těžkého stolu a rozsekala kamennou podlahu na deset tisíc kousků.

Otec LeBlanc se postavil mezi Briarea a arcibiskupa Breque. Rozmazaná stříbrná postava ho vykuchala. Breque ztratil brýle a rozběhl se do vedlejší místnosti. Briareus náhle zmizel. Nezbylo po něm nic, jen tichá imploze vzduchu v místech, kde stál před chvílí. Z vedlejší místnosti se ozval tichý výkřik, který utichl stejně rychle, jak začal.

Kardinál Mustafa couval před Rhadamanth Nemes. Jeden krok vzad a Nemes udělala jeden krok kupředu. Spustila rozmazané pole, ale nebyla o nic víc lidská, o nic méně nebezpečná.

"Proklínám tě, odporná věci," zašeptal kardinál. "Pojď, nebojím se zemřít."

Nemes pozvedla obočí. "Samozřejmě, Vaše Excellence. Ale nezmění váš názor, když vám řeknu, že hodíme tato těla... a tuto hlavu" - ukázala na skelné oči Margaret Wu - "daleko do kyselého oceánu, abychom zabránili vzkříšení?"

Kardinál Mustafa došel ke zdi a zastavil se. Nemes stála dva kroky od něj. "Proč to děláte?" zeptal se pevným hlasem. Nemes pokrčila rameny. "Naše priority se teď rozcházejí," odvětila. "Jste připraven, Velký inkvizitore?"

Kardinál Mustafa se pokřivoval a rychle odříkal modlitbu.

Nemes se znovu usmála, její pravá paže a noha se proměnily ve stříbrné předměty, pak popošla kupředu.

Mustafa ji ohromeně sledoval. Nezabila ho. Nepostřehnutelnými pohyby mu zlomila levou ruku, roztržila pravou paži, podkopla mu noh - obě přitom zlomila - a dvěma prsty oslepila jeho oči. Prsty se zastavily těsně předtím, než mu pronikly do mozku. Velký inkvizitor nikdy nepoznal takovou bolest. V dálce zaslechl její nevýrazný, neživý hlas. "Vím, že vás autodoktor v přistávacím modulu nebo Jibrilu dá dohromady," prohlásila. "Dali jsme jim znamení. Budou tady za pár minut. Řekněte papeži a jeho parazitům, že ti, kterým se budu zodpovídat, nechtěli dívku živou. Omlouváme se, ale její smrt je nezbytná. A řekněte jim, ať si v budoucnu dávají větší pozor, aby nejednali bez souhlasu všech sfér Jádra. Sbohem, Vaše Excellence. Doufám, že vám ten doktor na Jibrilu vypěstuje nové oči. Co chceme udělat, bude stát za to, abyste to viděl."

Mustafa zaslechl kroky, zavírání dveří, pak se rozhostilo ticho přerušované výkřiky hrozné bolesti. Trvalo mu několik minut, než pochopil, že křičí sám.

Když jsem se vrátil do Chrámu, který visí ve vzduchu, mlhou prosakovalo první světlo, ale ráno bylo pořád tmavé, deštivé a chladné. Dokázal jsem se nakonec uklidnit, takže jsem dával větší pozor při sestupu po lanech. Bylo to dobře. Brzdy několikrát sklouzly na ledovém laně, a kdybych se nejistil, zřítíl bych se dolů. Když jsem dorazil, Aenea už byla vzhůru, oblečená a připravená k odchodu. Natáhla si termo bundu, horolezeckou výstroj a těžké boty. A. Bettik a Lhomo Dondrub se oblékli stejně, oba měli přes ramena dlouhé a zjevně těžké nylonem obalené pytle. Šli s námi. Objevili se další, aby se s námi rozloučili - Theo, Ráchel, Dorje Phamo, dalajláma, George Tsarong, Jigme Norbu. Všichni se tvářili smutně. Aenea vypadala unaveně. Byl jsem si jistý, že ani ona nespala. Tvořili jsme unavený pár dobrodruhů. Přistoupil ke mně Lhomo a předal mi další dlouhý nylonem obalený pytel. Byl těžký, ale hodil jsem si ho na záda bez otázek či stížností. Sebral jsem zbytek své výstroje, odpověděl na Lhomovy otázky o stavu provazů na hřebenu - všichni si zřejmě mysleli, že jsem šel nesobecky prozkoumat naši cestu - a obrátil jsem se, abych se podíval na mou přítelkyni a milovanou. Předvedla mi pátravý pohled a já přikývl. Je to v pořádku. Jsem v pořádku. Připraven na cestu. Promluvíme si o tom později.

Theo plakala. Pochopil jsem, zeje to důležité loučení. Přestože Aenea obě ženy ujišťovala, že se setkáme ještě před soumrakem, možná už je nikdy nespatříme. Ale moje pocity byly ochrnuté, takže jsem nedokázal správně reagovat. Na chvíli jsem se vzdálil od celé skupiny, zhluboka dýchal a snažil se soustředit. Bylo možné, že budu během příštích hodin potřebovat veškeré schopnosti a rozum, jen abych přežil. Problém vášnivě lásky, napadlo mě, je v tom, že vás připraví o mnoho spánku.

Vydali jsme se po východním hřebenu, klusali po ledové římse k puklině, minuli lana, po kterých jsem se spustil, a bez problémů došli k samotné puklině. Bonsaje a mech působily v ledové mlze jako neskutečný přelud, objevily se tmavé větve a kapala na nás voda. Potůčky a vodopády mi připadaly hlasitější, vlevo od nás mířil proud přes poslední převis a mizel v prázdnotě.

V nejvýchodnějším a nejvyšším zákoutí pukliny se táhla stará nespolehlivá lana. Lhomo knim zamířil, Aenea, A. Bettik a já jsme ho sledovali. Všiml jsem si, že můj přítel android šplhá rychle a spolehlivě jako předtím, přestože mu chybí levá ruka. Jakmile jsme se ocitli na hřebenu, daleko od míst mého nočního putování, zastínila nás puklina. Sledovali jsme nejužší stezky a narazili na skutečné problémy. Odřené řimsy, zřícené kamení, občasné led a sutiny. Postupovali jsme po jižní straně útesu, hřeben nad námi pokrýval mokrá a těžký sníh, zdobil ho ledový převis. Pohybovali jsme se tiše, nikdo nešeptal, dobře jsme věděli, že jediný zvuk může uvolnit lavinu, která nás okamžitě smete z deseticentimetrové řimsy. A když bylo nejhůř, spojili jsme se provazem. Protáhli jsme ho karabinami v postrojích, takže pokud spadne jeden, zřítíme se všichni. Lhomo nás vedl jako vždy, sebevědomě přeskakoval zamlžené pukliny a ledové škvíry v místech, kde bych váhal. Myslím, že jsme se na společném laně cítili lépe.

Pořád jsem neznal náš cíl. Věděl jsem, že mohutný hřeben, který se táhne od K'un Lunu přes Jo-kung po několika kilometrech končí, rychle klesá a mizí v jedovatých mracích několik kliků pod námi. Během několika jarních měsíců poklesl oceán a s ním i jedovaté výpary, takže se hřeben znovu vynořil a dovolil karavanám poutníků, nosičům zásob, obchodníkům, mnichům a zvědavcům postoupit na východ z Prostředního království na T'ai Shan, Velký vrcholek Prostředního království a nejnepřístupnější obyvatelné místo planety. Tvrdilo se, že mniši, kteří žijí na T'ai Shanu, se nikdy nevrátí do Prostředního království nebo na Nebeské hor - místní generace zasvětily své životy mysteriálním hrobkám, gompám, slavnostem a chrámům na nejsvatějších vrcholcích. Teď mi došlo, že se zhoršilo počasí, a pokud začneme klesat, rozdíl mezi monzunovými mraky a jedovatými výpary poznáme až ve chvíli, kdy nás zabije jedovatý vzduch.

Neklesali jsme. Po několika hodinách tichého putování jsme dorazili na svah východní hranice Prostředního království. Horu T'ai Shan jsme samozřejmě neviděli. Přestože se mraky protrhaly, spatřili jsme jen mokrý útes před sebou, vířící mlhu a rozvlněná mračna kolem nás.

Na široké východní římsě jsme se posadili, vylovili z batohu studené jídlo a napili se vody z lahví. Malé sukulentní rostliny, které zdobily příkrý svah, rašily a nasávaly první vodu monzunových měsíců.

Když jsme se najedli a napili, Lhomo a A. Bettik začali rozbalovat tři těžké pytle. Aenea otevřela zip vlastního pytle, který vypadal ještě těžší než ty naše. Obsah tří pytlů mě nijak nepřekvapil - nylon, slitinové vzpěry a rámy, lanka.

Aenea vybalila ještě dva tělové obleky a dýchací přístroje, které jsem přinesl z lodi a málem na ně zapomněl.

Vzdychl jsem a podíval se na východ. "Takže se zkusíme dostat na T'ai Shan," poznamenal jsem.

"Ano," souhlasila Aenea a začala si svlékat šaty.

A. Bettik a Lhomo se odvrátili, ale já ucítil vztek a mé srdce se rozbušilo při představě, že ji jiní muži viděli nahou.

Ovládl jsem se, vyndal drahý oblek a začal se svlékat. Šaty jsem ukládal do těžkého pytle, vzduch byl chladný a mlha zvlhčila pokožku.

Zatímco jsme se oblékali, Lhomo s A. Bettikem skládali kluzáky. Tělové obleky vypadaly jako druhá kůže, ale určitou důstojnost nám vrátily postroje a uchycení dýchacích přístrojů. Mou hlavu sevřela kápě těsnější než kukla a přitiskla mi uši k hlavě. Zvuk přenášely jen filtry. Jakmile se osvobodíme od skutečného vzduchu, spojí se s komunikačními vlákny.

Lhomo s A. Bettikem složili čtyři kluzáky z dílů, které jsme přinesli. Jako by odpovídal na mou nevyslovenou otázku, ozval se Lhomo: "Mohu vám ukázat jen termální proudy a zajistit, že se dostanete do hlavního proudu. V takové výšce nepřežiju. A nechci se dostat na T'ai Shan, když je tak malá šance na návrat."

Aenea se dotkla jeho silné paže. "Jsme vám nevýslovně vděční, že nás povedete k hlavnímu proudu." Odvážný letec se začervenal.

"A co A. Bettik?" zeptal jsem se a došlo mi, že o něm mluvím, jako by tady nebyl. Obrátil jsem se k androidovi a řekl:

"A co ty? Nemáme pro tebe ani tělový oblek, ani dýchací přístroj."

A. Bettik se usmál. Vždycky jsem věřil, že jeho vzácné úsměvy jsou nejmoudřejším výrazem, jaký jsem kdy spatřil na lidské tváři... přestože muž s modrou kůží nebyl vlastně člověkem.

"Zapomněl jste, M. Endymione," odvětil, "že mě navrhli, abych vydržel trochu víc než průměrné lidské tělo."

"Ale ta vzdálenost..." začal jsem. T'ai Shan ležel víc než sto kilometrů na východ a i v případě, že zachytíme hlavní proud, strávíme alespoň hodinu v řídkém vzduchu, který se nedá dýchat.

A. Bettik si upevnil postroj svého kluzáku - krásně modrého trojúhelníku s desetimetrovým rozpětím - a řekl: "Jestli budeme mít dost štěstí a překonáme tu vzdálenost, pak to přežiju."

Přikývl jsem a snažil se připoutat k vlastnímu drakovi. Už jsem se na nic neptal, nedíval se na Aeneu, neptal se jí, proč naše čtveřice riskuje životy, ale náhle ke mně přistoupila.

"Děkuji ti, Raule," pronesla nahlas, aby to všichni slyšeli. "Děláš to pro mě z lásky a přátelství. Děkuji ti celým svým srdcem."

Předvedl jsem mlhavé gesto, náhle jsem nemohl mluvit. Cítil jsem rozpaky, že mi děkuje ve chvíli, kdy se další dva muži chystají kvůli ní skočit do prázdnoty. Ale ještě nedomluvila.

"Miluji tě, Raule," dodala, stoupla si na špičky a políbila mě na rty. Zhoupla se a podívala se na mě těma tmavýma a bezednýma očima. "Miluji tě, Raule Endymione. Vždycky jsem tě milovala a vždycky budu."

Stál jsem tam plný zmatku. Připoutali jsme se k našim kluzákům a stáli na okraji prázdnoty. Lhomo byl poslední. Přešel od A. Bettika k Aeneu a nakonec ke mně, zkontroloval naše postroje, všechny šroubky, matky, karabiny a sváry na našich dracích. Spokojeně přikývl, pokynul A. Bettikovi, rychle se připoutal k vlastnímu červenému drakovi a přistoupil k okraji útesu. Na posledním metru nerostly ani sukulenty. Jako by je děsila hlubina. Věděl jsem, jak mě to děsí. Poslední skalnatá římsa byla nakloněná a klouzala od deště. Mlha znovu zhoustla.

"V té polívce se těžko uvidíme," poznamenal Lhomo. "Držte se nalevo. Zůstaňte pět metrů od sebe. Jako po cestě."

Aenea se žlutým křídlem, pak modrý muž s modrým, pak ty, Raule, se zeleným. Největším rizikem je, že se ztratíme v oblacích."

Aenea krátce přikývla. "Budu se držet vašeho křídla."

Lhomo se podíval na mě. "Ty a Aenea se můžete domlouvat komunikačními vlákny v tělových oblecích, ale to vám nepomůže, když budete chtít najít jeden druhého. Já a A. Bettik se budeme domlouvat ručními signály. Dávej pozor. Neztrať z dohledu modrého draka. Jestli se to stane, začni kroužit proti směru hodinových ručiček, dokud se nedostaneš nad mraky. Pak se k nám pokus přidat. V mracích dělej krátké otáčky. Jestli se ti to nepovede, k čemuž tě bude kluzák nutit, narazíš do útesu." Přikývl jsem a vyschlo mi v ústech. "Dobrá," souhlasil Lhomo. "Uvidíme se nad mraky. Pak vám najdu termální proudy, přečtu stoupák a dostanu vás do hlavního. Budu signalizovat takhle" - sevřel ruku v pěst a dvakrát zapumpoval - "až se s vámi budu loučit. Musíte pořád stoupat a kroužit. Dostat se co nejhlouběji

do proudu. Musíte stoupat do horních atmosférických větrů, dokud se vám nebude zdát, že roztrhají křídlo nad vámi. Možná se to stane. Ale do T'ai Shan se nikdy nedostanete, jestli neproniknete do středu toho proudu. K prvním místům Velkého vrcholku, kde můžete dýchat vzduch, je to sto jedenáct kliků." Všichni jsme přikýkli.

"Ať se dnes Buddha usměje na vaši cestu," dodal Lhomo. Tvářil se velmi šťastně. "Amen," doplnila Aenea.

Lhomo se beze slov obrátil a seskočil z římsy. Aenea ho okamžitě následovala. A. Bettik se předklonil ve svém postroji, odstrčil se od římsy a během několika vteřin ho pohltily mraky. Spěchal jsem za nimi. Náhle jsem neměl skálu pod nohama a předklonil jsem se, abych se položil do postroje. Už jsem ztratil Bettikovo modré křídlo. Vířící mraky mě mätly a dezorientovaly. Zatáhl jsem za řídicí páku, naklonil kluzák, jak mě poučili, a pátral po dalších dracích. Nic. Opožděně mi došlo, že jsem držel páku příliš dlouho. Nebo jsem ji pustil moc brzy? Vyrovnal jsem křídlo a cítil, jak se termální proudy opírají o látku nade mnou. Přesto jsem nedokázal určit, zda skutečně stoupám, neboť jsem byl slepý. Mlha připomínala sněžnou slepotu. Bez přemýšlení jsem vykřikl a doufal, že mi ostatní odpoví a já se zorientuji. Pouhých několik metrů přede mnou se ozval mužský výkřik.

Byl to můj vlastní hlas, ozvěna od kolmého útesu, na který jsem měl narazit.

Nemes, Scylla a Briareus postupují pěšky na jih od enklávy Paxu u Šivova falusu. Slunce je vysoko a na východě visí husté mraky. Kvůli cestě z enklávy Paxu do Zimního paláce v Potale byla opravena stará Horní cesta po hřebenu Koko Nor, rozšířili ji a přidali zvláštní plošinu lanovky v místech, kde se otevírala deset kliků široká průrva mezi Koko Nor a jihozápadním cípem paláce. Na kladkách nové plošiny visí palankýn speciálně upravený pro diplomaty Paxu. Nemes si prorazí cestu a vstoupí dovnitř. Ignoruje pohledy malých lidí v tlustých chubách, kteří se tísní na schodech a samotné plošině. Jakmile jsou uvnitř její sourozenci, uvolní dvě brzdy a vyše palankýn rychle přes průrvu. Nad palácovou horou se zvedají tmavé mraky.

Dvacetiletá skupina Palácové gardy s halapartnami a hrubými energo-kopími vítá Nemes na schodech Velké terasy západního cípu hřebenu Žlutý klobouk. Palác se tady táhne po východním útesu do hloubky několika kilometrů.

Kapitán Gardy je uctívá: "Musíte tady počkat, dokud nepřijde čestná garda, aby vás doprovodila do paláce, vznešení hosté," pozdraví a ukloní se.

"Raději půjdeme sami," ohradí se Nemes.

Dvacet vojáků pozvedne svá kopí. Vznikne pevná zeď ze železa, kožešin, hedvábí a zdobených přileb. Kapitán gardy se ještě víc ukloní. "Omlouvám se za mou nehodnost, vznešení hosté, ale do Zimního paláce není možné vstoupit bez pozvání a čestné stráže. Obojiho se vám dostane za chvíli. Budete-li tak milostiví a počkáte ve stínu zdejší pagody, vznešení hosté, zástupce vyšší hodnosti tady bude za okamžik."

Nemes přikývne. "Zabijte je," osloví Scyllu a Briarea. Její sourozenci přejdou do rychlého módu a Nemes míří k paláci.

Po cestě mnoha podlažímí paláce přecházejí do pomalého módu, do rychlého jen když potřebují zabít strážce a služebnictvo. Když projdou po hlavním schodišti a přiblíží se k Pargo Kalingu, velké Západní bráně na této straně mostu Kyi Chu, cestu jim zablokuje regent Reting Tokra a pět set vybraných vojáků Palácové gardy. Někteří z vybraných bojovníků mají meče a piky, ale většina svírá kuše, pušky, hrubé energo-zbraně a samopaly.

"Velitelko Nemes," promluví Tokra, sklóní hlavu, ale nespouští ženu z očí. "Slyšeli jsme, co jste udělali u Šivlingu, dál se nedostanete." Tokra pokyne někomu vysoko ve třpytivé věži Pargo Kalingu a černý most Kyi Chu tiše zmizí v hoře. Zbudou jen vysoko zavěšené kabely lemované britvodrátem a bezodporovým gelem.

Nemes se usmívá. "Co to děláte, Tokro?"

"Jeho Svatost odešla do Hsuan-k'ung Ssu," odvěti regent s hubenou tváří. "Vím, proč jste se vydali na cestu.

Nedovolím vám zranit Jeho Svatost dalajlámu."

Rhadamanth Nemes poodhalí další malé zuby. "O čem to mluvíte, Tokro? Prodal jste svého malého boha tajné službě Paxu za třicet stříbrných. Žádáte ještě víc těch vašich hloupých šestihranných mincí?"

Regent zavrtí hlavou. "Smlouva s Paxem zaručuje, že Jeho Svatost nedojde újmy. Ale vy..."

"My chceme hlavu té holky," odvěti Nemes. "Nikoliv toho chlapce. Odvolejte ty muže z cesty, nebo o ně přijdete."

Regent Tokra se obrátí a vyštěkne příkaz na řady vojáků. Muži s vážnými tvářemi přiloží zbraně k ramenům. Jejich masa blokuje cestu k mostu, který už zmizel. V propasti víří tmavé mraky.

"Zabijte je," řekne Nemes a přejde do rychlého módu.

Lhomo nás všechny naučil jak ovládat kluzák, ale nikdy jsem neměl možnost vyzkoušet to v praxi. Když se teď přede mnou zvedl z mlhy útes, musel jsem okamžitě udělat správnou věc, nebo zemřít.

Visel jsem ve svém postroji a draka ovládala tyč přímo přede mnou. Naklonil jsem se doleva a přenesl na ni veškerou svou váhu. Kluzák se nahnul, ale okamžitě mi došlo, že to nestačí. Jeden, dva metry před dokončením obrátky narazí na skálu. Měl jsem ještě další ovladače, ruční úchyty, které uvolňují vzduch z dorsálního povrchu na obou stranách křídla, ale jejich použití bylo velmi nebezpečné, pouze pro nejnepříjemnější případy.

Rozeznal jsem lišejník na blížící se skalní stěně. Byl to nejnepříjemnější případ.

Silně jsem zatáhl za levé držadlo, nylon na levé straně kluzáku se otevřel jako rozříznutý pytlík a pravé křídlo, do kterého se pořád opíral silný vzestupný proud, se prudce zvedlo. Kluzák se málem obrátil vzhůru nohama, pravé křídlo propouštělo vzduch, moje nohy vypadly ze třmenů a hrozilo, že se drak převrátí a zřítí se na skály. Nohama jsem odřel kámen a lišejník, křídlo se řítilo rovnou dolů a já uvolnil levé držadlo. Aktivní látka na levé straně se okamžitě spojila a já znovu letěl - ale byl to spíš svislý pád.

Stoupající termální proudy kolem útesu do mě narazily jako jedoucí výtah. Vyletěl jsem nahoru, řídicí páka mě udeřila do hrudníku a vyrazila mi dech. Ale kluzák se otočil, stoupal, začal opisovat líný šedesáti, sedmdesáti metrový oblouk. Náhle jsem znovu visel vzhůru nohama, drak a řízení pode mnou a skalní stěna těsně přede mnou.

Nebyla to pěkná situace. Měl jsem zakončit oblouk na skalní stěně. Zatáhl jsem za pravou páku, vypustil vzduch, naklonil se ke straně, zavřel křídlo, zatáhl za ovládání a přesunul váhu, abych nabral rovnováhu. Mračna se

rozestoupila a já spatřil na pravé straně dvacet, maximálně třicet metrů vzdálený útes. Bojoval jsem s termálními proudy a s drakem, snažil se vyrovnat jeho dráhu.

Pak jsem ho ovládl a znovu jsem se otáčel doleva. Ale tentokrát jsem dával pozor, velký pozor, neboť mi škvíra mezi mračny dovolila zhodnotit vzdálenost od útesu. Opřel jsem se o ovládací páku a zatlačil doleva. Náhle jsem zaslechl šepot v uchu: "Ááááá! Pěkně se na to dívalo. Udělej to ještě jednou!"

Málem jsem nadskočil, pak jsem vzhledl a podíval se za sebe. Zářivě žlutý trojúhelník Aeneina kluzáku kroužil nade mnou, mračna nad ním připomínala šedý strop.

"Ne, díky," odmítl jsem a nechal komunikační vlákna na svém krku, aby odeslala subvokální zprávu. "Asi se přestanu předvádět." Znovu jsem se na ni podíval. "Co tady děláš? Kde je A. Bettik?"

"Setkali jsme se nad mraky, neviděli jsme tě, tak jsem se vydala dolů, abych tě našla," odpověděla Aenea jednoduše, její komunikačním vláknem přenášený hlas mi šeptal do ucha.

Cítil jsem vlnu nevolnosti - nevyvolaly ji ani tak děsivé akrobatické kousky, ale představa, že riskovala kvůli mně život.

"Jsem v pořádku," zavrčel jsem, "jenom jsem ochutnal ten místní výtah."

"Jo," přikývla Aenea. "Je nevypočitatelný. Budeš mě sledovat?"

Poslechl jsem ji a potlačil vlastní pýchu, která mě mohla přivést do záhuby. V okolní mlze nebylo snadné neztratit její žluté křídlo z dohledu. Ale pořád to bylo lepší než slepý let kolem útesu. Zdálo se, že přesně tuší, kde se zvedá skalní stěna, vyhýbá se jí o pět metrů, aby se svezla na termálních proudech, ale nikdy se nepřiblížila na dosah.

Během minut jsme opustili mraky. Ano, ten zážitek mě zbavil dechu. Nejprve se pomalu rozjasnilo, pak přišel nápor slunečního světla, pak jsme se zvedli nad mraky jako plavci, kteří se vynořují z bílého moře. Mhouřil jsem oči v pronikavém světle, oslepovala mě modrá obloha, měl jsem nekonečný rozhled do všech stran.

Nad oceán mraků se zvedaly jen nejvyšší vrcholky a hřebeny. Daleko na východě jsem spatřil chladně se třpytící led T'ai Shanu, ve stejné vzdálenosti na severu se zvedal Heng Shan, příliv mraků prořezával jako břitva ostrý hřeben Jo-kung, od severozápadu k jihovýchodu se táhl hřeben K'un Lun a daleko, daleko, kousek od konce světa se zvedaly vrcholky Chomo Lori, hory Parnassus, Kangchengjunga, hory Koya, hory Kalais a dalších, které jsem nedokázal identifikovat. Za vzdáleným hřebenem Phari se třpytilo něco vysokého. Věřil jsem, že je to možná Potala nebo menší Šivling. Přestal jsem se rozhlížet a soustředil jsem se na naši snahu získat výšku. A. Bettik kroužil blízko mě a ukázal mi zvednutý palec. Oplatil jsem mu jeho signál a podíval se na Lhoma, který gestikuloval padesát metrů nad námi: Držte se blízko. Úzké kruhy. Sledujte mě.

Uposlechl jsem. Aenea bez potíží stoupala za Lhomem, A. Bettikův modrý drak se držel na druhé straně jejich kruhů a já uzavíral řadu patnáct metrů pod nimi, padesát metrů od androida.

Zdálo se, že Lhomo přesně ví, kde najít termální proud - občas jsme kroužili zpět k západu, svezli se nahoru a roztáhli kruh, abychom se znovu vrátili na východ. Občas se mi zdálo, že kroužíme, aniž bychom stoupali, ale pak jsem se podíval na severní Heng Shan a uvěřil jsem, že jsme se zvedli o dalších několik set metrů. Pomalu jsme stoupali a pomalu mířili k východu, ale T'ai Shan musel ležet ještě nějakých osmdesát, možná devadesát kličku daleko.

Ochladilo se a měli jsme potíže s dýcháním. Zapečetil jsem zbytky osmotické masky a vdechl čistý kyslík. Tělový oblek se stáhl a začal fungovat jako přetlakový skafandr a termo oblek. Spatřil jsem, jak se Lhomo třese ve své chubě ze zygotí kožešiny a v tlustých rukavicích. Spatřil jsem led na holém Bettikově předloktí. A pořád jsme kroužili a stoupali. Obloha potměněla a naskytl se nám naprosto neuvěřitelný pohled. Na jihozápadě vzdálená Nanda Devi, ještě vzdálenější Helgafell na jihovýchodě a daleko za Sivou se zvedl Harneyův vrcholek. Objevil se za zakřivením planety.

Lhomo už nemohl dál. Chvilí předtím jsem odpečetil svou masku, abych zjistil, jak je tady hustý vzduch, pokusil jsem se vdechnout (a ucítil skutečné vakuum) a rychle membránu znovu zapečetil. Nedokázal jsem pochopit, jak Lhomo dýchá, přemýšlí, jak funguje v takovéto výšce. Teď nám dal signál, ať stoupáme na termálním proudu, pokud to bude možné, popřál nám mnoho štěstí starodávným gestem spojeného palce a ukazováčku, pak vypustil řídký vzduch ze svého draka a propadl se jako svištěcí Thomasův jestřáb. Během několika vteřin se jeho červený trojúhelník dostal několik tisíc metrů pod nás a zamířil k západnímu hřebenu.

Pořád jsme kroužili a stoupali, občas ztratili proud, ale pak jsme ho znovu našli. Spodní okraj hlavního proudu nás nasměroval k východu, ale my se drželi Lhomovy poslední rady a odolali pokušení zamířit k našemu cíli. Nebyli jsme dost vysoko a do zad nám nefoukal dostatečně silný vítr, abychom urazili osmdesát kilometrů dlouhou cestu.

Setkání s hlavním proudem bylo jako okamžitý náraz kajaku do peřejí. Aenein drak ho zachytil jako první. Sledoval jsem, jak žlutá látka vibruje. Zdálo se, že se do ní opírá silná vichřice, ale hliníková super struktura se poddala. Pak přišel na řadu A. Bettik a nakonec já. Nemohli jsme nic dělat, jen vodorovně viset v postrojích za ovládací pákou a neustále kroužit, abychom získali výšku.

"Je to těžké," ozval se Aenein hlas v mém uchu. "Chce se utrhnout a zamířit na východ."

"To nemůžeme," vydechl jsem a obrátil kluzák proti větru, abych se dostal výš.

"Já vím," souhlasí Aenein stažený hlas. Byl jsem teď sto metrů od ní, ale rozeznal jsem malou postavičku, která zápasila s ovládací pákou. Měla natažené nohy, malá chodidla dozadu jako nějaký skokan.

Obrátil jsem se. Jasné slunce zamlžily ledové krystalky. Hřebeny ležely tak hluboko, že jsem je málem nerozeznal, vrcholky nejvyšších hor celé kličky pod námi. "Jak je na tom A. Bettik?" zeptala se Aenea. Zakroužil jsem se, abych se podíval. Android kroužil nade mnou. Zdálo se, že má zavřené oči, ale viděl jsem, že upravuje pozici ovládací páky. Na jeho modré kůži se třpytila námraza. "Asi v pořádku," odpověděl jsem. "Aeneo?"

"Ano?"

"Je možné, že Pax na Sivovi nebo na orbitu zachytí vysílání našich komunikačních vláken?" V kapse jsem měl komunikační jednotku/deník, ale nechtěl jsem ji použít, dokud nezavolám loď. Bylo by ironií osudu, kdyby nás chytili nebo zabili kvůli komunikátorům těchto tělových obleků. "Ani nápad," vydechla Aenea. Vzduch byl řídký a chladný i

přes osmotické masky i dýchací matici zabudovanou do tělových obleků. "Komunikační vlákna mají malý dosah. Maximálně půl kliku."

"Pak se drž blízko," vyzval jsem ji a soustředil se, abych získal ještě několik set metrů, než se mě zmocní tichý hurikán a pošle mého draka na východ.

Ještě několik minut a už jsme nemohli odolávat silnému tahu vzdušné řeky. Termální proud neslábl, ale jako by najednou zmizel, pak jsme byli vydáni napospas hlavnímu proudu.

"Jedeme!" vykřikla Aenea a zapomněla, že slyším i nepatrný šepot.

Spatřil jsem, jak A. Bettik otevřel oči a zvedl palec. V tu chvíli můj kluzák ztratil termální proud a zamířil k východu.

Přestože tady nahoře nebylo dobře slyšet, řítili jsme se přímo slyšitelnou rychlostí. Aenein žlutý trojúhelník vystřelil k východu jako šipka z kuše. A. Bettikův modrý vyrazil za ní. Bojoval jsem s ovládním, ale zjistil, že nemám dostatek síly ani na to, abych změnil směr o jediný stupeň. Jednoduše jsem se držel, zatímco jsme svištěli k východu, klesali a vezli se na vzdouvající se vzdušné řece. T'ai Shan se třeptal před námi, ale my rychle ztráceli výšku a hora byla pořád hrozně daleko. Kilometry pod námi, pod monzunovým mořem bílých mraků se vzdouvaly fosforové mraky kyselého oceánu. Byly neviditelné, ale čekaly.

Zástupci Paxu v systému T'ien Shanu byli zmateni.

Když dostal kapitán Wolmak v Jibrilu pulzní signál poplachu z enklávy Paxu na Šivlingu, snažil se spojit s kardinálem Mustafou, ale nedostal žádnou odpověď. Během několika minut vyslal bojový přistávací modul se dvěma tucty námořníků Paxu včetně tří lékařů.

Zpráva úzkým paprskem byla znepokojivá. Konferenční místnost jejich gompy byla plná krve. Všude lidská krev a vnitřnosti, jediné celé tělo patřilo Velkému inkvizitorovi, ale byl zraněn a oslepen. Výsadek ověřil DNA největší krvavé kaluže a zjistil, že krev patří Otcí Farrellovi. Další kaluže patřily arcibiskupovi Brequeovi a jeho pomocníkovi LeBlancovi. Ale žádná těla, žádné kruciformy. Lékaři oznámili, že kardinál Mustafa je v komatu, v hlubokém šoku, blíží se smrti.

Stabilizovali ho, jak jim dovolily přenosné lékárny, a požádali o rozkazy. Mají Velkého inkvizitora nechat umřít a znovu ho vzkřísit, nebo ho mají vzít k lodnímu autochirurgovi a pokusit se ho zachránit, přestože může trvat několik dnů, než se probere a bude vypovídat o celém útoku? Stejně tak ho mohli napojit na podpůrné přístroje a použít léky, aby ho dostali z komatu a mohli vyslyšet během několika minut, zatímco pacient prožije neskutečnou bolest a bude balancovat mezi životem a smrtí.

Wolmak jim přikázal, ať počkají, a spojil se úzkým paprskem s admirálem Lempriere, velitelem úderného oddílu. V systému T'ien Shanu čekalo nějakých čtyřicet lodí, které se zúčastnily bitvy s Raphaelem. Některé z nich byly ve vzdálenosti mnoha AJ, zachraňovaly posádky zničených archandělů a čekaly na přilet papežského kurýra a robotem řízené lodi Technojádra, která ochromí planetární populaci. Nikdo nepřiletěl. Lempriere byl nejbliž, čtyři světelné minuty daleko. Stejnou dobu bude potřebovat úzký paprsek, aby se k němu dostal. Ale Wolmak věděl, že nemá na vybranou. Čekal, zatímco si jeho zpráva propalovala cestu systémem.

Lempriere na vlajkovém křižníku Raguel se dostal do těžké situace, neboť musel během několika minut rozhodnout o Mustafově osudu. Jestli nechá Velkého inkvizitora zemřít, pravděpodobně se jim podaří dvoudenní úspěšné vzkříšení. Kardinál prožije trochu bolesti. Ale příčina útoku - Štír, domorodci, učedníci té obludné Aeney nebo Vyrvězenci - zůstane po celou dobu tajemstvím. Lempriere přemýšlel deset vteřin. Úzký paprsek měl čtyři minuty zpoždění.

"Ať ho lékaři stabilizují," vyzval Wolmaka na Jibrilu, který obíhal kolem hornaté planety. "Dostaňte ho pod přístroje v modulu. Vemte ho ven a vyslechněte. Až se dozvíte dost, ať autochirurg udělá prognózu. Jestli je rychlejší vzkříšení, nechte ho zemřít."

"Ano, pane," potvrdil Wolmak za čtyři minuty a předal zprávu námořníkům. Ti mezitím rozšířili okruh pátrání, použili své EMV reakční batohy a prozkoumali kolmé útesy kolem Šivova falusu. Prozkoumali hlubokým radarem Rhan Tso, takzvané Vydří jezero, ale nenašli ani vydry, ani těla pohřešovaných kněží. V enklávě Velkého inkvizitora byla přítomna dvanáctičlenná stráž a pilot přistávacího modulu, ale vojáci nenašli ani tyto muže a ženy. Našli další krev a vnitřnosti, otestovali DNA a určili další pohřešované. Ale těla nenašli.

"Máme rozšířit pátrání až do Zimního paláce?" zeptal se velitel jednotky. Všichni vojáci dostali jasný příkaz nerušit místní obyvatele, zvláště potom dalajlámu a jeho lidi, než dorazí loď Technojádra a uspí veškerou populaci.

"Počkejte chvíli," vyzval je Wolmak. Zjistil, že admirál Lempriere zapnul monitor. Blikal i jeho komunikační disk. Volala ho informační velitelka z Jibrilu. "Ano?"

"Kapitáne, monitorujeme vizuálně oblast paláce. Stalo se tam něco hrozného."

"Co!" vyštěkl Wolmak. Členové jeho posádky nikdy nemluvili takto mlhavě.

"To nám uniklo, pane," pokračovala velitelka. Lempriere ji znal. Byla to mladá, ale inteligentní žena. "Použili jsme optiku, abychom zkontrolovali oblast kolem enklávy. Ale podívejte se na tohle..."

Wolmak obrátil hlavu, aby se podíval na obraz, který se objevil v holokomoře. Věděl, že byl odeslán úzkým paprskem admirálovi. Východní strana Zimního paláce v Potale viděná z několika set metrů nad mostem Kyi Chu.

Most zmizel, stáhli ho. Ale na schodech a terasách mezi palácem a mostem, na několika úzkých římsách v propasti mezi palácem a klášterem Drepung na východní straně se válely desítky těl - stovky zakrvácených a rozsekaných těl.

"Můj bože," vydechl kapitán Wolmak a pokřížoval se.

"Identifikovali jsme mezi ostatními hlavu regenta Tokry Retinga," pokračoval tichý hlas informační velitelky.

"Hlavu?" zopakoval Wolmak a uvědomil si, že tu hloupou poznámku jakož i zbytek celého přenosu dostane admirál. Za čtyři minuty bude admirál Lempriere vědět, že Wolmak použil hloupou poznámku. Nevadí. "Ještě někdo důležitý?" zeptal se ženy.

"Nikoliv, pane," odpověděl mladý hlas. "Ale vysílají na několika radiových frekvencích."

Wolmak pozvedl obočí. Zimní palác byl až do této chvíle zticha, žádné rádiové signály ani úzké paprsky. "Co říkají?"

"Je to mandarin a tibetské nářečí po Hidžře, pane," odpověděla velitelka. Ale pak rychle dodala: "Je tam panika, kapitáne. Dalajláma se ztratil. Stejně tak velitel chlapcovy ochranky. Generál Surkhang Sewon Chempo, velitel Palácové gardy, je mrtvý, pane... potvrdili, že našli jeho bezhlavé tělo."

Wolmak se podíval na hodinky. Úzký paprsek byl na půli cesty k admirálově lodi. "Kdo to udělal, velitelko? Štír?"

"Nevím, pane. Jak jsem řekla, čočky a kamery byly jinde. Zkontrolujeme disky."

"Udělejte to," vyzval ji Wolmak. Už nemohl čekat. Spojil se s velitelem námořníků. "Jděte do paláce, veliteli. Zjistěte, co se tam sakra děje. Posílám dolů dalších pět modulů, bojové EMV a obrněnou thoptéru. Hledejte arcibiskupa Breque, Otce Farrella a Otce LeBlanca. A samozřejmě i pilota a stráž."

"Ano, pane."

Kontrolka úzkého paprsku zezelenala. Admirál získal poslední hlášení. Wolmak už nemohl čekat na jeho povel. Oslovil dvě nejbližší lodě Paxu - křižníky ukryté za měsícem - a vyzval je, ať se připraví k boji a srovnají dráhu s Jibrilem. Možná bude potřebovat pomoc. Už viděl Štírovu práci předtím a při představě, že se ta stvůra najednou objeví na jeho lodi, mu naskočila husí kůže. Oslovil úzkým paprskem kapitánku Samuelsovou na lodi H.H.S.S. Bonaventura. "Carol," oslovil její překvapený obličej, "přepněte se do taktického, prosím."

Wolmak se připojil a objevil se nad žhnoucí mračnou planetou T'ien Shan. Samuelsová se náhle vynořila kousek od něj, vystoupila z hvězdami pokryté temnoty.

"Carol," promluvil Wolmak, "něco se tam dole děje. Myslím, že tam zase řádí Štír. Jestli náhle ztratíte přenos z Jibrilu, nebo jestli začnu vykřikovat hlouposti..."

"Vypustím tři lodě s námořníky," doplnila Samuelsová.

"Nikoliv," opravil ji Wolmak. "Okamžitě odpálíte Jibril."

Kapitánka Samuelsová zamrkala. Stejně tak kontrolka, která ho chtěla upozornit na vysílání vlajkové lodi admirála Lempriere. Wolmak se odpojil z taktického.

Zpráva byla krátká. "Skočil jsem s Raguelem do systé - mu, kousek za kritickou gravitační studnu T'ien Shanu," oznámil mu kapitán Lempriere, na hubeném obličejí vážný výraz.

Wolmak otevřel ústa, chtěl protestovat, ale pak mu došlo, že jeho protest dorazí téměř tři minuty po skoku Hawkingova pohonu. Ztichl. Takový skok do systému byl hrozně nebezpečný - pravděpodobnost jedna ku čtyřem, že všichni přijdou o život - ale dobře chápal admirálovův cíl. Admirál se musel dostat k čerstvým informacím, aby mohl vydávat okamžité rozkazy.

Ježíši Kriste, pomyslel si Wolmak, Velký inkvizitor je zmrzačen, arcibiskup a ostatní pohřešovaní, dalajlámův palác vypadá jako rozkopané mraveniště. Proklínám toho Štíra. Kde je papežský kurýr s rozkazy? Kde je loď Jádra, kterou nám slíbil? Může to být ještě horší?

"Kapitáne?" ozval se hlas lékaře z výpravy, který vysílal z přistávacího modulu.

"Podejte hlášení."

"Kardinál Mustafa je při vědomí, pane... samozřejmě je pořád slepý... má hrozné bolesti, ale..."

"Dejte mi ho!" vyštěkl Wolmak.

V holokouli se objevil příšerný obraz. Kapitán Wolmak cítil, jak ostatní lidé na můstku ustupují. Tvář Velkého inkvizitora pořád krvácel. Křičel, měl červené zuby, prázdné oční důlky, ve kterých visely kusy tkáně a tekly z nich pramínky krve.

Kapitán Wolmak nejprve nerozuměl jedinému slovu, ale pak pochopil, co kardinál křičí:

"Nemes! Nemes! Nemes!"

Stvoření jménem Nemes, Scylla a Briareus pokračují kvýchodu. Trojice zůstává v rychlém módu a vůbec se nestará o neuvěřitelný objem energie, kterou tím odčerpává. Energie přichází, to není jejich starost. Celá jejich existence směřovala k této hodině.

Po nadčasovém vraždění pod západní bránou Pargo Kaling je Nemes vede na věž a po silných kovových kabelech, které drží visutý most. Trojice vběhne na drepungský trh, tři běžící postavy se prodírají hustým, jantarovým vzduchem, míjejí zamrzlé lidské postavy. Na tržišti Phari narazí na tisíce nakupujících, okounějících, smějících se, hádajících se a spěchajících lidských soch. Nemesiny tenké rty se usmívají. Mohla by je všechny připravit o hlavu, bez jakéhokoliv varování, že se blíží destrukce. Ale má svůj cíl. Na stanovišti lanovky na hřebenu Phari přejdou do pomalého módu - tření na kabelu by bylo vážným problémem.

Scyllo, severní Horní cesta, vysílá Nemes na společném pásmu. Briareusi, prostřední most. Já pojedou lanovkou.

Její sourozenci přikývnou, změní se ve stříbrné postavy a zmizí. Operátor lanovky popojde, aby protestoval proti jejímu předbíhání. Na plošině čekají desítky lidí, je dopravní špička.

Rhadamanth Nemes ho zvedne a hodí do hlubiny. Blíží se k ní tučt rozčilených mužů a žen, křičí, touží po pomstě.

Nemes seskočí z plošiny a chytí se kabelu. Nemá kladku, brzdy, ani postroj. Promění dlaně svých nelidských rukou a řítí se k hřebenu K'un Lun. Rozčilený dav naskakuje na kabel a začíná ji pronásledovat. Je jich tučt, dva tucty, možná ještě víc. Operátor lanovky měl mnoho přátel.

Nemes potřebuje k překonání široké propasti mezi hřebeny Phari a K'un Lun polovinu běžného času. Trochu přibrzdí, v poslední chvíli se promění a narazí do skály. Osvobodí se ze suti na skalnaté římse a vrátí se ke kabelu.

Kladky bzučí, prvním z pronásledovatelů chybí už jen několik set metrů. Jejich řada se táhne k obzoru, černé tečky na tenké niti. Nemes se usmívá, promění své ruce, zvedne je a usekne kabel.

Překvapí ji, jak dokáže několik tuctů odsouzených mužů a žen ječet, zatímco je kroucí a padající kabel vede na smrt.

Nemes přeběhne k upevněným provazům, vyšplhá nahoru a odřízne je - šplhací i zabezpečovací lana, úplně vše.

Kousek na jih od lanovky na ni zaútočí pět ozbrojených členů policejního sboru K'un Lunu z Hsi wang-mu. Nemes promění své levé předloktí a srazí je do propasti.

Podívá se k severozápadu, upraví infračervené vidění a přiblíží obraz na velký bonsaj-bambusový most, který spojuje Horní cestu mezi hřebeny Phari a K'un Lun. Most padá, laťky, provazy a bezpečnostní lana se kroutí a blíží se k západnímu hřebenu. Dolní část mostu se topí ve fosgenových mracích.

A je to, hlásí Briareus.

Kolik jich bylo, když se zřítíl? ptá se Nemes.

Hodně. Briareus přerušuje spojení.

Chvilí nato se připojí Scylla. Severní most je dole. Jdu a ničím Horní cestu.

Správně, odpoví Nemes. Uvidíme se v Jo-kungu.

Trojice přechází do pomalého módu a míjí město Jo-kung ukryté v puklině. Trochu prší, mraky jsou husté jako letní mlha. Nemesiny řídké vlasy se lepí k čelu, Scylla a Briareus vypadají stejně. Dav se rozestupuje. Cesta k Chrámu, který visí ve vzduchu, je prázdná.

Nemes vede skupinku, která se blíží k poslednímu krátkému mostu před řimsou, ze které se zvedá schodiště k Chrámu.

Most je prvním artefaktem, který Aenea opravila - obyčejný dvacetimetrový most zavěšený nad úzkou průrvou mezi útesy. Tisíc metrů dole víří jedovatá mračna, kolem mokré stavby se vzdouvají monzunové mraky.

Na řimse na druhé straně mostu se někdo ukrývá v husté mlze. Nemes zapojí tepelné vidění, nezaznamená žádné teplo a usměje se. Spustí v čele ukrytý radar a studuje obraz: Tři metry vysoký, samé trny, čtyři nadměrně velké ruce zdobí ostré drápy, dokonalý pancíř, ostří na hrudi a na čele, britvodrát na ramenou, ostny na čele. Stvoření nedýchá.

Skvělé, vysílá Nemes.

Skvělé, souhlasí Scylla a Briareus.

Postava na druhé straně mokrého mostu neodpovídá.

Dostali jsme se na horu, ale chybělo jen pár metrů. Jakmile jsme opustili dolní sféry hlavního proudu, začali jsme vytrvale a nenávrtně klesat. Nad oceánem mraků jsme narazili jen na málo termálních proudů, a zatímco jsme první polovinu stokilometrové vzdálenosti překonali úžasnou rychlostí během několika minut, druhá polovina se změnila v hrozný pád - chvilí jsme nevěřili, že to dokážeme, byli jsme si jistí, že se zřítíme do mraků a naše křídla narazí do kyselého moře.

Klesli jsme do mraků, ale byly to monzunové mraky plné páry, mohli jsme tam dýchat. Naše trojice se držela pohromadě - modrý trojúhelník, žlutý trojúhelník, zelený trojúhelník, kov a látka našich kluzáků se téměř dotýkaly. Lepší do sebe narazit a zřítit se společně než zemřít o samotě.

Aenea a já jsme měli komunikační vlákna, ale během napínavého klesání k východu jsme spolu hovořili jen jednou.

Mlha zhoustla a já jen tak tak viděl její žluté křídlo. Napadlo mě: Měla dítě... vzala si někoho jiného... milovala někoho jiného. Pak jsem zaslechl její hlas ve svém uchu: "Raule?"

"Ano, malá."

"Miluji tě, Raule."

Chvilí jsem váhal, ale citové vakuum, které mě táhlo před chvilí k zemi, zahнала vlna náklonnosti k mé mladé přítelkyni a milence. "I já tebe, Aeneo." Bylo šero a ještě víc jsme klesli. Zdálo se mi, že cítím kyselinu ve větru... okraj fosgenových mraků?

"Malá?"

"Ano, Raule." Její hlas mi šeptal do uší. Oba jsme si sundali osmotické masky... udělali jsme to, přestože by nás ochránily před fosgenem. Nevěděli jsme, jestli A. Bettik dokáže dýchat jed. Jestli ne, náš nevyslovený plán zněl: Uzavřít vlastní masky a doufat, že se dostaneme na okraj hory, než narazíme na kyselé moře, a tam vytáhneme androida nad jedovatou atmosférou. Oba jsme věděli, jak je takový plán chatrný - radar na palubě lodi mi během prvního sestupu ukázal, že většina vrcholků a hor klesá pod fosgenovou vrstvou velmi rychle, takže spadneme do moře během několika minut. Ale lepší mít nějaký plán než se vzdát osudu. Prozatím jsme si zvedli masky a dýchali čerstvý vzduch, dokud to bylo možné.

"Malá," pokračoval jsem, "jestli jsi věděla, že to nebude fungovat... jestli jsi viděla, co považuješ za..."

"Svou smrt?" doplnila větu. Nedokázal jsem to vyslovit nahlas.

Hloupě jsem přikývl, přestože to v mracích nemohla vidět.

"Jsou to jen možnosti, Raule," zašeptala. "Ale ta největší pravděpodobnost neleží před námi. Nedělej si starosti, nevzala bych vás s sebou, kdybych si myslela, že je to... právě ona." Zaslechl jsem humor v jejím hlase.

"Já vím," souhlasil jsem, ale byl jsem rád, že A. Bettik neslyší náš rozhovor. "Nad tím jsem nepřemýšlel." Napadlo mě, že možná ví, že se nahoru dostane android a já, ale ona ne. Už jsem tomu nevěřil. Pokud bude můj osud propletený s jejím, přijmu téměř všechno. "Jen mě napadlo, proč zase utíkáme, malá," pokračoval jsem. "Už je mi nanic, jak pořád prcháme před Paxem."

"I mě," odvětila Aenea. "A věř mi, Raule, není to všechno. A do prdele!"

Těžko citovat taková slova od spasitelky, ale za okamžik jsem spatřil, proč je vykřikla. Dvacet metrů před námi se objevilo skalnaté úbočí, mezi kamenitými svahy se zvedaly mohutné balvany, pod námi holé útesy.

A. Bettik nás vedl. V poslední chvíli zvedl ovládací páku, spustil nohy z těmenů svého postroje a použil draka jako padák. Dvakrát poskočil, stáhl kluzák a rychle se uvolnil. Lhomo nám mnohokrát vysvětloval, jak důležité je opustit kluzák na nebezpečných a větrných přistávacích plochách, aby vás znovu nestrhl dolů. A toto bylo určitě místo, kde vás strhnout mohl.

Aenea přistála druhá, já několik vteřin po ní. Mé přistání bylo nejhorší, odrazil jsem se do výšky a znovu upadl, zvrtnul jsem si kotník na drobném kamení a upadl na kolena, zatímco kluzák narazil do balvanu nade mnou. Kov se zohýbal a látka potrhala. Drak se snažil obrátit a stáhnout mě přes okraj (přesně jak mě Lhomo varoval), ale A. Bettik chytil levé vzpěry a Aenea přidržela pravé křídlo. Stabilizovali ho na dobu potřebnou, abych se uvolnil z postroje a odkulhal pár

kroků od vraku. Za sebou jsem vlekl batoh.

Aenea si klekla na studené a mokré kamení, sundala mi botu a podívala se na kotník. "Nezdá se mi to moc zlé," poznamenala. "Možná to trochu oteče, ale můžeš chodit."

"Dobrá," souhlasil jsem hloupě. Cítil jsem jen její holé dlaně na své noze. Pak mi postříkala oteklý kotník sprejem z lékárníčky a já nadskočil.

Pomohli mi na nohy, posbírali jsme naše věci a vyrazili ruku v ruce po kluzkém svahu k jasnějším mrakům.

Vyšplhali jsme do slunečních paprsků vysoko na svatá úbočí T'ai Shanu. Svlékl jsem si masku a kapucu tělového obleku, ale Aenea mě vyzvala, ať si nechám oblek. Natáhl jsem si teplou bundu, abych si nepřipadal jako nahý, a moje přítelkyně udělala stejnou věc. A. Bettik si masíroval paže. Všiml jsem si, že chlad těchto výšin zmrazil jeho kůži, takže byla téměř bílá.

"Jsi v pořádku?" zeptá se ho.

"V pořádku, M. Endymione," souhlasí android, "ale dalších pár minut v té výšce..."

Podíval jsem se na mraky, kde jsme srolovali a nechali své kluzáky. "Věřím, že tenhle kopec neopustíme na křídlech."

"Správně," přikývla Aenea, "podívejte."

Opustili jsme balvany a srázy plné kamení a vkročili na travnaté výšiny mezi mohutnými útesy. Louky sukulentů křížovaly zygotí stezky a dlážděné pěšinky. Po skalách zurčely ledovcové potůčky, ale objevili jsme můstky z kamenných desek. Zatímco jsme stoupali, sledovali nás lhostejné pohledy několika pastevců. Obešli jsme zatáčku pod ledovým polem a vzhledli k bílým chrámům na šedých hradbách. Trpytící se budovy pod modrobílým ledem a sněhovými pláněmi se táhly až k modrému obzoru a připomínaly oltáře. Aenea ukázala na velký bílý kámen vedle stezky. Na hladkém povrchu byla vytesána báseň:

K čemu můžeš přirovnat Velký vrcholek?

Nad okolními provinciemi jeho zelenomodrý stín
nikdy nezmizí z očí.

Stvořitel tvarů obdaroval ho nebeskou
a svatou silou, stín a slunce, jeho svahy dělí noc ode dne.

Hrud' se mi dme, když stoupám k mrakům,
napínám zrak, abych spatní ptáky vracející se k domovům,
jednoho dne dosáhnu jeho jedinečného vrcholu,
a spatřím všechny hory jediným pohledem.

- Tu Fu, dynastie Tang, Čína, Stará Zem.

A tak jsme vstoupili do T'ai Anu, Města klidu. Na svazích jsme spatřili desítky chrámů, stovky obchodů, hostinců a domovů, bezpočet malých svatyní a rušnou ulici plnou stánků, které chránily jasně barevné plátěné stříšky. Našli jsme zde krásné lidi s tmavými vlasy, jasnými očima, bílými zuby, zdravou kůží, jejich postoj a krok zosobňoval pýchu a životní sílu. Měli oblečení z hedvábí a barevné vlny, barevné, ale elegantně jednoduché. Spatřili jsme mnoho, velmi mnoho mnichů v oranžových a červených róbách. Chápal bych, kdyby na nás zírali - T'ai Shan nikdo nenavštěvuje v době monzunových měsíců - ale jejich pohledy nás vítaly, našel jsem v nich jen klid. Skutečně, mnoho lidí na ulici vítalo Aeneu jménem, dotýkali se její ruky či rukávu. Vzpomněl jsem si, že už Velký vrcholek kdysi navštívila.

Aenea ukázala na mohutnou bílou skálu, která kryla celé úbočí nad Městem klidu. Na hladkém povrchu byly vytesány velké čínské znaky, které mi vysvětlila jako diamantovou šutru: Jeden z principů buddhistické filozofie, který připomíná kolemjdoucím a mnichům skutečnou přirozenost a realitu symbolizovanou prázdnou modrou oblohou nad námi. Aenea mi ukázala i první nebeskou bránu na okraji města, mohutný kamenný oblouk pod střechou červené pagody, kde začínal první ze sedmadvaceti tisíce schodů, které mířily k Jadeitovému vrcholku. Bylo to k nevíře, ale čekali nás. V obrovské gompě uprostřed Města klidu sedělo dvanáct set rudě oděných mnichů se zkříženými rukama, seděli v trpělivých řadách a čekali na Aeneu. Místní láma Aeneu pozdravil hlubokou úklonou. Zvedla staříka na nohy a objala ho. A. Bettika se mnou posadili na nízký, polstrovaný stupínek, zatímco Aenea krátce promluvila k čekajícímu davu.

"Minulé jaro jsem řekla, že se teď vrátím," začala tiše a její hlas se nesl mramorovým prostorem, "a cítím upřímnou radost, že vás všechny zase vidím. Vím, že ti, kteří přišli posledně k přijímání, už objevili skutečnost učení se jazyku mrtvých, učení se jazyku živých a - někteří z vás - slyšeli hudbu koulí. Slibuji vám, že brzy učiníme první krok.

Dnešní den je v mnoha směrech smutný, ale naše budoucnost září optimismem a změnami. Mám tu čest stát se vaší učitelkou. Mám tu čest, že spolu sdílíme průzkum vesmíru, jehož bohatství překonává veškeré představy." Udělala pauzu a podívala se na nás. "Toto jsou moji společníci... můj přítel A. Bettik a můj milovaný Raul Endymion. Sdíleli všechny strasti mé dlouhé životní cesty a budou se mnou sdílet i dnešní pouť. Až vás opustíme, ten den projdeme Nebeskými branami, vstoupíme do Dračího chřtánu a - pokud nám bude osud a Buddha nakloněn - navštívíme princeznu azurových oblak a spatříme Chrám jadeitového imperátora."

Aenea se znovu odmlčela a podívala se na oholené hlavy a tmavé, rozzářené oči. Nebyli to žádní náboženští fanatici, žádní ducha zbavení sebetrestající asketi, ale řady inteligentních, zkoumavých a pozorných mladých mužů a žen. Říkám "mladých", přesto jsem mezi svěžími a mladistvými tvářemi našel šedé vousy a jemné vrásky.

"Můj přítel láma mi říká, že jsou mezi vámi další, kteří chtějí dnes přijmout Prázdnotu, Jež Spojuje," pokračovala Aenea. Asi stovka mnichů v předních řadách poklekla.

Aenea přikývla.

"Tak se stane," zašeptala. Láma přinesl lahve vína a mnoho obyčejných bronzových hrnků. Ještě než Aenea hrnky naplnila a probodla svůj prst, pronesla: "Ale než se zúčastníte tohoto přijímání, musím vám připomenout, že nejde o

duchovní, ale o fyzickou změnu. Vaše osobní hledání Boha či osvícení musí zůstat... vašim osobním vlastnictvím. Tato chvíle změny nepřinese satori či spásu. Přinese jen... změnu."

Moje mladá přítelkyně pozvedla prst, ze kterého poteče krev. "V buňkách mé krve je jedinečná DNA a RNA, spolu s určitými viry, které proniknou do vašeho těla, projdou trávicím ústrojím a skončí v každé buňce vašich těl. Tyto viry jsou somatické... to znamená, zeje předáte svým dětem.

Učila jsem vaše učitele a oni vám vysvětlili, že vám tyto fyzické změny umožní - po určitém tréninku - lepší spojení s Prázdností, Jež Spojuje. Tím se naučíte jazyk mrtvých a živých. Další zkušenosti a výcvik vám umožní zaslechnout hudbu kouli a udělat skutečný krok kamkoliv." Zvedla prst ještě výš. "Není to metafyzika, moji drazí přátelé. Je to mutující virus. Varuji vás, nikdy nemůžete na sebe vzít kruciform Paxu, ani vaše děti, ani děti vašich dětí. Tato změna podstaty vašich genů a chromozómů vás navždy vyloučí ze společnosti fyzické dlouhověkosti.

Toto přijímání vám nenabízí nesmrtelnost, moji drazí přátelé. Zajistí, že smrt bude vašim koncem. A znovu opakuji: Nenabízím věčný život ani okamžité satori. Jestli hledáte tyto věci, musíte je nalézt ve svém náboženském učení. Já nabízím pouze prohloubení lidských zkušeností a spojení s jinými - ať už jsou to lidé či nikoliv - kteří udělali stejnou věc. Nebude ostudou, pokud si to teď rozmyslíte. Ale ty, kteří se dnešního přijímání zúčastní, čekají povinnosti, nepohodlí a velké nebezpečí, neboť se sami stanou učiteli Prázdnosti, Jež Spojuje, spolunositeli nového viru, který nabízí lidstvu volbu."

Čekala, ale nikdo ze stovky mnichů se ani nepohnul, ani neodešel. Všichni klečeli, hlavy skloněné, jako by přemýšleli. "Ať se to stane," prohlásila Aenea, "přeji vám jen dobro." Píchla se do prstu a vymačkala kapku krve do všech připravených hrnků vína, které jí podal starší láma.

Hrnky kolovaly mezi stovkou mnichů jen několik minut, každý jen usrkl. V tu chvíli jsem vstal a rozhodl se posadit na konec nejbližší řady a zúčastnit se přijímání, ale Aenea mi pokynula, abych k ní přistoupil.

"Ještě ne, můj drahý," zašeptala mi do ucha a dotkla se mého ramena.

Chtěl jsem se hádat - proč mě vyloučila? Ale místo toho jsem se vrátil na své místo vedle A. Bettika. Naklonil jsem se a zašeptal mu: "Nezúčastnil ses toho takzvaného přijímání, že ne?"

Modrý muž se usmál. "Ne, M. Endymione. A nikdy se ho nezúčastním."

Právě jsem se chtěl zeptat proč, ale v tu chvíli přijímání skončilo. Dvanáct set mnichů povstalo, Aenea mezi nimi procházela, rozmlouvala a dotýkala se jich rukama, ale z jejího pohledu nad oholenými hlavami jsem poznal, že se blíží náš odchod.

Nemes, Scylla a Briareus sledují Štíra přes visutý most, chvíli se nemění, jen vnímají reálný pohled na svého nepřitele.

Je to absurdní, vysílá Briareus. Dětský bubák. Všechny ty bodláky, hroty a zuby. Jak hloupé.

Vyprávěj to Gygesovi, odpoví Nemes. Připraveni? Připravena, odpoví Scylla. Připraven, potvrdí Briareus.

Trojice přechází společně do rychlého módu. Nemes pozoruje, jak vzduch kolem nich houstne, světlo se mění v sépiový sirup. Ví, že když Štír udělá svůj krok a odřízne visutý most, nic to nezmění. V rychlém módu bude trvat celé věky, než most začne padat... dost času na to, aby ho trojice přeběhla tisíckrát.

Běží v jedné řadě, Nemes je vede. Štír se ani nepohne. Jeho hlava je nesleduje. Rudé oči žhnou jako karminová sklička, která odráží zbytky slunečních paprsků.

Něco není v pořádku, vysílá Briareus. Ticho, přikazuje Nemes. Nepoužívej společné pásmo, dokud tě nekontaktují.

Už je necelých deset metrů od Štíra a stvoření pořád nereaguje. Nemes se prodírá hustým vzduchem, dokud nevkročí na pevný kámen. Její sestra se postaví vlevo, Briareus seskočí z mostu a postaví se vpravo. Ocitají se tři metry od hyperionské legendy. Legenda se nehýbe.

"Jdi nám z cesty, nebo budeš zničen." Nemes přeskočí do pomalého módu, aby mohla promluvit na chromovou sochu.

"Tvůj den už je dávnou minulostí. Dnes je ta holka naše." Štír neodpovídá.

Zničte ho, přikáže Nemes sourozencům a přejde do rychlého módu.

Štír mizí, prochází časem.

Nemes zamrká a udeří do ní nárazové vlny. Pak zkoumá zmrzlé okolí na celém spektru svého vidění. V Chrámu, který visí ve vzduchu, zůstalo několik lidí, ale Štír je pryč.

Přejděte do pomalého, přikáže svým sourozencům a ti okamžitě poslechnou. Svět se rozjasní, vzduch se dá do pohybu, zaslechnou zvuky.

"Najděte ji," pokračuje Nemes.

Scylla běží po Vznešené cestě osmi kroků moudrosti, skáče ze schodů na plošinu Pravého porozumění. Briareus rychle míří na cestu Morálky a skáče k pagodě Pravé mluvy. Nemes míří po třetím schodišti k nejvyšším pavilónům Pravé mysli a Pravé meditace. Radar odhaluje lidi v nejvyšší stavbě. V několika vteřinách je nahoře a skanuje budovy a stěny útesu, hledá schované místnosti a úkryty. Nic. V pavilónu Pravé meditace je nějaká mladá žena. Nemes chvíli věří, že je pátrání u konce, ale přestože je žena stejně stará jako Aenea, není to ona. V elegantní pagodě jsou i jiní - nějaká velmi stará žena, Nemes ji určí jako Hřmíci Prasnici z dalajlámovy recepce, dalajlámův hlavní vyvolávač a velitel ochranky jménem Carl Linga William Eiheji i samotný chlapec, dalajláma.

"Kde je ta holka?" ptá se Nemes. "Kde je ta, co si říká Aenea?"

Než se někdo zmůže na slovo, bojovník Eiheji sáhne do pláště a s rychlostí světla hodí dýku.

Nemes se ráně bez problémů vyhne. Její reakce jsou mnohem rychlejší než lidské i bez přechodu do rychlého módu. Ale když Eiheji vytáhne šipkovou pistoli, Nemes změní mód, přistoupí k mužově soše, přijme ho do svého silového pole a vyhodí ho otevřeným oknem do propasti. Jakmile Eiheji opustí její silové pole, zdá se, že zůstane viset ve vzduchu jako ošklivý pták vyhozený z hnízda, který nedokáže létat, ale nechce spadnout. Nemes se obrátí k chlapci a změní mód.

Eiheji za jejími zády křičí a mizí z dohledu.

Dalajláмова čelist poklesne a jeho rty zformují písmeno "O". Pro něj a obě ženy Eiheji jednoduše zmizel a objevil se před otevřeným shoji pavilónu, jako by se nechal teleportovat do říše mrtvých.

"Nemůžete..." začne stará Hřmící Prasnice.

"Je zakázáno..." začne dalajláma.

"Nebudete..." začne žena, kterou Nemes určí jako Ráchel či Theo, Aeneiny společnice.

Nemes mlčí. Přejde do rychlého módu, přistoupí k chlapci, obalí ho silovým polem, zvedne ho a odnese k otevřeným dveřím.

Nemes! Briareus volá z pavilónu Pravé snahy.

Co?

Briareus nemluví na společném pásmu, ale spotřebovává další energii, aby poslal celý obraz. V sépiovém vzduchu kilometry nad nimi se vznáší fúzní plamen podobný modrému sloupu, k zemi klesá vesmírná loď.

Pomalý mód, přikazuje Nemes.

Mniši a starý láma nám zabalili oběd do hnědého pytlíku. A. Bettikovi dali starodávny skafandr, jaké jsem viděl jen v muzeu vesmírných letů v Port Romance, další dva nabídli Aenee a mně. Ale ukázali jsme jim tělové obleky pod teplými bundami. Dvanáct set mnichů nás přišlo doprovodit k první Nebeské bráně, další dva, možná tři tisíce lidí natahovaly krky, aby nás spatřili.

Velké schodiště bylo prázdné, jen my tři. Stoupali jsme bez problémů. A. Bettik v průhledné přilbě, hledí zvednuté jako čepici, Aenea a já v osmotických maskách. Každý schod je sedm metrů široký, ale mělký. První část byla snadná, každých sto schodů jsme objevili terasu. Schody byly vyhřívané, takže jsme kráčeli po suché stezce, přestože jsme vstoupili do oblasti věčného ledu a sněhu uprostřed T'ai Shanu.

Asi za hodinu jsme se dostali ke druhé Nebeské bráně - obrovské červené pagodě s patnáctimetrovým obloukem - pak jsme stoupali do prudkého svahu přes téměř svislý zlom známý jako Dračí chřtán. Tady se zvedl vítr a výrazně poklesla teplota. Vzduch byl nebezpečně řídký. U druhé Nebeské brány jsme si znovu navlékli postroje a teď se zabezpečili k uhlíkovým kabelům, které kopírovaly schodiště po obou stranách. Upravili jsme kladku, aby působila jako brzda, pokud nás vítr srazí ze zrádných schodů. A. Bettik si po několika minutách spustil hledí a ukázal nám zvednutý prst. Aenea a já jsme zapečetili své osmotické masky.

Pokračovali jsme k jižní Nebeské bráně, od které nás dělil ještě celý kilometr. Celý svět se změnil. Stalo se to podruhé během několika hodin, ale tentokrát jsme mohli zastavit každých tři sta schodů, odpočívat, těžce dýchat a pozorovat odpolední paprsky, které ozařovaly nejvyšší vrcholky. Spatřili jsme Tai'an, Město klidu. Leželo několik kliků pod ledovými pláňmi a skalnatými úbočími, která jsme překonali, nějakých patnáct tisíc schodů pod námi. V tu chvíli jsem si znovu vzpomněl, jaké nám poskytují vlákna tělových obleků soukromí a promluvil jsem, Jak se máš, malá?"

"Unaveně," odpověděla Aenea, ale usmála se za průhlednou maskou.

"Můžeš mi prozradit, kam míříme?" pokračoval jsem.

"Palác Jadeitového imperátora," odpověděla moje přítelkyně. "Leží na vrcholu."

"To jsem si myslel," přikývl jsem, položil jednu nohu na široký schod a zvedl tu druhou. Schodiště míjelo v těchto místech skalnatý převis pokrytý ledem. Věděl jsem, že jestli se obrátím a podívám dolů, možná mě přemůže závrať. Výstup byl mnohem horší než let kluzákem. "Můžeš mi prozradit, proč stoupáme do paláce Jadeitového imperátora, když všechno za námi jde do háje?"

"Co myslíš tím jde do háje!" zeptala se.

"Tím myslím, že po nás jde Nemes a její sourozenci. Pax určitě udělá svůj krok. Všechno se rozpadá. A my se vydáme na pouť."

Aenea přikývla. Vítr hučel, přestože byl okolní vzduch tak řídký, neboť jsme vkročili do hlavního proudu. Postupovali jsme se skloněnými hlavami, tělo nás bolelo^ zdálo se, že neseme těžký náklad. Napadlo mě, nad čím asi A. Bettik přemýšlí.

"Proč jednoduše nezavoláme loď a nezmizíme odtud?" zeptal jsem se. "Jestli máme utíkat, tak do toho."

Spatřil jsem pod maskou Aeneiny tmavé oči, které odrážely modrou barvu tmavnoucí oblohy. "Až zavoláme loď, snesou se na nás dva tucty válečných lodí Paxu jako harpyje," upozornila mě. "Nemůžeme to udělat, dokud nebudeme připraveni."

Ukázal jsem na příkré schodiště. "A tenhle výstup nás připraví?"

"To doufám," zašeptala. Zaslechl jsem, jak těžce dýchá.

"Co je tady, malá?" Překonali jsme dalších tři sta schodů. Naše trojice se zastavila a těžce dýchala, byli jsme tak unavení, že jsme nevnímali krásný výhled. Vystoupili jsme na okraj vesmíru. Nebe bylo téměř černé. Spatřili jsme několik nejjasnějších hvězd a menší měsíce, které se řítily k zenitu. Nebo to byly lodě Paxu?

"Nevím, co najdeme, Raule," pokračovala Aenea unaveným hlasem. "Zahlédnu věci... sním o nich znovu a znovu... ale pak se mi zdá stejná věc trochu jinak. Nechci o tom mluvit, dokud nezjistím skutečnost." Chápavě jsem přikývl, ale lhal jsem. Začali jsme znovu stoupat. "Aeneo?" oslovil jsem ji znovu.

"Ano, Raule."

"Proč se nemohu zúčastnit... však víš... přijímání?"

Udělala obličej. "Nerada tomu tak říkám."

"Já vím, ale všichni to tak říkají. Ale řekni mi alespoň jedno... proč mě nenecháš napít vína?"

"Pro tebe ještě nepřišla ta chvíle, Raule."

"Proč ne?" Cítím ukrytý vztek a frustraci, které se mísí s vírem lásky, kterou cítím k této ženě.

"Znáš čtyři kroky, o kterých mluvím..." začala.

"Naučit se řeč mrtvých, naučit se řeč živých... jo, jo, znám všechny čtyři kroky," odpověděl jsem přezíravě, zatímco jsem

pokládal nohy na mramorové schody nekonečného schodiště.

Viděl jsem, jak se Aenea při mém tónu usmívá. "Ty věci mají tendenci... přemoci člověka, který na ně poprvé narazí," zašeptala, "teď potřebuji tvou pozornost. Potřebuji tvou pomoc."

To dávalo smysl. Natáhl jsem ruku a dotkl se jejích zad přes teplou bundu a materiál tělového obleku. A. Bettik se na nás podíval a přikývl, jako by schvaloval náš kontakt. Znovu jsem si připomněl, že neslyší náš rozhovor.

"Aenea," pokračoval jsem tiše, "jsi nová spasitelka?"

Slyšel jsem, jak vzdychá. "Ne, Raule, nikdy jsem netvrdila, že jsem spasitelkou. Nikdy jsem nechtěla být spasitelkou. Právě teď je ze mě unavená mladá žena... hrozně mě bolí hlava... mám křeče... je první den mé periody..."

Musela si všimnout, jak jsem překvapeně zamrkal. No sakra, pomyslel jsem si, každý den vám spasitelka nevypráví, že trpí problémy, kterým dřív říkali měsíčky.

Aenea se zasmála. "Nejsem spasitelkou, Raule. Jen mě vybrali jako Tu, která učí. Snažím se jí být, dokud... dokud mohu.

Při té větě mi žaludek sevřel strach. "Dobrá," zašeptal jsem. Urazili jsme dalších tři sta schodů a zastavili se. Těžce jsme dýchali. Vzhledl jsem. Pořád žádná jižní Nebeská brána. Přestože bylo poledne, obloha byla úplně černá. Hořely nad námi tisíce hvězd. Téměř nemrkaly. Uvědomil jsem si, že hukot hlavního proudu utichl. T'ai Shan byl nejvyšším vrcholkem T'ien Shanu, který se zvedal do nejvyšší atmosféry. Kdybychom si nevzali tělové obleky, naše oči, plíce a ušní bubínky by explodovaly jako příliš napumpovaný balón. Naše krev by vřela. Naše...

Snažil jsem se odvést myšlenky k něčemu jinému.

"Dobrá," prohlásil jsem, "ale jestli nejsi spasitelkou, jakou máš zprávu pro lidstvo?"

Aenea se znovu zasmála, ale pochopil jsem, že je to pouhý reflex, neposmívala se mi. "Kdybys byl spasitelem," odpověděla mezi dechem, "jakou bys měl zprávu?"

Zasmál jsem se nahlas. A. Bettik nemohl ten zvuk v řídkém vzduchu slyšet, ale musel vidět, jak zakláním hlavu, neboť se na mě tázavě podíval. Zamával jsem mu a obrátil se k Aenee. "Sakra, nemám ani tušení."

"Přesně tak," souhlasila Aenea. "Když jsem byla malá... myslím vážně malá, než jsem tě poznala... a věděla jsem, čím musím projít... vždycky jsem přemýšlela, jakou nesu lidstvu zprávu. Tedy kromě toho, co budu muset učit. Něco hlubokomyslného. Někaké kázání na hoře."

Rozhlédl jsem se kolem. V tak děsivé výšce už nebyl ani led, ani sníh. Z příkré černé skály se zvedaly čisté bílé schody.

"No," vydechl jsem, "tady máš horu."

"Jo," přikývla Aenea a já znovu zaslechl její únavu.

"A s jakou zprávou jsi tedy přišla?" zeptal jsem se. Nechtěl jsem slyšet odpověď, chtěl jsem odvést její pozornost, chtěl jsem, aby mluvila. Uplynula pěkná doba, kdy jsme spolu hovořili naposledy.

Viděl jsem její úsměv. "Dělala jsem na tom," prohlásila nakonec, "snažila se to zkrátit jako kázání na hoře. Pak jsem pochopila, že to k ničemu není. Jako šílené období strýčka Martina, kdy se snažil přepsat Shakespeara. Nakonec jsem se rozhodla, že moje zpráva bude ještě kratší."

"Jak krátká?"

"Zkrátila jsem svou zprávu na pětatřicet slov. To bylo moc. Pak na dvacet sedm. Pořád moc. Po několika letech jsem se dostala na deset. Pořád moc. Nakonec jsem to ořezala na dvě slova."

"Dvě slova?" zopakoval jsem. "Která?"

Dostali jsme se k dalšímu odpočívadlu... sedm set, možná osm set krát tři sta schodů. Zůstali jsme stát a těžce dýchali. Sklonil jsem se a opřel si tělovým oblekem kryté dlaně o kolena, soustředil jsem se, abych nezačal zvracet. Zvracet do osmotické masky byl špatný nápad. "Která dvě?" zopakoval jsem, když jsem chytil dech a slyšel odpověď přes vlastní tlukot srdce a těžce pracující plíce.

"Volte znovu," odvětila Aenea.

Chvilí jsem sípal a přemýšlel. "Volte znovu?" zopakoval jsem nakonec.

Aenea se usmála. Chytila dech a dívala se dolů. Pohled, kterého jsem se bál. Zdálo se, že se jí líbí. V tu chvíli jsem měl touhu do ní strčit. Mládí je občas nesnesitelné.

"Volte znovu," zopakovala odhodlaně.

"Nechceš na tom pracovat?"

"Ne," odmítla Aenea. "To je celá myšlenka. Nechám ji tak. Ale doplň kategorii a máš to."

"Náboženství," doplnil jsem.

"Volte znovu," zopakovala Aenea.

Zasmál jsem se.

"To není vůbec vtipné, Raule," napomenula mě. Znovu jsme začali stoupat. A. Bettik se zřejmě topil ve vlastních myšlenkách.

"Já vím, malá," přikývl jsem, ale moc jistý jsem si nebyl. "Kategorie... a politické systémy."

"Volte znovu."

"Nevěříš, že Pax je konečným článkem evoluce lidské společnosti? Přinesl mezihvězdný mír, docela dobrou vládu a ... ach, ano... svým občanům nesmrtelnost."

"Je doba znovu volit," upozornila mě Aenea. "A promluvit si o našich pohledech na evoluci."

"Cože?"

"Volte znovu."

"Volit znovu co?" naléhal jsem. "Směr evoluce?"

"Ne," odmítla Aenea, "tím myslím naše představy, zda má evoluce nějaký směr. Třeba většinu našich teorií o evoluci."

"Takže souhlasíš s papežem Teilhardem... hyperionským poutníkem, Otcem Duré... když před třemi stoletími prohlásil,

že Teilhard de Chardin měl pravdu, že se vesmír vyvíjí k vlastnímu vědomí a spojení s Bohem? S tím, čemu říkal Bod omega?"

Aenea se na mě podívala. "Hodnější četl v taliesinské knihovně, že?"

"Jo."

"Ne, s Teilhardem nesouhlasím... ani s původním jezuitou a papežem, který žil tak krátce. Moje matka znala oba, Otce Durého i současného usurpátora trůnu, Otce Hoyta."

Zamrkal jsem. Myslím, že jsem to věděl, ale když mi připomněla skutečnost, že... zeje moje přítelkyně spojená se tři století starou minulostí... znovu mě to trochu překvapilo.

"Každopádně," pokračovala Aenea, "se výzkum evoluce v posledním tisíciletí poněkud přibrzdil. Nejprve Jádru aktivně výzkum blokovalo ze strachu před rychlým genetickým vývojem lidstva a explozí vzniku nových forem, na kterých by nemohlo parazitovat. Pak evoluci a biovědu ignorovala Hegemonie po celá staletí kvůli vlivům Jádra, teď evoluce děsí samotný Pax."

"Proč?" naléhal jsem.

"Proč Pax děsí biologický a genetický výzkum?"

"Ne," přerušil jsem ji, "tomu asi rozumím. Jádru chce zachovat lidské bytosti ve formě, která mu vyhovuje, a stejně tak Církev. Definují lidskost počtem paží a nohou. Ale proč znovu definovat evoluci? Proč otevírat diskuzi o směrech a nesměrech? Nefunguje stará teorie dost dobře?"

"Ne," odvětila Aenea. Několik minut jsme stoupali potichu. Pak se znovu ozvala: "Kromě mystiků, jakými byl původní Teilhard, si většina původních vědců dávala dobrý pozor, aby evoluci nespojili se slovy cíle či snahy. To bylo náboženství, nikoliv věda. Pro vědce před Hidžrou byla samotná představa nějakého směru prokletím. Dokázali používat jen slovo tendence, ale to byla obyčejná vytáčka."

"Noa?"

"No a to byla slabozrakost. Stejně jako víra Teilharda de Chardina. Evoluce má směry."

, Jak to víš?" zeptal jsem se tiše a přemýšlel, zda odpoví.

Odpověděla ihned: "Z dat, která jsem spatřila, než jsem se narodila," začala, "díky otcovým kybridním spojení s Jádrem. Autonomní inteligence Jádra pochopily lidskou evoluci už před mnoha stoletími, ale lidstvo zůstalo slepé. UI se jako hyper-hyperparaziti vyvíjela na vyšší stádium parazitů. Dokázaly jen sledovat živé tvory a jejich evoluční vývoj. Sledovat... nebo se ho pokusit zastavit."

"A jaké jsou tedy směry evoluce?" naléhal jsem. "K vyšší inteligenci? K jakési božské společné mysli?" Byl jsem zvědavý, jak vnímá Lvy, Tygry a Medvědy.

"Společná mysl," odvětila Aenea. "Fůůů. Dokážeš vymyslet něco odpornějšího a nudnějšího?"

Neodpověděl jsem. Věřil jsem, že je to směr jejího výkladu o učení se jazyku mrtvých a ostatních věcech. Poznamenal jsem si, že přístě musím dávat větší pozor.

"Téměř všechno zajímavé v lidských zkušenostech je výsledkem individuálních zážitků, experimentů, vysvětlování a sdílení," odvětila moje přítelkyně. "Společná mysl by byla jako starodávné televizní vysílání nebo život ve výšinách datasféry... společná hloupost."

"Dobrá," přikývl jsem zmateně. "Kterým směrem se evoluce ubírá?"

"K dalšímu životu," odvětila. "Život má rád život. Je to přeci tak snadné. Ale je překvapivé, že existuje i neživot... a chce proniknout dovnitř."

"To nechápu," ohradil jsem se.

Aenea přikývla. "Na Staré Zemi v době před Hidžrou... v roce devatenáct set dvacet... existoval geolog z národa jménem Rusko, který vše pochopil. Jmenoval se Vladimír Vernadsky a vymyslel slovo biosféra, které - pokud se věci budou vyvíjet, jak věřím - pro nás brzy získá nový význam."

"Proč?" zeptal jsem se.

"To uvidíš, můj příteli," odvětila Aenea a dotkla se rukou mé dlaně. "Ať tak nebo tak, Vernadsky napsal v roce devatenáct set dvacet šest: Atomy jednou vtažené do víru lidské tkáně ho neochotně opouštějí." Chvilí jsem nad tím dumal. Moc vědy jsem neznal, jen to, co jsem získal od staré Grandam a v taliesinské knihovně, ale dávalo to smysl.

"Před dvěma sty lety to vědecky popsal Dollův zákon," pokračovala Aenea. "V podstatě jde o to, že evoluce nikdy necouvá... výjimky jako velryby na Staré Zemi, které už žily jako suchozemští savci a snažily se stát znovu rybami, jsou velmi vzácné. Život postupuje kupředu... neustále nachází nová zákoutí, která může zkoumat."

"Jo," přikývl jsem. "Jako když lidstvo opustilo Starou Zemi v kolonizačních lodích a plavidlech s Hawkingovým pohonem."

"Ne tak docela," odvětila Aenea. "Za prvé, udělali jsme to předčasně kvůli vlivu Jádra a kvůli skutečnosti, že Stará Zem umírala s černou dírou ve vlastním břiše... i to byla práce Jádra. Za druhé kvůli Hawkingovu pohonu. Mohli jsme skákat vlastním ramenem naší galaxie, abychom našli Zemi podobné světy vysoko na Solmevově stupnici... většina jich byla stejně terraformována a nasadili jsme životní formy ze Staré Země. Začaly půdní bakterie a žížaly, skončili jsme u kachen, které jsi lovil v hyperionských bažinách."

Přikývl jsem, ale napadlo mě: Pokud jsme druh, který proniká do vesmíru, jak jsme to měli udělat? Co je divného na tom, když jsme hledali místa, která vypadají a voní jako domov... zvláště pak, když domov už neexistuje a není se kam vrátit?

"Ve Vernadskyho pozorováních a Dollově zákonu je ještě něco zajímavého," pokračovala Aenea.

"Co je to, malá?" Vzpomínal jsem na kachny.

"Život neustupuje."

, Jak to?" Jakmile jsem tu otázku vyslovil, pochopil jsem.

"Jo," pokračovala moje přítelkyně. Viděla, že to chápu. "Jakmile život někam vkročí, zůstane kdekoliv... arktický chlad,

zmrzlá poušť na Starém Marsu, vroucí horké prameny, holá skála jako tady na Tien Shanu i autonomní inteligentní programy... jakmile život vkročí do dveří, navždy zůstane."

"A co z toho plyne?" zeptal jsem se.

"To je jednoduché. Pokud život necháš, ať se o sebe postará... je natolik inteligentní, že jednoho dne zaplní celý vesmír," vysvětlila Aenea. "Začne zelenou galaxií, pak zamíří do sousedních hvězdokup a galaxií."

"Je to zvláštní myšlenka," přikývl jsem.

Udělalala pauzu a podívala se na mě. "Proč, Raule? Mně připadá překrásná."

"Zelené planety jsem už viděl," řekl jsem, "zelenou atmosféru si dokážu představit, ale je to divné."

Usmála se. "Nemusí to být jen rostliny. Život se přizpůsobuje... ptáci, muži a ženy na létajících strojích, ty a já na kluzácích, lidé upravení, aby mohli létat..."

"K tomu ještě nedošlo," namítl jsem, "ale já chtěl říct, no, mít zelenou galaxii, lidi a zvířata a..."

"A živé stroje," doplnila Aenea. "A androidy... tisíc forem umělého života..."

"Jo, lidé, zvířata, stroje, androidi, cokoli... budou se muset přizpůsobit vesmíru... nechápu jak..."

"Už se stalo," přerušila mě Aenea. "A další brzy přijde." Překonali jsme dalších tři sta schodů a zastavili se, abychom si vydechli.

"Jaké má evoluce ještě cíle, které jsme ignorovali?" zeptal jsem se, když jsme začali znovu stoupat.

"Narůstající rozdíly a složitost," začala Aenea. "Vědci se o tyto směry prou už celá století, ale není pochyb o tom, že evoluce dává přednost - v dlouhém časovém úseku - oběma těmto atributům. A z té dvojice jsou právě rozdíly důležitější."

"Proč?" naléhal jsem. Určitě ji to začínalo unavovat. Sám sobě jsem připadal jako tříleté dítě.

"Vědci věřili, že základní evoluční vzory se násobí," pokračovala Aenea. "Říká se tomu disparita. Ale ukázalo se, že to tak není. Počet základních druhů rostlin klesá, jak roste životní antientropický potenciál - evoluce. Například se podívej na všechny sirotky Staré Země - samozřejmě mají stejnou základní DNA, ale i stejné plány. Vyvinuli se z forem s radiální symetrií, očima, ústními otvory, dvojím pohlavím... jsou dost stejní."

"Ale zdálo se mi, že říkáš, že rozdíly jsou důležité," namítl jsem.

"To jsou," souhlasila Aenea. "Ale rozdíly znamenají něco jiného než disparita základního plánu. Jakmile evoluce získá dobrý základní plán, má snahu odhodit samotné variace a soustředí se na téměř nekonečné množství rozdílů, které plán poskytuje... tisíce společných druhů... desítky tisíc."

"Trilobiti," napadlo mě.

"Ano," přikývla Aenea, "a když..."

"Brouci," pokračoval jsem, "všechny ty hrozný druhy brouků."

Aenein obličej pod maskou se zašklebil. "Přesně tak. A když..."

"Hmyz," přisadil jsem. "Každá planeta, kam jsem se dostal, měla stejně odporné mraky hmyzu. Komáři. Nekonečné množství druhů..."

"Pochopils," pochválila mě Aenea. "Jakmile získá život plán pro nějaký organismus a otevře nové brány, okamžitě přehadí na vyšší rychlost. Pronikne novými dveřmi tím, že vytvoří rozdíly, které dovoluje základní plán. Nové druhy. Jen během posledního tisíciletí, od počátku mezihvězdných letů, vznikly tisíce nových druhů rostlin a zvířat... a všechny nebyly geneticky upraveny, některé se prostě změnily podle nových, Zemi podobných planet, kam je hodili."

"Triaspeny," doplnil jsem a vzpomněl si na Hyperion. "Stromy s věčně modrým jehličím. Ohnivé kořeny. Teslovníky?"

"Ty byly místní," opravila mě Aenea.

"Takže rozdíly jsou správné," poznamenal jsem a snažil se vrátit k původnímu směru našeho rozhovoru.

"Rozdíly jsou správné," souhlasila Aenea. "Jak už jsem řekla, život přehadí na vyšší rychlost a nevědomky proroste vesmírem. Ale existuje alespoň jeden druh ze Staré Země, který se vůbec neliší... alespoň se tak nestalo na přátelských planetách, které kolonizoval."

"My," doplnil jsem, "lidé."

Aenea vážně přikývla. "Zůstali jsme jedním druhem od doby, kdy naši kromaňonští předci vyhladili inteligentnější neandrtálce," vysvětlila. "A teď máme šanci k rychlému rozvoji, ale instituce jako je Hegemonie, Pax a Jádru ho brzdí."

"Vztahuje se potřeba rozdílů na lidské instituce?" zeptal jsem se. "Náboženství? Společenské systémy?" Měl jsem na mysli lidi, kteří mi pomohli na Vítus-Gray-Balianus B - Dem Riu, Dem Lou a jejich rodinu. Vzpomínal jsem na Amoiotovo Spektrum Helixu a jeho složité a zvláštní představy.

"V každém případě," souhlasila Aenea. "Podívej se tamhle."

A. Bettik se zastavil u mramorové desky, kde byla vytesána slova v čínštině a v angličtině ze začátku Světové sítě:

Vysoko zvedá se Východní vrchol

Letí až k nebi modrému.

Mezi skalami - prázdná dutina,

Tajemství, mystérie!

Nevysekaná a nevyhloubená,

Ukrytá vrstvou mraků přírodních.

Čas a Období, co jste zač, že

přinášíte neustálou změnu do života mého?

Navždy zůstanu v této dutině,

Kde jara a podzimy nepoznané jsou.

- Tao-yun, žena generála Wang Ning-chiha, 400 let n.l.

Stoupali jsme dál. Zdálo se mi, že jsem spatřil něco červeného. Jižní Nebeská brána a cesta na poslední svah? Už bylo načase.

"Nebyla to krása?" zeptal jsem se a měl na mysli báseň. "Není kontinuita lidských institucí stejně tak důležitá, nebo dokonce důležitější než rozdíly?"

Je důležitá," souhlasila Aenea. "A celé lidstvo nedělá poslední tisíciletí nic jiného, Raule... znovu staví instituce a myšlenky Staré Země na cizích světech. Podívej se na Hegemonii. Podívej se na Církev a Pax. Podívej na tento svět..."

"T'ien Shan?" zeptal jsem se. "Myslím, že je překrásný..."

"I já," souhlasila Aenea. "Ale vše jsme si to vypůjčili. Buddhismus se poněkud vyvinul... Alespoň se zbavil idolů a rituálů, vrátila se otevřená mysl, která ho kdysi zdobila... ale jinak je to jen další pokus, jak znovu stvořit věci ztracené se Starou Zemí."

"Jako jsou?" pobídl jsem ji.

"Jako je jazyk, oblékání, jména hor, místní zvyky... sakra, Raule, i tato poutní cesta do Chrámu Jadeitového imperátora... jestli se tam někdy dostaneme."

"Tím chceš říct, že na Staré Zemi byl také T'ai Shan?" zeptal jsem se.

"Určitě," přikývla Aenea. "S vlastním Městem klidu, Nebeskými bránami a Dračím chřtánem. Confucius po schodech vystoupil před víc jak třemi tisíci lety. Ale schodiště na Staré Zemi mělo jen sedm tisíc schodů."

"Raději bych lezl tam," odvětil jsem a zauvažoval, zda najdu dost sil, abych pokračoval. Schody byly nízké, ale bylo jich sakra hodně. "Přesto tě chápu."

Aenea přikývla. "Udržovat tradice je krásné, ale zdravý organismus se vyvíjí... kulturně i fyzicky."

"Což nás přivádí zpět k evoluci," doplnil jsem. "Jaké jsou jiné směry, tendence a cíle, které byly, jak jsi řekla, v posledních stoletích ignorovány?"

"Ještě jich několik zbývá," začala Aenea. "Jedním je stále rostoucí počet jednotlivců. Život má rád gazilióny druhů, ale přímo zbožňuje hypergazilióny jednotlivců. Vesmír je vlastně připraven pro jednotlivce. V taliesinské knihovně měli knihu jménem Vývoj hierarchických systémů. Napsal ji člověk ze Staré Země jménem Stanley Salt'he. Viděls ji?"

"Ne, musela mi uniknout, když jsem pročetl ty holopornografické romány ze začátku dvacátého prvního století."

"Ach - ach," vyrazila ze sebe Aenea. "No, Salthe to podal docela pěkně: Nekonečné číslo jedinečných jedinců může existovat v omezeném materiálním světě, pokud žijí jeden uvnitř druhého a svět se expanduje."

"Žijí jeden uvnitř druhého," zopakoval jsem a přemýšlel o tom. "Jo, chápu to. Jako bakterie Staré Země v našich střevech, trepky, které jsme zavlekli do vesmíru a další buňky v našich tělech... víc světů, víc lidí... jo."

"Trik žádá víc lidí," souhlasila Aenea. "Máme tady stovky miliard, ale lidská populace v galaxii se po Pádu nezvýšila - nepočítám Vyvržence - ale během posledních několika set let zůstala stejná."

"No, plánované rodičovství je důležité," odvětil jsem a zopakoval frázi, kterou se naučil každý na Hyperionu. "Chci říct, když kruciform dokáže udržet lidi naživu po celá století..."

"Přesně tak," souhlasila Aenea. "S umělou nesmrtností přichází stagnace... fyzická i kulturní."

To je jasné."

Zamračil jsem se. "Ale není důvod, proč lidem odírat šanci na prodloužený život, ne?"

Měla zastřený hlas, jako by přemýšlela nad něčím komplexnějším. "Ne," odvětila nakonec, "samo o sobě není."

"Jaké evoluční směry?" naléhal jsem. Červená pagoda se blížila a já se modlil, aby rozhovor odvedl mé myšlenky a já se nezhroutl anekutálel se po víc než dvaceti tisících schodech, po kterých jsme vystoupili.

"Jen tři stojí za zmínku," pokračovala Aenea. "Zvýšení specializace, zvýšení vzájemné závislosti a zvýšení schopnosti vývoje. Všechny jsou vážně důležité, ale hlavní je ten poslední."

"Jak to myslíš, malá?"

"Tím myslím, že evoluce se sama vyvíjí. Musí. Schopnost vývoje je vlastně dědičnou schopností přežití. Systém - živé i ty ostatní - se musí učit, jak se vyvíjet a určitým způsobem ovlivňovat směr a rychlost vlastní evoluce. My... tím myslím lidskou rasu... jsme se dostali na hranici už před celým tisíciletím a Jádro nám ji sebralo. Alespoň většině."

"Co myslíš tím většině!"

"Slibuji, že se to za pár dnů dozvíš, Raule."

Dorazili jsme k jižní Nebeské bráně a prošli červeným obloukem pod zlatou střechou pagody. Tam jsme narazili na Nebeskou cestu, mírný svah, který se táhl k viditelnému vrcholku. Nebeská cesta byla jen obyčejnou stezkou na holé, černé skále. Klidně jsme mohli kráčet ve vakuu Měsíce Staré Země, místní podmínky byly stejně tak přívětivé. Chtěl jsem promluvit a prozradit Aenee, že je to zákoutí, kam život ještě nevzkročil, ale dívka odbočila z cesty a zamířila k malému kamennému chrámu, který se krčil mezi ostrými útesy a puklinami několik set metrů pod vrcholkem. Spatřil jsem přechodovou komoru. Byla tak stará, že musela pocházet z doby prvních kolonizačních lodí. Kupodivu fungovala, když Aenea zmáčkla knoflík a společně jsme vstoupili dovnitř.

Našli jsme malou, téměř holou místnost, kterou zdobila jen tepaná bronzová váza s čerstvými květinami, několik zelených větviček na nízkém stupínku a krásná zlatá socha ženy v životní velikosti. Žena měla kulatě tváře a příjemný zjev - něco jako ženské Buddhovo převtělení - na hlavě zlacenou korunku z listů a zvláštní křesťanskou svatozář.

A. Bettik si sundal helmu a prohlásil: "Vzduch je dobrý. Tlak víc než vhodný."

Uvolnili jsme kukly svých tělových obleků. Dýchat vzduch bylo příjemné.

U nohou sochy jsme našli vonné tyčinky a krabičku zápalek. Aenea poklekla a jednu tyčinku zapálila. Ucítíl jsem velmi pronikavou vůni kadidla.

"Toto je princezna azurových oblak," vysvětlila Aenea a usmála se na rozzářenou zlatou tvář. "Bohyně úsvitu."

Zapálením tyčinky jsem obětovala za narození vnoučete."

Začal jsem se smát, ale pak jsem se zarazil. Měla dítě. Moje milovaná už měla dítě. Hrdlo se mi stáhlo a já se odvrátil na druhou stranu. Ale Aenea ke mně přistoupila a vzala mě za ruku.

"Dáme si oběd?" zeptala se. Úplně jsem zapomněl na náš hnědý sáček s jídlem. V helmě a osmotických maskách se jíst nedalo.

Posadili jsme se v šeru uzavřené místnosti, uprostřed kouře a vůně kadidla a snědli sendviče, které nám mniši připravili.

"Kam teď?" zeptal jsem se Aenej, když začala otevírat vnitřní dveře.

"Slyšel jsem, že na východním okraji je sráz nazývaný Sebevražedný útes," odpověděl A. Bettik. "Bylo to místo opravdových obětí. Tvrdilo se, že skok přináší okamžité spojení s Jadeitovým imperátorem a následovně splnění vašeho přání. Jestli chcete skutečně vnouče, můžete skočit dolů."

Zíral jsem na androida. Nikdy jsem si nebyl jistý, zda má smysl pro humor, nebo hovoří jeho pokroucená osobnost. Aenea se zasmála. "Pojďme nejprve do paláce Jadeitového imperátora," vybídla nás. "Podíváme se, jestli je někdo doma."

Venku mě šokovala izolace mého tělového obleku, pak ostrý obraz vzduchu zbaveného okolí. Osmotická maska potemněla, aby pohltila nefiltrované polední slunce v takové výšce. Všude hrubé stíny.

Ocitli jsme se padesát metrů od vrcholku a samotného chrámu. Náhle vystoupila z černého stínu za jedním balvanem postava a zablokovala nám cestu. Vzpomněl jsem si na Štíra a bláznivě sevřel ruce v pěst. Pak jsem spatřil, kdo je to.

Stál před námi nápadně vysoký muž oblečený v kopím poznamenaném bojovém brnění. Standardní voják flotily Paxu a Švýcarské gardy. Spatřil jsem jeho tvář pod neprůstřelným hledím - měl černou kůži, masivní rysy, bílé, krátce zastřižené vlasy. Tmavou tvář zdobily čerstvé jizvy. Jeho oči nebyly přátelské. Nesl námořní mnohoúčelovou útočnou pušku, teď ji pozvedl a namířil na nás. Vysílal na pásmu našich tělových obleků.

"Stát!"

Zastavili jsme se.

Zdálo se, že obr neví, co dál. Pax nás konečně dostal, byla moje první myšlenka.

Aenea popošla o krok kupředu. "Seržant Gregorius?" promluvil její hlas na společném pásmu. Muž naklonil hlavu, ale zbraň nesklonil. Nepochyboval jsem o tom, že zbraň funguje i v čistém vakuu - mračno šipek, energo-kopí, paprsek nabitých částic, normální kulka nebo hyper-k. Ústí mířilo na obličej mé milované.

"Odkud znáte moje..." začal obr, pak se zdálo, jako by se zhoupł dozadu. "Jste ona. Ta. Ta dívka, kterou jsme hledali tak dlouho ve všech systémech. Aenea."

"Ano," přikývla Aenea, "přežil ještě někdo?"

"Tři," odpověděl muž, kterému říkala Gregorius. Ukázal vpravo a já rozeznal černou jizvu na černé skále, zčernalé zbytky záchranného člunu vesmírného plavidla.

"Je mezi nimi Otec kapitán de Soya?" pokračovala Aenea.

To jméno jsem znal. Znal jsem de Soyův hlas z rádia přistávacího modulu. Našel nás, zachránil před Nemes a nechal nás na Božím sadu. Pro něj a pro Aeneu se to stalo před deseti roky.

"Jo," přikývl seržant Gregorius, "kapitán žije, ale jen tak tak. Na chudákovi starým Raphaelovi se popálil. Kdyby neomdlel a nedal mi tak příležitost, abych ho zatáhl do záchranného člunu, jsou z něj atomy. Další dva jsou ranění, ale Otec-kapitán umírá." Spustil pušku a unaveně se o ni opřel. "Umírá skutečnou smrtí... nemáme oživovací box a milej Otec-kapitán mě přinutil slíbit, že ho rozstřelím na atomy, jakmile odejde. Nechce se nechat vzkřísit jako vygumovanéj idiot."

Aenea přikývla. "Můžete mě k němu vzít? Musím si s ním promluvit."

Gregorius si přehodil těžkou zbraň přes rameno a podezřívavě se podíval na A. Bettika a na mě. "A ty dva..."

"Toto je můj drahý přítel," prohlásila Aenea a dotkla se A. Bettikovy paže. Mě vzala za ruku. "A toto je můj milovaný." Obr jen přikývl, obrátil se a vedl nás po svahu k vrcholku a k paláci Jadeitového imperátora.

Tato kniha je věnována Jacku Vanceovi, našemu nejskvělejšímu tvůrci světů.

Stejně tak je věnována vzpomínce na doktora Carla Sagana, vědce, autora a učitele, který přinesl ty nejvznešenější sny o lidstvu.

PODĚKOVÁNÍ

Autor by rád poděkoval následujícím lidem: Kevinu Kellymu za jeho zprávu o evoluci života osmdesátibytových stvoření v knize Mimo kontrolu, Jeanu-Danielovi Brequeovi a Monique Labaillyové za to, že mě provedli pařížskými katakombami. Jeffovi Orrovi, neobyčejnému kyberkovbojovi, který se odvážně ponořil do kyberprostoru, aby zachránil nějakých čtyřicet stránek z tohoto příběhu, které ukradlo Technojádro. A nakonec mému vydavateli, Tomovi Dupree, za jeho výdrž, nadšení a jeho lásku k Mystery Science Theater 3000.

Dan Simmons

Vzestup Endymionu

svazek 1

Z anglického originálu THE RISE OF ENDYMION

přeložil Ivo Reitmayer

Obálka Gary Ruddell

Grafická úprava obálky Petr Bauer

Sazba a litografie obálky Filip Cubr, Plzeň

Jazykový redaktor Jana Faloutová

Odpovědný redaktor Luboš Falout
Vydalo nakladatelství PERSEUS publishing, s.r.o.
jako svou 108. publikaci
Plzeň 1999, 1. vydání
Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.
Cena včetně DPH 199 Kč.
ISBN 80-86030-72-5